

Giới thiệu Nỗi Niềm Khó Nói

Truyện Nỗi niềm khó nói của tác giả Lý Mộ Tịch thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Là mối tình khó diễn tả của cậu em trai Bạch Tiềm và chị gái nuôi của mình. Từ thâm mến rồi đến mạnh mẽ chiếm đoạt.

Đây là câu chuyện kể về mối tình của cậu em trai ‘bụng đen’ đã tấn công và hạ gục chị gái nuôi của mình. Câu chuyện còn đan xen nhiều tình tiết phá án ly kỳ hấp dẫn. Tuy có hơi ngược tâm một chút, nhưng về cơ bản thì tình cảm ấm áp và sủng nhiều hơn.

Mối tình này liệu sẽ có một kết quả tốt đẹp hay mãi là một tình yêu đơn phương.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé !

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Edit: TieuKhang

Đối với người chị không phải ruột thịt nhận nuôi mình này, trong lòng Bạch Tiềm cứ luôn có thứ tình cảm thân thiết rất kỳ diệu.

Thứ tình cảm ấy bởi sớm chiều ở bên nhau nên đã biến thành một loại tình cảm thâm mến khó giải bày.

Tìm hết mọi cách, dùng đủ thủ đoạn mới có được thứ mình mong muốn, nên rất luôn nâng niu quý trọng.

Những ngày tháng càng về sau, từ Đại Lục đến Tam Giác Vàng, từ Tam Giác Vàng đến Nhật Bản... Tại những địa phương thắm đẫm dục vọng, phân tranh chiến hỏa đỏ, Hòa Lam vẫn luôn chiếm một vị trí quan trọng trong lòng người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1: Hòa Lam

Từng gặp biển xanh mênh mông khó muốn làm con sông nhỏ...

Ý nghĩa của câu trên chính là: Nếu bạn đã từng thấy qua biển lớn nào như thế, thì tất cả biển trên thế giới này sẽ không còn được gọi là biển nữa. Hòa Lam đối với Bạch Tiềm mà nói, đã từng như thế... (nghĩa bóng là nếu như trong cuộc đời bạn đã từng gặp đc một người là mạch sống, là linh hồn của bạn, thì ngoài người đó ra cũng không còn gì quan trọng với bạn nữa)

Tình yêu và khát vọng xưa nay luôn gắn liền cùng sinh mệnh; đây là vận mệnh và cũng chính là số kiếp.

Yêu, không cách nào nói thẳng ra, cũng không cách nào có thể điềm nhiên thờ ơ...

== ==

Khi Hòa Lam và Lệ Ngôn cùng chạy tới hiện trường xảy ra vụ án thì chung quanh hiện trường đã được phong tỏa.

Tia sáng còn sót lại của buổi chiều tà đọng mãi nơi chân trời không tiêu tan, dần dần biến thành sắc màu ửng đỏ ấm áp. Lối vào cửa rất hẹp, chỉ có chút ánh sáng chiếu vào, chủ yếu là bóng râm của ánh mặt trời hắt xuống.

Nhân viên cảnh sát hay tin cũng chạy tới bảo vệ các lối ra vào, căn dây đỏ phong tỏa, người vây xem chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn vào.

Có một cảnh sát hình sự quen biết Lệ Ngôn, nên nhanh chóng cho hai người họ đi vào, “Đội trưởng Lệ đến đây sao không thông báo trước với chúng tôi một tiếng?”

“Đi điều tra vụ án chẳng lẽ còn muốn có người đưa đón? Đâu phải đi nhà tù.” Lệ Ngôn liếc anh ta trắng đờn hai mắt.

Anh chàng cảnh sát nhất thời không biết chữa lời làm sao.

Nếu không phải đang trong tình thế cấp bách, Hòa Lam thật sự muốn cười to một trận. Con người của Lệ Ngôn là thế, bộ mặt suốt ngày lầm lì nghiêm túc, người không quen biết đều sẽ cho rằng anh ấy rất khó khăn.

Hòa Lam còn nhớ, ngày đó lúc mình vừa mới đến đội cảnh sát thực tập, từng bị anh ấy mắng cho tới khóc. Gặp khi đó cô vừa từ trường học đi ra, vì thời gian quá gấp nên không kịp thay đồng phục cảnh sát mà cứ mặc đồ thường luôn. Sau khi Lệ Ngôn nhìn thấy, ném tới trước mặt cô bản ghi chép một số vụ án tiêu biểu của Vân Thành vào một năm trước, lạnh lùng nói, “Tên sát thủ biến thái thích mông to cũng thích những người ăn mặc như cô vậy.”

Sắc mặt Hòa Lam lúc ấy khó coi như nuốt phải ruồi bọ. Từ đó về sau, cô luôn thấy Lệ Ngôn này rất chướng mắt, tuy ngoài mặt không tỏ ra chống đối người sự phụ là anh, nhưng trong thâm tâm thì bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Lẽ ra, sau vụ việc đó Lệ Ngôn vốn nên dạy dỗ cô thích đáng, nhưng kết quả lại nằm ngoài suy đoán của cô. Tiếp xúc càng nhiều cô mới phát hiện, thật ra anh là người rất hiền lành và tốt bụng, cũng rất quan tâm đến người khác, chỉ là bề ngoài hơi nghiêm túc một chút mà thôi.

Người chết là cô gái một mươi tám tuổi, tên Trần Như, là học sinh ở trường Nhị Trung. Xem tài liệu cá nhân đến đây bỗng Hòa Lam hơi sùng sốt, em trai Bạch Tiềm của cô hiện cũng đang học ở trường này, hết hè này là lên lớp mười hai rồi.

Vụ án mạng lại xảy ra ngay bên cạnh người thân nhất của mình, sự khó chịu trong lòng Hòa Lam thật khó mà diễn tả bằng lời. Một thiếu nữ mười tám xinh tươi như hoa thế này, kẻ nào lại độc ác tước đoạt tính mạng của cô ấy?

Sau khi cô nhìn thấy thi thể của cô gái dưới lớp vải trắng, trong lòng càng thêm cảm phần không thôi.

Trần Như chết vô cùng thê thảm, máu trên người như bị rút sạch. Thi thể cô bé được phát hiện ở đường cống ngầm trong ngõ hẻm, trước khi chết trên người mặc chiếc đầm dài màu đỏ tươi, đồ trang sức bình thường. Nếu không phải gương mặt đã biến dạng phù thũng tái xanh, đây quả thật là một cô gái rất đẹp.

Đây đã là vụ án thứ ba “Những cô gái mặc áo đỏ bị giết hại” tại Vân Thành rồi.

Thời điểm trở lại đồn cảnh sát, Hòa Lam giúp Lệ Ngôn chỉnh sửa lại tư liệu mấy ngày nữa trình sát điều tra cần dùng. Vài nữ cảnh sát mới đến thực tập ngồi bên cạnh túm tụm lại xì xào bàn tán.

“Lại chết, đây là người thứ ba rồi.” Nữ cảnh sát trẻ tuổi Khả Khả thôn thức, nghiêng mắt đùa nghịch bộ móng tay sơn màu đỏ choét của mình.

Trong đội cảnh sát hình sự vốn không cho phép ăn diện như vậy, nhưng ba cô ta là phó cục trưởng, Lệ Ngôn đã từng gợi ý từ ngầm ngầm đến công khai nhưng không ăn nhằm, riết rồi cũng mặc kệ cô ta luôn.

Thấy mọi người đã bị mình gây sự chú ý, Trưởng Khả Khả cao giọng nói, “Tôi nói cho mọi người biết, cô bé này là bị cưỡng hiếp rồi giết chết, khi chết còn bị rút cạn máu, chung quanh còn rải đầy cánh hoa hồng. Mọi người nói xem, tên hung thủ này có phải bị biến thái không nhỉ?”

“Thiệt hay giả vậy?” Lục Vô Song ngày thường vốn theo vuốt mông nịnh hót Trưởng Khả Khả vội tiếp lời: “Đây cũng được coi là thảm án liên hoàn ác liệt nhất năm nay. Từ tháng trước tính đến nay thôi mà đã có ba người mẫu bị giết hại rồi. Nghe nói phía trên hạ chỉ thị xuống, muốn trong vòng một tháng cục trưởng phải phá án đó.”

“Thảm rồi...”

Hòa Lam không có tâm tình nghe tiếp nữa, bỏ tư liệu vào túi văn kiện, xoay người muốn ra khỏi đồn cảnh sát. Lúc ra cửa, Trưởng Khả Khả chợt gọi cô lại.

Hòa Lam quay đầu lại nhìn cô, “Có chuyện gì sao?”

Trưởng Khả Khả cười như không cười nhìn cô, chỉ tay vào đồng hồ trái cây trên mặt bàn, “Mặt bàn bừa bộn quá, cô giúp dọn dẹp lại sạch một chút rồi hãy đi nhé.”

Hòa Lam im lặng nhìn đồng hồ xôn xộn trên mặt bàn, đây vốn không phải là việc của cô.

Đinh Nghi hơi ngượng đứng lên do dự nói, “Khả Khả... Làm vậy không hay đâu?”

“Cậu cảm niệm cho tôi!”

Đinh Nghi tái mặt không dám hó hé nữa. Trong nhóm nữ cảnh sát mới đến thực tập, cô là người nhát gan nhất. Hòa Lam cũng không muốn liên lụy cô ấy, từ từ đi qua lăng lẹng dọn dẹp sạch sẽ mặt bàn.

Trưởng Khả Khả rất đắc ý, có điều cười còn chưa sướng miệng thì đã hét toáng lên, bịt lại tay không ngừng hà hơi.

Hòa Lam xách bình nước trong tay áy náy nhìn cô ta, “Xin lỗi, ngại quá tôi không nhìn thấy, xem này, chân tay tôi vụng về thật.” Cô làm bộ muốn bước qua giúp Trưởng Khả Khả lau nước, rồi lại không cẩn thận quơ đổ bình nước khác trên mặt bàn. Lần này, cả bình nước nóng hơi đều đổ hết lên người Trưởng Khả Khả.

Trận tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết truyền ra từ đồn cảnh sát, mấy nữ cảnh sát vốn đang ngồi xem kịch vui cũng vội vàng luống cuống tay chân đến giúp đỡ một tay, đồn cảnh sát bỗng chốc rối loạn như bãi chiến trường.

Cái này gọi là tự làm tự chịu.

Hòa Lam ra về mà trong lòng còn cảm thấy buồn cười vô cùng. Theo lý mà nói, cô lớn hơn Tường Khả Khả vài tuổi, không nên so đo với một cô gái mới bước chân vào đời như thế. Nhưng thấy đáng và vênh vào không coi ai ra gì của cô ta, cô thật sự không thể nhịn nổi.

Xe chạy êm êm trên đường, phong cảnh bên ngoài cửa sổ vùn vụt lướt qua, chỉ còn lưu lại hình bóng mờ nhạt nơi khóe mắt. Lệ Ngôn thấy cô im lặng, sắc mặt tái nhợt qua kính chiếu hậu, cõi lòng bất giác mềm mại, cất giọng dịu dàng hỏi, “Có phải dạo này mệt lắm không?”

Hòa Lam “Hả” một tiếng xong mới nhận ra là anh đang hỏi cô, “Cũng bình thường...”

Lệ Ngôn cười cười, “Anh thấy em dạo này cứ như người mất hồn, có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không có... Tiềm sắp khai giảng rồi, nên em muốn giúp cậu ấy chuẩn bị vài thứ.”

Lệ Ngôn để ý thấy mỗi lần nhắc đến cậu em trai này, ánh mắt của Hòa Lam vô cùng nhu hòa, sáng rỡ như trăng sao lưu động. Thời gian dài thường xuyên tiếp xúc, anh cũng có đôi chút hiểu rõ tính tình của Hòa Lam. Cô nhìn dịu dàng ít nói, nhưng bản chất thật ra giống hệt như chú mèo hoang, đến thời điểm quan trọng sẽ thường không chịu nhận thua mà chiến đấu đến cùng.

Tích cách ngày thường của cô hướng nội, nhìn qua thậm chí có phần hơi lạnh lùng. Chỉ mỗi khi nói đến cậu em trai này, mới thấy cô lộ ra chút mỉm cười vui vẻ thật lòng.

Lệ Ngôn chỉ biết em trai cô tên là Bạch Tiềm, học ở trường Nhị Trung. Còn lại không nghe cô nói, anh cũng không tiện hỏi tới. Nhưng lần nào cũng vậy, vừa nghĩ đến cô một mình ở cùng người đàn ông khác thì trong lòng anh lại có cảm giác rất khó chịu. Mặc dù nghiêm chỉnh mà nói, Bạch Tiềm vẫn chưa thể tính là đàn ông thực thụ.

Khoảng nửa tiếng sau, xe dừng lại trước một con hẻm cũ kỹ ở thành Nam. Lệ Ngôn kiên quyết muốn đưa cô vào, Hòa Lam không tiện từ chối nên hai người cùng nhau đi dọc theo dưới mái hiên kiểu xưa.

Vân Thành là vùng sông nước thuộc Giang Nam, ngoài trung tâm thành phố thì có rất nhiều hẻm nhỏ vừa cũ kỹ và vắng vẻ như thế. Mái ngói màu đen, vách tường màu trắng nhưng đã ố vàng bởi thời gian, mang vẻ sâu bí kéo dài triền miên không kể xiết. Hiên nhà ngó xuống là những đợt sóng dập dờn, vài chiếc thuyền buồm neo đậu lắc lư dao động trên mặt sông.

Khi còn bé, Hòa Lam cũng từng mong muốn cả đời bình an không tranh với đời mà sống yên ổn tại nơi này, không có nghèo khó và khốn khổ, không có phân tranh và đau buồn, tất cả đều tốt đẹp như thế. Nhưng sau đó lại xảy ra rất nhiều chuyện, cô đành từ bỏ ước nguyện ban đầu, cũng giống như cha mẹ, bước lên con đường đầy nguy hiểm này.

Có lúc, Hòa Lam đã từng nghĩ tới sẽ quay trở lại cuộc sống êm ả như thuở bé, nhưng lòng cô vốn không thể nào bình tĩnh như mong muốn. Có một số việc, nào có dễ dàng buông xuống được?

Người sống ở trên đời này, không phải cầu được sự an tâm hay sao?

Hòa Lam ở trong ngõ hẻm số 5, là ngôi nhà có sân rộng theo kiểu xưa. Cô mở cánh cổng sắt ra, sau đó đứng giữa sân gọi vào, “Chị về rồi.”

Trong nhà truyền đến tiếng bước chân, bước ra là cậu thiếu niên độ mười tám, mười chín tuổi. Dáng người cân đối, tuấn tú cao ráo, mặc chiếc áo sơ mi màu trắng cỡ lớn. Cậu mang tạp dề đi ra từ phòng bếp, trên gương mặt trắng trẻo dính vài vệt đen đen, như bị mèo quào vậy.

Lần đầu tiên thấy Bạch Tiềm, Lệ Ngôn hơi sững sờ.

Cậu ta có gương mặt sạch sẽ điển trai hoàn toàn không giống mấy cậu nhóc loại choai tuổi mới lớn như trong tưởng tượng, môi hồng răng trắng nhìn đúng chất thư sinh nho nhã. Đường nét trên mặt tinh xảo đến hiếm có, mỗi khi cười nói đôi mắt xéch kia dường như cũng biết cười theo, nụ cười ấy thật khó mà diễn tả bằng lời, thậm chí còn mang đến cho người ta một cảm giác như bị ‘say nắng’.

“Chị, chị về rồi à.” Mãi đến khi giọng nói ngoan ngoãn lễ phép của Bạch Tiềm vang lên bên tai thì Lệ Ngôn mới giật mình. Anh cảm thấy có chút xấu hổ, thầm nghĩ chắc không ai để ý nhìn thấy đâu, nhưng lúc này có một ánh mắt sắc bén đang nhìn thẳng vào mặt anh.

Lệ Ngôn sững người, Bạch Tiềm khẽ nhếch môi nhưng rất nhanh liền biến mất.

Thái độ đó là mỉa mai sao?

Lệ Ngôn cũng không chắc chắn, khi nhìn lại lần nữa thì thấy Bạch Tiềm chỉ cười hiền lành như cậu bé ngoan. Chỉ là thái độ cậu lôi kéo Hòa Lam chuyện trò vui vẻ như chốn không người, cứ như anh vốn không hề tồn tại vậy.

Trong lòng Lệ Ngôn thấy khó chịu nhưng cũng không tiện nói gì, chào tạm biệt với Hòa Lam xong liền vội vã rời đi.

Chương 3: Chương 2: Em trai

Ngôi nhà vẫn là kiểu cũ một phòng khách ba phòng ngủ, tuy cũ nhưng được sửa sang lại nên bên trong rất sạch sẽ. Trên bàn gỗ vuông sơn đỏ ở phòng khách đã dọn đầy đủ các món ăn, hai mặn một chay, thêm một chén canh, lại còn là món canh cà chua với trứng mà cô thích nhất.

Bạch Tiềm bưng hai chén cơm trắng từ nhà bếp đi ra, để xuống trước mặt cô rồi kéo ra băng ghế dài, ấn vai cô ngồi xuống.

“Em vừa học được món mới, chị nếm thử xem có vừa miệng không!” Cậu nhẹ nhàng nhét đôi đũa vào tay cô, từ phía sau cúi người xuống dựa sát vào cô, hơi thở nam tính ấm áp phả vào một bên gò má. Hòa Lam không cần quay đầu lại, thế nhưng khóe mắt vẫn có thể liếc thấy sườn mặt tuấn tú hoàn mỹ của cậu, trên người cậu có mùi hương khoan khoái thanh mát rất dễ chịu.

“Chị, chị sao vậy, chị không khỏe hả?” Bạch Tiềm thấy cô đờ người ra nên ân cần quan sát về mặt cô.

Hòa Lam vội lắc đầu, “Không có gì. Chỉ đang nghĩ tới vụ án hôm nay thôi, nhớ lại cảnh đâm máu đó nên ăn không vô.”

“Xin lỗi chị, em không biết.” Cậu buồn buồn vuốt vuốt tóc, “Nếu biết trước như vậy em đã không nấu canh cà chua trứng rồi.” Cậu tính dọn bàn mang trở vào nhà bếp thì Hòa Lam kéo cậu lại, “Không cần, giờ chị thấy không sao nữa rồi. Canh ngon vậy đồ đi uống lắm.”

“Nhưng chị không thoải mái mà, thôi đừng nhìn nó thì hơn.” Cậu vẫn kiên quyết mang canh vào phòng bếp.

Lúc trở ra cậu đã cời bỏ tạp dề, rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Hai người ngồi gần như vậy, cảm giác của Hòa Lam lúc này càng thêm rõ ràng hơn. Chỉ ngồi thôi mà cậu đã cao hơn cô cả cái đầu, bờ vai rộng lớn, đôi chân thon dài. Lúc cậu ngồi xuống ăn cơm, chân phải duỗi thẳng ra, có khi thì gấp chồng lên nhau, có vẻ tương đối tùy ý. Không biết từ bao giờ mà Tiềm của cô đã cao lớn vậy rồi.

Trong một thoáng Hòa Lam cảm thấy hoang mang.

Còn nhớ rõ vào năm năm trước, cô được di Chung ủy thác, lần đầu tiên đi đón Bạch Tiềm ở khu phố nghèo, khi đó cậu chỉ cao mới đến vai cô, trong chớp mắt giờ đã cao hơn cô cả cái đầu.

Khi đó, Bạch Tiềm mặc chiếc áo Punk chấp vá, hình thể gầy nhom, mặt mũi xanh xao tái nhợt. Cô đến cái nơi dơ dáy bẩn thỉu đó đón cậu, cậu cứ thế đứng trên bậc thang nhìn xuống cô, vẻ mặt lạnh tanh không cảm xúc, xem ra là người khó có thể chung đụng.

“Là di Chung bảo tôi đến đón cậu, từ nay về sau, cậu sẽ đến ở với tôi.” Sau khi cô thấp thòm nói ra những lời đó, cậu thiếu niên vẫn không đáp lời cô, hơi nhấc mí mắt cười cợt nói gần từng chữ, “Chị nhận lầm người rồi.”

Nói xong cũng đóng cửa lại luôn.

Lúc ấy Hòa Lam vừa lúng túng mà đứng hơn là không cam lòng nhiều hơn, cuối cùng ngồi trước bậc thềm nhà cậu ta cả một đêm. Thời tiết vào thu nên nhiệt độ buổi tối rất lạnh, cô chỉ mặc mỗi chiếc áo lông cừu, bị cóng đến run cầm cập.

Sáng hôm sau, khi Bạch Tiềm mở cửa thì phát hiện cô đã bị sốt cao.

Cũng may cậu vẫn chưa mất hết lương tâm, dìu cô vào nhà. Lúc Hòa Lam tỉnh lại, thái độ của cậu đối với cô đã khá hơn chút, nhưng đáng về vẫn làm li lạnh lùng khuyến cáo đừng đại mà đến gần.

Hòa Lam nhớ đến lời ủy thác ‘hãy nhẫn nại mà khuyên bảo nó’ của di Chung trước khi lâm chung, kéo dài thời gian thêm vài ngày nhưng Bạch Tiềm vẫn nhất quyết không chịu. Khi cô cho rằng mình đã hoàn toàn thất bại thì cậu ấy lại bất ngờ gạt đầu đồng ý.

Cô vui mừng đến nỗi muốn văng đầu luôn, cũng không còn long dạ nào nghĩ đến ẩn tình trong đó, chỉ nghĩ rằng có lẽ lòng thành của mình đã cảm động cậu ấy.

Cô và Bạch Tiềm sống chung với nhau đã năm năm, những ngày đầu tiên còn ngượng ngùng lạnh nhạt, nhưng đến nay đã hòa hợp và sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm cũng vô cùng tốt.

Khi Bạch Tiềm vừa mới dọn đến nhà cô ở, cậu không hề động đến móng tay móng chân, cũng không chịu tiếp xúc với bất kỳ ai. Hằng ngày, từ miếng cơm manh áo đều do một tay cô chăm sóc trong suốt khoảng thời gian dài, còn dạy cậu làm cách nào để làm quen giao tiếp với người khác.

Nhưng càng về sau thì đã khác...

Giờ ngoài mặt là cô đang chăm sóc cậu ấy, đi làm kiếm tiền về nuôi gia đình, nhưng Bạch Tiềm vốn cũng chẳng có tiền gì cả, tiền học mỗi năm đều có học bổng cấp, ở nhà còn thường giúp cô làm này làm nọ, nấu ăn làm công việc nhà cơ bản là cậu ôm đồm hết. Ngẫm nghĩ kỹ lại, người có lợi vẫn là cô thì phải.

Nói thật, lần đầu tiên khi Hòa Lam gặp Bạch Tiềm, cô cũng chẳng ưa gì cậu mấy. Nhưng nghĩ đến cậu từ nhỏ đã thiếu thốn tình thân, sống cô độc ở khu phố đó nhiều năm, lại còn ăn uống cơ cực như thế, nên tính tình có khác người chút cũng là chuyện bình thường. Bản tính Bạch Tiềm không hẳn là xấu, chỉ là ít qua lại với người lạ. Cô nghĩ, chỉ cần cô chịu tìm hiểu cậu, uốn nắn cậu, rồi cậu cũng sẽ thay đổi tốt hơn.

Sau đó, chung sống với nhau một thời gian ngắn, cậu đã thật sự trở thành cậu học sinh giỏi ngoan ngoãn như lòng cô mong muốn.

“Chị này, đang nghĩ gì đó? Sao không ăn đi?” Bạch Tiềm ngạc nhiên nhìn cô.

Hòa Lam giật mình, cười cười với cậu, “Không có gì, gần đây đồn cảnh sát hơi nhiều việc, cấp trên gây áp lực quay chị đến chóng mặt.”

“Chị phải chú ý giữ gìn sức khỏe.” Bạch Tiềm gấp một miếng thịt dứt vào miệng cô, khoe mắt cong cong ẩn hiện nét cười hời, “Ăn ngon không?”

Thịt ướp với nước sốt xì dầu mềm mại tươi ngon, ăn một miếng chỉ muốn ăn thêm miếng nữa. Bạch Tiềm như thể đoán được mong muốn của cô, lại gấp thêm một miếng đưa đến bên miệng cô, “Chị gây thế mà chỉ thích ăn có mỗi thịt.”

Sắc mặt Hòa Lam hơi ửng hồng. May mà Bạch Tiềm không thấy. Cậu đang cúi đầu ăn cơm, đáng ăn rất từ tốn. Trên bàn ăn cả hai ít khi nói chuyện, nhưng trước giờ luôn rất ân ý. Sau khi cơm nước xong, Bạch Tiềm mang chén vào nhà bếp rửa, còn Hòa Lam thì ngồi ở ghế sofa nghỉ ngơi.

Trong nhà bếp vang ra tiếng nước chảy ào ào, tiếng nước chảy như dòng suối mát từ từ len lõi rót vào trái tim cô, kéo lê một dấu ấn tuy nhạt nhưng vô cùng âm ập.

Cô nhìn theo hướng đó, bóng lưng của Bạch Tiềm nhìn vững chắc và thẳng tắp. Không lâu nữa, cậu ấy đã có thể chính thức trưởng thành tự sống độc lập được rồi. Lòng Hòa Lam bỗng có chút xúc động khó nói nên lời, có chút mỉm lòng, có chút không nỡ, nhưng ngược lại cũng có chút vui sướng khi thấy cậu đã thành nhân.

Sắc trời bên ngoài đã sẫm tối, cô chợt nhớ ra bộ đồ lót để trong nhà tắm vẫn chưa giặt. Giờ đang mùa hè, để như vậy rất dễ bốc mùi.

Hòa Lam vội chạy vào nhà tắm, lại phát hiện bộ đồ lót nằm trong góc đã không thấy đâu nữa. Cô tìm kiếm khắp phòng tắm nhưng vẫn không thấy đâu.

Lẽ nào không phải để ở đây?

“Chị, chị tìm gì vậy?” Bạch Tiềm đã rửa xong đồng chén, mở cửa nhà tắm ra hỏi cô.

Hòa Lam lúng túng, do dự mãi mới nói được, “À... Tiềm, em có thấy đồ của chị tôi qua thay ra để ở đây không?”

Bạch Tiềm suy nghĩ một hồi rồi đi vào phòng ngủ. Lúc đi trở ra cầm trong tay bộ đồ lót của phụ nữ đã gấp lại gọn gàng, đưa qua cho cô nói, “Sáng nay em thấy nghĩ có lẽ chị quên, tiện tay nên em đã giặt luôn, giờ cũng khô rồi nè.”

Mặt Hòa Lam vọt đỏ ửng như bị lên máu, càng lúc càng đỏ rực.

Tuy thường ngày Bạch Tiềm cũng giúp cô giặt quần áo, nhưng mấy thứ này là đồ lót của phụ nữ nên lúc nào cô cũng tự mình giặt. Mặc dù họ là chị em, tình cảm cũng rất tốt, nhưng mấy loại đồ thân kín cá nhân này bị tay người khác phải chạm qua... khiến cô thấy khó chịu mà không thể nói ra.

Bạch Tiềm giờ đã trưởng thành, không còn là cậu bé trai năm xưa đứng thấp hơn cô nữa. Nghĩ vậy nên cô liền mở miệng nói, “Tiềm, sau này quần áo của chị cứ để chị tự giặt được rồi.”

Nhân lúc cô không thấy, Bạch Tiềm không nghiêm túc nhoen môi, rồi mất khỏi gương mặt cô, “Nếu vậy, không phải chị càng thêm vất vả sao? Em chỉ muốn giúp chị chia sẻ một chút công việc nhà mà thôi.”

Hòa Lam không biết nên trả lời thế nào. Nếu nói thẳng ra thì sợ cả hai sẽ khó xử.

Bạch Tiềm dường như chẳng mấy quan tâm vấn đề tế nhị trong đó, cậu chỉ muốn giúp cô san sẻ bớt công việc, giúp cô giảm đi gánh nặng được phần nào đó phần đó.

Thời gian cứ thế lẳng lặng trôi qua giữa hai người, đôi con người Bạch Tiềm đen nhánh trong suốt, sâu thẳm như biển, lạnh lạnh chiếu thẳng vào gương mặt xinh đẹp đang xấu hổ của cô.

Hòa Lam thấy lòng mình thấp thỏm lo âu một cách kỳ lạ, qua một hồi lâu lại thấy cậu mỉm cười tự nhiên như thường ngày, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Tiềm!” Cô ở phía sau gọi í ới nhưng cậu vẫn không quay đầu lại.

Giận rồi ư?

Hòa Lam không hiểu được cậu đang nghĩ gì. Tuy quan hệ giữa họ rất tốt, nhưng có nhiều chuyện Bạch Tiềm rất ít khi nói với cô. Thiếu niên ở tuổi này, nên có không gian riêng của mình. Cho nên, Hòa Lam chưa bao giờ ép hỏi chuyện riêng tư của cậu.

Cô gõ cửa vài cái, nhưng bên trong không có động tĩnh gì, cô thở dài một hơi, đang định lên tiếng nói rõ ràng với cậu thì cửa được mở ra từ bên trong.

Bạch Tiềm kéo cô đi vào, ấn cô ngồi xuống giường, cúi đầu nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Chị sao thế, có vẻ không được thoải mái?”

Đáy mắt cậu như có nét cười nhàn nhạt, dường như còn có phần đắc ý. Mắt Bạch Tiềm rất đẹp, cong cong mà còn dài, đuôi mắt hơi xéch lên, cho nên khi không cười nhìn vào cũng như đang cười.

Bị cậu nhìn chăm chăm như thế, Hòa Lam cũng ngượng mặt ra, “Chị tưởng em giận chị.”

Cậu khẽ bật cười ra tiếng, “Sao em phải giận chứ? Bởi vì chị không cho em giặt đồ lót của chị à?”

“Này!” Hòa Lam lại bị cậu làm cho đỏ mặt, thầm nghĩ bị tên nhóc này đùa bỡn mà chỉ biết gượng cười. Ngày thường Bạch Tiềm cũng hay đùa giỡn nhưng không làm ảnh hưởng đến ai, nên cô cũng không có để ý. Chỉ là, thế này thì cũng có chút ngượng ngùng.

Tính tình của cậu tuy hơi kỳ quặc, cô không thể hiểu nổi. Nhưng xét cho cùng cậu ấy vẫn là đứa bé rất ngoan. Hòa Lam cũng không có nghĩ sang phương diện khác, mà giúp cậu sắp xếp lại quần áo vừa lấy vào.

Bạch Tiềm ngồi ở trước bàn làm bài tập, quay quay cây bút trong tay, làm kiểu gì trái tim cũng không bình tĩnh nổi, cậu nghiêng mắt liếc nhìn qua cô.

Dưới ngọn đèn dịu dịu, biểu cảm trên mặt cô lúc này thủy mị hơn ngày thường rất nhiều. Hòa Lam là mỹ nữ vùng Giang Nam điển hình, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn, vòng eo chỉ vừa đầy một nắm tay, ngồi ở đầu giường cúi đầu gấp quần áo, cần cổ thon dài trắng nõn lóng lánh, lướt xuống phía dưới là vòng một không cần thận để lộ một vùng trắng muốt như tuyết, đường cong tuyệt đẹp đầy đà vụn cao.

Xuống chút nữa... Hình như là đến chỗ...

Không biết là cỡ bao nhiêu nhỉ? Có thể vừa nắm tay chăng?

Bạch Tiềm cúi đầu nhìn bàn tay của mình, bàn tay có từng khớp xương rõ ràng, thon dài nhắn nhui, mười ngón tay đều được cắt tỉa gọn gàng, móng tay trắng hồng tinh tế, cậu nghiêng đầu lật qua lật lại bàn tay trước ngọn đèn để bàn, sau đó nhoen môi cười bí hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3: Rung động

Trước mắt sương mù mờ mịt bao phủ quanh cô, toàn thân ướt đầm bởi mồ hôi. Hòa Lam gầy dựa, cố gắng muốn duỗi thẳng tay chân, nhưng mặc kệ cô có cố gắng thế nào thì cái loại cảm giác trơn ướt trơn trượt kia vẫn cứ nằm mãi trên cơ thể không sao giữ bỏ được. Trong lúc mơ mơ màng màng, cô nhìn thấy mình gang rộng hai chân, quần áo trên người đều bị cởi sạch, một bàn tay ấm áp từ cổ cô đi chuyển lần xuống phía dưới, mon man trêu đùa, dần dần trượt vào mảnh vườn cấm chưa từng có ai bước vào khám phá...

Hòa Lam bỗng giật mình, bị hoảng sợ mà choáng tỉnh.

Cô thở dốc từng cơn, phát hiện mình đang nằm trên giường của Bạch Tiềm. Trong phòng không mở đèn, chỉ có chút ánh trăng hắt xuống qua tấm rèm cửa sổ đang hé mở một nửa, chiếu sáng sàn nhà lấp lánh như dòng nước màu bạc.

Trên người cô đắp một tấm chăn mỏng, che chắn rất kỹ, Bạch Tiềm đang ngủ bên cạnh cô. Tưởng cậu ngủ rất ngoan, gương mặt vừa đúng nghiêng về phía cô, hai mắt khép lại thờ đều đều, hàng mi đen nhánh thỉnh thoảng chớp chớp vài cái, in bóng xuống gò má.

Hòa Lam thở phào một hơi, lắc nhẹ cái đầu đau buốt. Gần đây tinh thần quá căng thẳng, luôn mơ thấy những giấc mơ kỳ lạ, cũng may mà Bạch Tiềm đã ngủ. Chứ nếu để cậu ấy nhìn thấy, không biết phải giấu mặt đi đâu nữa.

Cô cử động cơ thể tê cứng, vuốt vuốt bàn chân bị tê, xốc chân lên cẩn thận đạp qua cho cậu.

Bạch Tiềm nhú nhú mày giật mình tỉnh lại.

“Xin lỗi, chị làm em thức à?” Hòa Lam thấy hơi áy náy.

“Không liên quan tới chị, em thấy khát nước nên dậy.” Bạch Tiềm cười an ủi cô. Hòa Lam cầm ly nước trên tủ đầu giường thì phát hiện trong ly trống không, một giọt nước cũng không có, cô đứng lên nói, “Đề chị đi lấy nước cho em.”

Bạch Tiềm gật đầu.

Cô cầm ly không quanh quẩn trên sàn nhà mãi một lúc mà vẫn không thấy đôi dép lê của mình đâu, đành phải đi chân trần ra ngoài.

Nhà bếp tối om, Hòa Lam cầm bình thủy lên lắc lắc mới chợt nhớ ra nước trong bình thủy đã dùng hết, cô lại phải chờ nấu nước. Lúc trở lại cầm theo nửa ly nước nóng, hơi nước bốc hơi phả lên mặt cô khiến da mặt cô hấy hấy hồng hồng trông như quả táo chín.

Bạch Tiềm nhìn cô ngồi xuống ở mép giường, cúi đầu dùng miệng thổi nhẹ cho khói tan đi, vẻ mặt hết sức chăm chú, thỉnh thoảng bờ môi còn chạm vào miệng ly, cổ họng cậu bỗng thấy hơi căng lên, kim lòng không được he hé đôi môi đỏ au của mình.

“Được rồi, có thể uống rồi này.” Hòa Lam đưa cái ly đến bên miệng cậu.

Bạch Tiềm không cầm mà cứ thế uống từ trên tay cô. Môi cậu in lên chỗ miệng ly mà vừa rồi cô vô tình chạm vào, cảm nhận hương thơm trên môi cô còn lưu lại, cậu thấy giống hệt như mình đang chạm vào môi cô vậy.

Vài giọt nước chảy ra từ khóe miệng cậu, trượt dọc theo đường cong tinh tế từ cằm rơi xuống quần áo. Hòa Lam cầm khăn cúi đầu giúp cậu lau nước. Gương mặt cô gần trong gang tấc, làn da mịn màng trắng trẻo mềm mại khiến người ta không kiềm được muốn cắn cho một cái. Cậu nhướn mí mắt nhìn nhìn cô chăm chăm không chớp mắt.

Lau sạch nước trên môi xong cô nhét chiếc khăn vào tay cậu, ý bảo cậu tự lau nước trên áo mình đi.

“Em đi tắm chút...” Cô còn chưa kịp phản ứng thì cậu đã lao nhanh ra khỏi phòng.

Hòa Lam cười lắc đầu, giúp cậu dọn dẹp lại vài thứ trong phòng. Bạch Tiềm rất thích sạch sẽ, căn bản không có đồ gì cần bỏ cả, đồ trên bàn cũng không có gì cần phải dọn.

Lúc đi ngang qua phòng tắm, cô chợt nhớ tới hình như cậu ấy quên lấy quần áo thì phải. Tiếng nước chảy ào ào trong nhà tắm vọng ra, cô gọi mấy tiếng nhưng không thấy cậu đáp lại, chỉ nghe được tiếng gì đó rất kỳ lạ, hình như là tiếng làm ngã đồ đồ.

“Tiềm, em có sao không?” Cô lo lắng gõ cửa.

Tiếng nước vẫn chảy không ngừng, tiếng động kỳ lạ cũng từ từ bị tiếng nước lấn át, bên trong bỗng chốc yên tĩnh. Im lặng thêm một lúc lâu, cửa từ bên trong mở ra, Bạch Tiềm một tay chống lên cánh cửa, để trần nửa người trên, tóc vẫn đang nhỏ nước. Có lẽ vừa mới tắm nước nóng nên ánh mắt cậu có vẻ mơ màng lười biếng.

“Tiềm... Có bị thương chỗ nào không?” Cô không chắc lắm hỏi.

Ánh mắt của Bạch Tiềm di chuyển từ gò má sang đến thân hình cô, “Không sao, chỉ làm ngã hộp xà phòng thôi.”

Hộp xà phòng?

Trong lòng Hòa Lam cảm thấy có gì đó không đúng.

“Em quên lấy quần áo rồi, chị đi lấy giúp em đi.” Cậu chuyển đề tài.

Hòa Lam nghe vậy mới giật mình, hơi lúng túng rồi vội vàng xoay người rời đi.

Bạch Tiềm nhìn theo bóng lưng của cô, từ từ dựa vào vách tường lạnh lẽo khẽ cười. Cậu cúi đầu nhìn vật giữa hai chân vốn đã mềm nhũn giờ lại đột nhiên ngẩng cao, còn cương cứng như thép và đau đớn không nói thành lời. Cậu không thể làm gì khác hơn ngoài việc tiếp tục ngâm mình dưới vòi sen, cơ thể trần truồng dán lên mặt tường mà thờ dốc, dùng bàn tay suông dài từ từ cầm lấy dục vọng của mình siết chặt di chuyển lên xuống thật nhanh.

Mặt kính bóng loáng bị hơi nước phủ mờ, một tay cậu vội vã vuốt lên vuốt xuống dục vọng nóng rẫy, tiếng thờ dốc nặng nề hòa cùng tiếng nước chảy, hai âm thanh kỳ lạ đan xen nhau, tay còn lại vươn ra chậm chậm lau đi hơi nước mờ mịt trên mặt kính, lau cho tới khi thấy rõ bản thân mình dần hiện lên trong gương. Cơ thể cường tráng của thiếu niên mới lớn cộng với đường cong quyến rũ, da dẻ đồng màu, cơ thể vốn chẳng phải gầy nhom mà thường ngày cô hay nhìn thấy...

Lúc Hòa Lam đi tới cửa, lại đứng ngay thời khắc quan trọng nhất. Cô gõ cửa nhưng bên trong vẫn im lặng, cô gõ mạnh hơn, “Tiềm, em có sao không?”

Cậu ngẩng đầu lên, mồ hôi tuôn đầy trên trán, rên mạnh vài tiếng cuối cùng cũng đạt tới cao trào phóng thích dục vọng phun trào ra, tinh dịch màu trắng đục văng đầy lên mặt kính, chất nhầy từ từ chảy dọc xuống. Cậu dùng đầu ngón tay chấm vào tinh dịch ung dung trét vẽ lên mặt kính, đáng vẻ nhân nhả như những lúc cậu vẽ vậy, vẽ thành khuôn mặt cô đang mỉm cười...

Sau khi mở cửa, cậu nhận lấy quần áo từ tay cô, “Cảm ơn.”

“Em không sao thật chứ?”

Nét cười lan tới khóe mắt cậu, “Em không sao!”

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, mà giọng nói của cậu hôm nay có vẻ khàn hơn bình thường một chút.

Cả ngày mệt mỏi, khi Hòa Lam quay trở lại phòng thì ngã ịch xuống giường. Không hiểu vì sao cô cứ cảm thấy hôm nay Tiềm có gì đó là lạ. Hình như cậu có chuyện gì đó giấu cô, cô ngẫm nghĩ lại, không biết dạo gần đây mình có ít quan tâm và lo là với cậu hay không nữa.

Sáng sớm lúc thức dậy, toàn thân mỏi nhừ ê ẩm, cô lê dép đến phòng khách, trên bàn vẫn như mọi khi đã bày xong bữa ăn sáng. Bạch Tiềm ngồi ngay ngắn ở đầu bàn bên kia nhìn thấy cô liền cười tươi rói, “Dậy rồi hả?”

Cô vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, tóc tai lộn xộn như tổ chim non, viền mắt hơi sưng mọng nhìn hết như trẻ con.

Bạch Tiềm không hề che giấu nét cười nơi đáy mắt, dùng chiếc đũa gỗ nhẹ một cái vào bát cháo đã mức sẵn, “Ăn đi.”

Bầu không khí bữa sáng này cũng như thường ngày không có gì lạ, ăn rất vui vẻ và tự nhiên.

Lúc ra cửa, cậu dẫn theo chiếc xe đạp từ trong sân ra, xoay người lên xe rồi quay đầu lại gọi cô, “Cùng đi đi.”

“Em cũng ra ngoài sao?” Hòa Lam ngạc nhiên hỏi.

“Giúp bác Lý ở nhà cạnh bên đưa vài tờ báo, còn có hoa tươi của thím Lý nữa.” Cậu gõ gõ vào giỏ xe, bên trong chất hai xấp báo dày cộm, còn bó hoa tươi được gói trong bao nhựa plastic trong suốt cắm vào bát sứ màu xanh lá cây để giữ cho hoa tươi.

Hòa Lam hơi do dự nhưng cuối cùng cũng ngồi vào phía sau cậu, kéo cốp xe phía sau cài lại.

Bạch Tiềm quay đầu lại mỉm cười nói, “Ôm chặt nhé!” Dứt lời xe cũng bất chợt lao đi, chờ theo cô như tên rìi cung phóng thật nhanh ra đường. Hòa Lam bị hoảng hồn theo phản xạ ôm chặt lấy eo cậu.

Cậu đạp xe rất nhanh, gió vù vù lướt qua mặt, cô áp mặt sát vào lưng cậu, cảm giác mềm mại êm dịu khiến trái tim cậu không tự chủ được mà đập phồng xao xuyến. Ánh mặt trời buổi sớm của ngày hè đã trải dài cả thành phố cổ xưa đã trải qua bao đời.

Đồn cảnh sát nằm giữa trung tâm thành Đông, phải vòng qua một dãy núi. Thật ra, nếu cô ngồi xe buýt thì đến đây cũng phải xuống, sau đó tự đi bộ qua khe núi này.

Kỹ thuật lái xe của Bạch Tiềm rất tốt, đeo theo cô mà vẫn lao đi vun vút, đoạn đường xóc nảy nhấp nhô khiến cô hoảng sợ la hét ôm tôi. Khi đến trước cửa đồn cảnh sát thì thời gian đã không còn sớm nữa.

Bạch Tiềm cho xe dừng ở một bên, lúc cô định vào cửa thì cậu gọi giật cô lại. Cậu đứng trước mặt dịu dàng giúp cô sửa sang lại tóc rồi bời, “Được rồi đó.”

Hòa Lam cười cười véo mũi cậu, “Lúc về nhớ ngoan một chút đấy, đưa báo và hoa xong phải quay về nhà ngay, không được lang thang ở ngoài đường.”

“Em có phải là con nít đâu.”

Cả hai nhìn nhau phì cười, sự ấm áp loan tỏa trong ánh mặt trời nhuộm bụi. Thời điểm Lệ Ngôn đi ra cửa thì thấy Hòa Lam đang chia tay với Bạch Tiềm ở ngưỡng cửa, dõi theo cậu cười cười vẫy tay.

Bạch Tiềm chạy được vài mét bỗng quay đầu lần nữa, cuối cùng còn dùng tay ra dấu “OK”, sau đó cười xe đạp lướt qua triền núi rồi biến mất ngay trong tầm mắt.

“Sao hôm nay không ngồi xe buýt?” Lúc Lệ Ngôn nhận ra điểm này thì miệng cũng buột hỏi ra lời.

Hòa Lam nói: “Đúng lúc Tiềm rảnh nên tiện đường đưa em đi luôn.” Cô thấy kỳ lạ bèn liếc sang nhìn anh.

Lệ Ngôn không biết đáp lại thế nào. Thật sự anh không nên hỏi như vậy, ngoại trừ quan hệ trên công việc ra, giữa họ chỉ là bạn bè bình thường mà thôi. Nhưng khi nhìn thấy hình ảnh ban nãy, lòng anh cứ như có cây gai nằm trong đó, buồn buồn mà không biết vì sao.

Thấy Hòa Lam cũng chẳng để ý, anh mới thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc làm việc anh vẫn không dần lòng được mà nhìn nhìn cô. Hòa Lam vui đầu xem xét trong đồng tư liệu, vẻ mặt cũng bình thường không có gì lạ.

“Cuối cùng cũng tìm được rồi.” Hòa Lam rút ra một tập hồ sơ đẩy tới trước mặt Lệ Ngôn, dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán, “Đây chính là vụ án mạng đã xảy ra vào tám năm trước.”

Lệ Ngôn cầm xấp hồ sơ lật xem. Vụ án mạng nói trong hồ sơ này y hệt như mấy vụ án giết gân mà họ đang phụ trách, thậm chí một chi tiết nhỏ cũng giống nhau như đúc. Cô gái mặc váy đỏ, tóc dài xõa vai, bị hãm hiếp rồi giết hại trong hẻm nhỏ đêm khuya thanh vắng, hoặc cũng có thể tại một địa

phương vắng vẻ nào đó, sau đó còn rút sạch máu và rắc cánh hoa hồng lên người nạn nhân.

Còn có một điểm quan trọng giống nhau nữa là... Vụ án đó đến nay vậy mà vẫn chưa phá được.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 4: Trác Ninh

Sau khi Hòa Lam ăn cơm trưa xong rồi cùng Lê Ngôn mang theo tư liệu đi đến thành Bắc. Nơi đây là vùng ngoại ô thành phố, rộng lớn hàng trăm dặm (50000 mét), dân cư thưa thớt, ô tô bò từ từ dọc theo sườn dốc, đồng cỏ xanh bát ngát bên ngoài cửa xe trôi ngược dần, giữa đường còn có một số cánh hoa rụng rơi là tả.

Đi thêm độ nửa tiếng nữa, cuối cùng Hòa Lam đã nhìn thấy được tòa biệt thự kiểu gác chuông trên sườn núi ở phía trước.

Không hề giống với con đường ghồ ghề lúc lên núi, biệt thự được xây dựng giữa một khu vườn hoa rộng lớn, chung quanh được rào lưới sắt màu đen, bên trong bốn bề trồng sum xuê đủ loại hoa và cây cảnh, phóng hết tầm mắt để nhìn, khắp nơi hoa lá muôn màu rực rỡ, loại nào cũng là hàng quý hiếm đất đỏ.

“Đám cậu ấm con nhà giàu này đúng là biết hưởng thụ.” Lê Ngôn khẽ hừ một tiếng, mặt lạnh tiến lên gõ cửa.

Hòa Lam bất đắc dĩ lắc đầu, tính tình Lê Ngôn là thế. Trước khi cả hai đến đã điều tra qua, biệt thự này thuộc về nhà họ Trác đứng tên. Ở Vân Thành, nhà họ Trác gia không thể nghi ngờ là kẻ dẫn đầu về ngành tài chính, giới hắc đạo cũng có thể lực của bọn họ. Trắng đen gì cũng mặc, chỉ cần có tiền là được, thế lực như thế, ngay cả cấp trên cũng không dám khinh xuất đắc tội.

Có một trùng hợp ngẫu nhiên ấy là, người bị hại trong vụ án này có chút liên quan với chủ nhân ngôi biệt thự này.

Đi ra mở cửa là một phụ nữ khoảng hơn năm mươi tuổi, mời hai người vào phòng khách ngồi chờ. Rất nhanh lại có người giúp việc bung trà ra cho hai người, có điều cả hai đều không có tâm trạng để uống.

Đợi mãi lâu mà chủ nhân vẫn chưa xuất hiện. Lê Ngôn hết kiên nhẫn đứng dậy, người giúp việc vội can anh lại, “Cậu chủ đang bận.”

Nếu như không phải sợ lỡ việc, Lê Ngôn thật rất muốn chửi thề. Hòa Lam kéo anh lại lắc đầu ra dấu.

Thấy anh ngồi xuống trở lại người giúp việc mới chịu rời đi, có lẽ đi thông báo lại tình huống ở đây với Trác Ninh.

Trong một căn phòng rộng lớn, cửa sổ sát đất được kéo mở ra hết, chỉ chừa khép lại bằng một lớp lụa mỏng màu trắng. Ánh mặt trời soi rọi qua khe hở tấm màn chiếu xuống nền đất tạo thành những hoa văn kỳ dị.

Trác Ninh nằm dài ra ghế dựa cười vô cùng vui vẻ, dường như trên đời người khác như thế khiến cậu ta rất vui sướng. Cậu ta quay đầu lại dùng cùi chó huych huych Bạch Tiềm đang nằm nhắm mắt trên sàn nhà, “Tiềm, có trò hay để chơi này.”

Đang ngủ ngon lành lại bị đánh thức, Bạch Tiềm bực dọc nhòm nửa người dậy, nghiêng đầu sang nhìn cậu ta, “Cậu nổi điên gì thế? Mình đang rất mệt!”

“Mệt? Cậu làm gì mà trông uể oải vậy?”

Bạch Tiềm nằm xuống trở lại, gối hai tay ra sau đầu nói, “Đưa báo, tặng hoa, đưa nước suối, thăm hỏi cụ già neo đơn...”

Trác Ninh quả thật không dám tin vào tai mình, cúi người chống tay bên cạnh quan sát tỉ mỉ mặt cậu, như thể đang nhìn một động vật quý hiếm nào đó.

“Mặt mình có hoa sao?” Bạch Tiềm lạnh lùng liếc nhìn cậu ta.

Trác Ninh xoay trở mặt cậu lại rồi vươn tay sờ sờ đầu cậu, “May quá, không có phát sốt.”

“Cút!”

“Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm bao nhiêu năm qua, có cần hung dữ vậy không hả?” Trác Ninh kéo cậu dậy, túm vai cậu nói, “Nghe nói cậu được người nhận nuôi rồi, bấy lâu nay không liên lạc cũng không báo cho mình hay một tiếng? Báo hại mình tìm cậu khắp nơi.”

Bạch Tiềm chỉ gật đầu cho có, dường như không muốn nói nhiều đến đề tài này.

“Đạo này cậu có vẻ là lạ nhé?” Trác Ninh kéo kéo áo sơ mi trắng tinh không dính một hạt bụi mặc trên người, khuy áo cài gọn gàng đến cổ, cười khúc khích nói, “Còn giả dạng học sinh ngoan nữa chứ? Đưa bảo, tặng hoa, đưa nước suối, thăm hỏi cụ già neo đơn...” Nói đến phần sau cậu ta không nhận được ôm lấy bụng cười lên ha ha, “Đây là chuyện mà Bạch Tiềm có thể làm sao?”

Bạch Tiềm lạnh lùng quét mắt nhìn cậu ta, “Cậu thật dài dòng.”

“Có bạn gái rồi không cần anh em nữa à? Cậu đúng là anh em tốt đấy.”

“Nói bậy gì đấy, đó là chị mình.”

Trác Ninh khẽ hừ mũi, xem thường nhìn cậu, “Thôi đi, mình còn không hiểu rõ cậu ư?” Có điều cậu ta cũng rất hiếu kỳ, là người như thế nào mà có thể khiến Bạch Tiềm thay đổi như thế?

Khi còn bé, Bạch Tiềm là cậu thiếu niên vừa cực đoan lại tự phụ, là kẻ ngông nghênh bất cần, ít ai có thể lọt vào mắt cậu. Những năm tháng trước kia dù cho cậu ta có sống kham khổ cỡ nào cũng không chịu nhận sự giúp đỡ của bất kỳ ai. Chuyện cậu ta không muốn làm, thì dù có cảm sủng chia vào đâu cậu ta, cậu ta cũng chẳng mấy may chớp mắt lấy một cái.

Tuy xảy ra bao nhiêu biến cố, nhưng cả hai vẫn giữ liên lạc qua lại, nhưng kể từ khi cậu ta rời khỏi nơi đó vào năm năm trước, thì bằng đi một thời gian không còn gặp cậu ta nữa. Thay đổi lớn như vậy ít nhiều cũng khiến cậu có chút bất ngờ.

Không ngờ rằng, Bạch Tiềm vậy mà cũng có ngày lại thay đổi vì một người phụ nữ.

Ánh tà dương phía chân trời bên ngoài cửa sổ đang dần ngã về hướng Tây.

Lại qua thêm nửa tiếng nữa, Lệ Ngôn hết chịu nổi đứng phắt dậy.

Con giận của anh đã lên đến cực hạn, không thể nhịn được nữa, Hòa Lam vội ngăn anh lại, cô nhìn chung quanh một vòng rồi kể tai anh nói nhỏ, “Anh định làm gì? Đây là địa phương của nhà họ Trác, đừng nên nóng nảy.”

Gân xanh nổi đầy trên trán Lệ Ngôn, anh day day trán. Tâm trạng anh hôm nay dường như rất dễ dàng xúc động. Trong đầu cứ mãi nhớ lại hình ảnh ban sáng, dù có làm sao cũng không thể quên được, anh cúi đầu nhìn qua Hòa Lam.

Hòa Lam bị anh nhìn mà không hiểu xảy ra chuyện gì, sờ sờ mặt mình hỏi, “Sao vậy, mặt em bị dính gì sao?”

“Không có... Không có gì, là anh không đúng.” Lệ Ngôn vội rũ mắt không dám nhìn cô nữa.

Hòa Lam không nghĩ gì khác, lôi kéo anh ngồi xuống trở lại ghế sofa. Qua thêm cỡ mười phút nữa, Trác Ninh mới ung dung đi xuống. Cậu ta ăn mặc khá đơn giản, áo sơ mi trắng với quần jeans có quai đeo màu xanh nhạt, ngay từ cái nhìn đầu tiên, cậu chỉ như một cậu bé mới lớn sạch sẽ sáng láng.

“Xin lỗi, đã để hai vị đợi lâu.” Cậu ta ngồi xuống ở ghế sofa phía đối diện, nhàn nhã vắt chéo chân.

Tuy cậu ta đang cười, nhưng Hòa Lam lại cảm thấy trong nụ cười ấy chẳng có vẻ gì thật lòng hay áy náy cả. Máy công tử bột kiểu này, hầu hết là ai cũng thích tự làm theo ý mình, bề ngoài thì đạo mạo nhưng ai biết được bên trong thế nào?

Trong lúc Hòa Lam đang đánh giá cậu ta, thì phía bên kia cậu cũng đang lặng lẽ quan sát Hòa Lam.

Trước khi xuống, cậu một hai lần kéo Bạch Tiềm đi xem tư liệu cá nhân của hai người họ, thế mới biết Hòa Lam chính là người chị nhận nuôi Bạch Tiềm trên danh nghĩa kia.

“Cậu đi mình đi.” Bạch Tiềm hất tay cậu ta ra, bỏ ra sau vườn hoa chơi bóng.

Không vui á... Bởi vì chị gái đang ở cạnh người khác sao?

Nghĩ tới đây, khóe môi Trác Ninh vênh cười. Từ nhỏ đến lớn, Bạch Tiềm là kẻ bá đạo kiêu căng chưa từng thấy, cậu ta đã ưng ý thứ gì thì dùng hồng có ai mà đụng vào được. Nhưng cậu ta cũng rất ít khi thích thứ gì đó, hầu như chỉ là cả thèm chóng chán, lần này có thể duy trì thời gian dài như vậy, đúng là chuyện lạ hiếm có.

Qua ánh mắt Bạch Tiềm, cậu đã nhìn thấy được những cảm xúc mà trước nay chưa từng có. Cậu nghĩ, bộ mặt cậu ta lúc này nhìn thú vị hơn nhiều so với bộ mặt suốt ngày lạnh lùng kia. Ánh mắt bất giác dừng lại trên người Hòa Lam thêm một lúc lâu.

Lệ Ngôn là đại đội trưởng của đội cảnh sát hình sự, quanh năm điều tra vô số vụ án, giác quan có thể nói là khá nhạy cảm. Anh đã phát hiện ra được chuyện này nên sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Nhưng Trác Ninh vẫn không hề có chút nao núng, vẫn cứ nhón nhờ tình tạng nhìn Hòa Lam chằm chằm.

Bị cậu thiếu niên nhỏ tuổi hơn nhìn mình đăm đăm như thế, khiến Hòa Lam cũng có phần hơi lúng túng, cười gượng nói, “Trác...” Cô cân nhắc cách xưng hô và dùng từ sao cho hợp lý, “Cậu Trác...”

“Gọi tôi là Ninh được rồi.”

Hòa Lam ho khan một tiếng, không đáp lại.

“Chúng tôi muốn gặp Trần Tĩnh.” Đem bản tài liệu đặt xuống trước mặt cậu ta, Lệ Ngôn tiến lên một bước ngăn chặn lại ánh mắt không kiêng nể ai kia.

Trác Ninh dùng đầu ngón tay mở ra túi văn kiện, dùng đũa dùng đũa lấy xấp tài liệu bên trong ra, lật xem từng tờ. Về mặt cậu ta rất lạnh nhạt, từ đầu chí cuối luôn tỏ ra vô cùng ung dung tự nhiên.

Trần Tĩnh là mẹ của Trần Như, làm công ở nhà họ Trác, điều này hai người họ phải mất khá nhiều thời gian mới biết được. Sau khi Trần Như chết, ngoài lần đến đồn cảnh sát nhận xác ra thì dường như không còn đặt chân đến đồn cảnh sát nữa. Bà ta làm công ở nhà họ Trác đã nhiều năm rồi, trước đó hai mẹ con họ vẫn luôn sống ở đây.

Hoàn toàn giống như trong ấn tượng của Hòa Lam, Trần Tĩnh là một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, tính tình có vẻ trầm lặng ít nói. Bà vừa ở bờ suối sau vườn giặt quần áo, khi nhìn thấy bọn họ bà chỉ lạnh nhạt lên tiếng chào hỏi Trác Ninh, sau đó tiếp tục làm việc của mình.

Lệ Ngôn bước qua hỏi bà vài câu, bà làm như không nghe thấy, sau khi giặt xong quần áo thì tự đi về phòng riêng.

“Xin lỗi, dì Trần là vậy đó, chứ không phải có ý gì với hai người đâu. Kể từ tiểu Như chết, tính tình dì ấy lại càng thêm kỳ quặc.” Trác Ninh giải thích.

Hòa Lam chỉ cười, Lệ Ngôn lại nói tiếp, “Về cái chết của Trần Như, chúng tôi cần mời bà ấy về hỗ trợ điều tra.”

Trác Ninh cười cợt nhìn anh, “Nếu cảnh sát Lệ có bản lĩnh đó, thì cứ tự nhiên đi hỏi.”

Sắc mặt Lệ Ngôn lại càng thêm khó coi.

Lúc rời khỏi nhà họ Trác, Hòa Lam luôn níu anh đi theo, tránh cho anh nổi cáu làm bậy. Trác Ninh đứng ở cửa hàng rào nhìn họ mỉm cười, còn vẫy tay chào tạm biệt với Hòa Lam. Nụ cười ấy rơi vào mắt Lệ Ngôn, anh cảm thấy vô cùng chướng mắt không chịu được. Hừ lạnh một tiếng rồi kéo Hòa Lam đi theo.

Bóng lưng của hai người dần khuất dưới ánh nắng trời chiều, bóng dáng kéo lê thật dài giữa sườn núi. Trác Ninh đứng tại chỗ nhìn một hồi thì Bạch Tiềm bước ra từ trong góc khuất đứng lại bên cạnh cậu ta. Trên mặt cậu chẳng có biểu cảm gì ngoài vẻ lạnh lùng như nước biển vào mùa đông.

Trác Ninh khoác một tay lên vai cậu, cười đùa nói, “Chị cậu bỏ đi theo người đàn ông khác rồi.”

Bạch Tiềm hất tay cậu ta ra, hậm hực xoay người bỏ đi.

Giận ư?

Dõi theo bóng lưng cậu bạn mình bỏ đi, Trác Ninh sờ sờ mũi rất vô tội mà chớp chớp mắt.

“Anh lớn vậy rồi còn chấp nhất với một đứa trẻ làm gì?” Trên đường trở về, Hòa Lam nhét anh ngồi vào ghế phụ, còn cô lái xe.

Đến giờ Lệ Ngôn vẫn còn thấy bức mình, “Anh ghét nhất là cái loại ‘Phụ nhị đại và Nhị thế tử’(*) đó, đâu phải em không biết? Ý vào cha mẹ có mấy đồng tiền thì vênh váo không coi ai ra gì, nghĩ lại là thấy tức.”

“Nào có quá như anh nói vậy chứ?” Ấn tượng của Hòa Lam về Trác Ninh cũng không đến nỗi, tuy không hẳn là có cảm tình nhưng cũng không thấy ác cảm. So với mấy tên nhóc trước kia khi cô còn làm bên bộ phận tiếp nhận, thì Trác Ninh này thật sự cũng không tệ.

Thế lực thật sự của nhà họ Trác là ở vùng lân cận thuộc biên giới phía Bắc, được coi là một gia tộc lớn về kinh doanh buôn bán, đã được gầy dựng từ thời dân quốc. Địa bàn của bọn họ trải rộng sang Đông Đò, cũng là thế lực hắc đạo đứng đầu một vùng thủ đô. Chỉ là ngoài mặt vinh quang, đen cách mấy cũng có thể tẩy thành trắng, chẳng qua không ai phơi bày sự thật ra mà thôi. Tay của bọn họ đã vươn dài tới phía Nam, một thành phố nhỏ nhoi như Vân Thành vậy mà đã xuất hiện không ít dấu chân của bọn họ.

Hòa Lam thật sự không muốn đắc tội với Trác Ninh, huống chi, muốn lấy được đầu mối để phá án, bọn họ còn phải tạo mối quan hệ với người nhà họ Trác để lấy được khẩu cung của Trần Tĩnh.

Lệ Ngôn đưa cô đến trước cửa dưới lầu, ma xui quỷ khiến thế nào lại giúp cô vén lại mái tóc, “Hòa Lam, thật ra anh...”

Hòa Lam không có phản ứng gì, cười cười hỏi, “Sao thế, có chuyện gì à?”

Trước nụ cười đó của cô, bao lời muốn nói như mắc nghẹn lại nơi cổ họng Lệ Ngôn, không thể thốt thành lời.

Từ trên lầu nhìn xuống, bóng dáng của hai người như gắn liền với nhau, từ xa nhìn tới giống hệt như một đôi tình nhân đang đứng thủ thi tâm sự. Bạch Tiềm đứng trước cửa sổ nhìn xuống, bàn tay siết chặt tấm màn cửa sổ đến nhắm nhúm.

- Phú nhị đại: Là thế hệ giàu có thứ hai, ám chỉ những cô chiều cậu ám tiêu tiền như nước, ăn xài phung phí từ được thừa hưởng gia tài kếch xù của cha mẹ hay dòng họ để lại chứ không phải của bản thân họ tạo ra.

- Nhị thế tổ: Là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau ba năm làm Vua.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5: Dẫn vật

Lúc Hòa Lam về đến nhà thì trời đã tối. Cô ở cửa ra vào lần mò tìm kiếm công tắc mở đèn nhưng mờ mờ mịt mịt mà đèn vẫn không sáng. Cô tắt rồi mở lại lần nữa mới hay bóng đèn đã hỏng.

Hết cách cô đành đổi dép đi trong nhà đến phòng chứa đồ tìm đèn cây. Phòng chứa đồ chỉ rộng khoảng mười lăm mét vuông, rất nhỏ và hẹp, cô khom người tìm kiếm cả buổi mới tìm được hai cây đèn cây từ rương chứa đồ.

Cô thở hắt ra, lúc quay lưng định đi ra thì đụng phải một dáng người cao lớn đứng ngăn đường cô lại.

Hòa Lam giật mình thét lên sợ hãi, sau đó bị hai bàn tay của người đó đè lên vai. Hơi thở quen thuộc phả vào mặt, nhờ chút ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào Hòa Lam mới nhận ra người trước mặt mình là Bạch Tiềm.

Không biết có phải vì ánh sáng quá mờ hay không, nên cô không nhìn thấy được biểu cảm trên mặt cậu, mặt cậu như bị lớp sương mù bao phủ, nửa tỏ nửa mờ, mông lung nhợt nhạt.

“Tiềm, em sao thế?” Hòa Lam nghi ngại lên tiếng hỏi.

Bạch Tiềm không nói gì, thần sắc của cậu như bị chìm vào bóng đêm. Hòa Lam bị cậu chặn lại ngay lối ra, sau lưng thì đồ đạc chất lung tung, ra không được mà vào trở lại cũng không xong khiến cô thấy hơi khó chịu. Tay cậu vẫn đang ấn mạnh trên vai cô, dường như bàn tay ấy còn khẽ run, thế nhưng nhiệt độ trong lòng bàn tay thì tựa như muốn thiêu đốt người vậy.

Thấy cậu vẫn im lặng không nói, Hòa Lam bỗng thấy lo lắng, hạ thấp giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì hả?”

Bạch Tiềm bất chợt xoay người, thô bạo đè cô lên mặt tủ phía sau. Hòa Lam thấy ngực căng thẳng, gò má dán lên lồng ngực cường tráng cách lớp vải mỏng, thoáng nghe nhịp tim cậu đập nhanh dữ dội, mặt cô mất tự nhiên nóng lên.

“Tiềm, em làm gì thế?”

“Vừa rồi dưới chân chị có con gián.” Bạch Tiềm tỉnh bơ nói xong liền buông cô ra, tay cũng từ từ hạ xuống.

Nghe có gián Hòa Lam bị dọa sợ hết hồn nhảy phắt đu lên cổ cậu, miệng la ồm ồm bảo cậu mau đi ra.

Được cơ thể mềm mại quán lên người mình, Bạch Tiềm rất tự nhiên ôm lấy cô đi ra phòng chứa đồ bằng tốc độ chậm còn hơn rùa bò. Hai khối mềm mại trước ngực dán chặt vào người cậu khiến hô hấp cậu như chững lại trong thoáng chốc, vật giữa đũng quần cậu rất đáng xấu hổ mà căng phồng lên. Tóc cô còn bết vào má khiến cậu cảm thấy như có hàng vạn con kiến đang châm chích trái tim.

Gián, chuột, mấy loại sinh vật này hầu hết đều là điểm yếu của phái nữ.

Trong bóng đêm, Bạch Tiềm hơi nhoèn môi cười.

Quanh quần trong hơi thở là mùi vị thuộc về cô. Vào những đêm khuya thanh vắng, mỗi khi giặt quần áo cho cô, cậu đã ngửi qua mùi vị này vô số lần nên đã khắc sâu ở trong lòng. Hương vị thanh mát tự nhiên, còn mang theo vị ngọt ngào nhàn nhạt rất khó diễn tả bằng lời kia vô cùng kích thích giác quan cậu.

Ngay khoảnh khắc đó, cậu thật muốn hung hăng đè cô xuống sàn nhà, xé nát quần áo của cô rồi chen vào khu vườn hấp dẫn kia, để cơ thể ấm áp mềm mại ấy xoa dịu dục vọng sắp bùng nổ của mình.

Chẳng mấy chốc đã ra tới phòng khách, cậu thật hy vọng đoạn đường này kéo dài thêm chút nữa, đi chậm thêm một lúc, tốt nhất cứ tiếp tục như thế ấy, để cô vĩnh viễn ở trong vòng tay cậu.

Năm năm trước, sau lần đầu tiên gặp cô, trong lòng cậu cứ có một thứ cảm giác rất kỳ lạ. Ánh mắt cô rất sáng, soi thẳng vào đôi con ngươi u tối của cậu. Cô là người đầu tiên sẵn sàng chờ đợi cậu, ngày đó đêm rất lạnh, thế mà cô lại ngồi ở bên ngoài cả đêm, khiến cậu nhớ đến chuyện của nhiều năm về trước.

Khi còn bé, lúc cậu còn ở Vân Đoan Thượng, tuy rằng cơm no áo ấm đầy đủ sung túc, nhưng cậu không có được sự ấm áp, trong lòng lúc nào cũng như có mồi lửa nhen nhóm, nhìn ai cũng muốn phát hỏa, thấy ai cũng chướng mắt, đối với ai cũng lạnh lùng khinh miệt. Cho nên, ngoài Trác Ninh ra cậu chẳng có lấy một người bạn nào.

Sau đó, xảy ra biến cố kia, cậu quyết định rời khỏi nơi đó, trở thành một người bình thường, nhưng lòng cậu lại thấy nhẹ nhõm thoải mái vô cùng. Thật ra thì, rất lâu trước đó, cậu đã muốn trút bỏ rồi.

Khi đó đối với cậu mà nói, đến đâu cũng đều như nhau cả, chẳng có gì phải bận tâm!

Hòa Lam là một người rất dịu dàng, chăm sóc cậu chu đáo tỉ mỉ. Nghiêm túc mà nói, ngoài lời hứa hẹn hư vô kia thì cả hai chẳng có mối quan hệ nào, cô không có nghĩa vụ phải nhận nuôi cậu, chăm sóc cho cậu.

Có đôi lúc cậu nghĩ, tại sao cô phải làm vậy, có lợi ích gì?

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thể đoán ra suy nghĩ của cô khi đó. Ngày qua ngày, sớm chiều chung sống bên nhau đã thành thói quen, cậu mới từ từ hiểu được. Đường như trong vô thức cậu đã nảy sinh một loại tình cảm rất khó diễn tả bằng lời với cô, tất cả hoàn toàn đều phát sinh một cách tự nhiên.

“Thả chị xuống đi, không sao rồi.” Ra khỏi phòng chứa đồ, cô lại trở nên sinh lực dồi dào.

Bạch Tiềm cúi người cẩn thận đặt cô lên ghế sofa, nhận lấy đèn cây trong tay cô cắm lên bàn đốt. Cậu dùng tay che lại thổi thổi, ánh nến chập chờn lay động chiếu lên mặt cậu.

Hòa Lam ôm gối ngồi lọt vào lòng ghế sofa nhìn cậu. Hình như hôm nay cậu ấy có vẻ im lặng hơn thường ngày thì phải.

“Em ra ngoài mua bóng đèn.” Cậu cầm chìa khóa đi ra cửa.

Hòa Lam từ phía sau kéo cậu lại, “Chị đi với em.”

Người cậu run lên, cúi đầu nhìn bàn tay cô đang nắm áo cậu, đứng im tại chỗ một hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Hòa Lam nhìn cậu hỏi, “Sao vậy?”

“Đi thôi.” Cậu trở tay nắm chặt bàn tay cô.

Đường phố vào đêm rất vắng, mấy cửa hàng bán lẻ ở khu dân cư này hầu hết đều đóng cửa sớm hơn trung tâm thành phố. Hai người cứ bước đi chậm chậm dưới mái hiên nhà gỗ, mấy cửa hàng bên cạnh đều đã đóng cửa, thậm chí bên trong khe cửa cũng không lộ ra chút ánh đèn.

Trên đoạn đường yên tĩnh chỉ có tiếng gió khẽ lướt qua mặt sông.

Gió rất lạnh, nhưng cơ thể Bạch Tiềm đang bắt đầu nóng ran, tay cô mềm mại như không xương, chỉ nắm vậy thôi mà lòng bàn tay cậu đã không kiềm chế được tuôn đầy mồ hôi.

Đường như Hòa Lam cũng cảm nhận được điểm bất thường của cậu, nghiêng đầu nhìn cậu, “Có phải thấy không thoải mái hay không?”

Chị bảo em phải trả lời làm sao đây? Nét cười ẩn giấu đầy trong đáy mắt Bạch Tiềm, tâm tình phiền muộn từ chập tối tới giờ mới thấy dễ chịu hơn chút. Cậu cũng nghiêng đầu nhìn cô đang ngẩng đầu chờ đợi, tình nghịch nhướn mi nói, “Chị đoán đi.”

Đây là câu trả lời sao? Hòa Lam buồn bực ghé góm.

Mấy cửa hàng tạp hóa ở đây đều đã đóng cửa, cả hai đành phải đi thêm một đoạn đến trấn nhỏ bên cạnh để mua. Đi qua thêm vài con đường vắng mà chẳng thấy một tiệm tạp hóa nào, nhưng tìm được một siêu thị vẫn còn sáng đèn.

Hòa Lam tìm kiếm tới lui ở trước kệ, nhưng tìm một hồi lâu vẫn không tìm được loại mà cô cần.

Một bóng đèn bỗng đưa tới trước mặt cô, Hòa Lam cầm lấy xem xét, quả nhiên là loại đó, vui sướng cười nói, “Tiềm à, mắt em tinh thật đấy.”

Lúc trở về, Bạch Tiềm ít nói hẳn đi. Hòa Lam không biết cậu đã xảy ra chuyện gì, thấy hỏi vài lần cậu không trả lời nên cũng ngại không hỏi nữa. Nửa đêm còn bị dậy dọa đi xa như thế, toàn thân cô mệt mỏi rã rời, vừa vào nhà liền gục xuống luôn trên ghế sofa.

Cô bẽ chân mình lên nhìn một hồi, nơi mắt cá chân bị dấp lê cả rộp lên hai cái bóng nước. Cô thử dùng ngón tay ấn nhẹ vào, vừa đụng vào liền hô “Ồ” đau đớn.

“Đừng lộn xộn!” Bạch Tiềm lườm cô một cái rồi quỳ xuống nâng bàn chân cô lên, để rất gần quan sát xem xét.

Hòa Lam bị cậu nhìn đến phát ngượng, “Được rồi, xừ nữa chị dùng rượu thuốc thoa lên là được...” Thấy ánh mắt chiếu tướng của cậu, mấy lời muốn nói tiếp cũng bị nghẹn lại.

Có lúc quả thật cô còn phải xem sắc mặt cậu rồi mới dám phát ngôn nữa cơ đấy. Nghĩ vậy Hòa Lam le lưỡi rụt cổ.

Bạch Tiềm quay về phòng, lúc đi trở ra mang theo hộp y tế. Cậu ngồi xuống trước mặt cô, đem hai chân cô đặt lên đầu gối mình.

“Có thể sẽ hơi đau một chút.” Cậu cũng không chắc nên lúc cảm cái nhíp nhắm ngay vết nước phòng lại ngẩng đầu nhìn cô, dường như đang trưng cầu ý kiến của cô.

“Chỉ là mấy cái bóng nước ấy mà.” Hòa Lam lắc đầu nói tiếp, “Chuyện nhỏ thôi, chị không sao.”

Cậu cảm nhíp chọc vỡ bóng nước, Hòa Lam đau đến cắn răng mắt rướm nước, mười ngón chân trắng muốt đều cuộn lại. Cậu nhìn mà trái tim ngứa ngáy không thôi, khó khăn giúp cô nặn ra bóng nước rồi chậm chậm bôi thuốc ngoài da lên vết thương.

Cảm giác mát lạnh từ vết thương len lõi đến cội lòng, cũng men theo đầu ngón tay cậu thấm lạnh vào tận con tim, nhiệt độ trong lòng cũng bất chợt tăng cao không thể kiềm nén.

Bôi thuốc xong xuôi, cậu giúp cô quấn băng vải cố định vết thương, còn thắt nút lại bằng chiếc nơ con bướm xinh xinh.

“Này! Chị có phải con nít đâu mà thắt nơ bướm!” Cô giận dỗi nói.

Bạch Tiềm túm bắp chân cô, ngang ngược cười nói, “Ngược lại em thấy nó rất đẹp.”

Cô chẳng còn lời nào để nói, mấy chuyện nhỏ thế này ngày thường cô đều không so đo với cậu. Có điều được cậu chăm chút như vậy cô thấy mình bỗng như trẻ ra mấy tuổi, hết như quay về thời còn học cấp ba.

Hòa Lam cười khỏ, điểm nhẹ mũi cậu nói, “Chị già rồi, em muốn thắt nơ bướm thì để dành sau này thắt cho bạn gái đi.”

Tay Bạch Tiềm cứng ngắc, móng tay tưởng chừng muốn cắm vào trong thịt. Cậu ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy trong suốt của cô. Cô rất ít khi thấy vẻ mặt nghiêm túc đó của cậu, làm cô chợt bối rối không biết mình đã nói sai điều gì.

“Em còn nhỏ mà.” Bạch Tiềm đã khôi phục lại vẻ mặt tự nhiên, bất cần nhún nhún vai, “Em chẳng có chút hứng thú gì với mấy cô nàng nữ sinh háo sắc đồng đánh kia.”

“Háo sắc đồng đánh gì chứ, không phải trường em có rất nhiều bạn gái từ nhân phẩm đến học vấn đều rất ưu tú sao?”

Bạch Tiềm liếc cô một cái, rồi gõ gõ lên chân cô, “Em đang chuẩn bị lên mười hai đấy, vậy mà chị lại đi nói với em mấy chuyện này.”

“Chẳng phải thành tích của em đó giờ luôn rất tốt ư?” Về điểm này thì Hòa Lam ngược lại không hề có chút lo lắng nào. Bạch Tiềm bẩm sinh thông minh, còn có khả năng đã đọc qua thi khó mà quên được, môn học của cậu luôn đạt điểm xuất sắc.

Bạch Tiềm nhỏ giọng lầm bầm, “Thích xen vào chuyện người khác thế...”

“Em nói gì đó?”

“Không có, em nói đã trễ rồi, nên đi ngủ thôi.” Bạch Tiềm đứng dậy, nhân lúc cô còn chưa hoàn hồn đã nhanh chóng nhấc bông cô lên, sau đó đi thẳng về hướng phòng ngủ.

“Em làm gì thế? Chị chỉ bị phỏng chân thôi chứ có bị gãy chân hay gì đâu!” Hòa Lam nỏ đóa nện cậu túi bụi.

Quả đấm của cô như nện vào áo bông, chẳng có tí sức nào ngược lại còn giống như đang trêu đùa, có điều hành động đó đã giải không đúng chỗ ngứa, bộ phận nào đó trên cơ thể cậu đang không ngừng căng lên khiến cậu vô cùng khó chịu, hoảng hốt buông cô xuống sau đó vội vã đi vào nhà tắm.

Làn nước mát lạnh lẽo không ngừng xối lên người cậu, chảy qua cơ thể trắng kiện chắc khỏe, tưới lên vật giữa hai chân đang không ngừng phồng to. Cậu ngẩng đầu bật ra mấy tiếng rên rỉ kiềm nén, bàn tay thon dài từ từ cầm vật đã ướt sũng qua tấm gương mờ mịt hơi nước an ủi dục vọng của mình.

Vật trong tay mỗi lúc một căng cứng, hết cứng rồi mềm, mềm rồi lại cứng, vừa được thỏa mãn xong lại muốn bắn ra lần nữa, trong đầu chỉ cần tùy tiện nghĩ đến cô thôi là máu huyết trong người cậu sôi trào như đang đặt trên bếp lò.

Shit!

Cậu bức dọc không thôi, cánh tay to khỏe hươu loạng lùa hết mọi thứ trên bồn rửa tay xuống đất, sau đó ngồi bệch luôn xuống nền khó khăn thờ dốt.

Hơi thở của cậu càng lúc càng gấp rút, cậu khó chịu áp mặt lên vách tường lạnh lẽo, từng giọt mồ hôi chảy theo mỗi tiết tấu hơi thở dốc cậu liên tục nhỏ giọt từ quai hàm xuống, thấm ướt cả nền gạch hoa ở dưới chân.

Chương 7: Chương 6: Kỳ quặc

Hôm sau là ngày nghỉ, lúc Bạch Tiềm đang không biết làm gì thì bị cú điện thoại của Trác Ninh gọi đến đường lớn dưới chân núi khu thành Bắc.

Ánh mặt trời buổi sớm trong lành thoáng đãng, còn mang theo chút sương mù của buổi sớm bình minh. Phía xa xa trên dãy núi nhấp nhô là rừng trúc sum suê, lớp sương trắng mỏng rải rác tạo nên những vệt vàng óng bao phủ cả con đường.

“Sao muộn vậy?” Trác Ninh mặc áo sơ mi trắng ngăn tay, nghiêng người tựa lưng vào cửa xe, tóc cậu hơi dài đầu đội mũ lưỡi trai, đứng đưa chân với về đắc ý.

“Chân chị mình bị thương, mình phải bôi thuốc cho chị ấy.”

Trác Ninh cười đầy thâm ý.

Bạch Tiềm vươn tay.

“Giữ thế?” Trác Ninh nhất thời không hiểu chuyện gì.

“Chìa khóa xe!” Bạch Tiềm nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Trác Ninh le lưỡi, móc chiếc chìa khóa được xỏ trong sợi dây chuyền tinh xảo từ túi quần ra. Bạch Tiềm vươn tay đoạt lấy rồi ngồi luôn vào ghế lái đóng cửa cái ‘ầm’.

“Cậu làm sao thế? Cứ như ăn phải thuốc nổ vậy?” Trác Ninh ngồi vào ghế phụ.

Bạch Tiềm chẳng ngờ ngàng gì tới cậu ta, khởi động xe vọt thẳng lên núi, xe lao vù vù như đạn rời nòng súng. Mui xe được mở lên, gió bên ngoài cửa sổ tạt phàn phật vào mặt, hất bay cả chiếc mũ của Trác Ninh.

“Cậu nổi điên gì vậy?” Dù tính tình Trác Ninh có tốt đến mấy cũng không nhịn được mà bộc phát.

Bạch Tiềm mặc kệ mấy lời phàn nàn oán trách của cậu ta, bộ mặt vẫn lạnh lùng đạp chân ga. Cây cối hai bên đường xoàn xoẹt qua tầm mắt như hàng vạn tia chớp, gió lạnh cùng với tốc độ còn hơn hỏa tiễn này giúp đầu óc cậu bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Rốt cuộc cậu bị làm sao vậy?” Một lúc sau, Trác Ninh nhìn nửa khuôn mặt của cậu hồ hững hoi.

“Cậu phiền phức thật đấy.”

Trác Ninh nghe thấy Bạch Tiềm nói vậy liền im lặng không nhiều lời nữa. Trác Ninh nghĩ, có những lúc cậu hạy bị Bạch Tiềm coi thường, nhưng so với trong số đám con cái cán bộ hay Phú nhị đại ở Vân Thành muốn kết bạn với cậu thì cậu vẫn muốn làm bạn với Bạch Tiềm hơn. Có lẽ, cũng chỉ có Bạch Tiềm mới nói chuyện với cậu ta như vậy. Chẳng hạn như vào một mùa đông nhiều năm về trước, lúc cậu bị cậu ta đè đánh trong đồng tuyết giữa khoảng sân rộng ở nhà họ Bạch, thì cậu đã nhận định Bạch Tiềm chính là người anh em duy nhất của cậu trong cuộc đời này.

Trong xe bỗng chốc trở nên im lặng, chỉ còn tiếng gió thổi phàn phật. Cho tới lúc đến một ngã rẽ, có chiếc Ferrari 458 màu đỏ phóng vù ra, Bạch Tiềm đánh chéo tay lái khó khăn lắm mới tránh được.

Chiếc Ferrari dừng lại, trong xe có hai nam hai nữ, một người trong số đó huyết sáo rồi chĩa ngược ngón cái với bọn họ.

Trác Ninh liếc mắt đã nhận ra người nọ là Khâu Thiệu Minh, chỉ khẽ cười lạnh.

Nhà họ Khâu cũng có chút danh tiếng trong giới tài chính ở Vân Thành nhưng không lọt vào mắt cậu ta. Thế lực nhà họ Trác ở phương Nam không rộng, bình thường Trác Ninh tương đối ít nổi danh cho nên Khâu Thiệu Minh cũng không rõ lai lịch của cậu ta.

Bây giờ đúng là chó hay mèo cũng có thể đá ị trên đầu cậu ta rồi.

Gân xanh nổi đầy đầu Trác Ninh. Bạch Tiềm quay đầu liếc cậu ta, “Có để ý đến chiếc xe này không?”

Trác Ninh sững sốt, lập tức hiểu được, cười nói, “Phá hỏng vài chục cái loại xe này mình cũng không thấy đau lòng.”

Bạch Tiềm nhíu mày cười, nắm chặt tay lái rồi đột ngột đạp chân ga phóng nhanh đuổi theo. Chỉ chốc lát sau đã áp sát gần chiếc Ferrari.

Khâu Thiệu Minh đang đắc ý, thỉnh thoảng thấy xe phía sau trong gương chiếu hậu, kinh ngạc nói: “Bọn họ muốn làm gì ấy nhỉ?”

Cô gái tên Đàm Thiên ngậm thuốc lá trong miệng nói: “Bối cảnh Trác Ninh không đơn giản, cậu đừng chọc giận cậu ta.”

“Không phải chỉ là một đứa con trai ông chủ cao ộc thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người!” Khâu Thiệu Minh lẩm bẩm.

Đàm Thiên cười lạnh, nhả khói nói: “Ba cậu cũng chỉ là một trưởng khoa bệnh viện mà thôi, nếu không nhờ có Mạn Thù cậu nghĩ cậu có thể vào được cái vòng này của chúng tôi sao?”

Mặt Khâu Thiệu Minh đỏ bừng nhưng vẫn nhẫn nhịn không bộc phát cơn giận.

Đàm Thiên là con gái một của phó thị trưởng Vân Thành, anh ta không chọc nổi. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh ta nhất định phải im hơi lặng tiếng, anh ta quay đầu nhìn Lý Mạn Thù, “Mạn Thù.”

“Sao?” Lý Mạn Thù mặc chiếc váy thắt eo màu trắng, hồ hững nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cũng không quay đầu nhìn anh ta. So về tuổi tác cô lớn hơn ba người còn lại một chút, cho nên tương đối chừng chặc.

Mặc dù cô luôn có vẻ lạnh nhạt nhưng cô là Kim chủ* của anh ta nên Khâu Thiệu Minh cũng không so đo, “Bạn em nói anh như vậy, em cũng bị mất mặt đấy.”

*Kim chủ: Người chỉ tiền, ở đây ý như Mạn Thù là người bao Khâu Thiệu Minh.

Đàm Thiên cười nhạt, “Còn cáo trạng cơ đấy.”

Lý Mạn Thù hơi khựng lại nhìn Đàm Thiên, “Cô cũng bốt lên mặt chút đi, nói thế nào thì bây giờ anh ấy cũng là bạn trai tôi, đừng quá đáng.”

Đàm Thiên bĩu môi, đáp một tiếng lầy lẹ. Đúng là cô ta rất xem thường Khâu Thiệu Minh, anh ta ngoài gương mặt thì dù có xách giày cho Mạn Thù cũng không xứng. Không biết vì sao Mạn Thù lại thích anh ta được.

Lúc bọn họ nói chuyện thì chiếc xe phía sau đã tông vào đuôi xe bọn họ. Va chạm mạnh khiến đuôi xe Ferrari biến dạng, suýt chút nữa mấy người đã văng ra ngoài.

“Mẹ kiếp! Các người bị điên à?” Khâu Thiệu Minh bấu lấy thành xe đứng dậy, chửi ầm lên.

Bạch Tiềm nhếch môi cười nhạt, Khâu Thiệu Minh sững sờ. Xe sau tiếp tục đụng vào khiến anh ta lao đảo ngã xuống chỗ ghề lái, khiến cho bàn tay đang cầm bánh lái của Lưu Cương rời ra. Lưu Cương mắng to, “Cậu làm cái gì đấy?”

Khâu Thiệu Minh vội cười cười, “Xin lỗi anh Lưu, em không cố ý, không phải là do bọn họ tông chúng ta sao?”

Lưu Cương mắng anh ta một tiếng rồi tăng tốc.

Chiếc Porsche theo sát phía sau, mặc kệ chiếc xe Ferrari kia quẹo trái hay quẹo phải cũng không trốn thoát khỏi việc bị chiếc Porsche tông vào đuôi xe. Sau mấy lần đụng, đuôi xe Ferrari đã lõm một vết thật sâu.

Vất vả lên đến làng du lịch trên núi, lúc này bốn người mới thoát khỏi Bạch Tiềm và Trác Ninh.

Hai chiếc xe dừng ở cổng.

Vừa xuống xe, Khâu Thiệu Minh liền xông tới túm lấy cổ áo Bạch Tiềm, “Tên điên này, đầu óc mày có vấn đề à? Có gì cứ húc xe bọn này suốt dọc đường thế hả?”

Lưu Cương và Đàm Thiên cũng đi tới chờ hai người giải thích. Trên mặt Lưu Cương có một vết sẹo dài trông rất hung dữ, nhìn chăm chăm Trác Ninh. Trác Ninh cười cười, “Lưu Cương, nhìn tôi như vậy làm gì? Chẳng lẽ muốn tôi đền cái xe nát này cho anh? Anh sẽ không keo kiệt chút tiền ấy đấy chứ?”

Đàm Thiên lạnh lùng nói, “Xe là của Mạn Thù.”

Trác Ninh nhìn Lý Mạn Thù đang tựa vào cửa xe cách đó không xa. So với mấy người khác đang kích động thì vẻ mặt của cô ta ngược lại rất bình thản. Lý Mạn Thù cột tóc đuôi ngựa, trên người ngoài một chiếc đồng hồ hàng hiệu thì không còn thứ đồ xa xỉ nào khác.

“Nói đi chứ?” Khâu Thiệu Minh cực kỳ tức giận kéo cao cổ áo Bạch Tiềm, hai cúc áo trên cổ cậu bị anh ta làm đứt ra.

Bạch Tiềm cười rất lịch sự, mày cong cong, nhưng không hề trả lời câu hỏi của anh ta.

“Mẹ kiếp! Tên khốn này muốn ăn đòn rồi!” Khâu Thiệu Minh vung quả đấm về phía Bạch Tiềm, nhưng tay mới vung đến không trung đã bị người ta bắt lại. Bạch Tiềm tung chân dứt khoát đập anh ta ngã xuống đất, rồi cậu bước tới trước mặt anh ta dẫm chân lên đầu, dí đầu anh ta vào trong cát. Mặc cho Khâu Thiệu Minh gãi gựa thế nào thì đầu anh ta cũng bị đập dí, hít vào nhiều mà thở ra không được bao nhiêu.

Trác Ninh cười mấy tiếng, vỗ vai Bạch Tiềm, “Thôi bỏ qua đi, nhìn anh ta đã đủ thâm rồi.” Trông có vẻ như cậu ta đang giảng hòa nhưng kỳ thật đang rất hả hê.

Khâu Thiệu Minh thật sự cảm thấy bối rối, Lý Mạn Thù nhún nhún bước đến. “Buông anh ấy ra trước đi, có chuyện gì từ từ nói.”

Bạch Tiềm nhìn cô, “Muốn nói chuyện đằng hoàng sao?” Thiếu niên trước mặt có đôi mắt sâu như giếng nước, một cảm giác mát lạnh chợt chạm rãi len lỏi qua đáy lòng cô. Lý Mạn Thù ngây ngẩn chốc lát, trong mắt lộ vẻ hứng thú, nhìn cậu lâu hơn một chút.

“Tôi là Lý Mạn Thù, hẳn là Trác Ninh đã biết tôi.” Cô khoanh tay quay đầu nhìn Trác Ninh cười, so với ba người kia thì thái độ của cô có vẻ khá khiêm tốn.

Ở đời có câu, không ai đánh kẻ đang cười, Trác Ninh cũng không tiện làm cô bề mặt nên nói với Bạch Tiềm, “Thả tên này ra trước đã.”

Bạch Tiềm thu chân về, để lại Khâu Thiệu Minh vẫn nằm dưới đất không ngừng rên rỉ.

Lý Mạn Thù giờ tay nhìn đồng hồ, đi từ dưới chân núi lên trên này cũng tốn hai giờ đồng hồ. Bây giờ đồng hồ chỉ mười một giờ vừa đúng giờ ăn trưa. Cô đứng đối diện hai thiếu niên vừa đâm xe cô, cười hềnh, “Cùng ăn bữa cơm đi.”

Nét mặt bình tĩnh của cô nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán của Trác Ninh. Thân phận của Lý Mạn Thù đặc biệt, không giống Đàm Thiên, Khâu Thiệu Minh hay Lưu Cuồng. Đây là phương Nam, không phải địa bàn nhà họ Trác, cậu cũng không muốn quá đắc tội với cô, gật đầu đồng ý thay Bạch Tiềm.

Làng du lịch là sản nghiệp nhà họ Lý, Lý Mạn Thù chỉ nói với quản lý nơi này vài câu, quản lý liền vội vàng bố trí chỗ nghỉ ngơi cho bọn họ, là một biệt thự theo phong cách Hy Lạp phía sau đồi hướng dương. Lúc họ đi vào, trên chiếc bàn dài hình vuông lớn trong đại sảnh đã bày đầy đồ ăn thức uống.

“Không phải xưa nay nhà họ Lý vẫn luôn theo nghiệp chính trị sao? Sao giờ lại chuyển qua làm kinh doanh rồi?” Trác Ninh cầm một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng, nhìn Lý Mạn Thù điềm tĩnh trước mặt, cười xấu xa, “Chẳng lẽ tham ô nhiều quá nên nhờ việc này để rửa tiền? Vậy thì phải cẩn thận, chỉ sợ ý một chút là vị trí của chủ tịch tỉnh Lý khó giữ được đấy.”

“Chú Hai tôi là người liêm chính, cho nên không cần cậu Trác đây phải nhọc lòng lo lắng.” Lý Mạn Thù ghé vào bàn thủy tinh, kéo sợi dây buộc tóc xuống, mái tóc uốn cong khẽ xoa trên vai.

Cô bắt chéo hai chân, đột nhiên giờ tay chỉ Trác Ninh, “Còn nhà họ Trác cậu, lúc vượt sông buồn lậu thuốc phiện, buồn lậu súng đạn phải cẩn thận đấy, đây là vùng Giang Nam không phải phương Bắc, nên biết khiêm tốn một chút. Nếu lật thuyền trong mương*, dù chúng ta có quen biết, tôi cũng không giúp được cậu đâu.”

*Lật thuyền trong mương: thành ngữ TQ, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy.

Bạch Tiềm nghe cô nói vậy chỉ bật cười khẽ.

Lúc cậu cười, đôi mắt đen lấp lánh rực lên, đôi môi thiếu niên căng mọng như được ánh bình minh nhuộm đỏ, đẹp đến mê người. Lý Mạn Thù nhìn cậu thêm vài lần, mặc dù cô đã gặp vô số người nhưng rất ít khi thấy cậu thanh niên nào đẹp trai như vậy. Trước ánh hào quang của cậu, Khâu Thiệu Minh như mất đi ánh sáng.

“Uống rượu không?” Cô tự mình rót một ly Chateau Lafite đưa tới trước mặt cậu.

Bạch Tiềm không nhận lấy.

Cổ tay Lý Mạn Thù trắng nõn, dây đồng hồ bằng bạc nổi bật trên da thịt trong suốt của cô, đường cong uyển chuyển, váy trắng trên người cũng vô cùng duyên dáng. Nhưng trong mắt cô lúc nào cũng mang theo ý dò xét.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 7: Hoang mang

Không khí trong phòng đột nhiên lạnh lẽo.

Trác Ninh nhận ly rượu trong tay Lý Mạn Thù, mở miệng nói, “Tiềm không uống rượu.”

Trong mắt Lý Mạn Thù thoáng hiện lên nét kinh ngạc, đôi mắt càng thêm tối lại, nụ cười cũng càng sâu, “Thật sao? Nhìn không giống lắm” Vừa nói vừa quan sát cậu từ đầu xuống chân.

Về mặt Bạch Tiềm lạnh lùng, ánh mắt cũng lạnh lẽo, “Tôi muốn về.”

Làng du lịch ở trên núi cho nên không khí ban đêm rất lạnh. Bạch Tiềm đi một mình trên hành lang không người, hương hoa thơm ngát tỏa ra từ vườn hoa bên cạnh cũng không làm cậu dừng chân. Cậu nhìn đồng hồ trên tường, không còn sớm nữa.

Khi cậu cầm chìa khóa mở cửa xe của Trác Ninh ngồi vào, nhưng khởi động xe mấy lần mà vẫn không được. Xuống xe nhìn mới biết cả hai bánh xe phía sau đã bị người ta đâm thủng từ lúc nào, khiến cậu tức giận không thôi.

“Xe bị thủng hả?” Khâu Thiệu Minh ngâm thuốc bước tới hỏi.

Nếu là trước đây, Bạch Tiềm nhất định sẽ cho anh ta một đấm, đánh đến nỗi anh ta không thể tự lo cho mình được nữa thì mới thôi. Còn bây giờ cậu chỉ thờ ơ liếc anh ta một cái, men theo đường đến đi về.

Xi! Đồ mặt trắng, bày đặt làm bộ cái gì chứ!

Khâu Thiệu Minh ném điếu thuốc, nhổ mấy bãi nước bọt xuống mặt đất. Từ trước đến nay, lúc Lý Mạn Thù không ở bên cạnh, anh ta đều không cần giữ hình tượng. Nhớ tới Lý Mạn Thù, anh ta càng thêm tức giận, có điều anh ta nào dám phát tiết với Lý Mạn Thù.

Hành lang vô cùng yên ắng, đến nỗi chỉ vang lên tiếng chân của cậu.

Thường ngày ở nhà, lúc này cậu nấu cơm xong từ lâu, chỉ đợi Hòa Lam về. Lúc cô về, vừa bước qua cổng là liền kêu to ‘Chị đã về’. Nhưng nếu cô về mà không thấy cậu đâu, ắt hẳn là sẽ rất lo lắng. Nghĩ vậy cậu vội bước nhanh hơn.

Lúc đi qua khúc quanh, chợt có người gọi cậu lại, “Đi đâu thế?”

Quay đầu nhìn, là Lý Mạn Thù đã thay áo hai dây màu đỏ và váy ngắn. Cô ta tựa người lên tường nhìn cậu, chỉ mới vài phút ngắn ngủi mà cô ta đã trang điểm xong, màu son trên môi có thể nhìn rõ trong bóng tối.

Bạch Tiềm không thèm để ý đến cô ta. Lúc hai người lướt qua nhau, Lý Mạn Thù kéo cậu lại, “Tôi đưa cậu xuống.”

Lúc này Bạch Tiềm mới nhìn thẳng cô ta.

Lý Mạn Thù cũng để mặc cho cậu nhìn.

Chiếc xe lúc chiều của Lý Mạn Thù đã bị bọn cậu đâm hỏng, mà giờ chỉ trong chốc lát cô ta đã đổi sang chiếc Lamborghini Aventador LP700-4 màu vàng kim.

“Lên xe đi.” Cô mở cửa xe cho cậu, giơ tay vén tóc mai rơi một bên ra sau tai, để lộ đôi bông tai kim cương tinh xảo khẽ đung đưa nơi cần cổ trắng nõn. Dáng vẻ cô ta bây giờ hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng khi vừa lên núi. Có điều, dù như vậy cậu cũng chỉ nhìn cô ta một cái mà thôi.

Cậu không nghe cô ta ngồi vào ghế lái phụ mà ngồi vào ghế lái.

Cậu lái xe nhanh, gió lạnh phả vào mặt Lý Mạn Thù, thổi bay mái tóc của cô ta ra sau đầu. Cô bắt chéo hai chân, gõ nhịp nhịp giày cao gót xuống sàn xe, tay chống cằm, không chút e dè quan sát thiếu niên bên cạnh.

Xe quẹo nhanh ở khúc quanh, cô theo quán tính ngã xuống đầu gối cậu.

Bạch Tiềm chỉ cúi đầu liếc cô, “Góc độ ngã này rất tốt, cô Lý từng học võ sao?”

Bị cậu thẳng thắn vạch trần như vậy, mặt Lý Mạn Thù vẫn không hề biến sắc, nằm luôn trên đầu gối cậu. Ngón tay với phần móng được sơn đỏ chạm lên cúc áo cậu, đảo quanh vùng bụng của cậu, “Lúc nhỏ tôi từng bị bắt cóc nên ông già nhà tôi cho tôi đi học võ, học súng từ bé. Tuy không tính là giỏi nhưng cũng biết ít nhiều.”

“Bản lĩnh không tệ.”

“Cảm ơn đã khen.” Cô gác một chân lên phần cửa xe để mở, giày cao gót xóc nảy theo xe đi trên đường núi.

Cô ngửa đầu nhìn chằm chằm gò má thanh tú của cậu thanh niên đẹp trai trước mặt.

“Có ai nói với cậu là cậu rất đẹp trai chưa?” Giọng cô đã khàn đi, cô cũng không muốn che giấu.

Bạch Tiềm tập trung lái xe.

Nhưng cậu càng không để ý tới cô ta, Lý Mạn Thù càng có hứng thú. Cô ta chợt ngồi dậy, ôm lấy cổ cậu, tách hai chân, ngồi giạng ra trên đùi cậu.

Bạch Tiềm thẳng gấp, tấp xe vào lề đường.

“Cô điên à?” Cậu lạnh lùng trừng mắt nhìn cô ta.

Lý Mạn Thù cười vô tội, ngón tay nâng cằm cậu lên, dường như muốn hôn lên gò má của cậu. Bạch Tiềm quay đầu sang chỗ khác, cô ta ghé vào tai cậu

bật cười, kéo tay cậu dò vào váy của mình, “Không phải thanh niên ở tuổi của cậu đều yêu thích phụ nữ như tôi sao?”

“Lý Mạn Thù! Cô...” Bạch Tiềm giật mình.

Bởi vì... cô ta không mặc quần lót.

“Sao? Có muốn không?” Cô ta dịu dàng hôn lên gò má cứng ngắc của cậu, “Tôi rất thích cậu, chúng ta làm đi, yên tâm, cậu không cần chịu trách nhiệm”

Cô móc từ trong thùng xe ra một hộp bao cao su, nhắm mắt lại, đôi môi cách môi cậu càng lúc càng gần. Bạch Tiềm chợt đẩy mạnh cô ta ra, mở văng cửa xe.

Muốn tự về sao?

Lý Mạn Thù che miệng cười, cũng chẳng quan tâm xem có người nào nhìn thấy không, giạng rộng hai chân sang hai bên ghế đưa ngón tay vào vùng kín đã ướt từ lâu, rên rỉ từng tiếng dài và thờ dòn dập.

Lúc Bạch Tiềm về đến nhà, trên tay hình như vẫn còn cảm giác dính dính. Cậu vào phòng tắm rửa tay rất nhiều lần, nhưng dường như không rửa sạch được chất lỏng của người phụ nữ kia.

Cậu ghé tòm nhìn tay mình với vẻ mặt phức tạp. Thì ra nơi đó của phụ nữ là như vậy.

Ướt ướt, trơn trượt, còn nóng nóng, không phải nóng đến phồng tay nhưng cứ như muốn hòa tan ngón tay cậu. Lúc cậu bị người phụ nữ kia kéo tay chạm vào, đầu cậu giống như nổ tung, mơ hồ chạm đến thứ mà trước giờ cậu chưa từng biết đến.

Lúc đi ngang qua phòng Hòa Lam, cậu dừng bước. Đến khi cậu lấy lại ý thức thì cậu đã mở cửa phòng cô ra rồi. Cậu khẽ khàng bước tới men theo mép giường, nhìn về mặt an tĩnh ngủ của cô trong bóng đêm.

Hòa Lam ngủ rất sâu, hơi thở đều đặn, ngực phập phồng theo quy luật. Lúc ngủ cô thường không mặc áo ngực, hai điểm nhỏ trước ngực dưới lớp váy ngủ hiện rõ trước tầm mắt của cậu.

Hơi thở của cậu đột nhiên gấp gáp, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay tới.

Tay cậu khựng lại giữa không trung, sau một hồi đấu tranh tư tưởng cuối cùng dục vọng cũng chiến thắng lý trí, cậu từ từ vén váy ngủ của cô lên đến eo. Hôm nay Hòa Lam mặc chiếc quần lót cotton màu da, lớp vải dán chặt cặp mông vênh cao, hai chân trắng nõn khép chặt nhưng vẫn thấy được mấy sợi lông màu đen nghịch ngợm lộ ra từ nơi nào đó.

Cậu hầu như thô bạo kéo quai áo dây của cô xuống, cái váy đáng thương bị cậu lột xuống dưới, hợp thành một cuộn dưới eo.

Số đo của cô dường như là để dành cho cậu, vừa đúng một nắm tay còn mềm mại như bông. Cậu há miệng ngậm lấy điểm đỏ phía trên, say mê mút vào, đầu lưỡi không biết thỏa mãn cứ bú liếm, còn quét một vòng quanh nhũ hoa.

Hòa Lam như bị gặp ác mộng, cơ thể cảm thấy bất an giật giật, hai hàng mày cau lại, khẽ mở đôi môi vô thức rên rỉ.

Bạch Tiềm từ ngực cô ngẩng đầu lên, vuốt ve nơi mềm mại của cô, hơi thở gấp gáp phả phỉ lên mặt cô, sợ cô tỉnh lại nhưng cũng không nỡ buông ra, nỗi sợ hãi và kích thích đan xen trong lòng. Hai chân cậu xen vào giữa hai chân cô, quỳ gối, kéo quần mình xuống, ‘tự xử’ ngay bên cạnh cô.

Cậu chăm chú nhìn gương mặt cô, hơi nhướn mắt ngắm nhìn cô đang trong giấc ngủ chẳng lành, cơ thể khẽ nhấp nhô lên xuống giống như đang làm với cô vậy. Ý nghĩ này khiến cậu kích động đến không kiềm chế được, cúi người mút lấy môi cô.

Mềm mại hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Hòa Lam không hề biết cậu muốn làm thế này từ rất lâu rồi. Trước đây thật lâu cậu đã muốn làm như vậy. Có câu gọi là lý trí xiềng xích giam giữ dục vọng, nhưng lại khiến nó càng ngày càng lớn lên, từ từ phát triển, lặng lẽ lan rộng, đến một ngày nào đó sẽ bao trùm tất cả, giam cầm cô ở bên trong. Khi đó sợ rằng có người chẳng nhận ra.

Chỉ coi cậu là em nuôi?

Hừ! Bạch Tiềm nghiêng răng cười với ánh mắt mỉa mai.

Bây giờ cậu chỉ muốn ăn cô, coi quần áo cô rồi trêu chọc cô!

Cậu khẽ cười, chậm rãi đưa tay không ngừng lên xuống nơi ‘cậu nhỏ’ đang căng trướng sưng đau cho đến khi bản thân khẽ rên lên một tiếng, cậu mới thỏa mãn thở phào, chất lỏng màu ngà sữa phụt ra bắn hết lên đùi cô.

Cậu nằm trên người cô thờ chờ cơn kích thích qua đi.

Thật ra thì dục vọng của cậu chưa hề vơi bớt, còn muốn tiếp tục thêm lần nữa. Ánh mắt trần trụi nhìn bộ phận cậu đã thèm muốn từ lâu ở giữa hai chân

cô. Nhưng cậu không hề vươn tay ra. Trong lòng cậu biết rõ rằng một khi lột lớp vải cuối cùng kia xuống thì cậu sẽ không thể nào ngừng lại được.

Trong bóng đêm, Bạch Tiềm lặng lẽ nhìn cô thật kỹ, dùng đầu ngón tay dính chất lỏng của mình xoa xoa môi cô, say đắm hôn cô, liếm láp gò má của cô...

Lúc rời đi, cậu mặc lại váy cho cô và lau dịch lỏng giữa hai chân cô, sắp xếp mọi vật trong phòng trở lại chỗ cũ.

Tất cả đều thật bình thường, như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 8: Phát sinh mới

Sáng sớm hôm sau, Hòa Lam phát hiện quần lót mình bị ướt.

Thiếu nữ hai mươi ba tuổi, chưa từng có bạn trai, thỉnh thoảng mộng xuân cũng không phải là chuyện to tát. Có điều, người đàn ông trong giấc mơ của cô rất mơ hồ, cứ như có lớp sương mù che phủ tâm mắt cô, nhưng từng tế bào trên cơ thể đều vô cùng kích động. Bàn tay mát lạnh kia từ từ kéo váy cô xuống giống như đang nâng niu một tác phẩm nghệ thuật, lưu luyến trên người cô không rời.

Đó là một loại cảm giác hưng phấn, kích thích không thể miêu tả bằng lời, nhưng mang theo chút ngượng ngùng, xấu hổ.

Cô vào nhà vệ sinh thay quần lót, vốc từng vốc nước lạnh lên mặt, gò má vẫn ửng đỏ, vài giọt nước bắn lên áo sơ mi.

“Chị, chị khó chịu ở đâu ạ?”

Hòa Lam bị dọa giật nảy mình, thấy Bạch Tiềm đang đứng ở cửa phòng vệ sinh, không biết vì sao cô có cảm giác hơi chột dạ.

Bạch Tiềm tự nhiên đi tới, sờ trán cô rồi cau mày, sau đó sờ mặt cô ân cần hỏi, “Sao lại nóng thế? Có phải tối qua đi ngủ không đắp kín chăn không?”

“Hả?” Hòa Lam vội vàng lắc đầu, “Không có... Không có, chỉ là gặp ác mộng thôi.”

“Ác mộng?” Bạch Tiềm lặp lại, ánh mắt đảo quanh mặt cô, dịu dàng hỏi, “Là ác mộng gì khiến chị sợ hãi đến vậy?”

“Tiềm, sao hôm nay em nói nhiều vậy?” Hòa Lam then quá hóa giận, đẩy cậu rời đi ra ngoài.

Cơ thể Bạch Tiềm đập vào cánh cửa phía sau, chân cậu vướng phải thứ gì đó. Cậu cúi người xuống, dùng ngón tay sờ câu chiếc quần lót nằm lơ lửng một góc lên tỉ mỉ quan sát, trên đó còn chất lỏng màu trắng sữa chưa khô.

Cậu đưa ngón tay thon dài quệt một cái rồi bỏ vào miệng nuốt, đột nhiên liếm môi bật cười.

Lúc Bạch Tiềm đi ra thì Hòa Lam đã chuẩn bị xong bữa sáng. Cô mang tạp dề, vuốt tóc mềm mại cột ở sau gáy, đứng chuẩn dáng vẻ của phụ nữ nội trợ đảm đang.

“Ăn sáng thôi, hôm nay chỉ có cháo loãng.” Hòa Lam đưa đĩa cho cậu, lúc nhìn vào mặt Bạch Tiềm, cô thấy ánh mắt cậu có chút khác lạ.

“Sao vậy?” Mặt Hòa Lam không hiểu sao lại nóng lên, “Sao lại nhìn chị như vậy?”

Bạch Tiềm đưa tay lướt qua mặt cô. Hòa Lam cứng đờ người, thấy cậu giờ mấy ngón tay dính vết đen đến trước mặt cô, “Bẩn kia.”

Mặt cô càng nóng hơn vội viện cớ bỏ ra nhà sau.

Bạch Tiềm nhìn theo bóng lưng cô khẽ phì cười.

Bình thường chín giờ cô mới đi mua bữa ăn sáng nhưng hôm nay tám giờ Hòa Lam đã ra cửa. Dọc đường đi, bước chân của cô cũng rất nhanh, như muốn chạy trốn cái gì.

Gần đây cô có chút không bình thường, dù là mộng xuân cũng là bình thường nhưng ngay cả việc Bạch Tiềm chạm vào mình cô cũng rất nhạy cảm. Lúc ngón tay mát lạnh của cậu lướt qua mặt cô, cảm giác tê tê đại đại khiến phía dưới cô nhất thời có cảm giác, giống như lại trải qua cơn mộng xuân tối qua vậy.

Hòa Lam phiền não gõ gõ đầu, hận không thể quăng giò thức ăn trong tay đi.

Rốt cuộc cô bị làm sao vậy?

Cô nghĩ mình nên tìm một người bạn trai. Dù sao, một cô gái hai mươi ba tuổi mà chưa trải qua mối tình nào nói ra cũng thật mất mặt. Chuyện khiến cô sợ hãi nhất vẫn là con mộng xuân tối qua, dường như có thứ gì đó đã bắt đầu nảy sinh trong lòng cô, từ từ lớn dần bén rễ sâu tận đáy lòng cô.

Lúc về nhà, có người gọi cô lại.

Hòa Lam đang miên mang suy nghĩ chợt nghe tiếng gọi khiến cô giật mình đánh rơi túi đồ ăn trên tay.

Lệ Ngôn kinh ngạc nhìn cô, nhặt cái túi lên đưa cho cô, “Em sao vậy? Nhìn sắc mặt có vẻ không được tốt. Tối qua ngủ không ngon sao?”

Tối hôm qua! Hòa Lam cảm giác mình sắp phát điên lên rồi.

Môi cô run run cười gượng, “Mơ thấy ác mộng nên giờ vẫn còn cảm thấy sợ. Hơn nữa còn bị anh hù cho nữa.”

“Xem ra là anh mắc tội lớn rồi.” Lệ Ngôn không phát hiện ra cô có gì bất thường, cầm lấy túi rau trong tay cô, vỗ vỗ yên sau xe đạp, “Lên đây đi, anh đưa em về.”

Hòa Lam đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Lệ Ngôn bắt đầu đi, “Hôm nay anh không có việc gì, vừa may tiện đường. Sao thế? Ngay cả anh cũng không nề mặt sao?”

Hòa Lam nghe vậy đành ngồi lên xe anh. Cô nắm vào yên xe phía sau để ổn định thân thể, Lệ Ngôn thấy vậy không khỏi có chút mất mát, hơi thần thờ một lúc mới mới từ từ đạp xe chạy qua con hẻm nhỏ cô kính.

Ngồi ở đằng sau yên xe của Lệ Ngôn, không hiểu sao Hòa Lam lại đột nhiên nhớ tới cảm giác khi ngồi sau xe Bạch Tiềm. Cậu rất hay chơi xấu, bất ngờ đạp xe nhanh khiến cô phải ôm chặt lấy eo cậu. Mặt Hòa Lam nóng ran lên, suốt dọc đường cứ hoảng hốt không yên. Mãi đến khi xe dừng lại trước cửa nhà cô, Lệ Ngôn lắc lắc vai cô mấy cái cô mới hoàn hồn.

“Rốt cuộc em bị sao thế? Rất khác mọi ngày.”

Hòa Lam không biết trả lời anh như thế nào đành ậm ừ lấy lệ.

Lệ Ngôn thấy cô như vậy trong lòng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, ngập ngừng một lúc lâu mới dám hỏi, “Có phải em đã thích ai đó rồi không?”

“Không có!” Hòa Lam bị chính giọng nói của mình dọa cho hết hồn.

Lệ Ngôn im lặng một lúc, “Vây... Có thể cho anh một cơ hội không?”

Đây có phải là sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến không?

Hòa Lam ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, ngửa đầu xoa xoa huyết thái dương. Đối với cô, Lệ Ngôn chỉ như một người thầy, một người bạn tốt. Cô không ghét anh, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới việc hẹn hò với anh.

Chẳng lẽ đây là báo ứng?

Cô vừa mới nghĩ tới chuyện tìm một người bạn trai để ‘trị liệu’ tâm lý bất ổn của mình, ông trời liền trừng phạt cô? Bây giờ đồng ý cũng không được, không đồng ý cũng không xong. Chỉ cần nghĩ tới về sau đi làm phải gặp mặt với anh là cô đã cảm thấy khó xử.

Rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Hòa Lam cúi kinh ném văng túi đồ ăn trên tay đi.

Chợt một tiếng kêu đau đớn vang lên, cái túi nện trúng vào đầu Bạch Tiềm làm trán cậu sưng lên một cục. Cậu xoa xoa trán, cười khổ nói, “Chị, sao giận đến vậy? Có ai chọc giận chị à?”

“Tiềm?” Cô lập tức đứng lên, nhìn cậu, “Chị ném trúng em sao?”

“Không thì đây là cái gì?” Cậu chỉ chỉ vào vết thương của mình khiếu nại.

Hòa Lam vốn đang lo lắng chợt bật cười, tâm trạng buồn bực suốt buổi sáng cũng khá hơn đôi chút. Đột nhiên cô nhớ ra gì đó liền chạy vội vào nhà vệ sinh, thấy cái quần lót của mình vẫn ở trong góc mới thờ phào nhẹ nhõm.

Giọng nói của Bạch Tiềm từ bên ngoài truyền vào, “Chị, chị sao vậy?”

“Không... Không có gì.” Cô vò vò quần lót mấy cái rồi xả qua nước vài lần, đến khi trên quần lót không còn dấu vết gì mới đi ra ngoài.

Da Bạch Tiềm tương đối trắng, cho nên chỉ bị túi thức ăn đập vào một cái đã sưng lên một cục đỏ lôm.

Hòa Lam ngồi ở bên mép giường lấy rượu sát trùng giúp cậu. Thỉnh thoảng cậu khẽ rên, “Đau!”

“Chị mạnh tay quá à?” Hòa Lam nhìn tay mình, lại nghe thấy tiếng cười khê của Bạch Tiềm mới biết mình bị cậu trêu. Cô tức giận dấm nhẹ vào người cậu, đưa bông cho cậu, “Tự thoa đi.”

“Không!” Cậu bấu môi, nghịch ngợm kéo cánh tay cô, cọ đầu bên eo cô. Hòa Lam bị nhột cười thành tiếng, “Tiềm, đừng nghịch nữa!”

Bạch Tiềm không để ý đến cô, vẫn trêu chọc cô, đẩy cô ngã ra giường. Hòa Lam cười đến nỗi thở không ra hơi, ánh mắt cậu dần trở nên nóng rực, cậu chọt buong cô, tựa vào đầu giường thở dồn dập.

“Chị, em đói rồi.” Không đợi Hòa Lam mở miệng cậu vội vã chặn lời cô.

“VẬY CHỊ ĐI NẤU CƠM, EM TỰ SÁT TRÙNG ĐI.”

“Biết rồi.”

“Ngoan.” Hòa Lam vuốt vuốt tóc, xỏ dép đi ra khỏi phòng cậu. Bạch Tiềm nhìn chằm chằm bóng lưng cô với ánh mắt sâu lắng, môi khẽ cong lên.

Bên dưới giống như bị cái gì đó kích thích, dựng thẳng lên khiến cậu cảm thấy căng đau, đau đến khó chịu, thực sự rất muốn phát tiết ra ngoài!

Sao lại chạm vào cô ấy làm gì chứ?

Bạch Tiềm trằm chằm lên đầu ảo não hét lên. Hòa Lam nghe được tiếng hét, lo lắng gọi. Bạch Tiềm lớn tiếng đáp, “Em không sao!”

Suốt cả ngày hôm đó, Bạch Tiềm đều nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài. Hòa Lam ở bên ngoài gọi cậu, cậu cũng chỉ đáp qua loa vài tiếng. Bên trong truyền ra tiếng động kỳ quái, còn có cả tiếng cốc rơi xuống sàn...

Hòa Lam rất lo lắng. Sau khi nấu xong bữa cơm chiều, cô cẩn thận gõ cửa phòng cậu.

Một lúc lâu sau cửa mới được mở ra.

Bạch Tiềm tựa vào ngưỡng cửa, trán đầy mồ hôi, mái tóc lộn xộn dính bết lên trán giống như vừa được vớt ra từ nước vậy. Thấy nét mặt lo lắng của Hòa Lam, lồng ngực cậu khẽ phập phồng nhưng không lên tiếng, nhắm mắt ngáp, “Chuyện gì vậy chị?”

“Em làm gì ở trong đó mà gây ra tiếng động lớn thế?”

Bạch Tiềm mỉm cười, “Em đang luyện quyền.”

Hòa Lam nhú nhú mày, “Luyện quyền trong phòng?”

“Vẽ tranh rất chán, ca hát lại phiền, nên em thay đổi cho đa dạng.” Cậu đi lướt qua cô ra khỏi phòng.

Lúc ăn cơm, cậu luôn mỉm môi, thỉnh thoảng cũng mỉm cười, ánh mắt xẹt qua trên người Hòa Lam đang cúi đầu ăn cơm. Lúc cô ăn cơm sẽ không dịu dàng, nhã nhặn như bình thường, nhất là khi buồn bực không vui cô sẽ không ngừng nhét thức ăn vào ngáp trong miệng, khiến hai bên má đều phồng cả lên.

Không biết tiếng đàn ông ‘tự làm’ là thế nào sao?

Thật là ngốc nghếch, cũng rất đáng yêu.

Sau một lúc nhìn cô, Bạch cảm thấy cơm trong miệng dần không còn mùi vị gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9: Tiến triển

Những ngày sau đó trôi qua rất bình thường. Trác Ninh gọi Bạch Tiềm đến một hộp đêm tên ‘Ánh trăng’.

“Làm gì mà cứ chau mặt thế?” Trác Ninh khoác vai kéo cậu đi vào bên trong. Ánh đèn neon nhấp nháy chói mắt, Bạch Tiềm lơ đãng đưa mắt qua căn phòng ở hai bên hành lang, sau lớp kính trong suốt, một người phụ nữ đang mở rộng hai chân vắt lên ghế sofa, một thiếu niên ngoại hình tương đối khá quý giữa hai chân cô ta, đang bú mút phục vụ.

Bởi vì ánh sáng mờ mờ nên cậu nhìn không rõ lắm. Nhưng có vài tia sáng hắt lên mặt người phụ nữ kia, từng biểu cảm trên mặt đều rất rõ ràng. Đường như rất thoải mái lại có vẻ như rất khổ sở, nóng lòng mà sát thân thể để giải tỏa dục vọng...

Đột nhiên cậu cảm thấy ghê tởm.

Cậu nhớ tới xóm nghèo, có mấy những người phụ nữ thấy cậu tuấn tú đẹp trai liền dính sát lấy cậu, chẳng hề để ý cậu nhỏ tuổi hơn họ rất nhiều.

Người phụ nữ kia nằm trên ghế mở rộng hai chân, ánh mắt mơ hồ vì dục vọng giống như chó mẹ động dục.

Bất giác, trong đầu cậu lại hiện lên một khuôn mặt quen thuộc.

Đường nét trên mặt Hòa Lam rất tinh tế, mặt mày thanh tú, mỗi khi cười sẽ khiến người ta có cảm giác ấm áp tự nhiên. Đôi lúc cô cũng hay nổi giận, mỗi khi có vụ án không điều tra được, hay gặp phải chuyện gì đó không vừa ý, cô sẽ nổi nóng, gất gông, hai má phồng lên giống như con cá vược.

Cá? Sao có thể, cô ấy thích ăn thịt mà. Suy nghĩ này khiến cậu bật cười.

“Đang nghĩ gì mà cười vui vẻ vậy?” Trác Ninh cười nói.

“Không có gì.” Tâm trạng Bạch Tiềm không tệ lắm, chân mày khỏe mắt ngập tràn tình yêu đắm say.

“Cứ như người đang yêu ấy.”

“Có sao?” Bạch Tiềm liếc nhìn Trác Ninh, rồi hất tay cậu ta đang khoác vai mình xuống.

Lại bắt đầu ra vẻ rồi? Trác Ninh nhìn bóng lưng cậu bủi bủi môi, dứt tay vào trong túi quần. Là bạn bè bao nhiêu năm qua, cậu ta hiểu Bạch Tiềm tuyệt đối không thua kém bất kỳ người nào.

Trác Ninh biết cậu thích yên tĩnh, đến phòng đã đặt liền đuổi những người khác ra ngoài. Cả căn phòng lớn chỉ có hai người họ, ánh đèn mờ ảo khiến Bạch Tiềm thấy hơi buồn bực, đưa tay cởi mấy cái cúc áo ở cổ ra.

Trác Ninh bật điều hòa, nhiệt độ trong phòng lập tức giảm xuống. Cậu ta lấy bao thuốc dưới bàn trà nhỏ, rút một điếu đưa cho Bạch Tiềm nhưng bị cậu đẩy ra.

“Hoàn lương thật hả?” Trác Ninh cười trêu chọc.

Bạch Tiềm liếc mắt không nói gì, vắt hai chân lên bàn thủy tinh, tựa người vào thành sofa trầm tư.

Trác Ninh nhìn cậu rồi ngồi xổm xuống trước bàn, tìm kiếm một lúc mới rút ra một xấp CD ném tới chỗ cậu, “Chọn một cái đi.”

Bạch Tiềm nhú mày, bên trên đều là những hình ảnh nóng bỏng.

“Tấm này không tệ.” Đầu ngón tay Bạch Tiềm hơi dừng lại, Trác Ninh đã đoạt lấy đĩa phim, ngửa đầu nương theo ánh sáng, tốt bụng đọc giúp cậu, “Chỉ chị giăng rộng hai chân ra để em trai đâm vào nhé.”

“Đừng có thô tục như thế được không?” Bạch Tiềm hơi mắt tự nhiên.

“Thích thì nói thích, còn giả bộ ngoan ngoãn cái gì? Thận trọng quá đấy.” Trác Ninh cười nhạo, dùng hai ngón tay quơ quơ đĩa phim trước mặt cậu, “Có muốn xem không?”

Bạch Tiềm nhận lấy đĩa phim lật qua lật lại xem. Trên bìa CD mô tả chi tiết nơi tư mật của một cô gái, hai cánh môi được mở ra, để lộ thứ mềm mại đỏ như máu. Chỉ là, hai cánh môi đã trở nên sẫm màu, nước từ bên trong chảy ra làm ướt tấm chăn phía dưới.

Nơi đó của Hòa Lam chắc chắn không như vậy. Có lẽ sẽ tựa như làn môi cô, khẽ khép lại và mềm mại như nước, có màu hồng tươi. Có điều, lúc cô bị tình dục hành hạ có giăng rộng hai chân không ngừng rên rỉ như những người phụ nữ khác hay không? Có phải cô sẽ dịu dàng mỉm cười rồi cũng sẽ khổ sở, cầu xin hay không?

Chỉ cần nghĩ như vậy thôi, dục vọng trong cậu đã căng trướng lên rồi.

Từ đầu đến cuối Bạch Tiềm không hề để lộ điều gì lên trên mặt, Trác Ninh vẫn cười, “Chê cái này không thật? Chẳng lẽ cậu muốn tận mắt nhìn? Mình có thể gọi người cho cậu, đảm bảo hàng mới.”

“Thôi, cậu giữ lại cho mình dùng đi.” Cậu chợt mất hết hứng thú, đứng dậy phui phui quần. Trác Ninh đuổi theo cậu, thấy cậu làm lì không biết đang suy nghĩ gì, trong lòng cũng đoán được mấy phần, “Về gặp chị cậu hả? Chị cậu tốt như vậy sao? Ngoài chị cậu ra, những phụ nữ khác không phải phụ nữ nữa hả?”

“Cậu không thể yên lặng được hả?” Bạch Tiềm cắt đứt lời cậu ta. Chợt cậu khựng lại không nói nữa.

Trác Ninh kinh ngạc nhìn theo ánh mắt cậu.

Một nam một nữ nắm tay nhau, dù phía trước có một tấm màn ngăn cách cũng có thể nhận ra được hành động của họ rất thân mật. Là Lệ Ngôn và Hòa Lam. Hôm nay cô mặc rất đẹp, chiếc váy chữ A màu xanh nhạt, hoa văn vàng nhạt, hai chân thon dài bắt chéo đứng trên bậc thang, đang ngửa đầu nói gì đó với Lệ Ngôn.

Bạch Tiềm thấy đầu mình hơi choáng váng, cậu đỡ trán và có cảm giác không chân thật.

Trác Ninh không dám khẳng định đây đây cậu, “Hình như là chị cậu.”

“Ai là chị mình?” Bạch Tiềm lạnh lùng trừng mắt với cậu ta.

Nhìn bóng lưng cậu sai bước rồi đi, Trác Ninh sờ sờ chớp mắt.

Khoảng chín giờ, Hòa Lam và Lệ Ngôn kết thúc cuộc thăm dò.

Trần Tình vẫn không muốn gặp bọn họ, vụ án chỉ có thể tìm kiếm manh mối từ những địa điểm khác. Trần Như chết ngày 12 tháng 8, nhưng tối nay họ lại lấy được tin tức giật gân, có người nói nhìn thấy cô ta ở hộp đêm ‘Ánh trăng’ vào tối ngày 13 tháng 8.

Một cô gái chết ngày 12 tháng 8 sao có thể sống lại vào ngày 13 tháng 8?

Chuyện này thật sự rất kỳ quái.

Trên thế giới này không có ma quỷ, người chết cũng không thể sống lại. Cho nên, trong đó nhất định có vấn đề.

Cấp trên gây áp lực lớn, cô và Lệ Ngôn đành đóng giả người yêu đến đây thăm dò. Trên đường đi họ không nói gì khác, mỗi khi đối mặt với anh, Hòa Lam sẽ nhớ tới chuyện hôm đó, cảm thấy cực kỳ lúng túng.

Cũng may Lệ Ngôn không hề nhắc tới chuyện kia, nhìn bên ngoài quan hệ của bọn họ vẫn rất bình thường. Chỉ có Hòa Lam biết, có một số việc một khi đã nói rõ sẽ rất khó giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

“Em có ý kiến gì với lời khai của Lý Nguyệt không?” Một lúc lâu, Lệ Ngôn phá vỡ bầu không khí nặng nề.

Lý Nguyệt chính là người khai nhìn thấy Trần Như vào ngày 13 tháng 8, cô ta là người quản lý các cô gái ở hộp đêm. Hòa Lam nhớ lại, “Nhìn cô ta không giống đang nói dối.”

Lý Nguyệt nói đêm đó lúc nhìn thấy Trần Như, cô ấy mặc một chiếc váy màu đỏ, vẻ mặt rất vui vẻ, còn hỏi trông cô ấy có đẹp không.

Nếu như Lý Nguyệt không nhìn lầm, cũng không nói dối, vậy thì lẽ nào báo cáo khám nghiệm pháp y có vấn đề?

Nếu như báo cáo không có vấn đề, sao Lý Nguyệt lại lừa họ?

Hòa Lam đau đầu, cảm giác hình như đầu óc mình không còn tỉnh táo nữa rồi.

“Có phải mệt rồi không? Nghi ngơi một chút nhé?” Lệ Ngôn đưa tay sang định đỡ cô, Hòa Lam tự nhiên tránh né theo phản xạ. Trong mắt Lệ Ngôn có chút buồn bã, anh cười gượng, “Xin lỗi, anh không có ý gì khác.”

“Không có gì, em không để bụng.”

“Nhưng rõ ràng gần đây em đang trốn tránh anh.”

Nói một hồi lại quay về chuyện hôm trước, Hòa Lam vội ngắt lời anh, “Ngày mai nói bộ phận pháp y nghiệm thi lại một lần nữa xem thế nào, em cảm thấy Lý Nguyệt nói thật.”

Sự kháng cự và xa cách của cô khiến lòng Lệ Ngôn chùng xuống. Bao nhiêu năm nay, anh chỉ yêu duy nhất một cô gái, nhưng cuộc tình đó chỉ diễn ra trong hai năm rồi tan vỡ. Anh đã từng cho rằng anh sẽ không thể thích người khác được nữa, nhưng anh lại thích Hòa Lam. Vốn nghĩ đó là chuyện tốt nhưng giờ anh mới biết mình sai rồi.

Anh cúi đầu nhìn Hòa Lam đang cầm ly rượu ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Lúc ra cửa, Lệ Ngôn khẳng khái muốn đưa cô về lại không được, anh đành tạm biệt cô ở đầu đường.

Đêm đông đường rất vắng, trên con đường rộng ba thước còn sót lại chút đá vụn lúc thi công. Suốt dọc đường đi, có vài chiếc đèn đường bên cạnh đã bị hư, mấy cây ngô đồng che đi ánh trăng mờ nhạt.

Hòa Lam ôm chặt cánh tay, phát hiện không biết mình đã đi vào con đường vắng vẻ từ lúc nào, lập tức bước nhanh hơn. Vì nhiệm vụ, hôm nay cô mang giày cao gót nên không đi nhanh được. Nếu như không phải đường đầy đá vụn, cô thật muốn cởi giày đi chân trần về nhà.

Lúc đi đến một khúc cua, chợt có đôi tay từ phía sau che miệng cô, kéo cô vào trong con hẻm nhỏ bên cạnh. Người bị nhấn xuống, một miếng vải rách nhét chặt miệng cô, mắt Hòa Lam cũng bị một mảnh vải đen che lại. Bên tai có tiếng đàn ông cười, còn có tiếng khóa quần kéo vội.

Một cánh tay đầy lông dơ vào trong bắp đùi cô, xé quần lót của cô, đặt thứ gì đó thô cứng giữa hai chân cô.

Hòa Lam liều mạng giãy giụa, bị tát một phát thật mạnh vào mặt.

Tên đó giật tóc cô, hét lên, “Tiện nhân, ngoan ngoãn cho tao! Nếu không tao giết chết mày!”

Giọng nói kia nghe như vẫn đang trong thời kỳ đổi giọng, chắc hẳn tên côn đồ kia còn rất trẻ. Hòa Lam vô cùng sợ hãi, chỉ lo giãy giụa.

Chỗ kia quá nhỏ, làm thế nào cũng không vào được. Tên côn đồ mắng mấy câu, dùng tay ve vuốt tìm nơi đi vào. Rồi bỗng nhiên, người gã bị nhấc bổng lên, vứt sang một bên.

Tấm vải trên mắt được tháo xuống, Hòa Lam đã có thể nhìn thấy ánh sáng.

Khi nhìn thấy Bạch Tiềm, bao nhiêu nỗi sợ hãi, tủi thân đều bộc phát hết ra, cô nhào tới ôm chặt cậu khóc lớn.

“Muộn thế này mà chị còn lêu lổng ngoài đường làm gì chứ?”

Hòa Lam sững sốt. Suốt năm năm qua, đây là lần đầu tiên Bạch Tiềm hung dữ với cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 10: Mâu thuẫn

Đêm hôm đó, Bạch Tiềm như nổi điên, đánh tên côn đồ kia nằm bẹp trên mặt đất, gần như không còn thở nữa. Cô hòng Hòa Lam ghen lại, cô chưa bao giờ nhìn thấy một Bạch Tiềm điên rồ, bạo lực, tàn nhẫn như vậy.

Thật ra thì cô biết trong tính cách những người sống trong hoàn cảnh đó nhiều năm như Bạch Tiềm nhất định sẽ có một khoảng tối, nhưng năm năm qua cậu thật sự rất ngoan, cũng tin tưởng cậu là con người biết nghe lời như trong cảm nhận của cô.

Giờ thấy cậu như vậy, cô đột nhiên có chút sợ hãi. Nói đúng hơn là, cô không dám tin.

Cánh tay cô có rất nhiều vết thương, Bạch Tiềm ngồi bên giường không nói một lời giúp cô sát trùng. Lúc rượu sát trùng sát qua vết thương khiến vùng da quanh đó vô cùng đau rát, trái tim cũng chua xót, đủ loại cảm xúc không nói được thành lời.

Sau khi khử trùng, cậu quần băng cho cô, một vòng rồi một vòng rất cẩn thận. Sau khi xử lý xong vết thương trên tay cho cô, cậu bắt lấy chân cô. Hòa Lam giật mình đến suýt chút nữa kêu lên, vội rút về, “Không cần.” Cô túm chặt váy mình, nhớ quần lót mình đã bị xé, bên trong không có gì che chắn, có chút lạnh lạnh khiến cô hoảng hốt, không dám ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Bạch Tiềm lạnh lùng nhìn cô.

Thấy ánh mắt cậu như vậy, Hòa Lam không chịu đựng được. Cảm giác bàn tay đặt trên bắp chân mình nóng rực, như muốn thiêu đốt mình.

Cô ngoan ngoãn đưa chân ra. Chẳng biết tại sao, từ lúc về đến giờ, cô luôn có cảm giác chột dạ như mình đã làm sai gì đó vậy.

Vết thương trên đùi không nặng nhưng cậu lại xử lý hơn một tiếng. Từ đầu đến cuối, Bạch Tiềm không hề mở miệng mắng cô thêm một lần nào nữa. Trong lòng Hòa Lam cũng không thoải mái lắm, cô có cảm giác như ở trước con bão vậy.

“Ba ngày tới đừng đụng vào nước.”

Cậu nói xong rồi cầm hộp thuốc đi ra ngoài, Hòa Lam kéo áo cậu, “Tiềm...”

Bạch Tiềm khựng lại, rồi mới chậm rãi quay đầu. Cô không hiểu ánh mắt trầm tĩnh của cậu, nắm chặt vạt áo, ngồi trên giường không hề di chuyển.

“Về sau buổi tối đừng đi ra ngoài.” Cuối cùng, cậu chỉ nói một câu như vậy. Hòa Lam trở mắt nhìn cậu bước ra cửa, trong lòng vô cùng khó chịu.

Cửa nhẹ nhàng khép lại, dường như cũng tạo một bức tường ngăn cách hai người. Bạch Tiềm tựa vào ván cửa từ từ trượt xuống. Sợ hãi, tức giận, lo lắng... đủ loại trạng thái, đã không thể phân rõ cảm xúc nào là nhiều nhất nữa rồi. Khi đó, nếu như cậu đến chậm một bước...

Cậu nặng nề thở dài, vùi đầu vào giữa gối.

Không muốn suy nghĩ, cũng không dám suy nghĩ.

Khi đó, cậu chỉ muốn giết người.

Vài ngày sau đó, thời gian tựa như ngưng lại, nặng nề chưa từng có. Buổi sáng, lúc Hòa Lam dậy thì Bạch Tiềm đã đi ra ngoài, trên bàn còn giữ bữa sáng cho cô. Lúc cô cầm bát, trên đây dường như còn lưu lại nhiệt độ nơi lòng bàn tay cậu.

Cô múc từng thìa cháo loãng vào miệng, trong lòng chua xót không thể gọi tên.

Chung sống lâu như vậy, sao cô có thể không để ý đến thái độ của Bạch Tiềm đối với cô? Cô sống một mình nhiều năm như vậy, năm năm trước rốt cuộc cũng có một người nguyện ý sống cùng cô, khiến cuộc sống không còn cô đơn nữa, sao cô có thể không để ý được đây? Thái độ của Bạch Tiềm với cô ảnh hưởng rất lớn tới tâm trạng của cô.

Mấy ngày nay Hòa Lam rất khó chịu.

Buổi chiều, Lệ Ngôn đưa báo cáo khám nghiệm tử thi cho cô.

Kết quả không khác mấy với suy đoán của cô, chính xác thì Trần Như chết vào ngày 13 tháng 8.

“Có người đã xử lý thi thể của Trần Như sau khi cô ấy chết, cho nên bên pháp y mới phán đoán sai thời gian tử vong.” Lệ Ngôn nói cho cô biết qua QQ.

Hòa Lam nhanh chóng đánh một dòng chữ, “Manh mối khác thì sao? Có xác định được vị trí của hung thủ không?”

“Tạm thời chưa.”

Hòa Lam lại đánh rất nhiều chữ với Lệ Ngôn nhưng đầu bên kia không trả lời. Qua một lúc lâu, Lệ Ngôn mới hỏi lại, “Em làm sao vậy?”

Tìm Hòa Lam ‘thịch’ một cái, do dự gửi một hàng chữ, “Em có làm sao đâu?”

“Bình thường em không nói nhiều như vậy, hơn nữa hôm nay cũng không có biểu cảm cảm xúc gì. Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Hòa Lam không muốn nói chuyện của mình và Bạch Tiềm cho anh biết, ngừng một chút mới trả lời, “Không có gì.”

Có tiếng mở cửa trong phòng khách, Hòa Lam chào anh rồi vội vã log out. Cô xỏ dép đi ra ngoài, Bạch Tiềm đang đổi giày trước cửa.

“Tiềm, em về rồi à?”

Bạch Tiềm ngẩng đầu nhìn cô.

Hòa Lam không tự chủ mà xoắn xoắn tay, giống như đã làm sai điều gì. Cô mặc quần ngủ bằng bông, tóc dài buông lỏng bên vai trái, vẻ mặt thì lo lắng. Bạch Tiềm hờ hững gật đầu, sau đó đổi dép đi lướt qua chỗ cô.

Hòa Lam vội bước theo kéo góc áo cậu, “Em còn chưa ăn cơm.”

“Em ăn rồi.”

Hòa Lam cắn môi, nhỏ giọng nói, “Em vẫn còn giận chị sao?” Mặc dù cậu không lờ cô đi, nhưng vẻ mặt vẫn rất lạnh nhạt như người xa lạ vậy. Hòa Lam không thể mặc kệ được, hai người chưa từng có chiến tranh lạnh lâu như vậy.

Cửa đóng lại sau lưng cô, Hòa Lam buồn bã ngồi xuống ghế sofa.

Cách cánh cửa, tay Bạch Tiềm vẫn cuộn thành nắm đấm. Cậu thở phào một hơi, chợt điện thoại di động vang lên. Vừa bắt máy, giọng Trác Ninh lập tức vang lên, hình như còn đang cười, “Ok, đã giải quyết xong. Tên kia là Tiến, một tên côn đồ thường xuyên trộm cắp. Mình bảo đảm nửa đời sau gã không thể tự lo cho cuộc sống của mình được nữa, cậu hài lòng chưa?”

“Cảm ơn.” Bạch Tiềm cúp điện thoại.

Cậu giang hai cánh tay giữa giường, bóp hai bên thái dương, ngây người nhìn lên trần nhà. Một lát sau, Hòa Lam gõ cửa. Thấy bên trong không ai đáp lời cô mới nhẹ nhàng đẩy cửa.

Bạch Tiềm nhắm mắt lại, gập chân nằm trên giường như đang ngủ. Nhưng Hòa Lam biết cậu chưa ngủ. Cô đặt đĩa trái cây lên tủ đầu giường, đẩy đẩy vai cậu nói, “Tiềm, chúng ta đừng giận nhau nữa, được không? Là chị không đúng, buổi tối chị không nên đi ra ngoài, nhưng chị phải đi tra án nên không còn cách nào khác.”

Cậu đột nhiên mở mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chằm chằm.

Hòa Lam thấy cậu nhìn cô như vậy vội rút tay về.

Bạch Tiềm liếc xéo cô, chống hai tay nâng nửa người trên, “Thật sao?”

Thiếu niên cười như không cười, đẩy mắt mang vẻ châm chọc, cô chưa từng thấy vẻ khinh miệt và lạnh lẽo trong đôi mắt xinh đẹp kia.

Cậu từ từ tiến tới gần cô, Hòa Lam theo phản xạ đứng bật dậy, lại bị cậu bắt được tay kéo tới trước mặt. Hòa Lam sợ hãi, ngồi im ru ở đầu giường.

Tay Bạch Tiềm càng lúc càng siết chặt, mắt thấy hết nỗi sợ hãi của cô. Đến lúc Hòa Lam đau đến cau mày, môi gần như trắng bệch cậu mới buông tay ra.

“Có phải chị nghĩ tôi chỉ là thằng con riêng?” Bạch Tiềm khinh thường nhếch môi, ngả người lên đầu giường, ánh mắt sắc bén như dao, “Nếu muốn tìm đàn ông thì có thể nói thẳng, không cần phải giả vờ giả vịt. Tôi không có ý kiến, cũng không ngăn cản chị.”

Một lúc lâu Hòa Lam mới hiểu được ý cậu, giận run người, “Chị có ý đó lúc nào?”

“Ánh mắt anh chàng cấp trên của chị nhìn chị thế nào?”

“Chị với anh ấy không có gì cả! Chị nghĩ em là con riêng khi nào chứ? Sao lại nói khó nghe như vậy?” Hòa Lam nghiêng răng nói, trong lòng vô cùng uất ức, “Anh ấy chỉ là cấp trên của chị, ngoại trừ lúc làm việc thì chị đều cố gắng tránh mặt anh ấy.”

“Thật sao?” Cậu ngờ vực hỏi.

Hòa Lam quay đầu đi. Sau một lát nước mắt cô lăn dài bên má, đến lúc không nhìn được mới dùng tay lau. Bạch Tiềm nghe thấy tiếng khóc sừng sốt quay đầu nhìn cô. Không thấy được mặt cô cậu vội đưa tay tới.

“Đừng động vào chị.”

Tay Bạch Tiềm dừng giữa không trung. Cô phản ứng kịch liệt thế này nằm ngoài dự liệu của cậu.

“Nếu chị xem em là con riêng chị sẽ không nhận chăm sóc em lâu như vậy! Hai mươi ba tuổi, chị chưa từng có bạn trai, bây giờ cũng chưa muốn có, sao em lại nói những lời như thế với chị? Chị không thích Lê Ngôn, về sau cũng sẽ không thích anh ấy, việc gì chị phải nói dối!” Cô ôm đầu gối ngồi trên sàn nhà, không muốn nói gì với cậu nữa.

Bạch Tiềm không đành lòng nhìn cô như vậy, bới rôi cầm khăn giúp cô lau nước mắt.

Hòa Lam đẩy tay cậu, “Tránh ra!”

Bạch Tiềm chợt bật cười, “Đừng bướng bỉnh.”

Lời nói ra cứ như cô là đứa con nít giận dỗi vô cớ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11: Bị thương

Vụ án vẫn dậm chân tại chỗ. Mấy ngày nay mặt Hòa Lam đều buồn rười rượi. Mặc dù Bạch Tiềm không còn nói câu với cô nữa nhưng vẫn đối xử với cô rất lạnh lùng, Hòa Lam cảm thấy không thoải mái chút nào.

Sáng sớm, trên con phố Nam vắng vẻ, tiếng còi ô tô ở vùng ngoại thành cách thành phố vài dặm đứng giờ vang lên, vì còn cách con phố một đường cao tốc màu xanh, nên nghe có chút xa xôi.

Hòa Lam xách giỏ đi vòng quanh khu chợ mua thức ăn như ngày thường. Tâm trạng cô vẫn chưa khá lên chút nào, như có gì đó rất bí bức, khó chịu khiến cô không sao vui lên được, suốt đường về cũng như mất hồn mất vía. Đi qua mấy đoạn đường, xa xa thấy có một bóng người cao gầy đứng lặng dưới mái hiên cũ kỹ.

Không biết trời đổ mưa từ lúc nào. Hòa Lam không mang theo ô, che đầu chạy vội vào mái hiên.

“Ra ngoài cũng không biết mang ô theo.” Bạch Tiềm khóa xe đạp ở dưới mái hiên, bật chiếc ô đen che kín cả người cô.

Hòa Lam cúi đầu, không biết nên nói gì với cậu.

Mưa dần nặng hạt, từng giọt mưa rơi tí tách theo mái ngói chảy xuống, có không ít nước mưa bắn lên giày của cô. Hòa Lam đi đôi hài vải màu xanh kiểu cũ, chẳng mấy chốc nước mưa đã làm ướt cả chân cô. Cô có chút khó chịu cọ cọ chân.

Người bỗng ấm áp, quay đầu nhìn thấy Bạch Tiềm đã khoác áo khoác của cậu lên người cô, ôm vai cô rời khỏi mái hiên. Ra khỏi mái hiên, bước xuống con đường rộng rãi, Bạch Tiềm nắm tay cô, chậm rãi bước. Cho dù tay chân cô đang rất lạnh, nhưng trong lòng không thấy lạnh chút nào.

Hai người sống vai đi một đoạn đường, nhưng lại không hề nói với nhau câu nào. Hòa Lam sợ ý giẫm vào một vũng nước, giày vải coi như ướt cả, cô ào náo thở dài.

“Tiềm...”

“Chuyện gì?” Giọng nói Bạch Tiềm dịu dàng nhưng vẫn mang theo vài phần lạnh nhạt, bị tiếng mưa rơi át mất. Cậu cầm tay Hòa Lam sưởi ấm, Hòa Lam dường như không cảm thấy cái lạnh của cơn mưa nữa. Hai người dừng lại trong một con hẻm nhỏ, đứng đối mặt với nhau.

Hòa Lam nói: “Có phải em vẫn đang giận chị không?”

Bạch Tiềm nhìn cô, “Không!”

“Vây... Tại sao mấy ngày nay em không để ý đến chị?” Rốt cuộc Hòa Lam cũng nói ra được câu này, trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Mấy ngày nay, quan hệ của hai người bọn cô vẫn ở trong trạng thái bế tắc, khiến cho lúc cô đi phá án cũng mất hồn. Trước khi lâm chung, dì Chung đã nhờ cậu cô, đây là lời hứa của cô. Nhưng với cô, Bạch Tiềm đã không phải chỉ là lời hứa. Sống chung lâu ngày sao có thể không để ý? Mỗi lời nói, mỗi hành động của cậu đều ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Trong hẻm nhỏ vô cùng yên tĩnh, bên tai chỉ có tiếng mưa rơi.

Bạch Tiềm cúi đầu, nhìn thấy vẻ không hiểu trong mắt cô, “Chị, chị còn nhớ khi đó chúng ta đi qua ruộng hoa cải dầu không?”

Hòa Lam không ngờ cậu nhắc lại chuyện này. Trong ấn tượng của cô, đó là chuyện từ rất lâu rồi. Năm năm trước, khi Bạch Tiềm còn là một đứa bé, trong lần đầu tiên Hòa Lam đi đón cậu, lúc về thành phố, bọn cô có đi qua một vùng nông thôn. Chiếc xe đạp lắc lư đi trên con đường nhỏ đầy bùn lầy, hai bên là những ruộng hoa cải dầu đang nở hoa.

Màu sắc vàng óng ả, cả đời này Hòa Lam sẽ không quên được.

“Người nông dân ở đây dùng hạt hoa cải dầu để ép dầu.” Khi đó, là cô chở cậu. Hòa Lam vừa đạp xe vừa quay đầu lại giải thích cho cậu. Vẻ mặt Bạch Tiềm rất thờ ơ, thậm chí còn hơi khinh thường.

Hòa Lam cũng không tức giận, vẫn nhẩn lại trò chuyện với cậu. Bạch Tiềm không phải là một đứa trẻ hoạt bát, lại tự khép kín mình, nhưng một khi cậu hòa nhập được với xã hội này, cậu sẽ trở nên vui vẻ.

Lúc đó cô đã tưởng tượng mọi chuyện sau này sẽ tốt đẹp thế nào, nhưng về sau cô nhận ra, mình đã ảo tưởng bao nhiêu. Rất nhiều năm sau cô mới hiểu ra, đối với Bạch Tiềm, trừ cô ra, những người khác chỉ là người xa lạ mà thôi.

Cậu có thể thay đổi vì cô, nhưng trong lòng lại không thực sự đón nhận.

Tất cả đều chỉ là ảo tưởng của Hòa Lam, là mong ước tốt đẹp của cô mà thôi. Bắt đầu từ lúc còn rất nhỏ, Bạch Tiềm đã không tin bất kỳ kẻ nào. Nếu như không có Hòa Lam thì bây giờ hay sau này có lẽ cậu vẫn tự sinh tự diệt, mặc kệ tất cả, cô độc mà sống.

Cuộc sống của bọn cô không giống nhau, suy nghĩ không giống nhau, cho nên Hòa Lam không thể hiểu ánh mắt cậu.

Ở vùng nông thôn, hoa cải dầu đại biểu cho bình minh rực rỡ. Khi còn bé, Hòa Lam sống ở vùng nông thôn, vì tiết kiệm tiền, những người dân ở đó sẽ dùng dầu cải nhà mình để lấy dầu ăn mua trong thành phố để nấu ăn. Khi đó, ba lít dầu cải chỉ đổi được một lít dầu ăn. Mặc dù mùi vị dầu cải không phải rất tốt nhưng là thứ mà mọi người ở đó thích nhất.

Tự cung tự cấp, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, cuộc sống nông thôn vô cùng yên bình.

Nhưng cuộc đời của Hòa Lam lại không trôi qua như vậy.

Sau khi ba mẹ mất, cô một thân một mình sống giữa thành phố, cố gắng thi đậu trường cảnh sát, tham gia nghiệp vụ điều tra. Trải qua thời kỳ bấp bênh đó, rốt cuộc cô cũng có thể tìm được chút an bình.

Một mình sống ở vùng nông thôn, vào mỗi đêm thanh vắng, trong đầu sẽ hiện lên những hình ảnh người đã chết, từng khuôn mặt vô tội nhìn thấy mà giật mình. Cuối cùng Bạch Tiềm không nói gì nữa, Hòa Lam cũng không nói. Tóc cô bị mưa làm ướt, xoa trên vai, gương mặt nhỏ nhắn như hòa vào bóng đêm. Cậu không khỏi đưa tay nghịch tóc cô, Hòa Lam giật mình, ngừng đầu nhìn cậu, “Sao vậy?”

Bạch Tiềm chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Ánh mắt cậu dịu dàng khiến Hòa Lam có cảm giác khó nói không nên lời, cắn cắn môi dưới, không khí giữa hai người thật kỳ dị.

Sau cơn mưa nhỏ, rêu xanh trong ngõ hẻm bị ngâm nước tỏa sáng. Bạch Tiềm không cất ô đi, Hòa Lam cũng chỉ có thể co rúc dưới cái ô màu đen, đứng sát lại gần cậu. Nhiệt độ lòng bàn tay rất cao, Hòa Lam dường như có thể cảm nhận được, trong lòng Bạch Tiềm không hề bình tĩnh như ngoài mặt.

Lúc đi qua khúc cua không cẩn thận rẽ vào ngõ cụt. Đang định quay đầu lại, đầu đường đã bị mấy tên côn đồ chặn lại.

“Tiềm, đã lâu không gặp.” Cầm đầu là một thiếu niên mặc áo sơ mi màu vàng, tóc tai rối bù, ánh mắt không mang hơi ấm. Hòa Lam để ý thấy người đi sau anh ta là một thiếu niên mặc áo sơ mi màu đỏ, theo bản năng lui về sau một bước... Đó chính là kẻ định cưỡng bức cô mấy hôm trước.

Hòa Lam nắm chặt tay Bạch Tiềm.

Nhưng về mặt Bạch Tiềm vẫn lạnh lùng không cảm xúc.

“Sao thế? Lâu ngày không gặp, không nhận ra à?” Trên cổ Vương Đại Lực toàn xích vàng, chân bước hình chữ bát đi tới.

Nghe giọng điệu thì có vẻ anh ta hình như rất quen với Bạch Tiềm. Hòa Lam phức tạp nhìn Bạch Tiềm, nhưng cậu chỉ để cho cô một bóng lưng.

“Anh Lực, anh biết tên nhóc này sao?” Tên Tiến nịnh hót hỏi.

Vương Đại Lực tát hất ta một cái, “Ngoài bắt cóc tổng tiền mày còn có thể làm gì? Bây giờ còn sử dụng chiêu cưỡng bức, không thấy xấu mặt sao? Chúng ta là xã hội đen, không phải là côn đồ. Bị thua thiệt liền kêu anh mày đòi lại mặt mũi, có bề mặt hay không? Lúc mẹ mày sinh mày không cho mày bú sữa à?”

“Dạ dạ dạ.” Tên Tiến cúi đầu ngoan ngoãn.

“Người của Trác Ninh chưa đánh chết mày sao?” Bạch Tiềm chột mở miệng.

Tên Tiến tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt vằn vẹo gân xanh nổi đầy trán, “Nhờ hồng phúc của mày. Có điều mày nên lo cho bản thân mày đi thì hơn.”

“Xem xem nào, đáng về mày đúng là thay đổi lớn.” Vương Đại Lực ngâm điều thuốc đi quanh Bạch Tiềm nửa vòng, vuốt vuốt cổ áo sơ mi sạch sẽ của cậu, “Đáng về này của chủ em đúng là khiến cho bọn con gái thích, so với trước kia khi ở phố Sáu, phố Chín thật đúng là một trời một vực. Ban đầu không phải bọn họ rất vừa ý với gương mặt này của mày sao? Không biết còn tưởng rằng mày là học sinh ngoan ngoãn ở trường trung học cấp nào đó chứ, cũng đâu phải phần tử ngon lành gì? Mày chẳng qua chỉ là dân lưu manh côn đồ như bọn tao thôi! Giả bộ cái gì? Chỉ là đáng về này của mày mang ra ngoài rao bán được nhiều tiền hơn bọn tao thôi!”

Bọn côn đồ phía sau Vương Đại Lực đều cười hô hô.

“Đây là bệ xí nhà mày sao?” Vương Đại Lực chỉ Hòa Lam.

Tên Tiến tiến lên nói, “Là chị cậu ta.”

“Chị? Tao nhô vào! Tên nhóc này đến mẹ còn không có thì lấy đâu ra chị? Chỉ là em trai phục vụ chị thôi.” Vương Đại Lực cười ha ha, vỗ vỗ vai Bạch Tiềm, “Khi đó tao cũng không hiểu sao mày lại đổi tính, thì ra là vì tán gái! Sao nào, cô ta trông xinh đẹp như vậy, mày chơi có thấy sướng không?”

Hòa Lam đỏ bừng mặt, không thể nhìn được nữa, “Anh câm miệng cho tôi!”

“Câm miệng? Tại sao tao phải câm miệng? Chị em bọn mày chơi nhau thì được mà không cho phép tao nói à...” Hắn ta bỗng im bất, Bạch Tiềm nện cho gã một cú ngã nhào ra đất. Cậu nhìn cũng chẳng thèm nhìn chỉ giờ chân đá liên tục, Vương Đại Lực không có phòng bị nên chỉ có thể ôm đầu bị đánh.

“Bọn mày... con mẹ nó... chết hết rồi sao mà... đứng nhìn... ông mày bị đánh!” Hắn ta vừa ôm bảo vệ đầu vừa hét lên khàn cả giọng.

Mấy tên côn đồ đang đứng xem náo nhiệt phía sau lúc này mới có phản ứng, vội vàng xông lên bao vây Bạch Tiềm.

Hòa Lam bị đẩy qua một bên, trong lòng vô cùng lo lắng. Cô chưa từng thấy Bạch Tiềm đánh nhau, không ngờ cậu đánh nhau dữ dội như vậy, một mình mà quật ngã năm sáu tên. Nhưng dù sao yếu không thể địch lại mạnh, cậu cũng bị một quả đấm nện lên người. Mỗi một quả đấm đó cứ như thể đang đánh lên người cô vậy.

Hòa Lam lập tức móc điện thoại di động, bấm số điện thoại cục cảnh sát gần đây. Trong mắt bỗng lóe lên ánh sáng của dao gọt trái cây trên tay tên Tiến, tim cô như thất lại, nhưng đã không kịp... con dao gọt trái cây đang đâm về phía cô.

Hồ hấp Hòa Lam như đình trệ, cô theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Sau đó cô không hề cảm thấy đau đớn chút nào, một bàn tay dính máu ôm chặt lấy cô, rồi đè lên người che chở cho cô. Lúc Hòa Lam mở mắt thì bụng Bạch Tiềm đang chảy máu ồ ạt, sắc mặt tái nhợt ôm bả vai của cô, cố gắng mỉm cười hỏi cô, “Chị, chị không sao chứ?”

“Tiềm...” Hòa Lam như nghe thấy tiếng còi lòng mình đau xé.

Chương 13: Chương 12: Nói thẳng

Trong bệnh viện luôn có mùi nước sát trùng, cho nên Hòa Lam rất không thích.

Sáng sớm, mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, có thể nhìn thấy làn bụi mỏng bay phát phơ trong không khí giữa phòng bệnh sạch sẽ trắng tinh. Cô đến cửa sổ kéo rèm cửa sổ lên, bởi vì không có rèm che nên phòng bệnh ngập tràn ánh sáng mặt trời.

Bạch Tiềm nằm im lặng trên giường, so với bình thường sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Hòa Lam ngồi ở bên giường, không nhìn được vuốt chân mày, cõi lòng phiền muộn đang trào dâng từng trận chua xót. Bạch Tiềm chưa từng bị thương, ít nhất, cậu chưa từng bị thương trước mặt cô.

Chỉ cần cô nghĩ tới cảnh tượng lúc cậu đỡ con dao kia cho cô, trái tim cô thất lại từng cơn. Bạch Tiềm không phải người xa lạ, cậu bị thương nằm dưỡng bệnh trên giường bệnh mấy ngày thì cô ăn không ngon ngủ không yên bấy nhiêu ngày.

Hòa Lam ngồi bên giường một lát rồi cầm khăn tay giúp cậu lau mồ hôi thấm ướt trên trán.

Bên ngoài phòng bệnh có người gõ cửa, Hòa Lam đặt khăn xuống, lúc đi ra cũng đóng luôn cửa lại. Sau khi cô rời đi, Bạch Tiềm từ từ mở mắt nhìn về phía cửa phòng một cái rồi tiếp tục giả vờ đang ngủ.

Người đến là Lê Ngôn, anh tan việc và đã thay bộ quần áo bình thường, đưa bình giữ nhiệt cho cô nói, “Nghe nói sáng nay em xin nghỉ tới bệnh viện, em bị ốm hả? Đây là canh gà anh nấu, nê mặt anh uống một chút đi.”

Hòa Lam ngập ngừng một lúc nhưng vẫn nhận lấy, “Không phải em ốm, mà là Tiềm.”

“Cậu ta có sao không?”

Giọng Hòa Lam buồn buồn nói, “Bụng bị đâm một dao, có thể ảnh hưởng tới phổi, em không biết...”

Lê Ngôn chưa từng thấy cô như vậy, nhìn kỹ khóe mắt hình như còn vương ngấn lệ. Cho dù năm đó huấn luyện gian khổ thế nào nhưng cô vẫn luôn cố gắng chịu đựng đến cùng... Tâm trạng Lê Ngôn phức tạp vô cùng, do dự một lúc cuối cùng vịn vai cô nói, “Không sao đâu, cậu ấy chỉ bị thương ngoài da, em không cần quá lo lắng.”

Hòa Lam không còn lòng dạ nào nói thêm nữa.

Bờ vai cô mỏng manh như trang giấy, Lê Ngôn có ảo giác, nếu như Bạch Tiềm thật sự có bề gì thì ngay lập tức cô sẽ biến mất trong không khí. Cảm giác buồn cười như vậy nhưng anh lại không cười nổi, quý thần xui khiến sao tự nhiên anh ôm lấy cô.

Bóng dáng hai người in rõ trên lớp kính cửa phòng bệnh. Bàn tay cảm ly của Bạch Tiềm siết chặt, sau đó đập mạnh xuống đất.

Nghe thấy tiếng vang loảng xoảng thật lớn, Hòa Lam mới giật mình tỉnh mộng, lập tức vọt vào phòng bệnh. Mặt Bạch Tiềm tái nhợt, cố gắng chống người lên, Hòa Lam tiến lên đỡ cậu, kê đệm sau lưng cho cậu, “Bị thương còn chưa lành em cử động làm gì?”

Bạch Tiềm không nói gì, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mặt cô. Hòa Lam bị cậu nhìn một lúc lâu cũng thấy hơi chột dạ, mở bình giữ nhiệt đồ canh gà ra, “Sáng giờ em chưa ăn gì, uống một chút đi.”

“Canh này là người ta đưa cho chị, chứ không phải cho em” Bạch Tiềm cười.

Giọng điệu cậu không mặn không nhạt, đuôi mắt hẹp dài lộ rõ vẻ không hứng thú, Hòa Lam cũng thấy hơi khó xử. Cô cúi đầu múc muỗng canh đưa lên môi thổi thổi, sau đó đưa đến môi cậu, “Há miệng nào.”

Bạch Tiềm không há miệng mà chỉ ung dung nhìn cô.

Hòa Lam nói: “Chị và anh ấy thật sự không có gì, Lê Ngôn chỉ là đồng nghiệp của chị. Em lớn vậy rồi còn ghen tỵ với anh ấy, chị chỉ có em là em trai.”

Chị tưởng em ghen tỵ với anh ta chỉ vì chuyện này sao?

Trong lòng Bạch Tiềm có nỗi khổ không thể nói nên lời, một chút khẩu vị cũng không có. Cậu lắc đầu, “Em không ăn.”

Hòa Lam hét cách với cậu, không thể làm gì khác hơn đàn phải ra ngoài tìm đồ ăn khác cho cậu. Lệ Ngôn vẫn chưa đi mà đứng ở ngoài cửa chờ cô, cùng cô rời khỏi phòng bệnh, vỗ vỗ vai cô để an ủi.

Bạch Tiềm vẫn lặng lẽ tựa vào đầu giường nhìn hai người sánh bước bên nhau.

Hòa Lam không thích mua com ngoài hàng, vì cô cảm thấy không hợp vệ sinh. Lệ Ngôn về nhà cùng cô, sau khi nấu xong com cô dùng hộp com bằng thiếc để đựng, rồi mới quay lại bệnh viện.

Suốt chặn đường đi, cả hai đều không ai nói với ai lời nào.

Lệ Ngôn thử thăm dò mở đầu câu chuyện, “Vụ án vẫn chưa có tiến triển gì, cấp trên đã thúc giục nhiều lần.”

Hòa Lam nói: “Em sẽ cố gắng.”

Lệ Ngôn cười nói: “Cái gì mà em sẽ cố gắng, là chúng ta phải cùng nhau cố gắng. Phải nói nếu không phá được án, anh là cấp trên của em, thế nào cũng sẽ bị phạt trước em.”

Hòa Lam cười cười lấy lệ, một lúc lại không cười nổi. Cô vẫn đang nghĩ đến chuyện của Bạch Tiềm, vì vậy ướm lời thử hỏi anh, “Lệ Ngôn, về sau ngoài chuyện công việc ra, hay là chúng ta nên hạn chế gặp mặt nhau.”

“Hả?” Lệ Ngôn kinh ngạc nhìn cô.

Hòa Lam bị anh nhìn cúi đầu áy náy nói, “Em xin lỗi...”

“Có thể cho anh một lý do không?” Lệ Ngôn nhìn thẳng vào mắt cô, “Chúng ta không phải... Cho dù em không thích anh, lẽ nào làm bạn cũng không được sao? Hay còn nguyên nhân gì khác?”

Hòa Lam cảm thấy ánh mắt Lệ Ngôn như có nhiệt độ muốn thiêu đốt người, khiến cô cũng bị áp lực tâm lý, cắn chặt môi nói, “Nếu không thích thì không tiếp xúc nhiều sẽ tốt hơn. Huống chi... Huống chi...”

“Em trai em?” Lệ Ngôn nói ra suy đoán tẻ nhạt trong lòng.

“Nó không thích anh, gần đây còn bị thương nên muốn yên tĩnh nghỉ ngơi, anh vẫn nên tránh mặt một chút.”

Lệ Ngôn chưa xót cười khò, “Chúng ta quen biết nhau lâu như vậy cũng không sánh bằng em trai nuôi của em sao? Hòa Lam, em thử đặt tay lên tim mình, thật sự không có chút cảm giác nào với anh sao?”

Hòa Lam nói: “Em hiểu rất rõ, em vẫn luôn xem anh là bạn, là thầy, chưa từng có ý gì khác.”

“Bây giờ không có, tương lai cũng không có khả năng nào sao? Cần gì chặn đi con đường của mình, anh không tốt sao? Anh thật lòng thích em.” Anh tiến lên một bước, hay tay dè vai cô đè lên tường hành lang bệnh viện.

“Buông ra!” Hòa Lam rất tức giận, “Lệ Ngôn, chúng ta chỉ có thể làm bạn, em không hề thích anh. Tình hình dạo gần đây tương đối đặc biệt, anh vẫn nên hạn chế đến tìm em. Tiềm là em trai em, em không hy vọng nó đang như vậy mà còn không thể dưỡng bệnh yên ổn.”

“Em thật sự rất quan tâm cậu ta.” Sau đó Lệ Ngôn ‘Ồ’ một tiếng, “Không đơn giản chỉ là em trai đúng không? Ánh mắt cậu ta nhìn em cũng không giống như một cậu em trai nhìn chị gái. Ghét anh ra mặt như vậy chẳng lẽ chỉ vì lệ thuộc vào chị thôi sao? Không có ý gì khác à?”

“Anh đủ rồi!” Hòa Lam đỏ mặt, cũng không biết tại sao mình phải tức giận như vậy, có lẽ là khó chịu, “Quả thật không thể nói lý với anh!”

Cô lớn tiếng như thế cũng làm cho Lệ Ngôn sợ hết hồn.

Hòa Lam cúi đầu, cố gắng ổn định lại cảm xúc nói: “Xin lỗi, em không cố ý.”

Ánh mắt Lệ Ngôn vô cùng phức tạp.

Hòa Lam đi như chạy trốn khỏi hành lang.

Lời nói của Lệ Ngôn cứ vang vọng mãi trong đầu cô không thể nào quên được, ám ảnh cô tựa như bóng ma. Hòa Lam phiền não bứt bứt tóc, lòng cô buồn bực không thôi. Đến cửa phòng bệnh cô đứng lại tựa vào tường chờ hơi thở ổn định xong mới mở cửa đi vào.

Bạch Tiềm vẫn đang ngủ, chần mềm đã hết sang một bên. Tường ngủ của cậu vẫn nghịch ngợm như thế... Hòa Lam bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ chân đi qua giúp cậu đắp lại chăn. Lông mi Bạch Tiềm giật giật rồi từ từ mở mắt. Cậu nhìn ra ngoài không thấy Lệ Ngôn đâu nữa sắc mặt mới tươi tắn trở lại.

“Chị đánh thức em sao?”

“Không.” Bạch Tiềm lắc đầu, vuốt bụng ngượng ngừng cười cười, “Đói rồi.”

“Ngồi dậy ăn cơm đi.” Hòa Lam mở túi cẩn thận lấy hộp cơm từ trong ra. Bạch Tiềm hít hít mũi, biểu cảm trên mặt rất khoa trương, “Thơm quá.”

Hòa Lam dùng chiếc đũa gỗ đầu cậu, “Đừng lộn xộn nữa, cả ngày nay em vẫn chưa ăn gì đó.”

Bạch Tiềm chỉ cười không nói, tựa vào đầu giường nhìn cô. Hòa Lam nấu cá cho cậu lúc nào cũng rút hết xương, ăn với cơm vừa thơm vừa ngon. Cô dùng thìa đút cho cậu, cậu ăn từng miếng ngon lành.

Ăn được một nửa cậu bỗng ‘á’ rồi lấy tay bịt cổ của mình.

Hòa Lam lo lắng đặt hộp cơm xuống, “Sao vậy? Mắc xương à?”

Mặt Bạch Tiềm kìm nén đến đỏ bừng, trông đáng vẻ lo lắng của cô rất tội nghiệp. Hòa Lam gấp đến độ lòng bàn tay đã mướt mồ hôi, đang định vạch miệng cậu ra để xem thế nào thì bất chợt thấy khóe môi cậu thấp thoáng ý cười.

Lúc này cô mới vỡ lẽ, “Giỏi lắm, em dám trêu chị!” Đưa tay đập cho cậu một phát.

Bạch Tiềm bị đau nhứ chặt lông mày.

“Chị động vào vết thương của em sao?” Tay chân Hòa Lam bắt đầu luống cuống.

Bạch Tiềm cười vô cùng xán lạn, hai mắt lấp lánh, tiếp tục buông lời chế nhạo cô, “Dễ mắc lừa như vậy, tương lai nhất định sẽ bị người ta dụ dỗ cho coi. Cho nên đừng bao giờ tin vào lời nói của đàn ông nhé.”

Hòa Lam sững sờ, sắc mặt hơi mất tự nhiên, mạnh miệng nói, “Không phải em cũng là đàn ông sao?”

“Em giống bọn họ sao?” Bạch Tiềm sa sầm mặt, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt cô. Hòa Lam lập tức nhận ra mình đã lỡ lời, vội lôi kéo cánh tay cậu dỗ dành, tựa như đang dỗ trẻ con vậy. Chỉ cần Bạch Tiềm thấy đáng vẻ này của cô là sẽ nhanh chóng hết giận ngay, bứt một quả nho trong giỏ trái cây bỏ vào miệng cô.

Ngón tay thon dài dính nước miếng của cô, ngón tay Bạch Tiềm hơi dùng sức miết mạnh lên môi cô sau đó ngậm vào trong miệng mình liếm láp tinh bơ.

Hòa Lam trở mặt, nhìn ngón tay cậu mà ngơ ngẩn cả người.

Bạch Tiềm xem như không có chuyện gì xảy ra, cũng tự mình ngắt một quả nho cầm lên liếm liếm. Nước bọt dính trên vỏ quả óng ánh trong suốt, lúc lấy vỏ quả nho ra khỏi miệng còn vương sợi tơ bạc dài dài.

Đột nhiên cô cảm thấy như vậy mới đúng là cậu, rất lười biếng, rất hấp dẫn. Hòa Lam hơi đỏ mặt, bèn sảng giọng nói, “Ăn ngon nhi, liếm liếm như chó con ý!”

Bạch Tiềm bĩu bĩu môi rồi nhứ mày cười, “Em thích vậy đây!”

Hòa Lam hừ hừ, bứt hai quả nho bỏ vào trong miệng cậu, “Vậy em ăn nhiều thêm một chút và bớt nói lại một chút đi!”

Bạch Tiềm nhả hai quả nho trong miệng vào thùng rác, vô cùng tức giận nhìn cô, “Hai quả chị vừa lấy còn chưa rửa đâu đấy!”

Hòa Lam quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra trong giỏ trái cây có một cái chậu nhỏ. Vừa rồi hình như Bạch Tiềm lấy nho từ trong cái chậu đó... Hòa Lam cười ngượng, “Xin lỗi nhé.”

“Được rồi được rồi, chị vẫn luôn ngốc như vậy mà.”

“Chị ngốc khi nào?” Hòa Lam giận dữ nhìn cậu.

Bạch Tiềm khẽ cười, “Chị không ngốc thì còn ai ngốc nữa? Đến cả quần áo còn lộn trong lộn ngoài, quần jean mà cũng có thể mặc ngược nữa kia mà... Á!”

Bị cậu bêu xấu mặt Hòa Lam nóng ran đỏ bừng, cầm gối đánh vào đầu cậu. Bạch Tiềm để mặc cho cô đánh, trong lòng cậu thấy ngọt ngào vô cùng. Cậu nghĩ, cho dù cậu bị cô đánh cả đời như vậy cậu cũng cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 13: Mệt mỏi

Buổi tối hôm đó, Bạch Tiềm kiên quyết đòi về nhà, Hòa Lam không khuyên được cậu, sau khi hỏi bác sĩ thì làm thủ tục xuất viện cho cậu. Sức khỏe Bạch Tiềm rất tốt, khả năng hồi phục cũng rất nhanh. Vết dao lớn vậy mà mới có mấy ngày đã khép miệng lại.

Cậu đang chơi ván trượt nhảy múa trong sân chơi, cô khuyên ngăn cậu nào ngờ cậu còn rất tự nhiên vén áo lên chỉ vào chỗ cơ bụng rấn chắc cho cô nhìn, trên đấy có một vết sẹo ngang, “Vết thương lành rồi, chị đừng là chuyện bé xé ra to.”

Hòa Lam đỏ mặt, thật muốn đánh cho cậu một cái.

Tên nhóc này đúng là có máu lưu manh bẩm sinh. Cô đã từng ảo tưởng rằng tương lai cậu sẽ là một cậu bé mang kính, đáng hoàng ngoan ngoãn ngồi trước bàn học hành, còn bị gọi là ‘con một sách’. Bây giờ nhìn lại, có vẻ như chuyện đó quả thật không có khả năng. Dù ở trước mặt cô cậu rất ngoan ngoãn, còn ở bên ngoài ai biết cậu như thế nào. Ngày đó nhìn cảnh cậu đánh nhau, quan niệm của cô đã bị phá vỡ rồi.

Có lúc Hòa Lam còn nghĩ, thật ra trong tiềm thức cô đã hiểu rõ điều đó, chỉ là vì cô mong muốn quá mức hoàn hảo mà thôi.

Sau khi ăn xong bữa cơm chiều, cô ngồi ở bàn trong phòng xem tài liệu. Vụ án của Trần Như không tiến triển chút nào, tối nay cô đã chuẩn bị để thức đêm.

Bên ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa, Bạch Tiềm bưng một bát canh hạt sen nắm tuyệt đi vào, “Còn bạn làm việc hả?”

Hòa Lam gật đầu, cô vỗ vỗ vào cái đầu đau buốt. Bạch Tiềm đặt bát canh xuống, giữ tay cô lại, “Đánh mình làm gì? Chị đánh em là được rồi.”

Hòa Lam vội rút tay ra.

Lúc này ánh sáng phía sau tối lại, Hòa Lam cúi đầu lật tài liệu. Bạch Tiềm đứng đằng sau nhìn xuống cô, ung dung thủng thỉnh múc một muỗng hạt sen đưa đến bên miệng cô, “A...”

“Để chị tự ăn được mà.”

Bạch Tiềm cũng không đòi cho bằng được, chỉ đứng nhìn cô hơi lúng túng cúi đầu ăn, ý cười bên môi càng nở rộ. Nhìn cô từ đằng sau, ánh mắt cậu càng thâm trầm hơn so với bóng đêm. Ngón tay thon dài gõ theo nhịp nhẹ nhàng lên thành ghế, lúc đang định ôm lấy bờ vai cô thì... Điện thoại di động cô chọt reo lên.

Hòa Lam nhìn tên hiển thị trên màn hình không biết có nên nhận hay không.

Bạch Tiềm cúi người xuống thấy hai chữ ‘Lệ Ngôn’ hiện trên màn hình, nhẹ giọng hỏi, “Lại là người theo đuổi chị?”

“Đã nói là không có gì mà.” Hòa Lam không muốn gây chuyện với cậu nên tắt luôn điện thoại, rồi gửi một tin nhắn.

Bạch Tiềm hài lòng cười, bưng chén lên tặng một muỗng hạt sen đến miệng cô, “Em dứt cho chị.”

“Đừng lộn xộn!” Hòa Lam càng xấu hổ thêm.

Trong lòng cô có cảm giác gì đó thật khó nói nên lời, rõ ràng tất cả đều không có gì thay đổi, nhưng lại giống như đang có gì đó từ từ thay đổi. Lòng rồi như mở bong bóng, cô vui đầu xem tài liệu không ngừng đầu lên nhìn cậu nữa. Xem tư liệu một lúc lâu mà vẫn không tìm ra được chút manh mối nào.

Bạch Tiềm kéo cái ghế sang ngồi cạnh cô, một tay chống má chăm chú mắt nhìn cô, “Vụ án này khó phá lắm à?”

Hòa Lam gật đầu, “Rất khó. Phía trên ra chỉ thị, nhiều nhất cũng chỉ cho bọn chị thêm một tuần mà thôi.”

“Nếu không phá được án, không phải chị sẽ bị đuổi việc đó chứ?” Cậu che miệng cười.

Hòa Lam liếc cậu, “Chị mà bị đuổi việc thì em ăn cái gì?”

“Em nuôi chị.” Cậu nửa đùa nói, chân mày khóe mắt đều ẩn chứa nụ cười ấm áp. Hòa Lam bị nụ cười cậu lây nhiễm, giật giật khóe miệng, véo mũi cậu, cũng học dáng vẻ cậu ngả sắp xuống bàn, “Em học hành cho giỏi là chị vui rồi.”

Bạch Tiềm từ chối cho ý kiến.

“Nếu tối nay chưa tìm ra được manh mối, lẽ nào chị định thức đêm sao?” Cậu chuyển tài liệu đến trước mặt mình rồi thờ ơ lật qua lật lại.

Hòa Lam gật đầu, “Còn có cách nào đâu? Đám người trên kia chỉ muốn thắng chức, cho nên mới gây áp lực với mấy viên cảnh sát quen như bọn chị.”

“Chị mệt rồi hay đi nghỉ chút đi, em xem giúp chị.” Bạch Tiềm lấy ba tấm hình người chết đặt ra trước mặt. Cô gái mặc váy đỏ, mang giày cao gót, trẻ tuổi... đặc tính y hệt nhau, điểm khác nhau của họ đó chính là thân phận của ba người... Người mẫu nữ Linda, hộp đêm có các cô gái xinh đẹp đem lại doanh thu khổng lồ, còn có một người cùng trường cậu là Trần Như.

Ảnh chụp là hình ảnh lúc họ chết, bị hung thủ xử lý rất có mỹ cảm, cũng rất tàn khốc. Máu tươi chảy dài bốn phía, là do hung thủ tạo ra.

Có thể tưởng tượng trước khi chết họ rất tuyệt vọng.

Vừa đẹp vừa tàn nhẫn như vậy, cần phải biến thái thế nào mới có thể làm ra được như thế? Dạ dày Hòa Lam nhợn nhạo muốn ói, nhú nhú mầy lại càng thấy đầu choáng váng nặng hơn, cơ thể không chịu nổi hơi lắc lư.

“Mệt thì đi nghỉ trước đi.” Bạch Tiềm đỡ cô lại nằm xuống giường, giúp cô cởi giày. Hòa Lam thấy đầu choáng váng xây xẩm, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Lúc cô ngủ trông vô cùng quyến rũ, bộ váy ngủ màu trắng gần như cùng màu với vùng ngực trắng muốt bị lộ ra ngoài.

Bạch Tiềm cầm nửa bát canh còn lại, nghịch trong tay một lát rồi nhéo cằm cô cười nói, “Để mắc lừa như vậy sao em có thể để tên đàn ông khác đến gần chị? Đây chỉ là một giáo huấn nho nhỏ.”

Ngón tay cậu lưu luyến trên gò má ửng đỏ của cô, mái mê vuốt ve mà không sợ kẻ khác làm phiền. Áo ngủ tương đối rộng rãi, Bạch Tiềm dễ dàng kéo vai áo xuống, lần tay ra sau tìm kiếm còi luôn nút áo ngực. Thoát khỏi trói buộc, hai bầu ngực vú lập tức được thả lỏng.

Cậu cởi áo lót cô ra, sau đó nhắm mắt lại liếm quanh đầu vú đang se lại, say mê bú mút.

Bầu ngực Hòa Lam đầy đặn và mượt mà, tiếp xúc phải không khí lạnh càng vênh lên cao. Một bên bị đè ép nhũn xuống, bên còn lại thì nảy lên, cậu há miệng ngậm điếm đỏ phía trên dùng đầu lưỡi đánh một vòng. Lúc nhả viên trân châu kia ra thì nó đã trở nên săn cứng dựng thẳng đứng, hòa lẫn với nước bọt cậu tạo ra màu hồng nhạt.

Bàn tay kia cũng không chịu nhàn rỗi, từ từ mò vào bên trong áo xoa nắn bầu vú mềm mại, nâng niu nhào nặn một lúc rồi tiếp tục liếm sang bầu vú còn lại.

Cuối cùng hai bầu vú đều bị cậu làm cho cứng lên. Hòa Lam thấy bút rút khó chịu, trong mơ hình như thấy bị cái gì đó rượt đuổi, đầu mầy nhú chặt hô hấp cũng có chút rối loạn.

Bạch Tiềm vuốt ve gò má mềm mại của cô, đầu lưỡi lướt qua cổ cô lần lượt liếm mỗi tắc da thịt, thoải mái dầy vò cắn mút. Hòa Lam hơi hé môi bất an giãy dụa, Bạch Tiềm chống hai tay hai bên cổ Hòa Lam nhìn cô do dự lẩn tránh thẳng..

Cậu đang nghĩ, nếu khi cô tỉnh lại biết bị cậu cởi hết quần áo trên người, rồi thấy mình không mảnh vải che thân nằm dưới em trai mình, không biết cô có bị dọa sợ đến mức thét âm lên hay không.

Tất nhiên là cô sẽ dùng ‘lời lẽ chính nghĩa’ quát mắng cậu, còn mặt thì nhất định sung huyết đỏ bừng. Cổ họng Bạch Tiềm hơi chuyển động, tay run run giữ chặt vai cô. Cậu thừa nhận, cậu đã cảm thấy phía dưới sưng đau khó chịu.

Vào độ tuổi thiếu niên, tuổi trẻ sung sức, mạnh mẽ nhất là dục vọng, cậu cũng cảm thấy nhu cầu của mình rất thường xuyên. Nhưng Hòa Lam chính là nguyên nhân luôn dễ dàng khiến cậu kích động, không có cách nào khống chế.

Nếu còn tiếp tục nữa, cậu lo lắng có một ngày mình sẽ phát điên mất.

Bạch Tiềm hôn lên hai má cô, hơi thở nóng rực phả lên khắp mặt cô, thỏa sức mà hôn cô.

Đến giữa đêm Hòa Lam tỉnh lại. Đầu cô vẫn còn hơi choáng, chống người tựa vào đầu giường. Đèn trên bàn sách vẫn sáng, Bạch Tiềm còn ngồi đó cẩn thận xem những tài liệu cô để lại.

Hòa Lam vừa xoa đầu vừa bước xuống giường, kéo cái ghế ngồi vào bên cạnh cậu, “Chị ngủ lúc nào vậy?”

“Chị mệt quá nên em đỡ chị lên giường ngủ một lát.” Bạch Tiềm đẩy đẩy gọng kính trên mũi cười nói. Lúc này Hòa Lam mới phát hiện cậu mang mắt kính gọng nhỏ màu bạc, nghi hoặc nói: “Thị lực của em không phải trước giờ luôn rất tốt sao?”

“Bộ thị lực tốt thì không thể mang kính hả?” Bạch Tiềm gỡ kính xuống quơ quơ trước mặt cô, “Không độ.”

Hòa Lam thấy mình lại bị cậu đùa giỡn, “Lại là các nữ sinh trường em tặng cho đấy à?”

“Lời này của chị sao nghe có vẻ chua chát thế? Không phải chị luôn mong muốn em qua lại với họ nhiều một chút hay sao?”

Hòa Lam á khẩu không trả lời được.

Bạch Tiềm vui sướng khi thấy cô không còn lời nào để nói, chống cằm nghiêng trên mặt bàn nói, “Nữ sinh thích em nhiều như thế, đã vậy chị còn đem em ra ngoài chào hàng mà chẳng lựa chọn kỹ lưỡng gì cả. Chị bằng cứ để em ngoan ngoãn ở nhà, còn có thể giúp chị giải quyết một vài vấn đề phiền não.”

“Phiền nào?”

Bạch Tiềm rút ra ba tấm ảnh trên bàn, chia ra trước mặt cô, “Chị xem đi.”

Hòa Lam cúi đầu nhìn thì phát hiện chính là ba tấm ảnh chụp lúc ba cô gái váy đỏ chết, cau mày nhìn cậu, “Có gì à?”

“Chị không phát hiện ra ba tấm này có chỗ khác lạ sao?”

Căn cứ theo ám chỉ của cậu, Hòa Lam mơ hồ nhận ra được điều gì đó nhưng không chắc chắn, đáp án tựa như đã phơi bày nhưng không chỉ điểm rõ ràng. Mặt khác, cô thật sự không thích nhìn chằm chằm thi thể đã chết này. Mặc dù ba người họ rất đẹp, ảnh chụp cũng rất sắc nét, nhưng chỉ cần nghĩ tới đây là ảnh lúc họ chết thảm thì cô liền cảm thấy trong người khó chịu.

“Bỏ đi.” Bạch Tiềm để mắt kính sang một bên rồi chỉ vào tấm ảnh cô người mẫu chết đầu tiên, “Lúc cô ta chết, trên người không còn một giọt máu, còn rải đầy cánh hoa hồng, điểm này hoàn toàn giống với hai người chết sau đó. Hung thủ không lấy đi tài sản chứng minh đây không phải vụ án giết người cướp của.”

Hòa Lam gật đầu, Lê Ngôn cũng từng nói qua điểm này.

“Nạn nhân có dấu vết bị xâm hại, hung thủ là đàn ông.”

Hòa Lam cũng đồng ý.

“Đây là án mạng giết người liên hoàn, cho nên cách thức các nạn nhân chết đều giống như nhau.” Bạch Tiềm lật lại mấy vụ án tương tự chưa được phá vào mấy năm trước ra đối chiếu cho cô xem. Hòa Lam nhìn theo ngón tay cậu áp sát lại nhìn. Vì ánh sáng không đủ, cô chỉ có thể nhích lại gần hơn để xem cho rõ. Gò má hai người gần như dính sát vào nhau, cách nhau chỉ khoảng mấy centimet, Bạch Tiềm gần như có thể cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể cô, còn có mùi thơm thoang thoảng...

Bạch Tiềm nhìn về mặt bình dị một bên sườn mặt cô, phía dưới đáy quần lại nổi cộm lên. Nếu như không phải cô xem quá mức chuyên chú cộng thêm ánh sáng hơi tối, chứ không chỉ cần cô vừa quay đầu lại sẽ phát hiện ra ngay.

“Tóc của các cô gái đều xổ ra.” Hòa Lam rút cuộc phát hiện ra điểm này, “Nhưng Trần Như...”

Lúc Trần Như chết, tóc vẫn còn được buộc kiểu đuôi ngựa. Điều này có vẻ như không hợp lý. Bởi vì nhiều người sau khi chết, đầu tóc thường hay rối bù, chỉ có một mình cô ta là mái tóc vẫn giữ nguyên vẹn...

Bạch Tiềm cười nhìn cô, “Ồ một trấn nhỏ không biết tên, đã từng có một tên biệt danh là Sát Nhân Cuồng Ma, mỗi khi hắn ta giết một người đều dùng kim loại cắt thành từng mảnh đều nhau, rồi sử dụng máu tươi của người chết viết một dòng chữ đỏ. Sau khi gây án một thời gian, hắn ta đã mai danh ẩn tích, cho đến sáu năm sau mới xuất hiện một lần nữa.”

Hòa Lam không hiểu cậu muốn nói gì nên giương mắt nhìn cậu.

Bạch Tiềm bỗng nhiên bật cười, rồi cứ cười mãi không thôi.

Hòa Lam thấy hơi giận, “Chớ chọc ghẹo chị, em nói mau!”

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 14: Nhớ lại

Bạch Tiềm nói tiếp, “Nhưng hung thủ của sáu năm sau không phải là kẻ giết người vào sáu năm trước.”

Hòa Lam nói: “Tại sao?”

Bạch Tiềm cười di chuyển đầu ngón tay chỉ vào cô gái cột dây tóc màu đỏ, “Mỗi một hung thủ đều có sự biến thái, cố chấp và kiêu ngạo riêng, đặc biệt là những hung thủ gây án lớn. Tổ trọng án đã tiến hành dò xét qua những vụ án mạng, trong mười sát thủ xê thì thể bằng kim loại thì chỉ có tên này là tỉ mỉ một cách đặc biệt. Kè sau đã chú ý đến rất nhiều chi tiết nhưng không thể nào hiểu rõ toàn bộ tâm lý hành động của hung thủ trước, cho nên hắn ta đã bất chúc thất bại.”

“Bất chúc?”

“Đúng, chính là bất chúc cách thức giết người.” Bạch Tiềm chỉ vào dây buộc tóc màu đỏ trên tấm ảnh Trần Như, “Hung thủ có sở thích phải lấy dây buộc tóc của nạn nhân đi sau khi giết người, không lý nào hắn ta lại đột nhiên thay đổi thói quen của mình, trừ phi hung thủ gặp phải biến cố gì lớn, còn không thì chắc chắn không phải hung thủ ban đầu.”

Thời điểm Trần Như chết cách người chết trước đó thời gian quá ngắn, các loại dấu hiệu cũng cho thấy khả năng thứ hai chiếm đa số.

Ngày hôm sau Hòa Lam lại đi đến chỗ của Trác Ninh, lần này Bạch Tiềm đi cùng với cô.

Trác Ninh vẫn mang dáng vẻ hiền hòa sáng láng, pha trà cho cô rồi hỏi rõ ý định đến đây. Hòa Lam cũng không vòng vo mà nói thẳng mục đích của mình với cậu ta.

“Tôi muốn gặp Trần Tĩnh một lần.”

Trác Ninh chậm rãi quét qua ánh mắt nghiêm túc cùng gương mặt xinh đẹp của cô, sau đó liếc nhìn sang Bạch Tiềm ngồi bên cạnh, một lúc lâu mới cười nói, “Được, để xem đi ấy có đồng ý gặp cô không.”

Trần Tĩnh vẫn ở lại nơi vắng vẻ đó, độc lập tự túc không phụ thuộc ai, trước cửa trồng các loại hoa cỏ. Có một cô gái mặc quần áo màu đỏ đang cắt tỉa hoa ở trước cửa, khi nhìn thấy bọn họ thì khiếp sợ rút đầu.

Trác Ninh ngoác ngoác tay với cô gái, “Tiểu Xuyên, sao chỉ có một mình cô ở đây?”

Cô gái nhìn cậu ta rồi lại nhìn Hòa Lam bên cạnh, “Dì Trần đi ra ngoài rồi.”

Bạch Tiềm đi dạo trong vườn hoa một lát, tay chạm vào cành hoa sò sò như có điều suy nghĩ. Cậu quay đầu nhìn La Xuyên hỏi, “Học ngành y sao?”

La Xuyên sững sờ, sắc mặt tái nhợt, còn có chút mờ mịt, “Tại sao hỏi vậy?”

Bạch Tiềm cười nói, “Những thứ này nhìn vào cứ nghĩ là hoa, nhưng trên thực tế nó là cây thuốc.”

“Thật... thật sao?” Đường như cô gái không muốn nói chuyện với người lạ, vội chào hỏi một tiếng rồi xoay người đi vào căn nhà gỗ của Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh không có nhà nên họ chỉ đành theo đường cũ trở về chỗ của Trác Ninh. Trác Ninh bảo người làm chuẩn bị trái cây, còn bày biện gọn gàng một đồng thất nguội ra đĩa thủy tinh. Cậu ta đưa nữa cho Hòa Lam, “Chị, chị ném thử xem.”

“Ai là chị của cậu?” Bạch Tiềm lớn tiếng nói.

Hòa Lam trừng mắt liếc cậu, “Tiềm.”

Lúc tới đây cô mới biết Trác Ninh là bạn học của Bạch Tiềm, gần đây đã chuyển đến trường cấp ba. Tuy rằng cô không muốn Bạch Tiềm qua lại với dạng người như Trác Ninh, nhưng tính tình Trác Ninh sáng sủa hào phóng, Bạch Tiềm lại không có bạn bè, bên ngoài tương đối cô độc, cô thật sự hy vọng cậu có thể có một người bạn tri kỷ.

Tâm trạng Trác Ninh vô cùng dễ chịu, “Không sao, cậu ấy vẫn luôn như vậy.”

Hòa Lam cười cười, “Thật ra thì Tiềm rất ngoan, hai người chơi với nhau chắc hẳn cũng không tệ đúng không?”

Ngoan? Bên ngoài thì thái độ Trác Ninh không có gì thay đổi, nhưng ánh mắt nhìn Bạch Tiềm thì rất bí hiểm. Lần đầu tiên cậu ta thấy Bạch Tiềm đỏ mặt trước mặt cậu ta. Trác Ninh âm thầm vui sướng không thôi, ánh mắt nhìn Hòa Lam cũng mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu. Người phụ nữ có thể biến Bạch Tiềm biến thành như thế chắc hẳn không phải người bình thường.

Ánh mắt Bạch Tiềm đã chuyển sang lạnh lẽo.

Trác Ninh vội thu hồi tầm mắt, rụt cổ, trong lòng oán thầm: Làm gì ghê vậy chứ?

Đến giờ cơm trưa, Hòa Lam và Bạch Tiềm ở lại nhà họ Trác ăn cơm. Trác Ninh tự mình xuống bếp. Bàn ăn thủy tinh thật dài mà chỉ có ba người họ, bầu không khí vắng lạnh đến kỳ lạ. Trong bữa ăn, Trác Ninh luôn cười nói hỏi han cô nên bầu không khí cũng đỡ hơn một chút.

Người tuổi trẻ bây giờ thật lợi hại, ai cũng biết nấu ăn như vậy ư? Trác Ninh như thế cũng được xem như cậu trò ngoan nhỉ?

Nghĩ vậy nên Hòa Lam kim lòng không được khẽ bật cười.

Tia sáng còn sót lại của buổi chiều tà phủ kín cả khoảng sân nhỏ, đá cuội trên đường nhỏ phủ một tầng ánh vàng nhàn nhạt soi rõ nền hoa văn nhẵn bóng. Bạch Tiềm vẫn đang ở trong nhà chào tạm biệt Trác Ninh, Hòa Lam một mình đứng đợi dưới bậc thang.

“Cậu có ý gì hả?” Trong phòng khách, Bạch Tiềm lạnh mặt trực tiếp cho cậu ta một đám, “Làm gì cứ nhìn chị mình chăm chăm như thế?”

“Cậu khẩn trương thái quá như vậy làm gì chứ? Chị cậu chứ đâu phải chị mình, nhìn một chút cũng không được sao?”

Bạch Tiềm cười lạnh, “Cậu đi chết đi!”

“Chỉ vậy đã kêu mình đi chết à? Cậu có còn nhân tính không đấy! Tên nhóc xấu xa, bây giờ mình nhìn rõ bộ mặt thật của cậu rồi.” Trác Ninh xé toang vẻ mặt ôn hòa vốn có, tức giận cho lại cậu một đám.

Hai người xông vào đâm đá nhau một trận, sau đó ngã ngồi ra đất. Mồ hôi chảy ròng ròng không ngừng từ trên mặt rồi xuống trán, thần uớt cả nửa

người trên.

Hai người liếc nhìn nhau rồi cùng phì cười. Trác Ninh đập cậu một phát, “Còn muốn tiếp tục không? Chỉ vì chị cậu, cậu điên thật rồi?”

“Trong mắt cậu có bao giờ mình không điên đâu.” Bạch Tiềm trả đũa xong sau đó cười, “Còn việc kia, vẫn nên cảm ơn cậu, mặc dù mấy tên đó chưa chết.”

“Chết hết thì còn gì thú vị.” Trác Ninh khẽ cười.

Bạch Tiềm yên lặng nhìn cậu ta cười, dường như cảm giác có loại thâm ý khác. Trác Ninh ghé vào bên tai cậu nói nhỏ gì đó, môi Bạch Tiềm nở nụ cười bí ẩn.

Lúc rời khỏi nhà họ Trác thì trời đã tối.

Bạch Tiềm cười xe đạp đèo cô chạy băng băng trên vùng núi. Hòa Lam giang hai cánh tay, bên tai có tiếng gió thổi o o khiến thể xác lẫn tinh thần cô vô cùng dễ chịu, chưa khi nào cảm thấy thoải mái như bây giờ.

“Hình như em đã biết.” Hòa Lam cười nói.

Bạch Tiềm vẫn cứ đạp xe, thờ ơ nói, “Biết cái gì? Chị không cần ngại, cứ nói thẳng đi.”

Lần lúc cậu cũng hay chọc ghẹo người khác, Hòa Lam hít một hơi nheo eo cậu. Bạch Tiềm liên tiếp xin tha, nói ra suy đoán của mình cho cô biết. Hòa Lam lắng lắng nghe, sau đó một mực tựa vào lưng cậu, cảm thấy không khí chung quanh đột nhiên trở lạnh, đồi núi xa xa đã dần chìm khuất ngả về Tây, chỉ để lại vết lạnh se lòng.

Sắp vào thu, nhiệt độ hạ xuống rất nhanh. Dãy núi xanh ngắt, hơn nữa còn nửa ẩn nửa hiện khuất sau đường cong sừng sững trùng trùng điệp điệp, không còn ánh nắng chiều soi sáng.

Lúc Chung Uyển chết chính là một ngày như vậy.

Hoàng hôn núi Tây, kéo dài hơi tàn đến phần cuối của sinh mệnh.

Có lẽ đối với di ấ chết như vậy sẽ là một loại giải thoát. Nhiều năm trước kia, Chung Uyển còn là một cô gái xinh đẹp động lòng người, là đóa hoa chôn thành đống nở rộ mê người, kiêu ngạo, tài hoa vô hạn. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mười mấy năm mà thân thể di trở nên khô héo suy sụp như chiếc lá lụi tàn, đến nỗi cô cũng không đành lòng nhìn.

Trước khi chết, di ấ nắm chặt cổ tay cô, năn nỉ cô đi tìm Bạch Tiềm và chăm sóc cho cậu thật tốt. Đã từng một thời kiêu ngạo cỡ nào, mà giờ phút này lại hèn mọn biết bao nhiêu... Những lời này là để hình dung nửa đời trước và nửa đời sau của Chung Uyển, thật sự là không thể tốt hơn. Tất cả đều do chính di ấ lựa chọn, chẳng oán được ai.

Mỗi lần nhớ lại, trông lòng Hòa Lam lại thấy chua xót khổ sở. Mặc dù qua nhiều năm không gặp, thời gian ở chung cũng không lâu, nhưng Chung Uyển thì vẫn là Chung Uyển, di Chung trong ký ức xa xôi ấy luôn ôm cô cười, cho cô ăn các loại kẹo và bánh bích quy.

Cô nhìn gò má cong cong tuấn mỹ của Bạch Tiềm mà tình cảm trong lòng phức tạp khó phân biệt.

Thật ra thì dung mạo Bạch Tiềm rất giống Chung Uyển năm đó, diện mạo xinh đẹp, đáng yêu dịu dàng, lúc cười lên hai hàng lông mày cong cong khiến thần thái tự tin và kiêu ngạo hơn.

Chỉ là, năm tháng đã mài mòn nhan sắc của di ấ, khiến cho ánh sáng rực rỡ của di ấ từ từ biến mất theo thời gian. Bạch Tiềm không giống vậy, cậu có tiền đồ xán lạn rộng mở, có tương lai tươi sáng, cô muốn nhìn thấy cậu luôn vui vẻ mỉm cười, không hy vọng cậu bị cuốn vào chuyện này nữa.

Xe đạp đổ xuống sườn dốc, đã hoàn toàn không còn chút ánh nắng nào. Hòa Lam hơi lạnh nên ôm chặt cậu, gối đầu sau lưng cậu.

Bạch Tiềm trêu nói, “Thì ra là chị cũng sợ tối, cũng sợ ma, cảnh sát như chị thật là mất mặt.”

“Lo lái xe của em đi!” Hòa Lam chọc chọc vào người cậu.

Tiếng cười của Bạch Tiềm lan ra bốn phía.

Gió đêm rất lạnh, đi mất một tiếng mới về đến nhà, Hòa Lam không nhận được hắt hơi một cái, chân lạnh đến mức tê cứng. Bạch Tiềm khoác cho cô áo khoác của mình rồi đi vào.

Trước khi ngủ, Hòa Lam gửi tin nhắn cho Lê Ngôn, nói về chuyện của Trần Tĩnh rồi vội tắt máy.

Lúc Bạch Tiềm gõ cửa đi vào thì Hòa Lam đã lên giường nằm.

“Muộn rồi em còn chưa ngủ sao?”

“Không ngủ được.” Bạch Tiềm cời gầy, thả người xuống nằm trên giường cô, sau đó gối đầu nghiêng lên một cái cánh tay lẳng lặng nhìn cô. Hòa Lam hơi mất tự nhiên khi bị cậu nhìn như vậy, mượn hành động vuốt tóc để né tránh ánh mắt cậu, “Em cũng lớn rồi, sao lại giống như trẻ con vậy?”

“Trước mặt chị em vĩnh viễn không lớn.”

Hòa Lam nói: “Đã trễ lắm rồi, đi ngủ đi.”

“Không, em không ngủ được.” Cậu đôi tính đôi nét buồn bã không chịu được. Hòa Lam cũng không thể làm gì cậu, nên chỉ có thể mặc kệ cậu. Có điều nếu cậu nằm ngủ bên cạnh thì cô không ngủ được, chỉ có thể dựa vào đầu giường nghỉ ngơi.

Bạch Tiềm vẫn nhìn cô chăm chăm, thỏa sức mà ngắm nhìn, cứ như nhìn cả đời này cũng không chán.

Tại sao thích Hòa Lam?

Nếu liệt kê ra thì có rất nhiều lý do, cũng có một vài điểm không thể giải thích bằng lời. Cậu chỉ biết lúc cậu ở cạnh cô thì cậu rất thích cười, nếu đổi lại là người khác thì cậu lười phải nói dù chỉ một câu.

Hòa Lam thật sự quá mệt nên bất tri bất giác cô ngủ lúc nào không hay, lồng ngực cô khẽ phập phồng hô hấp cũng đều đều. Bạch Tiềm cười cười cẩn thận đỡ cô nằm xuống, đắp kín chăn cho cô.

Cậu nghịch nghịch mấy sợi tóc cô, loại trình độ này bây giờ đã không thể thỏa mãn cậu, muốn hôn má cô, vuốt ve da thịt cô, tiến vào cơ thể cô... Chỉ cần mỗi lần nhìn cô là dục vọng trong cậu sẽ thức tỉnh.

Hòa Lam ngủ rất ngon, cậu cúi đầu hôn lên môi cô một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15: Bắt cóc

Mấy ngày nữa lại trôi qua, đảo mắt đã sắp tới ngày khai giảng, cây xanh phủ kín con đường nhỏ ngập nước, mấy cây hoa ở con hẻm bắt đầu nở những chùm hoa nhỏ nhỏ, nhuộm đỏ cả một mảng tường màu trắng.

Buổi sáng lúc Hòa Lam ra khỏi nhà thì Lê Ngôn đã chờ ở đầu ngõ.

Oan gia ngõ hẹp trước sau gì cũng phải đối mặt, Hòa Lam cũng không thể nào quay đầu bỏ đi. Cô cầm chặt giỏ thức ăn trong tay, cúi đầu nhìn con đường đá dưới chân nói, “Chào anh.”

“Vụ án đã phá.” Bao nhiêu lời muốn nói đều nghẹn lại trong lòng, cuối cùng Lê Ngôn chỉ nói một câu như vậy.

Hòa Lam miễn cưỡng nói tiếp, “Hung thủ là Trần Tĩnh sao?”

“La La Xuyên.”

Hòa Lam dừng người ngẩng đầu nhìn anh. Mắt Lê Ngôn hiện đầy tia máu, gương mặt tái nhợt, râu cũng nhiều ngày không cạo, người thì lồi thối lếch thếch, dáng vẻ ăn mặc cũng không chỉnh tề.

“Sao anh ta lại làm vậy?”

“La Xuyên là người đôi giỏi, anh ta yên thâm Trần Như. Tối ngày 13 tháng 8 anh ta lấy danh nghĩa anh họ hẹn Trần Như đến quán rượu ‘Ánh trăng’, tỏ tình bị từ chối nên đã lỡ tay giết chết Trần Như.” Lê Ngôn cũng cúi đầu nhìn con đường dưới chân, “La Xuyên là con trai của Trần Tĩnh, bà ta vì giúp con mình thoát tội nên đã ngụy tạo thời gian tử vong của Trần Như, bắt chước cách giết người của hung thủ vụ án ‘cô gái váy đỏ’.”

“Trần Tĩnh là...”

“Trước kia bà ta là nhân viên pháp y. Lần này là sai lầm của chúng ta, Trần Như là do La Xuyên giết, vụ án này không có quan hệ gì với vụ án trước.” Nói tới đây anh chợt dừng lại không nói thêm nữa. Hòa Lam im lặng nên Lê Ngôn càng không biết phải nói gì, nhìn có vẻ như anh chỉ muốn nói rõ ngọn nguồn vụ án này cho cô nghe.

Nhưng Hòa Lam biết mục đích của anh không chỉ có vậy, nhưng cô không muốn mở miệng hỏi, “Em còn có chút việc, em đi trước.”

“Tiểu Lam!”

Hòa Lam dừng bước lưng cũng cứng lại. Đây là biệt danh Lệ Ngôn đặt cho cô lúc cô mới vào trong đội, nói là gọi vậy cho dễ nhớ. Lúc ấy Hòa Lam rất không vui, còn giận anh cả một khoảng thời gian rất lâu. Sau này khi kết thúc huấn luyện, Lệ Ngôn chuyển sang gọi thẳng tên cô chứ không còn gọi như vậy nữa.

Từng chuyện cũ dần hiện lên trong đầu, nghĩ đến những chuyện tốt mà Lệ Ngôn dành cho cô, cô không thể nào nói mấy lời khó nghe với anh, nhưng càng không muốn dây dưa với anh, sau khi quay đầu lại chào anh rồi xoay người rời khỏi ngõ nhỏ.

Bóng lưng cô đã đi xa mà không hề có dấu hiệu quay đầu, Lệ Ngôn ôm ngực dựa vách tường, ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn.

Sự việc xảy ra khiến tâm trạng Hòa Lam cảm thấy không thoải mái. Hôm nay là ngày giỗ của Chung Uyển, tâm trạng cô vốn đã sa sút giờ còn gặp Lệ Ngôn nên trong lòng khó chịu và buồn bực.

“Sao vậy? Khó chịu ở đâu à?” Bạch Tiềm bụng sữa tươi ra ngoài, áp mu bàn tay lên trán cô thăm dò.

Hòa Lam đẩy tay cậu ra, đang cân nhắc xem phải mở miệng nói chuyện của Chung Uyển thế nào thì Bạch Tiềm đã nói, “Có chuyện gì chị cứ nói thẳng ra đi. Giữa chúng ta, không cần băn khoăn nhiều như vậy. Trừ khi, chị muốn nói đến chuyện của người phụ nữ kia.”

Mặt Hòa Lam lập tức bị sượng cứng không thể thốt được lời nào.

Quả thật là Chung Uyển nợ Bạch Tiềm rất nhiều, cô cũng không có tư cách biện hộ cho dì ấy.

Bạch Tiềm nhỏ nhẹ nói, “Chị, không phải em cố ý chống đối chị. Nhưng có một số việc em thật sự không muốn nghĩ đến cũng không muốn nhắc lại. Người phụ nữ kia dẫn em rời khỏi Kim Lăng không lâu thì vứt em vào cái nơi quái quỷ đó. Mấy năm đó, những lúc em khó khăn sống qua ngày, bà ta có bao giờ nghĩ đến em chưa. Chị thấy em còn có thể dành tình cảm cho bà ta được hay sao? Trong mắt bà ta e chẳng qua chỉ là món hàng để cùng cố địa vị cho bà ta mà thôi, một khi không còn giá trị lợi dụng nữa thì ngay lập tức vứt bỏ.”

“Dì Chung không phải loại người đó.” Hòa Lam yếu ớt giải thích. Cô không hiểu rõ lắm chuyện xảy ra năm đó, cũng không thể đưa ra được lời giải thích thuyết phục nào cả. Nhưng trực giác nói cho cô biết Chung Uyển không phải loại người như vậy.

Cô kéo tay Bạch Tiềm, “Dù thế nào dì ấy cũng là mẹ em, hôm nay là ngày giỗ của dì, em hãy đến thăm dì ấy một lát chứ.”

“Em không đi.” Bạch Tiềm kiên quyết nói.

Giọng nói lạnh lùng đó khiến Hòa Lam theo phản xạ thu tay lại. Mặc dù sự lạnh lùng ấy của cậu không phải dành cho cô, nhưng trong lòng Hòa Lam cũng thấy có chút sợ hãi.

Buổi chiều, cô quét dọn nhà gọn gàng sạch sẽ, cất các đồ cúng bái vào trong túi rồi đi ra ngoài.

Lúc Chung Uyển chết, Hòa Lam vẫn chưa có công việc chính thức, chỉ làm mấy công việc vặt vãnh khi rảnh rỗi nên cuộc sống tương đối khó khăn. Nghĩa trang chính của Vân Thành phần lớn là dành để chôn cất những người giàu có chức phận, giá tiền vô cùng đắt đỏ, cô chỉ có thể chôn cất dì ấy ở một dãy núi hoang tại phía Bắc thành phố.

Cây cối rừng núi không được cắt tỉa, phần lớn đường núi vô cùng khó đi. Hòa Lam cầm theo một cây gậy men theo lối đất bằng để đi lên sườn dốc. Cứ cách vài bước là có đá vụn lổm chổm, chỉ cần sơ ý một chút là sẽ bị đá văng vào chân, thỉnh thoảng lại có một đoạn đường trơn trượt, cứ thế khiến cho quãng đường càng thêm dài hơn.

Mặc dù năm nào cô cũng đến nhưng cỏ dại trên núi vẫn mọc um tùm, che khuất tầm mắt khiến cô mơ hồ không nhớ rõ đường đi. Quanh đi quẩn lại một hồi lâu cô mới tìm được mộ của Chung Uyển.

Mộ của Chung Uyển nằm trên một sườn đồi, trong khe hẹp có một gốc cây cao lớn. Năm ngoái lúc cô đến nó chỉ cao tầm đỉnh đầu cô, bây giờ nhìn lại thì nó đã cao gấp đôi cô rồi.

Mộ của Chung Uyển rất đơn sơ, nếu như không phải còn có tấm bia mộ màu xám tro nhợt nhạt dựng đứng trong vách đá thì gần như không một ai có thể nhận ra. Đến cả chim chóc bay qua cũng không dừng lại lâu.

Dải băng cô buộc lên năm ngoái giờ đã bạc màu, bỏ đi lớp bên ngoài cũng chỉ còn lại tấm nylon trong suốt vô cùng mỏng manh. Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Chung Uyển cô chỉ là một cô bé sáu tuổi. Chung Uyển năm đó có thể dùng từ xinh đẹp thanh nhã để hình dung về bà. Sườn xám dính đầy trân châu, đi đôi giày vải màu xanh thời đó còn thịnh hành ở thủ đô, tay cầm quạt nhỏ che nửa khuôn mặt, hai hàng lông mày đen dài xinh đẹp tuyệt trần, cười như không cười, khi giận mà cũng tựa như không giận thật...

Hòa Lam không hiểu tại sao một người phụ nữ kiêu ngạo như vậy lại chọn rời khỏi kinh đô phồn hoa đô hội để đi theo một thanh niên không có tiền đồ đến vùng Nam Cương. Để rồi kết quả cuối đời của bà thế nào?

Cả đời này Hòa Lam cũng không quên được khuôn mặt gầy xơ xác nằm trên giường chờ chết của Chung Uyển.

Dọn dẹp cỏ dại trên bia mộ xong cô lấy hoa cúc trong túi ra đặt lên trên mộ rồi đi bộ xuống núi.

Đợi đến khi bóng lưng cô đã đi xa, Bạch Tiềm mới đi ra từ nơi ẩn nấp, đặt bó cây xa cúc màu xanh dương lên bia mộ. Gió thổi vạt áo cậu bay bay

nhưng không thể xua tan nỗi buồn trên mặt cậu. Người trước mắt là mẹ cậu nhưng trên mặt cậu không hề có chút cảm xúc gì. Đứng lặng đó một hồi thật lâu Bạch Tiềm mới xoay người rời đi.

Lúc đi tới giữa sườn núi thì trời đã chuyển tối, Hòa Lam bước nhanh hơn. Nếu như không thể đến trấn nhỏ dưới núi trước khi trời tối, chẳng lẽ buổi tối phải ở lại trên núi? Hòa Lam chỉ cần nghĩ tới là cả người nổi hết da gà.

Ban đêm trên núi rất lạnh, nhiệt độ xuống rất đột ngột, gió cắt qua người như lưỡi dao sắc bén. Đi thật lâu, mơn ánh trăng lấp ló trên đỉnh đầu, rốt cuộc Hòa Lam cũng thấy được trấn nhỏ nơi xa dưới chân núi, cô cảm thấy vui đến muốn khóc. Nhưng còn chưa kịp vui sướng thì đã có người từ phía sau ghì chặt cổ cô, kế tiếp có mảnh vải rách phủ kín mặt cô.

Hòa Lam liều mạng đập mấy cái, nhưng hơi sức toàn thân cứ như từ từ bị rút đi, cả người mềm nhũn ngã xuống. Trước khi hôn mê cô nhận ra trên chiếc khăn kia có thắm thuốc mê.

Không biết trôi qua bao lâu Hòa Lam mới tỉnh lại. Hai tay hai chân cô đều bị trói, miệng còn bị dán băng dính.

Chờ mất thích ứng với bóng đêm cô mới tỉnh táo được một chút. Mặc dù đầu còn hơi choáng váng nhưng cô không quan tâm được nhiều như vậy. Chung quanh đen như mực, vô cùng trống trải, hình như là một kho hàng cũ bị bỏ hoang.

Trong không khí có mùi ẩm mốc còn có mùi sắt vụn.

Hòa Lam chưa tỉnh hẳn, bầm bầm lòng bàn tay cố gắng để cho mình bình tĩnh lại. Cẩn thận suy nghĩ một chút, gần đây cô không đắc tội với ai, sao lại có người muốn bắt cóc cô?

Cô còn đang suy nghĩ thì cửa sắt đã vang lên tiếng kèn kẹt, mấy bóng đen vọt vào, từ từ đi tới trước mặt cô. Nhờ ánh trăng cô mới nhận ra kẻ cầm đầu là người quen, chính là Vương Đại Lực lần trước chặn đường cô và Bạch Tiềm trong hẻm nhỏ. Mới mấy ngày không gặp mà hắn ta lại béo hơn, để lộ hình xăm màu đen bên ngoài cánh tay trần.

“Bạch Tiềm đâu? Không đi cùng em trai mày sao?” Hắn ngậm miếng thuốc trong miệng, đàn em phía sau mang cho hắn cái ghế, hắn bắt chéo hai chân ngồi xuống.

Hòa Lam không biết hắn ta muốn làm gì, miệng bị bịt lại nên quyết định giữ yên lặng.

Vương Đại Lực hít một hơi thuốc, “Tao cũng không muốn dây dưa nhiều với bọn mày. Chỉ là thằng Tiễn là đàn em của tao, bây giờ bị bọn mày làm cho liệt nửa người nằm trong bệnh viện, dù thế nào cũng phải cho tao câu trả lời thỏa đáng chứ? Nếu không về sau Vương Đại Lực tao sao có thể trụ vững trong xã hội này?”

Hòa Lam nhìn hắn.

Vương Đại Lực phát tay cho đàn em xé băng dính trên miệng cô ra.

Hòa Lam giật giật đôi môi cứng ngắc nói: “Rốt cuộc ông muốn gì? Tiền sao?”

Vương Đại Lực nghe xong cùng mấy đàn em phía sau cười ha ha.

Ngoài mặt thì Hòa Lam tỏ ra bình thản, nhưng trong lòng vô cùng căm ghét.

Bên ngoài chột truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, Hòa Lam nghe được tiếng gọi quen thuộc, trong đầu như có sét đánh nổ tung, trái tim nghẹn thắt lại. Tiếng đánh nhau kéo dài được một lúc lâu thì Bạch Tiềm bị mấy tên côn đồ bắt chéo hai tay sau lưng lôi vào, vứt xuống bên cạnh Hòa Lam.

Hòa Lam lết đến chọc chọc vào người cậu, “Tiềm, em sao rồi? Đừng làm chị sợ.”

“Không sao.” Bạch Tiềm dựa vào vách tường đẩy người lên, ngoài vết máu nhỏ vương nơi khóe miệng thì có vẻ như những nơi khác không còn vết thương nào nữa cả. Hòa Lam thở phào nhẹ nhõm. Ban đầu chỉ sợ hãi khi nhìn thấy cậu, nhưng giờ đã chuyển thành lo lắng không thôi. Vốn dĩ chỉ một người gặp nạn, giờ lại biến thành hai.

“Bạch Tiềm, tên nhóc mày được lắm, đồn ngã đám anh em tao như vậy. Có điều tao nói này, mày có thể nể mặt một chút không, dù gì chúng ta cũng quen biết nhau lâu rồi kia mà.”

Bạch Tiềm không thèm để ý đến hắn ta.

Vương Đại Lực cười lạnh, ném miếng thuốc xuống đất rồi đi bằng gót chân tàn thuốc liền dập tắt.

Hắn ta đi tới trước mặt Bạch Tiềm, dùng tay nâng cằm cậu lên nhìn, “Chắc chắn, trước đây không phát hiện ra, mày quả đúng là con trai gái điểm, khuôn mặt này rất gọi quyến rũ đàn bà đúng không? Không phải con đàn bà đó đã chấm khuôn mặt này của mày sao, luôn giang rộng chân đón mày. Còn ra về ta đây, cả ngày vênh vênh vào vào. Tao nhờ vào! Lúc ông đây ở khu Kim Cửu đã không vừa mắt mày rồi!”

“Có gì có thể từ từ nói, ông làm thế này là đang phạm pháp đấy.” Hòa Lam sợ hắn ta gây bất lợi cho Bạch Tiềm nên nói mà quên suy nghĩ.

“Phạm pháp?” Vương Đại Lực cười sắc súa, “Cả đời tao từ trước đến nay đây là lần đầu tiên nghe có người nói với tao như vậy đây.” Hắn nhổ một cục đờm ra nền đất, “Mẹ kiếp, con mẹ mày, ông đây thích phạm pháp đấy thì sao nào?”

Hắn ta đảo mắt qua lại giữa Bạch Tiềm với Hòa Lam rồi bất chợt cười âm thầm.

Nhắc mũi chân giẫm lên mặt của Bạch Tiềm, Vương Đại Lực âm thầm nói: “Tướng tá của con chị mày cũng đẹp ra phết đó chứ. Sao hả? Có muốn thử một lần không?”

Bạch Tiềm lạnh lùng liếc nhìn hắn ta.

Chân Vương Đại Lực tăng thêm sức, “Nhìn mày kia, càng lớn càng đẹp ra nha. Chị mày sao rồi? Ngay cả phụ nữ cũng không dám đề thì có xứng là thằng đàn ông không? Thấy mày nhân nhện đáng thương như vậy, hôm nay để anh em bọn tao giúp mày một phen.”

Vương Đại Lực móc viên thuốc từ trong túi quần nhét vào miệng cậu.

Hòa Lam bò đến bên cạnh Bạch Tiềm, tức giận tròn trừng mắt nhìn, “Ông cho Tiềm uống cái gì?”

“Tao chỉ đang giúp bọn mày thôi. Hung dữ thế làm gì?” Vương Đại Lực cúi đầu cười với cô, “Thuốc này sẽ khiến bọn mày được sung sướng vô tận.”

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 16: Vùng vẫy

Sau đó Vương Đại Lực dẫn người đi, cửa sắt nặng nề bị kéo lại, sau tiếng xác nhận kho hàng bị người bên ngoài khóa lại. Bạch Tiềm còn nằm trên mặt đất, mái tóc đen nhánh xòa lòa xòa trên mặt chỉ để lộ ra cái cằm nhọn, trầm lặng không hề có chút tức giận nào. Hòa Lam lo lắng chọc chọc cậu, “Tiềm, em có sao không?”

Bạch Tiềm lắc đầu, khó khăn bò dậy vòng ra sau lưng mở trời cho cô. Tay chân Hòa Lam được giải thoát cả người ngay lập tức nhẹ nhõm.

Bạch Tiềm rúc vào góc tường cúi đầu vui giữa hai gối vẫn không nhìn cô. Hòa Lam đi tới đẩy đẩy cậu, “Tiềm...”

“Đừng chạm vào em!”

Hòa Lam bị dọa sợ, nhớ tới lời Vương Đại Lực nói trước khi đi, mặt cô đỏ lên mà trong lòng thì thấp thỏm bồn chồn. Sau khi bị cô gắng hỏi nhiều lần Bạch Tiềm mới ngẩng đầu lên. Gương mặt điển đẹp tỏ ra khổ sở chau mày, từng giọt mồ hôi lăn dài từ trán cậu. Bạch Tiềm ngửa đầu tựa vào vách tường, mồ hôi thấm ướt hết cả mặt, yết hầu di chuyển lên xuống liên tục.

Cậu ngẩng đầu nhìn vào mắt cô, hình như... Hòa Lam không biết phải nói thế nào, không biết cảm giác đó là gì, chỉ cảm nhận được ánh mắt cậu như mạng theo tính xâm lược, như đang chờ muốn nuốt chửng cô vào trong bụng. Hòa Lam bỗng thấy hơi sợ hãi, theo bản năng thụt lùi về sau.

Cậu khẽ run, hai hàng mi đều hơi rung rung.

“Tiềm... Em...” Hòa Lam cũng không biết nói gì, thấy cậu như vậy cô rất đau lòng. Thật sự khó chịu đến vậy sao? Căn cứ vào những vụ án trình sát mà cô đã từng trải qua thì trên thị trường không có loại thuốc kích thích nào có được tính mạnh, hầu hết là đều do người sử dụng điều tự thêm vào thuốc gây hưng phấn kích dục.

Chẳng qua nhìn dáng vẻ cậu bây giờ cô cảm thấy không chắc chắn lắm.

Hòa Lam do dự một hồi rồi ngay lập tức tìm quanh ở bốn phía, tìm tới tìm lui chỉ có thể tìm một chiếc cốc bị vỡ trong góc. Cô cầm cốc lên đập bẻ làm hai rồi cầm một miếng trong đó đến sau cửa sắt ngồi xôm xuống thử mở khóa. Cất khóa rất khó, cửa sắt lâu năm không được tu sửa, ổ khóa lại bị rỉ. Hòa Lam cố khá lâu mà ổ khóa vẫn không mở ra được, còn cả phải tay mình.

Cô vút mạnh vỡ thối thối vết thương. Bạch Tiềm chợt đi tới từ phía sau, cảm ngón tay bị thương của cô ngấm vào miệng. Đầu lưỡi cậu ẩm áp trơn trơn, thao tác vô cùng nhuần nhuyễn thành thạo. Cơ thể Hòa Lam run run bị cậu kéo lại ngoan ngoan ngồi sang một góc.

Trái tim Hòa Lam như chệch một nhịp, “Tiềm, chị là chị em.”

“Em biết.” Không biết có phải do thuốc hay không, giọng cậu rất trầm mà hơi thở nam tính còn phả phả lên mặt cô.

“Em muốn làm gì?” Vừa mở miệng Hòa Lam liền nhận ra vấn đề mình hỏi đúng là ngu hết sức.

Gò má Bạch Tiềm cách cô càng ngày càng gần, nhịp tim Hòa Lam không ngừng tăng nhanh. Ngoại trừ cảm giác run rẩy, sợ hãi cùng xấu hổ, Hòa Lam

còn có cảm giác không nói thành lời. Trong lúc cô đang mờ mịt không rõ thì Bạch Tiềm đã cúi đầu phủ lên môi cô, đầu lưỡi ướt át đẩy cánh môi cô ra triển miên quấy lấy lưỡi cô dây dưa.

Hòa Lam suýt chết ngạt, chỉ biết không ngừng thờ dốc.

Bạch Tiềm vẫn không hề có ý định thả cô ra, nhanh chóng xé quần áo cô ra, khiến cô phải run run theo mỗi lần cậu vuốt ve.

“Tiềm!” Hòa Lam tỉnh táo hơn, xấu hổ thật chỉ muốn đào một cái lỗ chui xuống.

Bạch Tiềm như không nghe thấy lời của cô, thuần thực tìm được nút áo ngực tháo ra. Hai bầu ngực mềm mại bị cậu nắm trong tay xoa nắn.

Hòa Lam chưa từng bị chơi đùa như vậy, toàn thân như tê dại.

Cô kẹp chặt hai chân, vì xấu hổ nên hóa giận mà tát cho cậu một cái, “Bạch Tiềm, em tỉnh táo lại ngay! Chị là chị em!”

Nửa mặt Bạch Tiềm bị cô tát đỏ, cộng thêm tác dụng của thuốc khiến sắc mặt càng thêm đỏ một cách không bình thường. Hình như cậu đã tỉnh táo được một chút, nhưng vẻ mặt vẫn mơ màng, nhìn chăm chăm mắt cô như muốn ăn thịt người.

Hòa Lam vừa xấu hổ vừa tức giận nói, “Chị sẽ nghĩ cách đưa em ra khỏi đây, em cố gắng nhịn một lúc.”

Bạch Tiềm im lặng một lúc sau đó cười khế, “Cho dù chị không có bạn trai nhưng chẳng lẽ chưa từng xem qua thể loại này sao? Lúc đàn ông đến mức này rất khó nhẫn nhịn. Em nhịn không được!” Cậu núm tay cô lại kéo cô đè ra mặt đất.

Tiếp đó là tiếng kéo khóa kim loại của quần jean, Bạch Tiềm không đợi được đến lúc cởi hẳn ra, cứ mặc cho nó giắt giữa hai đầu gối cô.

Hòa Lam chỉ muốn hét lên.

“Không nhịn được.” Bạch Tiềm thờ hồn hển, nắm lấy bàn tay cô đặt nơi nóng bỏng của mình, sức cậu rất mạnh cho nên mặc kệ cô có gãy giữa thế nào cũng không thoát nổi.

Hòa Lam ngẩn ngơ như người mất hồn. Từ trước đến nay Bạch Tiềm vẫn luôn quan tâm chăm sóc cô, do đó mặc kệ bên ngoài cậu có dáng vẻ thể nào thì ít nhất cậu vẫn là cậu em trai ngoan ngoãn trước mặt cô. Cô chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ bị cậu đè mình ra như thế, lòng Hòa Lam vô cùng hỗn loạn.

Bạch Tiềm không ngừng nhấp nhòm người lên xuống trên người cô, nắm tay cô giúp mình di chuyển dục vọng. Trong cổ họng cậu phát ra những tiếng rên rỉ, giống như tiếng gâm gừ lúc con thú nhỏ bị thương, nghe mà đau lòng. Thử trong tay không ngừng căng phồng lên, chứng tỏ cậu vô cùng hưng phấn bao nhiêu. Một tay Hòa Lam không thể nắm được nữa buộc dùng cả hai tay để giúp cậu.

Hô hấp Bạch Tiềm nặng nề phả lên cô rồi dùng lưỡi liếm láp cắn cổ cô. Da đầu Hòa Lam tê dại, trong lòng mâu thuẫn không chịu nổi. Không biết qua bao lâu, cậu bỗng di chuyển mạnh mấy cái, cắn lên bả vai để trần của cô, kế tiếp một luồng chất lỏng trắng đục phun lên trên bụng cô.

Nóng bỏng như thế, hình như còn mang theo mùi là lạ.

Thứ của đàn ông... Cả người Hòa Lam không thể động đậy, dạ dày cuộn cuộn.

Lần đầu tiên trong đời cô biết đến cái gọi là dục vọng, giống như giò bọ quấn quanh trái tim cô, dường như muốn cắn nuốt cô.

Chưa bao giờ cô bị sỉ nhục như vậy. Hòa Lam cắn môi, cuối cùng không nhịn được mà bật khóc.

Bạch Tiềm phát tiết mấy lần giữa chân cô, chất dịch khó ngửi dính lên khắp đùi cô, trắng đục nhớp nháp, chỉ hơi động một chút liền cảm thấy khó chịu. Hòa Lam bỗng nhớ tới giấc mộng trước kia chỉ biết cắn chặt môi.

Bạch Tiềm chậm rãi vén tóc cô lên tiếp tục hôn cổ cô, dùng đầu lưỡi liếm mút mang theo vẻ si mê...

Đêm lạnh như nước, gió trên núi còn lạnh hơn so với lúc chập tối.

Hòa Lam theo sau Bạch Tiềm mất hồn mất vía đi xuống chân núi. Áo sơ mi trên người đã bị cậu xé rách, vạt áo phía trước bị đứt mấy cúc áo chỉ có thể kéo sát lại với nhau. Bởi do vậy, bụng không có gì che, Hòa Lam ôm chặt cánh tay, ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Tiềm phía trước đang mở đường cho cô.

Cậu bé trong suy nghĩ chợt có một ngày dùng hành động nói cho cô biết cậu đã trưởng thành. Rõ ràng một giây trước còn là em trai ngoan ngoãn, một giây sau đã trở thành cảm thú khiến Hòa Lam không thể nào thích ứng được.

Những vụ án cô điều tra cũng có một số tội phạm cuồng bức biến thái, thích đè người bị hại trên mặt đất đi vào từ phía sau. Bạch Tiềm không tiến vào người cô nhưng cảm giác đó rất mãnh liệt...

Đầu óc Hòa Lam hỗn loạn. Trong lúc thất thần cô đã dẫm vào cục đá bị vấp té khụy người xuống đau đớn vô cùng.

Bạch Tiềm nghe thấy tiếng động, quay lại đưa tay muốn đỡ cô, “Sao thế?”

Hòa Lam theo phản xạ rút tay về.

Tay cậu lúng túng dừng giữa không trung.

Hòa Lam cúi đầu vì không muốn nhìn cậu, không khí giữa hai người yên tĩnh một cách khó chịu.

Qua một lúc thật lâu, Bạch Tiềm ngồi xổm xuống quay lưng lại trước mặt cô. “Lên đây đi, nếu không, chị cứ như vậy thì chúng ta không xuống núi được đâu. Ngộ nhớ bọn kia trở lại thì làm thế nào?”

Hòa Lam suy nghĩ rất có khả năng đó, mặc dù trong lòng rất không nguyện ý nhưng vẫn leo lên lưng cậu.

Đêm khuya thanh vắng, trên đường không một bóng người. Bạch Tiềm cố đi trên đường cái vắng lặng, gió thổi xào xạc bên tai nhưng không ai rảnh rỗi mà để ý đến điều đó, trong lòng cô đang vô cùng loạn. Cô chỉ cảm thấy việc trái luân thường đạo lý vừa rồi là vô cùng nhục nhã. Về đến nhà, Hòa Lam không nói với cậu một lời nào mà đi thẳng về phòng mình.

Bạch Tiềm ở ngoài cửa lẳng lặng nhìn cô đóng chặt cửa phòng hồi lâu mới quay về phòng mình.

Sau khi lên QQ thì thấy có thư gửi tới, ảnh đại diện hình đầu mèo bi ồi của Vương Đại Lực ở đầu kia không ngừng chớp động, nhìn thấy cậu login hẳn ta lập tức nhắn tới, “Đại ca, em đã làm theo lời anh, sao hả, anh thỏa mãn chưa?”

Bạch Tiềm không để ý tới hẳn ta, trong đầu hiện ra hình ảnh trong kho hàng, yết hầu di chuyển lên xuống. Cậu chống cằm tựa trên mặt bàn thần thờ nhìn ánh trăng mờ ly ngoài cửa sổ.

Chỗ đó của Hòa Lam rất khít, cho dù không đi vào cậu cũng có thể cảm nhận được sự run rẩy của cô. Lúc cô dùng hai chân kẹp cậu, thiếu chút nữa cậu đã không dừng lại được.

Thật muốn đi vào thử xem thế nào...

Hình QQ không ngừng chớp nháy, dòng chữ màu đen liên tiếp được gửi tới. Bạch Tiềm đổi tư thế chống cằm, ngón tay thon dài lạnh lẽo gõ mấy chữ trên bàn phím, “Mấy phiền quá.”

Lúc gửi dòng chữ này, khóe miệng cậu ẩn hiện nụ cười hấp dẫn.

“Anh hai, anh với anh Trác đúng là không có lương tâm, có đàn bà thì bỏ mặc em út, aizz...”

Bạch Tiềm cau mày, không chút do dự đóng cửa sổ khung chat. Một hồi lâu, điện thoại di động lại vang lên. Bạch Tiềm nhấn tắt, thế nhưng tiếng chuông di động cứ vang lên liên hồi, Bạch Tiềm sắp bị phiền chết nên không thể làm gì khác hơn đành nghe điện thoại, “Mày bị bệnh thần kinh à?”

“Anh hai, sao anh đối xử với em như vậy? Ngày đó em ngu muội mới bị thằng Tiến làm cho mê muội đầu óc mới đi tìm anh gây chuyện. Anh yên tâm, em đã cho hẳn ta lên đường rồi. Thật ra thì trước đây em đã sùng bái anh, về sau anh và anh Trác càng khiến em thêm tâm phục khẩu phục...”

Bạch Tiềm đưa di động ra xa.

Vương Đại Lực vẫn đang lăm nhăm ở đầu dây bên kia, “Lần này em xử lý mọi chuyện ôn hòa thỏa như vậy, có phải nên thưởng cho em không? Em nói vậy, chị anh kêu la cũng đỡ dần thật, chắc chắn, bọn em ở tí ngoài xa mà vẫn còn nghe được âm thanh đó...”

“Bọn mày ở bên ngoài?” Giọng Bạch Tiềm chợt lạnh.

Vương Đại Lực vội nói, “Em tuyệt đối không nhìn lén, cuộn phim vẫn y nguyên không thay đổi giao cho anh, em xin bảo đảm.”

Bạch Tiềm tắt điện thoại lần nữa ngồi vào trước bàn rồi mở thư ra.

Trong kho hàng rất tối, trên cửa sổ còn có chút ánh sáng chiếu qua. Hình ảnh chỉ toàn màu tối đen, như ẩn như hiện. Cô gái trần trụi nửa người nằm đó với mái tóc tán loạn, bị thiếu niên đè ra đất. Camera quay lại được hết tất cả nét mặt cô khi ấy, mọi khổ sở rồi rấm, còn kèm theo sự ham muốn đè nén, khóe mắt còn vương uơn ướt ngấn lệ, biểu cảm đẹp mê hồn... Cũng vô cùng dễ thương.

Bạch Tiềm di tay lên màn ảnh, dùng đầu ngón tay vẽ mặt cô, tựa như đang vuốt ve yêu thích món đồ gì đó.

Thì ra, không cần phải có tình cảm yêu đương thì bên dưới cô cũng sẽ chảy nước, cũng sẽ rên rỉ, lúc cậu chuyển động giữa hai chân cô thì cô cũng bất an giãy dụa. Nước chảy thật nhiều, cảm giác ướt át, còn có tiếng kêu rên khó chịu, cho tới nay, cậu đều cho rằng chỉ có phụ nữ dâm đãng mới có thể phát ra những âm thanh đó.

Biết rất rõ ràng là em trai của mình, tại sao cô còn rên rỉ và xúc động như thế?

Không phải trong lòng cô luôn cô được cậu âu yếm, cũng muốn nằm dưới thân cậu? Con gái bao giờ cũng nói không là có mà.

Cậu nhớn mây, cũng lười phải phân tích cận kề làm gì, chỉ ngồi đó nhìn chăm chăm màn ảnh rồi cười.

Đêm vẫn còn rất dài.

Bạch Tiềm ngồi nghịch thêm một lát, sau đó với tay tắt đèn rồi tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 17: Bàng hoàng

Sau khi về phòng, Hòa Lam liền lấy quần áo đi vào nhà tắm.

Dòng nước mát lạnh xối từ mái tóc rồi bù xuống mặt rồi lan đều khắp người cô. Hơi nước làm mờ tầm mắt cô. Cô dùng xà phòng xoa người, xoa hết lần này đến lần khác, dường như chỉ có làm như vậy mới có thể xóa đi dư vị của cậu trên người cô.

Lần đầu tiên cô biết đến thứ đó của đàn ông, còn có mùi tanh khiến người ta chỉ muốn nôn mửa.

Hòa Lam nhìn mình trong gương, từ vai đến bụng và xuống đùi... khắp nơi đều có vết đỏ, y hệt như bị người ta cưỡng bức. Mà người cưỡng bức cô lại là người cô vẫn luôn xem là em trai.

Đàn ông nổi dục vọng đều sẽ như vậy sao?

Cái đó phồng lên nóng bỏng, to lớn, thô ráp, tuột lên tuột xuống không ngừng gia tăng tốc độ, lúc nhanh lúc chậm cuối cùng lại từ từ bắn ra. Khiến cho người khác như bị lây nhiễm tính dục mất đi lý trí, chỉ muốn ma sát thân thể để đạt được khoái cảm sâu trong linh hồn.

Điều khiến cho cô không thể nào chấp nhận được chính là cô vậy mà lại có cảm giác. Nhớ tới tiếng rên rỉ của mình phát ra khi đó cô thật vô cùng xấu hổ.

Hòa Lam thở dài náo nê, từ từ trượt xuống theo vách tường phòng tắm, ngồi tựa vào trong góc. Nước vẫn tiếp tục tuôn chảy dọc xuống theo cơ thể trần truồng trắng như tuyết. Nước ngập đầy trên sàn, giống như tâm trạng rối bời của cô hiện giờ.

Cảm giác bàng hoàng và mờ mịt vẫn cứ quấn lấy Hòa Lam. Những ngày tiếp theo cô luôn đi sớm về trễ, cố gắng tránh tiếp xúc với Bạch Tiềm hết mức có thể, để cả hai đều khỏi phải lúng túng khi gặp mặt nhau. Lúc đến đồn cảnh sát làm việc cô cũng tỏ ra thờ ơ như kẻ mất hồn.

Lệ Ngôn nhìn không nổi nữa, sáng sớm đã chặn cô ở ngay hành lang, “Gần đây em bị làm sao vậy?”

“Không sao ạ.”

“Anh thấy sắc mặt em không được tốt lắm” Anh đưa tay muốn sờ trán cô thì bị Hòa Lam lập tức lẩn tránh, tay Lệ Ngôn rơi vào khoảng không.

“Không thể trở thành người yêu thì cũng có thể làm bạn, em cần gì phải xa lánh anh như vậy? Hòa Lam, cho dù em không yêu anh, anh cũng sẽ không trách móc gì em cả. Nếu như chuyện anh nói trước đây đã khiến em bối rối vậy xin em hãy quên đi.”

“Không liên quan gì đến anh, chỉ là chuyện riêng của em thôi.” Hòa Lam nhắm hai mắt, sau đó ngẩng đầu nói với anh, “Anh không cần phải tự trách.”

“Thật sao?” Lệ Ngôn không tin, ánh mắt của anh khiến Hòa Lam có cảm giác bị vạch trần bí mật, giống như chuyện ngày đó đã bại lộ trước mặt người khác, lòng cô lập tức căng thẳng xoay người toan muốn rời đi.

Lệ Ngôn kéo cô lại, “Anh đưa em về, khuya lắm rồi.”

Nghĩ Hòa Lam định từ chối, nhưng Lệ Ngôn nói, “Thật sự ngay cả bạn bè cũng không thể sao? Dù sao chúng ta cũng là đồng nghiệp, nếu để người khác nhìn thấy thì họ sẽ thật sự tưởng chúng có gì đó.”

Hòa Lam không nói gì nữa.

Lệ Ngôn chở cô qua mấy con phố, lúc đến trấn nhỏ quen thuộc thì trời đã tối. Đoàn người bận rộn đã rời đi, trấn nhỏ vùng sông nước yên tĩnh như vậy rất hiếm người đi sớm về trễ, phần lớn là những người làng quê nhàn hạ.

Đến nơi rồi mà Hòa Lam ngồi trên xe thật lâu mới phát giác mình đã về nhà. Cô xuống xe liền bỏ đi, Lệ Ngôn đuổi theo gọi cô lại, “Hòa Lam.”

Hòa Lam quay đầu lại hỏi với vẻ mặt mệt mỏi, “Sao ạ?”

Ánh mắt Lệ Ngôn dừng trên mặt cô trong chốc lát, “Nếu quả thật có gì khó khăn em có thể nói với anh, cho dù em không yêu anh anh cũng không ngại.”

Hòa Lam: “Cảm ơn anh.”

Cô không nói rõ nhưng lòng Lệ Ngôn cũng vắng vẻ trống trải muôn phần. Sự khác thường của Hòa Lam anh nhìn thấy tận mắt nên càng thêm đau lòng, thậm chí anh hoài nghi có phải cô đã thích người khác hay không. Chỉ có phụ nữ đang yêu mới có thể mâu thuẫn và rối rắm như vậy. Trong lòng anh, Hòa Lam luôn luôn vui vẻ hoạt bát, khó có thể tưởng tượng một ngày nào đó cô sẽ phải chịu uất ức.

Ánh sáng mờ tối chiếu lên gương mặt cô, Lệ Ngôn không thể khắc chế tâm tình của mình được nữa, gạt lọn tóc rủ trước mặt cô ra sau vai rồi ôm cô vào lòng.

Hòa Lam sững sốt ngay lập tức đẩy anh ra.

Hai người lúng túng đứng cách nhau một hồi lâu, Hòa Lam xoay người móc lấy chìa khóa, bồng tay khựng lại. Cuối ngõ Bạch Tiềm lạnh lùng ôm theo chồng sách lặng lẽ nhìn bọn họ.

Cô vội cúi đầu, không hiểu sao tự nhiên thấy chột dạ, sau khi đi vào nhà liền đóng cửa lại.

Lệ Ngôn cũng nhìn thấy Bạch Tiềm.

Bạch Tiềm bước chậm rãi từ đầu ngõ đến rồi đứng lại trước mặt anh.

Nhìn thiếu niên ở khoảng cách gần, Lệ Ngôn càng phát hiện ra cậu thật sự là một người đẹp trai. Chỉ là không còn đáng vẻ ngoan ngoãn vô hại khi ở trước mặt Hòa Lam, mà giờ phút này biểu cảm của cậu vô cùng lạnh lẽo cay nghiệt, vẻ mặt giễu cợt rất kỳ lạ.

Bạch Tiềm ôm chồng sách lười biếng tựa người trên cửa sắt.

Ánh mắt của cậu khiến Lệ Ngôn rất không thoải mái, “Tại sao nhìn tôi như vậy?”

Bạch Tiềm cười híp mắt, “Anh cảm thấy thế nào?”

“Xin lỗi, tôi không hiểu ý cậu.”

“Vây để tôi nói rõ cho anh biết, cách xa chị tôi một chút.” Cậu chọt chọt ngón tay lên ngực Lệ Ngôn. “Chuyện của tôi và chị cậu không tới phiên cậu can thiệp!”

Bạch Tiềm cười, “Chị tôi đã nói rõ cho anh biết là chị ấy không thích anh, anh còn đây đưa quần lấy chị ấy, anh không có lòng tự trọng sao?”

Mặt Lệ Ngôn cũng lạnh tanh, “Cậu cũng chỉ là em trai cô ấy, quan tâm cuộc sống riêng tư của cô ấy làm gì? Chẳng lẽ cậu không muốn nói ra bí mật của mình?”

“Tôi chẳng có gì mà không thể cho người khác biết cả.” Bạch Tiềm kè tai anh, thản nhiên nói, “Tôi thích chị ấy, chị ấy chỉ có thể là của riêng tôi mà thôi. Ai dám tơ tưởng tới chị ấy, tôi sẽ khiến cho kẻ đó phải hối hận.”

Lệ Ngôn đã hiểu.

Từ lần gặp mặt đầu tiên anh đã biết Bạch Tiềm luôn có lòng thù địch với anh. Sự thù địch đó được xuất phát từ tận đáy lòng, Lệ Ngôn cũng không thích cậu. Ánh mắt cậu nhìn Hòa Lam không hề đơn thuần. Lúc ấy anh cũng không dám khẳng định chắc chắn, chỉ cho rằng có lẽ em trai lệ thuộc vào chị gái, cũng giống như con cái không thích cha mẹ tái hôn. Hiện tại anh mới biết mình đã nhầm rồi.

Thì ra thiếu niên này cũng có tình cảm với Hòa Lam giống anh.

Mặt Lệ Ngôn lúc trắng lúc xanh, “Hai người là chị em, cô ấy sẽ không đồng ý.”

“Anh đâu phải là chị ấy, sao anh biết trong lòng chị ấy đang suy nghĩ gì? Mấy ngày nay anh cũng nhìn thấy tâm trạng chị ấy rồi đó, chỉ có tôi mới có thể tác động đến chị ấy lớn như vậy. Còn người đàn ông khác, cho dù ngày mai chết đi chị ấy cũng sẽ không nhỏ một giọt nước mắt đâu.” Bạch Tiềm cúi đầu chọc chọc ngực anh, “Thức thời thì rút đi, đừng tự làm mình bẽ mặt.”

Tiếng cửa sập lại, trong lòng Lệ Ngôn cũng ngổn ngang rồi bời.

Đèn trong phòng khách vẫn đang sáng, Hòa Lam đang chuẩn bị bữa tối trong nhà bếp, cửa phòng đóng chặt, khói dầu không thể tiêu tán trong không gian nhỏ hẹp. Cô bật mũi ho mấy cái, sặc đến chảy cả nước mắt. Cô sợ ý đồ dầu bắn lên ngọn lửa, khiến cái nồi lập tức bốc cháy.

Cô vội vã dùng nước dội lên, ‘Xì xì’, mặt bị hun đen thui, cô đặt mông ngồi sụp xuống sàn.

Cửa nhà bếp bị kếp mạnh ra, Bạch Tiềm xông vào dùng nắp vung dập tắt lửa. Hòa Lam chưa tỉnh hồn vẫn ngồi dưới đất thờ hồn hèn.

Bạch Tiềm từ phía sau xúc nách kéo cô lên.

“Đừng đụng vào chị!” Hòa Lam đẩy cậu ra, tựa người lên bồn rửa chén. Cô thở một hơi dài với vẻ mặt khó chịu.

Bạch Tiềm đợi một lát định dịch tới gần cô thì Hòa Lam lại né tránh.

Bạch Tiềm chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn cô, “Chị, em xin lỗi, ngày đó không phải em cố ý.”

Cậu không đề cập đến chuyện này thì thôi, vừa nhắc tới mặt Hòa Lam liền đỏ bừng. Cô cắn môi, ngẩng đầu lên, “Đừng nói nữa, hãy để chị yên tĩnh một lúc.”

“Nếu như chị chán ghét em vì chuyện đó, em sẽ rất khổ sở. Chị, em còn nhớ lời chị nói năm năm trước, sẽ chăm sóc em thật tốt, đối xử với em thật tốt.”

Giọng cậu rất bình thản nhưng có cảm giác khiến người ta xúc động thốn thứa. Hòa Lam nghe vậy cũng thấy mềm lòng, “Chị không trách em, chị chỉ muốn yên tĩnh một chút. Dù sao, chuyện như vậy... Tiềm, em đừng ép chị.”

“Được rồi.” Bạch Tiềm cười nói, “Sau này hãy để em nấu cơm, gần đây tâm trạng chị không tốt, chị nên nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Hòa Lam không nói gì, cời tạp dề đi ra ngoài.

Bữa cơm tối nay cũng rất im lặng.

Hòa Lam rất cảnh giác và đề phòng cậu, có lẽ sẽ đề phòng cậu một thời gian dài nữa, không dễ hết như trước đây. Bạch Tiềm cũng lạnh nhạt yên lặng ăn cơm.

Đảo mất thời gian đã vào cuối thu, trong khuôn viên trường cấp ba hoa phượng nở rực trời, đi tới đâu cũng thấy màu hoa đỏ tươi. Men theo con đường mòn trong rừng sẽ nhìn thấy màu sắc giống lửa trên đỉnh núi, xa xa là dãy Vân Tiêu xanh thẳm xen lẫn màu đỏ rực...

Trác Ninh ôm cặp trong tay xoay người nhìn Bạch Tiềm, “Gần đây sao nhìn cậu cứ buồn buồn không vui vậy?”

“Có sao?” Bạch Tiềm nghiêng nghiêng đầu cười rất tự nhiên.

Trác Ninh lắc lắc ngón tay ở trước mặt cậu, “Mắt mình không mù.”

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“Bị mình nói trúng rồi, không vui hả?”

“Bị bệnh.”

Trác Ninh cười khỏ quay đầu ôm vai cậu, “Sao lạnh nhạt với mình như vậy à?”

“Với ai mình cũng thế, không phải cậu cũng biết sao?”

“Không, có người có thể kiềm chế được cậu.” Trác Ninh cười nói, “Chị cậu thật sự tốt như vậy sao? Địa vị của mình trong lòng cậu không thể sánh với chị ấy huh?”

“Không thể so sánh.”

Lời này lạnh lùng vô tình, Trác Ninh chỉ biết cười khỏ, “Được rồi được rồi, xem như cậu lợi hại, cậu thắng.”

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 18: Nữ thần

Thầy dạy toán đi công tác, tiết toán được đổi thành tiết mỹ thuật, cũng là học ở phòng học lớn trên tầng năm. Bạch Tiềm chọn một vị trí gần cửa sổ, buồn chán nghịch ngợm bút chì trong tay.

Giấy vẽ vẫn để trắng, chỉ có đầu ngón tay cậu là dính ít bụi bút chì.

“Hôm nay tiêu đề làm bài tập là ‘Nữ Thần’, mời mọi người hoàn thành trong thời gian hai tiết học, lúc tan cả lớp phải nộp bài vẽ lên.” Thầy dạy thay là ‘thầy giáo đầu trục’ dạy lớp mười một nổi danh, nói xong gấp một cái liền đi ra ngoài.

Bút vẽ trong tay Bạch Tiềm vẫn không chuyển động. Trác Ninh ở phía sau cười cười tiến đến gần, “Đã qua nửa tiếng rồi mà cậu chưa vẽ được gì sao? ‘Lão đầu cóc’ giỏi nhất là lựa xương trong trứng gà, nếu đến lúc tan lớp không giao bài thì hôm nay cậu đừng nghĩ đến chuyện ăn trưa.”

“Cậu lo mình sẽ bị đói sao?” Bạch Tiềm nhướn mày hỏi lại.

Trác Ninh cười véo mặt cậu, “Đúng, có một hàng dài các nữ sinh tự nguyện tặng đồ ăn cho cậu mà.”

Bạch Tiềm ghét bỏ gạt tay cậu ta ra, “Lo vẽ bài của cậu đi!”

Trác Ninh nói: “Đừng hung dữ với mình, chiều nay mình sẽ cho cậu niềm vui bất ngờ.”

Bạch Tiềm từ chối cho ý kiến, quay đầu lại liếc cậu ta một cái. Trác Ninh giận gần chết, ánh mắt gì đấy? Tên nhóc này đúng kiểu không phải người bình thường có thể phục vụ.

Ngoài cửa sổ mây trắng trôi lững lờ, Bạch Tiềm chống cằm nhìn hoa rụng trên cỏ bên ngoài, khoe miệng cong lên tiện tay phác họa vài nét lên giấy, cũng gần hoàn thành.

“Bạn vẽ gì vậy, đẹp quá à.” Có một nữ sinh tiến lại gần.

Bạch Tiềm nhìn cô nàng mỉm cười dịu dàng nhưng không nói lời nào. Nữ sinh kinh ngạc, cúi đầu nhìn hình cậu vẽ. Cô gái trong tranh vẽ mặc váy đuôi cá màu trắng. Chân váy chữ A phấp phới theo làn gió. Thân hình uyển chuyển, tóc dài tung bay, nhưng chỉ có một bóng lưng chứ không thấy được khuôn mặt. Nữ sinh âm thầm cảm thấy kỳ lạ.

“Đẹp lắm à? Cho mình xem nào.” Trác Ninh từ phía sau nhòm người lên phía trước, đoạt lấy bức tranh cầm lên nhìn, “Đúng là không tệ, có điều... sao bóng lưng này nhìn quen mắt vậy kia?”

Trác Ninh cười ranh mãnh.

Nữ sinh không hiểu chuyện gì cả, “Không phải nữ thần đều có hình dạng như thế này sao? Tóc dài, váy trắng, eo nhỏ nhắn...”

“Nữ thần trong suy nghĩ của mỗi người mỗi khác.” Trác Ninh chế nhạo nói, “Tiềm, nữ thần trong cảm nhận của cậu là ai?”

Mọi người xung quanh đều dựng hết lỗ tai lên.

Bạch Tiềm khẽ cười rồi đặt ngón trỏ lên môi, “Mình không nói, cậu cũng đừng hòng biết.”

Các nữ sinh đều tỏ ra thất vọng, trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao thì Trác Ninh mỉm cười bí hiểm.

Rốt cuộc Bạch Tiềm cũng không bị thầy giáo đầu trục làm khó, buổi trưa ăn qua loa cho xong bữa ở phòng ăn. Đến tiết thể dục buổi chiều thì trời đã ấm lên. Nắng ấm chiếu lên sân thể dục làm xua tan khí lạnh, khung bóng rổ in bóng thật dài trên mặt đất. Một nhóm nam sinh đang chơi đánh bóng mớ hôi đầm đìa chạy tới nghỉ ngơi dưới gốc cây xanh, có một nhóm nữ sinh chạy lên trước giành nhau đưa nước.

“Không chơi sao?” Trác Ninh đi tới bậc thang dưới phòng thể dục cùng cậu.

Bạch Tiềm mặc áo cổ tròn màu trắng, lông màu xám tro nhạt, có cảm giác lạnh nhạt cô đơn. Trác Ninh dựa vào cậu ngửa đầu uống một ngụm nước, “Cậu thích chị cậu thật sao?”

“Đúng.” Bạch Tiềm nhận lấy chai nước của cậu ta uống một hớp.

Trác Ninh nói: “Đã làm gì chưa?” Bạch Tiềm không nói gì, cậu ta liền cười đắm một đắm vào ngực cậu, “Mình đoán là chưa. Cậu đó, bình thường luôn giả vờ đứng đắn, nếu như được ném mùi vị này không tới một giây sẽ biến thành cảm thú.”

“Mình là cảm thú thì cậu là gì?”

“Đừng như vậy nha, mình chỉ quan tâm cậu thôi.” Trác Ninh cười nói, “Mình cũng quan tâm chị cậu mà. Nếu để cậu muốn làm gì chị ấy thì làm, cuộc sống chị ấy rồi sẽ ra sao? Nếu chị ấy sợ cậu, cuộc sống sau này của cậu sẽ thế nào?”

“Chuyện không liên quan đến cậu, không cần quan tâm.” Bạch Tiềm cười lạnh.

“Vốn muốn giúp cậu, bây giờ nhìn thái độ cậu kém như vậy mình còn phải suy nghĩ lại xem.”

Bạch Tiềm cau mày, “Cậu có ý gì?”

Trác Ninh kéo cậu lại ghé vào tai cậu nói thầm mấy câu. Lúc này, tiếng chuông tan học vừa đúng vang lên, người trên sân lập tức giải tán rồi rít chạy về phía quầy bán đồ ăn vặt. Sau tiết thể dục là ba tiết học liên tiếp, giữa các tiết có khoảng hai mươi phút nghỉ ngơi.

Trác Ninh dẫn cậu vào phòng thể dục. Bây giờ trong phòng không có ai, sân bóng rổ cũng bị khóa, Trác Ninh đưa cậu lên tầng hai đi về cuối hành lang.

“Cậu dẫn mình đi đâu?”

“Đi rồi sẽ biết.” Trác Ninh cười mập mờ.

Cuối hành lang chỉ có một phòng dụng cụ, Trác Ninh dùng chìa khóa mở ra. Rèm cửa sổ bên trong khép kín tối tăm, chỉ có một luồng ánh sáng lọt qua trong khe hở. Chăn nệm nằm lộn xộn trên mặt đất, cầu lông, cầu khung...

“Dẫn mình tới nơi quý quai này làm gì?” Bạch Tiềm liếc cậu ta xoay người tính bỏ đi.

Trác Ninh ngăn cậu lại, ý bảo cậu cứ đi về phía trước. Bạch Tiềm quay đầu lại, trong góc dưới tầng tầng lớp lớp đệm hình như có lớp chắn che mắt cậu. Bạch Tiềm nhìn Trác Ninh, không chút để ý vòng qua cái đệm.

Bước chân cậu dừng lại sau cái đệm.

Vương Đại Lực dẫn mấy đàn em trốn ở bên trong, nhìn thấy cậu thì ríu rít nhảy ra, “Anh hai, cuối cùng anh cũng tới.”

“Tránh xa tôi ra.” Bạch Tiềm chán ghét nhìn hắn. Dưới sự uy hiếp của cậu, Vương Đại Lực không thể làm gì khác hơn đành bỏ qua ý định nhào lên. Trác Ninh đi tới che miệng họ, “Tính khí Tiềm không được tốt, mày không cần để ý.”

“Dạ không sao, em lại thích tính khí anh hại như vậy mới chết chứ. Nếu anh hai nhỏ nhẹ mềm mỏng với em thì em đã không cần phải nể anh rồi.”

Trác Ninh cười, “Đúng là đồ nịnh hót.”

Vương Đại Lực chẳng biết xấu hổ cười cười, quay đầu nhìn Bạch Tiềm cười lấy lòng, “Anh hai, anh thấy cô bé này thế nào?” Hắn dùng chân đá cô gái bị trói hai tay hai chân nằm dưới đất, cô gái có đuôi mắt cong cong, trong suốt, khuôn mặt có vài nét tương tự Hòa Lam.

Bạch Tiềm cúi người ngưng mắt nhìn cô gái. Bị cậu nhìn chằm chằm như vậy cô gái nọ bỗng chốc đỏ mặt.

Bạch Tiềm đưa tay xé băng dính trên miệng cô.

Vương Đại nhào vào, “Sao sao? Có giống chị anh không? Không phải em nói chứ, anh hai như anh đúng là quá uất ức rồi, anh Trác với em anh có cơ hội tốt như vậy nhưng chưa thực hiện được, em cũng thấy xấu hổ thay anh. Có phải anh sợ chị anh trở mặt không? Được, vậy thử với cô gái này trước xem.”

Bạch Tiềm dán băng dính lên mặt hắn cười nói, “Cho mày thử đây. Chuyện trắng trợn cướp đoạt con gái nhà lành cũng làm, ranh giới cuối cùng của mày là gì vậy?”

“Em nào có trắng trợn cướp đoạt con gái nhà lành đâu chứ? Đây là cô ta tự nguyện mà.” Vương Đại Lực nói lỏng dây trói cho cô ta, “Lộ, có phải cô tự nguyện không?”

Sau khi Lộ được cởi trói liền quỳ đến trước chân cậu, gương mặt cô ta hồng hồng, giống như quả anh đào chín mọng, “Không ai ép buộc em hết, là em tự nguyện, từ ngày bắt đầu khai giảng em đã thích anh rồi.”

Cô ta ngồi xuống mở chân ra trước mặt bọn họ. Cô ta mặc đồng phục học sinh, váy ngắn để lộ quần lót màu trắng bên trong bao quanh vòng mông săn chắc, có mấy sợi lông màu đen ẩn hiện ra ngoài. Cô ta dùng ngón tay đâm vào rồi rên rỉ trước mặt cậu.

Bạch Tiềm quan sát cô ta, “Bao nhiêu tuổi?”

Lộ sùng sốt, “Mười sáu.”

Bạch Tiềm che miệng cười khê sau đó quay đầu lại túm lấy cổ áo Vương Đại Lực đẩy vào trong góc, thuận tiện đập một cái. Trác Ninh tiến lên, vỗ vỗ vai cậu, “Có gì đâu, dù sao cũng là hấn quan tâm cậu.”

“Vậy lần sau cũng để hấn quan tâm cậu đi.” Bạch Tiềm cúi đầu nhìn qua Lộ, dùng mũi chân nâng cầm cô ta lên, “Mười sáu tuổi thì hãy về nhà đi, còn chưa đủ...” Câu nói kể tiếp đã nhỏ đến mức không nghe thấy được, Trác Ninh ghen cười.

Bạch Tiềm đạp xe về nhà mà lòng cảm thấy thật hoang đường. Dáng dấp cô gái kia rất giống Hòa Lam nhưng phong cách thì chẳng giống chút nào, căn bản là cậu không tài nào cứng nổi. Dáng vẻ mê đắm đó càng khiến cậu cảm thấy tê nhạt.

Lúc vào phòng khách Hòa Lam đã nấu xong cơm, đang chuẩn bị bát đĩa cho cậu. Bạch Tiềm chợt gọi cô, “Chị, em có chuyện muốn nói với chị.”

Hòa Lam suy nghĩ một lúc rồi ngồi xuống ghế sofa, “Chuyện gì?”

“Hôm đó không phải em cố ý, vì chuyện này mà đã mấy hôm chị không để ý đến em, tâm trạng em không tốt, đi học cũng không có cách nào tập trung tinh thần được.”

Hòa Lam quan tâm việc học của cậu nhất, nghe vậy nên lo lắng hỏi, “Thầy giáo nói thế nào?”

“Còn có thể nói thế nào? Chị, gần đây chị không quan tâm em, ngay cả phiếu điểm của em cũng không xem qua sao?”

Hòa Lam không trả lời được chỉ biết cắn chặt môi.

“Em biết hôm đó em rất quá đáng, nhưng em không thể không chế được. Chị, chị tha thứ cho em có được không?” Nụ cười của cậu vừa thân thiện lại mê người, xinh đẹp khiến cô không thể không mở to mắt.

Bạch Tiềm vẫn luôn là thiếu niên rạng rỡ loá mắt, xảy ra chuyện như vậy sao Hòa Lam có thể đối xử thân nhiên với cậu mà không hề phòng chừng? Bình thường không nói chỉ nói ngay hiện tại trước mắt. Lúc Bạch Tiềm cười trong ánh mắt sẽ phản chiếu bóng dáng cô, làm cho người ta có ảo giác toàn bộ thế giới cậu chỉ thấy một mình cô.

“Chị...” Bạch Tiềm ôm lấy cánh tay cô giống như thú cưng, cọ cọ vào vai cô làm nũng.

Cả người Hòa Lam cứng ngắc.

“Em đừng như vậy.”

“Sao thế ạ?” Bạch Tiềm như không hề biết gì, đẩy mắt ẩn chứa nỗi bi thương, “Trước kia không phải đều như vậy sao? Chị, chị vẫn đang trách em vì chuyện đó nên không muốn quan tâm em nữa đúng không?”

Hòa Lam thật đau đầu, chẳng lẽ suy nghĩ giữa nam và nữ khác xa nhau như vậy sao? Xảy ra chuyện đó cô cũng có phản ứng với sự đụng chạm của cậu, chẳng lẽ đạo đức một cái cậu đã quên? Còn thân mật với cô như xưa.

“Chị đi rửa bát.” Hòa Lam rút tay ra gần như chạy trốn vào phòng bếp đóng cửa lại.

Bạch Tiềm xì khế, đứng đưa hai chân trên bàn trà, nghịch nghịch mấy sợi tóc mềm mại trên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 19: Bị bệnh

Bầu trời bên ngoài cửa sổ đã tối đen, sương mù dày đặc bao phủ cả thành phố.

Buổi tối là thời điểm luôn dễ dàng khiến người ta mơ tưởng.

Bạch Tiềm bật máy tính, trên màn ảnh đang phát một đoạn phim, là cuộn phim trong kho hàng ngày đó, cậu xem hoài mà không thấy chán. Cơ thể Hòa Lam trắng như tuyết, lúc bắp đùi thon dài thẳng tắp kẹp lấy cậu thật sự khiến máu nóng cả người cậu sôi lên sùng sục.

Khóe miệng Bạch Tiềm ẩn hiện ý cười, bút chì quay mấy vòng ở đầu ngón tay, cuối cùng rơi xuống bức tranh. Mỗi một nét bút, mỗi một chi tiết nhỏ đều vô cùng tinh tế.

Đêm nay cậu sẽ vẽ nữ thần giữa ban ngày.

Sau khi hoàn thành, tấm lụa mỏng che nửa người trên uyển chuyển của nữ thần, nụ cười bên khóa môi không được tự nhiên, tay cầm bình thủy tinh màu trắng, một tay khác khéo léo che bầu ngực của mình. Nửa người dưới cũng bị từng lớp lụa mỏng che lại, có dài có ngắn, nơi nào đó như ẩn như hiện, càng cảm thấy mê người hơn tất cả.

Cút quần jean cậu đã mở sẵn, mỉm cười với nữ thần trong tranh bắt đầu dùng tay thủ dâm.

Bạch Tiềm ngửa mặt ngã xuống giường, kéo quần xuống, một tay chuyển động lên xuống cậu em đã trưởng lớn, một tay cầm bức vẽ, vuốt ve khuôn mặt nữ thần. Nữ thần đang mỉm cười với cậu, cười vô cùng hiền lành, đoan trang, cậu hết sức không tôn trọng cơ thể thần thánh của cô, trong lòng phải tưởng tượng đủ hình ảnh không đứng đắn mới có thể cảm thấy thỏa mãn.

Ý niệm xâm phạm càng ngày càng mãnh liệt, trán cậu thấm đẫm mồ hôi, từ từ mỉm cười lại có chút khổ sở. Chất dịch không ngừng phun trào bắn ra đầy tay cậu.

Cậu đột nhiên lật người đè lên bức vẽ, tay cầm cậu em không ngừng di chuyển trên người cô, đau đến phát hoảng. Bạch Tiềm ngửa đầu rên rỉ mấy tiếng, tay sờ lên miệng cô vuốt ve...

Không biết qua bao lâu, chất dịch màu trắng bắn đầy mặt cô, cậu sung sướng thờ phào cầm bức vẽ bên dưới lên, ngón tay thon dài dính đầy tinh dịch sờ lên bờ môi cô, “Chị không hề có chút cảm giác nào với em sao? Nói chuyện đi, không nói chúng ta tiếp tục...”

Lúc đi ngang qua phòng khách, cửa phòng tắm đang bị đóng chặt, bên trong có tiếng nước chảy ‘ào ào’. Quần áo chất đầy trên sàn, có lẽ cô chuẩn bị giặt đồ.

Bạch Tiềm cúi đầu tìm kiếm gì đó trên sàn, dùng ngón tay móc một chiếc quần lót cotton. Quần lót màu trắng, ở vị trí trung tâm còn lưu lại vết bẩn vàng nhạt, cậu đưa đầu lưỡi liếm liếm, chỉ một lát đã uơn ướt.

Mặn thật, còn có vị hơi tanh.

Cậu cười khê, nghiêng người nhìn qua khe cửa, dùng quần lót của cô bọc lấy cậu em ướt át của mình lại đột nhiên cứng lên, ma xát thỏa mãn bản thân. Kích động lên đỉnh còn rỉ ra chất dịch trong suốt, thấm ướt quần lót cô.

Cả người cậu dựa vào cánh cửa, từ từ trượt xuống, nặng nề đọng vào cánh cửa.

Tiếng nước trong phòng tắm chợt dừng lại, Hòa Lam dè dặt lên tiếng, “Ai ở bên ngoài?”

“Là em” Bạch Tiềm cầm áo ngực của cô đặt lên mặt mình, giọng nói bình tĩnh gần như dịu dàng, chỉ có chút khàn khàn, “Chị, em cảm thấy không thoải mái.”

“Em không thoải mái sao? Không thoải mái ở đâu?” Hòa Lam lo lắng hỏi.

Bạch Tiềm thờ dài, “Không biết, cả người đều không thoải mái, đau lắm... còn căng cứng nữa, thật sự rất đau. Á...” Cậu tăng nhanh tốc độ trên tay, cậu em trong tay càng lúc càng lớn, sắp lên đỉnh rồi, cậu không nhận được phát ra tiếng rên khàn khàn.

“Tiềm, rốt cuộc em bị sao vậy? Có phải ăn phải đồ bị hư không? Em ở ngoài đợi chị, chị lập tức ra ngay...”

Cùng giọng nói của cô, cậu đã đạt tới cực hạn phun toàn bộ chất dịch màu trắng lên quần lót cô. Cậu đưa quần lót dính đầy chất dịch lên miệng liếm mút...

Chỉ chớp lát sau, cửa phòng tắm mở ra. Hòa Lam lo lắng cho cậu nên chỉ vội khoác váy ngủ mềm mại, bên trong cũng không kịp mặc thứ khác. Bạch Tiềm trần trụi nửa người trên tựa vào tường, nửa người dưới chỉ mặc quần ngắn màu đen, sắc mặt đỏ hồng ướt đầy mồ hôi, giống như vừa vớt lên từ trong nước.

Hòa Lam sợ hết hồn cúi đầu sờ trán cậu, “Làm sao vậy?”

“Chị, em khó chịu.” Cậu bắt lấy tay cô, giống như trẻ con dán sát vào mặt cô cọ cọ.

Hòa Lam dờ khóc dờ cười, “Được rồi, đừng làm loạn nữa, chị đỡ em về phòng. Không khỏe còn chạy lung tung ra ngoài làm gì.”

Bạch Tiềm đã không còn là đứa trẻ năm đó, cơ thể nặng hơn rất nhiều. Cô dùng hết sức mới có thể kéo cậu lên. Bước chân cậu không vững, cả cơ thể dán sát lên người cô, còn vô ý đẩy cô vào tường. Đầu Hòa Lam đụng vào ngực cậu, bắp thịt rắn chắc lại vô cùng dẻo dai, khiến cho nhịp thở của cô lập tức gia tăng, mặt cũng đỏ lên.

“Em mau dậy đi!”

Bạch Tiềm bám hai tay lên vai cô, từ từ rướn người đứng dậy, “Xin lỗi.”

Hòa Lam lập tức dìu cậu về phòng, đắp chăn lên cho cậu. Cô áp mu bàn tay lên trán cậu, hơi nóng rồi, “Có phải bị sốt không?” Khí hậu mùa thu đông rất dễ cảm lạnh.

Bạch Tiềm cau mày lắc đầu, giọng điệu có chút yếu ớt, “Em không biết, gần đây đều cảm thấy không khỏe như vậy.”

“Không khỏe tại sao không nói?”

Bạch Tiềm cười, “Em không muốn làm chị lo lắng.”

“Em thế này còn khiến chị lo lắng hơn. Đừng cử động, chị đi ra ngoài một lúc rồi sẽ trở lại.” Bạch Tiềm không thích uống thuốc, nhân lúc trời còn sớm Hòa Lam xuống dưới quầy bán đồ ăn vặt dưới lầu mua lễ vật đường phèn. Hòa Lam đang đứng trong bếp chờ lễ hâm cách thủy với đường phèn thì điện thoại di động vang lên.

Cô xem thì thấy là điện thoại của Lê Ngôn, suy nghĩ một lúc định nhận điện thoại thì nước trong nồi sôi bùng lên, cô lập tức đặt điện thoại xuống để hớt bọt. Đến lúc làm xong thì điện thoại đã cúp.

Lúc bụng bát về phòng, Bạch Tiềm đang yên lặng tựa vào đầu giường xem báo.

Hòa Lam ngồi xuống đầu giường rút từng miếng cho cậu. Cậu uống được nửa bát thì điện thoại di động của cô lại vang lên. Hòa Lam móc ra xem vẫn là Lê Ngôn gọi tới.

Ngẩng đầu lên, Bạch Tiềm không hề chớp mắt nhìn cô. Hòa Lam theo phản xạ nhấn tắt điện thoại, ném sang một bên rồi lại bung bát lên, “Uống thêm chút nữa đi.” Bạch Tiềm cười vui vẻ uống miếng nước lễ cô đưa đến tận miệng.

Sau một lát chuông điện thoại lại vang lên. Hòa Lam lấy điện thoại di động ra với vẻ mặt lúng túng.

“Chị nghe đi, em không sao, tự mình uống cũng được.” Bạch Tiềm tốt bụng nói.

Hòa Lam nghe máy, giọng Lệ Ngôn vang lên trong căn phòng yên tĩnh cũng trở nên hết sức rõ ràng, “Hòa Lam, sao vậy? Tại sao không nhận điện thoại của anh?”

“Có chút việc.”

Bạch Tiềm tăng hắng một tiếng, sắc mặt đỏ lựng. Hòa Lam vội để điện thoại di động xuống cầm khăn lông lau cho cậu, “Không sao chứ?”

Bạch Tiềm lắc đầu, “Không sao, chỉ bị sặc thôi.”

Hòa Lam lấy một cái gối lót lưng cho cậu rồi mới cầm điện thoại lên, “Anh có chuyện gì không?”

Lệ Ngôn im lặng một hồi lâu mới nói, “Không có gì, gần đây có vụ án cần em giúp sửa sang lại, anh chỉ muốn thông báo cho em sáng mai đến cục cảnh sát sớm một chút.”

Hòa Lam ngạc nhiên, “Không phải mai là ngày nghỉ sao?”

“Là anh nhầm, tuần sau em tới sớm một chút.” Nói xong điện thoại liền bị ngắt.

Hòa Lam cầm điện thoại di động yên lặng một lúc mới cất lên đầu giường.

“Có chuyện gì gấp sao? Em gây phiền toái cho chị à?” Bạch Tiềm hơi lo lắng hỏi.

“Không có gì, cục cảnh sát có sắp xếp tăng ca vào ngày nghỉ, lúc tan việc quên thông báo, bây giờ mới gọi đến nói. Có liên quan gì đến em đâu chứ?” Hòa Lam khẽ cười đáp chần cho cậu, thử lại nhiệt độ trên trán cậu, “Sao không thấy nhiệt độ giảm nhỉ?”

Bạch Tiềm không nhịn được cười, “Đâu có nhanh vậy?”

Hòa Lam sức tỉnh mới hay mình thật ngốc bèn cười với cậu.

Hôm sau là ngày nghỉ, sức khỏe Bạch Tiềm đã tốt lên, nhất định đòi lên phố với cô. Hòa Lam không lay chuyển được cậu, đành để cho cậu đi theo.

Ngày nghỉ, mấy quầy bán đồ ăn vặt quanh trấn nhỏ đều đóng cửa, bọn họ đành phải đi đến siêu thị xa hơn.

Siêu thị mới mở cho nên không có nhiều người. Hòa Lam buông xe đẩy đứng giữa hai hàng tìm tới tìm lui cũng không thấy loại nước tương mình muốn. Chợt một bàn tay đưa ra trước mặt cô, trong tay đúng là nước tương cô muốn tìm.

Hòa Lam nhận lấy ngẩng đầu cười với cậu, “Tiềm giỏi thật.”

Bạch Tiềm nhún vai, một lọn tóc rủ xuống trán cậu.

“Đừng đùa nữa, đi thôi.” Hòa Lam kéo cậu, ý cười lan tỏa không che giấu được. Bạch Tiềm đi theo sau lưng cô đẩy xe giúp cô, đi dọc theo hành lang trống trải, không gian tựa như trở nên vô cùng bình lặng, chậm rãi len lỏi qua trái tim. Nhiều năm về sau, khi bản thân đã trải qua bao trận gió tanh mưa máu, nhớ lại chuyện cũ mới phát hiện ra cuộc sống này đáng quý biết bao.

Đến quầy thu tiền, Hòa Lam phát hiện mình mua thiếu, quay đầu nói với Bạch Tiềm: “Tiềm, em đứng đây chờ chị, chị đi một xíu sẽ quay lại.”

Bạch Tiềm đưa mắt nhìn cô đi xa, tầm mắt lơ đãng nhìn quanh chợt thấy Lệ Ngôn ở cách đó không xa. Bạch Tiềm nói nhỏ mấy câu với cô gái trẻ bên cạnh, cô gái trẻ đồng ý trông xe đẩy giúp cậu, còn cậu đi về phía Lệ Ngôn.

“Đã lâu không gặp.”

Lệ Ngôn thờ ơ làm ngơ không trả lời. Sắc mặt anh vô cùng tiêu tụy, dường như đã rất nhiều ngày chưa cạo râu, quảng thâm hai mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Ngủ không ngon sao?” Bạch Tiềm đi một vòng quanh người anh, cúi đầu quan sát vẻ mặt ảm đạm của anh, “Tôi cảm thấy chuyện này với anh đáng lẽ là chuyện tốt mới đúng. Cứ làm chuyện không có hy vọng, tương lai ắt sẽ phải thất vọng, lúc đấy có hối hận cũng không kịp. Cho nên vẫn nên sớm buông tay đi. Hiểu chưa?”

Cậu gõ gõ ngón tay lên vai Lệ Ngôn.

Sắc mặt Lệ Ngôn hết sức khó coi, “Cậu đừng có quá đáng.”

Bạch Tiềm cười cười vỗ vỗ ngực mình, “Tôi làm gì quá đáng hả? Tôi chỉ cho anh thấy rõ sức nặng của mình đến đâu thôi mà, đừng có làm những chuyện không nên làm.”

“Cậu...” Lệ Ngôn túm cổ áo cậu.

Bạch Tiềm nháy mắt với anh cười xảo trá.

Một giây sau, Hòa Lam bỗng từ đâu chạy tới đẩy anh ra, “Anh làm gì vậy? Lệ Ngôn, anh điên rồi sao? Tiềm đang bị bệnh đấy!”

Lệ Ngôn có khổ không thể nói, “Hòa Lam, không như em thấy đâu.”

“Thế chuyện là như thế nào?”

Lệ Ngôn không biết nói sao, Bạch Tiềm ở sau lưng giễu cợt nhìn anh, anh cũng không thể trực tiếp quát lớn. Những người tụ tập ở xung quanh đều đang chỉ trích Lệ Ngôn.

“Thôi, chúng ta đi.” Hòa Lam không muốn bị vây xem nên kéo Bạch Tiềm đi xuyên qua đám người.

Trước khi hai người rời đi, Lệ Ngôn thấy Bạch Tiềm quay đầu lại mỉm cười, ra dấu ngón tay ‘giữ’ với anh, anh giận đến nổi trán nổi đầy gân xanh.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 20: Ôm vào lòng

Sau khi về nhà, Hòa Lam kiểm tra cả người cậu, “Có bị thương không?”

Bạch Tiềm lắc đầu mỉm cười với cô, “Không, em rất khỏe.”

“Có thật không? Em đừng lừa chị. Tính tình Lệ Ngôn ra sao chị là người rõ nhất.” Hòa Lam ấn Bạch Tiềm ngồi xuống sofa, kéo cánh tay cậu qua xem xét. Bạch Tiềm nhìn về mặt căng thẳng của cô khẽ cười. Hòa Lam thấy vậy bèn vỗ đầu cậu, “Em cười gì hả, chị đang lo cho em đấy.”

“Em đâu có cười.” Bạch Tiềm nghiêng đầu nhìn cô.

Hòa Lam thiết hết cách với cậu, nhẹ nhàng để tay cậu xuống rồi bỏ về phòng. Đúng lúc đó cô nhận được điện thoại của Lệ Ngôn. Cô còn đang buồn bực vì chuyện anh đánh Bạch Tiềm sao có thể để ý đến anh nữa, cho nên nhấn nút từ chối.

Bạch Tiềm nấu bữa tối, cậu không thích khói dầu nên thường chỉ nấu mấy món thanh đạm. Lúc Hòa Lam đi ra, một bàn thức ăn đã được dọn lên, bát đĩa cũng đã được sắp sẵn.

Bạch Tiềm vẫn chưa tháo tạp dề trên người xuống đã loay hoay bới cơm cho cô.

“Để chị tự lấy.” Hòa Lam đưa tay tính lấy vô tình tay hai người chạm vào nhau. Đầu ngón tay cậu còn nóng do lúc nãy bới cơm, không mát lạnh như mọi ngày, Hòa Lam lập tức thu tay lại. Bạch Tiềm nhìn cô rồi đặt bát cơm tới trước mặt cô.

Bầu không khí có chút kỳ lạ.

Hòa Lam không nhìn cậu cầm thìa cúi đầu ăn cơm. Chuông cửa bỗng vang lên, Bạch Tiềm xoay người đi mở cửa.

Trời đã tối, ngoài hành lang chỉ treo một bóng đèn lu mờ, một tay Lý Mạn Xu xách túi Chanel sang trọng, một tay chống cửa nói, “Không mời tôi vào sao.”

Bạch Tiềm vẫn giữ cửa thờ ơ nhìn cô ta, “Chúng ta có quen sao?”

“Vào rồi sẽ quen.” Cô ta hất mái tóc dài xoa ngang vai, vuốt vuốt chiếc váy lụa mỏng trên người.

Bạch Tiềm đang định nói thì tiếng Hòa Lam vang lên, “Tiềm, ai vậy?”

Lý Mạn Xu nhếch mày nhìn cậu, Bạch Tiềm lạnh lùng để cô ta đi vào. Lý Mạn Xu đi vào phòng khách nhìn thấy Hòa Lam thì gật đầu với cô xem như chào hỏi, “Tôi họ Lý, là... cô giáo của Tiềm.”

“Chào cô Lý, tôi là Hòa Lam, chị của Tiềm.” Hòa Lam đứng lên gật đầu với cô ta, “Xin hỏi...”

“Tôi là cô giáo dạy thêm của cậu ấy, không phải giáo viên trong trường nên chắc chị chưa từng gặp tôi.”

“Chị tôi cùng tuổi với cô, sao cô lại gọi chị tôi là chị?” Bạch Tiềm đi tới nói, “Chị ấy trông còn trẻ hơn cô.”

“Tiềm! Sao lại nói chuyện với cô giáo như vậy?” Hòa Lam trách cậu rồi mời Lý Mạn Xu cùng ngồi xuống ăn cơm. Trong bữa ăn mọi người cũng nói băng quơ vài câu. Bạch Tiềm buồn bực trong lòng nên xem Lý Mạn Xu như không khí. Rồi bất chợt cả người cậu cứng đờ.

Lý Mạn Xu tranh thủ lúc Hòa Lam nói chuyện, vừa chống cằm cười với cậu vừa cời giấy dùng chân ma sát lên đùi quần cậu bên dưới bàn. Thấy cậu em cậu có phản ứng, Lý Mạn Xu che miệng cười. Hòa Lam kinh ngạc nhìn cô ta, Lý Mạn Xu ngo ngoe để cô nhìn, đoán chắc Bạch Tiềm không dám biểu lộ gì trước mặt Hòa Lam nên càng thêm càn quấy chơi đùa.

“Em ăn xong rồi.” Bạch Tiềm buông bát xuống, dọn dẹp đồ thừa trên bàn rồi đi vào nhà bếp.

Rèm cửa hôm qua vẫn chưa giặt xong, Hòa Lam nói xin lỗi Lý Mạn Xu rồi đi ra ban công. Trong nhà bếp có tiếng nước chảy, Lý Mạn Xu đi dép lên vào đứng tựa cửa nhìn Bạch Tiềm đang đứng rửa bát.

Cô ta đột nhiên ôm lấy cậu từ phía sau, nhón chân lên hôn cổ cậu.

Bạch Tiềm suýt nữa đánh rơi cái bát trong tay, đẩy cô ta ra rồi ngo ra ngoài phòng khách theo phản xạ tự nhiên, Hòa Lam không có ở đó, cửa ban công vẫn đóng. Cậu thở phào nhẹ nhõm, vô cùng tức giận nói với Lý Mạn Xu, “Cô có biết xấu hổ hay không? Tôi chưa từng gặp cô gái nào thích ngã vào lòng đàn ông như cô?”

“Nếu là cậu, tôi sẽ không thấy xấu hổ.”

Bạch Tiềm nhướn cao hai hàng lông mày rậm, cười lạnh, “Còn tôi thì vô cùng chán ghét.”

“Sao lại chán ghét?” Lý Mạn Xu kinh ngạc cười, “Đàn ông vừa nghe tôi thích bọn họ chỉ hận không thể được chui vào quần tôi, quỳ xuống liếm chân tôi ngay lập tức. Cậu là ngoại lệ sao? Chẳng lẽ tôi không đẹp à?” Lúc này cô ta tiến tới gần ép cậu vào trong góc nhà bếp.

“Cô không xấu, chẳng qua tôi không thích cô! Huống chi...” Cậu chột cười, lười biếng tựa vào bồn rửa bát, cả ánh mắt lẫn khóe môi đều tràn đầy sự ghê tởm, “Người bị vô số kẻ chơi qua như cô, tôi ngại bản.”

Lời của Bạch Tiềm vô cùng độc địa, gì cũng có thể nói được, bộ mặt tươi cười của Lý Mạn Xu rốt cuộc đã bị cậu phá vỡ. Cô ta lạnh mặt nói, “Chẳng lẽ cậu thích chị cậu?”

Bạch Tiềm cũng không phủ nhận, “Cô ấy xinh đẹp hơn cô, có khí chất hơn cô, sạch sẽ hơn cô, tóm lại tất cả đều hơn cô. Không, cô vốn không đủ tư cách để so sánh cùng cô ấy.”

“Nhưng tôi thấy cô ta không thích cậu.” Lý Mạn Xu nói: “Nếu cô ta biết thân phận thật của cậu, e rằng cô ta sẽ rất ghét cậu đấy. Nói thế nào đi nữa thì cô ta cũng là một cảnh sát, cậu là con trai của đại ca xã hội đen. Thân phận hai người khác nhau một trời một vực, không thể nào đứng cùng một chỗ.”

Điều này nằm ngoài suy nghĩ của Bạch Tiềm, “Cô đang uy hiếp tôi sao?” “Tôi không có nhằm tới mức đó.” Lý Mạn Xu cười, “Tôi chỉ nhắc nhở cậu. Bạch Khải chỉ có cậu là con trai, bây giờ cậu không về nhưng chẳng lẽ cả đời cũng không về? Nhà họ Bạch có thể cung cấp cho cậu điều kiện tốt như thế, vậy mà cậu thả ở đây làm một người bình thường sao?”

“Tôi thích thế đấy, không cần cô xía vào.”

“Hòa Lam có gì đặc biệt?”

“Cô có tư cách gì gọi thẳng tên cô ấy?” Về mặt Bạch Tiềm lạnh như băng không mang chút tình cảm.

Lần đầu tiên Lý Mạn Xu thấy ánh mắt đó của cậu, tối tăm tựa như bóng đêm bên ngoài. Về mặt lý trí mà nói, với một người đã trải qua nhiều phong ba bão táp như cô ta, lẽ nào lại e ngại cậu nhóc thiếu niên mười mấy tuổi. Nhưng trên thực tế, cô ta không thể không thừa nhận giây phút đó cô ta thật sự thấy sợ cậu.

“Chị cậu quan trọng như vậy sao?” Lý Mạn Xu cúi đầu cười, che giấu tâm tình của mình, “Vậy thì cậu càng không nên ở lại chỗ này. Sớm muộn gì người nhà họ Bạch cũng sẽ tìm được cậu, đến lúc đó không thể trốn tránh được. Cậu có thể chờ chờ cho cô ta cả đời sao? Rồi khỏi cô ta mới là bảo vệ cô ta, hãy để cô ta sống cuộc sống bình yên.”

Bạch Tiềm không trả lời, suy nghĩ dần trôi về nơi rất xa. Lần đầu tiên khi cậu gặp Hòa Lam vào buổi đêm năm năm trước, cô là cô gái bé nhỏ dịu dàng, thuần khiết như mây trắng nơi chân trời. Khi đó, cậu đã có cảm tình với cô, nhưng nhận lời đồng ý rồi đi cùng cô, nguyên nhân chính chỉ vì muốn tránh né người nhà họ Bạch.

Khi cậu còn bé, cũng có lúc Chung Uyển dịu dàng cười với cậu, kể chuyện cổ tích cho cậu. Đó là những ký ức ấm áp mơ hồ đi sâu vào tiềm thức của Bạch Tiềm, hằn sâu trong trí nhớ của cậu đến cả khi đã trưởng thành.

Danh xưng ‘Mẹ’ dần dần tiêu tan không còn tồn tại theo thời gian, biến thành oán trách vô tận. Lúc còn trẻ, Bạch Khải và Chung Uyển là một đôi tình nhân mặn nồng. Là thứ gì đã làm thay đổi tất cả, người mẹ hào phóng, xinh đẹp tuyệt trần không còn mỉm cười, người cha tác phong nhanh nhẹn cũng trở

thành người đàn ông trầm tính ít nói.

Chuyện tình cảm giữa người lớn với nhau cậu cũng không hiểu rõ lắm.

Chẳng lẽ thời gian thật sự là một tên đao phủ?

Sau này Bạch Khải ly hôn với Chung Uyển đi cưới người khác, Chung Uyển liền dẫn cậu rời khỏi nhà họ Bạch. Chưa đến nửa năm, bà ta vút cậu lại khu ổ chuột Kim Cửu, hoàn toàn trở thành một người tự do.

Năm năm trước, người nhà họ Bạch đi tìm cậu, cậu cũng không suy nghĩ gì nhiều, chẳng qua chỉ bị áp lực khi bị Bạch Khải ép buộc mà thôi. Bạch Khải đã chết nhiều năm, sao bây giờ người nhà họ Bạch mới đi tìm cậu?

Bạch Tiềm cảm thấy thật buồn cười.

“Tôi chỉ muốn cho cậu một lời khuyên, trở về đi.” Lý Mạn Xu nói.

Bạch Tiềm liếc xéo cô ta, “Nói thẳng đi, mục đích của cô là gì?” Bạch Tiềm sẽ không tự luyến đến mức cho rằng mọi hành động của Lý Mạn Xu là vì cậu, vừa không thực tế vừa không phải là tính cách của cô ta. Mặc dù người phụ nữ này lằng lờ làm cậu chán ghét nhưng cậu không thể không thừa nhận, có thể kiếm được tiền ở vùng duyên hải vùng Nam Giang chứng tỏ cô ta rất có tài.

Lý Mạn Xu không trả lời thẳng, “Cậu đoán xem.”

Đoán?

Lý Mạn Xu rời đi rồi mà khóe miệng Bạch Tiềm vẫn giữ nụ cười lạnh. Người phụ nữ như cô ta sẽ luôn xem lợi ích cao hơn tất cả. Thế lực nhà họ Bạch tập trung ở miền Bắc nhưng những năm gần đây đang dần chuyển vào miền Nam, vừa đúng giao tranh cùng thế lực với nhà họ Lý. Lý Mạn Xu muốn cậu trở về là vì không muốn tạo nên sự hỗn loạn mà thôi.

Hòa Lam giật rèm cửa sổ xong đi vào thì thấy trong phòng khách chỉ còn một mình cậu, liền hỏi, “Cô Lý đâu rồi?”

Bạch Tiềm cười hiền đáp, “Cô giáo bận việc nên về trước rồi.”

Hòa Lam ‘À’ một tiếng, tìm cái kẹp để giữ chặt góc rèm đứng treo ở trên ban công. Chiều cao của cô không đủ, có gờ tay thế nào cũng không với tới được. Lúc vô ý bị trượt chân suýt nữa ngã nhào ra ngoài cửa sổ, may nhờ Bạch Tiềm nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, “Đề em.”

Hòa Lam ngại ngần đành giao đồ trong tay cho cậu.

Chiều cao và thế lực đúng là có sự chênh lệch rất lớn, Bạch Tiềm chỉ dùng mấy giây là có thể treo được rèm cửa sổ lên. Cậu nhảy xuống vỗ tay nói, “Xong rồi.”

“Em lợi hại thật.”

Bạch Tiềm cúi đầu nhìn cô, ánh mắt chợt trở nên sâu thẳm. Bóng dáng cao lớn bao phủ cả người cô, Hòa Lam kinh ngạc ngẩng đầu, “Sao vậy?”

Bạch Tiềm ôm lấy cô, cúi đầu gác lên vai cô, “Chị, có khi nào chị rời bỏ em không?”

“Sao lại hỏi vậy?”

“Em chỉ thấy lo lo... Cuộc sống vẫn luôn hay thay đổi, mặc dù em muốn cả đời này sống nương tựa cùng chị, nhưng có một số việc không phải chúng ta muốn là được.”

Hòa Lam bật cười, “Trở nên chín chắn như vậy từ bao giờ thế?”

“Em không đùa đâu.” Giọng điệu Bạch Tiềm khá nghiêm túc, cái ôm này cũng không hề có bất kỳ sự ham muốn nào. Giờ phút này cậu giống như một đứa trẻ, chỉ đơn thuần ôm cô và tìm kiếm một bến cảng tránh gió.

Bóng hai người trải dài trên ban công, cửa sổ chỉ khép hờ, làn gió thổi qua người lạnh buốt nhưng không một ai lên tiếng nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 21: Kế hoạch

Những ngày sau đó cuộc sống vẫn trôi qua bình thường nhưng Hòa Lam cảm nhận được sự khác thường. Có điều gì đó đã được âm thầm sắp đặt, có điều gì đó không hay sẽ xảy ra, khiến lòng cô mơ hồ bất an.

Sau khi tra xét mấy vụ án hiện tại thì thấy chỉ là mấy vụ lẻ tẻ, không có vụ án hình sự lớn nào cả, công việc của cô cũng nhẹ nhàng hơn trước. Nhưng dạo gần đây lại có một vài chuyện cứ không ngừng quấy nhiễu cô.

Hôm nay khi về nhà cô phát hiện một hộp giấy màu đen đặt ở cửa ra vào, có nơ bướm màu đỏ được đặt ở trước cửa nhà cô. Cô lập tức ôm lấy cái hộp len lén về phòng như kẻ trộm.

“Chị, chị đã về.” Bạch Tiềm mang tạp dề từ nhà bếp đi ra, tay vẫn cầm cái muôi cười híp mắt nhìn cô.

Hòa Lam ôm chặt cái hộp, “À...ờ...không có gì...”

“Thật không có gì không? Gần đây chị... hình như đang có chuyện gì giấu em.”

“Thật sự không có gì mà.” Hòa Lam giả bộ như không có chuyện gì cười với cậu, “Gần đây chị hơi mệt, tinh thần không yên, nhưng cũng không có gì đáng ngại. Em nấu cơm đi, chị về phòng trước.” Nói xong không đợi Bạch Tiềm trả lời, cô vội vã đi về phòng mình.

Bạch Tiềm đứng giữa phòng khách trông trái nhìn cửa phòng cô khép lại khẽ nhếch môi cười.

Sau khi về phòng Hòa Lam liền khóa cửa lại, cô còn dùng tay kéo kéo để xem cửa phòng đã hoàn toàn đóng chưa, thấy đã an toàn cô mới thở phào nhẹ nhõm vội vàng đặt cái hộp lên giường. Cô hít một hơi sâu tay run run mở nắp hộp ra.

Nhìn thấy đồ vật bên trong mắt cô lập tức đỏ bừng, lửa giận trong lòng cũng nhanh chóng bốc cao, cô hận chỉ muốn đập vỡ cái hộp ngay lập tức. Nhưng cô biết rất rõ mình không thể nào làm như vậy.

Mấy quyển tạp chí nằm im im trong hộp là những quyển tạp chí khiêu dâm. Màu sắc trên bìa của cuốn đầu tiên khá mờ. Đó là hình ảnh một cô gái trẻ mặc đồng phục y tá, quần áo hở häng, tay cầm ống tiêm, một tay bỏ vào trong váy của mình rồi vênh bờ mông tròn lửng lơ ngao nghể về phía trước. Trên bìa cuốn thứ hai là chữ tiếng Nhật, so với bản thứ nhất thì ghê gớm hơn. Một cô gái dáng người nhỏ xinh bị một người đàn ông đẩy ra mặt đất, bên dưới của họ dính sát vào nhau, hình ảnh vô cùng sắc nét. Cuốn thứ ba là đại chiến 3P... (làm tình ba người)

Hòa Lam tức giận ném quyển tạp chí vào trong góc, nằm trên giường chờ cơn giận vơi đi.

Bắt đầu từ tuần trước, không biết kẻ nào lại đặt những thứ đồ kì quái này ở trước cửa nhà cô. Đáng sợ hơn là cô hoàn toàn không biết đó là ai. Cũng không biết đã đắc tội với tên biến thái nào để hắn liên tục tra tấn tinh thần cô như thế.

Nửa giờ sau điện thoại di động của cô quả nhiên vang lên.

Là số điện thoại ẩn danh, sau khi bắt máy đầu dây bên kia vang lên tiếng nói bị giả giọng, không biết là nam hay nữ, nhưng là kẻ mà cô vô cùng chán ghét, hỏi cô: “Cô Hòa Lam, đã nhận được đồ tôi gửi chưa?”

Nhấn nhin bao nhiêu ngày rồi, rốt cuộc Hòa Lam không nhịn được nữa, nóng nảy hỏi ngược lại: “Có phải anh có vấn đề hay không? Chúng ta có quen sao? Tôi mắc tội gì với anh mà anh lại đùa giỡn tôi như vậy? Rốt cuộc anh muốn sao nói thẳng ra đi, đừng gửi mấy thứ đồ dơ bẩn này đến đây nữa!”

“Đồ dơ bẩn ư?” Người ở đầu dây bên kia dường như đang cười, “Tạp chí quốc tế cao cấp của Nhật Bản sao có thể là đồ dơ bẩn được chứ? Một ngàn tám trăm yên Nhật một quyển đấy. Nó có thể giúp cô nâng cao kiến thức, hiểu rõ bản thân, đồ tốt như thế mà cô lại khinh miệt như vậy à? Đúng là không có mắt dùng đồ tốt mà!”

Hòa Lam tức điên lên, quát: “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Không sợ tôi báo cảnh sát sao?”

“Đừng nóng, là thực nữ thì bất cứ lúc nào cũng nên học cách bình tĩnh. Bề ngoài cô là một cô gái ôn hòa đơn thuần nhưng bên trong lại nóng nảy dữ dằn. Trên đời này không có cô gái nào là Thánh nữ, cũng lắm chỉ có bề ngoài nhìn giống Thánh nữ mà thôi. Cô cần gì phải che giấu ham muốn của mình? Dĩ nhiên, nếu như cô báo cảnh sát thì cũng chẳng sao cả. Nhưng cô có bằng chứng không? Có thể bắt được tôi không? Nếu như thất bại, tôi không bảo đảm mình sẽ không làm ra chuyện gì mất lý trí nữa à nhe. Cô là cô gái sĩ diện, cho nên cô cũng đâu muốn người khác biết loại chuyện như vậy đúng không? Ngoan nào, bây giờ mở tạp chí ra.”

“Đồ thần kinh! Đủ rồi! Tôi sẽ vứt bỏ mấy cái này ngay lập tức!” Hòa Lam chạy vào trong góc nhặt quyển tạp chí lên ném vào hộp rồi đóng sập nắp lại.

Giọng nói ở đầu dây bên kia từ tốn vang lên, “Cô đương nhiên có thể làm vậy nhưng ngày mai sẽ có mấy bà già nhiều chuyện quanh nhà nhìn thấy nhiều thứ đồ ở trước cửa nhà cô hơn nữa. Ví dụ như... nội y sexy, bao cao su, dương vật giả...vân...vân...”

“Thôi đi!” Chi cần nghĩ tới cảnh đó thôi Hòa Lam đã muốn đào lỗ để chui xuống. Khu dân cư này phần lớn đều là những phụ nữ có trình độ văn hóa không cao, bình thường rất thích tám chuyện này kia. Nếu thật sự bị mấy bà cô đó nhìn thấy những thứ đồ kia thì thanh danh của cô còn gì nữa chứ, dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch.

Cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, Hòa Lam nói: “Rốt cuộc phải như thế nào anh mới chịu bỏ qua cho tôi?”

“Đừng nói lời khó nghe như vậy, tôi chỉ có ý tốt thôi mà. Cô đã hai mươi ba tuổi mà vẫn chưa có bạn trai, một cô gái xinh đẹp như cô không cảm thấy

cô đơn sao? Đêm dài đằng đẵng, tìm chuyện để làm cũng sẽ có lợi cho cơ thể đấy.”

Hòa Lam chỉ muốn ném thẳng điện thoại vào mặt gã kia, hạ thấp giọng nói: “Đừng vòng vo nữa, nói thẳng ra đi.”

“Đúng là nóng nảy thật. Bây giờ chúng ta hãy xem tạp chí trước. Ngoan ngoan nghe lời, nếu không chuyện chúng ta đã nói trước đó sẽ trở thành sự thật.” Người nọ cười khúc khích, sau đó nói: “Mở cuốn tạp chí đầu tiên ra... Đúng, chính là cuốn ngoài bìa có bộ đồ đồng phục hấp dẫn... Lật tờ thứ nhất xem thì có thể giúp cô hiểu rõ bản thân mình.”

Hòa Lam nhìn nhin mở cuốn tạp chí đầu tiên ra.

Trên giấy là hình ảnh nữ y tá trần truồng nửa người bên dưới, hai chân giang rộng hai bên, nhìn thật bốc lửa. Âm đạo phụ nữ rõ nét đến mức không thể rõ nét hơn. Mặc dù Hòa Lam cũng là phụ nữ nhưng chưa từng xem qua chỗ đó của mình, giờ nhìn thấy nó mặt cô chợt đỏ lựng cả lên.

“Có thấy hai cánh hoa màu hồng không? Đó được gọi là môi nhỏ, hai cánh bên ngoài gọi là môi lớn có màu sắc đậm hơn. Chúng là hai bộ phận sinh dục quan trọng của phái nữ, trên đó có dây thần kinh rất nhạy cảm, lúc phụ nữ hưng phấn thì chúng sẽ tự máu và cương lên. Lúc dương vật đâm vào nó sẽ bao chặt lấy dương vật, còn ấm nóng và co bóp nữa... Mỗi người đều có phản ứng không giống nhau, có lẽ nơi đó của cô Hòa Lam... rất trơn, rất đẹp nhỉ?”

“Đủ rồi, đừng nói nữa!”

“Được rồi được rồi, chúng ta không nói về cái này nữa. Ừ... Tiếp theo nhìn cục nhỏ nổi lên phía trên một chút, nó được gọi là âm vật, là nơi nhạy cảm nhất để kích thích khoái cảm ham muốn. Lúc quan hệ, âm đạo co lại sẽ tác động đến môi nhỏ, kích thích âm vật khiến nó hưng phấn, giống như bao quy đầu ở nam giới. Đây chính là bộ phận quan trọng, cô phải nhớ cho kỹ.”

Tay cầm điện thoại run run, mặt Hòa Lam lúc thì tái mét lúc thì đỏ bừng.

Người đàn ông này hình như chưa muốn buông tha cô, cười ha ha, nói tiếp: “Cô Hòa Lam là gái còn trinh, chỗ kia nhất định rất chặt và đẹp, nếu như tôi đâm vào nhất định có thể xuất ra mấy lần, cũng giúp cô lên đỉnh mấy lần luôn.”

Hòa Lam không muốn nghe những từ ngữ thô tục phía sau nữa nên cố gắng làm thanh tĩnh đầu óc của mình, để mặc giọng nói kia cứ thế vang lên. Nhưng lỗ tai cô không bị điếc, thế cho nên lời nói của tên đàn ông thô bỉ đều lọt hết vào tai cô, bên dưới cô cũng đã uơn ướm. Hòa Lam khổ sở ôm lấy đầu, không biết phải làm sao.

Sau nửa tiếng quấy rầy, cuối cùng tên đàn ông cũng chịu cúp điện thoại. Có người gõ cửa phòng, là Bạch Tiềm đứng ngoài cửa gọi cô ra ăn cơm. Hòa Lam chỉnh sửa quần áo, soi gương xác định không có gì khác thường mới mở cửa đi ra.

Bạch Tiềm nấu ăn rất ngon nhưng cô không có khẩu vị, trong đầu cô đều là những câu nói từ cuộc điện thoại kia, trong lòng vô cùng buồn bực.

“Chị, chị sao vậy? Em thấy sắc mặt chị không tốt. Có phải không khỏe hay không?” Bạch Tiềm ân cần hỏi cô.

Chuyện mất thể diện như thế dĩ nhiên Hòa Lam sẽ không nói cho cậu biết, cô cười lớn, nói: “Không sao, chỉ hơi choáng đầu thôi.” Cô vội vã ăn cơm rồi trở về phòng. Đang muốn đóng cửa lại thì Bạch Tiềm dè tay cầm mở cửa đứng cười cười với cô.

Trước kia Bạch Tiềm cũng thường vào phòng cô, Hòa Lam cảm thấy rất bình thường. Nhưng gần đây xảy ra nhiều chuyện, cô sợ sẽ bị cậu phát hiện gì đó cho nên cực kỳ lo lắng.

May mắn là Bạch Tiềm chỉ tùy tiện liếc mắt rồi ngồi xuống giường cô, vỗ vỗ ga giường, kêu: “Chị, đến đây.”

Hòa Lam ngồi xuống bên cạnh cậu.

Bạch Tiềm đá văng đôi dép, quỳ gối lên giường ngồi sau lưng cô, ấn ấn bả vai cô.

“Em làm gì đấy?”

“Chị sao vậy? Không phải chị nói choáng đầu sao? Em xoa bóp giúp chị.” Bạch Tiềm ngạc nhiên nói.

Hòa Lam ‘có tật giật mình’ vội nói, “Không sao đâu.”

Bạch Tiềm cười cười đầm bóp giúp cô. Tay nghề của cậu rất tốt, ngón tay thon dài thỉnh thoảng lại ấn lên huyệt cô giúp cô thả lỏng thần kinh. Những ngày gần đây Hòa Lam đều ngủ không ngon giấc, thần kinh luôn trong trạng thái căng thẳng. Sau khi được cậu day ấn thì đầu óc dần trở nên dễ chịu, mí mắt cũng khép lại.

Cô vô ý dựa vào người Bạch Tiềm, hô hấp đều đều, lồng ngực phập phồng.

Bạch Tiềm buông tay, đổi thành tư thế ôm cô vào lòng. Hòa Lam ngủ vô cùng an tĩnh, cơ thể mềm mại giống như bông vải, mềm oặt không xương tựa như không còn sức lực. Cậu ôm cô cực kỳ dịu dàng, chỉ sợ làm đau cô mà cũng sợ cô giật mình tỉnh dậy.

Có điều Bạch Tiềm chỉ lo lắng thừa mà thôi. Hòa Lam ngủ rất sâu, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Bạch Tiềm cẩn thận đặt cô lên giường, từ từ cởi áo ngủ cô ra. Chỉ vài giây đã lột đồ cô sạch sẽ. Cơ thể trắng như tuyết trước mặt cậu như tia sét đánh thẳng vào người cậu, đục vọng như măng mọc sau mưa, từ từ lớn lên và càng cứng, không thể ngăn cản nổi.

Hai bầu vú đầy đặn trắng trẻo rồi cái bụng bằng phẳng còn có khu rùng rậm sâu kín của phụ nữ làm cho người ta huyết mạch căng phồng, không thể không đỏ mặt.

Cậu em dưới đáy quần cậu đã giương lên thật cao từ lâu, yết hầu di chuyển vô số lần, vì nghĩ đến đường dài về sau nên cậu vẫn cố gắng nhẫn nhịn.

Cậu dạng hai chân cô ra thành hình chữ ‘M’, thuận tay lấy camera đã chuẩn bị từ trước chụp hình cô. Hòa Lam còn là con gái, nơi đó rất kín đáo. Cậu thử mấy lần cũng không thể vào được chỉ có thể dùng tay mò mò.

Sau khi lần mò mấy lần mới tìm được cái động nhỏ kia, chỉ cần nhẹ buông tay nơi đó thì đã không thấy tăm hơi. Không còn cách nào khác cậu chỉ có thể dùng một tay giữ âm hộ, một tay khác cầm máy ảnh chụp vào chỗ đó.

Kế hoạch bây giờ mới bắt đầu...

Cuối cùng Bạch Tiềm không thể chịu được nữa, ném máy ảnh qua một bên, run rẩy cúi người xuống nằm giữa hai chân cô, dùng đầu lưỡi ướt át liếm láp âm hộ, vạch cho âm hộ cô hé mở ra. Bên trong ẩm ẩm, ướt ướt, trong lúc ngủ mơ Hòa Lam dường như cũng có cảm giác, cô giật giật chân rồi bất an kẹp chặt đầu cậu.

Nhưng bên trong cô thật sự quá chật, đầu lưỡi cậu bị mắc kẹt, phải mất một lúc cậu mới rút ra được.

Bạch Tiềm chống người giữa hai chân cô im lặng nhìn cô cười.

Cho dù còn con gái cũng không tới nỗi chật như vậy. Không biết lúc cậu đi vào có làm cô bị thương không? Cậu rất muốn được nhìn thấy cô giãy giụa ớn ớn cảm tay cậu xin tha cho, đôi chân thon dài vô lực kẹp lấy eo cậu, cơ thể đung đưa theo mỗi lần cậu ra vào. Niềm vui sướng đó thật khiến người ta háo hức mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 22: Quà tặng

Hòa Lam bị quấy nhiễu suốt mấy ngày nay nên trông cô phờ phạc rũ rượi không có tinh thần.

Lại đến ngày nghỉ! Thường ngày vào lúc này Hòa Lam cực kỳ vui vẻ, vì cả tuần bận rộn rồi cuộc cũng được nghỉ ngơi. Nhưng hôm nay cô không hề vui chút nào. Mỗi lúc ở nhà, cô chỉ lo người nọ sẽ gọi điện thoại tới quấy rối; mỗi ngày lúc ra cửa còn phải lo lắng ở cửa có xuất hiện cái gì không nên xuất hiện hay không.

May mắn cuối cùng người nọ cũng chịu tha cho mấy ngày.

Sáng sớm, cô đến quảng trường trung tâm thành phố mua đồ. Mua sắm này nọ xong đã là buổi trưa. Đến lúc cô từ trong trung tâm thương mại đi ra mới phát hiện trạm xe buýt phía trước đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác rồi.

Hòa Lam đứng tại chỗ một hồi, đang suy nghĩ xem nên đi về bằng cách nào thì có một chiếc xe hơi dừng ngay bên cạnh cô. Cửa xe hạ xuống, Trác Ninh ngồi trong xe mỉm cười nói với cô: “Trùng hợp vậy chị.”

Hòa Lam không quen với cách gọi này của cậu ta, lúng túng không biết trả lời thế nào.

Trác Ninh rất tự nhiên khoác tay lên cửa xe nhìn cô: “Chỗ này rất khó bắt xe, đi đâu để em đưa chị đi một đoạn?”

“Không phiền chứ?” Ngoài quan hệ với Bạch Tiềm thì thật ra họ không quen.

Trác Ninh mỉm cười: “Tiềm đang ở nhà em, chị có muốn đến gặp cậu ấy không?”

Hòa Lam nói: “Sáng sớm đã ra ngoài là vì đến chỗ cậu sao?”

“Xưa nay bọn em luôn rất thân mà.”

Hòa Lam không từ chối nữa, lên xe của cậu.

Tài lái xe của Trác Ninh cũng rất được, mặc dù chạy nhanh nhưng vô cùng vững vàng. Suy nghĩ của Hòa Lam đều tập trung về Bạch Tiềm nên cô có vẻ

hơi mất tập trung. Trác Ninh nhìn ghé sau qua gương chiếu hậu tùy ý nói: “Chị, suốt mấy năm qua Tiềm đều ở cùng với chị mà không có đi đâu sao?”

Hòa Lam lên tiếng đáp: “Ừ, sao lại hỏi vậy?”

Trác Ninh thở dài: “Gần đây em có nghe được tin người nhà họ Bạch đang tìm cậu ấy khắp nơi. Tình cảm của hai người tốt như thế em sợ nếu như có một ngày cậu ấy chịu quay về...” Trác Ninh không nói tiếp, nhưng lòng Hòa Lam bỗng thấy mất mát trống trải không biết phải nói gì.

“Có điều chị không cần phải lo lắng, cậu ấy thích chị như vậy nên chắc không nỡ đi đâu.” Trác Ninh cười: “Nhưng người nhà họ Bạch cũng không phải hiền lành gì, chị nên cẩn thận.”

Hòa Lam chỉ trả lời qua loa cho có. Sau khi Chung Uyển và Bạch Khải ly hôn, Bạch Tiềm không dính dáng gì đến người của nhà họ Bạch nữa, sao bây giờ bọn họ lại muốn tìm cậu ấy về sao?

Hòa Lam cảm thấy vô cùng hoang đường.

Thật ra thì trong lòng cô cũng hiểu rất rõ, chuyện đó không có gì hoang đường cả chẳng qua cô cũng không muốn cậu ấy quay về. Không biết bắt đầu từ khi nào, Bạch Tiềm đã trở thành một phần không thể tách rời trong sinh mệnh cô.

Trác Ninh nhìn lướt qua Hòa Lam bằng ánh mắt khó hiểu. Cậu ta vẫn luôn thắc mắc không hiểu Bạch Tiềm thích Hòa Lam ở chỗ nào? Ngoài vẻ hiền lành đơn thuần ra thì chị ta có điểm gì đặc biệt? Vấn đề ấy đã từng khiến cậu ta rối rắm suốt thời gian dài trong khoảng thời gian thiếu niên.

Lúc lái xe được nửa đường thì Trác Ninh nhận được cuộc điện thoại, áy náy nói với cô: “Chị, xin lỗi, người giúp việc nói cho em biết Tiềm không đợi được nên đã đi về trước, hay đề em đưa chị về nhé?”

Hòa Lam không bận tâm nên cũng gật đầu.

Lúc xe đến trấn nhỏ, Trác Ninh khẳng khái muốn đưa cô về đến nhà nên Hòa Lam đành để cậu ta đi theo. Lúc hai người về tới thì thấy Bạch Tiềm ngồi gác chân lên ghế sofa đọc tạp chí nói về xe hơi, khi thấy hai người đi vào thì cậu khẽ nhủ mày. Trác Ninh cười nói với cậu: “Vô tình gặp chị ấy trên đường, chị ấy không bắt được xe nên mình đưa chị ấy đi một đoạn.”

“Vậy mình thay chị ấy cảm ơn cậu.” Bạch Tiềm nhướn mày cười, đóng sách cuốn tạp chí lại.

Ánh mắt bọn họ giao nhau một lúc lâu. Trác Ninh vẫn giữ nụ cười đắc ý rồi chào tạm biệt Hòa Lam.

Cô không phát hiện sự khác thường giữa họ, một môi xoa đầu châu mày.

“Vẫn còn thấy khó chịu sao?” Bạch Tiềm hỏi.

Hòa Lam lắc đầu rồi cười cười với cậu sau đó trở về phòng.

Buổi chiều, Bạch Tiềm đi gặp Trác Ninh. Lúc đến biệt thự người giúp việc nói cho cậu biết Trác Ninh đang ở sân Golf. Bạch Tiềm không gọi điện thoại mà trực tiếp đi ra khu vườn phía sau. Nhưng cậu không ngờ lại gặp Lý Mạn Xu ở đây.

Hôm nay cô ta ăn mặc rất đúng mực. Quần short màu cam, trên người mặc áo nhún vai màu đen. Lúc Bạch Tiềm đi ngang thì cô ả cười duyên với cậu, nhưng Bạch Tiềm lại coi như không hề nhìn thấy mà đi phớt qua cô ta luôn.

Lý Mạn Xu vẫn đứng đó cười, thổi ngón tay út vừa mới sơn còn chưa khô hẳn.

Đến sân Golf Bạch Tiềm lôi Trác Ninh ra sân rồi đề cậu ta ra ghé dựa hỏi: “Trác Ninh, cậu có ý gì hả?”

“Có ý gì là sao?” Trác Ninh cười rất chân thành hỏi lại, có vẻ như cậu ta không hiểu ý cậu.

Bạch Tiềm tức giận túm chặt cổ áo cậu ta đến mức làm đứt hai chiếc cúc. Trác Ninh bực bội quát lên: “Đây là bộ nằm trong bộ sưu tập Versace mùa thu mới nhất của tuần lễ thời trang Milan năm nay, cậu thật quá đáng.”

Bạch Tiềm tiếp tục ấn cậu ta vào ghế: “Hỏi cậu đấy, đừng đánh trống lảng.”

Trác Ninh cố nín cười không đùa nữa: “Được, mình nói thật.”

“Nói đi.”

Trác Ninh thay đổi sắc mặt nói: “Mình chỉ tò mò thôi. Chúng ta làm bạn bao nhiêu năm qua mà thấy cậu chưa bao giờ thích ai. Người của nhà họ Bạch giờ đang tìm cậu khắp nơi, hãy suy nghĩ về tương lai của cậu, đừng mãi đắm chìm trong mơ mộng. Hãy biết đối mặt với thực tế.”

“Sao mình có cảm giác cậu đang khuyên mình trở về vậy?”

“Mình đúng là có ý này.”

Bạch Tiềm càng túm chặt cổ áo cậu ta phì cười nói: “Chuyện nực cười nhất mình từng nghe.”

Buồng cổ áo cậu ta ra, kế tiếp hai người cùng ngồi dưới đất. Trác Ninh đưa cho cậu một chai nước, Bạch Tiềm mở nắp chai, một tay chống trên cò, yết hầu di chuyển lên xuống liên tục.

“Mình sẽ không hại cậu, có một số việc không phải như bề ngoài cậu thấy. Mấy ngày trước người nhà họ Bạch gọi điện cho mình hỏi chuyện về cậu.”

“Nếu cậu nói cho bọn họ biết thì tội mình không còn là anh em gì nữa.”

Trác Ninh trung cái vẻ mặt ‘mình biết ngay cậu sẽ nói như vậy mà’ nói: “Yên tâm đi, mình không nói cho bọn họ biết. Nhưng người nhà họ Bạch không ngồi yên đâu, cậu tự giải quyết cho tốt, đến lúc đó không cần thận bị tìm được cũng đừng trách mình.”

Bạch Tiềm im lặng một lúc lâu, sau đó hỏi về chuyện của Lý Mạn Xu.

Trác Ninh nói: “Cô ta muốn bàn chuyện làm ăn với mình, chuyện buôn bán thuốc. Mình giao mấy xưởng phía đông cho cô ta làm đại lý ba tháng, cô ta phải chịu chi phí ship hàng đường thủy.” Hàng năm theo đường thủy từ vùng Nam Giang ra bên ngoài đều do nhà họ Lý nắm giữ, bây giờ quyền lợi này thuộc về anh họ Lý Minh của Lý Mạn Xu. Lý Mạn Xu ở nhà họ Lý rất có địa vị, cho nên đương nhiên là có năng lực này.

Bạch Tiềm đáp lại một tiếng rồi ghi nhớ trong lòng. Cậu cảm giác chuyện không đơn giản như vậy, ở Từ Khê tốt như vậy sao cô ta cứ nhất định chạy đến Vân Thành buôn bán thuốc làm gì?

Nghĩ sao cũng thấy không thể tin được.

Hòa Lam vừa nghĩ may quá hôm nay người nọ không gọi điện thoại quấy rầy thì điện thoại di động chợt vang lên. Do dự một lúc lâu cô mới dần lòng kích động mà bắt máy nghe.

Vừa nghe thì liền nhận ra giọng nói khàn khàn vô si quen thuộc: “Cô Hòa Lam, đã lâu không gặp.”

“Sao anh giống âm hồn không tan như vậy hả? Nếu còn tiếp tục, đừng trách tôi không khách sáo!”

“Để tôi đoán thử xem, nhất định bây giờ cô đang nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ xem làm sao để chặt tôi thành trăm mảnh đúng không? Có điều khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như cô thì không nên mang vẻ oán hận, như vậy không đẹp chút nào!”

“Đủ rồi!”

“Ngay cả giọng nói tức giận cũng rất dễ nghe nữa. Cô Hòa Lam đúng là một báu vật hiếm có. Chắc hẳn em trai cô khi ở cùng cô thì mỗi phút mỗi giây đều nghĩ tới cơ thể cô đúng không? Lúc cô ‘tự sướng’ em trai cô có đứng bên cạnh nhìn không?”

“Đầu óc anh có vấn đề sao?” Chuyện như vậy... mặt Hòa Lam nóng bừng, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh ở kho hàng bỏ hoang đêm hôm đó, giống như bí mật bị vạch trần nên cô vô cùng xấu hổ.

“Tức giận lắm rồi à? Xem ra tôi đoán không sai, chắc lúc cô Hòa Lam ‘tự sướng’ sẽ lấy cậu ta làm hình mẫu đúng không? Đúng là bụng đói ăn quàng mà! Đàn bà lúc nào cũng miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo, bề ngoài thì hay giả vờ làm thánh nữ!”

“Đủ rồi! Tôi không muốn nghe anh nói những nói cuối nữa!”

“Đừng cúp!” Người nọ như biết được cô muốn cúp điện thoại, cười nói, “Đừng cúp vội, tôi có món quà tặng cô.”

Hòa Lam không biết anh ta còn muốn làm gì nên Hòa Lam dứt khoát ngậm miệng.

“Ra ngoài đi, quà đặt ngoài cửa nhà cô. Nhưng tôi có điều này muốn khuyên cô Hòa Lam, hãy nhanh chân đi lấy quà, mặc dù vật đó là đồ tốt nhưng nếu bị người lạ nhìn thấy...” Sau đó là một tràng cười quái dị.

Hòa Lam chạy nhanh ra mở cửa ôm lấy chiếc hộp màu đen rồi vội vàng chạy vào phòng đóng cửa lại.

Cô tựa vào cửa thở hổn hển, trán toát mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 23: Ngõ ngàng

Hòa Lam do dự một lúc lâu mới mở chiếc hộp màu đen ra. Bên trong là một xấp CD.

Hòa Lam sùng sốt, lập tức đẩy nắp hộp lại, vò đầu gối trên giường, mặt nóng bừng. Trong hộp không có gì khác ngoài đĩa phim người lớn.

Điện thoại gọi tới, Hòa Lam bắt máy: “Anh gây rối đủ chưa? Tôi thật sự không thể chịu đựng được nữa rồi!”

“Cô Hòa Lam, món đồ đó rất tốt, có thể giúp cô sinh ra cảm giác hưng phấn... Một mình thì cô đơn buồn chán lắm, xem vài đĩa phim để bồi bổ cho tinh thần cũng không tồi. Hay là cô rủ em trai mình xem cùng đi, tôi nghĩ nhất định cậu ta sẽ rất thích.”

“Tôi chỉ muốn vứt mấy thứ này đi ngay lập tức!”

“Vứt đi á?” Người nọ như vừa nghe được một truyện cười, nói: “Vay ngày mai những thứ đó chắc chắn sẽ còn xuất hiện ở trước cửa nhà cô, lúc đó không chừng còn không có hộp đựng đâu.”

Hòa Lam cau mày, chỉ hận không thể bóp nát điện thoại trong tay.

Sau khi cúp điện thoại, nhịp thở của Hòa Lam vẫn chưa thể bình thường trở lại. Một lúc sau điện thoại lại vang lên. Hòa Lam không nhìn màn hình mà nhấc nghe luôn: “Vẫn chưa xong à? Rốt cuộc anh còn muốn gì nữa?”

Đầu dây điện thoại bên kia im lặng một lúc rồi vang lên giọng nói có vẻ kinh ngạc: “Chị, chị bị sao vậy?”

Hòa Lam giật mình lập tức che miệng: “T... Tiềm, là em sao?”

“Không phải em thì là ai? Đã xảy ra chuyện gì à?”

Hòa Lam vội nói: “Không có... Không có gì, mấy người bán hàng đa cấp đáng ghét thôi. Em ở bên ngoài phải ngoan, nhớ về sớm.”

“Em biết rồi.”

Nói xong mấy câu ngắn ngủn mà lòng bàn tay Hòa Lam đã tuôn đầy mồ hôi. Nghĩ đến việc có lẽ Bạch Tiềm đã đoán ra được việc gì đó, cô bỗng sợ hãi, mặt và hai tai đều nóng bừng cả lên. Ném cả hộp CD vào trong hộp rồi đẩy kín lại, cô nghĩ tới nghĩ lui, đổi rất nhiều chỗ, cuối cùng vẫn giấu ở dưới gầm giường.

Hòa Lam thở than ngồi tựa vào đầu giường.

Có phải gần đây cô đã đắc tội với ai không? Nếu không giải quyết dứt điểm chuyện này cô sẽ còn bị quấy rầy tiếp.

Trong lòng buồn bực, Hòa Lam kéo chăn che kín đầu đi ngủ. Đến nửa đêm, cô bị tiếng ồn ào từ hàng xóm đánh thức, dựa vào đầu giường thờ dài, làm thế nào cũng không ngủ được nữa.

Ngồi trong phòng nghe tiếng mưa rơi rả rích bên ngoài, cô vén rèm nhìn ra ngoài, nước mưa đã đọng thành những vũng lớn dưới mặt đường gồ ghề. Hòa Lam nhìn ánh trăng mờ mịt chợt nhớ lại mùa thu nhiều năm về trước, ba mẹ dẫn theo cô đến vùng Tam Giác Vàng, sinh sống ở một thị trấn nhỏ trung du miền núi.

Trăng đêm đó không tròn như bây giờ.

Mẹ cô mặc váy mỏng màu đỏ ôm cô ngồi trên nhà sàn hát nhạc thiếu nhi. Tiếng hát du dương dịu dàng dễ dàng đưa con người ta chìm vào trong giấc mộng.

Hòa Lam ôm chặt cánh tay, đột nhiên cảm thấy lạnh mà co người lại. Cô không muốn nhớ lại chuyện đêm đó, ngay cả khuôn mặt mẹ cô cũng dần trở nên mơ hồ.

Cô gõ gõ đầu mình, lúc muốn trí nhớ của mình rõ ràng lại chỉ có thể nhớ mong lung mù mịt. Nhiều năm trước, kể từ lúc cô bắt đầu một mình sống ở đây, cô đã dần quên những chuyện trong quá khứ, chỉ cảm thấy lúc cô nhớ phải làm điều gì đấy thì lý trí lại cho rằng cô không nên làm.

Cũng có khi cô gặp ác mộng, nằm mơ thấy những gương mặt đầm đìa máu me khiến cô không thể nói gì, làm gì được. Cô luôn cảm giác mình đã làm sai điều gì đó, trong lòng luôn nặng nề không yên.

Hàng xóm vẫn cứ ồn ào, Hòa Lam tỉnh lại từ trong hồi ức, vô cùng buồn phiền. Cô mở cửa sổ nghe tiếng mưa rơi, cuối cùng nhận ra lẫn với tiếng chày sành rơi xuống đất là tiếng đánh nhau rất rõ ràng.

Cô lập tức đóng cửa sổ lại, nhưng lòng vẫn không sao yên ổn được.

Nghĩ đến đồng đồ dưới gầm giường, cô lại đứng ngồi không yên, lấy ra lần nữa, không thể vứt cũng chẳng thể giấu, cô không biết phải làm sao.

Tiếng động bên hàng xóm càng lúc càng lớn, Hòa Lam không biết mình bị sao nữa, đến khi cô tỉnh táo lại đã thấy CD được bỏ vào trong đầu DVD rồi. Cô như tên trộm ngồi ở mép giường xem.

Mở đầu là cảnh tượng rất mơ hồ, trời mưa lất phất, hình như là trong con hẻm nhỏ ở Giang Nam. Nhân vật nữ trong CD không ngừng chạy trốn trong

con hẻm như một con vật nhỏ đang sợ hãi. Ông kính di chuyển rất nhanh, làm cho người ta có cảm giác vô cùng căng thẳng.

Chợt cô ấy loạng choạng rồi ngã xuống một vũng nước ở khúc quanh, vùng vẫy thế nào cũng không thể dậy nổi. Có một người đàn ông mặc áo mưa từ phía sau từ từ tiến tới gần, có thể nhận ra lúc này cô ấy rất sợ hãi, hần bước tới trước mặt cô ấy, túm tóc cô ấy lôi vào sâu trong hẻm nhỏ.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên từ ngõ hẻm, sau đó dần dần biến thành tiếng rên rỉ vô thức của nữ chính. Ông kính dần chuyển gần, ở bên dưới của nữ chính, dịch lỏng tuôn ra không ngừng, đôi chân trắng trẻo gãy giữa giữa bùn lầy. Người đàn ông điên cuồng thúc vào, tay ấn đầu cô ấy khiến bộ ngực cô ấy ngập lặn trong bùn đất nhầy nhụa...

Hòa Lam đỏ mặt, luống cuống tay chân tắt DVD.

Miệng lưỡi cô khô khốc, cầm cốc ra ngoài rót nước. Lúc đi ngang qua phòng tắm cô phát hiện cửa phòng tắm khẽ mở, có thể nhìn thấy chút ánh sáng từ bên trong.

Một âm thanh kỳ lạ từ bên trong truyền ra, còn có tiếng khàn khàn đè nén, là tiếng của Bạch Tiềm. Hòa Lam đến gần nhìn, kinh ngạc bật miệng mình.

Bạch Tiềm tựa vào vách tường của phòng tắm, cậu chỉ mặc áo ngủ màu trắng, nửa người dưới trần truồng để lộ hai bắp đùi dài săn chắc. Vật giữa hai chân cậu cương cứng run run. Cậu cắn môi, ánh mắt mờ màng, cầm một cái quần lót cotton màu trắng bao bọc lấy vật kia của mình mà chà xát.

Đó là quần lót cô vừa thay ra!

Hòa Lam bật miệng thật chặt mới có thể khiến mình không hét lớn lên.

Cậu bắn ra rất nhiều, bắn hết lên cả quần lót của cô. Cậu lấy quần lót lau sạch sẽ chất bắn trên vật kia rồi ra ngoài ban công bỏ vào trong máy giặt.

Chờ cậu rời khỏi, Hòa Lam mới ra ban công cầm chiếc quần lót lên xem. Trên quần lót còn lưu lại rất nhiều chất dịch đặc quánh màu trắng, cảm giác ướt ướt nhớt nhớt thật đáng ghê tởm. Lúc bàn tay đụng phải quần lót còn có thể cảm nhận được nhiệt độ của nó. Một mùi nồng nặc xộc vào mũi, Hòa Lam hốt hoảng vội nhét chiếc quần lót xuống tận dưới đáy máy giặt.

Về đến phòng rồi mà đầu óc Hòa Lam vẫn vô cùng hỗn loạn.

Bạch Tiềm lại lấy quần lót của cô để thủ dâm?

Cô biết đây là nhu cầu sinh lý bình thường của thiếu niên trong thời kỳ trưởng thành, nhưng sao cậu lại lấy quần lót cô để làm chuyện đó?

Trong lòng cậu, cô không chỉ là chị gái mà còn là phụ nữ, là đối tượng cho cậu tưởng tượng sao? Nhận ra điều này Hòa Lam như cảm thấy có tia sét đánh ngang qua đầu, không thể bình tĩnh nổi.

Chẳng lẽ là di chứng từ ngày ở kho hàng đó? Nếu không sao cậu có thể...

Hòa Lam rối rắm vì chuyện này cả đêm, sáng sớm hôm sau thức dậy hai mắt cô đỏ ngầu. Bạch Tiềm làm xong bữa sáng nhìn thấy cô như vậy hơi sững người, rồi lại dịu dàng hỏi: “Chị, chị sao vậy?”

Hòa Lam đỏ cả hai tai, ấp úng nói, “Không có... Không có gì.” Ánh mắt của cô thoáng lướt qua người Bạch Tiềm nhưng vẫn bị cậu bắt được.

Bạch Tiềm mỉm cười đến gần cô, khoác vai cô nửa đùa nửa thật nói, “Chị, sao chị nhìn em như vậy? Có phải thấy em rất đẹp trai không?”

Hòa Lam vội né người sang một bên: “Em làm gì vậy? Ăn sáng đi rồi còn đi học.”

Bạch Tiềm nói: “Hôm nay là ngày nghỉ mà, chị không sao chứ?” Cậu lo lắng đưa tay sờ trán cô. Hòa Lam lại tránh đầu sang một bên, “Chị không sao, tối qua ngủ không ngon nên thần kinh hơi căng thẳng.”

“Vậy để em xoa bóp vai cho chị nhé?”

“Không cần!”

Hòa Lam dường như cũng cảm thấy thái độ của mình không đúng lắm, hơi dịu giọng lại: “Chị nghỉ một lúc là được, em mau ăn sáng đi.”

“Thật không sao chứ? Sắc mặt chị không được tốt lắm. Hay là em đưa chị đến bệnh viện khám xem sao nhé?”

“Thật sự không cần mà. Em cứ làm việc của em đi, mặc kệ chị.”

Bạch Tiềm đành thôi.

Mấy ngày sau đó, Hòa Lam cũng không biết phải đối mặt với cậu ra sao. Bạch Tiềm dường như không hề phát hiện ra điều gì, vẫn cười với cô, nấu cơm cho cô, nói chuyện với cô như trước, không hề kiêng dè. Nhưng lúc cậu mỉm cười nhả nhện trong đầu Hòa Lam sẽ xuất hiện hình ảnh trong phòng tắm đêm hôm đó.

Cơ thể thiếu niên hoàn mỹ, vẻ mặt phờ phẹt, dục vọng căng tràn... Hòa Lam vừa nghĩ đến đã cảm thấy mặt mình nóng bừng. Điều còn ghê tởm hơn chính là cậu còn dùng quần lót của cô mà... Vậy mà mỗi lần nói chuyện với cô sao cậu có thể xem như không có chuyện gì xảy ra như vậy được? Còn cô, dù cố gắng thế nào cũng cảm thấy không thể tự nhiên.

Thì ra, không chỉ có hình dáng bên ngoài cậu đã lớn lên, mà cả bên trong cậu cũng đã trưởng thành rồi. Cậu cũng có nhu cầu sinh lý như một người đàn ông bình thường, cần được thỏa mãn, cần được phát tiết.

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ, Hòa Lam giật mình, chần chừ một lúc mới ra mở cửa.

Bạch Tiềm bung ly sữa tươi đứng ở cửa kính ngạc nhìn cô: “Chị, chị thật không sao chứ? Mấy hôm nay chị cứ như người mất hồn vậy. Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Hòa Lam lùi một bước: “Tiềm, là em à?”

“Không phải em thì là ai?” Bạch Tiềm cười rồi đi lướt qua cô bước vào phòng. Đặt ly sữa tươi trên tủ đầu giường, cậu đá dép leo lên giường cô nằm giang cả hai chân hai tay ra.

“Không phải em cũng có giường của em à, sao còn chiếm giường chị?” Mấy thứ đồ kia được giấu dưới giường, tim Hòa Lam đập thình thịch, đi đến kéo hai tay cậu.

Bạch Tiềm mặc cho cô kéo vẫn nằm bất động, Hòa Lam hét cách với cậu, mặt đỏ lên gặng giọng nói: “Ngồi dậy!”

“Kỳ lạ thật, bình thường chị sẽ không đối với em như vậy, sao hôm nay chị lại có phản ứng kỳ lạ như thế? Thật không bình thường chút nào.” Cậu đưa ngón trỏ lên môi nhìn cô ra vẻ suy nghĩ.

Hòa Lam bị cậu nhìn như vậy trong lòng vô cùng căng thẳng, giống như bị người khác phát hiện bí mật, tức giận nói: “Đừng nói đùa, mau đứng dậy đi!”

Bởi vì dùng sức quá mạnh, cô bị phản lực ngã nhào lên người cậu. Bạch Tiềm ôm lấy cô, bỗng nghe thấy có tiếng gì đấy giống như đồ bị rơi ra. Cậu đưa tay xuống giường cảm lên, thì ra là một cái hộp màu đen.

“Đừng xem!” Hòa Lam vô cùng hốt hoảng la lên.

Bạch Tiềm đổi tay, nâng cái hộp ngồi dậy: “Sao chị căng thẳng vậy? Bên trong có gì sao?” Nói xong cậu từ từ tháo nơ bướm mở nắp hộp ra.

Hòa Lam nhào qua muốn cướp lại nhưng Bạch Tiềm nhanh nhẹn lẩn người một vòng, toàn bộ CD trong hộp bị đổ ra. Cậu nhìn vài lần rồi chợt im lặng, một lúc lâu mới cầm một đĩa CD lên nhìn. Đây là một CD có bìa màu hồng, là hình ảnh của một người phụ nữ bị một nam thiếu niên đè lên, có thể nhìn thấy bộ phận bên dưới giao nhau rất rõ ràng.

“Chị xem cái này sao?” Giống như phát hiện ra vùng đất mới, cậu co chân trái lại đặt đĩa CD lên đầu gối.

Bị cậu vừa nhìn vừa cười như vậy, mặt Hòa Lam như sắp bị thiêu cháy đến nơi, thật sự không thể bào chữa.

“Không nhìn thấy em còn cho rằng chị là thánh nữ không thể bị ảnh hưởng cơ đấy.”

Hòa Lam then quá thành giận: “Đưa chị!”

Bạch Tiềm nằm ngửa người ra đưa CD tới trước mặt mở miệng đọc: “Phụ nữ trẻ đã kết hôn không chịu được cô đơn, giang rộng hai chân trước mặt em trai...”

“Đừng đọc!” Hòa Lam vội nhào người tới bịt miệng cậu lại.

Bạch Tiềm liếc mắt nhìn cô, môi cậu vừa âm ỉm lại có cảm giác lạnh lạnh, chạm vào lòng bàn tay cô lại như lửa cháy. Hòa Lam buông tay ra cũng không được, cứ bịt miệng như thế cũng không xong. Bị cậu nhìn như vậy, rốt cuộc cô không chịu nổi phải buông cậu ra, lui sang một bên.

“Chị cần gì lo lắng như vậy, em có nói gì đâu. Chị, thật ra cái này cũng không có gì, em có thể hiểu được.”

Giọng cậu rất êm dịu nhưng ánh mắt lại khiến cô không không thể nào thoải mái được, giống như mình đang ở trần truồng trước mặt cậu vậy. Mặt Hòa Lam đỏ bừng lớn giọng nói: “Chính em cũng...”

Ý thức được mình nói điều không nên nói cô liền im bặt.

Bạch Tiềm quay đầu lại nhìn cô cười cười: “Nói đi. Tại sao lại không nói nữa?”

Thái độ của cậu... khiến Hòa Lam nghẹn giọng, sau đó cô buột miệng nói: “Không phải em cũng dùng quần lót chị thủ dâm đấy sao?”

Bốn phía chợt im lặng.

Mặt Bạch Tiềm chìm trong bóng tối, một lúc lâu sau cậu mới cúi đầu kéo cái hộp qua rồi buông tay cho chiếc đĩa CD rơi vào trong hộp. Cậu lấy nắp từ

từ đây lại, sau đó bình tĩnh nói: “Thì ra chị biết hết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 24: Run rẩy

Mồ hôi ứa ra đầy hai lòng bàn tay Hòa Lam.

Bạch Tiềm không chút kiêng dè, “Em còn nghĩ rằng chị không biết gì cả, thì ra cũng giống người khác. Mặc dù trong lòng em chị là người rất đặc biệt, nhưng mà...” Nói đến đây, cậu cười khẩy, khẽ nhún vai.

“Sao em có thể coi như không có chuyện gì như vậy hả?” Hòa Lam hỏi.

“Vậy chị cho rằng em nên làm gì?” Bạch Tiềm nhào người tới, nhìn vào mắt cô nói: “Em đã muốn nói thẳng ra lâu rồi. Giờ em không cần nói chị cũng đã biết, không phải rất tốt sao?”

Hơi thở của cậu nóng hổi phả lên mặt cô, tai Hòa Lam đỏ bừng lên, vội quay đầu. Bạch Tiềm xoay mặt cô lại để cô nhìn thẳng vào mắt cậu: “Tại sao không nhìn em? Chột dạ hay sợ hãi? Nếu là người ngay thẳng sao lúc nhìn thấy lại không nói gì? Thật ra trong lòng chị cũng đang vui mừng, đúng không? Nếu là một thánh nữ thì sao lại xem mấy thể loại này? Dục vọng của chị chưa được thỏa mãn sao?”

“Tiềm! Em nói bậy bạ cái gì vậy?” Hòa Lam cảm thấy như tấm màn che bị xé rách, bí mật trong lòng mình cũng bị cậu nhìn thấu, môi khẽ run run. Cô khổ sở che mặt, kìm nén hơi thở.

Bạch Tiềm kéo tay cô ra, nâng cằm cô lên, rồi hôn cô. Cả người cô bị cậu giam ở trong lồng ngực chỉ bằng một tay nhưng lại rất chặt, khiến cô có giấy dựa thế nào cũng không thoát ra được. Cô không ngừng thở dốc, chỉ có thể bị động chịu đựng, xụi lơ ở trong lòng cậu.

Cậu vừa ôm cô vừa vuốt ve cơ thể cô, đầu ngón tay di chuyển một chút đã có thể cời được hết cúc áo của cô. Sau khi buông môi cô ra, cậu hôn vào cổ cô, liếm láp nơi mẫn cảm của cô, phát ra âm thanh dâm đãng.

Cả người Hòa Lam chột nhẹ bằng, cô bị cậu nhấc lên đặt lên đùi.

Bạch Tiềm tựa vào đầu giường nhìn cô, bàn tay đặt sau lưng cô kéo cô về phía trước, cả người cô đổ sập lên người cậu. Nhìn cô đỏ mặt, cậu ngửa đầu cười to, chưa từng phóng túng như vậy.

Hòa Lam vô cùng xấu hổ: “Tiềm, em buông chị ra trước đã, có gì từ từ nói.”

Bạch Tiềm cười: “Từ từ nói? Bây giờ em đang từ từ nói đây. Nếu em không từ từ nói sao chị có thể ngồi ở chỗ này được?”

Cậu ngồi thẳng dậy, hai tay ôm lấy eo cô kéo cô lại gần mình. Có gì đó thô cứng chọc thẳng vào mông cô, cách một lớp vải nhưng cô có thể cảm nhận được vật kia rất nóng bỏng, đầy nguy hiểm. Hòa Lam không dám nhúc nhích, nhớ lại cảnh tượng trong phòng tắm mấy ngày trước, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ dối mình rằng cậu là đứa em trai hiền lành ngoan ngoãn của mình nữa.

Bạch Tiềm vịn vào một vài sợi tóc rơi bên má cô, ghé sát tai cô nói: “Em không thích dùng sức mạnh, cho nên chị, chị chỉ cần thỏa mãn nhu cầu nhỏ nhỏ của em thôi.”

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, cô có thể nghe rõ tiếng kéo khóa quần của cậu nhưng cũng không dám quay đầu lại. Một lúc sau, cậu nắm lấy tay cô, mặc kệ cô kháng cự, đè tay cô xuống dưới đùi quần mình.

Cậu nhỏ của cậu đã phản ứng từ lâu, chỉ chờ cậu nắm lấy tay cô bao trùm lấy, hưng phấn run rẩy vài cái rồi bắn một ít dịch trắng nhầy nhựa vào lòng bàn tay cô. Một tay cô không thể nắm hết được, cậu liền kéo luôn cả tay còn lại để hai bàn tay cô nắm lấy hết cậu nhỏ của mình.

Tay cô vừa ẩm áp vừa mềm mại, bởi vì căng thẳng cho nên rịn ra không ít mồ hôi, trắng nõn ươn ướt, vô cùng thoải mái. Cậu ngửa đầu thở phào một hơi rồi gối đầu lên vai cô cười mĩa: “Thật quá đáng, thiếu chút nữa là xuất ra luôn rồi. Chị đừng có bày ra vẻ mặt này nữa được không? Làm người ta vừa nhìn đã muốn ấy.”

Cậu vừa cười, một tay vừa nâng cằm cô lên.

Hòa Lam vô cùng xấu hổ, chỉ muốn đào một cái lỗ để chui xuống. Bạch Tiềm dính sát người cô, ngang ngược bắt tay cô phải nắm lấy vật kia của mình, hơi thở nặng nề phả lên cổ cô, lúc hưng phấn còn nhẹ nhàng gặm mút vành tai cô.

Lần đầu tiên cậu bắn dịch vào tay cô, chất lỏng màu trắng đục dính đầy tay, đặc quánh, nóng bỏng, còn có mùi là lạ.

Bạch Tiềm giữ chặt cầm cô, bắt cô phải nhìn xuống vật kia của mình, nhìn nó trưng phồng trong tay cô, bá đạo nói: “Thế nào? Của em có lớn không, có thô ráp không? Có gì khác với của cái tên chị xem trong đĩa không?”

Sao Hòa Lam sao có thể trả lời vấn đề này, nước mắt chảy ra từ khóe mắt, mặt cô đỏ như trái hồng chín.

“Không nói gì là muốn làm sao?” Cậu dùng những từ ngữ ác ý để ép buộc cô còn vật nóng ẩm, cứng chắc kia lại không ngừng ma sát trong lòng bàn tay của cô: “Có nói không? Nếu không nói em sẽ làm.”

“Đừng!”

“Vậy thì nói cho em nghe, chị có thích em không, có thích nó hay không?” Cậu đè chặt tay không chịu buông, vật ở trong tay cô càng lúc càng căng phình đến nỗi không thể nắm hết được nữa, Hòa Lam nhắm mắt lại, gượng gạo nói: “... Thích.”

Giọng cô nhỏ như tiếng muỗi kêu khiến cậu không vừa lòng, cậu nắm cầm cô kéo dài giọng nói: “Không nghe thấy.”

“Thích em!”

“Thích cái gì của em? Em muốn nghe chị nói.” Cậu nhìn cô chăm chăm, không muốn bỏ lỡ bất kì biến đổi nào dù là nhỏ nhất trên gương mặt cô, trong đôi mắt xinh đẹp của cậu đầy ý chọc ghẹo trêu đùa. Nhìn cô luống cuống không biết làm sao thì cậu cảm thấy thật là thú vị. Cậu chẳng những muốn có được thân thể của cô còn muốn tất cả những gì thuộc về cô, muốn nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ, bất lực, giận dữ, do dự, luống cuống của cô. Mỗi lần nghĩ tới điều đó, vật bên dưới của cậu lại căng cứng, càng lớn hơn, nóng hơn bình thường, chỉ muốn lập tức thực vào nơi ẩm ướt mà cọ xát ra vào vào. Cậu chỉ muốn lột sạch quần áo, trực tiếp tiếp xúc da thịt với cô, làm bùng lên dục vọng của cô, muốn thấy cô sa vào bệ tình của cậu...

Mặt cậu áp sát mặt cô, Hòa Lam liền quay đầu tránh: “Tiềm, đừng ép chị...”

“Em không ép chị, là chính chị chọn.” Tay cậu dần trượt vào trong váy cô, Hòa Lam vội đè tay cậu lại trên đùi. Chỉ tý nữa thôi là cậu chạm vào... rồi.

“Làm gì mà đè chặt như vậy? Hay là chị muốn em sờ chị?” Cậu cố ý xuyên tạc ý của cô, giật giật ngón tay, đầu ngón tay lướt dọc theo viền quần lót cô, ngoắc lấy.

“Đừng!”

Bạch Tiềm nhẹ cười, rút tay về rồi dán người lên da thịt cô: “Xem ra là chị thích sờ em, không thích em sờ chị.” Cậu tiến lại, dục vọng căng tràn của thiếu niên lại bắn ra tay cô, hình như lúc này còn lớn hơn trước rất nhiều, khẽ giật giật trong tay cô.

Hai tay của Hòa Lam bị cậu nắm, bao trọn lấy dục vọng lớn đang căng phồng, Bạch Tiềm cắn vành tai cô, hô hấp nặng nhọc, nói: “Chị vuốt đi, làm ơn, em thực sự rất khó chịu.”

Cậu vừa nắn nỉ vừa ép buộc như vậy làm Hòa Lam không thể không miễn cưỡng vuốt lên xuống giúp cậu. Tốc độ của cô quá chậm, cậu chợt nắm lấy tay cô sức nhanh hơn, cổ họng cậu không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ khiến cô sợ hãi.

Hòa Lam bị dọa vội hỏi: “Đau lắm hả?”

“Đúng vậy, đau lắm.” Rõ ràng là cậu mỉm cười nhưng vẻ mặt lại hết sức phức tạp, Hòa Lam không hiểu rốt cuộc cậu có cảm giác gì.

Bạch Tiềm nhìn cô chăm chăm, chợt ôm cô đè xuống giường, hai tay chống ở hai bên mặt cô, nhìn từ trên xuống. Hòa Lam nằm dưới người cậu không biết làm gì, khép hai chân lại, dường như chỉ có như vậy cô mới cảm thấy an toàn một chút.

Nhưng nếu cậu muốn làm tới, cô có thể ngăn cản được sao? Tay Bạch Tiềm linh hoạt lướt qua làn váy, nhẹ nhàng men theo bắp đùi cô. Hòa Lam đẩy cậu ra nhưng chỉ có thể đẩy được vai cậu, hai chân run rẩy.

“Chị, sao chị căng thẳng như vậy? Em sẽ không làm gì chị. Em đã từng nói em sẽ không dùng sức mạnh với chị, em chỉ muốn biết đáp án một chuyện thôi.”

Hòa Lam cứng người, cậu đã thành công chạm vào giữa hai chân cô, cong ngón trở lên móc một bên quần lót của cô kéo xuống. Ngón tay giữa đã thành công chen vào thăm dò, cô nhũ nhũ mảy, không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ. Bên trong ẩm áp ẩm ướt, thứ dịch màu trắng sữa không ngừng chảy theo ngón tay cậu, làm ướt cả bàn tay cậu.

Cánh hoa mềm mịn bao chặt lấy ngón tay cậu, Bạch Tiềm thở ra một hơi, vừa chơi đùa cánh hoa mềm mại vừa liếm láp môi cô nói: “Còn tưởng rằng chị không có cảm giác gì, thì ra đã ướt từ lâu. Phía dưới ướt như vậy chị còn vờ như không muốn sao? Chị, thật ra chị cảm thấy rất cô đơn đúng không? Nếu không sao chị lại lên lút xem loại phim này?”

Không biết từ lúc nào cậu đã lấy mấy đĩa CD ra lắc lắc ở trước mặt cô: “Lúc chị xem đĩa có nghĩ đến em không? Tuổi của nam chính cũng xấp xỉ tuổi em, đáng tiếc là không đẹp trai bằng em, cậu nhỏ cũng không căng cứng, không lớn như của em. Nhưng chị nhìn chị nhà người ta xem, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ, không giống như chị, chị làm như em đang cưỡng hiếp chị vậy, thật quá đáng! Kỹ năng của em kém như vậy sao? Em không làm chị thấy thoải mái sao? Sao không có chút phản ứng nào vậy?”

Hai gò má Hòa Lam đỏ bừng như uống rượu, bị cậu sờ soạng đến ngây dại. Cô cắn chặt môi, cố gắng không để mình phát ra tiếng rên xấu hổ.

Bạch Tiềm không hề sót ruột, quỳ lết xuống cúi đầu vào giữa hai chân cô.

Có thứ gì đó ẩm ướt lướt qua ‘cô bé’ của cô, cả người cô như có luồng điện xẹt qua. Hòa Lam không nhìn được kêu lên. Thật... thật sướng khoái! Tuy cô không muốn thừa nhận nhưng thật sự cô có suy nghĩ này trong đầu. Cô nhanh chóng nhận ra là cậu đang liếm chỗ đó của cô, đầu lưỡi liếm qua liếm lại giữa hai cánh hoa, cuối cùng ẩn vào giữa cánh hoa.

Hòa Lam căng thẳng, hai cánh hoa khép lại kẹp chặt đầu lưỡi cậu, đầu cậu giật giật, có vẻ như đang mỉm cười. Hòa Lam đỏ mặt, theo bản năng co hai chân lên, kẹp lấy đầu cậu.

Chỉ cần nghĩ tới gương mặt khôi ngô tuấn tú kia đang ghé vào nơi đó, còn dùng đầu lưỡi liếm láp nơi rậm rạp kia, cô vừa cảm thấy xấu hổ vừa hưng phấn. Cả người cô ửng hồng, bị cậu liếm mát thật lâu, cô cảm nhận được rõ ràng có dòng nước bắn vọt ra từ bên trong làm ướt cả cằm cậu.

Bạch Tiềm ngược đầu lên rồi trườn lên nằm trên người cô, kinh ngạc nhìn cô, hỏi: “Cao trào rồi sao? Cậu nhỏ của em còn chưa vào mà đã cao trào rồi hả? Thật sự không thể nhận ra chị lại là người dễ rối loạn như vậy. Em biết ngay mà, bề ngoài càng giống nữ thần thì bên trong càng phóng đảng. Có phải chị rất sướng khi em liếm không? Bên trong cũng cương cứng như vậy, có phải cũng muốn em đâm vào không?”

Hòa Lam dường như không thể ngẩng đầu lên mà chỉ muốn tránh né ánh mắt cậu. Bạch Tiềm mở hai nút áo trước cổ cô, tay luồn ra đằng sau thuận thực tháo khuy áo ngực cô, rồi nói: “Em muốn bú sữa mẹ, chị cho em bú đi.”

Không đợi cô trả lời cậu đã nắm lấy hai bầu ngực cô vuốt ve. Lúc cô nghĩ cậu cũng hay chơi đùa như vậy, nhưng mà lúc đó cô nghĩ còn bây giờ cô đang tỉnh táo, khác biệt rõ ràng như vậy sao cậu lại không hưng phấn cơ chứ?

Thấy vẻ mặt cô biến hóa đa dạng cậu càng hứng thú hơn. Cậu dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy hai đầu vú của cô kéo lên, nói: “Em muốn đi vào chị.”

Cậu cố ý nhìn chằm chằm vào mắt cô, tiếp tục nắm hai bầu vú mềm mại, “Nói đi, chị có cho em đi vào chị không?”

Hòa Lam sắp bị xấu hổ và dục vọng giày vò sắp điên rồi, nói: “Đừng ép chị!”

“Vẫn chưa được sao?” Bạch Tiềm bỗng trở nên bốc đồng, chợt vén váy cô lên đẩy hai chân cô lên thành hình chữ “M”.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Chương 25

Loại này tư thế của cô giúp cậu nhìn không sót thứ gì. Cậu xé rách quần lót cô ném xuống sàn nhà. Lúc này không còn gì che đậy cho nụ hoa bí ẩn kia nữa. Hòa Lam run rẩy, muốn khép hai chân lại thì bị cậu đè đến không thể động đậy được.

Da Hòa Lam rất trắng, dưới cái bụng bằng phẳng là vùng rừng rậm màu đen đều đặn, che lấp chỗ tư mật trắng như tuyết. Trắng đen đối lập vô cùng rõ nét, xinh đẹp bất mắt. Cậu suy nghĩ một lúc thật lâu, nhìn cái ngay trước mắt mình, không nhìn được mà nuốt nước bọt thêm thường.

Chỗ tư mật của cô thật nhỏ, hai cánh hoa hồng mềm mại khép chặt là cánh hoa của trinh nữ. Cậu dùng tay dò tìm mấy lần nhưng không thể tìm được lối vào.

“Nghe nói nơi này của phụ nữ bị đàn ông chơi nhiều thì màu sắc càng đậm, hai cánh hoa cũng càng dần rộng ra. Màu sắc chị còn tươi như vậy, lại còn nhỏ nữa, chứng tỏ chưa từng quan hệ lần nào. Nhưng mà càng như vậy em càng muốn thúc vào, mãnh liệt thúc vào.”

Cậu sờ hai cánh hoa đang khép, mở ra một chút, tìm một lúc mới tìm được lối vào nho nhỏ. Nhờ dịch nhờn trắng đục trơn ướt bên trong, đầu ngón tay cậu lần mò tiến vào, ngo ngoáy một lúc vẫn bị bao chặt. Cơ thể cô rất nhạy cảm, chỉ cần tay cậu mò vào một lúc là bên trong đã ướt nhẹp, tuy nhiên nó vẫn chặt chẽ khít khao, cậu phải dùng sức mới có thể dứt ngón tay vào.

“Chật quá... Thả lỏng một chút, em không muốn dùng sức, chị... em chỉ muốn sờ chị.” Cậu đè trên người cô, dịu dàng hôn khẽ mắt cô, hôn lên giọt nước mắt đang rỉ ra. Cậu dịu dàng nói: “Em đã thích chị từ rất lâu rồi, chị là người duy nhất em thích trên đời này. Chị còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Chị rất giống người đó, xinh đẹp, dịu dàng, lại mong manh tựa như một con gió cũng có thể thổi đi. Nhưng người đó là một người rất kiêu ngạo, rất ích kỷ, mà chị thì không giống. Trên thế giới này, chỉ có một mình chị thật lòng quan tâm em...”

Giọng nói của cậu trầm thấp, Hòa Lam nhớ lại chuyện trước đây, thần kinh đang căng thẳng liền buông lỏng, mất hồn.

Thừa dịp cô ngây ngẩn, cậu dùng sức dứt ngón giữa đi vào một nửa. Hòa Lam hồi hồn, móng tay cầu mạnh vào bắp tay cậu, kêu: “Đau!”

“Đau lắm sao?” Cậu hơi hoảng hốt, “Rõ ràng là em đã rất cẩn thận, liếm láp lâu như vậy phía dưới chị cũng đã rất ướt rồi, sao còn chặt như vậy? Không phải nơi đó của phụ nữ là để cho đàn ông nhấp vào sao? Sao ngay cả ngón tay cũng không thể dứt vào...”

“Đừng nói nữa!” Nghe cậu nói, mặt cô đỏ đến tận mang tai, vội lên tiếng cắt ngang ‘lời nói xằng bậy của cậu’, giống như tìm được nơi để bộc lộ cảm xúc, uất ức rơi nước mắt: “Em đừng có đưa vào nữa, thật sự rất đau. Chì sắp rách rồi... Đừng vào nữa!”

“Được rồi, đừng khóc.” Cậu rút ngón tay ra một cách khó khăn, hôn lên khuôn mặt cô, thì thào: “Thì ra chặt quá cũng không phải là chuyện tốt.”

Thật ra thì cậu biết rõ đây là do một nguyên nhân khác, cô vẫn chưa sẵn sàng với sự đụng chạm của cậu, vì cô luôn căng thẳng cho nên mới đau như thế. Nóng vội khó thành công, cậu đành phải từ từ tiến hành.

Nhưng phía dưới của cậu đang căng phồng hết sức khó chịu, nó muốn bắn hết tinh dịch tích tụ ra ngoài. Nếu không tới nay cậu sẽ chết mất.

Bạch Tiềm vuốt ve gò má cô, nhẹ nhàng mút lấy môi của cô, áp sát đôi môi ẩm ướt của mình vào tai cô nói: “Không cho vào nữa cũng được, nhưng phải cho em chút lợi lộc gì chứ. Nếu không hôm nay em sẽ chết ở trên giường chị mất. Chì, chì có thể nhẫn tâm như vậy sao? Chì thương em nhất mà.”

“Đừng gọi như vậy nữa!” Cậu càng nói cô khó xử, giống như đang nhắc nhở thân phận của cô vậy. Là chị em thì không thể làm những chuyện thế này. Những quan tâm cô dành cho cậu trong thời gian qua thật mỉa mai. Còn một điều nữa cô không thể chấp nhận được là chính bản thân cô cũng có cảm giác...

“Làm gì mà mặt ừ mầy ê như vậy, yêu cầu của em đâu có quá đáng, chỉ là có qua có lại mà thôi. Em giúp chì liếm láp lâu như vậy, chì cũng nên ngậm giúp em một chút chứ.” Cậu giờ cậu nhỏ tới trước mặt cô, trêu chọc cái miệng nhỏ bé của cô.

Vật cứng màu đỏ tím như một hung khí cực lớn ma sát quanh môi cô, chất dịch nhờn trong suốt rỉ ra từ lỗ nhỏ, bôi loạn trên môi cô, trông như đang tô son lên môi cô vậy.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn bị cậu làm cho óng ánh trong suốt, Bạch Tiềm không nhịn được cười: “Thật xinh đẹp. Cái miệng phía dưới xinh đẹp như vậy, cái miệng phía trên cũng mê người không kém. Làm sao bây giờ, em sắp không khống chế nổi rồi. Ngoan, há miệng ra, cho em vào đi.”

Vật trước mặt cô càng lúc càng lớn, chỉ liếc mắt nhìn một cái cô cũng cảm thấy sợ hãi. Cô có cảm giác như nếu cậu chen vào, miệng cô sẽ rách mất.

“Không muốn? Được thôi. Nếu không cho em vào bên trên, em sẽ thực vào bên dưới.” Cậu đưa tay vào giữa hai chân cô thăm dò, chỗ đó đã ướt át từ lâu, cậu vừa sờ đến cô càng thêm nhạy cảm vạn phần, hai cánh hoa hơi hé mở làm thấm ướt cả tay cậu.

“Ướt thật đấy, thật sự không cần sao?” Cậu đưa bàn tay dính dịch nhờn bôi lên mặt cô, lên cổ cô, lên ngực cô... Cuối cùng dừng lại trên môi cô, ngón trở mạnh mẽ tách môi đút vào vào, bắt chước động tác của cậu nhỏ quấy đảo trong miệng cô. Cô họng cô không nhịn được mà phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ. Cậu xấu xa cho thêm một ngón tay vào đùa giỡn đầu lưỡi cô.

Lúc rút hai ngón tay ra, trên ngón tay dính đầy nước miếng của cô. Ngón tay thon dài còn tách ra kéo theo một sợi tơ bạc. Cậu nhìn chăm chăm vào mắt cô, trêu chọc: “Không chỉ bên dưới ẩm ướt, ngay cả bên trên cũng rất ẩm ướt, không phải là miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo sao? Nếu không muốn để cho em thực vào bên dưới phải ngoan ngoãn mở miệng, bằng không em không đảm bảo sẽ không làm ra chuyện gì khác đâu.”

Trước gương mặt tươi cười của cậu, Hòa Lam nhục nhả há miệng ra.

Bạch Tiềm đặt cô xuống dưới, quỳ gối trước mặt cô mà đút vào miệng cô, chỉ mới tiến vào được một chút đã bị mắc kẹt. Cậu nhỏ của cậu quá lớn, chỉ đút vào một chút cũng đã khiến miệng cô căng tròn, không còn cách nào khác cậu đành phải giúp cô mở miệng rồi đề lên chiếc lưỡi nhỏ xinh mà chen vào.

“Thật tuyệt!” Hai chân thon dài của cậu đứng đưa hai bên mặt cô, cúi đầu nhìn cô, mỗi một lần rút ra cô đều ho khan, nước mắt nhập nhòa bên khóe mắt. Cô bị cậu hành hạ quá sức nhưng cậu vẫn không thấy đủ, muốn đẩy vào sâu hơn nữa, muốn làm lâu thêm chút nữa... Cô lắc đầu quấy quấy, kêu ô ô mấy cái như đang năn nỉ cậu dừng lại.

Mặc dù cậu rất muốn đi vào sâu nữa nhưng vì hạnh phúc về sau nên cậu đành chạy nước rút kết thúc. Chất dịch màu trắng sữa trào ra bắn toàn bộ vào trong miệng cô. Lúc cậu rút ra còn bắn một ít trên mặt cô, trông cực kỳ dâm dăng.

Cô muốn ói ra thì cậu nhanh chóng lấy tay bịt miệng cô lại, ra lệnh: “Nuốt xuống!”

Hòa Lam tái mặt.

Cậu khẽ mỉm cười, gõ gõ đầu ngón tay trên má cô, uy hiếp nói: “Nếu không nuốt em sẽ thực thêm lần nữa, đẩy sâu vào trong miệng chị, cảm đến lúc nào chị xin tha thứ mới thôi.”

Bị cậu uy hiếp, Hòa Lam đành nuốt từng chút chất dịch lỏng màu trắng sữa xuống. Cậu bắn ra quá nhiều, suýt chút nữa là cô không thể nuốt nổi, chất lỏng sền sệt đó còn theo khóe miệng mà chảy ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, hai mắt cậu cũng đỏ lên, thở gấp rồi chọt mút chặt môi cô, liếm hai cánh môi ướt át, dùng đầu lưỡi khuấy đảo trong miệng cô. Bên trong còn có mùi vị của chính cậu hòa cùng mùi thơm của cô, kích thích cậu hưng phấn vô cùng, cậu ôm chặt hai bả vai cô, hưng hăng gầy xéo cô.

Thế tấn công của cậu quá mãnh liệt khiến Hòa Lam không thể thở nổi, hồi lâu sau cô mới được buông ra. Cô không ngừng ho khan, ôm lấy cổ họng của mình, hít mũi một cách khó chịu, nước mắt chảy dài theo khóe mắt.

“Em quá thô bạo sao?” Cậu có chút bối rối, ôm lấy cô, nhưng hai tay không ngừng xoa nắn hai bầu ngực cô như nhào bột, thỉnh thoảng cậu lại day day kéo hai viên bi nhỏ ra. Mặt Hòa Lam lại đỏ lên, bị cậu kích thích ham muốn. Mặc dù cô không muốn thừa nhận nhưng sự thật là cô có khoái cảm.

“Không để em đi vào thì thôi, ngay cả sờ cũng không được sao?” Giọng điệu cậu có vẻ uất ức. Dưới sự phản kháng của cô, tay cậu lưu luyến không rời khỏi giữa hai chân cô. Đột nhiên cậu đẩy cô ngã ra giường, tay cậu tách ra hai cánh hoa màu hồng phấn mà ngấm ngĩa. Bởi vì bị kích dục dữ dội mà vùng lông rậm rạp của cô trở nên ẩm ướt, trên đây còn dính những sợi tơ bạc óng ánh, đặc sánh.

“Thật đẹp.” Ngón tay thon dài vân vê này hai cánh hoa mềm mại, lồi lồi kéo kéo. Cả người Hòa Lam run rẩy theo từng động tác của cậu, vùng rùng rậm lại không ngừng rỉ ra dịch trắng đục, trơn ướt.

“Nhảy cảm quá! Em chỉ sờ soạng mấy mà cái chị đã ướt như vậy rồi, nếu em mà đút vào thì chị sẽ ướt thế nào nữa? Mặc dù trông nhỏ thế này thôi nhưng nơi này của phụ nữ co giãn rất tốt.” Đầu ngón tay cậu đút vào lỗ nhỏ đó, khuấy đảo bên trong, thỉnh thoảng còn kéo một nhúm thịt mềm mại ra.

Hòa Lam thật sự không chịu nổi, cầu khẩn cậu: “Đừng mà!”

“Đừng sao? Suy nghĩ và lời nói của chị lúc nào cũng cũng trái ngược nhau. Cái miệng nhỏ nhắn phía trên nói không muốn nhưng cái miệng nhỏ xinh bên dưới vô cùng ‘muốn’ nè.” Cậu kéo cảm cô xuống để cô có thể nhìn bên dưới. Bên trong vẫn đang rỉ dịch trắng đục, Hòa Lam xấu hổ quay đầu đi chỗ khác.

“Ngại cái gì?” Cậu quay đầu cô lại, ranh mãnh phả hơi vào tai cô, nói: “Em không có cha mẹ, chị chính là bề trên của em, làm chị mà không dạy em trai bài học nhập môn này sao? Chị nên tự mình làm mẫu, không thể vô trách nhiệm như vậy được.”

Ngụy biện!

Hòa Lam vừa nóng nảy vừa tức giận, nhưng cô lại không biết dùng lời gì để phản bác cậu, mặt đỏ bừng.

Bạch Tiềm hôn má cô, một tay vẫn còn đùa giỡn hai cánh môi bên dưới của cô, lúc sau lại xoa xoa viên trân châu, xoa nhẹ mấy cái nó đã căng ra. Lần này cậu dễ dàng đút một ngón tay vào, mặc dù rất khít nhưng vẫn có thể vào.

Ngón tay cậu dò dẫm trong cơ thể cô, tìm kiếm các vết nhăn bên trong. Bởi vì bị cậu ấn đầu nên cô có thể nhìn thấy cánh hoa của mình đang bị cậu mở rộng, ngón tay thon dài đâm vào sâu trong cơ thể cô, khuấy đảo kích thích.

Cô không phải thánh nữ, ngược lại còn vô cùng nhạy cảm. Trước kia không biết tính này của mình nhưng một khi bị phát hiện, khát vọng trong cơ thể bùng nổ như nấm mọc sau mưa. Có điều bản tính dè dặt khiến cô cố gắng đè nén để mình không phát ra tiếng rên rỉ. Đang khuấy đảo trong cơ thể cô chính là ngón tay của cậu em trai mà cô chăm sóc năm năm nay. Cậu còn muốn đưa cả vật kia vào... Chỉ cần vừa nghĩ tới cô đã cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Cậu vẫn sờ soạng thật lâu, cho đến khi cô bắn ra một dòng chất lỏng mới thôi.

Hòa Lam mệt mỏi không chịu nổi mà ngủ thiếp đi. Bạch Tiềm ôm cô, hôn lên mỗi tác da thịt trên người cô.

Ngoài kia, đêm càng về khuya

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 26

Bạch Tiềm ôm cô ngủ cả đêm. Cậu cởi sạch quần áo, lồng ngực rắn chắc, da thịt ấm áp dán lên người cô khiến cô không biết phải làm sao. Sáng sớm tỉnh giấc, cô phát hiện khi ngủ cậu lại đặt tay lên ngực cô làm mặt cô đỏ bừng.

Cả đời này cô sẽ không quên được chuyện xảy ra tối qua. Cô vẫn luôn rất sợ Bạch Tiềm dùng sức ép cô, nhưng may là cậu không làm như vậy. Cô nghĩ, nếu như cậu kháng kháng muốn làm tới, cô cũng không thể kháng cự được.

Gương mặt cậu lúc ngủ trông rất yên bình. Da mặt đẹp hơi tái, không hề mang theo vẻ thô bạo. Chỉ là nhớ tới cơ thể trần truồng dưới chân cô liền cảm thấy không được tự nhiên. Cậu bỗng lật người, đè chặt cô xuống, cả người Hòa Lam cứng ngắc, có một thứ nóng bỏng thô cứng đang chọc lên bấp bập cô.

Cô đẩy cậu, cậu mới mở mắt, cười nói: “Chị, chị đã thức rồi à?”

“Đừng giả bộ nữa, tránh ra!” Cô đưa tay đẩy cậu, lòng bàn tay chạm vào bả vai rộng rãi ấm áp nhưng thực ra hơi sức cô chỉ như muối bỏ biển, làm thế nào cũng không khiến cậu nhúc nhích. Bạch Tiềm mặc cho cô đẩy, chỉ nhìn cô cười.

Vật chống trên bắp đùi cô càng lúc càng căng phồng lên, Hòa Lam không dám lộn xộn nữa.

“Sao vậy?” Bạch Tiềm kéo cô vào trong ngực, vật kia chạm vào ma sát giữa hai chân cô, cậu còn rên rỉ mấy tiếng làm cho người ta đỏ mặt. Rồi cậu cúi người liếm liếm cổ cô như liếm kem. Hòa Lam nhột nhột không nhìn được, van nài: “Em đừng như vậy.”

“Đừng như thế nào? Em chưa làm gì mà.” Cậu trâng tráo nói, lại tùy ý vuốt ve thân thể cô. Hòa Lam rất nhạy cảm, bị cậu sờ soạng mấy cái thì bên dưới không tự chủ được mà chảy nước. Ngón tay cậu khéo léo tách hai cánh hoa ta, linh hoạt đút vào một cách chùng mực, chỉ vào hai đốt ngón tay.

“Chật quá, vừa nóng, vừa ướt, vừa trơn... Thật sự em rất muốn đẩy cậu nhỏ vào thử xem như thế nào.”

Lời cậu nói vô cùng sỗ sàng làm cho cả người Hòa Lam không nhìn được mà run run, gương mặt ửng hồng, không rõ là do phản ứng cơ thể hay là bị lời nói cậu tác động.

“Nhìn không được rồi.” Cậu nâng mông cô lên mở rộng hai chân cô. Hòa Lam hoảng hốt không ngừng lắc đầu: “Đừng!”

“Đừng ư? Vậy cái này là cái gì?” Cậu sờ soạng giữa hai chân cô, chất lỏng dính đầy tay, khẽ cười rồi quệt lên mặt cô, nói: “Đây là chứng cứ chị quyến rũ em. Ngoài miệng chị từ chối bao nhiêu trong lòng lại muốn em đút vào bấy nhiêu. Em nói có đúng không?”

Về mặt Hòa Lam hiện rõ vẻ mâu thuẫn, hai má ửng hồng nhưng về mặt rất khó sở, trong nét khó sở lại có gì đó vui vẻ.

Hai chân đã bị cậu tách ra, cô cảm thấy sợ. Nhớ tới vật kia, cô lắc đầu nguây nguậy.

“Sợ sao?” Cậu đau lòng vuốt ve mặt cô, Hòa Lam khẽ run.

Cậu thờ dài, nhẹ vuốt cằm cô, bộc bạch: “Nhưng thực sự em rất khó sở, không chịu được nữa, phải làm thế nào bây giờ? Chị cũng không muốn nhìn em chết đúng không?”

Hòa Lam bị đôi mắt sáng quắc của cậu nhìn chăm chăm, chỉ có thể nói: “Chị giúp em.”

Bạch Tiềm nhú mày, buông cô ra. Hòa Lam chui vào trong chăn, quỳ lết bò đến bên chân cậu. Cô kéo chăn che hết chỗ ánh sáng có thể lọt vào. Đường như chỉ có làm vậy cô mới cảm thấy bớt xấu hổ.

Bạch Tiềm dang rộng hai chân, giơ cao lên, một tay đặt trên đầu cô dịu dàng vuốt tóc cô. Trong bóng tối, Hòa Lam khó khăn bò tới, đưa tay tìm tòi dọc bắp chân cậu. Bàn tay lo lắng đụng phải một vật cứng nóng bóng, tay cô run lên, cắn răng nắm lấy.

Bạch Tiềm phát ra mấy tiếng rên rỉ đè nén, đề đầu cô xuống như thúc giục cô nhanh lên.

Hòa Lam dùng đầu lưỡi liếm đỉnh đầu vật kia. Nó nằm trong tay cô căng lên làm cô sợ hết hồn. Ngoài chăn vang lên giọng Bạch Tiềm gọi tên cô đứt quãng. Tiếng rên phát ra từ chàng trai mới lớn không ngờ lại hấp dẫn mê hoặc đến như vậy khiến đầu óc Hòa Lam trở nên trống rỗng. Đến khi cô phục hồi lại tinh thần thì mới hay mình đã ngậm vật kia vào, nghiêm túc bú mút.

Cửa cậu thật lớn, lấp đầy cả khoang miệng cô. Mỗi một lần trượt ra nuốt vào cô đều cảm thấy vô cùng khó khăn. Động tác mút liếm diễn ra liên tục nhưng vật kia cũng không có dấu hiệu dịu lại. Cổ họng cô đã đau lắm rồi, nước mắt trào ra quanh vành mắt hết sức khó chịu.

Cô như nữ dây tó trung thành quỳ bên cậu, liếm cậu nhỏ của cậu. Mặc dù cách một lớp chăn nhưng Bạch Tiềm vẫn cảm thấy vô cùng hưng phấn. Về vấn đề sinh lý, mặc dù vẫn không thể thỏa mãn hoàn toàn nhưng trong lòng cậu thực sự đã thỏa mãn rồi.

Thấy cô cực khổ như vậy, cuối cùng cậu cho phép cô chỉ dùng tay giúp cậu.

Nhưng cậu đã đánh giá thấp bản thân mình. Sau khi bắn ra vật kia vẫn căng cứng. Không còn cách nào khác, trong tiếng thét chói tai của Hòa Lam, cậu lật người đè cô xuống, dùng tay đặt cậu bé vào giữa bắp đùi cô rồi thúc vào. Bên trong cô đã ướt đẫm từ lâu nên cậu đi vào rất dễ dàng, tốc độ càng lúc càng tăng.

Vật to lớn cứ thế mạnh mẽ ma sát với hai cánh hoa hồng phấn, lúc lên đỉnh điểm nó còn đâm sâu vào tận cùng bên trong. Cả người Hòa Lam cứng ngắt run rẩy, dịch tình cứ ứa ra không ngừng. Cô bị cậu dày vò cả người nên thân thể cũng trở nên mềm oặt.

Sau cùng cậu bắn ra ngoài chân cô.

Chỉ một buổi sáng, cô tựa như dùng hết sức lực của một ngày. Nằm trong chăn, cô ngơ ngác nhìn lên trần nhà. Bạch Tiềm mở cửa đi vào, trên tay bê một cái khay đựng cháo cùng một quả trứng luộc. Thấy đáng vẻ cô như vậy cậu hơi ngần ra, ngồi xuống bên giường.

“Chín giờ rồi mà vẫn chưa rời giường, xem ra hôm nay chị không phải đi trực ban rồi.” Bạch Tiềm ghé sát mặt cô, hà hơi vào hàng mi dài trên mặt cô.

Hòa Lam ngây dại, gom lấy quần áo trên đầu giường rồi bò dậy. Động tác gấp đến nỗi cô thậm chí quên phía dưới chăn cô không mặc gì cả. Chăn trượt xuống, cả người bị cậu nhìn qua mấy lần. Hai mắt cậu trầm xuống, ngón bàn tay cô đang mặc quần áo lại.

Hòa Lam rụt lại: “Em muốn làm gì?”

“Lo lắng gì chứ, em cũng không phải kẻ cuồng dục mỗi giờ mỗi phút đều muốn chị.” Cậu cầm chặt bao lấy cơ thể trần truồng của cô, nâng cầm cô về phía môi mình.

“Đừng lộn xộn, chị còn phải đi làm.”

“Đi làm làm gì, dù sao cũng muộn rồi, đừng đi.” Bạch Tiềm đưa đầu lưỡi quét qua môi cô, rồi chọt kéo cô đến sát người mình, một tay nắm bầu ngực cô xoa nắn. Cậu hôn từ môi đến hai bên má rồi trượt dần xuống cổ, rồi tiến đến hai bầu ngực căng tròn.

Hòa Lam bị hôn có chút động tình, giãy dụa, nói: “Thật sự chị phải đi làm rồi!”

“Được rồi.” Bạch Tiềm cắn cắn hai núm vú, dùng răng miết nhẹ, nở nụ cười rồi mới buông. Cậu đưa cháo cho cô: “Ăn trước đã.”

Hòa Lam gấp đến độ giống như con kiến trên chảo nóng lại bị cậu giữ không đi được, vẻ mặt lo lắng đầu có rãnh rồi nghe cậu nói chuyện. Nhìn cô lo lắng như vậy, Bạch Tiềm rút cuộc không nhịn được cười, ngón trỏ quét qua chóp mũi cô: “Em đùa chị thôi. Chị quên hôm nay là nghỉ lễ của cả nước, được nghỉ mười một ngày à?”

Lúc này Hòa Lam mới nhớ ra, mặt ngơ ngác.

Bạch Tiềm vô cùng vui vẻ, ôm cô vào trong ngực, hôn lên mặt cô cái ‘chụt’, nói: “Chị thật đáng yêu.”

Nhìn thấy đáng vẻ hả hê của cậu, Hòa Lam hơi giận: “Chị muốn đi tắm, buông ra đi.”

“Tắm? Tắm làm gì, không thích mùi vị em lưu lại trên người chị sao?” Cậu gạt tóc xõa trên vai cô sang một bên, chơi đùa cổ cô, da thịt trắng như tuyết còn lưu lại vết hôn lấm tẩm của cậu làm cho người ta nhìn thôi cũng mặt hồng tim đập.

Cậu nhẹ nhàng vuốt ve như vậy làm cho cô cảm thấy như đang bị uy hiếp, cô đẩy cậu ra, giải thích: “Chị thật sự muốn đi tắm, trên người thấy dính dính, rất khó chịu...”

Sau một tiếng thét kinh hãi, cô bị cậu bế lên, ôm theo cả bọc chăn đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy ‘Ào ào’ vang lên, chỉ chốc lát sau bồn tắm đã đầy nước. Cậu ném chăn sang một bên, rồi thả cô vào trong bồn tắm. Người cô vừa chìm xuống, nước đã dâng lên đến cổ. Nhưng nước rất trong, cô bị cậu nhìn không sót một cái gì.

Bạch Tiềm ngồi trên mép bồn tắm, chống hai tay nhìn cô, ánh mắt híp lại đẹp như trăng lưỡi liềm. Hòa Lam bị cậu nhìn cả người ửng đỏ lại không có nơi để trốn, chỉ có thể ôm lấy hai bả vai, co người lại, che chắn những vị trí quan trọng.

“Em tắm giúp chị.” Không đợi cô từ chối, cậu đã cầm khăn lông, kéo cánh tay cô.

Hòa Lam lao đảo ngã vào trong ngực cậu. Bạch Tiềm vươn tay ôm cô, bàn tay thon dài lướt qua ngực cô. Hòa Lam đỏ mặt, giãy dụa mấy cái, suýt chút nữa ngã xuống bồn nước.

“Em tắm giúp chị thì có sao đâu? Dù sao cũng nhìn thấy hết rồi.” Cậu khẽ cười, ôm eo nhỏ cô ngồi lên bồn tắm.

Hòa Lam bị ép ngồi lên đùi cậu, muốn ra về bình tĩnh như không có chuyện gì cũng không sao làm được.

Bạch Tiềm nhìn cô, áo sơ mi trắng cũng bị nước làm ướt. Anh vươn tay mò mẫm tìm cục xà bông thơm.

Xà bông thơm dính dính, trơn trượt trong tay cậu một lúc rồi đưa đến người cô.

Hòa Lam né tránh, cậu nghiêm mặt nói: “Đừng lộn xộn, em chỉ tắm cho chị thôi.” Tay cầm xà phòng trượt vào giữa hai chân cô, Hòa Lam nhất thời không dám động.

“Lúc này mới thấy ngoan nè” Bạch Tiềm khẽ cười, tay mới chuyển qua nơi khác.

Cả quá trình người Hòa Lam cứng ngắc, chỉ sợ cậu làm chuyện gì khác. Nhưng không như dự tính của cô, ngoại trừ việc giúp cô tắm, Bạch Tiềm không hề làm gì cả.

Sau khi tắm xong, cậu lấy khăn tắm lớn quấn người cô lại, bế cô ra ngoài. Hòa Lam nằm yên trong ngực cậu mà tâm trạng rối bời.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Những ngày sau đó, Bạch Tiềm vẫn bám dính lấy cô, ngay cả ngủ cũng phải ngủ cùng cô. Hòa Lam không biết làm sao mới có thể từ chối cậu, ngay cả nhìn cậu mỉm cười cô cũng cảm thấy sợ hãi. Nhưng thật ra ngoại trừ ngày đó, Bạch Tiềm không ép buộc cô nữa.

Thay vì nói sợ cậu chỉ bằng nói là cô sợ chính bản thân mình. Dục vọng và lý trí của cô luôn đấu tranh với nhau, có lúc cô cảm thấy rất hoang mang: Cô đối với Bạch Tiềm chỉ là quan hệ chị em sống dựa vào nhau thôi sao?

Cô không rõ, cũng không muốn suy nghĩ nhưng mà trong lòng vô cùng hỗn loạn.

Nhớ tới lời dặn dò của Chung Uyển trước khi qua đời, cô cảm thấy chột dạ vì nhận thấy mình có lỗi với di ấy. Bạch Tiềm còn nhỏ, cô dạy dỗ cậu ấy không tốt. Nếu không, sao cậu ấy có thể...

Cô ôm mặt dựa vào vách tường thờ dài.

Lúc này chuông điện thoại di động bỗng vang lên. Cô cố gắng ổn định cảm xúc nhận điện thoại: “A lô, tôi là Hòa Lam, xin hỏi...”

“Cô Hòa Lam, cô quên tôi rồi sao? Lâu rồi không liên lạc cô có nhớ tôi không?” Đầu dây điện thoại bên kia vang lên tiếng cười kỳ quái.

Trái tim cô chột thất lại, đồng thời trong lòng cảm thấy vô cùng chán ghét, cô nặng giọng hỏi: “Anh muốn gì?”

“Câu này tôi nghe chán rồi. Tôi không muốn làm gì cả, chỉ muốn hỏi thăm cô thôi. Cô ở nhà một mình sẽ cảm thấy cô đơn, có tôi trò chuyện với cô không phải rất tốt sao? Thế nào, cô có xem xét học tập tốt từ đĩa CD tôi gửi đến chưa? Sau khi xem xong có động tình hôn?”

“Tôi đã vứt hết những thứ đó rồi!”

“Thiệt không?” Đầu điện thoại bên kia kéo dài từ cuối, ngay sau đó, tiếng cười mập mờ kỳ quái lại truyền tới, “Là bởi vì có người thật dễ xài nên không cần xem CD nữa hả?”

“Cái gì?” Trong đầu Hòa Lam nổ ‘Ầm’, luồng cuống hỏi lại: “Anh nói cái gì?”

“Luồng cuống như vậy chẳng lẽ bị tôi đoán trúng rồi sao? Một mình cô là phụ nữ ở cùng với em trai kém cô mấy tuổi, chẳng lẽ không làm chuyện bất chính gì sao? Lúc mộng xuân cô có nghĩ đến cậu ta không?”

Hòa Lam nghe anh ta nói mà mặt mũi đỏ bừng, trong lòng lại có chút dao động. Cô nhớ lại lần mộng xuân trước kia, trong lòng đầy mâu thuẫn.

“Bị tôi đoán trúng rồi phải không? Cái đó của em trai cô tốt vậy cô có hưởng thụ, có liếm qua chưa? Lúc mộng xuân lấy cậu ta làm đối tượng đi, chỉ cần nhớ đến phần dưới thôi không cần trò chuyện. Nghĩ đến cảnh cậu ta lột sạch quần áo cô, đè cô xuống giường, lấy vật kia thúc vào sâu bên trong, hahaahaaa...” (#TieuKhang: anh chàng này đã man thấy ớn luôn hà :D)

“Đừng nói nữa, anh tha cho tôi đi!”

“Ồ... Có phải nghĩ tới chuyện đó là thấy sáng khoái lắm phải không? Bên dưới đã ướt chưa?”

“Đù rồi! Rốt cuộc anh là ai? Tại sao lại quấy rối tôi...” Cô thét lên khàn cả giọng, có người sau lưng khẽ gọi cô: “Chị, chị sao vậy?”

Tay Hòa Lam run lên khiến điện thoại di động rơi bịch xuống đất. Cô quay phắt đầu lại lui về phía vách tường. Bạch Tiềm nhìn cô, cúi người nhặt điện thoại di động lên xoay trong tay: “Chị nói chuyện với ai mà xúc động dữ vậy?”

“Không có gì!” Hòa Lam không dám nhìn cậu mà dựa vào vách tường lạnh lẽo, sắc mặt tái nhợt nắm chặt mép giường.

“Có phải không khỏe không?” Bạch Tiềm bước đến một bước. Hòa Lam vội trốn sang một bên: “Không có, thật sự không có gì.” Cô giật lấy điện thoại trong tay cậu rồi xoay người bỏ đi. Bạch Tiềm ôm lấy cô từ phía sau hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì? Không phải chúng ta là người thân sao? Sao lại không nói cho em biết?”

Động tác của cậu khiến toàn thân Hòa Lam cứng đờ.

“Sao lại sợ em như vậy? Em có làm gì chị đâu? Chị không thích sao?” Tay cậu bắt đầu không đành lòng, một tay ôm cô, một tay khác thuận lợi tiến vào trong áo cô, cách áo ngực sờ sờ cái núm nhỏ nhô ra.

Hòa Lam bị cậu sờ khiến tâm tình kích động, chột nhớ tới lời nói vô liêm sỉ trong điện thoại vừa rồi, phía dưới không kiềm chế được mà ứa ra dịch tình.

Bạch Tiềm cười sáng khoái: “Chị, ở dưới ướt rồi hả?” Sau khi nói tay cậu đã vén váy cô lên, âm thầm dò vào trong quần lót cô, dùng hai ngón tay đút vào bên trong.

Từ lúc nào mà chỉ cần một thay đổi nhỏ trên mặt cô, cậu đã nhận ra được cơ thể cô có phản ứng? Hòa Lam cắn môi, gò má đỏ ửng, không dám nhìn thẳng cậu.

Bạch Tiềm sờ soạng rồi rút ngón tay ra đưa vào trong miệng cô, bắt chước động tác quan hệ mà đâm vào thụt ra trong miệng cô. Hòa Lam bị cậu làm vậy, khóe miệng cũng rịn ra nước miếng. Cô đẩy cậu ra: “Đừng quậy nữa, chị còn phải đi nấu cơm. Không phải em còn học bài sao? Về phòng đi!”

“Vô tình thật.” Bạch Tiềm khẽ than nhưng bộ mặt vẫn vui tươi như gió xuân, rút ra hai tờ tiền giấy nhét vào tay cô nói: “Kỳ nghỉ dài vậy mà ở nhà suốt thì rất chán, chị ra ngoài đi du lịch với em nhé.”

“Đừng lộn xộn.”

“Có nguyện vọng nhỏ nhoi ấy mà chị cũng không đáp ứng sao?” Bạch Tiềm cầm lấy hai tờ tiền đút vào giữa khe ngực cô, dăm dăng nói: “Hay là chị muốn làm cái khác?”

Hòa Lam thật đúng là hết cách với cậu đành phải đồng ý.

Ngày lên đường thời tiết rất đẹp. Bọn họ đi theo đoàn đến địa điểm đã định rồi chờ ở đó. Nơi này là một chân núi nằm phía Bắc thành phố. Trước đây núi có một con đường nhỏ, hai bên đường là những bãi đất cao, cây cối tươi tốt, mặt trời không chiếu tới.

Hòa Lam ngồi trên một tảng đá lớn với mấy cô gái trẻ tuổi, một cô gái bên cạnh đưa cho cô một chai nước, hỏi cô: “Khát nước không?”

Hòa Lam cảm ơn rồi nhận lấy.

Đoàn chỉ cung cấp nước suối với một ít trái cây và bánh bao, nhưng đối với cô mà nói thì thức ăn nào cũng như nhau. Uống một ngụm nước, chợt có một bóng người chắn phía trước, Hòa Lam ngẩng đầu lên thì thấy Bạch Tiềm mỉm cười, cúi đầu vuốt mũi cô, lấy quả nho đã rửa sạch nhét vào trong miệng cô hỏi: “Ngọt không?”

Trong miệng ngọt nhưng trong lòng lại có cảm giác không nói thành lời.

Cô gái bên cạnh cười nói: “Bạn trai chị rất quan tâm chị.”

Hòa Lam giật mình, đang muốn giải thích thì Bạch Tiềm đã ngắt lời cô, tán gẫu mấy câu với cô gái kia. Đến lúc bọn họ nói xong, Hòa Lam đã chẳng biết phải đáp lời thế nào.

Cô gái trẻ kia tên là Vuư Giai, vừa kết hôn với bạn trai tên Lâm Tuấn mà cô ấy chỉ mới qua lại ba tháng. Lúc nói chuyện, vẻ mặt cô ấy tràn đầy hạnh phúc. Chờ Bạch Tiềm đi xa, cô ấy ghé lại gần cô, hai mắt sáng lên nhìn cô hỏi: “Bạn trai chị rất đẹp trai nhé, quen bao lâu rồi, tính bao giờ kết hôn?”

Hòa Lam đơ người, không biết trả lời thế nào.

Vuư Giai nói: “Chị còn xấu hổ nữa sao? Thấy cậu ta chăm sóc chị như vậy chắc hẳn đã qua lại một thời gian dài rồi nhỉ? Một năm hay hai năm?”

Hòa Lam lắc đầu, không muốn nhắc lại lời cô ấy mà chỉ xòe bàn tay ra.

“Năm năm? Không phải chứ?” Vuư Giai ‘chặc chặc’ mấy cái: “Nhìn cậu ta hình như nhỏ tuổi hơn chị.”

Hòa Lam cúi đầu không nói.

Vuư Giai cười, vỗ vai cô không sao cả nói: “Chuyện này có là gì, sao phải câu nệ như vậy? Bây giờ kiểu chị em yêu nhau cũng đầy ấy mà, dù cho chị hơn người ta bốn, năm tuổi cũng không phải chuyện gì to tát. Có gì mà xấu hổ? Hơn nữa đàn ông nhỏ tuổi hơn sẽ càng quý trọng chị hơn, bởi vì cậu ta lệ thuộc vào chị. Không giống những kẻ khác, tính tình thay đổi thất thường, còn hay lừa dối chị ăn vụng bên ngoài. Như vậy không bằng tìm một người nhỏ tuổi hơn mình.”

Vuư Giai thấy cô im lặng, nghĩ rằng cô đang xấu hổ, lại nói tiếp: “Chị nhìn em đây. Em thấy chị hợp nhau mới nói. Bạn trai em cũng ít hơn em hai tuổi, từ năm thứ hai đại học đã ở bên em, mạnh mẽ hơn tên bạn trai cũ khôn kiếp ăn sạch sành sanh rồi bỏ rơi em nhiều. Chị hãy nghe em, hãy biết quý trọng những gì mình đang có nếu không về sau sẽ hối hận.”

Hoàn cảnh hai người khá giống nhau, giống như tìm được một người tri âm có thể nói chuyện. Vuư Giai thao thao bất tuyệt tâm sự với cô, từ chuyện cô ấy và bạn trai cũ qua lại như thế nào rồi chuyện cô ấy bị vứt bỏ ra sao, đến khi gặp bạn trai hiện tại, kể mọi ưu điểm của bạn trai hiện tại. Sau cùng cô ta ghé tai Hòa Lam, thần bí hỏi: “Hai người đã làm chưa?”

Cả người Hòa Lam cứng đờ, không dám ngẩng đầu lên.

Vuư Giai nhỏ giọng nói: “Thấy cậu ta nhỏ hơn chị, chắc đang học đại học.”

Hòa Lam không dám đáp lời.

“Có sao đâu? Nếu là học sinh cấp ba thì mới là phạm pháp.” Vuư Giai không nhìn thấy vẻ mặt Hòa Lam biến đổi, cười hi hi hạ hạ giọng hỏi: “Hai người đã làm mấy lần? Cậu ta thế nào, có lợi hại không? Một đêm có thể...”

“Nói chuyện gì vậy?” Bạch Tiềm mua com về, cười nhả nhện với Vuư Giai rồi ngồi xuống bên cạnh Hòa Lam.

Vưu Giai ho khụ khụ mấy cái, mặt không đổi sắc đôi cười với cậu: “Không có gì, chúng tôi nói chuyện của phụ nữ ấy mà.”

Bạch Tiềm nhìn Hòa Lam nhú mày hỏi: “Thật sao? Nói nghe với.”

Hòa Lam cầm lấy hộp com buồn bực ăn. Bạch Tiềm phì cười, vẻ mặt dịu dàng vuốt vuốt gáy cô. Vưu Giai cười quái dị, sau đó chào tạm biệt rồi đi cùng bạn trai, để lại không gian riêng tư cho bọn họ.

“Sao chị không nhìn em, có phải có chuyện gì không muốn để em biết chẳng?” Bạch Tiềm nắm hai bả vai cô, ép cô phải đối diện với mình.

Hòa Lam nhét đầy com vào trong miệng khiến hai má phình ra, trên môi còn dính ít rau xanh. Bạch Tiềm không nhịn được phì cười, lấy rau dính trên miệng cô cho vào miệng mình, đầu lưỡi liếm môi một vòng. Gương mặt cậu gần trong gang tấc, tinh tế quan sát cô, hàng mi dày quét qua mặt cô, tê tê, ngứa ngứa, thổi hơi vào bên tai cô khiến hai tai Hòa Lam đều đỏ ửng lên. [cập nhật chương mới nhất tại [tiểu thuyết edit chấm net](#) nha các bạn]

“Giữa chốn đông người em đừng như vậy.”

“Em làm sao, không phải lúc này chị cũng thừa nhận là bạn gái em rồi sao?”

Hòa Lam bị cậu nhìn chăm chăm á khẩu không trả lời được. Bạch Tiềm biết da mặt cô mỏng nên dừng lại đúng thời điểm. Đến lúc lên xe, thật trùng hợp bọn họ với Vưu Giai, Lâm Tuấn được phân ở cùng một buồng xe mà chính giữa được ngăn bởi một tấm nệm lon mờ đục.

Lúc đoàn xe leo lên núi, tiếng lạch cạch vang lên, cửa sổ xe đổi thành màu đen chống nắng, ánh sáng trong tầm mắt cũng trở nên tối mịt.

Lẫn trong tiếng nói chuyện của mỗi người là tiếng rao của xe thức ăn ở giữa lối đi, cũng không rõ ràng cho lắm.

Bạch Tiềm hỏi cô: “Đói không?”

Hòa Lam lắc đầu. Cô còn chưa tiêu hóa hết com ăn buổi chiều, giờ sao ăn được nữa?

“Phải ăn nhiều thêm một chút nếu không sao có sức?” Giọng cậu trầm ấm, mang theo sự mập mờ khiến Hòa Lam nhất thời nghĩ lệch đi, vì vậy hỏi lại: “Em muốn làm gì?”

“Lại nghĩ lung tung gì thế?” Bạch Tiềm nâng cằm cô: “Ngoan ngoãn chờ em ở đây.” Xoay người kéo cửa sổ bước đi ra còn tiện tay đóng luôn cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Một lúc sau cậu quay trở lại, trên tay là hộp bánh sủi cảo còn mang theo một ít nước tương chấm trong cái bát con con. Khẩu vị Hòa Lam tương đối nhẹ nên cậu không cho thêm giấm cay vào.

“Ăn chút đi.” Cậu rút một đôi đũa trong hộp đưa cho cô.

Hòa Lam không muốn ăn cũng không muốn nói chuyện.

Bạch Tiềm cũng không ép buộc cô, chỉ nhìn cô dịu dàng cười: “Không ăn bánh, chẳng lẽ chị muốn ăn em? Ăn em...” Sắc mặt cậu hơi đỏ so với người thường, nụ cười tươi đặc biệt mang hương vị của chàng trai mới lớn. Mặc dù Hòa Lam biết từ lâu nhưng khi bắt gặp nụ cười của cậu cô vẫn cảm thấy chóiang vàng.

Cảm giác nụ cười đó như ẩn chứa điều gì đó không hay ho.

Trên thực tế, đúng là cậu chẳng có gì ý tốt, trong đầu chứa đầy tư tưởng xấu xa. Hòa Lam nghĩ vậy nên sắc mặt không được tự nhiên. Bạch Tiềm mỉm cười, ghé sát cô hỏi: “Nghĩ gì vậy, có thể cho em biết không?”

Buồng xe rất hẹp, cả người cậu gần như áp sát người cô. Hòa Lam ngửa người ra sau bị va vào vách liền bị cậu giữ lại: “Sao thế? Sao không nói gì? Còn không dám nhìn em nữa?”

“Em đừng đến gần chị, chị... chị sắp không thở nổi rồi.”

“Căng thẳng chứng tỏ là chị thích! Phụ nữ đều vậy cả, miệng nói một đằng nhưng lòng nghĩ một nẻo, chỉ có cơ thể là thành thật nhất thôi.” Cậu âm thầm dò tay vào dưới váy dài, dọc theo bắp chân tròn mọng vuốt dần lên.

Hòa Lam đỏ mặt, đề tay cậu lại: “Em làm gì thế? Đang trên xe đấy!” Nghĩ đến sát vách còn có một đôi vợ chồng trẻ nên Hòa Lam vội vàng che miệng.

Bạch Tiềm hôn gò má cô: “Sợ gì chứ, bọn họ có từ té gì chứ, sẽ không cười chị đâu.”

Căn bản cô không phải nói đến vấn đề này mà!

Hòa Lam phát điên vì đối với Bạch Tiềm cô chẳng thể làm gì được cậu cả.

“A... há miệng nào.” Bạch Tiềm gấp một miếng sùi cảo nhét vào trong miệng cô. Hòa Lam đành nhai nhai mấy cái, rồi nuốt xuống. Bạch Tiềm nhủ lòng này: “Ai cho chị nuốt cả như vậy, không sợ nghẹn sao?”

Hòa Lam bị cậu dạy dỗ mà không biết phản bác thế nào nên đành yên lặng không nói.

Bạch Tiềm nhéo đầu mũi cô dịu dàng nói: “Ăn nhiều chút nữa, nuôi cho trắng trẻo mập mạp, không thể như bây giờ được, một trận gió cũng có thể thổi bay.”

“Chị đâu có yếu đuối đến vậy.” Hòa Lam cúi đầu ăn sùi cảo, không nhìn cậu nữa.

Bạch Tiềm không nói gì khoác tay lên vai cô, ánh mắt không bỏ qua gò má căng mịn cùng cái cổ trắng ngần, rồi đến vòng eo mảnh mai, còn có đôi chân thon dài dưới làn váy mỏng...

Kể từ sau khi nhìn thấy hết toàn bộ cơ thể cô, cô trước mặt cậu dường như trần trụi cho dù ngăn cách bởi bao nhiêu lớp quần áo.

Hòa Lam đang cúi đầu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của cậu, cả người không được tự nhiên. Kể từ lúc cởi bỏ hết quần áo trước mặt cậu, dùng miệng thỏa mãn cậu, quan hệ giữa bọn họ không đơn thuần là chị em nữa. Ánh mắt Bạch Tiềm nhìn cô không giống nhìn một người chị, mà là một phụ nữ, một người có thể quan hệ tình dục cùng cậu.

Hiện tại cậu chỉ là thỏa mãn với việc sờ cô, ôm ấp cô, để cho cô dùng miệng, dùng tay... như vậy. Về sau thì sao? Một ngày nào đó cậu sẽ chiếm đoạt thân thể cô, đến lúc đó, cô có thể từ chối lời cầu xin của cậu sao?

“Chị, nghe xem” Ăn xong sùi cảo, Bạch Tiềm chợt cười nói.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, Hòa Lam được cậu nhắc mới phát hiện sát vách hình như có âm thanh kỳ quái truyền đến. Cô kinh ngạc, nghiêng tai lắng nghe, mặt lập tức đỏ như tôm luộc.

Bạch Tiềm thương thức sắc mặt cô, dùng tay nâng cằm cô lên để cho cô nhìn thẳng mắt: “Nghe được đúng không? Nói cho em biết là âm thanh gì?”

Hòa Lam làm sao nói ra được.

Trong buồng xe thêm tĩnh lặng, chỉ có tiếng đề nén mơ hồ cùng tiếng vật lộn vang lên từ sát vách khiến cô không khỏi căng thẳng. Bạch Tiềm vỗ về hai má cô, vùi đầu vào ngực cô, liếm hai bầu vú cô qua lớp áo, còn cố ý phát ra tiếng ‘chục chục’. Chỉ trong chớp lát hai núm nhỏ đã dựng đứng lên.

Hôm nay cô mặc áo làm từ sợi tổng hợp tương đối mỏng, sau khi bị ướt thì phong cảnh bên trong phơi bày không sót thứ gì. Cậu liếm không biết thỏa mãn như liếm thức ăn yêu thích. Âm thanh sát vách càng lúc càng lớn còn Hòa Lam thì bị cậu liếm cả người nhũn ra, hai chân dưới mặt ghế nhẹ nhàng lắc lư.

Bạch Tiềm nắm mắt cá chân cô đưa lên trước mặt mình, ngón tay thon dài khẽ vuốt nói: “Thật đẹp! Mỗi tác da thịt trên người chị đều rất đẹp, không hề có chút tạp chất nào, người ta chỉ cần nhìn cũng đã thấy bốc hỏa rồi. Bắt đầu từ lúc nào chị đã quyến rũ em mọi lúc mọi nơi như vậy chứ?”

Cậu giữ cằm không cho cô né tránh: “Lần đầu tiên gặp, chị chỉ là một cô gái cột tóc đuôi gà, mặc váy xanh caro cùng áo sơ mi trắng, rất giống những nữ sinh thường xuyên quần lấy em. Chỉ là chị lạnh nhạt hơn bọn họ, không hề có ý quyến rũ em. Sau này khi chúng ta chung sống một thời gian, chị mới nói nhiều hơn... Trong lòng em, chị vẫn luôn rất đặc biệt, em nghĩ, người chị trong suy nghĩ của em cũng giống như vậy. Nhưng tại sao chị không cho em chạm vào chị? Không phải như vậy thì quan hệ giữa hai ta sẽ thân mật hơn sao?”

Cậu mở miệng là gọi chị, không biết thật không hiểu hay giả vờ không hiểu khiến mặt đỏ cô tới mang tai, trong lòng cực kỳ áy náy. Cô nhớ lại lúc Chung Uyển nhờ cô chăm sóc con trai di ấy, ai ngờ được cô lại ‘chăm sóc’ cậu kiểu này.

Đối mặt với ánh mắt của cậu, Hòa Lam miễn cưỡng nói: “Em còn nhỏ, chưa từng hẹn hò với cô gái nào, chỉ là em ở với chị lâu nên mới có thể cảm thấy mọi thứ ở chị đều tốt. Đến lúc em trưởng thành, gặp người mình thích em sẽ không cảm thấy như vậy nữa.”

Bạch Tiềm không nói gì mà chỉ bình tĩnh nhìn cô. Ánh mắt cậu trong suốt, Hòa Lam có cảm giác như bị nhìn xuyên thấu suy nghĩ trong đầu.

Bạch Tiềm cười: “Em vẫn luôn cho rằng chị rất hiểu em, bây giờ em mới biết chị vẫn luôn lừa mình dối người.”

“Chị...”

“Chẳng lẽ chị không thích em một chút nào sao? Đừng nhắc đến quan hệ chị em, cái gì mà nhân nghĩa đạo đức, trong lòng chị rất rõ ràng, căn bản không phải như vậy. Chị vẫn luôn tìm một cái cớ cho riêng mình, vẫn luôn trốn tránh. Thật ra thì chị cũng thích em, chị thích em còn hơn hẳn những người khác,

đúng không?”

“Đừng nói nữa!” Hòa Lam bịt kín hai tai, cuộn người lại trong góc. Cô rất rối rắm, cảm giác với Bạch Tiềm là một việc trái với luân thường đạo lý, đón nhận cậu cũng tương đương với việc thừa nhận trong lòng cô có tình cảm đáng xấu hổ với cậu... Thật ra cô cũng có tình cảm với cậu; lúc cô chăm sóc cậu cũng không chỉ là một người chị đơn thuần...

Mỗi lần nghĩ tới, cô cảm thấy bản thân vô cùng bẩn thỉu.

Trước kia cô không hề nhận ra, chỉ đến khi bị cú điện thoại kia vô tình đã xé bỏ lớp màng ngăn cách, khiến cô không thể không đối mặt với nội tâm cùng dục niệm đáng xấu hổ và tham lam của mình.

Càng như vậy, cô lại càng không dám đối mặt với cậu.

Cậu không ép buộc, nhưng hàng ngày đều nhắc nhở cô phải đối mặt với thực tế nghiệt ngã, hiểu rõ nội tâm của chính mình. Cô không dám nhìn vào mắt cậu, tựa như ánh mắt dịu dàng ấy có thể giết chết cô bất cứ lúc nào.

“Tại sao không dám nhìn em?” Bạch Tiềm đuổi chân ra kéo cô ngồi lên trên đầu gối cậu, hôn má cô, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho cô. Sức cậu rất lớn, cậu chỉ ôm bằng một tay thì cô đã không phản kháng được, chỉ có thể tro mắt nhìn tay cậu cởi nút áo cô, vuốt ve thân thể cô.

Trong buồng xe không có hệ thống sưởi ấm, Hòa Lam cảm thấy hơi lạnh, chỉ có cơ thể thiếu niên phía sau là ấm áp. Cô không muốn dán vào người cậu nhưng lại không tự chủ mà áp sát cơ thể mình vào cơ thể cậu.

Cậu hôn cô từ phía sau, từ cổ đến bả vai, đặt lên đấy những dấu vết của riêng mình.

Cơ thể Hòa Lam khẽ run lên khi bị cậu hôn, rồi thỉnh thoảng cậu nhắc chân cô đặt trên ghế dài sau đó tay cậu lần mò vào giữa hai chân cô. Bạch Tiềm vô cùng thuần thực tìm được lối vào, lúc kéo quần lót ra thì hai cánh hoa đã rất ướt át, chỉ hơi động dậy một chút thì cả bàn tay đều là dịch nhờn.

Lúc ngón tay cậu đút vào, Hòa Lam khép chặt hai chân theo phản xạ.

“Nhạy cảm thật đấy, ướt hết cả rồi. Em còn chưa sờ chị mà chị đã tự ướt tới vậy, chắc hẳn là chưa được thỏa mãn dục vọng?” Cậu lấy tay dính đầy dịch nhờn vẽ loạn trên nửa người trần truồng của cô, đầu ngón tay quét dọc theo khe ngực, vuốt ve bầu ngực căng tròn giống như vuốt ve món đồ chơi yêu thích.

“Chị không biết em thích chị như thế nào. Mà chị dường như chưa bao giờ chịu thừa nhận chị cũng thích em.” Giọng cậu có chút bi thương, Hòa Lam nghe không ra thật giả nên chỉ biết cảm nín im lặng.

Dù cô có chịu thừa nhận hay không thì trái tim cô vẫn luôn hướng về Bạch Tiềm. Năm năm qua, cô vẫn luôn tận tâm chăm sóc cậu, cố gắng giành cho cậu những thứ tốt nhất. Nếu như nói đây chỉ là vì lời hứa hẹn với Chung Uyển thì cô đã thực hiện lời hứa quá mức nhiệt tình rồi.

Trái tim Hòa Lam bỗng chốc dao động.

Tìm kiếm với từ khoá:

6 thành viên đã gởi lời cảm ơn TieuKhang về bài viết trên: Bảo Song, Candy2110, Nguyễn Vũ An Thy, luna.moon, thu lê, yumi_2604

Cần phụ TYPE sách xuất bản! Cần phụ TYPE sách xuất bản!

01.05.2017, 20:23

TieuKhang

V.I.P

Ngày tham gia: 16.09.2012, 14:43

Tuổi: 35

Bài viết: 5914

Được thanks: 71002 lần

Điểm: 9.49

Tài sản riêng:

Re: [Hiện đại] Nỗi niềm khó nói - Lý Mộ Tịch - Điểm: 12

Chương 29

Edit: Diễm Nguyễn

Beta: TieuKhang

Nguồn: tieuthuyedit.net

Lên đến trên núi thì đoàn xe dừng lại nghỉ tạm ở trạm dừng chân. Giờ đã là ban đêm nên trạm khá vắng.

Khu vực này còn chưa khai phá hết nên gần đây chỉ có trạm dừng chân này. Xung quanh đều là những con trường vắng vẻ, chỉ có mấy cụm dân cư thưa thớt, một cái siêu thị nhỏ và một vài quầy tạp hóa.

Hướng dẫn viên du lịch dẫn mọi người đến một nhà trọ nhỏ ở đầu con dốc.

Vốn dĩ đã đặt phòng từ trước nhưng do đường nước bị rò rỉ nên bị thiếu phòng. Sau khi sắp xếp thì còn dư bốn người chưa có phòng. Vưu Giai ôm tay Lâm Tuấn, nói: “Đương nhiên là tôi sẽ ở cùng phòng với chồng tôi rồi.”

Từ đầu bọn họ đã đăng ký ở riêng nên hướng dẫn viên hơi giật mình, chẳng qua cũng không để tâm. Anh nhìn Hòa Lam dò hỏi rồi lại nhìn Bạch Tiềm bên cạnh. Hòa Lam lúng túng, Bạch Tiềm liền mở miệng cười nói: “Không sao, tôi với cô ấy ở chung một phòng cũng được.”

Hướng dẫn viên hơi kinh ngạc hỏi lại: “Ừa là bạn trai sao?”

“Không giống hả?”

Hướng dẫn viên ngượng ngùng, dặn dò mấy câu rồi bảo mấy người ở đại sảnh về phòng của mình.

Quán trọ trông cũ kỹ, mặc dù mới xây không lâu nhưng là do xây dựng lại trên nền nhà cũ cho nên hành lang rất tối, vách tường ẩm ướt cũng bị tróc ra. Hòa Lam đi phía trước, Bạch Tiềm thông thả đi sau cách cô một mét khiến cô cảm thấy có áp lực rất lớn.

Cậu rất thích đi đằng sau cô, một tay đút vào trong túi quần, chân bước chậm theo cô để cậu có thể nhìn thấy rõ mọi động tác của cô trong tầm mắt mình.

Nghe nói đây là thứ dục vọng kiểm soát mà bất cứ người đàn ông nào cũng muốn có, chẳng qua sẽ có người dùng cách thô bạo và có người ôn hòa thôi. Nhưng có một điều không thể phủ nhận, trong lòng người đàn ông nào cũng đều vô cùng bá đạo.

Trước kia lúc sống chung với nhau, Bạch Tiềm đối xử với cô quá dịu dàng, cái gì cũng suy nghĩ cho cô khiến cô có cảm giác cậu là người nhã nhặn lịch sự. Bây giờ cô đã hoàn toàn hiểu ra, câu ‘giang sơn dễ đổi’ rất thích hợp để nói về cậu.

Chưa biết cha cậu là người như thế nào nhưng tính tình Chung Uyển như vậy chắc hẳn cũng không sinh ra được người con trai nhã nhặn lịch sự.

Căn phòng không lớn cũng không nhỏ, chỉ có một chiếc giường đôi kê ở giữa phòng, bên cạnh có một cái bàn và một cái ghế mây. Điều thích thú duy nhất là bên ngoài có một ban công nhỏ. Đứng trên ban công nhìn ra ngoài có thể thấy những dãy núi trong bóng đêm, khí trời thoáng đãng làm cho trí óc con người cũng được thư giãn.

Gió trên núi hơi lạnh, Hòa Lam ôm chặt cánh tay. Bạch Tiềm ôm lấy cô từ phía sau, gối đầu trên vai cô, từng sợi tóc mềm mại chạm vào một bên má cô.

“Đừng lộn xộn.”

“Em lộn xộn thế nào?” Bạch Tiềm khẽ cười.

Hòa Lam nói: “Thời gian không còn sớm nữa, đi ngủ đi, ngày mai chúng ta còn phải lên núi sớm.”

“Có phải đi làm đâu, vội vã làm gì? Sớm thế này em không thể ngủ được. Em muốn...” Cậu đưa tay đến chỗ nút áo rồi dễ dàng cởi nó ra.

Hòa Lam hết sức căng thẳng. Mặt cậu áp lên gò má cô, gương mặt thiếu niên xinh đẹp mịn màng khiến tim cô đập thình thịch.

Bạch Tiềm lấy tay kéo rèm cửa sổ lại sau đó bế bổng cô lên rồi đặt xuống nền gạch lạnh lẽo. Người vừa tiếp xúc với nền gạch lạnh, Hòa Lam nhịn không được run rẩy.

“Lạnh lắm à?” Cậu nhìn cô hỏi.

“Vậy chị ôm em đi, em rất ấm áp.”

Hòa Lam không nói gì, hai gò má ửng hồng giống như uống rượu. Da mặt cậu thật dày, dày đến nỗi cô không dám nhìn thẳng. Nhưng như vậy cũng không làm người ta chán ghét. Hòa Lam nghĩ, cậu cao ráo đẹp trai, tính tình lại tốt, rất đúng với kiểu con trai mà những cô gái trẻ tuổi sẽ thích.

“Tại sao vẫn còn trốn tránh? Chị, chị không thể đối mặt với trái tim mình được sao?” Hiếm khi Bạch Tiềm không giở trò với cô, chỉ nâng cằm cô nói: “Nếu như không có chút cảm giác nào với em, tại sao lại quan tâm em như vậy?”

“Em là em trai chị, dĩ Chung có ơn với chị...”

Sau khi nói xong cô càng cảm thấy thiếu tự tin. Bạch Tiềm nhướn miệng cười, nhìn cô từ trên xuống, “Lừa mình dối người vui lắm sao? Chị còn nhớ thời gian chúng ta sống ở quê không? Khi đó có một thầy giáo trong thôn muốn hẹn hò với chị, sao chị lại từ chối?”

Hòa Lam im lặng, lúc đó đúng là vì Bạch Tiềm. Thứ nhất, cậu tỏ ra cậu không thích người đàn ông kia. Thứ hai, người đàn ông kia có quá nhiều họ hàng thân thích, nếu như lấy anh ta thì về sau sẽ không thể chăm sóc tốt cho Bạch Tiềm được.

“Từ rất lâu trước kia chị đã suy nghĩ đến em, chẳng qua chị chưa phát hiện ra mà thôi. Bây giờ chị đã hiểu lòng mình, có sao còn cố đề nén thứ tình cảm ấy chứ? Bởi vì chị vẫn cảm thấy em nên là em trai chị ư? Trừ làm em trai chị, em không thể làm người đàn ông của chị được hay sao?” Cậu hà hơi lên mặt cô rồi nói tiếp: “Chúng ta có thể thân thiết hơn nữa kia mà.”

Hòa Lam không muốn đối mặt với cậu, lại bị cậu giữ chặt nên không thể quay đầu.

Bạch Tiềm nhìn sâu vào mắt cô, lột từng lớp áo khoác giống như mở quà, để cô trần truồng trước mặt cậu. Hòa Lam muốn phản kháng, đẩy người cậu ra, nhưng chẳng hiểu tại sao lại không có sức đẩy.

“Đẩy đi, chị càng chống cự em càng hưng phấn.” Cậu cúi đầu cười nói bên tai cô.

Hòa Lam bị cậu đè, vừa bối rối vừa xấu hổ đến đỏ lừ cả mặt, thở hổn hển. Không biết lấy đâu ra dũng khí, cô ngẩng đầu nhìn cậu nghiêng răng nói: “Em muốn dùng sức mạnh sao? Em đã nói sẽ không ép buộc chị. Bây giờ đã không đợi được nữa rồi à?”

Bạch Tiềm sững người, như thể không ngờ cô sẽ có phản ứng đó: “Chị còn biết nói lời này sao? Thật là ngoài tưởng tượng của em. Em cho là... chị chỉ biết nói ‘Đừng, đừng..’ chứ?” Giọng cậu the the bất chước tiếng kêu của cô giống như đúc.

Nếu so da mặt cô với da mặt cậu, Hòa Lam thực sự thua rồi.

Bạch Tiềm nâng cằm cô, dán đôi môi mềm mại lên gò má cô, cảm nhận hơi thở tuyệt vời của cô. Hơi thở thiếu niên cũng rất nhẹ nhàng khoan khoái. Trái tim Hòa Lam không hiểu sao chợt rung động.

Bạch Tiềm hôn cô. Hôm nay động tác của cậu đặc biệt dịu dàng không giống thường ngày, có vẻ như không phải trêu chọc cô mà là đang làm một chuyện rất thiêng liêng nào đó. Nhưng Hòa Lam rất rõ ràng, tán tỉnh ban đầu cũng là vì chuẩn bị cho bước sau cùng. Mục đích sau cùng của cậu là...

Nhịn lâu như vậy, rốt cuộc muốn ra tay rồi sao?

Cô có thể nói không, có thể ngăn cản cậu được không?

Hòa Lam phát hiện bản thân mình có chút khác lạ, trong lòng cũng thay đổi, dường như vô tri vô giác đã tiếp nhận sự đụng chạm của cậu. Chẳng qua cảm giác xấu hổ vẫn kim hãm cô, không cho cô chịu mở miệng thừa nhận. Nhưng nếu như cậu chủ động... thì trong tiềm thức cô có thể cho rằng mình bị cậu ép buộc, cô có thể bớt cảm thấy tội lỗi hơn chăng?

Nền gạch rất lạnh, cô nóng lòng muốn tìm nơi ấm áp. Bạch Tiềm cười nói với cô: “Thấy lạnh sao? Thấy nó lạnh thì chị sẽ biết em rất ấm. Về sau chị mới muốn ôm em cả đời.”

Cả đời?

Từ này khiến Hòa Lam mờ mịt.

Bạch Tiềm không giải thích gì thêm, chỉ hôn khắp khuôn mặt cô, hôn từ cổ đến ngực, một tay dò vào làn váy cô ma sát, xoa bóp với nơi ướt át trắng nõn, dịch ướt át chảy ra càng nhiều hơn.

Động tác của cậu vô cùng sở sảng, sau khi dứt một ngón tay vào lại chèn ép và dứt thêm một ngón nữa. Hai ngón tay cậu cứ thế mà càn quấy lục lọi trong mật đạo của cô lại còn cố ý phát ra âm thanh nhót nhép đầy dâm mị.

Ngoài miệng cậu vẫn nhẹ nhàng thoải mái cười nói với cô: “Sau sáu ngày nữa chị sẽ phải đi làm, em cũng phải đến trường. Khi đó chỉ sợ chị đã mê luyện em rồi.”

“Cái gì...a...” Bị cậu mò tới điểm mẫn cảm, người cô run lên.

Bạch Tiềm tiếp tục chen vào cười nói: “Sao? Chị không tin phải không? Chỉ cần làm một lần với em thôi, em bảo đảm mỗi buổi tối chị đều muốn lên giường của em và xin em, lôi kéo tay em bỏ vào trong quần chị. Cởi hết quần rồi dùng miệng mình ngậm lấy cậu em của em, biến nó trở nên cứng rắn hơn để thỏa mãn chị...”

Lời cậu nói càng lúc càng thô thiển, quả thật không thể nghe thêm được nữa. Đáng xấu hổ là phía dưới cô càng lúc càng ướt.

Cảm giác tội lỗi trong lòng càng lúc càng lớn dần. Cô không ngừng tự nói với bản thân rằng cô bị ép buộc, không phải cô tự nguyện, cô không hề sinh ra tình cảm gì với Bạch Tiềm...

“Chị, có phải chị đang cảm thấy em đang ép buộc chị?”

Bị một câu của cậu nói trúng tim đen, Hòa Lam lập tức đỏ mặt.

“Chị có muốn biết sao em lại biết không?” Bạch Tiềm thì thảo rồi cười khế, vỗ mặt cô nói: “Về mặt của chị đã biểu hiện tất cả đấy. Đây chính là điểm đáng yêu của chị. Chị sẽ không nói dối, mà dù chị nói dối em chỉ cần liếc mắt một cái là biết ngay. Cường hiếp ư? Sao em phải cố làm chuyện không có đạo đức như thế? Nếu em muốn cưỡng hiếp chị, chị nghĩ chị có thể giữ trinh tiết được đến bây giờ không? Thật ra em muốn lột quần áo chị từ lâu rồi. Về phần tại sao đến giờ mới ra tay...”

Hòa Lam sắp lên đến đỉnh, nhưng cậu lại đột ngột dừng tay không cho cô được thỏa mãn. Đầu ngón tay vào đến cửa mật đạo rồi xáu xa luồn lách một vòng, nói tiếp: “Chị luôn trung ra đáng về đoàn trang, cho dù có phát hiện ra bản thân có tư tưởng kia cũng không chịu nói ra, đừng nói chị đến việc chị thừa nhận. Thật sự em không muốn dùng sức mạnh, cho nên đành phải dùng chút thủ đoạn nho nhỏ.”

Hòa Lam trở mặt hỏi: “Thủ đoạn gì?”

Bạch Tiềm cười, dùng khẩu hình miệng nói ra một từ.

Đầu óc Hòa Lam như bị sét đánh ngay người hỏi lâu. Không thể nào tưởng tượng được, cô chưa từng nghĩ chuyện này có liên quan đến Bạch Tiềm.

“Bất ngờ lắm hả?” Bạch Tiềm mỉm cười: “Thật ra thì bề ngoài chị là thuần khiết đoàn trang nhưng bên trong lại rất lăng lợ hấp dẫn. Em chỉ tùy tiện thử thì chị liền có hứng thú. Chị, bây giờ em vẫn muốn hỏi chuyện này... Buổi tối lúc chị mộng xuân, có phải chị mơ thấy em không?”

Lúc này Hòa Lam không chỉ xấu hổ hay giận dữ bình thường mà hai mắt cô đỏ ngầu nhìn cậu với vẻ không thể tin được.

“Không sai, tạp chí, điện thoại, quà tặng... đều là em làm.” Cậu thoải mái thừa nhận rồi rút tay ra, bôi chất lỏng sền sệt lên đôi chân trắng nõn của cô, kéo cô đứng lên ôm vào lòng rồi nói tiếp: “Thật ra chị cũng rất muốn làm tình với em đúng không? Không phải lấy hình tượng em trai trẻ tuổi cường tráng sống chung lâu ngày thì sẽ có cảm giác hơn người khác hay sao?”

Trời ơi, cậu nói gì?

Đầu óc Hòa Lam rất hỗn loạn, chỉ cảm thấy mảy mòi cậu nói còn hạ lưu xấu xa hơn bình thường, giống như một mũi tên cắm vào trái tim cô, móc hết ý niệm bản thân sâu trong lòng cô ra ngoài. Bình thường cô đều tự động bỏ qua những ý niệm xấu xa chợt hiện lên trong đầu, bây giờ bị cậu vạch trần như vậy, cô không thể nào tiếp nhận được, khổ sở ôm lấy đầu.

“Chị rập tằm quyến rũ em từ lâu rồi đúng không? Thiếu niên ở tuổi em sẽ thích mẫu phụ nữ như chị. Ngày thường chị cứ luôn ẩn hiện trước mặt em, có lúc chỉ mặc mỗi đồ ngủ. Thiệt là quá đáng! Thấy em chìm đắm trong ham muốn, đam mê nhục dục có phải chị có cảm giác thắng lợi không?”

Cậu chợt nắm cầm cô, nâng đầu lên cao để cô nhìn lên trần nhà... Trần nhà được làm bằng đồng, mơ hồ chiếu lên tư thế mập mờ, triền miên của họ.

Hòa Lam không muốn nhìn nhưng bị cậu ép phải nhìn.

“Bề ngoài ngây thơ trong sáng nhưng trong lòng lại muốn quyến rũ em trai... Chị thật sự rất xấu xa!” Tiếng cười nhẹ nhàng của cậu vang vọng bên tai cô nhưng tựa như con ác mộng không xua tan đi được.

Tìm kiếm với từ khoá:

5 thành viên đã gởi lời cảm ơn TiểuKhang về bài viết trên: Candy2110, Nguyễn Vũ An Thy, luna.moon, thu lê, yumi_2604

05.05.2017, 16:22

TiểuKhang

V.I.P

Ngày tham gia: 16.09.2012, 14:43

Tuổi: 35

Bài viết: 5914

Được thanks: 71002 lần

Điểm: 9.49

Tài sản riêng:

Re: [Hiện đại] Nỗi niềm khó nói - Lý Mộ Tịch - Điểm 11

Chương 30

Edit: Diem Nguyen

Beta: Tieukhang

Nguồn: tieuthuyetedit.net

Sáng hôm sau, cả hai cùng đoàn đi lên núi, đầu tiên là leo lên một ngọn núi không tên ở miền Bắc. Khi lên đến một sườn núi thoải thoải, mọi người mới phân tán ra nghỉ ngơi một lát.

Trông xa xa không gian vô cùng khoáng đạt, còn lác đác trên mảnh đất trống liền kề nằm trông chờ vài ba gian hàng bán đồ linh tinh cho du khách. Hòa Lam ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi. Bạch Tiềm tay cầm bánh nướng đi tới ngồi xuống cạnh cô, xé nhỏ rồi đút cho cô từng miếng một.

Hòa Lam cầm lấy bánh bột ngô nói: “Để chị tự ăn.” Cô cúi đầu yên lặng gặm bánh, không thèm để ý đến cậu.

Bạch Tiềm cười khẽ, không miễn cưỡng cô nữa mà cùng cô sóng vai ngồi dưới gốc cây. Đỉnh đầu họ bị ánh mặt trời che khuất nên cả hai đều cảm thấy lạnh. Hòa Lam rùng mình, hít mũi hít hơi một cái, hình như cô cảm lạnh rồi. Bạch Tiềm cởi áo khoác khoác lên vai cho cô, cẩn thận gài cổ áo sau đó đưa khăn giấy cho cô lau.

Hòa Lam cảm thấy khó chịu cứ như có chiếc gai nhọn đâm sâu trong lòng. Nghĩ tới chuyện tối hôm qua cô có cảm giác nó giống như một giấc mơ mà thôi...

Cậu nói gì, làm gì... chỉ cần vừa nghĩ, đầu óc cô liền đau nhức ong ong.

...

Đúng là bà chị xấu xa!

Bà chị xấu xa!

Xấu xa...xấu xa...

Chỉ mấy câu nói ngắn ngủn nhưng lại như thước phim chiếu đi chiếu lại vang vọng tra tấn tinh thần cô.

Người Hòa Lam khe khẽ run lên. Sâu thẳm trong đáy lòng cô là thứ cảm giác khó chịu không diễn tả được thành lời. Cô ngồi ôm chặt cánh tay rúc vào một góc. Bóng dáng cao lớn của Bạch Tiềm từ phía trên bao lấy cô rồi từ từ cúi xuống, khiến không gian ở trên cô không lọt ra một tia sáng nào.

Cậu quỳ một gối trước mặt cô, nâng cằm cô lên nghiêm túc hỏi: “Những gì em nói không đúng sao? Sao chị lại trốn tránh?”

Hòa Lam run rẩy. Lúc cô nhìn cậu, hốc mắt cũng đỏ lên, cô uất ức hỏi lại: “Tại sao? Tại sao em lại làm như vậy? Chị đối xử với em chưa đủ tốt sao?”

“Chị! Chị đối với em rất tốt, cho nên, em cũng muốn đối xử tốt với chị.” Cậu thờ dãi nói: “Chị cũng đã hai mươi ba tuổi rồi mà chưa từng ân ái với bạn trai thì tiếc nuối biết bao. Những người con gái đồng trang lứa với chị không biết đã quan hệ không biết với bao nhiêu thằng đàn ông rồi. Chị thật tình không tò mò về chuyện tình dục sao?”

Hòa Lam nhìn cậu mà không dám tin. Trước kia, cô vẫn cảm thấy bàn tay Bạch Tiềm rất đẹp, suôn thẳng nhẵn nhụi, trơn láng như ngọc. Vào lúc này cậu lại dùng bàn tay này vuốt ve khuôn mặt cô như vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật trân quý. Cô không thấy bàn tay cậu có gì khác trước, có chăng chỉ là cảm giác sợ hãi của cô mà thôi.

Bạch Tiềm liếm môi cười rồi kéo tay cô, lôi cô vào trong ngực để cho cô ngồi trên người mình.

“Em không cảm thấy mình rất quá đáng sao?” Hòa Lam khó chịu né tránh ánh mắt cậu.

Bạch Tiềm cười nói: “Chị lại nói chuyện trái với lòng nữa rồi. Thật ra chị cũng muốn thì cần gì phải phủ nhận?” Tay cậu lại theo thói quen mà mò vào huyệt sâu giữa hai đùi cô. Lúc này nơi đó đã ướt át không chịu được. Cậu chỉ dùng ngón tay chà xát bên ngoài lớp quần lót mà nước nhờn đã thấm ướt ra ngoài, dính nhoè nhoẹt lên ngón tay cậu.

“Mối vậy mà đã...” Cậu cười cợt rồi thuận tay vén váy cô lên. Trước mặt cô, cậu xé nó làm đôi rồi tiện tay vứt xuống. Hôm nay cô mặc quần lót màu đỏ lam tôn lên da thịt trắng ngần của mình đồng thời cũng khiến cho nơi đó rơi vào tầm mắt thật nổi bật. Nhìn cặp đùi trắng như tuyết trước mặt cậu vì lo lắng mà giây giụa, cậu liền mỉm cười hài lòng.

Hòa Lam lẩn một vòng vẫn không thoát khỏi cậu, lại bị cậu áp chế dưới thân, hai chân cũng bị dè chặt không nhúc nhích được.

Hòa Lam cố gắng giãy giụa trong lòng cậu. Về mặt cô hoảng sợ vô cùng vì cô đã... rất nhiều lần mơ thấy cảnh tượng như vậy.

Bạch Tiềm nói: “Đừng giãy giụa nữa nếu không một lát nữa khi hành sự em không chắc có làm chị bị thương hay không đâu đấy. Chị, em không muốn

làm chị bị tổn thương đâu. Bởi vì chị bị tổn thương thì cũng giống như chính em bị tổn thương vậy. À mà không phải! So với việc chị bị tổn thương thì em còn đau lòng hơn chính bản thân mình bị tổn thương.”

“Vậy sao em lại làm chuyện đó?” Mắt Hoà Lam đã ngân ngấn nước.

Bạch Tiềm cười ha ha đáp: “Chị, chị vẫn không hiểu chính mình à. Thật ra chị cũng là người có dự vọng như bao người khác. Chỉ là chị không phát hiện hoặc không biểu lộ ra mà thôi. Để chị hiểu rõ về bản thân mình, bộc lộ ham muốn thêm khát cùng em làm tình nên em phải hy sinh bản thân mình. Cũng vẹn cả đôi đường, chị không biết ơn em lại còn đi trách mắng em. Đây là đạo lý gì?”

“Ăn nói bậy bạ!”

Cậu luôn có cách nguy hiểm như đúng rồi như thế.

“Nói bậy sao?” Bạch Tiềm chẳng biết xấu hổ mà còn cười. Cậu rút tay ra khỏi nơi kín đáo rồi giơ mấy ngón tay nhoe nhoét ra trước mặt cô. Trên đây còn dính đầy những sợi nhót nhao ướt át, “Đây là cái gì? Những thứ này đều là chứng cứ chứng tỏ chị quyến rũ em khi chưa được thỏa mãn dự vọng nè. Mặc kệ chị lừa mình dối người như thế nào, mặc kệ chị phủ nhận ra sao, nhưng em tin rằng thân thể chị mới cho em một đáp án chính xác nhất.”

Hòa Lam lắc đầu, cô không muốn thừa nhận.

Bạch Tiềm nhìn về mặt cô rồi thủng thỉnh nói: “Thật ra chị cũng vui vẻ hưởng thụ đó thôi. Em biết có loại phụ nữ không thích chơi kiểu phối hợp với đàn ông mà thích bị tra tấn, trói, ép buộc thậm chí còn cố gắng đóng vai người bị hại, bị cưỡng hiếp. Có phải chị cũng thuộc loại phụ nữ như thế hay không?”

Hòa Lam hoảng sợ nhìn cậu, Bạch Tiềm uyển chuyển cười nói: “Chị có như thế chị mới không cảm thấy tội lỗi khi làm tình với em trai, mới ‘cố gắng’ tiếp nhận, đúng không? Em ra tay muộn là để chị có thời gian tiếp nhận đó. Chị không thể che dấu, lừa dối em mãi được. Như vậy là vô nhân đạo đấy!”

Áo Hòa Lam bị cậu tháo bung nút. Thân thể cô loã lồ. Eo thon, da bụng trơn bóng, bộ ngực cao vút còn có xương bả vai tinh xảo đều lộ ra trước mặt cậu.

Hôm nay cô mặc áo ngực cài phía trước. Bạch Tiềm cười khẩy rồi dùng móng tay móc nút khóa, hai bầu ngực trắng muốt bị co ép liền bung nảy bật ra ngoài.

Cậu lấy tay xoa bóp một bên còn bên kia thì cúi người xuống nút. Hoà Lam cảm thấy chóiang váng ngất ngư, nơi bị cậu chạm vào trở nên căng cứng, nhức nhối. Nếu nói khó chịu cũng không hẳn là khó chịu, nhưng lại có cảm giác nhột nhạt không chịu nổi.

Đầu vú cô có màu hồng nhạt nhưng sau khi bị cậu ngậm nút mấy cái nó đã đỏ lên. Trên đây còn dính nước miếng nhớp nháp của cậu nên cảnh tượng cứ như thể cậu đang cạp quả đào chín mọng. Bạch Tiềm bồng 'chật chặt' xuyết xoa, cảm xúc nói: “Đẹp thật!”

Hòa Lam che bầu ngực mình lại không muốn cho cậu ngắm.

Bạch Tiềm cười gian nói: “Chị không cho em ngắm bên trên thì chắc là đang ám chỉ bảo em ngắm bên dưới đúng không? Đừng nóng vội! Em sẽ làm chị hài lòng ngay đây.” Nói rồi cậu lại ngoắc ngón tay vào một góc quần lót rồi kéo xuống.

Nếu không phải sợ hành động của mình dọa cô sợ, làm cô bị đau thì cậu thật muốn lập tức lột quần cô ra, mạnh mẽ thúc vào làm cho cô điên cuồng thờ dục, cầu khẩn, hai chân kẹp chặt lấy cậu, co quắp, run rẩy....

Hòa Lam dù muốn giãy giụa nhưng hơi sức sao bì được với cậu, chỉ có thể cắn răng để cậu tách hai chân ra.

“Woa, nhạy cảm ghê nha! Em nghe nói mấy cô gái mà nhạy cảm thì bên dưới sẽ rỉ rất nhiều nước nhờn còn bên trong thì co thắt rất chặt. Để em xem một chút, xem cái của chị có giống như người ta nói không.” Bạch Tiềm lách ngón tay dứt vào. Hoà Lam vô cùng khản trương, muốn kẹp chặt hai chân lại nhưng không biết thế nào lại gác lên vai cậu.

Bạch Tiềm kinh ngạc nhìn cô hỏi: “Sao chị biết em thích tư thế này? Em nghe nói lần đầu phá trinh mà dùng tư thế này thì sẽ bớt đau nhiều lắm đó!”

....

Cô đã không muốn nhớ lại, vì chỉ cần nhớ tới thì cơ thể cô lại run rẩy. Trên người còn khoác áo khoác mang theo hơi ấm của cậu, tâm trạng Hoà Lâm bỗng trở nên phức tạp, không nói được thành lời.

“Ăn thêm một chút đi, chiều còn leo núi nữa!” Bạch Tiềm lấy một quả nho lột vỏ rồi nhét vào miệng cô, sau đó dựa lưng vào gốc cây thánh thoi mà lột tiếp.

Hoà Lam sững sờ nhìn cậu thông dong lột từng quả một, động tác không nhanh không chậm. Những quả nho được cậu lột vỏ kia từ từ lộ ra phần thịt, phần vỏ rơi từng miếng từng miếng xuống nền đất khiến Hoà Lam liên tưởng mình cũng giống như quả nho kia, bị cậu lột dần, lột dần đến khi không còn gì để che giấu.

“Sao lại nhìn em như thế?” Bạch Tiềm cười khế, về mặt tự nhiên tựa như đã quên mất tối hôm qua cậu đã nói và làm những gì...

Có thật là cậu đã quên hay chỉ giả bộ ngu ngơ khờ khờ quên phết?!

Phía dưới của Hòa Lam còn rất đau. Cậu chỉ dùng ngón tay đút vào mẩy cái mà cô đã thấy đau không chịu được. Vậy mà cậu còn quá đáng nói chuyện như thể chưa từng xảy ra chuyện gì... Cô cảm thấy càng ngày mình càng không hiểu rõ con người Bạch Tiềm nữa rồi.

“Được rồi, ăn đi!” Bạch Tiềm xoay đầu cô lại, đút từng quả đã lột sạch vỏ vào miệng cô. Hoà Lam mới nhai nhót nhép mẩy cái thì lại nghe cậu nói: “Nghe nói là lúc bị hành kinh thì sẽ đau bụng. Thật là! Ngay thời điểm quan trọng như vậy chị lại...”

Hòa Lam suýt mắc nghẹn, ho kịch liệt sù sụ.

Bạch Tiềm tốt bụng giúp cô vỗ vỗ lưng để giảm cơn ho rồi thờ dài nói: “Đừng xúc động, không tốt cho sức khỏe đâu. Để tôi em nấu canh táo đỏ hạt sen cho chị nhé!”

“Đừng nói nữa!”

Vấn đề nhạy cảm như vậy mà cậu không ngại thốt ra khiến Hoà Lam đỏ mặt, không biết là do cô tức giận hay vì xấu hổ nữa.

Bạch Tiềm nói: “Không nói thì không nói. Chị ăn hết mấy quả này đi thì em sẽ không nói nữa.” Bạch Tiềm đem mấy quả nho còn lại cẩn thận lột sạch vỏ rồi đút cho cô.

Hòa Lam đảo mắt nhìn xung quanh, cô sợ bị người khác nhìn thấy cảnh này. Cô muốn tự mình ăn nhưng lời nói kỳ lạ của Bạch Tiềm như đánh vào điểm yếu khiến cô chỉ có thể làm theo lời cậu.

Đến buổi chiều, Hòa Lam cảm thấy trong người mình càng không thoải mái nên Bạch Tiềm đành báo với hướng dẫn viên dẫn đoàn một tiếng rồi đưa cô đến căn lều nhỏ ở sườn núi nghỉ ngơi.

Bạch Tiềm kỹ lưỡng trải tấm lót dưới nền xong xuôi rồi mới ẵm cô vào, chườm túi nóng cho cô xong lại lấy chăn bông đắp cẩn thận.

“Em đã nói với chị rồi, cảm thấy người không khỏe thì đừng đi. Chị lại cố tình không nghe lời em. Lần này thì ngon rồi, có khó chịu không?” Bạch Tiềm cười nhạo cô, đưa tay vuốt ve gò má rồi lại đút ngón trỏ vào miệng cô ngoáy ngoáy còn ngón cái thì không ngừng vuốt ve bờ môi cô.

Hòa Lam thấy trong người mệt mỏi khó chịu vô cùng nên cũng không còn hơi sức mà cãi cọ hơn thua với cậu nữa...

Bạch Tiềm ngồi yên lặng bên cạnh ngắm nhìn Hòa Lam ngủ. Gương mặt vốn an nhiên chìm vào giấc ngủ bỗng dưng trở nên nhăn nhó như mơ thấy điều gì rất đáng sợ.

Cậu đưa tay lên giúp cô vuốt thẳng nếp nhăn giữa chân mày, ánh mắt cậu cũng dần dần trở nên sâu xa.

Cuối thu rồi, mấy cây to ven đường mang trên thân mình những nhánh cây khẳng khiu cùng mấy chiếc lá còn sót lại chỉ chực chờ rơi rụng. Bạch Tiềm ngắm nhìn con đường phủ đầy lá vàng mà lòng thấy man mác một nỗi buồn không tên. Cậu chống cằm nằm cạnh cô, không nhận được phát ra tiếng thở dài.

Hòa Lam ngủ một giấc thật sâu. Cậu nằm sấp bên cạnh dọc tóc cô, nắm lấy một nhúm rồi uốn quanh ngón tay mình thành nhiều vòng. Rồi chẳng hiểu cậu nghĩ gì lại nở nụ cười mãn nguyện, trong đáy mắt là niềm hạnh phúc đọng đầy.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Ban đêm không khí rất lạnh, nhà gỗ lại không kín gió. Bạch Tiềm đi mượn được hai tấm chăn mang về đắp cho cô. Trong lúc ngủ mơ Hòa Lam trở mình kéo chăn cuộn sang một bên. Bạch Tiềm cười quần áo chui vào chăn từ sau lưng cô, cùng cô chung giường, chung chăn, khẽ khàng ôm cô.

Da thịt Hòa Lam rất mềm mại, tương ngủ cũng rất ngoan. Lúc Bạch Tiềm ôm lấy cô, cô không yên mà cự mình rồi lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Lúc nửa đêm tuyết bắt đầu rơi dày. Khoảng cách giữa những căn nhà gỗ cũng không gần lắm. Nếu cố mà nhìn ra căn kế bên thì cũng chỉ thấy một khoảng tối đen như mực. Màu của bóng đêm và màu tuyết trắng bỗng trở nên kết hợp hài hoà. Và trong cảnh sắc ấy cũng không thiếu tiếng gió rít qua những cành cây trụi lá rung lắc giữa trời khuya. Khung cảnh ấy không khỏi làm cho người người xích lại gần nhau hơn để tìm hơi ấm...

Ngày thứ hai lúc họ thức dậy, bên ngoài thật yên ắng tịch mịch còn vạn vật thì chỉ phủ duy nhất một màu tuyết trắng.

Mọi khi tới kỳ nghỉ lễ chính thức, thân thể Hòa Lam thường đặc biệt suy yếu, cô nằm cả ngày ở trên giường chứ không dậy nổi. Sáng nay Bạch Tiềm lại nấu cho cô một bát canh hoạt huyết, cẩn thận đút cho cô từng muỗng một.

Hòa Lam chỉ ăn vài miếng, cảm thấy miệng khô lưỡi đắng nên nuốt không trôi.

Bạch Tiềm dỗ dành cô: “Ăn nhiều một chút, chờ chị khoẻ lại em sẽ dẫn chị đi ngắm tuyết. Không phải chị nói thích ngắm tuyết roi sao?”

“Tuyết roi à?” Hòa Lam không hay mình đã ngược cổ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đúng vậy, tuyết roi rồi.” Bạch Tiềm cười nói. Thời khắc giao ban giữa cuối thu và đầu đông càng ngày càng không rõ ràng, mới thoáng cái đã có thể nhìn thấy trời mờ mịt rơi đầy tuyết trắng. Chuyện này trước kia vốn rất hiếm thấy.

Hòa Lam cố hết sức gượng người ngồi dậy. Bạch Tiềm vội lót cho cô tấm đệm để ngồi rồi mở toang cửa sổ, cậu ngồi ôm cô cho cô dựa vào mình ngắm cảnh. Hòa Lam chỉ thoáng nhấp nháy đôi môi khô nứt rồi thở phào một hơi. Tuyết trắng xóa đối lập màu sắc với những thân cây khô trơ vỏ đen sì nhưng cũng rất hoà hợp để vẽ nên một khung cảnh đẹp tự nhiên.

Bạch Tiềm ôm cô vào lòng nhẹ nhàng nói: “Khi còn bé, chúng ta cũng cùng nhau ngồi trong sân ngắm tuyết roi. Khi đó là chị ôm em, còn bây giờ thì em ôm chị. Chị, chị còn nhớ chứ? Em vẫn nhớ như in đấy.”

Hòa Lam không nói gì, Bạch Tiềm cúi đầu hôn lên má cô rồi lại hôn lên trán cô nói tiếp: “Bản thân em rất thích sống chung với chị mặc dù bây giờ chị chẳng vui vẻ gì với em cả. Em cũng không làm gì quá đáng đúng không? Em chỉ muốn sống cùng chị trọn đời. Em thích chị nhiều đến thế tại sao chị cứ mãi dỗi lòng không thừa nhận chị cũng thích em chứ?”

Cậu ôm cô vào lòng ngực ấm áp rắn chắc của mình nhưng lại làm cô thấy hít thở không thông. Cô ngẩng đầu nhìn cậu thì thảo nói: “Tiềm, không nói chuyện này nữa được không? Chị thấy không thoải mái.”

“Không thoải mái sao?” Bạch Tiềm lại nói: “Thì cũng có lúc 'thoải mái' suốt một ngày đấy thôi.” Cậu lại nói chuyện không đúng đắn khiến Hòa Lam xấu hổ, khuôn mặt cô ửng hồng né tránh ánh mắt khiêu khích của cậu.

Bạch Tiềm cũng đâu chịu bỏ qua cho cô, cậu vuốt má cô tinh quái nói: “Nếu bây giờ chị cứ né tránh không nhìn em thì em sẽ không vui. Mà em không vui thì không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu à. Thật ra thì để cho 'thằng em' của em tắm máu 'em gái' của chị cũng không tệ nhỉ?!”

Sắc mặt Hòa Lam tái nhợt, cô kinh hãi cắn môi. (#TK: ha ha potay luôn, nữ 9 nge xong sơ xanh mặt ka ka)

Bạch Tiềm thấy cô đã thật sự sợ hãi nên không trêu chọc cô nữa. Một tay cậu kéo chăn cao lên che đắp cẩn thận cho cô. Còn tay kia thì không ngoan ngoãn nằm phía trong chăn mà mò mẫm vuốt ve cô.

Hòa Lam phát hiện tay chân cậu lại không nghiêm túc thì chau mày yếu ớt nói: “Đừng quấy nữa! Hôm nay chị thật sự thấy khó chịu trong người.”

Bạch Tiềm chờ chính là câu này nên nhanh nhẩu đáp lại: “Nói như vậy thì em chờ cho chị khoẻ là được rồi nhỉ? Lần trước coi như là chị may mắn, còn lần sau này em nhất định không bỏ qua đâu nhé!”

Hòa Lam nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, mặc cho cậu càn rỡ.

Mấy ngày sau nữa thì tuyết chẳng những không bớt mà còn rơi dày hơn. Kỳ kinh nguyệt đã hết, người cô cũng khoẻ hơn nhiều, rốt cuộc cô có thể xuống giường rồi. Lúc Bạch Tiềm bụng cháo nóng đi vào thì thấy cô đang mân mê vạt áo khoác dựa vào cửa sổ ngắm cảnh sắc bên ngoài. Sắc mặt cô trông vẫn còn xanh xao, nhìn cô yếu ớt như những bông hoa tuyết ngoài kia, sau khi rơi xuống thì liền tan biến...

Bạch Tiềm không kềm lòng được bước tới ôm chặt lấy cô.

“Chị! Chị rất thích ngắm tuyết roi. Trước đây rất lâu chị đã như vậy, cho đến bây giờ cũng không có thay đổi. Chị là một người hay sống trong hoài niệm, không dễ gì chấp nhận sự thay đổi. Em có thể nhìn thấu điều này lâu rồi!” Cậu cười nhẹ rồi vén tóc cô ra sau ót nói tiếp: “Trừ em ra, chị sẽ không tiếp nhận người khác phái nào cả. Em cũng không cho phép chị tiếp nhận ai khác, ngoại trừ em.”

Cậu cúi xuống hôn lên cổ cô rồi đẩy cô đến sát bên cửa sổ. Hòa Lam chỉ có thể chống tay lên đấy gọi: “Tiềm...”

“Sao?” Cậu cười một cái rồi bế cô lên, thuận tay đóng cửa sổ lại. Bên trong phòng ánh sáng trở nên kém đi như cũng đồng lõa cho cậu làm việc xấu, cậu đặt Hòa Lam lên giường rồi nhào người theo áp chế cô. Thấy Bạch Tiềm si mê ngắm nhìn mình ở tư thế mập mờ này, Hòa Lam cảm thấy không được tự nhiên đưa tay che ngực.

“Chị, em đã kiềm nén chờ đợi nhiều ngày rồi. Chị cũng đã nói chỉ cần khoẻ lại thì sẽ cho em mà. Bây giờ sao đây? Chị hối hận rồi hả? Làm người mà không biết giữ chữ tín sao?”

“Chị... chị nói như vậy lúc nào?”

“Chị thật sự muốn đổi ý à? Chị vốn là người chị rất tệ lại còn không giữ chữ tín, quả thật kém cỏi!” Bạch Tiềm giữ chặt đầu cô nói tiếp: “Hôm nay dù muốn hay không chị cũng phải cho em vì hôm trước chị đã hứa rồi!”

Hòa Lam nhắm chặt đôi mắt lại.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi xuống càng nhiều, đổ rào rào tấp vào trên cửa sổ, các khe hở đều lấp đầy tuyết trắng. Lúc Hòa Lam nhắm mắt lại, trong tâm mắt

cô là một mảnh trăng xoá mộng lung.

Cô không biết rằng đêm nay, một đêm tuyết rơi trên núi này đã khắc sâu vào ký ức khiến cô cả đời không quên được.

Thân thể của hai người không ngừng gia tăng nhiệt độ. Cái ấm áp, cái nóng bỏng đó dường như cũng lấn át đi cái lạnh bên ngoài...

Ngày sau nữa, bên ngoài tuyết đã ngừng rơi. Bạch Tiềm dắt cô đi ra ngoài tản bộ. Cô được cậu bao bọc kỹ càng đến nỗi gió thổi cũng không lọt vào, tay bị cậu nắm thật chặt, cứ thế dắt đi.

Với tình hình thời tiết như thế này thì ngoại trừ tuyết trắng trên núi cũng không có gì khác để ngắm. Bọn họ đi trong tuyết một lát thì Bạch Tiềm chợt chỉ phía trước mặt nói, “Chị nhìn xem, đó là cái gì?”

Theo hướng ngón tay cậu chỉ, trong tuyết trắng nở rộ đóa hoa màu đỏ, trông xa xa giống như máu nhỏ trong tuyết.

Hòa Lam tò mò hỏi lại: “Là thứ gì vậy?”

Trông chúng rất đẹp nhưng nhìn lâu lâu cô cảm thấy mỗi mắt thậm chí còn thấy chóng mặt.

Bạch Tiềm kéo cô đi tới chỗ kia giải thích với cô: “Cái này gọi là nấm tuyết, có rất nhiều màu. Chúng chỉ xuất hiện vào mùa đông lúc tuyết rơi nhiều. Loại nấm này vừa có thể dùng làm thuốc, vừa có thể dùng để nấu canh.”

Cậu khom người xuống hái một khóm rồi mở lòng bàn tay cho cô xem, loại nấm có vỏ màu đỏ nổi hoa văn hình thù kỳ lạ. Hòa Lam xích lại nhìn kỹ mới phát hiện những nét hoa văn này trông giống như côn trùng. Cô xem rồi lại cảm thấy người mình không thoải mái, vội chụp lấy nhánh cây khô bên cạnh gượng đứng nhằm mắt lại.

“Có phải chị không thích nó không?” Bạch Tiềm nhanh chóng vứt khóm tuyết khuôn trong tay, xoay qua vịn bả vai cô.

Hòa Lam lắc đầu nói: “Chỉ là cảm thấy trong người không thoải mái.”

“Thật sao?”

Hòa Lam gật đầu. Cô chưa nói cho cậu biết bên dưới của cô vẫn còn đau rất, buổi sáng lúc thức dậy thì nó vẫn còn sưng đỏ, rất khó chịu.

Bạch Tiềm nhìn cô một lúc mới hiểu được nhưng không có hỏi gì nữa mà chỉ dẫn cô đến khoảng đất trống nghỉ ngơi một chút.

“Nếu chị không thoải mái thì chúng ta quay về đi.”

Nghe được phải đi về Hòa Lam liền run rẩy sợ sệt.

“Sao vậy?” Bạch Tiềm thấy vậy cười cười nói: “Trở về không có nghĩa là em sẽ làm gì chị, em không phải là kẻ cuồng làm tình đâu.”

Tuy trông cậu có chút buồn bực nhưng Hòa Lam cũng chẳng thêm để ý đến cái da mặt ngày càng dày của cậu, chỉ liếc cậu một cái.

Ba ngày sau đó, tuyết cũng đã ngừng rơi hẳn, bọn họ lại trở về khu nhà nghỉ hôm trước.

Sáng sớm, Hòa Lam bị đau rất mà tỉnh dậy. Cô phát hiện Bạch Tiềm đang ôm cô từ sau lưng, hai tay xuyên qua dưới nách cô mà bóp hai bên vú. Cái tư thế này làm cho cô xấu hổ vô cùng. Hòa Lam nhúc nhích một chút, mặt đạo giữa hai chân cô liền bị vật kia thúc sâu vào, đau đến chết lặng.

....

Tắm rửa sạch sẽ, trên người nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều, Bạch Tiềm đi ra ngoài mua thức ăn, chỉ còn một mình cô trong phòng. Hòa Lam từ lúc thức dậy đã đứng ngồi không yên, cô lấy ít tiền vội vã đi đến tiệm thuốc Tây gần đấy.

Những cô gái ở tuổi cô mà đi mua thuốc tránh thai cũng không phải chuyện kinh thiên động địa gì, chỉ vì đây là lần đầu nên đến tiệm thuốc rồi mà cô vẫn lóng ngóng, đi tới đi lui, cho đến khi cô nhân viên bán thuốc đi lại hỏi cô, cô mới ấp a ấp úng trả lời.

Sau khi nhận thuốc Hòa Lam lại lén la lén lút rời đi. Mặc dù cô nhân viên đã từng bán thuốc cho rất nhiều người nhưng khách hàng ngại ngần như thế là lần đầu cô gặp nên trong lòng có ấn tượng đặc biệt.

Hòa Lam rất ngại, cô cảm thấy mọi người xung quanh nhìn cô bằng cặp mắt rất khác thường nên bước vội về nhà nghỉ. Cô băng nhanh qua hàng lang, lúc đến góc đường cô vội bước nên đụng phải Bạch Tiềm cũng vừa từ bên ngoài trở về. Túi nylon trong tay cô cũng vì thế mà rơi xuống đất. Cô vội vã cúi đầu nhặt lên rồi bóp thật chặt trong lòng bàn tay.

“Chị đi mua gì vậy?” Bạch Tiềm cười, đưa tay muốn cầm xem thử nhưng Hòa Lam lại khấn trương né tránh.

“Có bí mật gì mà không để cho em xem vậy?” Cậu nắm tay cô xoay một vòng, ôm cô vào người rồi nhìn thật sâu vào đôi mắt cô.

Lúc này trời đã không còn sớm, những người khách cùng đoàn cũng đã lục đục đi ra ngoài ăn sáng. Hòa Lam sợ bị người khác thấy nên kéo cậu vào

phòng rồi nhanh chóng khép cửa phòng lại.

Bỏ lại cậu đang đứng ngẩn ngơ sau lưng, cô đi rót cho mình ly nước rồi bấm ra một viên thuốc nhưng trước khi cô kịp bỏ thuốc vào miệng thì đã bị cậu trượt lấy.

Cậu xăm soi viên thuốc trong tay sau đó hỏi cô: “Đây là thuốc gì? Chị bị bệnh sao?”

Hòa Lam then quá hóa giận, giật lại nói: “Đừng ồn ào nữa! Cũng không phải tại em sao?”

Bạch Tiềm ngẩn người ra, nhìn lướt qua hộp thuốc rớt dưới nền thì hiểu ra: “Thuốc tránh thai hả?” Cậu nhặt cái hộp lên, lấy ra tờ hướng dẫn sử dụng liếc sơ qua rồi nói: “Còn là thuốc tránh thai khẩn cấp nữa.”

“Trà cho chị!” Hòa Lam gấp gấp giật lại thuốc trong tay cậu.

Bạch Tiềm nghiêm túc nói: “Thuốc này không tốt cho cơ thể. Sau này không cho phép chị uống.”

Hòa Lam chỉ muốn giật lại viên thuốc rồi lập tức nuốt xuống. Cô hít hít mũi, oán giận nói: “Sau này em đừng... bắn vào bên trong nữa. Chị rất lo, lỡ như...”

“Ý của chị là muốn em mang bao sao?” Cậu dán người vào phía sau lưng ôm cô thỏ thẻ nói: “Mà em không thích mang bao đâu! Em chỉ thích 'đi chân đất' thôi. Mang bao em thấy không thoải mái mà chị cũng sẽ không sướng được.”

“Thôi đừng nói nữa!” Cậu nói chuyện sỗ sàng hoạch tẹt như vậy làm cô nhớ tới đêm qua... Thật xấu hổ! Hòa Lam vẫn còn chưa quen như thế này, cô nhắm mắt lại để từ từ khôi phục tinh thần.

Bạch Tiềm không muốn ép buộc cô quá mức, cậu dứt thuốc vào miệng rồi cho cô uống nước.

Sau khi uống thuốc xong, Hòa Lam mới cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Bạch Tiềm hôn lên má cô, đầu lưỡi còn quét trên má mấy đường làm cho Hòa Lam cảm thấy ngứa ngáy, nhột nhạt. Cô không thể đẩy cậu ra nên cứ để cho cậu làm tiếp tục làm càn, mặc cho lòng mình hết sức rối rắm. Thật may là đúng lúc này điện thoại cô lại vang lên.

Hòa Lam đẩy anh ra, bắt máy.

“Em đang ở đâu, anh đến nhà tìm mấy lần đều không gặp?”

Là Lê Ngôn... Hòa Lam siết chặt điện thoại, theo bản năng cô nhìn Bạch Tiềm một cái thì trông thấy cậu đang nhếch miệng cười chẳng giống như đang chú ý đến cô. Chẳng hiểu sao Hòa Lam lại thấy chột dạ, giống như trước mặt đức ông chồng mà trò chuyện cùng bồ nhí vậy.

Lê Ngôn do dự một lúc mới mở miệng, anh quan tâm hỏi: “Gần đây thấy em không có online, điện thoại di động cũng không gọi được nên anh rất lo lắng cho em, em không có chuyện gì chứ?”

Bạch Tiềm từ từ áp sát rồi quỳ xuống trước mặt cô, chui vào trong váy cô. Đang là mùa thu nên cô còn mặc thêm vớ quần bên ngoài còn bên trong là chiếc quần lót màu trắng vừa ôm khít mông.

Bạch Tiềm ôm chặt hai bên mông rồi cạp cạp phần mu và lè lưỡi liếm phía ngoài 'cô bé' của cô.

Toàn thân Hòa Lam chấn động, giọng nói của cô cũng lạc đi.

Lê Ngôn thấy lạ nên hỏi cô: “Em làm sao vậy? Không khỏe à? Có nặng lắm không?”

Bạch Tiềm đã cời quần tất và quần lót của cô ra. Đầu lưỡi linh hoạt liếm liếm 'cô bé', sau đó duỗi đầu lưỡi lách vào khuấy động bên trong, thỉnh thoảng lại rút ra ngậm lấy hai cánh môi mềm mại, vừa mút vừa liếm, làm cho cô nước chảy không thôi.

Chân Hòa Lam run run, thiếu chút nữa đứng không vững nên cô vịn vào thân ghế trụ lại. Bạch Tiềm trực tiếp vén váy cô lên, chiếc lưỡi tăng tốc hoạt động. Có lúc cậu còn trực tiếp ngậm nguyên con 'sò lông' mà bú mút làm cô không ngừng rên rỉ xuýt xoa...

Lê Ngôn cảm thấy có cái gì không đúng nên hỏi: “Thật sự em không có chuyện gì chứ? Sao giọng em lạ quá!”

“Không có.... Không có việc gì đâu. Em.. còn phải nấu cơm nên cúp máy trước đây.” Hòa Lam hốt hoảng tắt máy đến nỗi làm rơi cả điện thoại.

Bạch Tiềm bế cô lên đặt lên bàn, gấp gấp cởi toàn bộ quần áo hai người quăng hết xuống đất.

Bạch Tiềm ngẩng đầu lên hỏi: “Chị, lúc em dùng miệng thỏa mãn chị, chị có thích không? Có sướng không? Có thích em bú liếm như vậy không?”

Lúc này Hòa Lam mới để ý thấy mép miệng của cậu, cảm cậu và cả cổ nữa, đều dính nước nhờn của cô. Cô lại bị cậu nói năng như thế nên chẳng biết nói gì chỉ bí bách nài nỉ: “Chị xin em đừng nói như vậy nữa.”

“Mắc cỡ sao? Có cái gì mà mắc cỡ? Những gì em nói đều là sự thật. Máy cô gái trong trường đều không có cửa lọt vào mắt em. Nếu em mà đồng ý hôn các cô ấy một cái thì các cô sẽ vui mừng cả tuần, thậm chí cả tháng. Giờ em lại dùng miệng làm cho chị sượng, chị cảm thấy thế nào? Có đặc biệt cảm kích em không?”

Hòa Lam nghe cậu nói xong chỉ muốn phát điên, chỉ muốn co rút lại trốn trong vỏ ốc của mình. Bạch Tiềm nằm sấp trên người cô, mặt đối mặt với cô nói: “Chị không dám nhìn em càng chứng minh lời em nói là sự thật. Xem ra, chị thật sự rất thích em làm như vậy.”

Tiếng cười của cậu cứ thế vang vọng khắp cả phòng, còn Hòa Lam thì cố gắng ổn định lại tâm trạng của mình nhưng cũng không chịu nổi mà để khuôn mặt mình trở nên đỏ lựng.

Có nhiều lúc cậu cũng thật quá đáng!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Ban đêm không khí rất lạnh, nhà gỗ lại không kín gió. Bạch Tiềm đi mượn được hai tấm chăn mang về đắp cho cô. Trong lúc ngủ mơ Hòa Lam trở mình kéo chăn cuộn sang một bên. Bạch Tiềm cúi quần áo chui vào chăn từ sau lưng cô, cùng cô chung giường, chung chăn, khề khàng ôm cô.

Da thịt Hòa Lam rất mềm mại, tương ngủ cũng rất ngoan. Lúc Bạch Tiềm ôm lấy cô, cô không yên mà cự mình rồi lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Lúc nửa đêm tuyết bắt đầu rơi dày. Khoảng cách giữa những căn nhà gỗ cũng không gần lắm. Nếu có mà nhìn ra căn kế bên thì cũng chỉ thấy một khoảng tối đen như mực. Màu của bóng đêm và màu tuyết trắng bỗng trở nên kết hợp hài hòa. Và trong cảnh sắc ấy cũng không thiếu tiếng gió rít qua những cành cây trụi lá rung lắc giữa trời khuya. Khung cảnh ấy không khỏi làm cho người người xích lại gần nhau hơn để tìm hơi ấm...

Ngày thứ hai lúc họ thức dậy, bên ngoài thật yên ắng tịch mịch còn vạn vật thì chỉ phủ duy nhất một màu tuyết trắng.

Mọi khi tới kỳ nghỉ lễ chính thức, thân thể Hòa Lam thường đặc biệt suy yếu, cô nằm cả ngày ở trên giường chứ không dậy nổi. Sáng nay Bạch Tiềm lại nấu cho cô một bát canh hoạt huyết, cẩn thận đút cho cô từng muỗng một.

Hòa Lam chỉ ăn vài muỗng, cảm thấy miệng khô lưỡi đắng nên nuốt không trôi.

Bạch Tiềm dỗ dành cô: “Ăn nhiều một chút, chờ chị khoẻ lại em sẽ dẫn chị đi ngắm tuyết. Không phải chị nói thích ngắm tuyết rơi sao?”

“Tuyết rơi à?” Hòa Lam không hay mình đã ngược cổ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đúng vậy, tuyết rơi rồi.” Bạch Tiềm cười nói. Thời khắc giao ban giữa cuối thu và đầu đông càng ngày càng không rõ ràng, mới thoáng cái đã có thể nhìn thấy trời mờ mịt rơi đầy tuyết trắng. Chuyện này trước kia vốn rất hiếm thấy.

Hòa Lam cố hết sức gượng người ngồi dậy. Bạch Tiềm vội lót cho cô tấm đệm để ngồi rồi mở toang cửa sổ, cậu ngồi ôm cô cho cô dựa vào mình ngắm cảnh. Hòa Lam chỉ thoáng chớp mấy đôi môi khô nứt rồi thở phào một hơi. Tuyết trắng xóa đối lập màu sắc với những thân cây khô trơ vỏ đen sì nhưng cũng rất hoà hợp để vẽ nên một khung cảnh xinh đẹp tự nhiên.

Bạch Tiềm ôm cô vào lòng nhẹ nhàng nói: “Khi còn bé, chúng ta cũng cùng nhau ngồi trong sân ngắm tuyết rơi. Khi đó là chị ôm em, còn bây giờ thì em ôm chị. Chị, chị còn nhớ chứ? Em vẫn nhớ như in đấy.”

Hòa Lam không nói gì, Bạch Tiềm cúi đầu hôn lên má cô rồi lại hôn lên trán cô nói tiếp: “Bản thân em rất thích sống chung với chị mặc dù bây giờ chị chẳng vui vẻ gì với em cả. Em cũng không làm gì quá đáng đúng không? Em chỉ muốn sống cùng chị trọn đời. Em thích chị nhiều đến thế tại sao chị cứ mãi dối lòng không thừa nhận chị cũng thích em chứ?”

Cậu ôm cô vào lòng ngực ấm áp rắn chắc của mình nhưng lại làm cô thấy hít thở không thông. Cô ngẩng đầu nhìn cậu thì thào nói: “Tiềm, không nói chuyện này nữa được không? Chị thấy không thoải mái.”

“Không thoải mái sao?” Bạch Tiềm lại nói: “Thì cũng có lúc 'thoải mái' suốt một ngày đấy thôi.” Cậu lại nói chuyện không đứng đắn khiến Hòa Lam xấu hổ, khuôn mặt cô ửng hồng né tránh ánh mắt khiêu khích của cậu.

Bạch Tiềm cũng đâu chịu bỏ qua cho cô, cậu vuốt má cô tinh quái nói: “Nếu bây giờ chị cứ né tránh không nhìn em thì em sẽ không vui. Mà em không vui thì không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu à. Thật ra thì để cho 'thằng em' của em tắm máu 'em gái' của chị cũng không tệ nhĩ?!”

Sắc mặt Hòa Lam tái nhợt, cô kinh hãi cắn môi. (#TK: ha ha potay luôn, nữ 9 nge xong sơ xanh mặt ka ka)

Bạch Tiềm thấy cô đã thật sự sợ hãi nên không trêu chọc cô nữa. Một tay cậu kéo chăn cao lên che đắp cẩn thận cho cô. Còn tay kia thì không ngoan

nguồn nằm phía trong chân mà mò mãi vuốt ve cô.

Hòa Lam phát hiện tay chân cậu lại không nghiêm túc thì chau mày yếu ớt nói: “Đừng quấy nữa! Hôm nay chị thật sự thấy khó chịu trong người.”

Bạch Tiềm chờ chính là câu này nên nhanh nhẩu đáp lại: “Nói như vậy thì em chờ cho chị khỏe là được rồi nhì? Lần trước coi như là chị may mắn, còn lần sau này em nhất định không bỏ qua đâu nhé!”

Hòa Lam nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, mặc cho cậu càn rỡ.

Mấy ngày sau nữa thì tuyết chẳng những không bớt mà còn rơi dày hơn. Kỳ kinh nguyệt đã hết, người cô cũng khỏe hơn nhiều, rốt cuộc cô có thể xuống giường rồi. Lúc Bạch Tiềm bụng chao nóng đi vào thì thấy cô đang mân mê vạt áo khoác dựa vào cửa sổ ngắm cảnh sắc bên ngoài. Sắc mặt cô trông vẫn còn xanh xao, nhìn cô yếu ớt như những bông hoa tuyết ngoài kia, sau khi rơi xuống thì liền tan biến...

Bạch Tiềm không kềm lòng được bước tới ôm chầm lấy cô.

“Chị! Chị rất thích ngắm tuyết rơi. Trước đây rất lâu chị đã như vậy, cho đến bây giờ cũng không có thay đổi. Chị là một người hay sống trong hoài niệm, không dễ gì chấp nhận sự thay đổi. Em có thể nhìn thấu điều này lâu rồi.” Cậu cười nhẹ rồi vén tóc cô ra sau ốt nói tiếp: “Trừ em ra, chị sẽ không tiếp nhận người khác phái nào cả. Em cũng không cho phép chị tiếp nhận ai khác, ngoại trừ em.”

Cậu cúi xuống hôn lên cổ cô rồi đẩy cô đến sát bên cửa sổ. Hòa Lam chỉ có thể chống tay lên đấy gọi: “Tiềm...”

“Sao?” Cậu cười một cái rồi bế cô lên, thuận tay đóng cửa sổ lại. Bên trong phòng ánh sáng trở nên kém đi như cũng đồng lõa cho cậu làm việc xấu, cậu đặt Hòa Lam lên giường rồi nhào người theo áp chế cô. Thấy Bạch Tiềm si mê ngắm nhìn mình ở tư thế mập mờ này, Hòa Lam cảm thấy không được tự nhiên đưa tay che ngực.

“Chị, em đã kiềm nén chờ đợi nhiều ngày rồi. Chị cũng đã nói chỉ cần khỏe lại thì sẽ cho em mà. Bây giờ sao đây? Chị hối hận rồi hả? Làm người mà không biết giữ chữ tín sao?”

“Chị... chị nói như vậy lúc nào?”

“Chị thật sự muốn đổi ý à? Chị vốn là người chị rất tệ lại còn không giữ chữ tín, quả thật kém cỏi!” Bạch Tiềm giữ chặt đầu cô nói tiếp: “Hôm nay dù muốn hay không chị cũng phải cho em vì hôm trước chị đã hứa rồi!”

Hòa Lam nhắm chặt đôi mắt lại.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi xuống càng nhiều, đổ rào rào tấp vào trên cửa sổ, các khe hở đều lấp đầy tuyết trắng. Lúc Hòa Lam nhắm mắt lại, trong tầm mắt cô là một mảnh trắng xoá mông lung.

Cô không biết rằng đêm nay, một đêm tuyết rơi trên núi này đã khắc sâu vào ký ức khiến cô cả đời không quên được.

Thân thể của hai người không ngừng gia tăng nhiệt độ. Cái ấm áp, cái nóng bỏng đó dường như cũng lấn át đi cái lạnh bên ngoài...

Ngày sau nữa, bên ngoài tuyết đã ngừng rơi. Bạch Tiềm dắt cô đi ra ngoài tản bộ. Cô được cậu bao bọc kỹ càng đến nỗi gió thổi cũng không lọt vào, tay bị cậu nắm thật chặt, cứ thế dắt đi.

Với tình hình thời tiết như thế này thì ngoại trừ tuyết trắng trên núi cũng không có gì khác để ngắm. Bọn họ đi trong tuyết một lát thì Bạch Tiềm chợt chỉ phía trước mặt nói, “Chị nhìn xem, đó là cái gì?”

Theo hướng ngón tay cậu chỉ, trong tuyết trắng nở rộ đoá hoa màu đỏ, trông xa xa giống như máu nhỏ trong tuyết.

Hòa Lam tò mò hỏi lại: “Là thứ gì vậy?”

Trông chúng rất đẹp nhưng nhìn lâu lâu cô cảm thấy mỗi mắt thậm chí còn thấy chóng mặt.

Bạch Tiềm kéo cô đi tới chỗ kia giải thích với cô: “Cái này gọi là nấm tuyết, có rất nhiều màu. Chúng chỉ xuất hiện vào mùa đông lúc tuyết rơi nhiều. Loại nấm này vừa có thể dùng làm thuốc, vừa có thể dùng để nấu canh.”

Cậu khom người xuống hái một khóm rồi mở lòng bàn tay cho cô xem, loại nấm có vỏ màu đỏ nổi hoa văn hình thù kỳ lạ. Hòa Lam xích lại nhìn kỹ mới phát hiện những nét hoa văn này trông giống như côn trùng. Cô xem rồi lại cảm thấy người mình không thoải mái, vội chụp lấy nhánh cây khô bên cạnh gượng đứng nhắm mắt lại.

“Có phải chị không thích nó không?” Bạch Tiềm nhanh chóng vứt khóm tuyết khuẩn trong tay, xoay qua vịn bả vai cô.

Hòa Lam lắc đầu nói: “Chỉ là cảm thấy trong người không thoải mái.”

“Thật sao?”

Hòa Lam gật đầu. Cô chưa nói cho cậu biết bên dưới cửa cô vẫn còn đau rất, buổi sáng lúc thức dậy thì nó vẫn còn sưng đỏ, rất khó chịu.

Bạch Tiềm nhìn cô một lúc mới hiểu được nhưng không có hỏi gì nữa mà chỉ dẫn cô đến khoảng đất trống nghỉ ngơi một chút.

“Nếu chị không thoải mái thì chúng ta quay về đi.”

Nghe được phải đi về Hòa Lam liền run rẩy sợ sệt.

“Sao vậy?” Bạch Tiềm thấy vậy cười cười nói: “Trở về không có nghĩa là em sẽ làm gì chị, em không phải là kẻ cuồng làm tình đâu.”

Tuy trông cậu có chút buồn bực nhưng Hòa Lam cũng chẳng thêm để ý đến cái da mặt ngày càng dày của cậu, chỉ liếc cậu một cái.

Ba ngày sau đó, tuyết cũng đã ngừng rơi hẳn, bọn họ lại trở về khu nhà nghỉ hôm trước.

Sáng sớm, Hòa Lam bị đau rất mà tỉnh dậy. Cô phát hiện Bạch Tiềm đang ôm cô từ sau lưng, hai tay xuyên qua dưới nách cô mà bóp hai bên vú. Cái tư thế này làm cho cô xấu hổ vô cùng. Hòa Lam nhúc nhích một chút, mặt đạo giữa hai chân cô liền bị vật kia thúc sâu vào, đau đến chết lặng.

....

Tắm rửa sạch sẽ, trên người nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều, Bạch Tiềm đi ra ngoài mua thức ăn, chỉ còn một mình cô trong phòng. Hòa Lam từ lúc thức dậy đã đứng ngồi không yên, cô lấy ít tiền vội vã đi đến tiệm thuốc Tây gần đây.

Những cô gái ở tuổi cô mà đi mua thuốc tránh thai cũng không phải chuyện kinh thiên động địa gì, chỉ vì đây là lần đầu nên đến tiệm thuốc rồi mà cô vẫn lóng ngóng, đi tới đi lui, cho đến khi cô nhân viên bán thuốc đi lại hỏi cô, cô mới ấp a ấp úng trả lời.

Sau khi nhận thuốc Hòa Lam lại lén la lén lút rồi đi. Mặc dù cô nhân viên đã từng bán thuốc cho rất nhiều người nhưng khách hàng ngại ngùng như thế là lần đầu cô gặp nên trong lòng có ấn tượng đặc biệt.

Hòa Lam rất ngại, cô cảm thấy mọi người xung quanh nhìn cô bằng cặp mắt rất khác thường nên bước vội về nhà nghỉ. Cô băng nhanh qua hàng lang, lúc đến góc đường cô vội bước nên đụng phải Bạch Tiềm cũng vừa từ bên ngoài trở về. Túi nylon trong tay cô cũng vì thế mà rơi xuống đất. Cô vội vã cúi đầu nhặt lên rồi bóp thật chặt trong lòng bàn tay.

“Chị đi mua gì vậy?” Bạch Tiềm cười, đưa tay muốn cầm xem thử nhưng Hòa Lam lại khẩn trương né tránh.

“Có bí mật gì mà không để cho em xem vậy?” Cậu nắm tay cô xoay một vòng, ôm cô vào người rồi nhìn thật sâu vào đôi mắt cô.

Lúc này trời đã không còn sớm, những người khách cùng đoàn cũng đã lục đục đi ra ngoài ăn sáng. Hòa Lam sợ bị người khác thấy nên kéo cậu vào phòng rồi nhanh chóng khép cửa phòng lại.

Bỏ lại cậu đang đứng ngẩn ngơ sau lưng, cô đi rót cho mình ly nước rồi bấm ra một viên thuốc nhưng trước khi cô kịp bỏ thuốc vào miệng thì đã bị cậu tút lấy.

Cậu xăm soi viên thuốc trong tay sau đó hỏi cô: “Đây là thuốc gì? Chị bị bệnh sao?”

Hòa Lam then quá hóa giận, giật lại nói: “Đừng ồn ào nữa! Cũng không phải tại em sao?”

Bạch Tiềm ngăn người ra, nhìn lướt qua hộp thuốc rót dưới nền thì hiểu ra: “Thuốc tránh thai hả?” Cậu nhặt cái hộp lên, lấy ra tờ hướng dẫn sử dụng liếc sơ qua rồi nói: “Còn là thuốc tránh thai khẩn cấp nữa.”

“Trà cho chị!” Hòa Lam gấp gáp giật lại thuốc trong tay cậu.

Bạch Tiềm nghiêm túc nói: “Thuốc này không tốt cho cơ thể. Sau này không cho phép chị uống.”

Hòa Lam chỉ muốn giật lại viên thuốc rồi lập tức nuốt xuống. Cô hít hít mũi, oán giận nói: “Sau này em đừng... bắn vào bên trong nữa. Chị rất lo, lỡ như...”

“Ý của chị là muốn em mang bao sao?” Cậu dán người vào phía sau lưng ôm cô thỏ thẻ nói: “Mà em không thích mang bao đâu! Em chỉ thích 'đi chân đất' thôi. Mang bao em thấy không thoải mái mà chị cũng sẽ không sướng được.”

“Thôi đừng nói nữa!” Cậu nói chuyện sỗ sàng hoạch tẹt như vậy làm cô nhớ tới đêm qua... Thật xấu hổ! Hòa Lam vẫn còn chưa quen như thế này, cô nhắm mắt lại để từ từ khôi phục tinh thần.

Bạch Tiềm không muốn ép buộc cô quá mức, cậu dứt thuốc vào miệng rồi cho cô uống nước.

Sau khi uống thuốc xong, Hòa Lam mới cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Bạch Tiềm hôn lên má cô, đầu lưỡi còn quét trên má mấy đường làm cho Hòa Lam cảm thấy ngứa ngáy, nhột nhạt. Cô không thể đẩy cậu ra nên cứ để cho cậu làm tiếp tục làm càn, mặc cho lòng mình hết sức rối rắm. Thật may là đúng lúc này điện thoại cô lại vang lên.

Hòa Lam đẩy anh ra, bắt máy.

“Em đang ở đâu, anh đến nhà tìm mấy lần đều không gặp?”

Là Lệ Ngôn... Hòa Lam siết chặt điện thoại, theo bản năng cô nhìn Bạch Tiềm một cái thì trông thấy cậu đang nhếch miệng cười chẳng giống như đang chú ý đến cô. Chẳng hiểu sao Hòa Lam lại thấy chột dạ, giống như trước mặt đức ông chồng mà trò chuyện cùng bồ nhí vậy.

Lệ Ngôn do dự một lúc mới mở miệng, anh quan tâm hỏi: “Gần đây thấy em không có online, điện thoại di động cũng không gọi được nên anh rất lo lắng cho em, em không có chuyện gì chứ?”

Bạch Tiềm từ từ áp sát rồi quỳ xuống trước mặt cô, chui vào trong váy cô. Đang là mùa thu nên cô còn mặc thêm vớ quần bên ngoài còn bên trong là chiếc quần lót màu trắng vừa ôm khít mỏng.

Bạch Tiềm ôm chặt hai bên hông rồi cạp cạp phần mu và lè lưỡi liếm phía ngoài 'cô bé' của cô.

Toàn thân Hòa Lam chấn động, giọng nói của cô cũng lạc đi.

Lệ Ngôn thấy lạ nên hỏi cô: “Em làm sao vậy? Không khỏe à? Có nặng lắm không?”

Bạch Tiềm đã cởi quần tất và quần lót của cô ra. Đầu lưỡi linh hoạt liếm liếm 'cô bé', sau đó duỗi đầu lưỡi lách vào khuấy động bên trong, thỉnh thoảng lại rút ra ngậm lấy hai cánh môi mềm mại, vừa mút vừa liếm, làm cho cô nước chảy không thôi.

Chân Hòa Lam run run, thiếu chút nữa đứng không vững nên cô vịn vào thân ghế trụ lại. Bạch Tiềm trực tiếp vén váy cô lên, chiếc lưỡi tăng tốc hoạt động. Có lúc cậu còn trực tiếp ngậm nguyên con 'sò lông' mà bú mút làm cô không ngừng rên rỉ xuýt xoa...

Lệ Ngôn cảm thấy có cái gì không đúng nên hỏi: “Thật sự em không có chuyện gì chứ? Sao giọng em lạ quá!”

“Không có.... Không có việc gì đâu. Em... còn phải nấu cơm nên cúp máy trước đây.” Hòa Lam hốt hoảng tắt máy đến nỗi làm rơi cả điện thoại.

Bạch Tiềm bế cô lên đặt lên bàn, gấp gấp cởi toàn bộ quần áo hai người quăng hết xuống đất.

Bạch Tiềm ngẩng đầu lên hỏi: “Chị, lúc em dùng miệng thoa nắn chị, chị có thích không? Có sướng không? Có thích em bú liếm như vậy không?”

Lúc này Hòa Lam mới để ý thấy mép miệng của cậu, cảm cậu và cả cổ nữa, đều dính nước nhờn của cô. Cô lại bị cậu nói năng như thế nên chẳng biết nói gì chỉ bí bách nài nỉ: “Chị xin em đừng nói như vậy nữa.”

“Mắc cỡ sao? Có cái gì mà mắc cỡ? Những gì em nói đều là sự thật. Mấy cô gái trong trường đều không có cửa lọt vào mắt em. Nếu em mà đồng ý hôn các cô ấy một cái thì các cô sẽ vui mừng cả tuần, thậm chí cả tháng. Giờ em lại dùng miệng làm cho chị sướng, chị cảm thấy thế nào? Có đặc biệt cảm kích em không?”

Hòa Lam nghe cậu nói xong chỉ muốn phát điên, chỉ muốn co rút lại trốn trong vỏ ốc của mình. Bạch Tiềm nằm sấp trên người cô, mặt đối mặt với cô nói: “Chị không dám nhìn em càng chứng minh lời em nói là sự thật. Xem ra, chị thật sự rất thích em làm như vậy.”

Tiếng cười của cậu cứ thế vang vọng khắp cả phòng, còn Hòa Lam thì cố gắng ổn định lại tâm trạng của mình nhưng cũng không chịu nổi mà để khuôn mặt mình trở nên đỏ lựng.

Có nhiều lúc cậu cũng thật quá đáng!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Lần này sức khỏe Hòa Lam không tốt nên suốt hành trình không giống như đi du lịch, nhưng kể từ sau chuyến đi này tâm tình của Hòa Lam hết sức phức tạp. Cụ thể là cảm giác gì thì cô không nói rõ được. Mặc dù cô không muốn thừa nhận nhưng về mặt sinh lý thì cô đã không còn bài xích việc bị cậu đụng chạm nữa, mà ngược lại cô còn cảm thấy thích.

Đối với cô không có gì đáng sợ hơn việc này, chỉ cần nhớ tới thì trong lòng cô có cảm giác tội lỗi.

Sáng sớm lúc cô đi mua đồ ăn thì Bạch Tiềm cũng muốn đi theo cô, giúp cô xách giỏ. Hòa Lam cảm thấy trong lòng thấp thỏm, cảm giác mọi người trên đường đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, thỉnh thoảng đụng phải người quen chào hỏi cô, cô cũng sẽ bị giật mình.

“Thả lỏng một chút, sắc mặt chị khó coi như vậy sẽ làm cho người ta nghĩ em là tên lưu manh đi bắt nạt chị.” Bạch Tiềm dán vào sau lưng cô thở thè, còn

mang theo nụ cười châm chọc trên cổ.

Hòa Lam cảm thấy cơ thể tê dại. Hơi thở của cậu chẳng biết vô tình hay cố ý mà thổi vào cần cổ khiến cô thấy nhột nhạt. Cô vừa bối rối vừa hốt hoảng vô cùng.

“Không thoải mái sao?”

Đây rõ ràng là biết rồi mà còn hỏi.

Trên đường có nhiều người nhìn thấy nên Hòa Lam chỉ có thể nhin cậu. Ai ngờ cậu càng ngày càng quá đáng, bên tai cô nói lời sỗ sàng, lúc đi vào thị trấn còn ôm eo cô. Hòa Lam vội né tránh vòng tay của cậu, lúc quay đầu nhìn lại còn thấy hai bà cô hàng xóm nhiều chuyện cũng từ trong ngõ đi ra.

Thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt mấy bà cô đó hiện rõ cái nhìn khinh bỉ.

Mặt Hòa Lam đỏ lên rồi lại chuyển sang tái nhợt. Bạch Tiềm không nói gì mà chỉ liếc bọn họ một cái rồi nắm tay cô đi vào ngõ hẻm.

Đã đi xa xa rồi mà Hòa Lam còn nghe tiếng họ xì xầm:

“Thiệt là hết biết! Không thể hiểu nổi con gái thời nay.”

“Giời ạ! Quen với bạn trai nhỏ tuổi mà không biết xấu hổ tỳ nào!”

“Đúng là, đáng trách cô ta không tệ nhưng con người thì không đứng đắn gì hết!”

....

Những câu nói kế tiếp Hòa Lam đã không nghe được nữa, nhưng những câu nói ấy đã không ngừng vang vọng trong đầu cô, kích thích thần kinh mất cảm của cô. Sau khi về đến nhà, cô vẫn cứ buồn bực không vui.

Hòa Lam ngồi trên sô pha ngẩn ngơ. Bỗng bà vai cô bị đè xuống, cô ngược nhìn lên thì thấy vẻ mặt lo lắng của Bạch Tiềm, cậu nói: “Mấy mụ nhiều chuyện kia cũng có đức hạnh gì cho cam? Đâu phải chị không biết! Để ý làm gì?”

Ánh mắt cậu trở nên trầm tư. Nhìn vào đây cô cảm thấy tâm trạng bình tĩnh lạ thường. Cô cũng chỉ cúi đầu mà không nói lời nào. Thật ra thì cô rất nhạy cảm, hay để ý đến cái nhìn của người khác về mình. Nếu như có một ngày cô có thể sống thật với chính mình, dám nhìn thẳng vào quá khứ đáng sợ thì có lẽ cô sẽ kiên cường và dũng cảm hơn nhiều.

Cô đúng là lớn tuổi hơn so với Bạch Tiềm nhưng nhiều khi tinh thần lại không kiên định bằng cậu ấy.

Hòa Lam cười khổ nói: “Chị giờ không sao rồi. Em không cần lo cho chị. Em đi làm chuyện của mình đi.”

“Có thật là không sao không? Sắc mặt chị nhìn không được tốt lắm.” Bạch Tiềm đưa tay sờ trán cô rồi khẽ cau mày, sau đó cậu lại bắt mạch cho cô, trầm mặc nhìn cô một lát. Hòa Lam cảm thấy ánh mắt cậu có gì không đúng nên hỏi lại: “Sao vậy?”

Bạch Tiềm không nói gì, Hòa Lam lại cảm thấy bụng đau dữ dội, trong cơ thể như có gì đó chảy tọt ra. Cô ôm bụng nằm co quắp trên sô pha.

Bạch Tiềm vào phòng ngủ lấy cái chăn bao trùm cô thật chặt rồi nói: “Kỳ kinh nguyệt tới rồi, chị đừng có làm gì nặng hết. Sức khỏe chị cũng không được tốt nên mỗi lần có kinh sẽ bị hành đau nhiều.”

Nếu như hai người không có mối quan hệ nhập nhằng này mà cậu lại nói như thế thì cô sẽ xấu hổ đỏ mặt. Huống gì mối quan hệ của họ giờ đã khác trước, Hòa Lam nghe thấy vậy thì kéo chăn trùm kín đầu, sau đó lại nghe Bạch Tiềm ở bên ngoài nói: “Đây là vấn đề sinh lý bình thường chứ có chi mà phải xấu hổ? Che giấu làm gì? Em đâu có cười chị đâu!”

Nói không cười mà giọng đầy vẻ nhạo báng như thế kia sao?! Hòa Lam càng nghĩ càng thấy khó chịu trong lòng. Bụng cậu đầy những suy nghĩ xấu xa thì lẽ nào lại bỏ qua cho cô?

Ai ngờ Bạch Tiềm chỉ sờ sờ đầu cô rồi bỏ đi vào nhà bếp. Lúc này Hòa Lam mới vén chăn lú đầu ra. Cửa nhà bếp đóng lại rồi nhưng bên trong vẫn còn vọng tiếng làm bếp. Cô đoán là cậu đi nấu nướng nhưng không biết cậu muốn nấu món gì. Một lát sau Bạch Tiềm bưng ra một cái chén chỉ thấy màu nước đỏ sẫm.

“Là gì vậy?” Hòa Lam ngơ ngác nhìn cậu hỏi.

“Là nước đường đỏ. Mà chị là con gái hay em là con gái, sao lại hỏi em vấn đề này?” Bạch Tiềm bật cười rồi dựng cô ngồi dậy, để cô dựa vào người mình, thổi nguội nước rồi đút cho cô từng muỗng một.

Có lúc, cô trông cậu rất buồn cười nhưng trong lòng lại thấy ấm áp tựa như một dòng suối hiền hòa êm đềm chảy vào lòng..

Nếu như cả đời cứ êm đềm trôi qua như thế này cô cũng mãn nguyện.

Hòa Lam được cậu út nửa chén nước đường đỏ thì bụng đã ấm lên, cảm thấy không còn khó chịu như khi nãy nữa. Bạch Tiềm còn làm cho cô một chiếc túi chườm nóng rồi dùng chăn bọc cô, ôm về phòng ngủ của mình. Cả buổi tối cậu không hề làm gì cả mà chỉ ôm cô, kể cho cô nghe chuyện của mình khi còn bé.

Trước kia mặc dù bọn họ cũng rất thân thiết, nhưng cậu chưa bao giờ đối xử với cô như thế này.

“Ở nơi đó trời rất lạnh, thường xuyên có tuyết rơi. Mỗi khi mùa đông đến, nhìn xung quanh đều là cảnh mù mịt tuyết trắng. Bọn họ không ai chơi cùng em nên em chơi một mình. Lúc mới đầu bà ấy có chơi với em, cười đùa với em nhưng về sau mối quan hệ của ông bà trở nên xấu đi, tâm trạng bà cũng không tốt nữa. Mỗi ngày, mỗi đêm khi lên con giặt thì bà ta lại đập đồ. Rồi dần dần không còn ai lui tới căn nhà đó nữa...”

Giọng cậu thật bình tĩnh, giống như đang kể chuyện của người khác chứ không phải chuyện của chính mình. Hòa Lam thì im lặng lắng nghe mà không biểu hiện ra mặt sự đồng cảm hay thương hại cậu. Cuộc đời trước đây của cậu là những mảng sáng tối rõ rệt. Mà ranh giới của nó là kể từ khi cậu về ở cùng cô, không hề nhập nhằng lẫn lộn.

Lời nói của Bạch Tiềm khiến cô có cảm giác cậu không phải là đứa bé trong lời kể mà chỉ là người ngoài chứng kiến. Trong mắt cô hay trong mắt người khác cũng thế, ai cũng sẽ cho rằng Bạch Tiềm là một thiếu niên trong sáng nhưng không ai ngờ được cậu lại có quá khứ u ám như vậy. Cho tới bây giờ cậu không hề giấu giếm gì mà kể hết cho cô nghe khiến Hòa Lam đã trầm mặc lại càng thêm trầm mặc.

Trong chăn đã ấm lên rồi, Bạch Tiềm lấy túi chườm nóng ra, ôm cô từ phía sau. Tay cậu để rất an ổn, không để cho cô cảm thấy không thoải mái.

Một lát sau đợi cho thân người cô ấm lên cậu mới đi vào phòng tắm bùng nước nhúng khăn rồi vắt khô lau người cô.

Thật ra thì thời tiết Thu Đông lạnh lạnh khô ráo, thân người sẽ không ra mồ hôi, nhưng Hòa Lam có thói quen tắm mỗi ngày nên cậu giúp cô lau mình. Cậu dùng khăn ẩm lau từ bắp chân cô dài lên trên. Cô thấy nhột thì nhút nhích xê dịch một chút, cậu lại la lên: “Đừng động!”

Cô quả thật không động dậy nữa.

“Ít khi thấy chị ngoan như thế này đó.” Bạch Tiềm sờ má cô cười nói: “Từ sau lần em chạm vào người chị thì chị đã không còn vui vẻ với em như trước nữa. Chị à, đừng thế nữa có được không?”

Lúc cậu dịu dàng mỉm cười với cô thì lòng cô đã rung động rồi. Hòa Lam cũng đã suy nghĩ thông suốt nhưng ngoài mặt vẫn chưa gật đầu đồng ý với cậu.

“Không nói gì thì coi như đồng ý rồi nhé!” Bạch Tiềm hôn lên má trái của cô, mang theo hơi thở của chàng trai mới lớn. Nhìn thấy nụ cười tươi của cậu, tâm tình Hòa Lam cũng trở nên buồn lòng, những chuyện không vui buổi sáng cũng dần quên đi.

Mấy ngày hành kinh cả người cô đều không thoải mái nhưng dường như nụ cười của Bạch Tiềm đã giúp cô xoa dịu nỗi khó chịu này. Chỉ cần cô không suy nghĩ nhiều mà chỉ chăm chú nhìn cậu thì trong lòng cô sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Cậu lau nửa thân người bên dưới xong thì giờ tay cởi quần lót cô ra. Mặc kệ cô xấu hổ như thế nào, cậu cứ tập trung vệ sinh sạch sẽ rồi thay băng cho cô.

Bạch Tiềm cố gắng đè nén cơn sóng lòng thì người ngòm cũng đã ra đầy mồ hôi. Khi cậu dọn dẹp xong trời cũng đã tối rồi. Hòa Lam nói cô không có khẩu vị, không muốn ăn gì nhưng cậu không thể để cô mang bụng rỗng đi ngủ nên nấu một chút cháo bắp dứt cho cô.

Lúc nửa đêm ngoài cửa sổ tuyết rơi trắng xóa, những cơn gió lớn thổi qua mang theo hạt tuyết đập vào cửa sổ còn phát ra những tiếng rít khiến người ta có cảm giác lạnh ớn người.

Bạch Tiềm đến bên cửa sổ đóng kỹ hai lớp cửa thật chặt rồi mới về giường. Hòa Lam ngủ rất sâu, hô hấp đều đặn, vẻ mặt an nhiên giống như đang chìm trong một giấc mơ đẹp.

Bạch Tiềm ngắm cô hết lần này đến lần khác, nhiều lúc lơ đãng cậu lại cười một mình, cảm giác như vĩnh viễn ngắm không đủ.

Sau ngày hôm đó, bọn họ như trở về với mối quan hệ như lúc trước: quan tâm, chăm sóc lẫn nhau. Tình huống Bạch Tiềm cũng có đòi hỏi chuyện kia nhưng không phải vô độ vì cậu lo cho sức khỏe yếu ớt của Hòa Lam. Điều này khiến cho cô thờ phào nhẹ nhõm.

Tuyết rơi đã kéo dài nhiều ngày. Trên đường đi, trên mái nhà, trên dây điện, đâu đâu cũng thấy tuyết. Tuyết chất đọng mọi nơi khiến cho vạn vật trở nên mờ mịt. Chờ đến ngày thứ bảy tuyết mới thôi rơi, mọi người mới có thể ra đường.

Bởi vì nhân viên dọn tuyết không nhiều nên không ưu tiên đến dọn ở một thị trấn nhỏ như nơi này. Chỉ trừ ở thành phố lớn mọi người đã dọn sạch tuyết thì ở nơi này cả thị trấn vẫn bao phủ trong màn áo trắng xóa. Nếu ra đường mọi người phải cẩn thận nếu không một khối tuyết có thể rơi trên đầu bất kỳ lúc nào.

Những đợt tuyết rơi dày như thế cũng không thường xảy ra.

Tết đến gần, mọi nhà đều đã bắt đầu cắt giấy làm đôi liên treo trước cửa, ngoài ra còn làm túi thom treo lủng lẳng.

“Nấu cái gì đó?” Lúc Bạch Tiềm từ bên ngoài đi vào trong sân thì thấy Hòa Lam đang ngồi chụm củi nấu gì đó trên bãi đất trống. Bởi vì khói nhiều nên cô lấy một tay bịt mũi, một tay gấp than vô tình kê mặt sát vào bếp khiến thiếu chút nữa là đốt cháy lông mày của mình.

Bạch Tiềm thấy vậy vội bước tới giành lấy cái kẹp gấp trong tay cô rồi đỡ cô qua một bên, cho cô ngồi trên bậc tam cấp.

Hòa Lam ngồi nghỉ ngơi thở dốc.

Bạch Tiềm cười nói: “Sau này mấy việc này chị cứ để em làm. Trong nhà có đàn ông thì chị cần gì phải động tay?”

“Đàn ông à?” Hòa Lam vỗ đầu gối cười.

Cười một hồi, Hòa Lam mới để ý thấy sắc mặt Bạch Tiềm không vui mà chỉ lạnh lùng nhìn cô. Cô mới le lưỡi sửa lời: “Chị không phải có ý đó, không phải là em còn nhỏ tuổi sao? Thật ra thì chị...”

Thật là càng nói càng sai, cô đành nói ngắn gọn: “Dù sao chị cũng không phải có ý đó.”

“Vậy thì chị có ý gì?” Bạch Tiềm chống tay hỏi lại: “Em có phải là đàn ông hay không, không phải chị là người rõ nhất sao?”

Khuôn mặt Hòa Lam bỗng đỏ bừng, hừ cậu một tiếng rồi cúi đầu áp chế cảm xúc của mình.

Bạch Tiềm chợt đi tới bên cạnh cô, đẩy cô ngã ngửa ra bậc thềm, kề mặt áp sát cô khiến cho lòng tơ ấm áp trên mặt cậu nhẹ nhàng quét qua làn da mặt nhạy cảm của cô.

Mặt Hòa Lam càng thêm đỏ ửng. Cô đẩy cậu ra nói: “Ban ngày đó!”

“Không có ai thấy mà!” Bạch Tiềm khúc khích cười, mỗi cậu cũng theo đà mà hạ xuống hôn lấy hai cánh môi hồng thơm ngát của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Lần này sức khỏe Hòa Lam không tốt nên suốt hành trình không giống như đi du lịch, nhưng kể từ sau chuyến đi này tâm tình của Hòa Lam hết sức phức tạp. Cụ thể là cảm giác gì thì cô không nói rõ được. Mặc dù cô không muốn thừa nhận nhưng về mặt sinh lý thì cô đã không còn bài xích việc bị cậu đụng chạm nữa, mà ngược lại cô còn cảm thấy thích.

Đối với cô không có gì đáng sợ hơn việc này, chỉ cần nhớ tới thì trong lòng cô có cảm giác tội lỗi.

Sáng sớm lúc cô đi mua đồ ăn thì Bạch Tiềm cũng muốn đi theo cô, giúp cô xách giỏ. Hòa Lam cảm thấy trong lòng thấp thỏm, cảm giác mọi người trên đường đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, thỉnh thoảng đụng phải người quen chào hỏi cô, cô cũng sẽ bị giật mình.

“Thả lỏng một chút, sắc mặt chị khó coi như vậy sẽ làm cho người ta nghĩ em là tên lưu manh đi bắt nạt chị.” Bạch Tiềm dán vào sau lưng cô thô thê, còn mang theo nụ cười châm chọc trên cô.

Hòa Lam cảm thấy cơ thể tê dại. Hơi thở của cậu chẳng biết vô tình hay cố ý mà thổi vào cẳng cổ khiến cô thấy nhột nhột. Cô vừa bối rối vừa hốt hoảng vô cùng.

“Không thoải mái sao?”

Đây rõ ràng là biết rồi mà còn hỏi.

Trên đường có nhiều người nhìn thấy nên Hòa Lam chỉ có thể nhìn cậu. Ai ngờ cậu càng ngày càng quá đáng, bên tai cô nói lời sỗ sàng, lúc đi vào thị trấn còn ôm eo cô. Hòa Lam vội né tránh vòng tay của cậu, lúc quay đầu nhìn lại còn thấy hai bà cô hàng xóm nhiều chuyện cũng từ trong ngõ đi ra.

Thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt mấy bà cô đó hiện rõ cái nhìn khinh bỉ.

Mặt Hòa Lam đỏ lên rồi lại chuyển sang tái nhợt. Bạch Tiềm không nói gì mà chỉ liếc bọn họ một cái rồi nắm tay cô đi vào ngõ hẻm.

Đã đi xa xa rồi mà Hòa Lam còn nghe tiếng họ xì xầm:

“Thiệt là hết biết! Không thể hiểu nổi con gái thời nay.”

“Giời ạ! Quen với bạn trai nhỏ tuổi mà không biết xấu hổ tỳ nào!”

“Đúng là, đáng trách cô ta không tệ nhưng con người thì không đứng đắn gì hết!”

....

Những câu nói kế tiếp Hòa Lam đã không nghe được nữa, nhưng những câu nói ấy đã không ngừng vang vọng trong đầu cô, kích thích thần kinh mẫn cảm của cô. Sau khi về đến nhà, cô vẫn cứ buồn bực không vui.

Hòa Lam ngồi trên sô pha ngẩn ngơ. Bỗng bà vai cô bị đè xuống, cô ngược nhìn lên thì thấy vẻ mặt lo lắng của Bạch Tiềm, cậu nói: “Mấy mẹ nhiều chuyện kia cũng có đức hạnh gì cho cam? Đâu phải chị không biết! Để ý làm gì?”

Ánh mắt cậu trở nên trầm tư. Nhìn vào đây cô cảm thấy tâm trạng bình tĩnh lạ thường. Cô cũng chỉ cúi đầu mà không nói lời nào. Thật ra thì cô rất nhạy cảm, hay để ý đến cái nhìn của người khác về mình. Nếu như có một ngày cô có thể sống thật với chính mình, dám nhìn thẳng vào quá khứ đáng sợ thì có lẽ cô sẽ kiên cường và dũng cảm hơn nhiều.

Cô đúng là lớn tuổi hơn so với Bạch Tiềm nhưng nhiều khi tinh thần lại không kiên định bằng cậu ấy.

Hòa Lam cười khổ nói: “Chị giờ không sao rồi. Em không cần lo cho chị. Em đi làm chuyện của mình đi.”

“Có thật là không sao không? Sắc mặt chị nhìn không được tốt lắm.” Bạch Tiềm đưa tay sờ trán cô rồi khẽ cau mày, sau đó cậu lại bắt mạch cho cô, trầm mặc nhìn cô một lát. Hòa Lam cảm thấy ánh mắt cậu có gì không đúng nên hỏi lại: “Sao vậy?”

Bạch Tiềm không nói gì, Hòa Lam lại cảm thấy bụng đau dữ dội, trong cơ thể như có gì đó chảy tọt ra. Cô ôm bụng nằm co quắp trên sô pha.

Bạch Tiềm vào phòng ngủ lấy cái chăn bao trùm cô thật chặt rồi nói: “Kỳ kinh nguyệt tới rồi, chị đừng có làm gì nặng hết. Sức khỏe chị cũng không được tốt nên mỗi lần có kinh sẽ bị hành đau nhiều.”

Nếu như hai người không có mối quan hệ nhập nhằng này mà cậu lại nói như thế thì cô sẽ xấu hổ đỏ mặt. Huống gì mối quan hệ của họ giờ đã khác trước, Hòa Lam nghe thấy vậy thì kéo chăn trùm kín đầu, sau đó lại nghe Bạch Tiềm ở bên ngoài nói: “Đây là vấn đề sinh lý bình thường chứ có chi mà phải xấu hổ? Che giấu làm gì? Em đâu có cười chị đâu!”

Nói không cười mà giọng đầy vẻ nhạo báng như thế kia sao?! Hòa Lam càng nghĩ càng thấy khó chịu trong lòng. Bụng cậu đầy những suy nghĩ xấu xa thì lẽ nào lại bỏ qua cho cô?

Ai ngờ Bạch Tiềm chỉ sờ sờ đầu cô rồi bỏ đi vào nhà bếp. Lúc này Hòa Lam mới vén chăn lú đầu ra. Cửa nhà bếp đóng lại rồi nhưng bên trong vẫn còn vọng tiếng làm bếp. Cô đoán là cậu đi nấu nướng nhưng không biết cậu muốn nấu món gì. Một lát sau Bạch Tiềm bưng ra một cái chén chỉ thấy màu nước đỏ sẫm.

“Là gì vậy?” Hòa Lam ngơ ngác nhìn cậu hỏi.

“Là nước đường đỏ. Mà chị là con gái hay em là con gái, sao lại hỏi em vấn đề này?” Bạch Tiềm bật cười rồi dựng cổ ngồi dậy, để cô dựa vào người mình, thổi nguội nước rồi đút cho cô từng muỗng một.

Có lúc, cô trông cậu rất buồn cười nhưng trong lòng lại thấy ấm áp tựa như một dòng suối hiền hòa êm đềm chảy vào lòng..

Nếu như cả đời cứ êm đềm trôi qua như thế này cô cũng mãn nguyện.

Hòa Lam được cậu đút nửa chén nước đường đỏ thì bụng đã ấm lên, cảm thấy không còn khó chịu như khi nãy nữa. Bạch Tiềm còn làm cho cô một chiếc túi chườm nóng rồi dùng chăn bọc cô, ôm về phòng ngủ của mình. Cả buổi tối cậu không hề làm gì cả mà chỉ ôm cô, kể cho cô nghe chuyện của mình khi còn bé.

Trước kia mặc dù bọn họ cũng rất thân thiết, nhưng cậu chưa bao giờ đối xử với cô như thế này.

“Ở nơi đó trời rất lạnh, thường xuyên có tuyết rơi. Mỗi khi mùa đông đến, nhìn xung quanh đều là cảnh mù mịt tuyết trắng. Bọn họ không ai chơi cùng em nên em chơi một mình. Lúc mới đầu bà ấy có chơi với em, cười đùa với em nhưng về sau mối quan hệ của ông bà trở nên xấu đi, tâm trạng bà cũng không tốt nữa. Mỗi ngày, mỗi đêm khi lên cơn giận thì bà ta lại đập đồ. Rồi dần dần không còn ai lui tới căn nhà đó nữa...”

Giọng cậu thật bình tĩnh, giống như đang kể chuyện của người khác chứ không phải chuyện của chính mình. Hòa Lam thì im lặng lắng nghe mà không biểu hiện ra mặt sự đồng cảm hay thương hại cậu. Cuộc đời trước đây của cậu là những mảng sáng tối rõ rệt. Mà ranh giới của nó là kể từ khi cậu về ở cùng cô, không hề nhập nhằng lẫn lộn.

Lời nói của Bạch Tiềm khiến cô có cảm giác cậu không phải là đứa bé trong lời kể mà chỉ là người ngoài chứng kiến. Trong mắt cô hay trong mắt người khác cũng thế, ai cũng sẽ cho rằng Bạch Tiềm là một thiếu niên trong sáng nhưng không ai ngờ được cậu lại có quá khứ u ám như vậy. Cho tới bây giờ cậu không hề giấu giếm gì mà kể hết cho cô nghe khiến Hòa Lam đã trầm mặc lại càng thêm trầm mặc.

Trong chăn đã ấm lên rồi, Bạch Tiềm lấy túi chườm nóng ra, ôm cô từ phía sau. Tay cậu để rất an ổn, không để cho cô cảm thấy không thoải mái.

Một lát sau đợi cho thân người cô ấm lên cậu mới đi vào phòng tắm bưng nước nhúng khăn rồi vắt khô lau người cô.

Thật ra thì thời tiết Thu Đông lạnh lạnh khô ráo, thân người sẽ không ra mồ hôi, nhưng Hòa Lam có thói quen tắm mỗi ngày nên cậu giúp cô lau mình.

Cậu dùng khăn ẩm lau từ bắp chân cô dài lên trên. Cô thấy nhột thì nhút nhích xê dịch một chút, cậu lại la lên: “Đừng động!”

Cô quả thật không động dậy nữa.

“Ít khi thấy chị ngoan như thế này đó.” Bạch Tiềm sờ má cô cười nói: “Từ sau lần em chạm vào người chị thì chị đã không còn vui vẻ với em như trước nữa. Chị à, đừng thế nữa có được không?”

Lúc cậu dịu dàng mỉm cười với cô thì lòng cô đã rung động rồi. Hòa Lam cũng đã suy nghĩ thông suốt nhưng ngoài mặt vẫn chưa gật đầu đồng ý với cậu.

“Không nói gì thì coi như đồng ý rồi nhé!” Bạch Tiềm hôn lên má trái của cô, mang theo hơi thở của chàng trai mới lớn. Nhìn thấy nụ cười tươi của cậu, tâm tình Hòa Lam cũng trở nên buồn lòng, những chuyện không vui buổi sáng cũng dần quên đi.

Mấy ngày hành kinh cả người cô đều không thoải mái nhưng dường như nụ cười của Bạch Tiềm đã giúp cô xoa dịu nỗi khó chịu này. Chỉ cần cô không suy nghĩ nhiều mà chỉ chăm chú nhìn cậu thì trong lòng cô sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Cậu lau nửa thân người bên dưới xong thì giờ tay cởi quần lót cô ra. Mặc kệ cô xấu hổ như thế nào, cậu cứ tập trung vệ sinh sạch sẽ rồi thay băng cho cô.

Bạch Tiềm cố gắng đè nén cơn sóng lòng thì người ngòm cũng đã ra đầy mồ hôi. Khi cậu dọn dẹp xong trời cũng đã tối rồi. Hòa Lam nói cô không có khẩu vị, không muốn ăn gì nhưng cậu không thể để cô mang bụng rỗng đi ngủ nên nấu một chút cháo bắp dứt cho cô.

Lúc nửa đêm ngoài cửa sổ tuyết rơi trắng xóa, những cơn gió lớn thổi qua mang theo hạt tuyết đập vào cửa sổ còn phát ra những tiếng rít khiến người ta có cảm giác lạnh ớn người.

Bạch Tiềm đến bên cửa sổ đóng kỹ hai lớp cửa thật chặt rồi mới về giường. Hòa Lam ngủ rất sâu, hô hấp đều đặn, vẻ mặt an nhiên giống như đang chìm trong một giấc mơ đẹp.

Bạch Tiềm ngắm cô hết lần này đến lần khác, nhiều lúc lơ đãng cậu lại cười một mình, cảm giác như vĩnh viễn ngắm không đủ.

Sau ngày hôm đó, bọn họ như trở về với mối quan hệ như lúc trước: quan tâm, chăm sóc lẫn nhau. Tình huống Bạch Tiềm cũng có đòi hỏi chuyện kia nhưng không phải vô độ vì cậu lo cho sức khỏe yếu ớt của Hòa Lam. Điều này khiến cho cô thờ phào nhẹ nhõm.

Tuyết rơi đã kéo dài nhiều ngày. Trên đường đi, trên mái nhà, trên dây điện, đâu đâu cũng thấy tuyết. Tuyết chất đọng mọi nơi khiến cho vạn vật trở nên mờ mịt. Chờ đến ngày thứ bảy tuyết mới thôi rơi, mọi người mới có thể ra đường.

Bởi vì nhân viên dọn tuyết không nhiều nên không ưu tiên đến dọn ở một thị trấn nhỏ như nơi này. Chỉ trừ ở thành phố lớn mọi người đã dọn sạch tuyết thì ở nơi này cả thị trấn vẫn bao phủ trong màn áo trắng xóa. Nếu ra đường mọi người phải cẩn thận nếu không một khối tuyết có thể rơi trên đầu bất kỳ lúc nào.

Những đợt tuyết rơi dày như thế cũng không thường xảy ra.

Tết đến gần, mọi nhà đều đã bắt đầu cắt giấy làm đôi liễn treo trước cửa, ngoài ra còn làm túi thơm treo lưng lửng.

“Nấu cái gì đó?” Lúc Bạch Tiềm từ bên ngoài đi vào trong sân thì thấy Hòa Lam đang ngồi chụm củi nấu gì đó trên bãi đất trống. Bởi vì khói nhiều nên cô lấy một tay bịt mũi, một tay gấp than vô tình kê mặt sát vào bếp khiến thiếu chút nữa là đốt cháy lông mày của mình.

Bạch Tiềm thấy vậy vội bước tới giành lấy cái kẹp gấp trong tay cô rồi đỡ cô qua một bên, cho cô ngồi trên bậc tam cấp.

Hòa Lam ngồi nghỉ ngơi thở dốc.

Bạch Tiềm cười nói: “Sau này mấy việc này chị cứ để em làm. Trong nhà có đàn ông thì chị cần gì phải động tay?”

“Đàn ông à?” Hòa Lam vỗ đầu gối cười.

Cười một hồi, Hòa Lam mới để ý thấy sắc mặt Bạch Tiềm không vui mà chỉ lạnh lùng nhìn cô. Cô mới le lưỡi sửa lời: “Chị không phải có ý đó, không phải là em còn nhỏ tuổi sao? Thật ra thì chị...”

Thật là càng nói càng sai, cô đành nói ngắn gọn: “Dù sao chị cũng không phải có ý đó.”

“Vậy thì chị có ý gì?” Bạch Tiềm chống tay hỏi lại: “Em có phải là đàn ông hay không, không phải chị là người rõ nhất sao?”

Khuôn mặt Hòa Lam bỗng đỏ bừng, hừ cậu một tiếng rồi cúi đầu áp chế cảm xúc của mình.

Bạch Tiềm chợt đi tới bên cạnh cô, đẩy cô ngã ngửa ra bậc thềm, kề mặt áp sát cô khiến cho lông tơ ăm ắp trên mặt cậu nhẹ nhàng quét qua làn da mặt nhạy cảm của cô.

Mặt Hòa Lam càng thêm đỏ ửng. Cô đẩy cậu ra nói: “Ban ngày đó!”

“Không có ai thấy mà!” Bạch Tiềm khúc khích cười, mỗi cậu cũng theo đà mà hạ xuống hôn lấy hai cánh môi hồng thơm ngát của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Sáng nay Bạch Tiềm đã đi học, trong nhà chỉ có hai người họ. Hòa Lam rót cho anh ta một ly trà, anh chàng trẻ tuổi với hai tay ra nhận lấy rồi mỉm cười nói với cô: “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo. Nhà cửa đơn sơ, anh Bạch chịu khó một chút nhé.” Về mặt Hòa Lan rất bình thản nói.

“Tôi xin tự giới thiệu một chút, tôi là Bạch Đông Lâu là chú tư của Bạch Tiềm.” Bạch Đông Lâu cười nói.

Hòa Lam sớm đã đoán được nên sau khi nghe thấy cũng không có ngạc nhiên. Chỉ là nhìn anh ta trẻ tuổi như vậy thì cũng lẩm cẩm hơn Bạch Tiềm vài tuổi, làm sao là chú của Bạch Tiềm được. Điểm này làm cho Hòa Lam hơi bất ngờ.

Bạch Đông Lâu dường như đoán được suy nghĩ của cô nên nói thẳng: “Lúc mẹ tôi sinh ra tôi thì bà đã hơn bốn mươi tuổi rồi.”

Hòa Lam không có phản ứng gì khác mà chỉ rót cho anh ta thêm nước rồi nói: “Anh Bạch, không cần vòng vo nữa. Có gan cứ nói thẳng!”

“Rất là thẳng thắn!”

“Nếu như anh tới chỉ vì muốn uy hiếp tôi và mang Tiềm đi thì giữa chúng ta không có gì để nói.” Hòa Lam lấy lại ly trà, xoay người vào phòng bếp rửa sạch.

Bạch Đông Lâu gọi cô lại nói: “Cô hiểu lầm rồi, tôi không có ý này. Tôi tới đây vì muốn nói một chuyện để cho hai bên cùng có lợi, sẽ không làm chuyện gì để cô phải ghét bỏ đâu.”

“Hai bên cùng có lợi?” Hòa Lam lặp lại bốn chữ nọ rồi cười khẩy nói: “Tiềm là em trai tôi chứ không phải hàng hóa để bán cho mấy người. Hai bên cùng có lợi sao? Sao lúc đầu mấy người không biết quý trọng để đến bây giờ mới đi tìm cậu ấy? Tôi chưa từng thấy qua ai như nhà họ Bạch mấy người.”

Bạch Đông Lâu cũng là kẻ kiêu ngạo từ nhỏ, bị cô mắng thẳng thừng như thế nhưng lại không thấy tức giận.

“Hôm nay tôi tới đây không phải để gây với cô.” Thái độ của anh ta vẫn hết sức ôn hoà nói tiếp: “Nói là vì Tiềm cũng đúng nhưng cũng là vì tốt cho cô. Hai người sống chung như vậy thì được mấy ngày an toàn? Vui vẻ được bao lâu? Còn tương lai thì sao nào? Chính cô rõ hơn ai hết!”

“Tôi hiểu rõ cái gì?” Nét mặt Hòa Lam không lộ ra biểu cảm gì.

Bạch Đông Lâu cười cười quan sát cô, quan sát cô tỉ mỉ như vậy khiến cho Hòa Lam cảm thấy không thoải mái. Cô dùng giọng điệu mạnh mẽ cứng rắn nói lại: “Anh có thấy việc nhìn chằm chằm một cô gái lạ là một hành động không lễ phép không?”

“Tôi cũng không có ý gì, chỉ muốn cho cô xem một vật.”

“Vật gì?”

“Trong lúc vô tình tôi đã lấy được.” Bạch Đông Lâu lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy rồi quơ quơ trước mặt cô, nói tiếp: “Thực sự tôi cũng không muốn tới nhưng nghĩ tới cô gái bình thường như cô vậy mà lại có cha mẹ và quá khứ như thế.”

Hòa Lam giật mình, nhìn chằm chằm vào tờ giấy trong tay anh ta.

Trên giấy không có gì ngoài một vài cái tên. Đây là một cái danh sách rất đơn giản nhưng rơi vào mắt của Hòa Lam thì lại có thể tái hiện lại quá khứ trong đầu cô, khiến cho quá khứ mà cô muốn vĩnh viễn muốn vui chôn bồng chóc lại hiện về.

“Cha mẹ cô là đặc công xuất sắc, đã từng là nhân viên cục tình báo quốc gia nhưng kết quả lại chết thảm như vậy... Quả thật đáng tiếc! Nếu như không phải họ đi làm nhiệm vụ kia thì với năng lực của họ chắc chắn sẽ không có kết cục bi thảm. Cô lại không muốn đi báo thù cho họ mà ở lại nơi này làm một cảnh sát quen sao? Thật buồn cười! Cô làm sao có thể chuộc tội? Làm sao có thể quên đi lỗi lầm của mình được chứ?”

Hòa Lam không nói được lời nào mà sắc mặt trở nên trắng bệch.

Giọng nói Bạch Đông Lâu rất nhẹ nhàng nhưng nghe ra có vẻ thất vọng, anh ta nói tiếp: “Tôi vốn cho rằng cô là cô gái rất đặc biệt thật không ngờ cô không khác gì những cô gái bình thường khác, chỉ thích lánh nặng tìm nhẹ, trốn tránh sự thật.”

“Đù rồi! Đừng nhắc lại nữa!” Hòa Lam nhắm mắt lại, cố gắng điều hòa nhịp thở nhưng khối tâm tình trong lòng đang cuộn cuộn dâng trào.

“Bởi vì mềm yếu cho nên cô đã lựa chọn trốn tránh, cố tình để chuyện này trôi vào quên lãng. Cô không dám đối mặt trong khi kẻ thù của cô vẫn còn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Tôi còn thắc mắc không biết buổi tối cô có thể ngủ ngon như thế nào nữa?”

“Chúng ta có thù oán sao? Tại sao anh lại khiêu khích tôi? Có phải vì Tiềm mà anh điều tra tôi? Đúng là thủ đoạn gì anh cũng không thừa!”

“Tôi cũng vì tốt cho hai người thôi. Tiềm có việc cần làm mà cô cũng thế. Hai người cứ miễn cưỡng sống như thế này thì đối với ai cũng không tốt. Ai biết được ngày nào kẻ thù của cô lại tìm tới cửa, cô có tự bảo vệ mình được không hay còn làm liên lụy đến Tiềm nữa?” Bạch Đông Lâu ẩn ý sâu xa nói với cô: “Và lại Tiềm có tài năng thiên phú và năng lực xuất chúng, chẳng lẽ lại để tài năng như thế mai một ở cái nơi hẻo lánh này sao? Cùng cô rau cháo qua ngày à? Có lẽ nó thích cô, cũng rất thích sex với cô nữa nhưng cô thì sao? Nếu cô không thích thì tội gì phải cần răng chịu đựng. Mà nếu cô có thích đi chăng nữa thì cũng nên vì tương lai của nó mà buông tay thôi. Cô suy nghĩ kỹ đi!”

Bạch Đông Lâu kéo tay cô, nhét vào tay cô bảng danh sách mà anh ta phải trăm phương ngàn kế mới có được, anh ta nói: “Đây là thứ mà tôi mất khá nhiều công sức mới có được. Có lẽ không chính xác hoàn toàn nhưng sẽ có ích với cô.”

Bàn tay Hòa Lam cầm mảnh giấy buông thõng xuống bàn. Đã nhiều năm rồi cô chưa từng thấy cảm giác nặng nề như bây giờ. Vết thương cũ bị người ta vạch trần, thái độ hèn nhát cũng bị phơi bày khiến mặt cô trắng bệch, toàn người đều run rẩy.

Khi còn bé, cô không phải như vậy. Theo cha mẹ đi khắp Đại Giang Nam Bắc, cô là một cô gái rất can đảm, tự tin nhưng sau khi xảy ra sự việc kia cô đã trốn chui trốn nhủi như một con chuột ẩn mình trong xó, ngày qua ngày mài mòn đi sức sống của chính mình.

Lúc Bạch Đông Lâu đi ra ngoài thì đúng lúc Bạch Tiềm vừa về tới. Hai người liếc nhau một cái rồi dừng bước trong sân nhà.

“Tiềm! đã lâu không gặp.”

“Chú tôi đây làm gì?” Bạch Tiềm giả vờ như không nhìn thấy anh ta đang mỉm cười.

Bạch Đông Lâu sờ mũi cười khổ nói: “Nhìn thấy chú Tư mà cháu có thái độ này sao? Hơi bị quá đáng đấy!”

“Đối với người như mấy người tôi cảm thấy không cần phải khách sáo.”

Thấy thái độ Bạch Tiềm rất không nể tình, Bạch Đông Lâu cũng không gáp. Anh ta muốn cho Bạch Tiềm tiếp nhận mình nhanh chóng là chuyện không có khả năng. Chỉ có duy nhất một chuyện đáng mừng là hồi nhỏ anh ta không giống như những người khác lạnh nhạt đối với Bạch Tiềm.

Trước lúc Bạch Đông Lâu rời đi, anh ta còn để lại cho Bạch Tiềm một cái điện thoại. Cậu cười khẩy, đập nát nó rồi trực tiếp quăng vào thùng rác.

Trong phòng bếp Hòa Lam đang chuẩn bị cơm tối, Bạch Tiềm liền chạy vào phụ bếp cho cô, không quên thủ thi hỏi: “Chị, hần ta nói gì với chị vậy?”

“Không có gì.”

“Thật không? Em rất hiểu hần. Ngoài mặt hần gặp ai cũng tươi cười nhưng thật ra thì bụng dạ hần rất xấu xa. Mặc kệ hần ta nói gì chị đều đừng tin hần, có biết không? Mặc kệ chuyện gì xảy ra em vẫn luôn ở bên chị.” Một tay Bạch Tiềm ôm eo cô, một tay giúp cô cùng cắt rau củ.

Bữa cơm tối cực kỳ vô vị tẻ nhạt, Hòa Lam cảm thấy nhai cơm tựa như nhai đá. Cô rất muốn quên đi chuyện Bạch Đông Lâu nói cùng mình nhưng những chuyện đó cứ lẩn vẩn trong đầu như mây mù không tan. Hòa Lam cũng hiểu rõ tâm trạng cô không tốt không phải do Bạch Đông Lâu mà do chính cô cảm thấy áy náy, không thể buông bỏ quá khứ.

Buổi tối này, cô làm sao cũng ngủ không được. Đây là lần duy nhất Bạch Tiềm ngủ rồi mà cô còn chưa ngủ.

Ngoài cửa sổ, trăng rất sáng nhưng trăng sáng cũng không mang lại cảm giác trọn vẹn. Bạch Tiềm ngủ rất yên tĩnh, hô hấp đều đều, gương mặt dưới ánh trăng càng tươi tắn sáng bóng. Hòa Lam chống tay bên cạnh ngắm cậu, dùng đầu ngón tay vuốt ve khuôn mặt cậu. Cứ nhớ đến những ngày tháng ở bên nhau thì lòng cô lại càng thấy đau khổ.

Ngoài cửa sổ tuyết lại rơi, trong lòng cô cũng hoàn toàn lạnh lẽo. Cái lạnh cứ từ từ chậm chạp lấp đầy tim cô. Loại xâm nhập im hơi lặng tiếng này khiến cho cô có cảm giác tứ chi của mình cũng bị đông cứng theo.

Sau mấy ngày, cái xóm nhỏ này cũng rơi đầy tuyết trắng. Bạch Đông Lâu không còn đến làm phiền nữa nhưng tâm trạng Hòa Lam cũng chẳng thấy khá hơn. Buổi trưa lúc xắt rau củ, cô đã vô ý cắt vào tay mình.

Bạch Tiềm gỡ lấy dao trong tay cô ra, cẩn thận giúp cô băng bó kỹ, “Mấy ngày nay chị cứ như người mất hồn. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tên đó đã nói gì mà ảnh hưởng đến chị nhiều như vậy?”

Hòa Lam nhìn cậu triu mến rồi đưa tay sờ sờ gò má cậu.

Bạch Tiềm kinh ngạc, gờ tay phải lên áp sát tay cô vào má mình rồi nói: “Sao vậy? Trông chị hôm nay rất khác!”

Hòa Lam chột ôm cậu, đôi môi run rẩy đặt lên đôi cánh môi khô của cậu. Bạch Tiềm rõ ràng ngăn người ra. Đây là lần đầu tiên Hòa Lam chủ động hôn

cậu.

Môi cô rất mềm mại, rất kích thích cậu. Ôm lấy cô hôn một lát, Bạch Tiềm đè ngã cô trên sofa, cởi quần lót cô ra, một chân chống dưới nền còn một chân thì đè ép cô, tay cậu gấp rút kéo áo ngoài và cả áo ngực cô ngược lên trên xong từ từ thâm nhập vào bên dưới. Hòa Lam ôm lấy cậu, kêu rên theo nhịp động thân.

Bạch Tiềm chưa bao giờ thấy cô là loi như thế, đuôi lông mày mang theo sự hải lòng thỏa mãn cùng sự quyến rũ nồng nàn. Trong lòng cậu dục vọng càng lúc càng dâng cao, cậu hưng phấn ôm cô, không ngừng thúc vào.

Hòa Lam cũng ôm cậu thật chặt, đặt đôi môi thèm khát của mình lên mặt cậu dò tìm đôi môi, dò tìm vị ngọt ái ân. Một lúc sau hai người đồng thời đạt đến cao trào, mồ hôi nhễ nhại tựa như vừa đánh trận.

Bạch Tiềm gương dậy hôn cô từ mặt mày dài xuống đến mắt cá chân. Đột nhiên Hòa Lam kéo cậu lên cắn thật mạnh vào bả vai cậu, để lại một vết răng thật sâu.

“Đau quá, chị ác quá hà, ý là muốn để lại dấu tích hoan ái cho em sao?” Bạch Tiềm cười rất vui vẻ, miễn cưỡng vuốt tóc cô, thừa dịp cô không phòng bị cậu cũng cắn một cái trên vai cô.

“Được lắm, em trả lễ lại cho chị đây, cắn chị một cái đã thật!” Giờ khắc này, cậu như một đứa bé dựa vào người cô, cọ cọ cô cô còn Hòa Lam thì ôm lấy cậu, trong lòng cố gắng bình ổn nhưng vẫn không kiềm lòng được mà dâng lên một nỗi niềm chua xót.

Có một số việc phải đối mặt và làm cho tới nơi tới chốn nếu không thì cả đời sẽ không yên. Nhưng khi làm xong thì họ còn quay lại được như lúc đầu không? Bạch Tiềm có còn là Bạch Tiềm, Hòa Lam có còn là Hòa Lam nữa không?

Cô sờ mặt mình, cố can đảm không lên tiếng mà chỉ lặng lẽ lau nước mắt.

Sáng sớm khi sắc trời còn chưa sáng, Bạch Tiềm đã lờ mờ tỉnh giấc. Theo thói quen cậu sờ chân bên cạnh nhưng giờ... đã trống rỗng.

Hàng ngày Hòa Lam luôn dậy muộn hơn Bạch Tiềm nên lòng cậu có dự cảm chẳng lành. Theo suy đoán cậu tức tốc tìm khắp nhà một lượt nhưng vẫn không thấy bóng cô đâu, chỉ thấy một lá thư nằm lơ lửng trên bàn.

Bạch Tiềm mở lá thư, yên lặng đọc xong thì thư người ra mặc cho tờ giấy trong tay rơi xuống.

Cậu chưa từng nghĩ tới có ngày Hòa Lam sẽ rời xa cậu, mà còn lén lút rời xa cậu như thế này.

Cậu không biết nên làm sao làm mới phải, chỉ biết lóng ngóng đi lòng vòng trong nhà. Đúng lúc có điện thoại của Trác Ninh gọi tới, cậu mới tỉnh táo lại đôi chút. Cậu lập tức tận dụng dịp này nhờ Trác Ninh tìm cách liên lạc với ông chủ tư Bạch Đông Lâu.

Đây là một quán cà phê ở trấn nhỏ gần biên giới. Vị trí hai người ngồi cạnh cửa sổ, đối mặt nhau. Phía trên quán treo lủng lẳng đầy những cây chuỗi ngọc khiến cho mặt trời không thể chiếu vào, tạo cho không gian bên trong căn phòng mờ mờ tối.

Bạch Tiềm ngồi yên lặng trong bóng tối, nhấp xong ngụm cà phê nóng nhìn Bạch Đông Lâu hỏi: “Chú đã nói gì với cô ấy?”

“Cháu nghĩ chú ép cô ấy bỏ đi sao?”

“Nếu không chẳng lẽ tôi ép cô ấy đi à?”

Bị ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Bạch Tiềm nhìn chằm chằm, Bạch Đông Lâu thấy ngột ngạt không nhịn được mà nói lòng cổ áo, cũng không duy trì được nụ cười giả tạo nữa mà trực tiếp nói: “Chú không có ép cô ta, chỉ nói cho cô ta biết sự thật. Việc trở lại nhà họ Bạch là một việc tốt cho cháu. Với năng lực hiện giờ của cháu thì cần bản không thể bảo vệ cho cô ấy. Chẳng lẽ cháu muốn cô ấy đi theo cháu rau cháo qua ngày à? Cháu nghĩ kẻ họ Diệp sẽ bỏ qua cho cháu sao? Hay là sẽ hại cháu cũng giống như đã hại chết mẹ cháu năm đó vậy?”

Rốt cuộc Bạch Tiềm cũng cố gắng kiềm chế cơn nóng giận, ánh mắt cậu trở nên u ám như suy tư việc gì rất nghiêm trọng. Cậu chuyển biến thái độ như thế cũng vì cậu vừa nghe thấy điều mà trái với nhận thức từ trước tới nay của cậu.

Bạch Đông Lâu nhanh miệng nói tiếp: “Năm đó bà ta làm lạc mất cháu ở chỗ đó là cố ý muốn bảo vệ cho cháu. Một người đàn bà bị tra tấn đồ vào người mấy ký heroin thì cháu nghĩ cuộc sống bà ta những ngày sau đây sẽ như thế nào? Diệp Hoa Nồng chưa từng tha cho bà ta thì cũng sẽ không bỏ qua cho cháu đâu. Bây giờ cha cháu đã chết thì chú phải đi tìm cho ra cháu càng sớm càng tốt. Cháu hiểu được nỗi khổ tâm của chú không?”

Cuối cùng, Bạch Tiềm trở nên trầm mặc.

Ngoài cửa sổ gió thổi rất mạnh, thổi tung bụi mù khiến cho hình ảnh của trấn nhỏ càng trở nên mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Mới đó mà đã năm năm nhanh chóng trôi qua.

Đây là một thị trấn nhỏ nằm ở miền Tây Nam Bộ của vùng Chiang Rai, bốn phía là núi cao trùng điệp bao quanh, giao thông lại không thuận tiện. Nơi này gần như ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Mỗi sáng sớm, ánh mặt trời yếu ớt không đủ sức sáng chiếu xuyên qua các tầng mây dày đặc khiến cho trấn nhỏ sẽ chìm ngập trong sương mù. Đặc biệt vào mùa hè, những thung lũng ở đây rất nóng và ẩm thấp. Mưa nhiều khiến những con đường cũng lầy lội trơn trượt, việc đi lại rất phiền phức. Vì giao thông bất tiện như thế nên việc xách giỏ đi mẫy dặm đường mua đồ là một việc khó khăn vô cùng.

Cho nên chỉ trừ khi cần đồ cấp thiết mà trong trấn không có bán nếu không cũng chẳng có ai đi ra bên ngoài tìm mua. Hòa Lam cũng thế. Trong nhà còn một ít đồ ăn, cô ít khi đi ra ngoài, có chăng cô chỉ mua thêm một ít hàng tói linh tinh. Tối hôm qua sát vách nhà cô lại truyền đến âm thanh sinh hoạt của mọi khi nhưng một lát sau cô lại nghe tiếng đập cửa rầm rầm trước cửa nhà mình.

Hòa Lam cho rằng mình nghe nhầm. Nhưng một lúc sau cô lại nghe tiếng có người tiếp tục đập cửa nên cô mới dọm chân bước ra cửa.

Thấy cô mở cửa, người đàn bà trước mặt nhanh chóng chộp nắm lấy cánh cửa như sợ cô sẽ lập tức đóng lại. Bà ta khẩn thiết van nài cô: “Hòa Lam à, cháu làm ơn cứu thím với, cháu nhất định phải cứu thím nhé! Bọn họ giết thím mất! Vạn cháu mà!” Nói xong bà ta chảy nước mắt ròng ròng, quỳ xuống ôm chân Hòa Lam khiến váy cô dính đầy bùn đất và cả nước mũi lỏng thông của bà ấy.

Hòa Lam ít khi chán ghét ai nhưng người đàn bà tên Chu Tĩnh này lại nằm trong số đó.

“Tôi đã giúp cho bà rồi nhưng thực tế lại chứng minh tôi không nên tin lời của dân cờ bạc. Từ bây giờ về sau tôi sẽ không cho bà một cắc nào nữa. Nếu ai muốn thì cứ để họ làm thịt bà đi. Có làm thì có chịu.”

“Đừng! Đừng làm như thế! Cháu đã quên rồi sao? Lúc trước chồng thím đã giúp đỡ cháu ra sao, bây giờ anh ấy chết rồi cháu lại mặc kệ vợ con anh ấy sao?” Chu Tĩnh sợ hãi đến mức xụi lơ nhưng vẫn dùng võ mềm xin xỏ.

Hòa Lam nhìn bà ta, thất vọng nói: “Bà còn mặt mũi mà nhắc đến chú Tạ sao? Chú ấy một đời anh hùng mà cưới phải một bà vợ như bà. Lừa gạt chú ấy, bỏ chú ấy rồi còn mang theo đứa con mà cũng chẳng chăm sóc tốt cho nó. Bản thân bà nhìn lại mình xem, người không ra người, quý không ra quý. Nếu không phải để cho bà và em ấy nhìn mặt chú Tạ lần cuối thì tôi cóc cần quan tâm đến bà. Tôi có thể cho bà tiền nhưng đây là lần cuối.”

“Thật sao?” Chu Tĩnh giống như đang cắn thuốc lắc, vội ôm chân cô đứng dậy, đưa tay ra nói: “Thím muốn...” Bà ta nói ra một con số.

“Tôi không có nhiều tiền như vậy, chỉ cho bà được bao nhiêu đây thôi.” Hòa Lam đưa ra hai ngón tay.

Chu Tĩnh kêu to: “Vậy thì quá ít rồi. Bọn họ sẽ giết thím mất.”

“Đừng tưởng tôi là kẻ ngu.” Hòa Lam nói tiếp: “Tôi cho bà bấy nhiêu đây thì bà phải giao tiểu Tạ cho tôi. Từ nay về sau không ai được phiền tới ai nữa!”

“Không được! Không được đâu! Bao nhiêu đây không đủ đâu!” Chu Tĩnh không ngừng kèo nài, kẻ lễ chỉ làm cho Hòa Lam thêm chán ghét. Cô dứt khoát nói: “Tóm lại có lấy hay không?”

“Lấy! Lấy! Lấy!” Chu Tĩnh không hài lòng nhưng cũng không thể làm gì khác. Bà ta buông tay ôm Hòa Lam lại tiện tay hót mớ hạt bí đỏ cô phơi bên bệ cửa, cười nói: “Cái này cũng cho thím nhé!”

Hòa Lam bắt đắc dĩ lắc đầu, đóng cửa lại một cái rầm.

Tạ Linh vốn là đồng nghiệp của ba mẹ cô lúc sinh thời. Vì một vài chuyện mà chú ấy phải rút khỏi cục tình báo. Sau đấy chú có đi làm sát thủ một thời gian rồi khi gặp phải Chu Tĩnh chú ấy mới nghỉ hẳn mà làm một người bình thường. Chú Tạ là một người đàn ông tốt nhưng không ngờ lại có người vợ tệ hại như vậy, chẳng những lừa sạch tiền của chú, để lại một món nợ lớn còn mang con của bọn họ mà bỏ đi. Không biết trước khi chết Tạ Linh có thấy hối hận hay không?

Hòa Lam vừa thay quần áo, vừa suy ngẫm.

Đã nhiều năm qua, dựa vào chứng cứ mà Bạch Đông Lâu đưa cho cô, cô cũng đã tra ra mọi việc khá rõ ràng. Vì hiện tại cô không đủ năng lực báo thù nên chỉ có thể ẩn nhẫn ở nơi này chờ thời cơ. Thoảng chốc cô cũng đã ở lại cái trấn này hơn nửa năm rồi. Thỉnh thoảng những ký ức về ngày tháng ở cùng Bạch Tiềm như ủa về trong cô.

Khi nhớ tới Bạch Tiềm, cô không tự chủ mà để khoe mi ướt đầm, gạt mình cô vội lau đi.

Sau khi thay cho mình một chiếc xà rồng màu xanh biếc, cô không quên thoa kem chống muỗi rồi mới đi ra cửa.

Đi bộ dọc theo con đường nhỏ theo hướng Đông Nam của trấn, Hòa Lam đi đến một hang núi. Xung quanh nơi này đều là đất của người dân tộc bản địa

tự canh tác, rất ít đất thuê.

Kể từ giữa thế kỷ trước, chính phủ Thái Lan quản lý rất nghiêm ngặt vấn đề thuốc phiện nên nơi này cũng không còn trồng cây anh túc nữa mà người dân chỉ trồng hoa màu ngũ cốc và cây cà phê thay thế.

Nhưng Hòa Lam nắm rất rõ: nơi này có địa hình phức tạp, pha trộn nhiều dân tộc, nên đây cũng chính là nơi thích hợp để giao dịch ngầm thuốc phiện và cũng là đặc khu đầu não của quân phiệt.

Trong hang núi nhiệt độ sẽ thấp hơn bên ngoài, ánh nắng mặt trời cũng gay gắt hơn, Hòa Lam mặc xà rồng có thể tránh được gió lùa nên người chỉ cần thoa chút kem chống nắng là được.

Trong hang núi phía Đông Nam này Hòa Lam phụ trách trồng lúa mì. Từ cửa hang cô men theo con đường nhỏ đi vào sâu bên trong, hai bên đường đều là cỏ cây rậm rạp. Trong không gian yên tĩnh của núi rừng, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách và tiếng gió lùa qua khe đá, cô có cảm giác lòng mình trống trải vô cùng.

Hòa Lam phóng tầm mắt ra nhìn phía xa xa, chính nơi đây đã bay lại một mùi thơm lạ, vị ngọt ngào. Cô biết đó chính là chỗ trồng cây anh túc. Trên danh nghĩa nó thuộc về tay hắc bang nhưng trên thực tế nó là trung tâm đầu não của quân phiệt do Đỗ Phong cai quản. Bọn họ mượn mả là quân chính phủ mà tận dụng triệt để lợi thế của mình để mua bán ma túy.

Đi một lúc Hòa Lam lại băng qua một con suối nhỏ đến phía Đông Nam sườn núi. Bên chân cô từ từ hiện lên màu hoa anh túc, gió thổi mang theo vị nồng đậm của loài hoa này xộc vào mũi cô. Bây giờ trông ra xa xa đâu đâu cô cũng thấy cây anh túc trải rộng khắp núi đồi.

“Tối rồi à?” Trước mặt cô là một ngôi nhà lầu màu xanh rêu và một bà lão vận xà rồng màu đỏ đang từng nấc leo xuống cái thang tre tự chế. Bà đưa cho cô ly trà, hỏi: “Cháu khát rồi phải không?”

Bà lão cười với cô, trên khuôn mặt đã hằn sâu những nếp nhăn và dấu chân chim.

Hòa Lam hành lễ chào bà rồi nhận ly nước nhấp vài ngụm. Đến lúc này cô mới thấy bót đắng lưỡi, khô môi.

Bà lão dẫn cô lên lầu. Vừa mở cửa sổ ra, gió bên ngoài đã ùa vào cuốn theo mùi hoa anh túc nồng nặc. Bà lão mở thêm cánh cửa sổ bên kia xong thì lấy ra cho cô cái ghế đệm. Hai người bọn họ nhàn nhã ngồi đối mặt uống chung trà. Vụ mùa còn chưa tới nên Hòa Lam có thể vui vẻ nghỉ ngơi.

“Gần đây thời tiết không được tốt lắm.” Bà lão nặng nề thờ dài.

Hòa Lam nói: “Vì sao vậy?”

“Mưa nhiều quá nên độ ẩm cao, rễ cây sẽ bị úng. Sợ rằng kỳ này thu hoạch xong sẽ không đủ nộp lên trên.” Bà lão nói.

Cánh đồng lúa mì này thuộc thẩm quyền quản lý của chính quyền huyện. Bọn chúng quản lý việc trồng chặt nơi đây nhưng cũng đồng thời trồng cây anh túc và mua bán ma túy. Vì trồng ngũ cốc sinh lời ít hơn nhiều so với trồng cây anh túc nên chắc không bao lâu đất nơi này sẽ bị trưng dụng trồng anh túc.

Đến lúc đó, nơi này sẽ không khác gì những ngọn đồi kể bên tràn ngập hoa anh túc, nồng mùi ngọt ngào làm cho người ta có cảm giác muốn nôn mửa.

Hai người trò chuyện một lúc thì thấy đề tài có phần nặng nề nên không khí cũng trầm xuống.

Hòa Lam thờ dài, vuốt vuốt tách trà trong tay chờ cho nguội một chút thì cô nghe thấy dưới lầu có tiếng xe hăm hủ. Đến bên cửa sổ nhìn xuống cô thấy có mấy chiếc xe quân dụng màu xanh lá xuất hiện từ trong rừng rậm, vượt qua bùn lầy rồi kít kít dừng lại dưới lầu.

Cửa xe mở ra, mấy người mặc đồ binh lính rần rần nghiêm chỉnh nhảy xuống, ôm súng nghiêm trang thắt chặt canh giữ nơi này.

Hòa Lam bất ngờ còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy tiếng bước chân thành thịch tiến lên lầu. Cảm đầu là một người đàn ông cao lớn, rắn rỏi, điển trai, trên mặt anh ta còn nở nụ cười lịch thiệp.

Anh ta dùng tiếng Thái nói câu gì đó rồi cúi đầu chấp tay hành lễ với bà lão.

Sắc mặt bà lão rất lạnh lùng, giống như không thêm quan tâm đến sự có mặt của anh ta.

Đỗ Phong cũng không thêm chấp, anh ta lại dùng tiếng Thái nói chuyện với bà lão với thái độ hiền hòa như muốn thuyết phục điều gì. Chung quanh binh lính đều được trang bị vũ trang, vẻ mặt thật uy nghiêm.

Hòa Lam chỉ có thể nghe hiểu được một chút tiếng Thái chứ không thể hiểu hoàn toàn.

Cô đang mơ hồ không hiểu cuộc trò chuyện thì thấy Đỗ Phong nói tạm biệt bà rồi xoay người cất bước. Hòa Lam cũng an ủi bà lão mấy câu rồi chào bà, nhấc xà rồng chạy xuống cầu thang, dùng tiếng Thái gọi với theo.

Đỗ Phong nghe thấy tiếng cô thì xoay người lại, có một thoáng kinh ngạc. Mới vừa rồi cùng bà lão nói chuyện, anh cũng không chú ý Hòa Lam, giờ đứng gần mới thấy đáng người cô rất đẹp, da thịt lại trắng nõn nà mà con gái bản địa lại không có được.

“Chào cô.” Anh ta nói một câu tiếng Trung, phát âm không chuẩn làm cho Hòa Lam thấy buồn cười nhưng cô không biểu lộ ra mặt mà giữ vẻ nghiêm túc hỏi anh ta lý do đến nơi này.

Đỗ Phong không hề che giấu mà nói thẳng với Hòa Lam bọn họ muốn đến để thu thuế trồng lúa mạch.

Hòa Lam hỏi lại: “Có nơi nào có thể nói chuyện một chút không?”

Ánh mắt Đỗ Phong lộ vẻ bất ngờ nhưng vẫn hờ hững đồng ý.

Trong hang núi có nhiều ngôi nhà lá để nông dân làm đồng nghỉ ngơi, Hòa Lam cùng Đỗ Phong cùng bước vào một gian nhà đã lâu không có người dùng, chỉ có đệm để ngồi chứ không có bình trà, tách nước gì cả.

Đỗ Phong ngồi chồm hổm trên đệm, ánh mắt dừng lại trên người cô. Xà rồng trên eo cô buông thẳng về ra đường cong uyển chuyển. Đợi cô xoay người lại, anh ta cười cười với cô.

Hòa Lam ngồi quỳ xuống đối diện với anh ta.

Đỗ Phong lịch thiệp hỏi qua tên cô rồi lơ đãng hỏi tiếp: “Cô Hòa Lam đây là người Trung Quốc à?”

Hòa Lam gật đầu, đáp: “Tôi đến từ Nam Giang.”

“Đó là một vùng đất tốt.” Giọng nói anh trầm thấp, tĩnh lặng như tiếng suối chảy trong rừng, nghe rất êm tai. Nếu như anh ta không nhìn cô chăm chăm thì hẳn cô đã thấy rất thoải mái.

Cô không thêm đề ý đến ánh mắt của anh ta nữa mà chậm rãi nói: “Từ giữa thế kỷ trước chính phủ đã ban hành luật bài trừ ma túy. Diện tích trồng anh túc ngày càng thu hẹp thì lợi nhuận cũng dựa vào đó mà cao hơn. Tuy nhiên đây không phải là con đường phát triển lâu dài vì mọi người đều cần có lương thực.”

Thật ra Hòa Lam vẫn chưa nói hết ý, lợi nhuận dù có cao thì hầu hết chảy vào tay ông trùm còn người dân thì càng ngày càng khổ cùng, mâu thuẫn xã hội càng ngày càng gay gắt.

“Cô Hòa Lam muốn khuyên tôi từ bỏ việc trồng anh túc ở đất này à?” Đỗ Phong cúi đầu vuốt ve chiếc bàn tre, làm cho người ta không đoán ra được biểu cảm.

Hòa Lam bình tĩnh nói: “Tôi vì muốn tốt cho mọi người thôi.”

Đỗ Phong trầm mặc một lát, chợt vỗ mạnh đầu gối mình rồi ngửa đầu cười lớn. Anh ta đứng dậy bước thong thả đến trước mặt cô, bóp cổ lúi cô dậy, mặt đối mặt nói: “Mới lần đầu gặp mặt sao cô lại tự tin nghĩ rằng có thể thuyết phục được tôi? Cô chỉ cần nói mấy câu thì tôi sẽ tin cô sao? Tôi dễ bị thuyết phục vậy sao?”

Anh ta khinh thường cười cợt nhưng Hòa Lam cố gắng giữ bình tĩnh, nắm chặt nắm tay, vẻ mặt nhợt nhạt cố nặn ra nụ cười với anh ta.

Đỗ Phong ngăn người, tay không tự chủ mà buông lỏng ra.

Chợt bên tai anh ta vọt tới tiếng gió rít, Đỗ Phong vội vàng né tránh nhưng vẫn bị thương. Một thanh đao nhỏ suýt qua mặt anh ta, rồi cắm 'sực' trên mặt đất. Lực phóng rất lớn nên khi thân đao nằm bất động rồi mà vỏ đao vẫn còn hung hăng lúc lắc.

Đỗ Phong giờ tay lên sờ sờ thì thấy đầu ngón tay dính vết máu, ánh mắt anh ta trở nên ác độc, gắt gao nhìn về phía cửa.

Có một người trẻ tuổi, thân hình cao gầy đang lười biếng dựa vào cửa, vừa ngáp vừa nói: “Tiểu Lam, ai vậy?”

Lần này, Hòa Lam bật cười thật tươi. Người này nói chuyện vẫn không hề khách sáo. Cô nén cười giới thiệu: “Nếu chị đoán không lầm thì anh ta là con trai cả của tổng tư lệnh, tên là Đỗ Phong.”

“Lai lịch cũng không nhỏ.” Tổng Thiện Ninh vừa cười ha ha sảng khoái vừa lững thững đi vào giữa phòng, cúi người nhặt thanh đao nhét lại vào vỏ.

Khi đi vào bên trong, khuôn mặt của người kia không còn phản sáng nữa thì Đỗ Phong mới nhìn rõ diện mạo: dáng dấp không tệ, chân mày sắc nhọn, da trắng bóc, đôi môi cũng đỏ tự nhiên. Cô ấy cắt tóc ngắn, uốn cúp vào trong ôm lấy khuôn mặt xinh xắn. Khi cô cười híp mắt lại tựa như con mèo nũng nịu, trông thật đáng yêu. [đọc truyện nhanh hơn sắp hoàn tại trang chính thức: [tiểu thuyết edit chấm net nha các bạn](#)]

Nếu như không nhìn kỹ thì với bộ đồ sơ mi trắng, quần tây, giày ủng này thì anh sẽ nghĩ đây là đàn ông nhưng nhìn kỹ mới thấy đây là cô gái chừng hai mươi tuổi, trên cổ không có trái khế và trên lỗ tai còn đeo trang sức nữa.

Lần đầu tiên trong đời anh bị một đứa con gái dọa hết hồn, mặt anh trở nên lạnh lùng và cứng ngắt hơn bao giờ hết.

Tổng Thiện Ninh bước thong thả đến bên cạnh anh ta, ho hai tiếng rồi nói: “Anh Đỗ, đã lâu không gặp.”

Đỗ Phong ngo ngắc, tức giận hỏi lại: “Chúng ta đã từng gặp nhau sao?”

Tổng Thiện Ninh cười cười, tay vỗ vỗ thanh đao nói: “Anh Đỗ thật là mau quên! Anh quên chuyến vận chuyển hàng của Long bang năm ngoái rồi sao? Nếu không nhờ em trai anh chặn lại thì chắc giờ cục hình sự Miến Điện đã cho ngồi tù cả đám rồi. Anh không phải nên cảm ơn tôi sao?”

“Cô là người của Đỗ Biệt?” Đỗ Phong nhớ lại, hận đến cắn răng nghiêng lợi.

Tổng Thiện Ninh cười sảng khoái, “Anh không phải nên cảm kích tôi sao, sao lại nhìn tôi như vậy?”

Đỗ Phong bị cô chọc tức bỏ đi, cô nhún vai một cái, thờ dãi rồi quay đầu ôm vai Hòa Lam nói: “Yêu đuối vậy sao? Mới nói như vậy đã không chịu nổi rồi. Bộ em là ác thú hử?”

Hòa Lam gõ đầu cô ta một cái: “Em là con gái, cần gì hơn thua với đàn ông?”

“Anh ta muốn bóp chết chị, chị không cảm ơn em thì thôi, sao còn trách em?” Tổng Thiện Ninh bĩu môi, khề hừ một tiếng.

“Được rồi! Được rồi! Chị không có trách em. Thái độ của anh ta như thế chắc sẽ không chấp nhận lời đề nghị của chị. Em không ra tay cũng không sao cả.”

“Chị với anh ta nói chuyện gì vậy?”

Hòa Lam kể chuyện muốn thuyết phục Đỗ Phong đừng lấy lại đất trồng lúa mạch để trồng anh túc cho Tổng Thiện Ninh nghe, cô ấy trầm tư một hồi rồi bật cười.

“Em cười cái gì?”

“Em cười vì chị biến em thành đứa ngốc. Anh ta là dạng người gì chị cũng biết rồi. Còn đi lấy quạt để thổi tắt lửa sao?”

“Oan cho chị quá!”

“Vậy sao chị không đi tìm Đỗ Biệt? Anh ta sẽ rất vui vẻ khi giúp chị.” Nụ cười Tổng Thiện Ninh mang theo dấu hiệu mập mờ, Hòa Lam bị trêu nên xấu hổ đáp: “Chị không quen anh ta.”

“Lời này sao giống nói dối vậy ta?”

“Sao em thích kiểm chuyện vậy?”

“Xem chị nói kìa! Em vì tốt cho chị thôi mà. Mà Đỗ Dương là Đỗ Dương, Đỗ Biệt là Đỗ Biệt, chị cần gì phải giận lấy nè?”

Hòa Lam nhìn cô ta nói: “Chị không hề giận chó đánh mèo. Có một số việc không thể làm ngơ như chưa từng xảy ra. Em có hiểu chị không, Thiện Ninh?”

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Bốn năm trước, Hòa Lam cùng Tổng Thiện Ninh tham gia một khóa học võ và đã kết bạn từ đấy. Tổng Thiện Ninh nhỏ tuổi hơn cô nhưng do nhập học sớm nên trình độ võ nghệ cao hơn cô, lại còn mồm mép lanh lợi nên buôn bán cũng được, làm sát thủ cũng được. Hòa Lam chưa từng hỏi qua thân thể cô nhưng đoán chừng cô ta không chỉ đơn giản là một tay sát thủ bình thường.

Cô ta đã đến nơi này khá lâu rồi. Trước mắt cô ta là làm thuộc hạ của Đỗ Biệt, rất có địa vị trong tổ chức. Cuộc sống ở vùng Tam Giác Vàng này vốn rất hỗn loạn, đời sống của người dân nơi đây rất cơ cực. Hòa Lam nếu sống chỉ dựa vào thân mình thì thật khó trụ được nên nhiều lúc Tổng Thiện Ninh sẽ ra tay tiếp tế cho cô.

Giữa các cô thì tiền bạc vật chất không cần phân biệt rạch ròi.

Tổng Thiện Ninh giúp lần nào thì Hòa Lam nhẹ nhõm lần ấy. Hàng năm cô ấy đi nhiều nơi nên có kiến thức rộng rãi, biết phong tục tập quán và món ăn nhiều nơi, động tác nấu nướng cũng rất nhanh nhẹn.

Khi trên bàn đã dọn đầy món ăn thì Hòa Lam mới ra cửa ngóng Tạ Minh Kha.

Mặc dù trước kia đã gặp cậu ấy nhưng cô vẫn chưa thấy quen. Thằng nhóc này giống như Bạch Tiềm năm đó: mười bảy mười tám tuổi, thân hình thon gầy, đôi mắt xinh đẹp chết người. Chỉ có khác là cậu ấy không nhìn cô cười như Bạch Tiềm mà vẻ mặt cậu ta lúc nào cũng lạnh lùng còn con người thì

trầm mặc ít nói.

“Tạ Minh Kha, nghe như tên con gái.” Tổng Thiện Ninh giễu cợt cậu ta.

Hòa Lam vội đẩy cô: “Khép bít cái miệng lại đi.”

Tổng Thiện Ninh lơ đãng đôi tư thế nhấc chân gác lên sô pha.

Tạ Minh Kha sắc mặt không đổi, khẽ gật đầu chào các cô rồi đi vào phòng.

Khi cậu ta đã vào trong, Hòa Lam mới nhéo tai Tổng Thiện Ninh nói: “Em hiền dịu lại chút đi. Nói vậy mà cũng nói được sao?”

Tổng Thiện Ninh vội xin tha: “Em không phải cố ý, mà chị trọng sắc khinh bạn quá đi. Ai.. da...Đau! Em biết lỗi rồi, không dám vậy nữa!”

Lúc này Hòa Lam mới buông tay ra.

Tổng Thiện Ninh chạy theo dính bên người cô, ân cần giúp cô chuẩn bị chén đĩa, lí lắc nói: “Nếm thử mấy món em nấu xem, mùi vị đảm bảo ngon hơn chị nấu đó. Mấy anh em trong tổ chức ai cũng khen em hết!”

“Không biết xấu hổ! Mèo khen mèo dài đuôi!” Hòa Lam véo mũi cô ta cười.

Tổng Thiện Ninh gạt ra tay cô, lui lại mấy bước nói: “Em sống tự lập còn hơn chị nữa đấy!” Cô ta đi đến bên cửa sổ, một tay chống lên bệ cửa, phốc cái đã tung người nhảy xuống. Hòa Lam hết hồn chạy đến bên cửa sổ gọi Thiện Ninh thì thấy cô ta đang vuốt vuốt đầu gối nhưng ngửa đầu nhìn cô cười sau đó vừa phất tay vùng bỏ chạy ra xa.

“Giống con khi quá!” Hòa Lam cười, nhưng trong lòng lại dấy lên một tia suy nghĩ u hoài.

Tổng Thiện Ninh nói không sai, cô vẫn đang sống chật vật thì sao so được với cuộc sống thoải mái của cô ấy. Nhưng mà cô sẽ vui vẻ chịu đựng bởi vì đối với cô có nhiều việc nếu không làm tới nơi tới chốn thì sẽ hối hận cả đời.

Tổng Thiện Ninh cũng xuất thân là con nhà cao cửa rộng, trong nhà ba đời đều là quan chức chính trị cao cấp. Nhưng đến đời cô ta thì cô ta không muốn nối nghiệp mà muốn đi tìm con đường phát triển riêng cho mình.

Trong trần nhà này chỉ có kiểu nhà trệt cấp bốn, các gian phòng thông với nhau. Hòa Lam và Tạ Minh Kha chung một gian, chỉ ngăn ra bởi một tấm rèm xanh mốc khoen.

Hòa Lam gõ gõ lên chiếc giường sắt rồi đợi nghe thấy tiếng đáp bên trong cô mới bụng sùi cào đi vào.

Cô thấy cậu ta đang đứng bên cửa sổ kết cái chong chóng tre. Bàn tay cậu thon dài trắng nõn đang loay hoay trong quảng sáng tối nhạt nhòe trông đẹp mê hồn. Lúc cậu ta ngước nhìn cô thì nét mặt rất bình tĩnh, có chăng trong đôi mắt chỉ lóe lên một tia sáng rồi nhanh chóng tắt ngúm.

Lúc trước bọn họ có gặp nhau mấy lần, thái độ của cậu ta không tính là thân thiện nhưng cũng không lạnh nhạt lắm. Hòa Lam không hiểu được cậu ta đang nghĩ gì nên trầm tư vài giây rồi nói: “Đây là sùi cào chị mới nấu. Em chưa ăn cơm tối phải không? Nếm thử một chút nhé!”

Tạ Minh Kha lẳng lặng nhìn cô bụng mâm đứng đấy thoáng nhú mày, nhưng cậu ta cũng nhận lấy đôi đĩa gấp một cái bỏ vào miệng. Cậu ta ăn trông rất nhả nhặn từ tốn, ăn một đĩa mà mất cả một lúc lâu. Hòa Lam thấy vậy bèn khuyên cậu: “Em ăn thêm đi! Thanh niên mà, nên ăn nhiều một chút!”

Người cậu rất gầy. Nếu bỏ qua thân người mà chỉ nhìn vào mặt thì ai cũng sẽ cho rằng cậu là một cô gái xinh đẹp. Không biết lúc trước tại sao chú Tạ lại đặt cho cậu cái tên như thế. Thật ra Tổng Thiện Ninh nói không sai, cái tên đó giống tên con gái.

Hòa Lam suy nghĩ mãi mà không tìm ra lời giải đáp.

Tạ Minh Kha lại ăn mấy đĩa đến lúc không ăn được nữa mới nói cảm ơn cô, cậu ta lại quay đầu tiếp tục chơi chong chóng tre trong tay.

Hai người không thân quen lắm nên Hòa Lam không tiện ép cậu mà chỉ đợi có cơ hội thích hợp từ từ khuyên bảo cậu ta.

Đêm này, bọn họ ngủ chỉ cách một tấm rèm, Hòa Lam trần trọc trở mình lại nhớ đến hoàn cảnh nhận Bạch Tiềm về chăm sóc. Ít nhất Bạch Tiềm sẽ cười với cô vài cái dù trong lòng có khi khinh thường cô; còn Tạ Minh Kha rất lạnh nhạt làm cho người ta có khoảng cách, rất khó đến gần.

Từ đây cô chăm sóc cho cậu ta cũng giống như đã từng chăm sóc cho Bạch Tiềm. Cậu ta cũng không có gì không hài lòng, vẫn cùng cô nói nhiều hơn một chút nhưng quan hệ của hai người không tính là thân mật mà chỉ giống như cố phớt lờ sống chung.

Chuyện cánh đồng lúa mì bị cường chế đến tai cô thì đã là ba ngày sau đó rồi.

Hòa Lam đoán thời gian thích hợp liền chạy tới hang núi.

Khu đất canh tác của người dân đã trở nên hỗn loạn. Đỗ Phong mang lính tới, lái mấy chiếc xe địa hình chặn lối vào hang núi, bắt chấp dân tình phản đối mà ra tiến hành càn quét ngũ cốc hoa màu. Trên đất bây giờ là một bãi hỗn độn thân lá lúa mì bị vùi dập trong bùn lầy, bị giày xéo dưới chân người đã

không còn hình thù gì nữa. Mặc dù đã sớm dự đoán được tình hình nhưng Hòa Lam vẫn thấy rất bất ngờ trước cảnh tình này.

Bà lão vẫn cứ lần tràng hạt mặc cho mấy tay môi giới đứng bên cạnh thuyết phục. Một lúc sau không khí càng trở nên căng thẳng, lúc lên đến đỉnh điểm thì nông dân và đám người kia đã xô xát lẫn nhau.

Trong đám đông hỗn loạn, Hòa Lam bị người ta đẩy một cái, ngã chúi nhủi đầu trong bùn, lại va phải tảng đá nên đầu gối với cùi chỏ bị thương.

Một tiếng súng nổ vang, Đỗ Phong bắn chỉ thiên xong liền hô to mấy câu tiếng Thái cho lính của anh ta lập tức trấn áp được đám người nông dân.

Hòa Lam gượng đứng dậy, lúc cô đang muốn tiến tới nói chuyện thì có một chiếc xe việt dã phóng thẳng vào hang núi, dè nát chường ngại vật đang bày ra bừa bãi trên mặt đường. Cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc quân trang màu xanh lá cây nhảy xuống, anh bước đến trước mặt Đỗ Phong rồi nhanh chóng rút súng ra uy hiếp anh ta: “Bảo bọn chúng bỏ súng xuống!”

Sắc mặt Đỗ Phong trở nên cực kỳ khó coi, anh ta giả bộ bình tĩnh nói: “Em uống lộn thuốc rồi hả?”

“Em còn tỉnh táo hơn anh đây!” Đỗ Biệt nhếch miệng cười khinh khinh với Đỗ Phong.

Bị uy hiếp như thế, Đỗ Phong không thể làm gì khác hơn đành cho người bỏ súng xuống, dẫn đám lính ảo não rời đi.

Bà lão bước tới chào anh ta rồi còn nói thêm mấy câu gì đấy. Đỗ Biệt mỉm cười, nghe bà nói xong, quay đầu lại nhìn Hòa Lam người ngọm đang lăm lăm: “Không sao chứ?”

Hòa Lam được quan tâm bất ngờ nên cảm thấy không được tự nhiên khi anh ta nắm tay mình nên muốn rút ra.

Đỗ Biệt thì tự nhiên hơn so với cô, anh ta cố ý muốn dẫn cô về căn cứ tìm thầy thuốc. Hòa Lam vì nghĩ tới tình hình trồng lúa mì nên không từ chối.

Xe việt dã chạy lắc lư trên con đường nhỏ, vượt qua khe núi tiến vào khu rừng rậm rạp.

Trong ngoài xe bây giờ đều là màu xanh lá mạ bao trùm, trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng bánh xe cán qua chường ngại vật trên mặt đất mà lướt đi. Hòa Lam cảm thấy lòng mình không yên nên bất giác ngoái đầu nhìn Đỗ Biệt.

Đỗ Biệt đang ngồi yên vị thong dong lái xe. Thân người anh cao gầy, khuôn mặt tuấn tú. Hàng năm anh đều trải qua những trận đánh máu đổ đầu rơi nhưng trên mặt anh ta vẫn là vẻ điển trai, khi anh ta không cười nét mặt còn khiến cho người ta có cảm giác bình yên.

Anh cảm thấy nhột nhạt sau lưng nên quay đầu lại cười nói với cô: “Em nhìn anh hoài vậy?”

Hòa Lam bị tiếng cười của anh ta làm cho ngượng ngùng.

Đỗ Biệt nghiêng đầu nhìn ra cảnh trí ngoài cửa sổ ước lượng đường đi: “Khoảng nửa tiếng nữa là tới căn cứ rồi, em cố chịu một chút nhé!”

“Không sao, không bị thương nặng.”

Đỗ Biệt kéo tay cô, dùng đầu ngón tay ấn xuống chỗ máu bầm khiến Hòa Lam rên đau đến khàn cả giọng.

Anh buông cô ra, đậy mắt đóng dây nịt cười: “Hòa Lam! Em vốn là người ăn ở hai lòng chẳng khác gì lúc còn bé, không thay đổi chút nào. Chỉ là bây giờ em trưởng thành rồi, xinh đẹp hơn, thon thả hơn rồi.”

Hòa Lam cố nhịn cười nhưng suýt không nhịn được. Nếu như anh không quay đầu đi để tập trung lái xe thì e rằng đã nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt cô.

Khi còn bé, họ là hai người bạn thân, có thể coi là thanh mai trúc mã. Nhưng đã nhiều năm qua rồi, một số việc đã không còn giống như trước. Năm đó lúc Đỗ Dương chọn lựa ruộng bỏ cha mẹ cô để làm tay trùm buôn thuốc phiện hùng bá vùng Tam Giác Vàng thì mối quan hệ giữa cô và anh đã không thể quay về như lúc đầu rồi.

Trong biển người mệnh mông Đỗ Biệt chỉ liếc một cái liền nhận ra cô, giúp đỡ cô trong khi Hòa Lam đối với anh lại có dụng ý khác nên cô tự cảm thấy hổ thẹn với lòng. Nhưng dù cô nhất định báo thù cho cha mẹ thì cũng sẽ không giận chó đánh mèo mà phát tiết trên người anh, chỉ là cô không thể thân thiện khi đối mặt với anh được.

Đỗ Dương là nhân vật số một trên danh sách mà cô phải giết.

Hòa Lam nhìn gò má thong dong thanh tú của anh mà trong lòng lại dâng lên bao nhiêu cảm xúc phức tạp.

Lúc bọn họ về đến căn cứ đã là sáu giờ tối. Đỗ Biệt đưa cô đi vào cổng, dọc đường không ai dám cản. Vòng ngoài là vọng gác quân sự, vòng trong bố trí dân sinh, đến vòng trong cùng mới thực là căn cứ quân sự. Lúc này không gian bốn bề yên tĩnh vô cùng. Từ xa truyền lại tiếng suối róc rách mơ hồ như tiếng chuông gió từ trong tuổi thơ vọng lại, gọi cô nhớ đến những kỷ niệm vốn vui sâu trong quá khứ, làm cho toàn bộ thế giới hiện tại dường như ngưng đọng lại.

Khung cảnh về đêm nơi này không tẻ chút nào: rừng xanh cây lá thấp thoáng, tiếng nước chảy róc rách, cây sồi cao lớn vươn cao mình về hướng mặt trời

mọc, bên bờ suối là hình ảnh một cô gái trẻ mặc xà rồng vừa giặt đồ vừa nghịch nước lại ca hát líu lo như chú chim rừng.

Tiếng hát trong trẻo vang vọng như tiếng từ những ngày xưa, như tiếng hát từ thiên đường vọng lại, cứ lần lần lượn lờ không tan.

Phía sau bóng cây cổ thụ, ánh mặt trời (*) heo hắt xuyên qua tán lá, nổi vệt dài lốm đốm tương phản màu sắc trên nền đất. Nhiệt độ nơi này thấp hơn bên ngoài rất nhiều, ánh mặt trời cũng không gay gắt nên làm cho người ta cảm thấy dễ chịu vô cùng.

(*) Ở TQ nhiều khi đến 7 giờ tối vẫn còn sáng trưng, mặt trời chiếu như lúc 5-6 giờ chiều giờ VN

Đỗ Biệt dẫn đường cho cô, đi một đoạn lại dẫn đến một bờ kè bằng tre. Đứng đây cô có thể nhìn những bông hoa súng màu xanh biếc đang nở rộ, màu hoa cũng dần thay đổi theo sắc trời chiều làm cô mê loạn mắt.

“Thích không? Đó là quốc hoa của Ai Cập.” Đỗ Biệt quay đầu nói.

“Nhìn thật là đẹp!” Hòa Lam cười nói: “Chỉ là màu sắc chói quá, nhìn lâu một chút sẽ bị mỏi mắt.”

“Anh cũng nghĩ vậy. So với hoa súng thì anh thích hoa thanh nhã hơn vì hương thơm lâu dài.” (#Điểm Minh không biết cái hoa thanh nhã này là hoa gì, tra cứu nhiều nguồn mà không ra nên giữ nguyên bản luôn.)

Hòa Lam tránh né ánh mắt của anh ta, im lặng không đáp lời.

Đỗ Biệt chỉ mỉm cười.

Mặc dù hàng năm trải qua nhiều trận chiến sinh tử khốc liệt nhưng Đỗ Biệt lại thích yên tĩnh. Nơi anh ta ngủ nghỉ là một ngôi nhà sàn nằm sâu trong rừng, một bên là bờ suối, một bên là rừng trúc. Khi ngồi xuống nền có thể nghe được tiếng gió nhẹ thổi qua tai cùng tiếng chim kêu riu rít.

Cuộc sống con người nơi đây rất vất vả. Đất đai cằn cỗi, thiếu hụt lương thực nên thuốc men cũng rất khan hiếm. Đỗ Biệt cho cô một loại thuốc trông bình thường nhưng đối với nơi này đã coi như là loại tốt rồi.

Anh ta cúi đầu giúp cô băng bó kỹ lưỡng khiến Hòa Lam nhớ lại chuyện khi còn bé. Khi ấy tính tình cô rất ương bướng, sau khi đánh lộn với mấy đứa nhóc khác thì Đỗ Biệt lại là người thường xuyên giúp cô xử lý vết thương.

Về cái khoản này thì Đỗ Biệt tỉ mỉ hơn người bình thường.

Ngoài cửa sổ, gió lạnh thổi ùa vào nhưng cũng không thể thổi tan đi cái nóng ran trên mặt cô.

Đỗ Biệt biết cô không thích chung đụng cùng người lạ nên nhanh chóng sai người mang đồ ăn đến. Trên bàn lúc này bày ra ba bốn đĩa đồ ăn, một tô canh và một thố com nếp, đặc biệt đồ ăn trong đĩa đều được bày trí trên lá sen trông rất đẹp mắt.

Hòa Lam dùng muỗng gỗ xới com vào chén của mình rồi yên lặng ngồi ăn.

Bình thường cô vẫn tự nấu cho mình những món truyền thống còn nơi này nấu ăn hơi mặn hơn so với khẩu vị của Hòa Lam lại cho nhiều hải sản vào trong canh nên cô ăn không quen. Đỗ Biệt múc cho cô một muỗng canh, nói: “Không tanh đâu, nếm thử một chút đi.”

Muỗng cũng vừa đưa đến miệng cô, Hòa Lam không tiện làm trái ý anh ta, chỉ là cô không muốn để cho anh ta đút mình nên cầm lấy muỗng tự ăn.

Đỗ Biệt ngắm nhìn cô một lúc cảm thấy đồ ăn trên bàn đã không còn khẩu vị gì nữa.

Giữ chung quanh không gian an tĩnh tựa như có thể nghe được hơi thở của mình thì bỗng từ bên ngoài có tiếng người cười, vừa soái chân đi vào vừa hỏi há nói: “Đỗ Biệt, em tìm được hàng rồi...”

Tiếng của cô ta sau khi bước qua then cửa liền nín bặt.

Một cô gái mặc quần lụa trắng rộng thùng thình, chân mang giày ủng bằng da trâu, trên người cô mang nhiều trang sức nên mỗi bước cô ta đi đều vang lên tiếng đing đing vui tai. Tần Như bước vào, thấy cảnh trước mắt có phần ngỡ ngàng nên lên tiếng hỏi trước.

“Vị này là...” Cô ta cười nhìn Hòa Lam, lông mày khẽ nhíu lại.

Hòa Lam đứng dậy, ra bộ chào cô ta rồi nói: “Tôi là Hòa Lam.”

“Cô ấy là bạn thân của anh.” Đỗ Biệt bước tới phía trước cô rồi nói thêm vào.

Tần Như 'Ờ' một tiếng ra vẻ thờ ơ nhưng ánh mắt vẫn lưu luyến đặt trên người Hòa Lam.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

“Em vẫn chưa ăn cơm nữa, sẵn tiện em ăn chung luôn nhá!” Cô ta nói vậy rồi liền ngồi phịch xuống, tay với lấy lá sen rồi xới tí cơm nếp cho vào trong vắt lại. Cô ta không quên thò tay sang thố nước sạch cạnh bên rửa sạch tay, xong thì dùng đầu ngón tay vân vê nắm cơm nếp trong lá sen ăn một cách từ tốn.

Cách Tần Như thưởng thức rõ ràng không giống với cô.

Thấy Hòa Lam liếc mắt nhìn, Tần Như ngẩng đầu nở nụ cười nói: “Cô Hòa Lam chắc không phải là người địa phương. Người ở đây thích ăn như thế này để cảm nhận mùi thơm nồng của gạo nếp đó.”

Hòa Lam cười cười gật đầu.

Có một tên lính mặc đồ rằn ri chạy vào gọi Đỗ Biệt đi ra ngoài có việc, lúc này trong phòng chỉ còn lại hai cô gái, không khí bỗng trở nên quái dị lạ thường.

Ánh mắt của Tần Như dừng lại trên cánh tay bị băng bó của Hòa Lam rồi như có như không lên tiếng than vãn: “Cái anh Đỗ Biệt này thiệt tình. Cuộc sống ở đây thiếu thốn như thế này mà anh ấy lại có lòng hảo tâm ghê! Thường ngày anh ấy thấy con vật nào bị thương cũng đem về chăm, tôi lại phải nhắc nhở anh ấy. Ở nơi này được liệu của chúng tôi không nhiều nên không thể để cho anh ấy tùy ý sử dụng như vậy.”

Hòa Lam làm sao không hiểu được ý tứ của cô ta trong đấy nhưng cô vẫn điềm đạm mỉm cười hỏi lại: “Cô Tần Như đây rất thân với Đỗ Biệt à?”

“Mẹ tôi là chị của mẹ anh ấy, chúng tôi sống cùng nhau nhiều năm rồi, cô nói tôi có hiểu anh ấy không?”

“Mẹ?” Hòa Lam cau mày suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên nói: “Là dì Tần Uyển Di sao? Tôi nhớ Đỗ Biệt có nói qua, bà ấy là chị gái của mẹ Đỗ Phong. Anh ấy còn phải gọi là dì cả đấy.”

“Cô!” Tần Như cào bầm bàn tay trên mặt bàn nhưng không có biểu lộ tức giận trên khuôn mặt, cô ta còn lạnh lùng cười khinh khinh nói: “Loại người như cô tôi gặp qua nhiều rồi, cũng không khác mấy con ở ngoài kia thích học đòi trào cao!”

“Cô biết tôi sao?” Hòa Lam nhếch môi nói tiếp: “Nhưng sao khi còn bé, lúc mới quen Đỗ Biệt thì anh ấy không hề nhắc đến cô.”

Lúc này Tần Như dường như không thể nghe thấy gì nữa, vẻ mặt ngờ ngác bất giác thờ dài. Lúc ra khỏi cửa cô ta vẫn còn lẩm bẩm câu nói 'khi còn bé, lúc mới quen Đỗ Biệt...' còn thuận tay bê đi nhánh lan trong chậu cây trước cửa.

Hòa Lam đứng đấy nhàn nhạt cười, nụ cười tinh khiết giống như mây bay ngoài cửa sổ, ánh mắt trong suốt bị ánh mặt trời chiếu thẳng nên hơi nhú lại, nhìn không ra biểu cảm.

Đỗ Biệt xử lý xong công việc liền chạy về, thấy Hòa Lam anh vội hỏi: “Cô ta có làm gì không phải với em không?”

Hòa Lam lắc đầu: “Cô Tần Như là một người hiền hậu, thân thiện.”

Cô không muốn nói, Đỗ Biệt cũng không tiện hỏi thêm dù anh có thể đoán được tính tình Tần Như nhưng chắc hẳn sẽ không làm gì với Hòa Lam. Nhưng Hòa Lam cũng không phải người ăn chay. Bây giờ nhớ lại đáng về nỗi điên của cô khi còn bé, lòng Đỗ Biệt bỗng trở lên một nỗi niềm trĩu mến.

Sắc trời không còn sớm, Hòa Lam muốn ra về nhưng Đỗ Biệt giữ tay cô lại nói: “Đã trễ thế này rồi, đường về lại không an toàn, hôm nay em ở lại đây một đêm đi, để anh sai người sắp xếp cho em một phòng.”

Hòa Lam lập tức rút tay ra, thò đầu ra ngoài cửa sổ.

Đỗ Biệt đứng sau lưng cô mỉm cười: “Đã trễ thế này, trong rừng có lẽ có thú dữ và rắn độc nữa, anh sẽ không đưa em về đâu. Nếu em muốn thì cứ tự mình về.”

Hòa Lam thua hoàn toàn rồi.

Đỗ Biệt chuẩn bị cho cô một gian nhà sàn phía bên kia suối, phía đông là rừng trúc xanh rì. Bóng đêm nhàn nhạt, gió thổi nhẹ nhẹ lùa qua vách lá, nhìn ra suối có thể thấy những khóm hoa chập hờn lay động, khung cảnh thanh tịnh vô cùng.

Hòa Lam tắm rửa xong thay ra chiếc quần lụa kiểu Thái màu vàng nhạt, trên thì vấn tóc rồi dùng khăn thổ cẩm trùm lại.

Có tiếng gõ cửa từ trên hành lang, cô đáp một tiếng rồi chậm rãi bước ra mở cửa.

Đỗ Biệt ăn mặc thoải mái, đứng trong hành lang tựa như bóng ma. Anh ta đút tay vào túi quần. Khi Hòa Lam mở cửa ra, anh ta không đợi cô nói chuyện liền mở miệng: “Buổi tối buồn chán hả? Nơi này không giống như những khu đô thị phồn hoa ngoài kia, không có nhiều thứ để giải trí.”

Giọng nói của anh rất dịu dàng khiến Hòa Lam không biết phải đáp lại như thế nào.

Đỗ Biệt quay đầu ngược nhìn ánh trăng, vói tay muốn bắt lại như bắt hụt, anh ta lại nói: “Nhớ khi còn bé, có một lần em một hai đôi ngấm trăng tròn, sau đó lại lôi kéo anh đi leo núi làm suýt chút nữa anh té xuống vực. Em vẫn không quên đấy chứ? Riêng anh thì còn nhớ mỗi thù này đó.”

Đỗ Biệt vén tay áo sơ mi lên xắn qua khò cùi chò. Trên cánh tay màu lúa mì bỗng nổi bật một vết sẹo lớn nâu nâu sẫm, mặc dù đã nhiều năm qua nhưng vẫn trông rất đáng sợ.

Hòa Lam lại như trở về quá khứ.

Khi đó cô là cô nhóc không hiểu chuyện. Mỗi buổi tối, mẹ cô muốn cho cô đi ngủ sớm nhưng cô lại không thích thế. Cô hay lén mẹ bò từ trong chăn chui ra ngoài, nếu không chơi bunn thì chơi leo cây, chẳng hề biết mệt mỏi.

Có một lần cô đã gây họa. Nửa đêm cô chạy đến nhà Đỗ Biệt, lôi anh ta từ trong chăn ầm ra ngoài, kéo anh theo cô lên núi ngấm trăng cho bằng được.

“Không phải chứ?!” Đỗ Biệt thiếu chút nữa muốn té xiu, vừa ngáp dài ngáp ngắn vừa đi theo cô, vừa đi lại vừa dậm chân bực dọc.

Tuy là cùng lớn lên trong hoàn cảnh khắc nghiệt nhưng lúc đó bọn họ cùng lắm chỉ là hai đứa bé nên không có kinh nghiệm sống. Lúc leo lên núi cô bị trượt chân té xuống dốc. May thay Đỗ Biệt kịp thời chụp lấy tay cô. Dù bị mồm đá nhọn cửa vào cùi chò đau đớn thế nào nhưng anh ta vẫn không buông tay cô mà dùng hết sức bình sinh kéo cô lên.

Đêm đó ánh trăng cũng tròn như tối nay vậy. Hòa Lam ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn treo giữa trời đêm lại cảm thấy lòng mình bình yên vô cùng.

Đỗ Biệt thấy vẻ mặt cô biến hóa thì nụ cười trên môi cũng biến hóa theo trong nháy mắt.

Hòa Lam ngẩng đầu lên nhìn anh ta rồi lại tự hỏi anh ta có còn là cậu bé hồn nhiên của ngày trước nữa không?

“Anh chỉ trêu em tí thôi. Mặc dù nơi này về đêm không có nhiều thứ để giải trí nhưng không phải không có gì cả.” Nói xong anh nắm lấy tay cô thật chặt, lôi cô chạy xuống lầu.

Hòa Lam bị anh ta lôi đi thật mạnh nên chỉ có thể chạy theo sau, cô có to tiếng gọi anh ta ngừng lại cũng không xong vì tiếng cô như tan hết trong gió. Đỗ Biệt dường như cũng không nghe thấy chỉ lo kéo cô chạy giống như khi còn bé, dắt cô chạy đi chơi. Nhưng giờ nhiều thứ đã thay đổi, bọn họ đều đã trưởng thành rồi. Bàn tay to của anh bao chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cô có giấy thế nào cũng không rút ra được chỉ làm lưng cô rịn ra một lớp mồ hôi.

Chạy dọc theo khe suối một hồi cho tới khi bọn họ đều mệt thở hổn hển Đỗ Biệt mới bước chậm lại. Hòa Lam muốn giật ra tay nhưng anh ta chẳng những không buông mà còn quay đầu nhìn cô cười ranh mãnh.

Hòa Lam lần đầu tiên giận anh ta đến căn răng nghiêng lợi như vậy.

Phía đông cánh rừng là một trảng cỏ xanh, ven rìa mọc nhiều hoa dại nhưng nghe ra được hương thơm dịu nhẹ trong gió. Trên đây các chàng trai cô gái trong trang phục của người dân tộc đang quây quanh đồng lửa, từ xa xa đã nghe thấy tiếng ca hát cười đùa rôm rả của bọn họ.

Từ xa có một anh chàng khôi ngô vừa thấy dáng người của Đỗ Biệt liền phát tay, đứng lên vui vẻ chào hỏi, xem ra rất thân thiết.

“Nhất Minh, cậu cũng tới à?” Đỗ Biệt cười nói với anh chàng kia.

Nhất Minh cũng nhếch miệng cười, nhìn Hòa Lam đứng bên cạnh anh ta nói: “Nhóc! Rốt cuộc cậu cũng nghĩ thông suốt rồi hả?”

Thấy nụ cười mang theo ý nghĩ lệch lạc của người kia Hòa Lam cảm thấy khó thích ứng. Đỗ Biệt đánh anh ta một quyền, đẩy anh ta về phía cô gái đang nằm tư thế quyến rũ trên bãi cỏ. Nhất Minh kêu lên mấy tiếng thì cô gái kia lập tức leo lên người anh ta hôn cầm, còn thọc tay vào trong vạt áo mò mẫm...

“Hừ đồn! Đừng có nhìn!” Hòa Lam hét hồn lấy tay bịt mắt lại nhưng Đỗ Biệt liền kéo tay cô, còn dùng tay mở mắt cô ra.

Anh ta dắt cô đi thẳng đến đám người đang quây quần, ngay lập tức đám người kia dạt ra nhường chỗ cho anh ta ngồi. Mặc dù Đỗ Biệt khá thân thiện nhưng có lẽ anh ta cũng đã quen với cách cư xử như thế của mọi người. Anh cầm ly rượu trái cây đưa cho cô hỏi: “Em khát nước rồi phải không?”

Hòa Lam nhận lấy nhấp môi rồi nói cảm ơn anh ta.

“Đừng khách sáo như vậy chứ!” Hai tay anh ta chống lên bãi cỏ phía sau, ngửa đầu nhìn cô, nói tiếp: “Khi còn bé em đâu có giống như vậy đâu.”

“Chúng ta đã trưởng thành rồi.” Hòa Lam cũng bắt chước dáng vẻ của Đỗ Biệt, chống tay lên cỏ ngược nhìn trời đêm.

Bên tai vang lên tiếng nhạc, mấy đôi thanh niên nam nữ tiến vào trong vòng, ôm nhau nhảy múa. Tiếng nhạc ở đây giống như tiếng kèn nguyên thủy khơi gợi lên những ham muốn cơ bản nhất của con người. Chỉ trong chớp mắt không ít các cặp đôi đã ôm nhau tản ra những lùm cây bụi cỏ gần đây: có cặp thì trực tiếp 'hành sự', có cặp thì cởi áo chơi trốn tìm, có cặp thì chơi uống rượu hôn môi...

Trong không khí tản ra mùi vị nhóp nhóp thối nát vô cùng.

Hòa Lam không tự chủ mà kéo chặt quần áo trên người mình, lại thấy Đỗ Biệt cũng ngồi dậy chống tay lên gối nhìn cô cười kỳ dị.

Thì ra anh ta đang trêu chọc cô. Khi nhận ra được điều này Hòa Lam vô cùng tức giận đứng dậy bỏ đi thẳng. Đỗ Biệt đuổi theo cô, đến trước rùng rúc anh ta nắm được cổ tay cô kéo lại: “Em giận sao?”

Hòa Lam quay đầu lại, dùng sức giẫy ra: “Chúng ta đã không còn nhỏ nữa, làm sao anh có thể đùa giỡn như thế này được? Em cho rằng anh cũng đã già dặn hơn không ngờ lại...”

“Thế nào?” Đỗ Biệt ngắt bông hoa linh lan bên đường. Cánh hoa trắng nõn nhu nhược rung động trong tay anh ta, anh ta lại dùng đầu ngón tay đùa bỡn nó.

“Ngây thơ? Ý em nói là cái này à?”

Anh ta không bỏ qua, ngẩng đầu mỉm cười với cô rồi tiếp lời: “Nếu không làm như vậy anh e rằng em sẽ tiếp tục khách sáo, giữ khoảng cách với anh. Em cứ tiếp tục hung dữ với anh đi, anh sẽ lắng nghe em. Dù sao thì đây đâu phải lần đầu tiên bị em dạy dỗ.”

“Anh...” Hòa Lam cảm thấy mình không còn hơi sức để hơn thua với anh ta nữa. Kể từ khi cô rời xa Bạch Tiềm... đã thật lâu rồi cô không có cảm thấy kinh ngạc như vậy...

Bỗng nhiên Hòa Lam cảm giác mặt mình có một luồng hơi nóng phả vào, dính sát vào má cô. Lúc cô khôi phục lại tinh thần thì Đỗ Biệt đã buông cô ra. Trong đầu cô cảm thấy trống rỗng, về mặt không tin nhìn anh ta.

Đáp lại cái nhìn của cô, Đỗ Biệt cất lên giọng nói trầm thấp, dịu dàng, có thể mê hoặc lòng người: “Hòa Lam, làm bạn gái của anh nhé!”

Buổi tối ấy, Hòa Lam cảm thấy người mình như vẫn đang lẫn quẩn trong cơn mơ.

Lúc cô về đến nhà sàn đã là nửa đêm, trong không khí đã mang theo gió rét. Cô vịn cầu thang bước chậm rãi đi lên trên nhà.

Sau khi đóng cửa lại, Hòa Lam dựa vào ván cửa mà thờ dốc. Lời nói của Đỗ Biệt như vẫn còn lẫn quẩn bên tai khiến cô thấy không yên. Thờ dốc ra mấy hơi rồi mà Hòa Lam vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Cô bóp bóp trán nghĩ: dù chuyện gì tới thì cũng phải ngủ một giấc rồi tính tiếp.

Lúc đi tới bên giường bỗng Hòa Lam thấy dưới mắt cá chân đau nhói. Theo phản xạ cô cúi đầu nhìn thì thấy trong bóng tối có một bóng đen dài loằng ngoằng nhanh chóng rút đầu về, còn le cái lưỡi đỏ đỏ ra khè khè cô.

Nọc độc nhanh chóng chạy rần rần dưới chân khiến Hòa Lam thấy người tê dại, cô ngã cái 'phịch' trên nền nhà. Con rắn không tha mà phóng thẳng về phía cô, Hòa Lam nhanh nhẹn chụp chính xác ngay đầu con vật độc địa, kéo đuôi nó ra thì thấy nó là con rắn nhỏ màu xanh lục, dài khoảng bảy tấc, trên thân nó đầy những hoa văn sắc sỡ kỳ lạ nên cô không đoán ra được đây là loại rắn nào.

Con rắn trong tay cô cũng từ từ ngủm đi.

Hòa Lam tái mặt buông nó ra. Trước khi hôn mê cô nghe được tiếng Đỗ Biệt phá cửa xông vào, thân thể cô bỗng nhẹ tênh, cô dần mất đi ý thức.

Lúc cô tỉnh lại đã là buổi trưa của ngày hôm sau.

Mặc dù cô còn chưa tỉnh hẳn nhưng thân người đã không còn cái cảm giác vô lực nữa. Cô chống gượng ngồi dậy thì thấy Đỗ Biệt gác đầu bên giường ngủ thiếp đi, cô ngẩn người ra.

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào má anh ta, lớp da sáng bóng mịn màng, lông mi như nhũ ảnh hoàng kim lộng lẫy cứ theo nhịp thở của anh ta mà cử động nhấp nhô.

Hòa Lam dụi dụi con mắt, không muốn ngắm anh ta nữa.

“Em đã tỉnh rồi à?” Đỗ Biệt ngóc đầu dậy, đôi mắt đã đỏ ngầu.

Hòa Lam không biết nói gì, chỉ lắp bắp: “...Em không sao, anh đi nghỉ ngơi đi. Chẳng lẽ anh không đi làm sao?”

“Vậy thì tốt! Tướng quân tìm anh có chuyện. Em chú ý nghỉ ngơi nhé! Nếu có gì thì em gọi Linh, anh đã sắp xếp bảo cô ấy ngồi ngoài cửa canh cho em đó.”

Hòa Lam gật đầu.

Vị tướng quân trong lời nói của anh ta chính là tướng quân Bành Vân Thanh. Ông ta vốn là vị tướng lĩnh chủ trương cấm thuốc phiện, tập trung phát triển kinh tế cho nên đối nghịch với Đỗ Dương. Đỗ Biệt lại thường xuyên qua lại với ông ta. Cô bỗng nghĩ có gì đó khác thường ở đây.

Nhưng tại sao trước mặt cô anh ta lại đề cập tới chuyện này?

Lúc Hòa Lam đang mãi suy tư thì bóng dáng cao lớn của Đỗ Biệt đã biến mất sau cánh cửa.

Lúc giữa trưa khi đang tận hưởng ánh mặt trời ấm áp thì Tần Như bị gọi vào trong nhà sàn, lòng cô ta không muốn nhưng vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt tự nhiên.

“Gọi em tới có chuyện gì?” Cô mở miệng nói qua loa.

Đỗ Biệt chấp tay sau lưng, yên lặng đứng bên cửa sổ. Tần Như bị anh ta bắt chờ đợi trong im lặng một lúc lâu cảm thấy rất căng thẳng. Đến lúc cô ta sắp chịu không nổi nữa Đỗ Biệt mới quay đầu lại, đẩy cái đệm về phía cô ta nói: “Ngồi đi!”

Giọng nói của anh ta rất bình thường, không có gì khác biệt, anh ta còn mỉm cười tiếp khách khiến Tần Như không nhận ra được thật ra anh ta không biết hay giả vờ không biết.

Đỗ Biệt ngồi đối diện với Tần Như, châm trà cho cô ta rồi mở miệng nói: “Thật là lạ! Mọi khi tôi gọi cô đến cô đều vui vẻ không thôi, sao hôm nay kêu cô đến đây gặp tôi mà mặt cô giống đưa đám thế?” Đỗ Biệt đứng dậy tiến lại gần cô ta nhìn thẳng vào mặt, anh ta gõ một tay xuống bàn hỏi: “Có phải đã làm việc gì xấu xa rồi phải không?”

“Việc gì xấu xa chứ?” Tần Như né tránh ánh mắt của anh ta: “Anh đang chém gió gì thế? Nghe chẳng hiểu!”

“Chẳng lẽ tôi trách nhầm cô sao? Tiểu Như à, bộ cô không biết tính của tôi sao? Thẳng thắn đi sẽ được khoan hồng.” Anh ta lại nở nụ cười, quay về chỗ ngồi xuống.

“Cái gì em cũng không biết, cũng không làm cái gì hết. Bên chỗ em có việc, em muốn về!”

Cô ta vừa dợm đứng dậy, giọng nói âm trầm chân thật của Đỗ Biệt lại vang lên: “Ngồi xuống!”

Tần Như dừng bước, chỉ còn cách cửa một bước chân, giọng nói của Đỗ Biệt lại vang lên lớn hơn một chút: “Tôi bảo cô ngồi xuống!”

Tần Như không chịu nổi nữa, rốt cuộc cũng tự nhận: “Đúng đó ! Tại em thấy cô ta không vừa mắt nên em muốn cô ta phải chết. Thế nào? Anh đau lòng nên kiếm em tính số à? Chúng ta ở cái nơi tranh giành giết chóc diễn ra hàng ngày này đã bao nhiêu lâu rồi? Anh nhớ kỹ đi, nhiều năm qua chỉ có em là vẫn ở bên cạnh ủng hộ anh. Nay anh vì cô gái kia mà trở mặt với em sao?”

Trong không khí yên tĩnh giờ chỉ có tiếng nói cùng hơi thở hổn hển của cô.

Đỗ Biệt từ đầu đến cuối vẫn rất bình tĩnh. Đợi cô ta gào thét xong, anh lại rót trà đưa tới trước mặt cô nói: “Hôm nay tôi tìm cô, chỉ là muốn nói cho cô biết, chúng ta phải làm rất nhiều việc, đừng lãng phí thời gian ở những chỗ không nên.”

Tần Như nghi ngờ nhìn anh một cái rồi nhanh chân chạy ra ngoài.

Có một bóng người bên cạnh anh ta không một tiếng động báo cáo lại: “Bên phía cô Hòa Lam mọi thứ đều ổn cả.”

Đỗ Biệt thờ dài, vừa đem trà còn dư từ từ rót vào rãnh nước bên hông nhà vừa chậm rãi nói: “Vẫn là người trẻ tuổi nên thiếu kiên nhẫn.”

Thời gian chậm chậm trôi qua, mặt trời chuyển về giờ chiều, càng ngày càng gay gắt.

Một đêm cô không về nhà, giờ cũng đã qua ngày thứ hai. Hòa Lam sợ Tạ Minh Kha lo lắng nên mượn điện thoại cô Linh gọi về báo một tiếng. Giọng nói bên kia rất bình thản, chỉ đáp một tiếng 'không sao' rồi cúp máy.

Lúc Đỗ Biệt đến thăm cô, Hòa Lam muốn đòi về nhưng Đỗ Biệt lại mở miệng trước: “Vết thương của em rất nghiêm trọng, nọc độc còn chưa tiêu hết, em nên ở lại đây theo dõi và nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa đi.”

Hòa Lam muốn từ chối nhưng Đỗ Biệt lại nửa đùa nửa thật nói: “Nếu anh không cho em đi thì em đi được sao?”

Hòa Lam biết anh ta không phải nói giỡn nên đồng ý. Trừ tối hôm qua cô thấy bị quấy nhiễu khó chịu thì cô nghĩ nếu tận dụng dịp này nán ở lại đây cũng có thể làm chút chuyện.

Hai người hai ý nghĩ, hai dự định khác nhau.

Những ngày kế tiếp, Đỗ Biệt rất quan tâm chăm sóc cô, giống như từng chăm sóc cô khi còn bé. Nếu như không có nụ hôn và những lời tỏ tình tối hôm đó thì Hòa Lam sẽ xem anh ta là bạn chí thân, là người anh trai tốt. Nhưng khi nghĩ đến có ngày cô giết được Đỗ Dương thì lòng cô lại thấy mâu thuẫn vô cùng. Dù cho bọn họ có khoảng cách nhưng cũng là mối quan hệ huyết thống cha con.

Hòa Lam bước xuống mở cửa sổ cho gió lùa vào rồi đứng bất động nơi đấy chìm trong miền man bao nhiêu suy nghĩ.

...

Lúc ở lại đó Hòa Lam và Tần Như có đụng mặt mấy lần. Sau lần vạch mặt, cô căn bản rất xem thường cô ta. Có một lần Tần Như và Tần Uyển Di chạm mặt cô trên hành lang, Tần Như trực tiếp khích bác: “Trẻ thế này mới lếch dầy, không biết tối qua đã làm mấy lần với Đỗ Biệt rồi nữa?”

Trước những lời nói thô tục như thế, Hòa Lam xem như không nghe thấy. Đợi cho cô ta nói xong Hòa Lam mới nhẹ nhàng đáp lại: “Cô cũng là con gái, đừng nói lời khó nghe như vậy!”

Về phần quan hệ giữa cô và Đỗ Biệt cô cũng không muốn giải thích. Dân tình nơi đây suy nghĩ rất đơn thuần, trong con mắt bọn họ giữa nam và nữ chỉ có mối quan hệ xác thịt. Cô không cần giải thích, tránh việc 'càng tỏ càng đen'.

Ánh mắt Tần Như càng oán độc, che lấp đi khuôn mặt xinh đẹp của cô ta. Cái miệng lại chanh chua buông lời: “Trong mắt tôi cô là con đàn bà đáng ghét.”

“Tôi cũng vậy.”

Hòa Lam bỏ đi, lúc đi ngang qua Tần Như, tà váy dài bay lên quét qua người cô ta tựa như một cái tát hung hăng đánh lên mặt khiến cho sắc mặt Tần Như đã khó coi lại càng khó coi hơn.

Tần Uyển Di vỗ vỗ vai cô ta nói: “Nhìn cô ta đi! Chỉ là một đứa gái quê không có tương lai, con cần gì tức giận? Có giỏi thì nghĩ cách lấy lòng người đàn ông mình thích đi.”

“Nhưng con hận!”

“Về sau có cơ hội thì trừng trị nó, con hận làm gì?” Trong giọng điệu của Tần Uyển Di nhàn nhạt ý tứ lấy con gái mình, nói hoài mà con bà vẫn không hiểu. Con gái luôn lý tưởng hóa tình yêu trong khi tình yêu là cái khi gì, có tiền mới là quan trọng.

Bà ta thì thào vào tai Tần Như mấy câu, nét mặt Tần Như lập tức nghiêm túc lại.

Đối với Hòa Lam thì xích mích với Tần Như không đáng kể, cô không để trong lòng nhưng mấy ngày kế tiếp cô thấy Tần Như không có động tĩnh gì trông như rất an phận mà quên đi sự tồn tại của cô. Hòa Lam lại thấy có gì đó không bình thường nên cô đi tìm Tống Thiện Ninh.

Tống Thiện Ninh cũng là đàn em làm việc cho Đỗ Biệt. Mấy ngày này, Hòa Lam không thấy cô nên hơi bất ngờ, khi bắt gặp cô ấy đang đứng phía sau hàng rào tre ngay công vào khu căn cứ. Cô ta cầm tiền đang cùng mấy tay thương nhân đàm phán, cò kè mặc cả mua một chiếc vòng cổ lục lạc.

“Em mua cái này làm gì?” Hòa Lam đi tới, lật tới lật lui xem chiếc vòng trong tay Thiện Ninh.

Tống Thiện Ninh giật lại rồi nói: “Làm gì vậy? Chị cũng thích nó sao? Em không phải mua cho chị đâu.”

Hòa Lam im lặng: “Chị lấy cái này để làm gì chứ?”

“Phải rồi! Chị nữ tính thì thích mấy loại châu báu, còn em thì nam tính một chút nên em thích mấy vật như thế này.” Giọng Tống Thiện Ninh chẳng hiểu sao lại có chút chua xót. Cô ấy đeo chiếc vòng lục lạc vào tay lắc lắc, mấy cái chuông nhỏ phát ra tiếng đing đing vui tai. Trông đáng vẻ cô ấy lúc này rất ngây thơ khiến Hòa Lam thấy buồn cười.

“Thôi không đùa nữa, chị có việc quan trọng cần tìm em đây.” Hòa Lam nhìn dáo dác xung quanh thấy không có ai nên kéo Tống Thiện Ninh đến chỗ của mình.

“Hiếm khi thấy chị khản trương như vậy nha. Có gì chị nói đi! Tống Thiện Ninh tìm nơi ngồi xuống.

Hòa Lam nửa quỳ nửa ngồi đáp: “Cũng không có gì, chỉ có một chút chuyện muốn nhờ em.”

“Chuyện nhỏ sao?” Tống Thiện Ninh chau chau mày nói tiếp: “Mỗi lần có người nhờ em làm chuyện gì thì đều là không phải chuyện nhỏ. Lần này không phải cũng vậy chứ? Chuyện đầu rơi máu chảy gì cũng được nhưng tiền công phải kết sù à ư!”

“Tiền công kết sù à?” Hòa Lam cười xùy rồi nói: “Làm xong việc chị sẽ cho em một miếng khoai lang chiên. Vừa nói cô vừa ngoắc tay bảo Thiện Ninh lại gần.

Tống Thiện Ninh tức muốn quánh Hoà Lan nhưng thấy trên người cô còn dán băng tùm lum nên lại thôi. Cô ta ngoan ngoãn đến bên Hòa Lam. Khi nghe Hòa Lam rủ tai cô ta một hồi, biểu hiện trên mặt Thiện Ninh lại chuyển sang nét tinh nghịch đáng ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Mỗi đặc khu đều được chia thành những phân khu nhỏ do những người khác nhau phụ trách. Tần Như chịu trách nhiệm quản lý khu Kim Bát. Cô ta chưa có lần nào bị tội nặng như lần này. Biến cố lần này coi như là bị 'lật thuyền trong murong'. (* Lật thuyền trong murong: Phát sinh vấn đề từ ngay chỗ quen thuộc của mình.)

Sáng sớm ngày hôm đó có một lượng hàng lớn được phát hiện trên địa bàn của cô. Sau khi cấp trên rà soát và kiểm tra thì đã chứng thực đây là hàng của khu Kim Cửu do Lục Thành phụ trách bị đánh cắp.

Chuyện lớn như vậy nên cô ta được chuyển tới để đặc trưởng quân khu thẩm vấn, tra ra sự thật.

Lối vào căn cứ nằm ngay đường lớn nhưng được che chắn bởi những bụi trúc um tùm. Sáng sớm nhưng nơi này đã tụ tập đông đủ đặc trưởng quân khu và các phân khu, không khí trong phòng họp vô cùng nghiêm trang.

“Không phải tôi làm!” Từ đầu tới cuối, Tần Như cứ một mực khẳng khái như thế.

Đỗ Dương cũng hết cách với cô ta, ông ta không muốn đề ý đến chuyện giữa các phân khu nên giao lại cho Đỗ Phong và Đỗ Biệt giải quyết rồi tự mình rời đi trước.

Tần Như đánh chết cũng không nhận mà cứ giằng co tới lui. Thật ra thì chứng cứ cũng không đầy đủ nên trong thời gian ngắn không thể định tội cô ta mà chỉ có thể tạm giam để thu thập thêm chứng cứ.

Khi Đỗ Biệt đi ra thì đã chín giờ sáng. Mặt trời chiếu sáng qua các tầng mây làm ửng đỏ bầu trời. Những dãy núi thấp thoáng xa xa dát lên mình một tầng mây đa sắc khiến khung cảnh xung quanh cứ như bồng lai tiên cảnh, đẹp đến mê người.

Hòa Lam ngồi trên chiếc ghế gỗ ở hành lang chờ Đỗ Biệt. Hôm nay cô vận một chiếc xà rồng màu xanh da trời, vừa để lộ bờ vai, da thịt trắng hồng đối lập với mái tóc đen mun xõa dài. Cô mơ hồ nhìn xa xa nơi ven hồ, phía dưới xà rồng lộ ra đôi bắp chân trắng nõn, trong lúc vô thức mà đóng đưa vô cùng đáng yêu.

Lúc Đỗ Biệt tới, gió nhẹ vượt qua gò má thổi tiêu tan lửa nóng trong lòng anh ta. Bỗng anh ta nghĩ gì mà thờ dài, bước chân cũng chậm lại. Anh ta cảm thấy thấp thòm nao điều gì đó mà bản thân chưa từng cảm qua trong đời.

“Giải quyết xong cả rồi à?” Hòa Lam ngẩng đầu cười cười với anh ta.

“Đâu có đơn giản như vậy!” Giọng Đỗ Biệt trầm thấp thờ dài.

“Anh sao vậy? Trông là lạ thế nào ấy!”

“Bộ có sao?” Khóe miệng anh chứa đựng ý cười, ánh mắt cũng không ngừng biến đổi linh hoạt. Hòa Lam không hiểu biểu hiện trên mặt anh ta nên trong lòng liền nghĩ đến chuyện Tần Như, cô nói: “Tần Như là khu trưởng khu Kim Bát khá lâu rồi, bản thân giữ vị trí quan trọng như vậy nên sẽ không làm ra chuyện như thế mới phải. Có thể cô ta bị người khác vu oan.”

Đỗ Biệt nhìn cô, cười nhạt rồi ngồi xuống cạnh bên cô, hỏi lại: “Cô ta đã hại em mà em còn nói giúp cho cô ta sao?”

“Em chỉ muốn nói lời thật lòng. Sẽ không ai ngu xuẩn làm ra chuyện bất lợi cho bản thân mình như thế đâu, trừ khi...”

Hòa Lam nói tới đây rồi ngừng lại, Đỗ Biệt thúc giục cô: “Cứ nói đi, đừng ngại!”

Hòa Lam cười khẽ, ngắt một bông hoa lan màu trắng trong chậu bên cạnh, vừa vuốt ve trong lòng bàn tay vừa nói tiếp: “Trừ khi, cô ta có mục đích khác.”

“Có mục đích khác à?”

Hòa Lam gật đầu, nói: “Tiền bạc, quyền thế, tình yêu là ba thứ mà trên đời này ai cũng muốn có được. Một người bí quá hóa liều cũng là vì một trong ba lý do này.”

“Sợ rằng cô ta không có gan đó. Trừ khi có người chỉ điểm cho cô ta.” Đỗ Biệt vuốt vuốt bộ đồ lính rằn ri, dịu dàng nói với cô: “Anh còn một số việc phải xử lý nên anh đi trước đây. Anh kêu Linh đưa em về nhé?”

“Thôi khỏi! Để em tự về được rồi.”

Hòa Lam đã đi xa xa, làn váy cô bay phất phơ nhìn cả thân người cô như một bông hoa Bách Hợp dịu dàng đung đưa theo làn gió, vừa lịch sự vừa tao nhã. Đỗ Biệt đứng tại chỗ nhìn cô đi xa dần, bất giác anh bỗng mê mê vuốt vuốt da tay của mình.

Thời gian đã không còn sớm.

Vài ngày sau, chuyện của Tần Như đã có kết quả. Tần Uyển Di bị người ta tố giác: Cách đó không lâu đã nhận được một khoản tiền lớn. Đây là một

đầu mới rất quan trọng. Sau khi tra hỏi Tần Uyển Di, bà ta không vòng vo mà thú nhận ngay tiền là do Tần Như cho bà. Điều này khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Tin tức này là Tổng Thiện Ninh nói cho Hòa Lam biết.

Tóc Tổng Thiện Ninh đã dài ra nên cô ta dùng một sợi dây đỏ buộc lại, cô ta vẫn chung thủy mang cái vòng cổ lục lạc leng keng. Cô ta lại không thích vào nhà từ cửa chính mà mỗi lần đến đều là nhảy cửa sổ mà vào. Vì chuyện này, Hòa Lam đã nói đi nói lại với cô ta rất nhiều lần nhưng kết quả vẫn là chứng nào tật ấy.

Vừa vào nhà, cô ta không hề khách sáo mà tự rót cho mình một tách trà xong rồi đem chuyện kia thêm dầu thêm mỡ kể một mạch.

“Bà ta không hề phủ nhận.” Cuối cùng, Tổng Thiện Ninh cười nhạo rồi ngửa đầu uống cạn hóp trà.

“Nếu phủ nhận thì lấy cái gì để che lấp đây? Khoản tiền kia từ đâu mà có, bà ta giải thích thế nào? Nếu như không thừa nhận thì cùng lắm là Tần Như bị cắt chức rồi phạt chút ít. Nhưng nếu thừa nhận thì e rằng Đỗ Dương sẽ cắt mẹ con cô ta thành tám khúc. Làm người đàn bà của Đỗ Dương mà còn dám bắt cả hai tay, nhận tiền của gian phu thì chính bà ta đã tìm đường chết. Nếu chuyện này mà công khai thì đừng nói Đỗ Dương sẽ không tha cho bà ta mà ngay cả Tần Uyển Hinh và Đỗ Phong cũng sẽ không để cho bà ta có quả ngon để ăn nữa. Haiza, gia môn bất hạnh!” Hòa Lam sau khi thở dài lại há hê phân tích mấy vấn đề cốt lõi.

Trước khi chết mẹ cô đã nắm chặt tay cô, nói với cô những gì thì bây giờ cô đã hiểu rõ. Rốt cuộc cuộc đời của Đỗ Dương sẽ gặp bất hạnh, còn chính cô lại may mắn.

“Bị người ta cho mọc sừng mà còn mơ hồ, Đỗ Dương một đời kiêu hùng giờ thật đáng thương!”

“Ông ta là cái thá gì mà tính là kiêu hùng?” Hòa Lam đùng ngẩng tách trà, trà trong tách tung toé ra không ít, còn văng lên mặt Tổng Thiện Ninh nữa. Thái độ này của Hòa Lam cô chưa từng thấy qua nên không khỏi có chút thắc mắc trầm mặc.

“Xin lỗi em, chị không nên nổi giận với em.”

“Không sao, em hiểu.” Tổng Thiện Ninh vỗ vỗ bà vai cô: “Chị cứ làm những việc mà chị muốn làm đi. Em sẽ luôn đứng về phía chị.”

Hai người cầm tay nhau. Lòng Hòa Lam cảm thấy ấm áp vì được an ủi động viên, cô cố nén không để cho nước mắt chảy ra. Nhớ bốn năm trước lần đầu tiên cô lên núi xin học võ, sư phụ nói thân thể cô suy nhược, tư chất quá kém, không thích hợp học võ nên không thu nhận cô. Cô quỳ ở chân núi, từng bước một dùng đầu gối để leo lên bậc thang thể hiện lòng thành khẩn. Nhưng chỉ được một trăm bậc cô đã ngất đi. May thay lúc đó Tổng Thiện Ninh đi luyện công buổi sáng khi trở về thì bắt gặp. Cô ta đã mang cô lên núi, không ngừng giúp cô khăn cầu sư phụ, nhờ vậy mà cô mới được thu nhận.

Lúc cô chưa hoàn thành nhiệm vụ, bị phạt gánh nước cũng là cô ta giúp cô; lúc cô luyện đánh cộc gỗ không tốt, bị nhốt lại không có cơm ăn, Tổng Thiện Ninh từ lỗ chó chui vào mang cho cô mấy củ khoai lang.

“Ai da, phòng chết em rồi!” Lúc cô ta móc khoai lang từ trong quần áo ra, Hòa Lam tròn mắt há hốc mồm nhìn.

Tổng Thiện Ninh trừng mắt cô, “Nhìn cái gì, ăn đi! Mới vừa rồi em gặp thầy, nếu không em đâu phải giấu thế này. Bị phỏng luôn rồi nè!” Cô ta đỡ ngực mình với dáng vẻ uất ức, chẳng giống với một cô gái đã trưởng thành tí nào. Mặc dù Hòa Lam không muốn nhưng cũng phải bật cười.

Tiếng cười từ từ vang xa tan biến, Hòa Lam cũng thu lại toàn bộ tâm tình chôn vào lòng, cô ngồi vuốt ve ngón tay mình rồi lại tiếp tục rơi vào trầm tư.

Khi chuyện Tần Như khép lại thì vết thương cũng như sức khỏe Hòa Lam đã hồi phục. Lần này Đỗ Biệt không giữ cô lại nữa. Anh ta đưa cô ra đến cổng đặc khu, cô từ chối một hồi cũng không được nên đành để anh ta đi theo về. Hai người vừa đi đường vừa ngắm cảnh trông rất xứng đôi.

Đỗ Biệt bước chậm theo sau lưng cô, trông như một chàng kỵ sĩ bảo hộ cho nàng công chúa của mình.

Đi một lát cũng sắp đến nhà của Hòa Lam, cô quay đầu muốn kêu anh ta trở về nhưng lại không thấy bóng dáng của Đỗ Biệt đâu nữa. Dòng người trên đường đông nghịt vẫn cứ thế hối hả đi, bỗng Hòa Lam thoáng thấy qua một gương mặt quen thuộc, cô choáng váng ngã ra như một cái cọc gỗ, mặc cho người ta đụng trúng ngã trái ngã phải. Đột nhiên có một bàn tay kéo cô, dìu cô ra khỏi đám đông. Chính là Đỗ Biệt, anh ta nóng nảy hỏi: “Sao vậy? Sao sắc mặt em kém dữ vậy?”

Hòa Lam quay đầu nhìn lại, nơi có bóng dáng của Bạch Tiềm.

Ánh mặt trời lúc này chiếu thẳng khiến mắt cô bị chói lóa. Hòa Lam khó chịu đưa tay vuốt vuốt, hồi lâu mới lúng túng mở miệng: “Không... có gì... Em... nhìn lầm.”

Đỗ Biệt nhìn biểu hiện kỳ quái của Hòa Lam, rõ ràng anh thấy sắc mặt cô tái nhợt trông như người mất hồn.

Dòng người tản đi chút, một nhóm người lại từ chỗ quanh bước ra, nhìn qua trang phục của bọn họ thì biết ngay là người từ vùng khác đến. Năm năm không gặp cậu thiếu niên ngày nào giờ đã trở thành chàng thanh niên chững chạc, trên mặt cậu không có dấu vết gì của năm tháng để lại, có chăng chỉ là một đôi mắt nhìn đời, nhìn người sâu sắc hơn.

Khi cậu đang ngắm nhìn mọi thứ mông lung thì chân mày bỗng dừng nhú lại.

“Sao vậy? Có chuyện gì sao?” Người đàn ông nhìn thấy biểu hiện khác trên mặt cậu liền hỏi.

Bạch Tiềm lắc đầu đáp: “Không có gì.”

“Không có gì sao nét mặt anh không giống ngày thường?” Mục Lăng hỏi.

Bạch Tiềm hình như không muốn nói thêm về việc này nên cậu quay đầu lại nói với Lâm Trung: “Chúng ta đi thay đổi trang phục trước đi. Nơi này có nhiều thể lực phức tạp, mâu thuẫn giữa các dân tộc cũng rất sâu sắc. Chúng ta ăn mặc thế này chẳng khác nào rêu rao khắp nơi rằng chúng ta là người từ bên ngoài đến, bị chú ý rồi thì hoạt động gì cũng không dễ.”

Lâm Trung suy nghĩ một chút thấy cũng có lý nên đồng loạt báo cho mọi người tới địa điểm hẹn trước, thay trang phục của người bản địa.

Kiểu quần áo nơi này khác xa với phương Bắc nên Mục Lăng thay hết cái này đến cái kia vẫn không ưng ý.

Khi cô mặc chiếc quần lụa Thái mỏng đỏ đi từ trên lầu xuống đã hóp hỏn không biết bao nhiêu người. Mục Lăng dịu dàng nhắc váy bước đi chậm chậm, những món trang sức bản địa lại phát ra những tiếng đing đing theo nhịp bước của cô nghe ra rất thanh thúy và vui tai.

“Ít khi thấy cô nữ tính như thế này đó.” Chu Thất cười đùa nói.

Cô rút đao, xoay người, kẻ đao lên cổ anh ta chỉ trong mấy giây ngắn ngủn. Mục Lăng còn lạnh lùng cố tình cửa một đường làm cho máu túa ra, thật không giống như đang giỡn.

Trán của Chu Thất rí ra từng hồi mồ hôi lạnh.

Lâm Trung uống rượu để cười nói: “Cậu dám trêu cô ta, cô ta sẽ cho cậu lãnh đủ luôn, ha ha.”

Chu Thất thấy da đầu ê ê nhưng cũng cười ha ha nói: “Thỏa thuận một chút đi. Trước tiên cô lấy đao ra có được không?”

Mục Lăng lạnh lùng nhìn anh ta, ấn mạnh thanh đao trong tay thêm một chút khiến mặt Chu Thất trắng bệch. Đến khi có tiếng bước chân của Bạch Tiềm đi xuống cô mới rút tay lại. Cô như búp bê vải, không biết cười, cũng không biết tức giận, chỉ đi vòng ra sau lưng Bạch Tiềm.

Bạch Tiềm đổi chiếc nón cao bồi màu đen, trang phục bó sát khoe cơ bắp săn chắc. Cậu lặng lẽ đứng bên cửa sổ, gò má tái nhợt đã chìm vào trong sắc trời chiều. Bất kể là cậu mang vẻ mặt như thế nào cũng đều toát lên khí chất hùng dũng kiên cường. Bóng dáng cậu nhìn vào rất chói mắt, chói lóa tựa như ánh mặt trời chiều nay vậy.

Lần đầu tiên Mục Lăng nhìn thấy Bạch Tiềm, mắt của cô đã bị hào quang của cậu làm cho hoa mắt.

Từ nhỏ sống trong nhà họ Bạch, cô đương nhiên chỉ là một con cò được nuôi dưỡng chờ ngày sử dụng. Nhưng kể từ ngày Bạch Tiềm bước vào nhà họ Bạch, Mục Lăng bỗng cảm thấy cuộc sống tĩnh mịch của mình trở nên có ý nghĩa hơn.

Lần đầu gặp mặt, gương mặt điển trai của cậu đã gây ấn tượng với cô, sau đó chính khả năng dùng đao để chứng minh thân phận của cậu càng khiến cô khâm phục. Cô biết rằng cô và cậu cùng một dạng người máu lạnh.

Đến bà chủ cũng không phải là đối thủ của cậu.

Bạch Tiềm là một người không biết nhụt chí, cái gì cũng dám làm, khi đã làm sẽ làm cho tới nơi tới chốn.

Dù trước đây Mục Lăng đã gặp qua Bạch Tiềm nhưng cô không tin nổi vào mắt mình khi trong mấy năm ngắn ngủi mà cậu ta lại có kỹ thuật dùng đao tinh xảo đến vậy. Với khả năng dùng đao giết người trong chớp mắt cậu đã bình định được rất nhiều thế lực, xây dựng vị thế vững vàng, thống lĩnh cả phương Bắc. Về vấn đề thân phận của cậu, mọi người trong thân tộc cũng chỉ có hợp mặt chất vấn qua một lần. Trong khi bà chủ kích động mọi người phản đối cậu thì cậu lại giải quyết hết sức gọn gàng.

Trong cuộc họp lần đó có một trưởng lão nói thế này: “Đứa con do một con điểm hút chích sinh ra thì không có tư cách gì ngồi đây, chỉ làm ô nhục dòng tộc của chúng ta. Huống hồ gì bà chủ cũng có mặt ở đây thì không đến lượt cậu ta mở miệng.”

Khi ông ta vừa dứt lời thì đầu cũng lia khỏi cổ.

Bạch Tiềm chậm rãi đi rút thanh đao về rồi nói: “Tôi vẫn luôn khích lệ mọi người ở đây chất vấn, tôi sẽ tôn trọng quyết định của mọi người. Nếu ai có điều gì bất mãn thì cứ nói thẳng ra, đừng ngại. Nhưng mà...” Một tay anh xách cái đầu của tên trưởng lão nện lên bàn rồi nói tiếp: “Nhưng lời lẽ khôn ngoan lại không nói mà dám lên tiếng sỉ nhục thì kết quả sẽ không khác gì lão già ngu này.”

Lúc ấy, Mục Lăng đứng phía sau Bạch Tiềm bị máu bắn tung tóe lên đầy người.

Bà chủ xanh mặt, phẩy tay áo bỏ đi.

Cũng đã hơn một lần Mục Lăng không hiểu thấu con người của cậu ta bởi vì trông cậu không có chí tiến thủ, mọi chuyện đều theo quy tắc của tổ chức mà làm, mặc kệ chuyện gì xảy ra cậu luôn rất bình tĩnh. Có những lúc bọn họ cùng đi xử trí vấn đề cô suyết chút nữa không kiềm chế được mà tức điên

người, gặp kẻ địch liền muốn rút đao, thế nhưng cậu lại rất tinh táo ngăn cản cô.

Thậm chí cô từng hoài nghi ác quỷ cô thấy trong buổi họp hôm đó và Bạch Tiềm hàng ngày cô hầu cạnh không phải là một người. Cậu chỉ là một thanh niên mặt mày tái nhợt lạnh lùng, điển trai cao quý, bản tính có phần kiêu ngạo nhưng con người lại cô độc vô cùng.

Lúc Mục Lăng ngăn người nhìn gò má Bạch Tiềm thì Chu Thất cũng đang nhìn cô, lòng thầm nghĩ: 'Đúng là một cặp chủ tớ kỳ quái!'

Bạch Tiềm đốt thuốc, trầm tư nghĩ đến chuyến đi này nhiều gian nguy, phải chuẩn bị kỹ tâm lý, nghỉ ngơi hưởng thụ ít hôm tránh việc đàm phán không xong còn bị mất đầu, muốn khóc cũng khóc không kịp. Dù phong cảnh vùng đất này không tệ nhưng cậu cũng không muốn vĩnh viễn ở lại nơi này.

Lâm Trung nhìn sắc mặt của cậu cũng biết trong lòng cậu đang nghĩ gì, bắt đầu đi lác đầu.

Đương nhiên những chuyện này Hòa Lam không hề biết. Gần tới lúc nhìn thoáng qua, cô không có chắc chắn nhưng trực giác của cô lại bảo đây là Bạch Tiềm. Lý trí lại bảo không phải. Bạch Tiềm sao lại xuất hiện ở nơi này?

'Cậu ta chắc đang ở nhà họ Bạch phương Bắc hoặc bất kỳ nơi nào đấy, nơi mà không có cô chứ sẽ không đến vùng Tam Giác Vàng này'. Cô vừa hy vọng là cậu, lại vừa hy vọng cậu ta sẽ không đến nơi này.

Ngoài cửa sổ mưa bụi nhẹ nhàng bay vào tấp đậu trên mặt Hòa Lam, lúc này cô mới cảm thấy lạnh, mới ý thức được trời đang mưa.

Không khí khi mưa xuống rất trong lành, lại có gió thổi lạnh lạnh giống như đang thổi thẳng vào đáy lòng cô. Hòa Lam thờ dài, ôm lấy thân hình lẻ loi của mình đứng yên bên cửa sổ thật lâu.

Đến nửa đêm, cô dậy đi uống nước thì thấy bên kia rèm vẫn còn ánh đèn thấp sáng... Tạ Minh Kha vẫn chưa ngủ. Do dự một chút, Hòa Lam gõ chiếc giường sắt mấy cái rồi mới bước tới vén rèm.

Cậu ta đang ngồi bên cạnh chiếc đèn bàn kết chong chóng tre, khuôn mặt bị ánh đèn chiếu lên trông trắng bệch nhưng điềm tĩnh vô cùng.

Hòa Lam hỏi cậu ta: “Đã trễ thế này sao em không ngủ?”

Tạ Minh Kha lúc này mới ngẩng đầu, nhìn cô một lát khiến Hòa Lam cảm thấy khó hiểu. Một hồi lâu cậu ta mới nói: “Không có gì, chị đi ngủ trước đi, tôi không ngủ được.”

“Em giống như đang có tâm sự.”

“Tôi... muốn đi nhập ngũ.” Tạ Minh Kha rốt cuộc cũng nói ra.

Về mặt cậu ta rất nghiêm túc, không giống như nói đùa.

Một lúc sau Hòa Lam mới hỏi lại: “Tại sao em muốn như vậy?”

“Lúc ba tôi sắp mất ông có dạy tôi phải làm người quả cảm. Mấy ngày nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Tôi đã quyết định cho nên mới hỏi ý kiến của chị.”

Cậu ta nói 'Hỏi ý kiến của chị' với giọng rất kiên định thì e rằng chỉ là thông báo với cô một tiếng mà thôi. Nơi này kinh tế kém phát triển mà lương thực lại có hạn, khi nhập ngũ mỗi tháng có thể nhận mười mấy ký gạo và một ít tiền nên sự chọn lựa này cũng không tệ. Chị là...

Hòa Lam ý vị sâu xa nói: “Em thật sự đã quyết định rồi sao? Vậy sẽ rất cực.”

“Tôi không sợ.”

“Tiểu Tạ đã trưởng thành rồi.” Hòa Lam an ủi cười cười.

Tạ Minh Kha quay đầu che giấu vẻ mặt, Hòa Lam cho là cậu ta xấu hổ, nên không giễu cợt cậu ta nữa: “Em đã muốn vậy thì đi đi. Nhưng mà em phải nói cho chị biết, em nhập ngũ ở khu nào, núi nào?”

Nơi này bình thường một khu, hoặc một ngọn núi sẽ được phân chia về tay những nhóm thế lực nhất định. Các băng nhóm này thường xuyên xảy ra xung đột vũ trang. Mặc dù nhập ngũ có điểm tốt nhưng cũng rất nguy hiểm. Ít nhất cô phải biết cậu ta phục vụ ở đâu để cô còn thường xuyên đi thăm.

“Khu Đặc Lai.” Tạ Minh Kha bình tĩnh nói.

Hòa Lam nhất thời bất ngờ nói không ra lời.

“Sao vậy, có cái gì không đúng sao?” Tạ Minh Kha nhìn chăm chăm mặt cô, trái tim lại trật một nhịp. Cậu ta cũng không biết tại sao mình lại có cái suy nghĩ hoang đường này. Đầu ngón tay cậu ta ngừng xoay chong chóng tre, để mặc cho gió cuốn nó bay ra ngoài cửa sổ.

Hòa Lam rốt cuộc cũng có phản ứng: “VẬY... cũng được, chỗ đó chị có người quen, để chị gửi gắm em.”

“Khỏi đi.”

Hòa Lam sững sốt.

Tạ Minh Kha lúc này mới phát giác lời nói của mình có phần quá đáng nên sửa lại: “Lúc ba tôi còn sống ông đã dạy tôi như thế. Nam tử hán đại trượng phu phải cương trực không sợ gian nguy. Dù chuyện gì xảy ra cũng đừng nghĩ đến việc dựa dẫm người khác.”

Nhớ đến chú Tạ Lĩnh kiên cường, tính tình cứng nhắc thì Hòa Lam lại cảm thấy buồn cười. Tạ Minh Kha nói như vậy nên cô cho rằng cậu ta là người thiếu niên quật cường bất khuất nên cũng đồng ý.

Nói với cậu ta mấy câu xong Hòa Lam xoay người trở về giường của mình. Cả ngày mệt mỏi và buồn ngủ nên cô vừa nằm xuống đã nhanh chóng chìm vào mộng đẹp

Cách một tấm rèm, Tạ Minh Kha ngồi xếp bằng đầu giường thật lâu mà không hề phát ra tiếng động.

=====

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Trước mặt là núi cao chất ngất, sau lưng là những cánh đồng bao la, gió nhẹ thổi qua khuôn mặt Hòa Lam, bên chân cô những bông hoa linh lan cũng dập chòn rung rinh trong gió như giúp cô nói lời tạm biệt.

Người thiếu niên bước chân kiện tráng nhảy xuống mỏm đá, rẽ vào con đường nhỏ vào đi vào hang núi đến khi bóng dáng cậu ta xa xa tĩnh mịch nơi khe sâu cậu ta mới quay đầu về phía cô khoát tay. Trong nháy mắt cô đã không còn thấy bóng cậu ta nữa.

Hòa Lam đứng tại chỗ một hồi rồi mới đi đến căn cứ.

Hôm nay không khí nơi này có phần nghiêm trang, trên đài gác vọng được bố trí nhiều súng máy hơn mọi khi, từ ngoài cổng xe việt đã không ngừng chạy vào khiến bùn nhão văng đầy lên hai bên đường. Trong xe binh lính đều được trang bị súng ống nghiêm chỉnh, khi xe dừng lại, bọn họ đồng loạt tuân theo mệnh lệnh phóng xuống xe, tay ghim súng, ngay hàng thẳng lối chạy vào trong doanh trại.

Cả đêm qua mưa nên khiến cho không khí trong hang núi lúc bấy giờ rất ẩm, khi hít thở sâu còn có cảm giác đau rát trong mũi.

Hòa Lam đi vòng vo một hồi mới tìm được Tổng Thiện Ninh, sau khi gửi gắm cho cô ta xong Hòa Lam mới thấy yên lòng một chút.

“Cậu nhóc kia được an bài đến khu C, em sẽ cho người để ý đến cậu ta một chút, chị đừng lo lắng quá.” Cô ta nói xong tháo cái nón đang đội xuống, treo vào khủy tay rồi sai bước đi vào bên trong.

Phía sau doanh trại phong cảnh rất hữu tình. Cây lá ven đường còn đọng những giọt sương tựa như giọt ngọc lấp lánh lấp dưới ánh nắng ban mai. Dưới chân là màu đất đỏ bị con mưa đêm qua cọ rửa chảy ra thành dòng tựa như một dòng suối máu nhỏ.

“Chị biết khu Kim Bát do người mới nào phụ trách không?” Tổng Thiện Ninh hỏi cô.

Hòa Lam dĩ nhiên không biết.

“Thấy là sẽ biết liền.” Tổng Thiện Ninh lơ đãng, nhẹ giọng hừ khê.

Băng qua một khu rừng trúc là đến một ngôi nhà sàn. Phía trước trồng mấy khóm chuối kiểng, khi các cô đi ngang qua còn có thể phát ra tiếng 'phạch phạch'. Ngôi nhà sàn này cũng được dựng từ trúc nhưng có phần hơi khác lạ là nó được cất rất cao, nền trúc cũng thật dày, những cây cột trụ được cắm lâu năm trong đất trầm tích cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

Bên cạnh nhà sàn chính là một cái chái mới được dựng lên để che nắng tạm thời. Bên dưới là mấy cô hầu gái quần xà rồng chuẩn bị trà nước, trái cây.

Đỗ Biệt đang đứng trước nhà căn dặn lính canh cái gì đấy, khi thấy các cô anh bước tới chào hỏi: “Hai người cũng tới à?”

“Chúng tôi không thể tới sao?” Tổng Thiện Ninh trả lời anh ta một cách ương ngạnh. Ngoài Hòa Lam ra thì cô ta chẳng dành cho ai sắc mặt tốt cả.

Từ phía sau lưng Hòa Lam bám cô một cái rồi đưa cặp mắt áy náy nhìn Đỗ Biệt.

“Xem ra quan hệ của hai người không tệ, Thiện Ninh chưa bao giờ nể phục ai hết.” Đỗ Biệt cười nói.

“Cô ta không phục ai là bởi vì cô ta vốn là một con khi.” Có một giọng nữ từ nhà gỗ truyền đến. Quay đầu nhìn lại, Hòa Lam thấy một cô gái cao gầy mặc đồ rằn ri, da cô ta do phơi nắng nên hơi ngăm đen, cô ta lười biếng dựa vào cây cột gỗ trước nhà. Trên chân cô là đôi ủng da trâu của quân nhân đánh không ít bùn đất, hiển nhiên là mang từ dưới chân núi tới đây.

Đối với Hòa Lam, cô gái này không quen mà cũng không lạ, chính là Lý Mạn Xu.

Năm đó khi còn ở Vân Thành, cô ta giả vờ muốn hợp tác cùng Trác Ninh làm thuốc nhưng thực ra cô ta chỉ biết dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa tiền Trác Ninh sau đó ôm tiền bỏ trốn. Hòa Lam vốn cho rằng cô ta là cô giáo của Bạch Tiềm, ai ngờ có lần gặp Trác Ninh cô mới biết được chân tướng sự việc. Nhưng ông trời quả khéo đặt để, để cho bọn họ cùng đến một nơi để học võ. Lý Mạn Xu nhập môn còn sớm hơn Tống Thiện Ninh nhưng đã sớm phải xuống núi.

Khi đó Hòa Lam chỉ biết quan hệ giữa cô ta và Tống Thiện Ninh rất tệ, nhìn giống như không vừa mắt nhau nhưng không biết là vì nguyên nhân gì.

Sau này Tống Thiện Ninh nói cho cô biết: “Lý Mạn Xu và bọn buôn người hợp tác làm ăn. Có lần bọn họ giao dịch bán người tại chân núi bị em phát hiện và tố cáo với thầy nên thầy đã giận dữ cắt đứt một chân của cô ta và đuổi cô ta xuống núi.”

“Đã lâu không gặp, nhìn thấy đàn chị mà không vui mừng sao?”

Lúc Lý Mạn Xu đi bộ, chân trái hơi cà thọt, cô ta dùng đao chống gượng để bước đều hơn, người cũng không cần dùng nhiều sức lực.

Tống Thiện Ninh liếc cô ta một cái rồi nói: “Sớm biết nơi này có ruồi, tôi sẽ không tới.”

Lý Mạn Xu khẽ cười: “Tôi đến để nhận nhiệm vụ mới, mặc kệ các người.”

“Không phải quản khu Kim Bát thôi sao, có gì mà đặc ý? Nếu không phải Tàn Như bị cắt chức thì đến lượt cô sao? Chúng ta đi thôi!” Tống Thiện Ninh kéo Hòa Lam vượt qua Lý Mạn Xu, vào trong nhà sàn.

Không khí trong nhà còn nghiêm trang hơn so với bên ngoài. Tống Thiện Ninh dẫn Hòa Lam đến một góc nhà, kiếm một chỗ ngồi rồi dặn cô: “Là do chị muốn đó nghe. Một lát nữa chị phải cẩn thận đó. Xem xong rồi thì đi tìm em, em sẽ dẫn chị ra ngoài.”

Hòa Lam gật đầu, bước vào trong rèm, lúc đi ra cô còn bưng một cái mâm màu vàng trong tay.

Tống Thiện Ninh gật đầu tỏ ý đồng tình với cô sau đó nhanh bước đi lo phần việc của mình.

Lúc Đỗ Biệt bước vào, anh ta nhìn thấy Hòa Lam thì cười cười trêu chọc cô: “Nếu như chúng ta không phải quen thân chắc anh sẽ nghĩ rằng em đang đi dò thám đó. Lần sau em muốn đến xem thì chỉ cần cái trang thành bạn gái của anh là được rồi.” Lần này chỉ là lần tiếp khách trà bánh, không có đàm phán gì đặc biệt nên anh ta không ngại để cô nghe thấy.

Tuy Đỗ Biệt nói đùa nhưng da mặt Hòa Lam mông, cô bưng cái mâm né tránh đứng gần anh ta.

Đỗ Biệt đứng yên tại chỗ cười.

Khi mọi thứ đã sắp xếp đầu vào đây thì đã là hai giờ chiều, lại qua thêm nữa tiếng nhưng chẳng thấy khách đâu, mấy người hầu gái ngồi chồm hổm phía chái nhà đã bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Lần này là khách nào mà lớn gan lớn mật như vậy nhỉ? Từ xưa tới nay chưa có ai dám đề cho cậu Hai chờ lâu như vậy đấy.”

“Ai biết được, nghe nói là từ xa tới.”

Hòa Lam đám đám đôi chân ê ẩm rồi cảm một trái nho nhét vào trong miệng. Bên ngoài phòng truyền đến tiếng nói xôn xao rồi tiếng bước chân hỗn loạn từ xa tiến đến gần, Đỗ Biệt vịn tay cầm mở cửa tiếp khách. Vị khách đầu tiên bước vào là một người thanh niên đầu quấn khăn vải, trên môi còn ngậm điều thuốc, sau lưng là một người đàn ông trung niên vẻ mặt khôn lạnh, sau cùng là một thiếu nữ xinh đẹp mặt mày lạnh lùng, vẻ mặt tái nhợt, tay phải cô ta xách thanh kiếm dài, bên hông còn vất hai thanh đao dài ngắn khác nhau.

Sau khi người kia xuất hiện thì ánh mặt trời của Hòa Lam lúc này trở nên tối sầm lại. Cô như ngừng thở, bên tai chỉ nghe tiếng ong ong chấn động.

Theo bản năng cô ngất mình một cái thật đau để định thần lại. Người ấy vẫn đứng đó, bộ dáng cậu không có gì thay đổi, vẫn là cặp mắt hút hồn của người thiếu niên năm nào. Chỉ cần có Bạch Tiềm đứng đó, hình ảnh của mọi người khác sẽ trở nên lu mờ.

Ánh mắt Bạch Tiềm quét qua một lượt khắp gian phòng rồi cậu cùng Đỗ Biệt đi đến giữa phòng ngồi bệt xuống đệm.

Không nhìn thấy cô sao?

Lòng Hòa Lam cảm thấy hụt hẫng, giống như ai đó đã rút đi bộ phận nào đấy trong nội tạng cô vậy. Ánh mắt của cậu rõ ràng đã quét qua cô, tại sao không nhìn thấy cô?

Cô siết chặt tay, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, hít sâu vào mấy hơi cho đến khi người bên cạnh cọ cọ bả vai cô, Hòa Lam mới lấy lại tinh thần.

“Ngây ngốc đứng đây làm gì, đi thôi.” Người hầu gái bên cạnh đem một đĩa trái cây đặt lên tay cô.

Hòa Lam cố chịu đựng những cảm xúc đang trào dâng trong lòng, cúi đầu đi qua.

Trên mặt bàn bằng trúc, mấy tách trà được xếp gọn gàng bên cạnh những đĩa điểm tâm tinh xảo. Hòa Lam bước đến đặt mâm trái cây lên bàn, tiếp đến cô nhận lấy bình trà, ấn nắp rồi bắt đầu châm trà cho từng người. Bạch Tiềm ngồi chỉ cách cô mấy gang tay, đang chăm chú nhìn cô, cô có thể cảm nhận được hơi thở của cậu như đang bỏ nhào lên mặt cô, nóng rực nhưng êm ái... Lòng cô trở nên rối loạn, tay chân càng trở nên luống cuống.

“Cô làm gì đấy?” Mục Lăng đứng bên cạnh ngó thấy Hòa Lam châm trà để nước tràn ra ngoài vội lên tiếng quát.

Hòa Lam bị tiếng quát làm giật mình nên vô ý làm đổ hơn nửa bình trà lên người Bạch Tiềm khiến cho thân áo trước ngực cậu bị ướt một mảng lớn.

Không gian xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường, tất cả mọi người dường như bị hóa đá ngay tại chỗ.

Bạch Tiềm vẩy vẩy cho văng ra bớt nước trên ngực áo mình, trên mặt cậu lại hờ hững không biểu cảm gì.

“Xin lỗi! Tôi... tôi không cố ý.” Hòa Lam vội vàng nói xin lỗi.

“Nói xin lỗi coi như xong à, tôi muốn để lại sẹo trên người cô cho cô nhớ đời lỗi của mình.” Mục Lăng như đang giận sôi máu, trong chớp mắt cô ta đã rút kiếm.

Đỗ Biệt cũng phản ứng thật nhanh đề chuỗi kiếm cô ta xuống rồi nói: “Cô ấy không phải cố ý. Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, cần gì động tay động chân?” Đỗ Biệt trầm ngâm: Đây là địa bàn của mình, bọn họ nên nề nang mới phải. Đằng này xem ra không phải như thế. Nếu như không có chuẩn bị, bọn họ dám một người một ngựa tới đây ra về sao?

Đỗ Biệt đoán rằng lúc này bọn họ bị anh nhắc nhở thế thì đã trở nên kiên nhẫn rồi. Ánh mắt anh ta dừng trên người Bạch Tiềm. Về mặt Bạch Tiềm lại rất bình tĩnh và có phần hờ hững, cậu chỉ nghiêng đầu cười với anh.

Chỉ có một chi tiết như vậy nhưng Mục Lăng cảm thấy có điều gì đó rất khác thường. Cô ta rất ít khi thấy Bạch Tiềm cười, hay có thể nói là chưa thấy cậu ta cười lần nào. Nghĩ như thế tay rút kiếm của cô bỗng khựng lại, cùng lúc cô ta nghe thấy giọng nói bình tĩnh của cậu vang lên: “Thu kiếm lại!”

Mục Lăng nghe theo cậu, lập tức thu kiếm.

Cả người Hòa Lam lạnh lẽo. Cậu không hề liếc mắt nhìn cô một cái. Lòng cô khô sò càng thêm chông chênh, cô chỉ biết bung cái mâm trống lên, cúi đầu định lui ra.

Có một bàn tay từ bên cạnh bỗng ngăn cô lại, từ phía đấy phát ra giọng nói chậm rãi: “Dội nước nóng lên người tôi rồi cứ như vậy mà đi sao?”

Hòa Lam cúi đầu nói: “Thật tình xin lỗi anh.”

“Một câu thật xin lỗi coi như xong hử?” Bạch Tiềm bóp cằm cô, nâng khuôn mặt cô lên nhẹ giọng nói. Ánh mắt lạnh lùng của cậu khiến đáy lòng Hòa Lam rét run. Cô không thể tin được người thanh niên trước mắt này chính là Bạch Tiềm mà cô biết. Giờ phút này, ánh mắt cậu nhìn cô không giống nhìn một người quen, thậm chí trong ánh nhìn còn có phần khinh miệt.

Hòa Lam không chịu nổi cái nhìn này, cố gắng tránh người khỏi bàn tay cậu.

Bạch Tiềm nở nụ cười 'hừ', vỗ về chơi đùa một chút với vết đỏ trên mu bàn tay.

Không khí trở nên tẻ ngắt.

“Em đi ra ngoài trước đi!” Đỗ Biệt nói với Hòa Lam.

Hòa Lam cầm cái mâm bỏ dầy, lao đảo chạy ra ngoài cửa. Lúc đứng lên cô loạng choạng suýt chút nữa ngã xuống, may có Đỗ Biệt đỡ cô lại: “Cẩn thận một chút.”

Khi Hòa Lam đi khỏi, Bạch Tiềm nâng tách trà lên hóp một ngụm, lơ đãng hỏi: “Anh Đỗ đây quen thân với cô ta sao?”

“Chỉ là bạn bình thường. Cô ấy chỉ tình cờ đến đây chơi, thường ngày không làm công việc này nên khó tránh khỏi tay chân vụng về. Nếu có gì đắc tội thì xin cậu bỏ qua cho.”

“Sao lại nói như vậy? Chuyện nhỏ thôi mà.” Tay Bạch Tiềm cầm cái tách thật chặt nhưng không ai để ý thấy được anh dùng lực nên trên quai tách đã nứt một đường.

Con mưa vừa mới đổ ập qua cánh rừng nhiệt đới, đường đi trở nên trơn trượt không dễ dàng chút nào. Lúc thân thể nhỏ bé của Hòa Lam đi băng qua rừng trúc vô tình đã để nước mưa thấm ướt thân người. Chân cô cũng dính đầy bùn đất nhưng cô lại hồn nhiên không hay biết.

Trên trời mây đen vẫn kéo đến dày đặc, từng hạt mưa nặng hơn lại tí tách rơi xuống. Mới khi nãy thời tiết nóng bức khiến mồ hôi ra đầm người, quần áo dính dính lên da, giờ lại hứng thêm một cơn mưa lạnh nữa nên cô không nhận được mà rung mình. Bước chân gấp gáp đã giẫm vào một vũng nước trơn

trượt khiến cô té chúi nhủi.

Nước sinh bùn văng đầy mặt đầy đầu và cả người cô nữa, trông nhếch nhác vô cùng!

Một đôi chân mang ủng quân nhân màu đen đạp qua bùn đất, lặng yên không một tiếng động dừng trước mặt cô.

Hòa Lam ngẩng đầu lên.

Bạch Tiềm cúi người, thờ ơ chìa tay ra về phía cô. Bàn tay là đôi tay thon dài trắng nõn, chỉ là trên lòng bàn tay hằn đầy vết chai. Hòa Lam không có đưa tay ra nắm mà tự mình gượng đứng dậy. Lúc đẩy dưới chân cô một bãi trơn ướt khiến cô ngã xuống mấy lần. Bạch Tiềm rút tay về đút túi quần, về mặt đầy hứng thú đứng nhìn cô.

“Đã lâu không gặp.” Đợi cô đứng thẳng người, Bạch Tiềm mới mở miệng nói với cô.

“Em đang chê cười chị sao?” Hòa Lam cắn đôi môi.

Bạch Tiềm kinh ngạc hỏi lại: “Tại sao nói như vậy?”

Giọng nói rất nhẹ nhàng của cậu khiến Hòa Lam nhìn không thấu nhưng lòng cô vô cùng khó chịu cứ như có một bàn tay vô tình bóp nghẹt lấy cô. Cô bỗng nhớ dáng vẻ cậu lúc cậu vui đùa vào cổ cô kêu 'chị chị'. Trí nhớ thì rõ ràng nhưng lòng lại càng bế tắc. Người trước mặt cô vẫn là khuôn mặt của ngày nào nhưng đã trở nên lạnh nhạt, nụ cười cũng trở nên lạnh lùng, lạnh đến thấu xương.

Trong trí nhớ cô chưa từng có một Bạch Tiềm như thế, dù có đi chăng nữa thì biểu cảm đó cũng không phải dành cho cô.

Là điều gì đã thay đổi?

Cô nghĩ tới năm năm chính mình cũng đã thay đổi hướng gì người ta thì chợt thấy lòng phiền muộn không thôi. Cô không phải thương xuân tiếc thu muốn níu kéo thời gian nhưng trong lòng lại dạt dào nuôi tiếc một cảm giác nay đã trở thành dĩ vãng xa vời.

Gặp lại nhau như thế này chi bằng không gặp?!!

Hòa Lam cố gắng kiềm nén không để cho mình rơi lệ, cô xoay người định chạy đi.

Bạch Tiềm muốn giữ cô lại nên chộp nắm bàn tay trắng mịn của cô kéo lại. Cô lao đảo ngã vào lồng ngực cậu. Cậu thuận thế ôm lấy cô, ghì chặt bả vai cô.

Cậu ôm cô trong lồng ngực rộng rãi, ấm áp của mình rồi lại nhìn cô bằng ánh mắt trên chọc... giống như những tên lính đùa giỡn mấy người hầu gái vậy.

Một loại cảm giác xấu hổ từ đáy lòng cô bỗng dâng lên, Hòa Lam muốn dùng sức tránh khỏi vòng tay cậu. Bạch Tiềm lại mặc cho cô ra sức giùng giàng, từng bước từng bước ôm cô đi đến cây khô phía sau lưng cô.

Vỏ cây thô ráp như mài lên da Hòa Lam khiến cô có cảm giác sau lưng đau rát như bị cưa cắt.

Ánh mắt cậu lúc này còn làm cho cô thấy khó chịu hơn cả cái đau như cắt da cắt thịt kia.

“Buông chị ra!” Cô la lớn.

“Dĩ nhiên có thể, nhưng mà trước tiên chị phải trả lời một câu hỏi của tôi.” Trên mặt cậu không còn vẻ tươi cười nữa mà trong đôi mắt hẹp dài lại lộ ra tia sáng sắc bén tựa như dao găm.

“Em muốn hỏi gì?” Hòa Lam tức giận nhưng đành xuống nước.

Bạch Tiềm lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt như hai hòn lửa, giọng của cậu cũng run lên gần ra từng chữ một: “Tại sao năm đó chị không nói gì mà bỏ đi?”

Hòa Lam “...”

“Nói đi, bị câm sao?” Bạch Tiềm hừ khẽ một tiếng: “Chị biết những năm qua tôi sống ra sao không? Bọn họ ai cũng ép buộc tôi, mỗi người đều ép buộc tôi... Những lúc tôi khổ sở, tôi chỉ hy vọng có chị ở bên cạnh tôi. Bạch Đông Lâu nói chị vì lo cho sự an toàn của bản thân mà rời xa tôi.”

Hòa Lam muốn mở miệng giải thích nhưng lời chưa thốt ra đã bị nghẹn ở cổ họng rồi.

“Nhưng tôi không tin điều đó, chị không phải là loại người như vậy!” Ánh mắt cậu bỗng trở nên dịu lại, cậu nhẹ giọng hỏi: “Nói cho tôi biết, tại sao vậy? Dù chị nói gì đi nữa, tôi cũng đều tin.”

Hòa Lam suy nghĩ muốn nói cho cậu biết chân tướng, nhưng con đường báo thù lắm gian nguy ấy cần gì phải đặt lên vai cậu. Dù có ngày cô sẽ kể hết cho cậu nghe nhưng ngày đó không phải là hôm nay, không phải vào lúc này. Nơi đây là địa bàn của nhà họ Đỗ, dù rằng có mạnh đến cỡ nào cũng không nên bức ép răn thổ địa. Dù Bạch Tiềm lợi hại đến đâu đi chăng nữa thì ở đất này cũng không phải là đối thủ của nhà họ Đỗ.

Cô đã đoán được mấy phần, lần này Đỗ Biệt mời cậu tới rõ ràng không có lòng tốt gì.

“Nói đi!” Ánh mắt cô lúc này khiến cho cậu cảm thấy sợ hãi. Trước kia cậu chưa từng có thái độ này với cô nhưng những điều trong ánh mắt cô lại nhắc nhở cậu, khiến cậu mất bình tĩnh, lại cho cậu có cảm giác như bị ném vào địa ngục.

Trước khi gắng hỏi cô, cậu không ngừng tự nhủ lòng rằng mặc kệ cô nói gì, lừa cậu ra sao cậu cũng không truy cứu nữa. Mỗi người đều có cách nhìn nhận vấn đề khác nhau, cậu không muốn vạch đến tận cùng để tìm ra lý do nhưng ngay cả lời giải thích đơn giản nhất cô cũng không nói với cậu sao?

Không khí lạnh lẽo như im hơi lặng tiếng chui vào thân thể cậu, từ từ xâm nhập từng lỗ chân lông, hai mắt cậu đỏ ngầu, tay cậu nắm chặt bả vai cô không ngừng lắc khiến xương cốt cô cũng phát ra tiếng 'răng rắc' ghê người.

Thân người Hòa Lam đau đớn, đôi môi cũng trắng bệch.

Bạch Tiềm đột nhiên thức tỉnh, buông lỏng cô ra, lao đảo lùi lại hai bước, nhặt thanh kiếm lên mà điên cuồng chặt chém về phía rừng trúc.

Hòa Lam tròn mắt nhìn cậu chạy xuyên qua rừng rồi mất dạng.

Trời mưa càng ngày càng lớn, sau đấy biến thành cơn mưa xối xả như trút nước. Từng giọt mưa to như hạt đậu không ngừng tấp vào mặt cậu, thổi ướt tóc cậu, cả quần áo cũng ướt đầm như người từ dưới sông vừa vớt lên, nhưng lúc này Bạch Tiềm không hề có bất kỳ cảm giác gì.

Dọc đường những gốc trúc chom chồm dường như cũng đối nghịch với cậu, không ngừng làm vấp chân cậu.

Bầu trời ban ngày mà âm u giống như trời đêm vậy. Trong bóng tối, ánh sáng từ thanh kiếm trong tay cậu lóe động, chém phập vào những vật cản lối, những thân trúc cứng cỏi cũng bị cậu chém một nhát đứt ngọt, lá trúc bị vùi dập trong nước bùn lại bị cậu giày xéo giẫm nát khi bước qua.

Đỗ Biệt sắp xếp cho Bạch Tiềm ở một gian nhà sàn phía Tây Nam, cũng là một gian nhà nằm bên khe suối.

Đây là một gian nhà trúc tinh xảo, sàn nhà cao cách mặt đất khoảng hai thước, các bậc thang đi lên lại thoải mái không dốc. Bạch Tiềm kéo lê thanh kiếm từ từ thông thả đi lên. Khi thấy bộ dáng của cậu Mục Lăng sùng sốt không nói nên lời nhưng cũng vội vã cho người chuẩn bị nước nóng.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Không biết chuyện gì vừa xảy ra, Mục Lăng hoàn toàn không biết phải nói gì.

Bạch Tiềm tựa như không nghe thấy cô ta nói gì chỉ đi thẳng đến phòng mình rồi đẩy cửa ra.

Cậu ngồi thờ người trên giường nhìn ngắm những tia chớp vô chừng bên ngoài cửa sổ. Bỗng đi một lúc cậu lại như điên như dại xông ra ngoài.

Bạch Tiềm tìm quanh đi quẩn lại khắp rừng trúc cũng không thấy bóng Hòa Lam. Cậu chán nản dựa vào thân cây khô từ từ trượt xuống, ngồi ôm đầu bó gối như một đứa trẻ lạc đường.

Mục Lăng chưa từng thấy qua dáng vẻ thâm sâu này của cậu, có chăng chỉ là vẻ mặt lạnh lùng khiến cho những cô gái ngu ngốc phải khiếp sợ khi lần đầu chạm mặt.

Lúc cô ta lôi Bạch Tiềm đi về phòng thì cậu đã không còn tỉnh táo nữa. Lúc cậu hôn mê, vẻ mặt cậu luôn căng đầy nét lo lắng, đôi môi mấp máy như không ngừng kêu ai đó.

Sau khi lau mình và thay quần áo khô cho Bạch Tiềm, bà vú thấy người cậu phát sốt nên lại lấy khăn lông chườm ấm cho cậu. Xong việc bà đứng dậy lắc đầu ngán ngẩm. Mục Lăng cảm thấy sốt ruột nên bảo bà nhanh ra ngoài tìm thuốc hạ sốt mang về. Bà vú đáp một tiếng rồi đi ra ngoài đóng cửa lại.

Những khi Bạch Tiềm chau mày thậm chí trong khi đang hôn mê, vẻ mặt điển trai của cậu vẫn làm người khác phải dán mắt lên, mê muội không muốn rời. Mục Lăng cảm thấy sợ hãi nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí kéo tay cậu, áp mặt mình lên mu bàn tay cậu.

Khi cậu tỉnh táo hẳn là cô ta không dám làm thế, nhưng mà lúc này cậu đã hôn mê, cái gì cũng không biết. [truyện đã gần hoàn tại [tiểu thuyết edit cham net](#) nha các bạn]

Ngoài kia mưa vẫn không ngừng rơi rào rào, người trong nhà có thể nghe thấy rõ ràng. Trong lúc mưa tầm tã không hề gián đoạn, Bạch Tiềm trong cơn mê đã vươn tay nắm chặt tay cô ta, cậu nắm chặt đến nỗi như muốn bóp nát xương bàn tay Mục Lăng.

Mục Lăng hít qua kẽ răng một cái, sau đó đánh bạo cúi người xuống.

Cô bỗng cứng đờ tại chỗ.

Một tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, cũng chiếu sáng lên khuôn mặt người nằm trên giường. Khi ấy mắt cậu động đậy, chớp một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 40

Tối hôm đó, Hòa Lam cũng bị bệnh không rời giường nổi. Lúc Đỗ Biệt đến thăm cô, sắc mặt cô tái nhợt, cô đang ngây ngốc nhìn lên trần nhà.

Tam Giác Vàng là khu rừng khí hậu nhiệt đới nên phần lớn lúc sáng sớm trời còn sáng sủa, từ sau buổi trưa là trời đầy mây đen, cứ thế mưa đến tối.

Đêm qua cũng là một đêm mưa gió sấm sét như mọi khi, Hòa Lam ở trên giường trằn trọc mà phát run, đến buổi sáng nay vẫn vậy. Đỗ Biệt sờ sờ trán của cô thấy nóng ran, anh ta dứt thuốc cho cô nhưng cũng không thấy đỡ hơn.

“Em có tâm sự à?”

Anh ta hỏi xong, thật lâu sau Hòa Lam mới đáp lại: “Không có!”

Trước giờ khi có tâm sự cô đều để ở trong lòng. Đỗ Biệt chỉ cười cười không nói gì, trong lòng lại thấy mâu thuẫn nhưng anh ta chỉ có thể ngồi ở bên giường trông chừng cô. Hòa Lam quay lưng đi, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say. Bóng lưng cô gầy gò yếu ớt làm cho Đỗ Biệt có cảm giác chỉ cần một cơn gió thổi đến là có thể cuốn cô đi. Đỗ Biệt cho người mang thêm chăn đến, để anh ta tự đắp lên người cô.

Hòa Lam giống như không có cảm giác gì chỉ lẳng lặng nằm.

Đỗ Biệt biết cô không có ngủ.

Mấy ngày liên tiếp mưa to đem đất đỏ trên núi cọ rửa đóng thành tầng tầng lớp lớp dưới mặt đường và những thung lũng. Đất bùn cũng đã làm tắt đường chính từ hang núi ra ngoài. Binh lính nhanh chóng được điều đến dọn thông đường, bộ dạng trên núi lại được khôi phục như trước.

Bạch Tiềm đã khoẻ lại, bệnh tới nhanh mà khỏi cũng nhanh.

Sau khi bước xuống giường, cậu đẩy cửa bước ra ngoài hành lang. Mặt trời trên đầu chiếu xuống lóa mắt, cậu phải vuốt mắt mấy lần mới có thể khôi phục lại tầm nhìn.

Đúng lúc Mục Lăng đi lên lầu, cô ta nhìn thấy cậu thì cười mỉm hỏi: “Anh đã tỉnh rồi à?”

“Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Một ngày một đêm rồi.”

Bạch Tiềm chau mày, nghĩ một ngày một đêm dài đến cỡ nào, có khi nào cô ấy lại biến mất như lần trước rồi không? Không gì là không thể. Nghĩ đến việc đó hoàn toàn có khả năng, trái tim cậu bỗng thấy đau nhói.

Mục Lăng thấy sắc mặt cậu rất tệ, liền hỏi: “Sao vậy? Chỗ nào khó chịu à?”

Trước kia dù từng trải qua những hoàn cảnh ác liệt nhưng cậu rất ít khi ngã bệnh. Lần này, không biết làm sao lại bị như thế này? Bây giờ nghĩ lại mà cô ta vẫn thấy khó tin. Những lời rời rạc cậu nói khi mê man cứ mãi lần quần trong đầu cô ta, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra.

Bạch Tiềm là người như vậy làm sao bị người khác ràng buộc được?!

Mặc kệ Mục Lăng lẩn tránh như thế nào, cuối cùng cô ta chốt lại đây là chuyện không thể. Bây giờ cô ta lại hoài nghi có phải mình đã nghe lầm chẳng. Bởi vì người thanh niên đang vịn lan can đứng trên hành lang kia chính là Bạch Tiềm của thường ngày mà cô ta biết.

Lần này bọn họ tới Tam Giác Vàng thực chất có một mục đích đặc biệt. Tuy đây không phải là chuyện bọn họ tự khơi gợi nhưng lại là một cơ hội rất tốt để phát triển thanh thế, nở mày nở mặt cho gia tộc.

Buổi chiều, Đỗ Biệt cho người chuyển lời mời Bạch Tiềm đi vườn hoa ngắm cảnh.

Nơi này có nhiều khu vườn lớn trồng hoa và cây cảnh khác với mấy loài hoa tạp dưới chân núi. Trong vườn trồng nhiều loại cây và hoa khác nhau, xung quanh còn trồng những bụi trúc xanh thơm để tận dụng che bóng mát cho lối đi.

“Ở nơi này, chúng tôi trồng nhiều nhất là hoa lan.” Đỗ Biệt cười nói với cậu.

“Rất đẹp.” Bạch Tiềm tùy ý nói.

Mục Lăng đi theo sau nhưng giữ khoảng cách nhất định. Cô ta xem gì cũng không thấy vừa mắt, đi dọc đường cũng tuyệt nhiên không mở miệng nói lời nào.

Từng mớ đá nhô ra sườn núi là mỗi khu vườn nhỏ, mỗi nơi đều trồng các loại lan được chia ra theo màu sắc và giống khác nhau. Trong vườn gió nhẹ đưa, làm rung rinh những khóm lá trúc buông mình như liễu rủ. Từ xa xa trông lại, khu vườn như một góc biển màu xanh lá hải hòa dưới bầu trời

xanh với ánh nắng vàng rộm. Khách đi ngắm hoa trong vườn cũng cảm thấy thư thái ít nhiều.

Có một bóng người thon thả thấp thoáng bên trong rừng trúc đang vẩy nước tưới cho những mầm hoa vừa nhú lên tối qua. Trên người cô quấn một chiếc xà rồng xanh nhạt, lộ ra bờ vai trắng mịn nõn nà, mái tóc cô buông thõng rũ lên bờ vai trái. Bạch Tiềm dừng bước lại, nhìn người kia muốn phồng cả mắt.

Nói với Bạch Tiềm thứ lỗi một chút, Đỗ Biệt chạy mấy bước lên phía trước, ân cần hỏi: “Không phải em đang bị cảm sao? Sao không ở trong phòng mà chạy loạn ra đây?”

“Đã đỡ nhiều rồi. Em không muốn ở trong phòng hoài, tù túng lắm nên đi ra ngoài cho khuây khỏa một lát.” Hòa Lam cố nặn ra nụ cười với anh ta nhưng kỳ thực sau lưng anh ta đang có một kiểu ánh nhìn sắc bén như đang cắt vào da thịt cô, làm cho cả người cô cứng ngắt.

Đỗ Biệt cười duyên chuyển rồi giành lấy chậu nước trong tay cô, cùng cô vẩy nước tưới hoa, sau đó anh ta kéo cô đi tới trước mặt Bạch Tiềm giới thiệu: “Tôi xin giới thiệu một chút, đây là Hòa Lam, bạn thân của tôi.”

“Bạn thân?” Bạch Tiềm cười hờ hững hỏi lại.

Đỗ Biệt tưởng rằng câu hỏi qua loa, nên đáp: “Chúng tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên.” Lúc anh ta lôi Hòa Lam đi giới thiệu, Hòa Lam không dám thốt ra một lời. Trong khi Bạch Tiềm tiếp tục đùa cợt: “Đó là mối quan hệ tốt!”

Hòa Lam cúi đầu, không dám nhìn đến nét mặt cậu.

Đỗ Biệt đem chậu nước đặt lên giá lan rồi nói: “Cùng nhau đi nhé!”

Hòa Lam không có phản ứng, Bạch Tiềm lại nói: “Tôi không ngại.”

Mục Lăng nhìn cậu rồi cuối cùng lại dời ánh mắt dừng trên người Hòa Lam.

Bước chậm rãi trong biển hoa, hít thở mùi thơm nhàn nhạt trong gió đáng lẽ khiến tâm hồn Hòa Lam có thể thư thái đôi chút nhưng trong tình huống này thần kinh của cô không thể giãn ra một phút nào. Dọc đường, Đỗ Biệt càng không ngừng nói chuyện trêu chọc cô cười, Hòa Lam chỉ có thể phản ứng gượng gạo. Đỗ Biệt đi bên phải, Bạch Tiềm đi bên trái cô, Hòa Lam cảm giác mình giống như một miếng thịt nướng đang nằm bốc khói trên lò.

Bây giờ Bạch Tiềm đang nghĩ gì? Có phải đang cười nhạo, khinh thường cô không? Nụ cười lạnh lẽo của cậu trong đêm mưa dường như hiện lên trước mắt cô làm lòng Hòa Lam cảm thấy lạnh lẽo đến phát run.

Lúc ra khỏi vườn hoa, ánh mặt trời bỗng trở nên gay gắt, trong nháy mắt khiến Hòa Lam choáng váng.

Đỗ Biệt đỡ lấy cô: “Người không khỏe thì đừng có ra ngoài. Lát nữa anh sai người đưa em về nhé!”

Bạch Tiềm muốn vươn tay ra đỡ nhưng lại cứng rắn thu về, bàn tay cặp bên hông người nắm chặt rồi lại buông từng đợt. Cố gắng ức chế sát khí đang dâng trào, cậu ngẩng đầu nhìn Đỗ Biệt cười cười nói: “Không phải anh muốn so kiếm với tôi sao? Vốn tôi không có tâm trạng nhưng giờ thấy có hứng, cũng có sức. Anh dám đấu chứ?”

Đỗ Biệt vui vẻ nhận lời. Tối ngày hôm qua, theo lẽ anh ta đã đi thăm Bạch Tiềm, tiện thể đưa ra lời đề nghị này. Nhưng anh ta cũng chỉ tùy ý đề cập đến, chờ cho Bạch Tiềm khỏi bệnh lại nói, không nghĩ đến cậu ta lại nhanh chóng đồng ý như thế.

Khi đi lướt qua anh ta thì Bạch Tiềm nói nhỏ vào tai anh ta: “Người họ Bạch chúng tôi và nhà họ Đỗ các anh vốn là nước sông không phạm nước giếng. Anh Đỗ, anh đừng nói nhà họ Đỗ chuyển một khối lượng hàng hóa lớn như vậy đến địa bàn của tôi rồi mời tôi đến chỉ vì muốn cùng tôi so kiếm nha. Chuyện này anh phải giải thích hợp lý với tôi, nếu không thì đừng trách thanh kiếm này vô tình nhé!”

Đỗ Biệt nhẹ giọng cười, “Chuyện này, tối nay chúng ta sẽ bàn lại. Cậu tuổi còn nhỏ, lại vừa khỏi bệnh, tôi cũng không muốn ức hiếp cậu nhưng mà cậu có chút phách lối làm tôi thấy chướng mắt.”

“Vậy sao?” Bạch Tiềm kinh ngạc bật cười, đã nhiều năm rồi chưa có ai xem thường khả năng của cậu như vậy.

Nơi này không có phòng luyện võ đặc biệt, chỉ có một cái lều cao lớn được dựng trên bãi đất trống trông giống như cái khu sinh hoạt văn nghệ địa phương. Linh mang tới cho Đỗ Biệt một thanh kiếm vô ngoài làm bằng da trâu, có màu vàng sậm.

“Đồ đẹp như vậy có thể sử dụng sao?” Bạch Tiềm cũng không ngẩng đầu lên, đưa tay ra Mục Lăng liền đem thanh kiếm dài vỏ màu đen đặt vào tay cậu.

Lúc Đỗ Biệt đi đến gần cậu, anh ta cười nói: “Nghe nói cậu từ nhỏ sống trong hắc đạo, còn được phong là ‘Vua kiếm’. Tôi không có thời gian đến địa bàn của cậu để xem qua, nay có cơ hội tôi cũng muốn xem một chút xem tài nghệ của cậu đến đâu, có phải kinh khủng như trong lời đồn hay không?”

Bạch Tiềm nhẹ nhàng cười đáp: “Tôi khuyên anh không cần phải đi.”

Đỗ Biệt nói: “Nơi nào càng nguy hiểm, tôi càng muốn đi thử. Nghe nói ở nơi đó, không chỉ học được võ nghệ?”

“Anh đi rồi sẽ biết.” Bạch Tiềm theo dõi ánh mắt của anh ta, nhoen miệng cười: “Sau khi đánh thắng tôi có một yêu cầu nhỏ.”

“Được! Nhưng mà cậu chắc thắng sao?” Đỗ Biệt cũng rất tự tin nói.

“Anh nhất định sẽ thua!” Ánh mắt Bạch Tiềm quét qua người Hòa Lam, cười cười với cô, nhưng nụ cười ấy cũng rất nhanh chóng liền tắt ngấm.

Sắc mặt Hòa Lam trắng bệch. Ánh mắt cậu làm Hòa Lam thấy chột dạ. Rõ ràng khi đối mặt với chuyện này, bảo lòng cô trỗi dậy. Thời khắc kia cô cũng đã muốn kể hết cho cậu nghe. Nhưng Bạch Tiềm thật sự xem trọng chuyện này sao? Bao năm qua cậu không hề thay đổi sao?

Hòa Lam nhớ tới ánh mắt cậu nhìn cô, nhớ tới những lời cậu nói với cô trong mưa thì thấy lòng mình lạnh lẽo vô cùng. Cậu đã hận cô đến cỡ nào, chấp nhất ra sao... Tất cả cứ như một bức tường ngăn cô chùn bước, làm gia tăng thêm khoảng cách giữa hai người.

Cậu là người lạnh lùng đến cỡ nào đến bây giờ cô mới thấm thía.

Có lẽ bọn họ đều là những người rất nhạy cảm, đều suy tính quá nhiều. Có những lúc ai cũng biết rõ chỉ là hiểu lầm nhưng không ai chịu nhường một bước.

Nói chuyện độ sức, kiếm hai người đã chạm vào nhau. 'Keng' một tiếng, ánh lửa vang ra. Thân kiếm vừa hẹp vừa dài chĩa về phía đối phương, xem ra hai người họ là ngang tài ngang sức. Tiếng keng keng lại tiếp tục vang lên, kiếm đỡ kiếm rồi từ từ gặt xuống.

Lòng Hòa Lam cũng thấp thỏm theo từng đường kiếm.

Bạch Tiềm ra vẻ nuối tiếc nói: “Nếu anh chỉ biết mấy đường này thôi thì không thể nào thắng tôi được.”

“Lúc này mới có một chiêu thôi mà.”

Đỗ Biệt thật lúi rồi lại nhanh nhẹn tiến tới nhắm mũi nhọn vào đối phương. Lúc này chân của Bạch Tiềm không hề động mà cậu chỉ ngửa người ra sau, dáng vẻ uốn cong đẹp như một cây cung, tránh được đường kiếm hung hãn. Sau đó chỉ nghe leng keng mấy tiếng, cậu đã bật dậy, chặn lại thế tấn công của Đỗ Biệt, còn kẻ kiếm lên cổ anh ta.

Đỗ Biệt nghiêng đầu, Bạch Tiềm cười nói: “Còn muốn tiếp tục không?”

“Có vẻ như cậu rất ghét tôi.” Đỗ Biệt rất nhạy cảm, anh cảm thấy mình đang từ từ nhận diện được điều gì đang diễn ra.

“Không, tôi chỉ thấy anh không vừa mắt thôi. Vừa rồi chỉ mới khởi động làm nóng một tí, bây giờ mới chính thức bắt đầu.” Đây là nụ cười cuối cùng của cậu.

Đỗ Biệt đã không còn thấy rõ nữa, trước mắt anh ta là một tia sáng lóe lên làm anh ta chói mắt. Thân hình Bạch Tiềm nhanh nhẹn làm đối phương không kịp biến hóa, không kịp trở tay.

Bạch Tiềm nhanh nhẹn biến hóa như một bóng ma. Cậu đánh rớt kiếm của Đỗ Biệt còn bước tới sau lưng anh ta hỏi: “Còn muốn tiếp tục không?”

Trước đây Bạch Tiềm cũng đã hù dọa rất nhiều người dám cùng cậu so kiếm, thậm chí có người quỳ xuống run lẩy bẩy. Cậu rất có hứng làm nhục người khác đặc biệt là những người mà cậu xem không vừa mắt.

Đỗ Biệt đi nhặt kiếm rồi nói: “Tôi thua.”

Về mặt của anh ta rất bình thản, Bạch Tiềm cảm thấy thắng mà vô vị tẻ nhạt nên ném thanh kiếm cho Mục Lăng rồi xoay người đi ra ngoài.

Lúc ra cửa, bỗng nhiên cậu quay đầu lại nói: “Suýt chút nữa tôi quên nhắc tới yêu cầu nho nhỏ rồi.”

Anh nhìn về phía Hòa Lam ngoắc ngoắc ngón tay: “Là cô đấy!”

Sắc mặt Đỗ Biệt tối sầm lại, anh ta gấp gáp hỏi: “Cậu có ý gì?”

“Căng thẳng làm gì, anh cho rằng tôi muốn làm gì?” Cậu cười xùy một tiếng, lộ vẻ xem thường nói: “Ngày mai tôi muốn ra ngoài đi dạo một chút, cô Hòa Lam đã ở đây cũng khá lâu rồi nhỉ? Tôi muốn nhờ cô dẫn đường cho tôi.”

Đỗ Biệt nhẹ thờ phào một cái. Khi anh ta ngược đầu lại thấy vẻ mặt đũa cọt của Bạch Tiềm như đã nhìn thấu suy nghĩ của mình. Anh ta cảm thấy giận nhưng không làm gì được.

'Nhưng tại sao hẳn ta lại chỉ định Hòa Lam làm người dẫn đường?' Đỗ Biệt vừa nghĩ vừa nhìn Hòa Lam đăm đăm như để tìm ra đáp án nhưng bộ dạng cô dường như sợ sệt, không dám ngẩng đầu.

Chờ cho Bạch Tiềm rời đi, nơi này chỉ còn lại Đỗ Biệt và Hòa Lam, Đỗ Biệt mới lui lại mấy bước dựa vào một cây cột trụ. Hòa Lam nhìn thấy sắc mặt anh ta trắng bệch nên lo lắng, vội hỏi: “Anh bị thương hả?”

Đỗ Biệt đưa tay sờ sờ ở cổ xem lại thì thấy toàn là máu tươi. Nếu vừa rồi lưỡi kiếm đi sâu hơn mấy phân nữa thì chắc là cổ họng anh ta đã bị cắt đứt luôn rồi. Vốn dĩ Đỗ Biệt không phục Bạch Tiềm lắm nhưng đến lúc này anh mới biết được mình đánh giá sai rồi.

“Cậu ta quả thật rất lợi hại, hơn nữa hình như cậu ta rất ghét anh.” Sau khi nói câu này, Đỗ Biệt mới để ý đến ánh mắt của Hòa Lam, anh ta suy nghĩ một lúc lại hỏi: “Trước đây hai người có quen biết nhau rồi phải không? Anh cảm thấy được ánh mắt cậu ta nhìn em giống như trước đây đã từng gặp em vậy.”

Hòa Lam cúi đầu nói: “Có quen biết một chút nhưng mà nhiều năm rồi không gặp. Tính tình cậu ta như thế, anh đừng trách nhé.”

Hòa Lam không biết rằng khi cô nói những lời này lại khiến Đỗ Biệt càng thêm đề bụng. Anh ta đâu phải kẻ ngốc, chỉ cần kết nối vài chi tiết anh ta liền hiểu ra. Mặc dù không thể khẳng định nhưng có thể coi như anh ta đã nắm bắt được vấn đề. Trên đời này, không có mối thù hằn nào mà không có lời giải thích. Nếu như Bạch Tiềm có tính tình quái đản thì cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà trút giận lên mình anh ta. Hơn nữa còn là... (#Diễn: Ý tác giả muốn nói đến chuyện làm ăn lớn còn chưa bàn BT đã muốn gây sự với ĐB. Rõ ràng lý do này không hề đơn giản, mối quan hệ 'quen biết' này càng không hề đơn giản.)

Ánh mắt Đỗ Biệt nhìn Hòa Lam một hồi lâu rồi thờ dài nói: “Tính tình cậu ta quả thật ương bướng, lớn gan lớn mật.”

“Có lẽ tâm trạng của cậu ta không được tốt.” Hòa Lam lập bập nói.

Năm năm trước, Bạch Tiềm còn là một cậu thiếu niên tuấn tú, dù có hơi thủ đoạn một chút nhưng không hề đụng tới đạo kiếm. Trong năm năm này, cậu ta đã trải qua những gì...

Trên đường trở về, Hòa Lam nghĩ tới nghĩ lui mãi chuyện này.

Đường rừng núi nhỏ hẹp, uốn lượn quanh co. Trúc nhiệt đới mọc lên san sát, những ngọn trúc con mới mọc cao ngang người làm cô rất khó đi chuyển.

Chợt phía sau tảng đá to có một bàn tay chìa ra bịt miệng cô lại. Hòa Lam liều mạng giãy giụa lại bị người nọ lôi đến phía sau tảng đá. Cô sợ hãi vô cùng khi người kia úp cô vào tảng đá, toàn thân áp sát khiến cô không có cách giải vây. Nhưng dù cô cố gắng giãy giụa thế nào thì người phía sau cũng không có chút phản ứng. Đến khi cô hết hơi hết sức thì người ta mới cười nói: “Kích thích không?”

Hòa Lam giật mình. Là giọng của Bạch Tiềm.

Gương mặt cậu từ phía sau dán sát vào người cô, cọ cọ vào má cô. Một tay cậu ôm trọn người cô thật chặt. Tay kia vuốt đôi môi mọng đỏ, vuốt gò má mềm mại của cô. Cậu còn cười cô: “Cứ tưởng chị có tiến bộ, ai ngờ vẫn vô dụng như vậy. Coi nè, tôi có thể đè chị hết sức dễ dàng.”

Hòa Lam bị cậu đè ép, khó chịu không chịu nổi, té bảo toàn thân đều rung động, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Cô hồn hên hỏi cậu: “Em muốn làm gì?”

“Tôi muốn gì à? Đương nhiên là muốn chị rồi, chị không cảm giác được sao?” Phía dưới của cậu cọ sát với mông cô. Vật cứng kia cũng không biết xấu hổ mà thòm thềm chồm vào nơi mềm mại của cô.

“Em điên rồi! Ở đây là bên ngoài mà!” Khuôn mặt Hòa Lam từ từ đỏ lên dưới lòng bàn tay đang vuốt ve kia.

Bạch Tiềm giữ chặt cằm cô, với ngón tay đút vào trong miệng, đùa bỡn với đầu lưỡi của Hòa Lam khiến cô chỉ có thể phát ra tiếng ‘Ô ô ô ô’.

“Chị cùng cái tên Đỗ Biệt đó là quan hệ như thế nào? Nói mau!” Bạch Tiềm gạn hỏi.

Hòa Lam có thể cảm nhận được cái vật kia cứng rắn cùng tính hung hăng của cậu đang trỗi dậy. Mặc dù cậu đang đùa bỡn cô nhưng tâm trạng cậu lại thực sự không tốt. Cô có nên nói thật không?

Hòa Lam suy nghĩ một chút lại nói: “Em thấy quan hệ như thế nào thì là quan hệ như thế ấy.”

“Thật sao? Anh ta có vẻ rất quan tâm chị đó. Anh ta chưa có làm gì chị sao?”

Cái kiểu chất vấn của cậu khiến Hòa Lam khó chịu vô cùng. Cô bồng đáp cậu một cước, tiện đà thoát khỏi vòng tay cậu rồi cô xoay người lại tát một tiếng ‘bốp’ lên mặt cậu.

Bạch Tiềm lạnh lùng vuốt bên má đỏ ửng của mình nói: “Tôi nói không đúng sao? Cặp mắt anh ta nhìn chị có khác gì mèo nhìn mồi, chẳng qua là chưa có động tay động chân phải không?”

Gương mặt tươi cười của cậu lại mang theo nét đùa cợt khiến cho cô cảm thấy vô cùng chán ghét. Cậu còn nắm lấy cằm cô dò xét nói: “Cái miệng trên thì mỏng mảnh như thế này, mà cái miệng bên dưới sao lại bó chặt dữ vậy. Năm năm rồi, nó để cho tôi phải ngày nhớ đêm thương, đến nỗi nằm mơ mà tôi cũng... muốn chị.”

Câu nói của cậu khiến Hòa Lam giận đỏ mặt tới mang tai. Điều khiến cô khó chấp nhận được chính là cách cậu nói chuyện thiếu tôn trọng, dùng ngôn từ thô tục để sỉ nhục cô giống như đang dò xét, theo dõi phản ứng của cô.

Hòa Lam không kiềm được lớn tiếng nói: “Nói như vậy em thấy vui lắm hả? Chị thừa nhận ban đầu là do chị không đúng, chị xin lỗi em. Bỏ qua cho chị được không? Đừng sỉ nhục chị nữa! Dù sao thì em từng có chút tình cảm với chị nên chị xin em bỏ qua cho chị có được không?”

Bỏ qua cho chị ư? Nằm mơ đi!

Bạch Tiềm lạnh lùng cười khinh miệt nói: “Chị đã đối xử như thế nào với tôi mà giờ còn muốn tôi nói lời ngon tiếng ngọt cùng chị? Tôi chỉ thấy tên họ Đỗ kia chường mắt chứ không có liên quan gì với chị. Nhưng nếu chị đau lòng vì anh ta thì có thể cầu xin tôi. Không chừng tôi sẽ nghĩ đến việc tha cho anh ta một lần.”

“Tha cho anh ta một lần ư?” Hòa Lam nóng nảy hỏi lại: “Bây giờ có phải em ở trong nước mình đâu. Đây không phải là địa bàn của em. Em nên hy vọng anh ta tha cho em một mạng mới đúng.”

Bạch Tiềm trầm ngâm một lát rồi đưa mắt nhìn cô cười to, cười xong cũng hết tức giận. Cậu nắm bả vai cô nói: “Chị mới nói muốn anh ta tha cho tôi một mạng à? Chuyện này thật nực cười. Cho tới bây giờ tôi chưa từng mong ai tha mạng cho mình. Chắc chị chỉ lo lắng cho anh ta thôi.”

“Sao em lại cứng đầu như vậy? Khép nép một chút thì chết sao? Bên em giờ chỉ có mấy người còn bên cạnh anh ta là cả một căn cứ tinh binh. Em dựa vào cái gì mà liều mạng chứ?”

Bạch Tiềm háng giọng cười, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn cô nói: “Bộ chị quan tâm tôi sao?”

Người Hòa Lam sượng cứng: “Chị... chị vì lời hứa với dì Chung nên mới chăm sóc cho em đến nơi đến chốn. Chị không muốn em phải bỏ xác tức tưởi lại nơi này.”

“Thật sao?” Bạch Tiềm nắm cằm cô gắng hỏi: “Lời nói thật lòng khó nói dữ vậy sao?”

Đôi môi Hòa Lam bỗng run run.

Cậu đã thay đổi, thay đổi quá nhiều. Hòa Lam cũng biết rõ không phải cậu đổi tính mà lúc trước cậu hiền như thế là vì cô. Trước kia có lúc cậu lém lỉnh cũng chỉ vì muốn kiếm chút lợi từ cô nhưng giờ thì cậu không hề che đậy bản tính nữa, rất tự cao tự đại, liên tục dùng từ tục tĩu sỉ nhục cô.

Cậu hận cô dữ vậy sao? Nỗi khổ tâm của Hòa Lam trong phút chốc không thể dùng lời nào để diễn tả được.

Cô đi trên hành lang cứ như một cái xác không hồn. Cho đến khi có một thanh kiếm phóng ngang người cô, cô mới giật mình. Thân kiếm đã cắm trên giá lan mà còn lắc lư kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Cô gái thanh tú trước mặt trông rất lạnh lùng tựa như được bao bọc bởi làn sương lạnh khó ai mà đến gần. Lúc Hòa Lam quan sát cô ta, cô ta cũng đang nhìn Hòa Lam với ánh mắt soi mói xem Hòa Lam có gì khác biệt.

“Có chuyện gì sao?” Một hồi lâu sau, Hòa Lam là người mở miệng trước.

Mục Lăng không đáp lời mà chỉ nhìn chằm chằm Hòa Lam thật lâu, nhìn không ra được lý do gì có dính dáng với Bạch Tiềm. Cô ta giơ tay lên sờ thanh kiếm, vắt lên tay rồi nói: “So kiếm với tôi!”

Hòa Lam chưa từng gặp người kỳ quái như vậy, nói chuyện cũng chưa từng nói qua sao lại rủ nhau so kiếm.

“Tôi sẽ không so với cô.”

Cô muốn đi nhưng Mục Lăng đã ngăn cô lại, chụp lấy cổ tay cô xiết đến hằn lên một vết đỏ. Cô ta đưa ra điều kiện để kích thích Hòa Lam: “Nếu cô thắng, tôi sẽ nói cho cô biết chuyện của anh ấy trong khoảng thời gian này. Còn nếu tôi thắng, cô phải kể cho tôi nghe chuyện trước đây của anh ấy.”

Qua một lúc sau, Hòa Lam mới ý thức được cô ta muốn nói đến Bạch Tiềm.

Những lời nói của Mục Lăng lại khiến Hòa Lam trở nên trầm tư.

Năm năm qua, thật sự cô chẳng hay biết tin gì về cậu cả.

Mục Lăng rất thiếu kiên nhẫn nhưng vẫn đứng yên tại chỗ chờ cô. Cuối cùng cô đồng ý. Lúc này trời đã quá trưa, ánh mặt trời yếu ớt lại bị mây đen che kín. Không gian xung quanh có phần âm u. Trên cây mấy chiếc lá vàng run rẩy tạo cho nền đất những mảnh sáng tối chập chờn như sương như khói.

Hòa Lam chỉ dùng một thanh đao ngắn để đấu với cô ta. Sau khi xuống núi, Hòa Lam rất ít khi dùng đến nó.

Đường kiếm của Mục Lăng vừa nhanh vừa mạnh cho thấy cô ta cũng là người luyện võ. Lưỡi kiếm hung hăng đầy sát khí giống như để đạt được mục

đích nên phải làm liều. Hòa Lam không muốn đôi công với cô ta nên dùng mũi dao phá thế tấn công, lách người tránh mũi kiếm.

“Keng keng” Mực Lãng bỏ kiếm lên thanh đao ngăn của cô, đề cô lên lan can hỏi: “Trước kia hai người đã quen biết nhau phải không?”

Hòa Lam dùng sức chống lại lực đề của cô ta, thở dồn dập nói: “Cô chưa có thắng tôi mà.”

“Tôi sẽ nhanh thắng cô thôi. Cô không cầm cự được lâu đâu.”

Hòa Lam nhìn ánh mắt đầy tia máu của cô ta bỗng hiểu ra điều gì nên hỏi lại: “Cô thích Tiềm sao?”

Trong phút chốc Mực Lãng mất hồn. Hòa Lam tận dụng đôi sang thế tấn công, đá thẳng về phía bụng cô ta khiến cô ta dính đòn phải lùi đi mấy bước. Sắc mặt Mực Lãng trở nên trắng bệch, cô lao đảo lùi lại rồi chống thanh kiếm gượng đứng dậy, cô ta lạnh lùng nhìn Hòa Lam chăm chăm.

Hòa Lam cũng không tránh né ánh mắt ấy mà đã kích cô ta: “Bị tôi nói trúng tim đen rồi.”

Mực Lãng không thừa nhận cũng không phủ nhận nhưng sắc mặt càng tái nhợt, thậm chí có chút hoảng hốt. Hòa Lam nhìn sắc mặt cô ta thật lâu như muốn nhìn thấu cả Mực Lãng khiến thanh kiếm trong tay cô ta run lên. Cuối cùng cô ta cắn răng, xoay người rời đi. Nhưng mới được hai bước, chân của cô ta bị đông cứng tại chỗ giống như giẫm phải keo dán sắt vậy.

Ở hành lang bên kia, Bạch Tiềm co chân gác hờ lên vách ván, dáng vẻ như một chàng lãng tử đứng trong bóng tối. Cậu quay đầu về phía bọn họ cười cười, phát ra giọng nói nhẹ nhàng như mây trời lãng đãng trên bầu trời: “So kiếm à?”

Máu trong người Mực Lãng như đông lại trong nháy mắt. Cô ta chỉ chăm chăm cúi đầu nhìn xuống chân mà không dám thờ mạnh.

Hòa Lam cất đao, im lặng rời đi.

Khi tiếng bước chân của cô xa dần thì trên hành lang dài chỉ còn tiếng hoa rơi trên đất. Mực Lãng cố chịu đựng thật lâu, sau cùng cô ta cũng không chịu đựng nổi sự đè nén ngột ngạt này nữa nên siết chặt kiếm trong tay, cúi đầu bước đi thật nhanh. Lúc đi ngang qua sát vai Bạch Tiềm, cậu chợt gọi cô ta lại hỏi: “Cô muốn biết chuyện của tôi sao không trực tiếp hỏi tôi?”

Mực Lãng chỉ có thể dừng bước lại.

Thấy cô ta không nói gì, Bạch Tiềm che môi cười nói tiếp: “Thay vì hỏi cô ta thì nên hỏi thẳng tôi. Có chuyện gì mà cô không dám nói trước mặt tôi để phải đi làm khó cô ta?”

Mực Lãng căng thẳng đến phát run, cô ta cắn môi, thâm nhủ lòng dù có chết cô ta cũng sẽ không thừa nhận thật ra là vì cô ta ghen tị với Hòa Lam.

Sau khi trở về phòng, Hòa Lam tự rót cho mình tách trà. Khi trà Long Tĩnh thơm ngọt đầy khoang miệng cô mới thấy lòng mình bình tĩnh lại đôi chút.

Bỗng cửa phòng kêu “Ken két” một tiếng, bị người từ bên ngoài mở ra, Bạch Tiềm xuất hiện ở trước mặt cô, cậu cũng nhanh chóng đóng sập cửa lại.

Hòa Lam sững sờ nhìn cậu.

Bạch Tiềm hình như rất thích nhìn nét mặt của cô như thế. Cậu chấp tay đi một vòng khắp phòng sau đó tự tiện rót cho mình tách trà, ném thử qua vài hóp rồi nói: “Cuộc sống của chị không tệ nha!”

Hòa Lam nói: “Không ai dạy em phép lịch sự sao? Muốn vào phòng người khác phải gõ cửa chứ!”

“Có người dạy. Tôi nhớ được năm đó lúc chị mới nhận tôi về thì có dạy qua cho tôi, nhưng đã lâu lắm rồi có một số việc tôi cũng không nhớ rõ. Chị có đồng ý dạy lại cho tôi lần nữa không?” Cậu dùng ánh mắt khích lệ nhìn cô nói.

Ánh mắt như vậy căn bản không phải là nhòe và mà giống như đùa giỡn vậy.

Hòa Lam nói: “Chị cảm thấy mệt, mời đi ra ngoài cho.”

“Mệt hả?” Bạch Tiềm từ phía sau ôm lấy cô, một bàn tay đưa lên vuốt mái tóc cô. Hơi thở của cậu phả vào cổ khiến cô khó chịu không thở nổi. Vòng tay cậu chỉ ôm lơ đãng cô không cách nào giãy ra được.

Hòa Lam không muốn quá gần gũi với cậu nhưng mỗi lần cậu chạm vào người cô lại cảm thấy mê mẩn khác thường và cô không thể che giấu cái cảm giác này trước mặt cậu. Khi cậu nhìn vào cô, tâm hồn cô như cũng bị nhìn xuyên thấu. Và khi ở trong ngực cậu, hô hấp của Hòa Lam yếu ớt đi rất nhiều.

Cô có cảm giác từng hơi thở của cậu đang phả vào cổ mình, sau đó cậu không ngừng liếm mút lên vùng da non nhạy cảm ấy bằng cái lưỡi ấm nóng như đang hôn lên vật mà cậu mê mẩn nhất. Toàn thân Hòa Lam cứng đờ.

Lòng Hòa Lam nhộn nhạo không yên. Cô đã để cậu hôn đến nỗi quên trời quên đất. Cuối cùng bằng chút lý trí còn sót lại cô đã đẩy cậu ra sợ hãi lui lại mấy bước, giống như vừa gặp phải ma quỷ.

Bạch Tiềm hài lòng dựa vào vách, liếm liếm môi nói: “Em muốn đi ra ngoài.”

Hòa Lam cầu cũng không được, vội đáp: “Vậy thì em nhanh đi đi.”

Bạch Tiềm cười nói: “Ở đây em không quen nên cần một người dẫn đường.”

Lúc thách đấu với Đỗ Biệt cậu đã từng nhắc qua lời đề nghị này. Khi ấy không ai có ý kiến gì. Lúc này Bạch Tiềm lại nhìn cô nói: “Thế nào? Chẳng lẽ chị lại muốn nuốt lời?”

Lúc bọn họ đi ra cửa đã là chạng vạng tối.

Chiếc xe việt dã cũ kỹ chạy gập ghềnh trên đường núi. Trên đường đi đầy bụi cây cỏ gai, phía xa xa là những khóm chuối kiềng héo hắt dưới ánh mặt trời chiều. Những cơn mưa dai dẳng lại mang đất đỏ trên núi chảy thành dòng lầy lội trên con đường chính. Chiếc xe đi qua liền để lại vết lún thật sâu trên bùn lầy nhem nhúa.

Người lái xe là Lâm Trung, hôm trước Hòa Lam đã gặp người đàn ông này. Mục Lăng thì ôm kiểng ngồi ngoài cùng. Người ngồi trong xe lắc lư như cưỡi ngựa nhưng trông cô ta như không hề nhúc nhích.

Lòng Hòa Lam cảm thấy bất an, cô đề nghị: “Bây giờ cũng trễ rồi, giờ này đi ra ngoài không an toàn lắm hay là chúng ta trở về đi.”

“Không an toàn à? Có em ở đây, chị còn sợ không an toàn sao?” Bạch Tiềm cười một tiếng.

Hòa Lam không muốn tranh cãi với cậu vì cậu ăn nói ngang như cua, nói điều trong sáng thì cậu lại liên tưởng ngay đến điều đen tối, chuyện không có lý cũng trở thành có lý với mồm mép của cậu. Cô đang ở trong tay cậu, năng lực đánh võ múa kiếm không thể sánh với cậu, võ mồm cũng không bằng cậu thế nên chỉ biết uất ức im lặng. Bạch Tiềm quan sát thấy biểu cảm của cô mà không khỏi cười tươi rói, không khí trở nên lãng mạn như khung cảnh hoàng hôn ngoài kia...

Mục Lăng nghe thấy bọn họ trò chuyện mà chết lặng trong lòng...

Hòa Lam muốn ngồi cách xa cậu một chút nhưng Bạch Tiềm lại trực tiếp giữ tay cô kéo xích lại. Thân người Hòa Lam chấn động lẫn ngại ngùng, tuy nhiên cậu cũng không có làm chuyện gì quá quắt.

Xe việt dã chậm chậm chạy qua một bãi đất trống, từ từ tiến vào thị trấn. Bên cạnh bãi đất có dựng một cây cột mốc ranh giới bằng gỗ, trên đấy hon phân nửa là chữ viết nguệch ngoạc bằng tiếng Thái, còn lại là tiếng Anh và tiếng Trung nữa.

Mặc dù trời đã gần tối nhưng người ra đường rất đông, đàn bà con gái thì quần xà rồng, đàn ông con trai thì không ít người mặc váy trông lạ lẫm vô cùng.

Lúc xe việt dã chạy chậm lại, Hòa Lam nhìn ra ngoài cửa sổ thấy hình ảnh những cô gái ăn trà, trên người đeo những chiếc vòng lục lạc leng keng đang vô tư cười nói. Cô thò đầu ra ngoài, nhào người về hướng ấy như hứng khởi hướng về một cuộc sống tự do vô ưu.

Cô hiểu rõ, cuộc sống hiện tại là do chính cô chọn lựa, cô là người đã trói buộc chính mình.

“Chúng ta xuống xe đi.” Bạch Tiềm kéo tay cô đứng lên.

Lúc này xe việt dã vẫn còn duy trì tốc độ của nó khiến cho Hòa Lam đứng lên không vững.

“Em muốn làm gì?” Cửa xe được mở ra, Hòa Lam thấy cậu đứng bám vào thành cửa mà sợ hết hồn. Bạch Tiềm ôm eo cô rồi giống như một con báo hung hăng cấp mỗi phóng ra khỏi xe, chạy theo hướng xe đang đi với tốc độ không hề chậm hơn.

Dọc đường có mấy cô gái bản địa to gan vẫy tay chào cậu, mấy người đàn ông thì cười cười nói nói gì đấy có vẻ như đang khen ngợi cậu.

“Em điên rồi sao? Lỡ té xuống thì làm thế nào?” Hòa Lam định thần lại rồi quát cậu.

“Chỉ cần phóng theo hướng xe chạy và giữ vận tốc như thế thì sẽ giữ được quán tính, không té đâu mà lo.” Bạch Tiềm cười, mặc kệ sắc mặt khó coi của cô.

Hòa Lam có giấy gựa, vận vẹo uốn éo thế nào thì vẫn bị cậu nắm tay thật chặt nên mặc tình cho cậu kéo đi dạo phố. Trong mắt người khác, bọn họ chính là một đôi tình nhân đang hôn dỗi.

Thị trấn được chia làm hai khu rõ rệt. Khu bên trong chuyên bán hàng cao cấp nhập khẩu. Bọn họ chỉ đi lòng vòng khu bên ngoài để ngắm mấy cái hàng xén bán những vật dụng ở thôn quê để cảm thụ mùi vị quê hương. Cũng đã lâu rồi bọn họ không cùng nhau đi chợ, đã quên cái cảm giác chợ đông bị người đi đường lấn tới lấn lui.

Bàn tay Bạch Tiềm rất rộng nhưng thô ráp hơn trước. Lúc nắm tay cô, cậu nắm thật chặt để mười ngón tay áp sát vào nhau, không để lộ ra khe hở nào.

Hòa Lam không biết trong lòng cậu nghĩ gì. Mới mấy phút trước cậu vừa si nhục cô thì bây giờ cậu đã thân mật nắm tay cô đi dạo phố. Rốt cuộc cậu muốn làm gì đây?

Cô nhìn bóng lưng của cậu mà cau mày, nổi khổ tâm không hề vơi đi.

Bạch Tiềm chợt quay đầu lại, hất cằm lên nhìn cô hỏi: “Sao nhìn em như vậy?”

“Chị...”

“Rốt cuộc chị phát hiện em đẹp trai hơn tên họ Đỗ kia à?”

“Sao em nói chuyện không đứng đắn gì hết?! Nói như bình thường không được sao?”

Bạch Tiềm xì mũi coi thường, ánh mắt cậu trở nên lạnh nhạt, cậu bỗng nắm lấy cằm Hòa Lan lập lòe nói: “Đừng giả vờ ngây thơ trước mặt em nữa. Bây giờ em không dễ bị lừa đâu. Chị làm em bức mình thì em sẽ có hứng...” Tầm mắt của cậu cuối cùng dừng lại trên ngực cô.

Hòa Lan một tay nắm cổ áo, một tay nắm váy thật chặt. Cô vốn mặc bộ đồ rất kín kẽ nhưng vẫn có cảm giác bị cậu nhìn xuyên thấu.

“Thật hiếm khi mới có chuyện đi ra ngoài chơi như thế này, đừng nói chuyện không vui, đừng nhắc đến tên họ Đỗ kia nữa.”

“Tiềm!”

Tiếng gọi này đã khiến cho cậu ngẩn người ra và neho mắt lại.

Bỗng Bạch Tiềm nở nụ cười khó hiểu khiến Hòa Lan mất tự nhiên. Cậu bước đến bên cô, chợt bùng lấy gò má cô rồi âu yếm hôn lên đôi môi mọng đỏ. Cậu từ từ hôn sâu, cướp hơi thở của Hòa Lan khiến cô loạn thần trí, trong phút ấy cậu đã cắn lên môi cô để lại một vết bầm to rõ.

Lúc Bạch Tiềm buông cô ra thì môi cô đã sưng đỏ lên.

Bạch Tiềm khẽ liếm môi, sáng khoái cười nói: “Đây là do chị thiếu nợ em. Đôi khi nào chị nguyện ý kể cho em nghe chuyện năm đó thì em mới thật sự tha thứ cho chị. Còn nữa, chị phải tránh xa cái tên họ Đỗ kia một chút, nếu không em sẽ khiến cho anh ta sớm đi gặp Diêm Vương. Em nói được là làm được.”

Hòa Lan biết cậu không phải nói giỡn nên trong lòng thấy lạnh lẽo tựa băng.

Bạch Tiềm vẫn không buông tha cho cô, cậu sờ mặt cô cho tới khi cô sợ hãi, người ngượng ngùng cứng ngắt mới chịu buông tay. Lúc này cậu nở nụ cười hiền, dịu dàng nói: “Nghe nói, trước đây chị đã sống ở khu này. Chị dẫn em đi xem một chút đi.”

Hòa Lan biết không từ chối được nên đồng ý.

Trước khi trở về, Bạch Tiềm dẫn cô đi mua sắm, bắt cô thử rất nhiều mẫu quần áo. Nhân viên phục vụ rất thích cặp đôi đẹp trai xinh gái này nên không ngừng giới thiệu mẫu mới của shop.

“Chị này da trắng vậy nhất định rất hợp với bộ này.” Cô nhân viên trẻ lấy từ trong kho ra một chiếc váy màu xanh da trời, chất vải bóng, mờ ảo lấp lánh kim tuyến.

Hòa Lan nhận lấy váy rồi liếc nhìn Bạch Tiềm.

“Nhìn em làm gì? Thích thì đi thử đi.”

Mấy cô nữ nhân viên phục vụ nghe thấy vậy thì cười ranh mãnh.

Hòa Lam vội vàng chạy vào phòng thử đồ.

Lúc đi ra, cô ngượng ngùng xách váy đứng khép nép ngoài cửa phòng.

Bạch Tiềm chống tay tựa vào cửa shop, dùng ánh mắt bắt bẻ quan sát cô một lượt từ trên xuống mới miễn cưỡng gật đầu.

Lúc bọn họ rời đi không ít các cặp đôi khác nhìn thấy mà ghen tỵ.

Hòa Lam chợt nhớ tới việc trong nhà còn có đồ đạc của Tạ Minh Kha để lại mà cô lại chưa dọn dẹp lại gọn gàng nên sợ cậu thấy sẽ hiểu lầm, cô mới nhanh miệng điện cơ: “Chị mới nhớ ra là chị không có mang theo chìa khóa. Hay là mình đi nơi khác đi!”

Nhìn trời đã tối đen rồi, Bạch Tiềm khẽ thở dài một cái nói: “Xem ra tối nay phải thuê phòng nghỉ rồi!”

Hòa Lam lại bị cậu đánh bại rồi.

Hai người đi dọc theo con phố bán hàng bách hóa một hồi thì đến khu dân cư xập xệ chen chúc với mấy hàng quán con con. Cuối cùng bọn họ tìm được một cái nhà nghỉ tan hoang trong ngõ sâu. Nhìn từ bên ngoài, nước sơn tường màu xám tro đã bong tróc không ít, lại nằm ở trong hẻm cong cong quẹo quẹo không dễ gì tìm được.

Bạch Tiềm cau mày: “Đây là nơi quý quái gì thế?!”

Tìm ra được một cái cũng tốt rồi, đừng có kén cá chọn canh nữa!”

“Ồ! Nhìn không ra chị gấp đến nỗi...”

Trong ánh đèn đường màu vàng mờ ảo cậu cũng có thể nhìn ra Hòa Lam đỏ mặt rồi cổ cũng đỏ. Bạch Tiềm lại thích ngắm nhìn cô những lúc như vậy. Lúc này con gận của cậu đã tiêu tan đi không ít. Cậu cao hứng đẩy cửa kiếng nhà nghỉ bước vào.

Phòng khách ước chừng khoảng hơn mười thước vuông, trông không gian chật hẹp vô cùng. Ngoài bộ sofa giả da màu vàng nhạt rách loang lổ thì chỉ có cái quầy tiếp tân nằm lơ lửng sát cửa ra vào. Nhờ tiếng ngáy mà hai người họ dễ dàng tìm ra ông chủ đang ngủ trên chiếc giường xếp sau quầy. Tiếng ngáy của ông ta quả thực vang vọng khắp nhà.

Bạch Tiềm gõ lên quầy mấy cái mới thấy ông ta lồm cồm ngồi dậy, miệng thì ngáp ngắn dài ngáp dần, tay đẩy cặp mắt kiếng xệ trên sống mũi.

“Chúng tôi muốn thuê một phòng.”

Ông chủ sững người, hai con mắt bỗng lóe sáng. Ông ta cười nịnh rồi mò mẫm trong ngăn tủ lôi ra một mớ chìa khóa, tùy ý đưa cho cậu một chiếc móc khóa kèm với thẻ báo số phòng.

'Cái nơi quái quỷ gì vậy? Thề ra vào cũng không có.' Bạch Tiềm thâm nghĩ.

Cậu ghét bỏ nhìn chiếc chìa khóa trong tay một lúc rồi mới lôi kéo Hòa Lam men theo hành lang đi vào trong.

Dọc theo hành lang tối lơ mờ, cách vài mét dưới nền là mấy cái bóng đèn bễ tan tành. Bóng hai người cứ thế kéo dài trên nền nhà, ở khúc quanh còn chiếu vụn vẹo trên bờ tường. Hòa Lam cảm thấy không khí ở đây âm u, có phần quỷ dị nên không khỏi nắm chặt tay Bạch Tiềm.

Bạch Tiềm quay đầu lại cười với cô: “Sợ hả? Nhào vào lòng em đi, em ôm chị là hết sợ liền.”

Gian phòng của bọn họ nằm cuối hàng lang, chỉ rộng chừng mấy mét vuông, vừa vào cửa là đụng ngay phòng vệ sinh, phía bên hông là một cái cửa sổ mở cánh ra bên ngoài. Trong phòng chỉ có một cái giường lớn phủ drap màu trắng còn trên tường dán giấy màu vàng nhũ.

Lòng Hòa Lam bỗng có cảm giác lo lắng khác thường.

Lúc Bạch Tiềm bước ra khỏi phòng tắm, cậu đã không mặc lại quần áo, nửa người trên lộ ra lồng ngực rộng, chắc, cường tráng, nửa người dưới quấn khăn tắm. Trên đầu cậu tóc còn chưa được lau khô hẳn nên có mấy giọt roi trượt xuống cằm rồi chảy dài xuống ngực, chảy qua cái nịt hoa sấn quéo, nhon vểnh trông vô cùng gợi cảm.

Hòa Lam ôm quần áo cúi đầu chạy vào phòng tắm. Khi cô dựa vào cửa phòng cố gắng định thần lấy lại nhịp thở thì nghe thấy tiếng của Bạch Tiềm vọng vào: “Không dám nhìn em sao? Sao chị không dám nhìn em?”

Tiếng cười sáng khoái của cậu lại khiến Hòa Lam ngưng ngừng. Cô phải vận vùi nước hết cỡ mới át được tiếng cười giòn tan của cậu.

Lúc cô bước ra thì thấy cậu đang đứng dựa tường, trong tay loay hoay cầm cuộn băng màu đen trông như gáy sách. Hiện tại người ta đâu đâu cũng dùng đĩa CD, chỉ có những nơi còn lạc hậu như ở đây mới còn dùng loại băng to dùng như thế này.

Hòa Lam cảm thấy chua xót trong lòng nên thờ dài một tiếng.

Nơi này hàng năm đều có chiến loạn, việc trồng hoa màu cũng không có hiệu quả khiến cho đời sống người dân càng thêm cơ cực. Diện tích hoa màu bị thu hẹp, việc trồng cây anh túc trở thành nguồn thu nhập chính. Mỗi tháng người dân sẽ thu hoạch trái một lần, sau khi tách trái ra, người ta sẽ thu được chất nhựa bên trong. Đó chính là tiền chất ma túy. Nó sẽ được tinh luyện, điều chế thành nhiều loại gây nghiện khác nhau và lưu hành trong thế giới ngầm trên toàn cầu với giá cao ngất ngưởng.

Tuy nhiên thu nhập thực tế của người nông dân ở đây rất còm cõi, chỉ đủ để duy trì cái ăn hàng ngày. Thậm chí bọn họ còn không biết rằng thứ họ trồng được dùng để điều chế chất gây nghiện, gây ra cảnh thống khổ tan nhà nát cửa cho biết bao nhiêu người.

“Muốn xem băng sao? Trở về là dùng được rồi.” Bạch Tiềm vừa nói vừa mở cái hộp màu đen ra lựa lựa.

Hòa Lam nhìn về phía trước thấy dưới tủ tivi là một bãi chiến trường, ngăn kéo phía dưới cũng bị cậu lục tung ra. Ngăn kéo bên trên còn ổ khóa cũng bị cậu mở ra cho băng được.

Hòa Lam đẩy đẩy cậu hỏi: “Em cạy ổ khóa của người ta rồi sao?”

“Đây là nhà nghỉ chứ có phải nhà riêng đâu.” Bạch Tiềm liếc cô một cái, tiếp tục tìm cuộn phim vừa ý.

Thật kỳ lạ, những cuộn băng này không có vỏ cũng không có phần giới thiệu nội dung đính kèm, nhìn còn rất mới nhưng không có mã vạch. Bạch Tiềm nghi ngờ cười khê nói: “Không phải là băng sex đấy chứ?”

“Này!” Hòa Lam đỏ mặt, dùng chân trùm kín người.

Nơi này về đêm rất lạnh, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rõ ràng.

Bạch Tiềm nhìn thấy Hòa Lam lạnh co rúm lại thì buông mấy cuộn băng trong tay mà chui vào chăn ôm cô.

Ti vi cũng đã cũ rồi, thường thì khi mở phim màn hình sẽ chớp lên hai màu đen trắng, sau đó sẽ hiện những dòng chữ giới thiệu những người tham gia làm phim và cả diễn viên nữa. Nhưng phim này vừa mở lên thì không có giới thiệu nhà xuất bản cũng không có phụ đề khiến Hòa Lam cảm thấy kỳ lạ vô cùng.

Trên màn hình bỗng xuất hiện một cô gái Á Đông xinh đẹp. Cô ta mặc váy đỏ, bị trói dạng tay dạng chân trên giường. Xung quanh cô ta là những người đàn ông điển trai, không có làm phân đạo đầu mà trực tiếp chơi cô ta.

Hình ảnh thô bạo lỏa lồ cùng với những tiếng rên rỉ, tiếng thịt da va chạm lách phạch, tiếng vỗ mông chan chát khiến Hòa Lam cảm thấy muốn nôn mửa.

Cô không phải chưa từng xem qua phim X nhưng những cảnh bạo dâm thì cô chưa từng xem. Xem rồi cô lại cảm thấy nó thật dã man. Trên màn hình âm thanh càng ngày càng vang theo nhịp điệu tra tấn kia. Mấy người đàn ông tiếp tục suồng sã đùa bỡn thân thể cô gái. Những cái gậy to dài đen đúa không ngừng quấy rối tất cả những chỗ nhạy cảm trên người cô ta. Lúc này quần áo cô ta đã bị xé rách bươm, trên người loang lổ những vết bầm tím, vùng giữa hai chân cũng bị ra máu đặc lại, khô khốc.

Hòa Lam không xem nổi nữa nên muốn kéo tay Bạch Tiềm nhưng cậu ấy đã ngồi dậy từ lúc nào, đi tới nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi.

“Tiềm, tắt đi!”

Bạch Tiềm dường như không nghe thấy lời cô mà chỉ cau mày chăm chú nhìn màn hình. Sau đó cậu đứng dậy đi xung quanh quan sát khắp căn phòng một lượt.

Lòng Hòa Lam bỗng có loại linh cảm chẳng lành.

Bạch Tiềm lại đổi mấy cuộn băng nữa rồi đứng xem hết sức tỉ mỉ. Trên mặt cậu rõ ràng là đang xem xét gì đấy chứ không phải đang xem phim.

“Dậy đi!” Bạch Tiềm đóng đầu máy, tắt ti vi, đem toàn bộ cuốn phim đặt về chỗ cũ còn tiện tay khóa ngăn kéo lại.

“Sao vậy?” Thái độ của cậu khiến Hòa Lam bị hù sợ.

Bạch Tiềm vừa mặc đồ dài vào vừa nói: “Giờ em không có thời gian giải thích. Đi trước rồi nói sau.”

Hòa Lam cũng mặc quần áo vào. Đúng lúc này, có người đến gõ cửa phòng. Là tiếng của ông chủ nhà, ông ta ra vẻ nhỉnh hót nói: “Xin lỗi làm phiền quý khách! Phiên quý khách mở cửa ra một chút được không?”

Hòa Lam theo bản năng nắm chặt tay Bạch Tiềm.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Cửa phòng mở ra, ông chủ đứng ở cửa phòng đẩy cặp mắt kiếng phản quang lên cao, vẻ mặt tỏ vẻ ái ngại.

Bạch Tiềm đứng ngăn trước mặt Hòa Lam, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì không?”

Ông chủ xoa xoa tay đáp, “Chuyện là vậy, đường ông nước trong căn phòng này có vấn đề, đến nửa đêm thường bị trào nước từ bồn cầu ra. Tôi vốn không định cho thuê nhưng khi này mắt nhắm mắt mở nên không lưu ý. Thật tình xin lỗi quý khách! Vậy tôi xin sắp xếp căn phòng khác, mời quý khách dời qua nhé!”

Bạch Tiềm giả bộ không kiên nhẫn trừng mắt liếc ông ta một cái nói: “Chưa từng thấy ở đâu lại phiền phức như vậy.” Máng máng câu, cậu lại quay lưng cùng Hòa Lam dọn đồ. Hòa Lam cũng phối hợp với cậu, cúi đầu tùy tiện thu dọn một chút rồi bước theo Bạch Tiềm ra ngoài.

Ông chủ dẫn bọn họ đến một căn phòng phía đối diện nhưng cách phòng cũ khá xa, dọc đường vẫn không ngừng nói xin lỗi.

Sau khi vào phòng, Bạch Tiềm liền tắt đèn, cách biệt hẳn với âm thanh ồn ào bên ngoài.

Hòa Lam thấp thỏm không yên nên vội hỏi: “Rốt cuộc là thế nào?”

Bạch Tiềm đặt ngón trỏ trên môi cô, lắc đầu ý bảo cô im lặng. Cậu quay lại áp tai lên cửa nghe ngóng một lát, sau khi xác định bên ngoài không có ai nghe lén cậu mới kéo cô vào phía trong nhỏ giọng nói: “Chị nhớ bức tường bên phòng kia dán cái gì không?”

Hòa Lam vắt óc nhớ lại căn phòng vừa rồi, trên tường dán giấy in hoa hồng trải đều, xung quanh bờ tường là hình dây gai quấn quanh trông như vườn hồng. Sắc mặt Hòa Lam bỗng trở nên trắng bệch không còn miếng máu khi cô liên tưởng đến cảnh diễn ra trong đoạn phim X. Mới vừa rồi lúc mở băng, cô vô tình liếc mấy lần thì thấy cảnh trong đoạn phim giống y như cảnh trang trí trong phòng ở vừa rồi, nhất là mấy cái góc ổ vàng trên tường cũng không sai một ly.

Điều này nói lên cái gì?

Hòa Lam không dám nghĩ tiếp.

“Chắc chúng ta đã vào trong hang ổ của bọn tội phạm rồi.” Bạch Tiềm muốn hù cô nên bày ra vẻ mặt kích động. Hòa Lam lờm cậu khi đoán ra được ý đồ, cô tự trấn an mình để không vì sợ mà bám sát người cậu. Cô thầm nghĩ nếu như suy đoán của bọn họ là sự thật thì chủ nhà nghỉ này phạm tội rất nghiêm trọng. Bạch Tiềm mặc cho cô miên man chìm trong suy tư, cậu ôm cô lên giường nghỉ ngơi.

Trong bóng đêm Hòa Lam trở mình nói: “Không phải là em phải đi...”

“Ngủ trước cái đã.” Bạch Tiềm cười thả lỏng, trêu mếu nhìn cô rồi ôm cô vào lòng. Đã rất lâu rồi không được cậu ôm như vậy, trong một lúc Hòa Lam chưa thể thích ứng. Bàn tay cậu ôm cô thật chặt để hai cơ thể ấm nóng cọ sát vào nhau. Hơi thở quen thuộc ngày nào lại lượn lờ quanh cổ cô. Trong không gian yên tĩnh Hòa Lam có thể nghe tiếng hít thở đều đều của Bạch Tiềm nên cô cho rằng cậu đã ngủ rồi, cô mới mở mắt nhìn cậu. Không ngờ Bạch Tiềm chưa ngủ mà còn mở mắt cười dịu dàng với cô.

Mặt của Hòa Lam ửng đỏ lên.

Bạch Tiềm sờ má cô, dùng đầu ngón tay miết bờ môi cô rồi mở miệng trêu chọc: “Nửa đêm nửa hôm rồi chị không ngủ vậy tính làm gì đây? Có phải muốn âm thầm tập kích em phải không?”

“Nói mò gì vậy?!”

“Chị vừa mới nhìn lên em đấy thôi!”

Bạch Tiềm nắm chặt tay cô vỗ về vuốt ve rồi xoa xoa lòng bàn tay cô. Vốn bàn tay Hòa Lam bị lạnh đông cứng giờ đã được cậu xoa cho ấm lại. Không khí trong phòng bỗng trở nên ấm áp nhưng hơi thở của Bạch Tiềm lại nặng nề hơn. Cậu nắm tay cô thật chặt, kéo cô áp sát lại cơ thể mình như muốn hai cơ thể hòa tan làm một. Hòa Lam lại có cảm giác vật gì đó thô ráp cứng ngắt đang chồi chồi cọ cọ bấp bấp đùi mình. Rõ ràng là nó không có ý gì tốt lành!

“Bây giờ là lúc nào, chẳng lẽ em muốn...” Hòa Lam còn chưa nói xong thì đã bị Bạch Tiềm bịt miệng, cậu liếm vành tai của cô thì thầm: “Mười phút, cho em mười phút thôi nhé.”

Hòa Lam có phản đối cũng biết không có hiệu quả nên đành chịu theo cậu. Bạch Tiềm đã phải nhịn rất lâu rồi, vừa rồi lại bị kích thích như thế nên máu huyết đều dồn hết xuống thân dưới. Cậu nóng nảy giải phóng vật kia của mình, kéo quần cô xuống khỏi mông, vén quần lót sang một bên rồi lập tức động thân đi vào.

'Cô bé' của cô nhỏ hẹp, bó chặt như gái còn trinh khiến cho cậu mất hồn. Cậu phải dùng sức, căng người mới đẩy vào được một nửa. Nửa đoạn đường này khít khao như muốn lấy mạng cậu, bên trong là tầng tầng lớp lớp các nếp gấp tự động xiết lấy 'cậu nhỏ' khiến cậu suýt chút nữa không kiềm được mà phun trào.

Cố kiềm nén kích động, một tay Bạch Tiềm che miệng cô, tay kia xé thân váy, thô bạo xoa bóp bộ ngực của cô khiến nụ hoa trong tay cậu không ngừng rung động. Hòa Lam khẽ rùng mình. Cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần nên bên trong vẫn còn khô, lại bị cậu ôm không thể nhúc nhích làm cho cả người cô căng thẳng cứng đờ.

Bạch Tiềm tăng tốc chạy nước rút, mạnh mẽ cọ sát ra vào nơi sâu kín nhất của cô khiến dịch nhờn tiết ra không ngừng, còn theo nhịp động của cậu mà chảy ra ngoài. Lúc này điểm giao nhau lại phát ra những tiếng nhót nhép phóng đảng mê người.

Tốc độ của cậu quá nhanh khiến Hòa Lam gần như không thở nổi, nửa người dưới như bị cây tói cây lui tê rần mất cảm giác, hai chân cô rệu rã quết qua quết lại mép giường cứ theo nhịp thúc của cậu mà không ngừng đung đưa.

Hòa Lam cố gắng chịu đựng cái đau đón thống khoái đó nhưng không kiềm được khoe mí rịn ra giọt nước mắt. Dục vọng của cậu cũng dịu xuống phần nào dù tinh thần cậu chưa được thỏa mãn hoàn toàn nhưng Bạch Tiềm lại muốn dứt điểm, bên trong cậu nhỏ co thắt dữ dội mấy cái rồi đạt đến cao trào.

“Đừng... Đừng bắn vào...” Dù bị cậu bịt miệng nhưng Hòa Lam vẫn cố lắc đầu phát ra tiếng nói đứt quãng. Với cậu đó lại như tiếng ngâm nga hưởng thụ. Mặc cho cô gãi gãi, cậu liều mạng bắn ra từng đợt từng đợt tinh khí đặc sệt vào nơi sâu nhất trong cô.

Khi cậu rút dương vật ra nó đã mềm dịu quắc, trên thân ướt nhoè nhoét. Tinh dịch còn sót lại chảy ra giường thành những mảng loang lổ, trông nhơ nhớp vô cùng. Mùi tinh dịch rất nồng, xộc vào mũi hăng hăng khiến Hòa Lam chớp chớp chảy nước mắt. Sau cuộc ân ái cô cảm thấy bên dưới còn nóng rực và thân người xụi lơ tê dại nên cô chỉ có thể nằm lại trên giường thờ dờ.

Bạch Tiềm xé vụn khúc giấy vệ sinh chùi sạch vật kia của mình rồi mới ẵm cô vào phòng tắm, giúp cô tắm tã lau chùi sạch sẽ. Lúc mặc quần áo vào cho Hòa Lam, Bạch Tiềm thấy khỏe mắt cô ửng đỏ nên dừng tay lại, vuốt ve má của cô cười hỏi: “Không vui à? Em còn chưa tính sổ với chị đấy.”

Trong năm năm cách ấy, cậu một mình cô độc phải ngày đêm đề phòng cảnh giác kẻ thù từ bốn phương tám hướng. Vào những đêm khuya yên tĩnh đã biết bao lần cậu nhớ cô, nhớ cô da diết. Cậu mong ngày gặp lại cô, cậu sẽ hành hạ cho cô kêu trời không thấu nhưng khi gặp được rồi cậu lại không nỡ. Thế mới biết trong lòng cậu uất ức cỡ nào!

Dù trong lòng mâu thuẫn nhưng Bạch Tiềm lại không để lộ ra nét mặt, cậu hôn lên má cô một cái rồi nói: “Ngoan, chúng ta đi ra ngoài ‘vui đùa’ một chút nhé.”

Hòa Lam còn chưa phục hồi tinh thần lại đã bị cậu lôi ra khỏi phòng. Tiếng bước chân của Bạch Tiềm nhẹ như bông, không có một tia tiếng vang. Trong bóng tối cậu sáng quắc, cậu diu bước để hai người cùng nhón chân đi dọc theo hành lang. Trong tích tắc hai người đã đến trước cửa căn phòng khi này. Bạch Tiềm dán tai lên cửa nghe ngóng một lát sau đó quay đầu lại gỡ cây kẹp tã trên tóc cô xuống, đút vào ổ khóa xoay mấy vòng thì cửa phòng liền mở ra.

Mọi thứ trong phòng trông không có gì khác với lúc bọn họ nhận phòng nhưng Bạch Tiềm lại thấy có gì đó không đúng. Cậu lại dùng kẹp tã mở ngăn kéo dưới kệ tivi thì quả nhiên mấy cuộn băng đã không còn nằm ở đấy nữa. Có lẽ tên chủ nhà đã tạm thời để vào mà quên rút khóa.

Sau khi đi một vòng quanh phòng kiểm tra một lượt cậu bỗng dừng lại ở cái bàn đọc sách. Cậu có cảm giác nó được đặt khác với khi này. Bạch Tiềm cúi đầu nhìn dưới chân bàn thì phát hiện ra đúng là có dấu vết xê dịch.

Đẩy bàn đọc sách qua một bên, cậu thuận thực gõ lên sàn nhà mấy cái. Khi xác định nơi đó bị rỗng, cậu mới dùng tay ấn lên tấm gạch. Bởi vì bàn đọc sách hướng về phía Bắc, bên ngoài lại bị một dãy núi che chắn nên ánh mặt trời chiếu không tới, ánh sáng chỗ này lơ mơ cộng thêm bụi bặm chất đọng nên sẽ không bị để ý.

Vừa nhìn căn phòng này là biết ngay đã lâu không có người dùng đến. Nếu như không phải tên chủ nhà buồn ngủ mất nhắm mắt mở thì chắc chắn sẽ không để cho bọn họ vào.

Khi cửa động mở ra cũng là lúc một tấm ván bật ra, đầu kia được cố định bởi hai sợi dây thừng. Bạch Tiềm nhìn kỹ một chút thì thấy bên dưới là bậc thang bằng gỗ. Hòa Lam đi đến bên cạnh cậu, ngồi chồm hổm nhìn xuống nhưng chẳng nhìn thấy gì ngoài khoảng không tối đen.

“Em có thể nhìn thấy gì ở bên dưới không?” Cô hỏi Bạch Tiềm.

“Quen mắt sẽ nhìn thấy thôi” Bạch Tiềm ôm cô, nắm dây thừng leo xuống còn tiện tay đóng nắp động lại. Trong bóng tối cậu có thể xác định được đồ đạc đặt ở đâu nên khi đi chuyển không hề phát ra tiếng động. Khi đến tầng dưới Hòa Lam vẫn nắm chặt tay cậu. Bạch Tiềm kéo cô vào sát người mình, ghé sát tai cô thì thầm: “Dù một lát nữa xảy ra chuyện gì cũng đừng buông tay nhé!”

Hòa Lam chưa kịp đáp lại thì cậu đã lôi cô men theo bờ tường đi về phía trước. Đi được vài bước thì đến một khúc cua, cuối đường có tia sáng hui hắt phát ra. Bạch Tiềm cứ thế bước đi trong không gian vắng lặng đến lạnh người. Hòa Lam nhìn nét cậu hoàn toàn không có căng thẳng như cô nên lòng cô cũng vui bớt lo lắng.

Dọc theo đường hầm một đoạn khá xa, ánh sáng trước mặt càng ngày càng tỏ, Bạch Tiềm dừng lại ở khúc cua, ra dấu cho Hòa Lam cúi đầu đi thấp người xuống.

Cuối đường là một căn phòng, trong đó đồ vật nằm bừa bãi hỗn độn. Phía trên đầu bọn họ là một chiếc đèn dầu cũ kỹ, ánh đèn màu vàng được bọc bởi ống khói màu xanh trông thật âm u.

Bên trong bay ra mùi hôi thối tởm lợm, Hòa Lam phát hiện dọc theo đường hầm là hai cái hố chứa đầy phân và nước tiểu màu vàng trắng ngập ngụa.

Suýt chút nữa cô ụa ra rồi.

Cạnh bờ tường có một cái giường sắt, mặc dù được phủ rom rạ bên trên nhưng có thể thấy lộ ra nhúm vải hoa bên dưới. Khi nhìn kỹ lại Hòa Lam mới phát hiện ra có khoảng mười mấy cô gái bị trói nhét vào bên trong.

Chợt phía đầu kia của đường hầm truyền đến tiếng bước chân, Hòa Lam hét hồn. Đúng lúc đó Bạch Tiềm bịt miệng cô lại, một tay cấp ở eo cô, một tay mò lên tường tìm chỗ leo giắt người lên trần, Hòa Lam không dám động đậy, chỉ cố gắng điều hòa nhịp thở.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần. Lúc này bốn tên đàn ông xuất hiện ở cửa đường hầm: một tên cao, một tên lùn, một tên khác da dẻ vàng vọt chân đi cà thọt, tên cuối cùng chính là tên chủ nhà nghỉ này. Hắn ta không còn mang bộ mặt nịnh hót nữa mà khuôn mặt trở nên bặm trợn, sau cặp mắt kiếng là đôi mắt sáng quắc, hắn đi vòng ra sau đám rom rạ kiểm tra ‘hàng’.

“Mẹ nó! Có làm không vậy? Mới được bao nhiêu đây làm sao báo cáo?” Tên cao ráo tức giận đá vào tấm ván gỗ, móc gói thuốc từ trong túi quần ra châm một điếu, miệng mồm hùng hổ nói.

“Hàng đúng là không nhiều nhưng quan trọng là có chất lượng.”

Nhắc đến chuyện này, tên chủ nhà nghỉ lại tức điên, giọng chân đạp cho tên kia một cước mắng: “Mớ hàng hôm trước từ Vân Nam chuyển tới ngon lành hết sức, có một con y tá có ích cũng bị tụi bây giết chết. Đầu tụi bây chắc không có não mà toàn là tinh trùng không thôi, nếu không thì đã có thể vớt vát

giá tiền của mớ này rồi.”

Tên cao lớn tiếng phân bua: “Con đó bị bệnh nan y, cũng không sống được bao lâu nên cho nó hưởng thụ một chút. Mọi người cùng vui mà. Nếu để cho nó chết trong tay anh Lực thì còn mang tiếng xúi quẩy nữa.”

“Vậy mà con mẹ mày dám làm trên địa bàn của tao. Hôm nay mém chút nữa là có chuyện rồi đó, biết không? Chết tiệt!” Tên chủ nhà nghi đập tên kia thêm một cước rồi chống nạnh đi qua đi lại hậm hực nói: “Hàng này là để đời thứ kia đó, biết không? Mày cho rằng có tiền là mua được sao? Bên trên đã căn dặn không được để sai sót, phải trông coi cho đảng hoàng. Đảng này tụi bây giữ hàng không ra hồn còn làm loạn như vậy nữa. Quay về tao phải ăn sao nói sao với anh Lực đây?”

Tên lùn lấp liếm: “Người cũng đã chết rồi, nói gì cũng đâu có sống lại được.”

“Thôi được rồi!” Tên chủ nhà nghi buồn bực phát tay xoay người nói: “Lên đường rồi tính tiếp. Thấy con nào được thì vớt luôn, không chuẩn nhưng cũng có thể đối phó là được rồi. Coi chừng cho đảng hoàng nếu mà để thiết sót gì nữa thì tụi bây tự đền bằng cái mạng ngu ngốc của tụi bây đi.”

Ba tên kia cúi đầu khom lưng ầm mấy cô gái vẫn còn đang hôn mê lên, tiện tay giật lấy sợi dây thừng cạnh tường để mở một cánh cửa khác, chuyển các cô ra ngoài.

Cuối cùng 'hàng' cũng được chuyển hết ra ngoài, ba tên kia mới thở phào nhẹ nhõm. Tên chủ ở lại quan sát một chút rồi theo đường cũ trở về nhà nghỉ.

Khi bọn chúng tán đi hết, Bạch Tiềm quan sát xác định không còn ai nữa mới ôm Hòa Lam phóng xuống đất.

Cậu đi quanh căn phòng quan sát sơ qua một lần mới ôm cô theo đường mới men ra ngoài.

Cửa đường hầm thông với một mảnh đất hoang bốn bề cỏ dại. Cách đó không xa là đường cao tốc, cạnh đó có một cây cổ thụ. Dưới bóng đêm tán lá ửng hồng trong không gian bốn bề tĩnh lặng, trông quý dị vô cùng.

Bạch Tiềm ấn đầu Hòa Lam, cùng cô nằm trong đồng rơm chờ xem động tĩnh. Một lát sau, một chiếc xe tải cũ xộc xệch từ đồng cỏ dại bên cạnh từ từ lăn bánh hướng ra đường cao tốc.

Cánh cửa xe đã bị hư, khó khăn lắm mới gắn lại được trên khung xe, lúc xe chạy nó còn phát ra âm thanh 'kéo kẹt kéo kẹt' nổi da gà. Tên cao và tên lùn ngồi ở buồng lái xe còn tên thọt thì ở thùng xe phía sau ôm khẩu AK74 canh gác.

Khi xe chạy ra đường lớn, tên cao mới nhào người lấy cây một thanh sắt ngắn chọc vào chỗ tay cầm cố định cánh cửa xe.

Bạch Tiềm kéo Hòa Lam xích lại đỡ cô cho cô bớt mỏi, cùng cậu nằm cố định dưới gầm xe.

Khi đã yên vị, Hòa Lam mới nhớ lại cuộc nói chuyện của bọn người kia. Cô có cảm giác đây không phải chuyến buôn người bình thường, bọn họ cần đổi hàng gì mà có tiền cũng mua không được? Ma túy chẳng? Còn không phải ma túy thì là thứ gì?

Qua mấy giờ chạy lắt lư rốt cuộc xe dừng lại ở một thị trấn nhỏ.

Ba tên kia xuống xe, bàn bạc một chút thì tên lùn ở lại giữ xe, hai tên kia đi mua đồ ăn để mang theo dọc đường.

Tên lùn phun nước miếng, lăm bằm mấy câu rồi nhận lấy súng AK leo lên buồng xe.

Hai tên kia rất nhanh đã đi vào trong trấn, còn tên lùn thì ngồi trong xe giờ giọng mắng chửi mấy câu rồi không kiềm được mà bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Vì chuyến hàng này mà hắn đã không ngủ nghỉ mấy ngày rồi nên người ngom một mùi rã rệu. Trong xe nhanh chóng truyền ra tiếng ngáy đều. Nếu như hắn ta không phải một mối quá sức hắn sẽ không dễ dàng buông lỏng cảnh giác vì mỗi khi đi qua những địa bàn khác nhau bọn chúng đều phải rất cẩn thận, tránh làm bại lộ việc lớn. [truyện đã hoàn thành và có ebook tại [tiểu thuyết edit cham net](#)]

Dựa vào tiếng ngáy, xác định tên kia đã ngủ say rồi Bạch Tiềm mới kéo Hòa Lam ra khỏi gầm xe, cẩn thận nhảy lên thùng xe.

Thùng xe vốn rất rộng rãi nhưng bây giờ chất đầy đồ xen lẫn với rơm rạ nên rất thích hợp cho hai người họ ẩn núp. Mấy cô gái kia bị chia ra nhét vào từng cái rương. Bạch Tiềm ôm Hòa Lam trốn vào một cái rương trống, phủ rơm rạ lên sơ sơ rồi tự đóng rương lại.

Tên cao cùng tên thọt cũng đã quay trở lại. Mỗi người xách trong tay mấy túi mỳ ăn liền, bánh ngọt, đồ hộp còn có mấy chai nước suối nữa.

Thấy tên lùn đang ngủ say sưa, tên cao tức giận đập hấn một cước mắng: “Giờ này mà mày dám ngủ hả? Chuyến hàng này quan trọng cỡ nào mà mày không biết sao? Phải cẩn thận chứ! Đợi xong việc thì mày tha hồ hưởng thụ. Đền chừng đấy có thể cầm tiền lên vượt biên qua Vân Nam, chúng ta cũng không cần phải làm cái loại mua bán này nữa.”

Tên lùn nghe thấy thế liền giật gù nói phải xong dùng báng súng đóng cửa xe.

Xe tải lại lắt lư mấy bận cuốn theo bao nhiêu bụi mù xập xình quay lại con đường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43

Đoạn đường quốc lộ này qua nhiều năm không được tu sửa nên đầy rẫy ổ voi, ổ gà mà chiếc xe tải này lại thuộc dạng cũ kỹ nên khi phóng như điên trên đường thì nó không ngừng kêu inh ỏi.

Hòa Lam và Bạch Tiềm cùng nhau nằm co rúc trong một cái rương, người ngòm cũng sắp cong như con tôm rồi. Không gian trong rương chật hẹp, cô chỉ có thể để cậu ôm vào lòng. Khi xe chạy trên đoạn đường gập ghềnh khiến thân người cô lắc lư. Bạch Tiềm nhân cơ hội đó mà xoa mũi cô, ngón tay thon dài của cậu cứ thế mon men đi vào chỗ giữa hai đùi cô rồi khuấy khuấy động động... (#TK pó chiều luôn =]]]]]]]])

Hòa Lam bị cậu sờ mó nên người cứng đờ, mặt cô ửng đỏ như ráng trời chiều, như người uống rượu say.

“Đừng nghịch nữa, nguy hiểm đó!” Thần kinh của cô bây giờ rất căng thẳng.

“Ba tên kia đều ở bên ngoài và lại bọn chúng đều không phải là đối thủ của em, chị ở đây lo lắng làm cái gì?” Nói thì nói vậy nhưng tay chân cậu đã biết an phận.

Dọc đường xe tải ngừng lại mấy lần, ba tên kia nghỉ ngơi một chút rồi đi về hướng rừng sâu. Con đường dài hun hút, bụi cây ven đường càng ngày càng cao, những cây thông gây guộc cũng dần hiện ra. Màu xanh đậm nhạt tươi mát hai bên đường về ra khung cảnh vô cùng xinh đẹp.

Vài tiếng sau chiếc xe tải lại chuẩn bị đi vào khe núi đá. Hai bên khe núi vách cao vời vọi càng ngày càng gần như muốn nuốt chửng rồi nghiền nát chiếc xe ọp ẹp khiến cho lòng người run sợ.

Trong khe núi sâu lại nóng hơn bên ngoài, nó giống như một cái lò lửa khổng lồ. Xe cứ theo đường mòn mà thẳng tiến, không dám nghỉ ngơi vì thú dữ trong rừng rậm nhiệt đới rất đáng sợ. Băng qua đoạn đường gian truân, cuối cùng xe cũng đã tới căn cứ.

Căn cứ này được xây dựng dưới chân núi, vốn đối nghịch với khu Đặc Lai. Dân cư phần lớn là sống quanh chân núi nơi có nhiệt độ khá mát mẻ. Xung quanh đặc khu được trồng những loại cây hoa xua đuổi côn trùng, còn cổng vào được làm bằng hàng rào cọc nhọn, lính canh được bố trí súng ống đi lại tuần tra rất nghiêm túc.

Lúc xe tải đi vào nó đã bị chặn lại ở trạm gác cổng. Đợi cho một người mặc quân trang có quân hàm chạy ra đón xe mới được thông qua mà tiến vào bên trong căn cứ.

Xe được chỉ định đỗ lại ở một bãi đất hoang, cách xa khu dân cư.

Tên cao và tên lùn nhảy xuống xe trước, đi đến cúi đầu chào tay cấp bậc thiếu tá, khúm núm nói: “Mới hàng này là do anh Lực giao cho tụi em chuyển đến, anh Lưu có muốn kiểm hàng không?”

“Không cần. Tao tin thằng Lực, nó làm việc chưa từng làm tao thất vọng.” Lưu Phong cười cười, mặt mũi tỏ vẻ hòa ái nho nhã.

Tên cao thở phào nhẹ nhõm nhắc khéo: “Vây... Số quân trang kia?”

“Gấp cái gì. Tao đã chuyển cho thằng Lực một nửa rồi. Tao biết bọn bây sắp xuất cảnh, tao không cần gài tụi bây làm gì. tướng quân cũng đã nói rồi, chỉ cần hàng tới tay thì ông ấy sẽ trả không thiếu bọn bây một cắc nào hết.

“Bành tướng quân đã nói một tiếng như thế thì bọn em không cần phải lo lắng nữa.”

Âm thanh bên ngoài truyền vào tiếng được tiếng mất nhưng cũng đủ làm Hòa Lam ngỡ ngàng đến mức nghẹn họng trân trối. Người như Bành Thanh Vân vốn được coi là thanh quan, luôn chủ trương phát triển kinh tế, bày trừ tội phạm ma túy. Thật khó tưởng tượng ông ta lại liên quan trực tiếp đến phi vụ này. Cô bỗng thấy cạn lời, quay đầu lại nhìn thấy nét mặt Bạch Tiềm đang giấu cợt cô: “Sớm biết lão ta không phải người tốt lành gì.”

Hòa Lam không biết đáp lại lời cậu như thế nào?

Bạch Tiềm không nói nữa nhưng thái độ trở nên hưng phấn khác thường.

Bên ngoài, tên cao đã nói chuyện xong với Lưu Phong.

“Cứ như vậy đi! Chúng em xin rút đây. Chờ tin tức tốt lành từ anh Lưu.”

“Tự nhiên.” Lưu Phong cười gật đầu, chờ cho tên cao cùng tên lùn quay đầu lên xe hẳn mới rút súng lục từ trong tay áo ra bắn 'bằng bằng' hai tiếng liên tục thì hai tên kia liền gục xuống, mắt mở trừng trừng, chết mà không kịp nhắm mắt.

Tên thọt nghe thấy tiếng súng thì ôm súng AK 47 từ trên xe lao xuống, hét lên một tiếng rồi kéo chốt an toàn lên định nổ súng. Đúng lúc một phát đạn

bắn chuẩn xác xuyên qua giữa trán hắn, khiến hắn đơ người ngã ngửa ra đất khiến bụi tung mù mịt.

“Không biết tự lượng sức!” Luru Phong cười gằn một tiếng rồi cùng hai tên thủ hạ của mình nhảy lên xe. Chuyện này làm tương đối bí mật cho nên hắn mang theo ít người. Thấy xe chất đầy lương, sắc mặt hắn ta lộ vẻ không thoải mái. Nếu sớm biết 'hàng' nhiều như vậy hắn đã không vội giải quyết ba tên kia rồi.

Hắn chỉ một tên thuộc hạ nói: “Mày đi xử lý mấy cái xác kia cho tao. Tìm chỗ vắng vẻ chôn sâu một chút.” Sau đó hắn chỉ tên còn lại: “Mày thì đi dọn mấy cái lương này với tao. Nhớ là đi qua mấy cái hành lang nào vắng người một chút. Nếu có ai thấy hỏi thì mày bảo là chuyển rượu mới tới.”

Hai tên thuộc hạ nhanh nhẩu gật đầu, lập tức tiến hành công việc.

Luru Phong không kiên nhẫn lấy ra một con dao nhỏ, rạch rạch một cái lương ra xem chất lượng hàng rồi mới đi. Hắn và Vương Lực đã thỏa thuận không cần tha mạng cho mấy tên chuyển hàng. Chuyện này không thể bại lộ, càng không thể để tổn thất quân trang nên phải xuống mạnh tay một chút mới có thể vừa tiết kiệm vừa xử lý gọn gàng. Cuối cùng chỉ cần cho Vương Lực một khoản tiền cho hắn xuất cảnh thì mọi việc hoàn hảo không chê vào đâu được.

Làm tốt chuyện này biết đâu chừng hắn sẽ được thăng tiến quân hàm.

Vừa nghĩ đến tương lai tốt đẹp hắn vừa rạch một cái lương phủ vải đỏ. Hắn chợt thấy hoa mắt, vừa đưa tay ra vén lớp màn che thì tia sáng lóe qua, một thanh kiếm lạnh lẽo kề lên cổ hắn.

“Anh Luru! Đã lâu không gặp.”

Lúc này mồ hôi lạnh của Luru Phong chảy nhễ nhại, có nằm mơ hắn cũng không nghĩ đến sẽ đụng phải Bạch Tiềm ở nơi này.

“Mới gặp mặt tháng trước, không ngờ hôm nay lại gặp mặt ở đây.” Giọng nói của Bạch Tiềm rất nhỏ nhẹ, tưởng chừng như đang hỏi thăm người nhà nhưng thanh kiếm trên tay cậu thì không hề buông lỏng, vẫn cứ đè miết lên cổ hắn, ép hắn xuống xe. Hòa Lam bám sát sau lưng cậu.

Thuộc hạ của Luru Phong căng thẳng nhìn Bạch Tiềm, giương súng về phía cậu nhưng tay nắm lại không ngừng run rẩy.

“Nhóc! Tay mi cầm súng mà sao run thế?” Bạch Tiềm cười nói.

Cổ của Luru Phong căng thẳng. Lưỡi kiếm cứa vào cổ hắn ta làm cho một đường máu rỉ ra.

Tên này là kẻ điên!

Luru Phong chảy mồ hôi lạnh nói: “Tôi dẫn cậu đi gặp tướng quân, chắc ông ấy rất nhớ cậu.”

Bạch Tiềm nói: “Mấy lần gặp trước cũng không bàn thảo chi tiết gì cả, lần này tôi muốn thảo luận cho tới nơi tới chốn.” Sau giữa trưa, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống khuôn mặt lạnh của cậu làm nổi bật những đường nét sắc sảo đẹp mê hồn.

Đình viện của tướng Bành nằm phía sau núi. Nó được dựng bằng thân trúc già vàng sẫm, bốn phía đều được đắp những gò đất cao tạo thành địa thế hoàn hảo để tác chiến. Các cửa xung quanh nhà đều đóng chặt, chỉ có duy nhất cổng lớn ở đại sảnh là được mở rộng.

Bên trong nhà người ta trang trí thêm khối hòn non bộ, bên dưới là bè trúc trôi lênh bênh theo nước chảy yên bình dạo chơi. Trong không khí tản ra mùi Trà Hương lượn lờ, khói xanh vòng quanh thật lâu không tiêu tan.

Bành Vân Thanh ngoài đời không khác mấy so với người Hòa Lam tưởng tượng. Mặc dù ông ta đã lớn tuổi, tóc điểm hoa râm nhưng thân người vẫn cứng chắc, rất có khí chất. Ông ta mặc áo sơ mi trắng phớt với quần lính rằn ri. Khi bọn họ đến, ông ta đang ngồi quỳ trong phòng khách trước khay pha trà.

Bạch Tiềm ngồi xuống đối diện với ông ta. Còn Hòa Lam bị Luru Phong mời kéo ra bên ngoài.

Sau khi cánh cửa phòng khách đóng lại, ngay lập tức Hòa Lam không còn nghe thấy được động tĩnh gì bên trong nữa khiến lòng cô nhón nháo lên. Bành Vân Thanh có thể lẫn lộn đến vị trí hiện tại hắn là người rất đáng gờm. Bạch Tiềm lại còn dám chọt chuyện làm ăn của ông ta, không biết ông ta sẽ đối phó cậu như thế nào?

Bàn tay cô rịn ra lớp mồ hôi. Cô tự nhủ lòng phải trấn định lại nhưng thực ra lòng cô vẫn cứ rối bời không yên.

Luru Phong nói với cô: “Cô Hòa Lam có mặt không? Mời cô đến phòng bên nghỉ ngơi một lát. Tôi nghĩ cuộc đàm phán giữa anh Bạch và Bành tướng quân sẽ diễn ra 'thuận lợi thôi'.”

Hòa Lam sao lại không hiểu được ý tứ của hắn ta nên đáp lại: “Vậy sao?”

Luru Phong 'à' một tiếng: “Đây là địa bàn của tướng quân, hai người giờ chỉ là cá nằm trên thớt. Chẳng lẽ cô cho rằng cô và hắn còn mạng đi ra ngoài sao? Cô tưởng rằng có thể dùng chuyện kia để uy hiếp tướng quân sao?”

“Uy hiếp ư? Không cần đâu.” Hòa Lam yên lặng nói: “Một Bạch Tiềm như thế không phải là người không biết tận dụng lợi thế của mình đâu. Và lại

chúng tôi từ xa đến đây, chẳng lẽ không biết chuẩn bị mà tự chui vào rọ sao?”

Nhìn vẻ mặt bình thản của cô, Lưu Phong bỗng dao động.

Hòa Lam phát tay áo bỏ đi, mặc kệ hần ta vẫn còn thần thờ đứng đấy.

Bên trong phòng, Trà Hương ra nước càng ngày càng đậm. Đây là lần sôi thứ hai rồi.

Tướng quân dùng một cái gấp bằng trúc, gấp bánh trà cho vào cái cối, thêm gừng, tỏi, bạc hà và vỏ táo rồi dùng chày giã nát.

Khi nước sôi, Bạch Tiềm dùng một cái nhấc nồi bằng vải trắng nhấc bình trà, chậm rãi rót cho ông ta nửa bát. Màu xanh lá trong bát đậm dần, mùi hương lá trà cũng theo đó mà càng ngày càng nồng đậm hơn.

“Tướng quân cảm thấy lời đề nghị của tôi thế nào?” Chờ ông ta uống qua một hớp trước, Bạch Tiềm mới cười nhạt rồi uống.

Bành Vân Thanh cười hiền nói: “Chỗ của ta cùng khu Đặc Lai vốn là nước sông không phạm nước giếng thì có gì phải khai chiến? Đối với ta thì đây không phải là chuyện hay ho gì. Cậu Bạch à, chúng ta coi như quen biết cũng lâu rồi. Trước đây cậu không đánh động được ta nhưng giờ cậu muốn nhấc lại lần nữa sao? Đáng tiếc đáp án của ta trước hay sau đều như một.”

“Nếu là người thanh bạch thì sẽ không nói chuyện gì mờ ám. Nhưng chúng ta đều là người giang hồ lăn lộn nhiều năm rồi thì cần gì che che giấu giấu nữa? Nói trắng ra là dù bất kỳ ai ngoài mặt quang minh cỡ nào thì cũng có khi lén lút làm chuyện không lành mạnh. Như tướng quân đây, ngoài mặt thì dù ông có sống nhân nghĩa thế nào nhưng sau lưng ông vẫn buồn lậu không ít thuốc phiện, còn có buôn người nữa. Nhịn khổ cực như vậy, nói đi nói lại cũng là vì chữ 'danh' chữ 'lợi'. Đến giờ ông vẫn chưa xuống tay là vì không nắm chắc phần thắng thôi.”

Dù Bành Vân Thanh là người biết kiềm chế tốt nhưng khi nghe Bạch Tiềm nói thẳng thừng như thế thì sắc mặt ông ta không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

“Khu Đặc Lai vốn là một khối thịt béo bở, là mảnh đất tươi tốt thích hợp cho trồng trọt, giao thông thuận lợi, đường buôn bán cũng nhờ đó mà dễ dàng thông suốt. Chiếm được nó rồi thì ông không phải lo việc thu hồi vốn. Điều tướng uân lo chính là không biết có chiếm được hay không mà thôi.”

Bành Vân Thanh nhìn vẻ mặt tươi cười của cậu mà trong lòng nghĩ ngợi rất nhiều, nhớ lại lời của Bạch Tiềm từng nói: “Tại Vân Nam tôi có mấy căn cứ có thể cung cấp đầy đủ súng ống đạn dược. Nếu cần thiết tôi có thể huy động thiết bị gấp ba lần hiện tại. Điều quan trọng nhất tôi muốn ông hiểu đó là nơi này không phải là đất dễ sống lâu dài. Chẳng lẽ ông muốn sống ở cái nơi chiến loạn này cả đời sao?”

Không ai lại nguyện ý sống trên vùng đất loạn lạc khôn khổ cả đời. Nếu như có chỗ tốt hơn để đi thì mình nên đến nơi đó để sống an hưởng tuổi già. Điều đó thực sự còn tốt hơn việc thống lĩnh địa bàn hay chiếm dụng được nhiều vũ khí quân trang, coi như không vì bản thân mình thì cũng nên vì gia đình.

“Tôi có thể cung cấp vật chất và nơi ở ổn định cho bọn họ, đảm bảo cho nửa đời sau của bọn họ không phải lo cơm áo gạo tiền.”

Bạch Tiềm nói xong câu đó thì không nói nữa, chỉ cuối đầu nhấp trà, khóe môi khẽ nhếch cười.

Tuổi tác Bành Vân Thanh đã hơn năm con giáp. Dưới trướng ông ta không ít người ngoài mặt tỏ ra cung kính ông nhưng sau lưng luôn nhìn chằm chằm sợ ông xảy ra chuyện thì lại liên lụy đến người nhà. Bản thân ông đã mồ côi cha mẹ từ nhỏ nên ông rất quý trọng tình thân.

Bạch Tiềm lại nói thêm một câu, “Tại Vân Nam tôi còn có một mỏ vàng, thêm mấy khu hầm mỏ khác và không ít vốn cổ phần. Không biết tướng quân có hứng thú hay không?”

Một lúc lâu sau Bạch Tiềm mới nghe được ông ta thờ dài nặng nề đáp: “Cậu nắm chắc được bao nhiêu phần?”

“ Bao nhiêu đây.” Bạch Tiềm xòe bàn tay ra.

Bành Vân Thanh nói: “Mọi thứ đều đã sẵn sàng vậy ta nên lấy lý do gì để khai chiến?”

Chiến loạn nơi này có thể nổi lên từ bốn phía bất kỳ lúc nào, cướp bóc khắp nơi bất kể địa bàn của ai. Lòng Bạch Tiềm nghĩ đến điều này mà không hề gợn sóng, trên mặt cậu cũng không biểu hiện ra điều gì nhưng nét mặt Bành Vân Thanh trông rất hớn hờ vì mới vừa rồi đã bị cậu kích thích quá mức rồi.

Bạch Tiềm cười cười, đầu ngón tay gõ nhẹ lên chén trà nói: “Mới vừa rồi không phải là 'hàng' đã đến rồi sao? Chuyện làm ăn vụng trộm như thế chắc Đỗ Dương làm cũng không ít lần. 'Hàng' dư một chút thì không có nhưng thiếu hoặc mất mát một chút chắc diễn ra hoài phải không?”

Bành Vân Thanh thoáng nghe qua liền hiểu ý tứ gian hoạt của Bạch Tiềm. Cậu ngồi đấy mặc cho ông ta quan sát, nhàn nhã uống nốt trà còn lại trong chén sau đó đứng dậy khom lưng chào ông ta rồi lững thững đi ra ngoài.

Bên ngoài trời đã về tối nhưng vẫn còn nắng nhẹ, trên bầu trời khoáng đãng từng đám mây trắng lững thững trôi về nên một bức tranh không gian đa chiều đẹp hiền hòa, êm ả.

Hòa Lam ăn cơm tối xong thì ở lại trong phòng học thêu với một bà vú. Lúc Bạch Tiềm đi đến cửa phòng thì cô đang cúi đầu chăm chú thêu thùa, những sợi tóc đen óng mượt rủ xuống vai tựa như được dát lên một lớp ánh kim, dưới làn váy bàn chân trần của cô lộ ra trắng như tuyết đọng lá sen. Những nét đẹp dịu dàng đó đã làm Bạch Tiềm cảm thấy tâm hồn mình bình yên một cách lạ thường.

“Đúng, đúng rồi, là như vậy đó...” Bà vú hiền lành nhiệt tình chỉ bảo cho Hòa Lam, thấy cô thêu sai mấy đường bà còn ân cần cầm tay giúp cô sửa lại.

Hòa Lam nhớ tới Bạch Tiềm, chẳng biết nghĩ như thế nào mà lại quyết tâm học thêu cho tốt. Nhưng khi bà vú nói với cô chút nữa Bạch Tiềm sẽ đến thì tay chân cô bỗng lập cập làm chỉ thêu rối tới rối lui, làm thế nào cũng thêu không tốt nữa. Cô chỉ biết ảo não thở than mình kém cỏi.

Bà vú mỉm cười hỏi: “Cô có tâm sự sao?”

Hòa Lam nên nói sao đây? Cô cúi đầu im lặng thì lại nghe tiếng cười của Bạch Tiềm. Lúc cô ngước lên thì cậu đã nhanh nhẩu bước vào phòng, đi đến bên cạnh và ôm eo nhắc cô lên nói: “Chị có tâm sự gì mà không nói với em?”

Bà vú tăng hẳn một tiếng rồi lui ra ngoài, bà còn nhiệt tình giúp cậu đóng cửa kín lại.

“Mau buông chị xuống. Bây giờ là ban ngày, làm như vậy còn giống cái gì nữa?”

“Thì giống như chồng ôm vợ ấy.” Bạch Tiềm ôm cô rồi là không muốn buông tay. Cậu chạy đến bên cửa sổ, làm động tác giả như sắp quăng cô qua cửa sổ. Hòa Lam sợ hết hồn liền ôm chặt cổ cậu, nhắm mắt nhắm mắt không dám nhìn xuống. Dưới cửa sổ là một con sông chảy xiết, từ trong núi thông tới phía sau nhà. Đứng ở chỗ họ có thể nhìn thấy những nhánh cây khô trôi cuộn cuộn theo dòng nước, trong khi ven hai bên bờ là những khối đá tảng phủ một tầng rêu xanh.

Bạch Tiềm nói: “Lá gan chị nhỏ quá! Bộ chị nghĩ em sẽ quăng chị xuống dưới thiệt sao?”

Hòa Lam giận dữ, Bạch Tiềm thì không nhịn cười được cậu cọ cọ sống mũi cô nói: “Ngốc quá đi! Trước đây ngốc, bây giờ vẫn ngốc. Nếu mà chụp xuống đâu chị chắc sẽ thấy hiện ra nguyên chữ ‘ngốc’ luôn quá!”

Cậu càng ngày càng ăn nói quá đáng, Hòa Lam la lớn phản đối: “Em ghét bỏ chị như vậy thì còn ôm chị làm gì? Thả chị xuống đi!”

Hôm nay tâm trạng cậu hình như đặc biệt tốt nên dịu dàng thả cô xuống, cùng cô ngồi bệt dưới đất, lấy tay chống cằm nhìn cô.

Hòa Lam sờ sờ mặt, thăm nghĩ bộ dạng mình chắc xấu xí lắm.

Bạch Tiềm nhìn cô chăm chăm, tựa vào ghế bàn liếc xéo nhìn cô thật lâu rồi lại đổi tư thế ngắm nhìn cô. Hòa Lam bị nhìn như thế nên mất tự nhiên, sượng cả người, một hồi lâu lại có cảm giác sồn tóc gáy.

Lúc này Bạch Tiềm không nhìn cô nữa mà ngoái nhìn ánh nắng chiều héo hắt ngoài cửa sổ.

Trời về tối ánh mặt trời hắt lên những tia nắng cuối cùng trước khi nhường không gian cho bóng đêm buông xuống.

“Đỗ Biệt, giữa ba mày và sự nghiệp về sau này mày sẽ chọn thế nào đây?”

Cậu rất háo hức mong chờ kết quả.

Đỗ Biệt đã sớm kết thân với Bành Vân Thanh nhưng theo cậu nghĩ hẳn là hẳn ta không muốn hoàn toàn trở mặt với Đỗ Dương mà dùng chiến thuật từ từ thu tóm khu Đặc Lai. Lợi dụng lực lượng của Bành Vân Thanh để thu gọn và phân chia rạch rồi lợi ích chứ không muốn dây dưa chờ Đỗ Dương phân chia kế thừa. Nhưng hiện tại hẳn ta vẫn còn phân vân khi đưa ra quyết định cuối cùng vì đây vốn là sự lựa chọn vô cùng khó khăn.

Nghĩ tới điều này, Bạch Tiềm hí hí mắt chìm vào dòng suy nghĩ. Làm sao cho hẳn ta rơi vào tình thế khó xử đến mức sút đầu bẻ trán cậu mới cảm thấy sung sướng trong lòng. Cậu chỉ muốn Đỗ Biệt xui xẻo hơn nữa, thậm hại hơn nữa cậu mới vui lòng. Cậu chỉ hận hiện tại không không thể hành hạ cho hẳn ta tan xương nát thịt.

Hòa Lam thấy nụ cười lạnh lùng của cậu không khỏi nghi ngờ có điều khác thường nên hỏi: “Em làm sao vậy?”

Bạch Tiềm liếm liếm môi rồi cười với cô nói: “Có chuyện đặc biệt vui. Chị có muốn biết không?”

Hòa Lam còn chưa có tỏ thái độ gì, Bạch Tiềm lại nói: “Chờ mọi việc xong xuôi em sẽ nói cho chị biết.”

Chờ cho tên họ Đỗ kia chết không toàn thây, cậu sẽ đem thi thể hẳn ta bọc lại rồi gửi đến cho cô xem.

Bạch Tiềm khề thờ dài. Như thế đã đoán thấy được tương lai tốt đẹp phía trước, ánh mắt nhìn Hòa Lam càng dịu dàng hơn. Cậu kéo tay cô, áp vào lòng bàn tay mình rồi lại sờ sờ vuốt vuốt, cậu nở nụ cười mãn nguyện.

Hòa Lam sợ cậu lại làm loạn nên chỉ có thể đi theo cậu.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Cuộc chiến đã diễn ra nhanh hơn so với Hòa Lam đã tưởng tượng.

Khu Đặc Lai là một khối thịt béo bở nhất vùng Tam Giác Vàng. Đất đai màu mỡ, giao thông lại thuận tiện. Có nhiều cặp mắt đã lăm le dòm ngó đất này nhưng chưa có ai thực sự dám xuống tay. Thứ nhất là vì địa thế cao, địa hình hiểm trở, lối vào kiểu nút chai nên là khu đất dễ phòng thủ nhưng khó tấn công. Thứ hai là vì không đủ vũ khí quân dụng để so với lực lượng hiện tại của quân binh Đỗ Dương. Một khi đã tiến công thì phải đánh nhanh thắng nhanh nếu không thì vừa trấn giữ được đầu này thì đầu kia lại nổi loạn, dễ dàng tạo cơ hội cho 'ngư ông đắc lợi'.

Những ngày tháng loạn lạc ở nơi này đã trở nên quá đổi bình thường. Thêm một trận hay bớt một trận đều như lấy đá bỏ giếng hay lấy than đốt đường để sưởi ấm những ngày mùa đông tuyết giá.

Lần này, Bành Văn Thanh chính thức tuyên bố vây quét khu Đặc Lai. Điều này vốn nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Còn bất ngờ hơn khi những thế lực xung quanh đều rất ủng hộ cuộc tấn công lần này của tướng quân.

Hòa Lam không rõ ngọn nguồn trong đó nhưng cô cũng không cần tìm hiểu sâu lắm gì, điều cô quan tâm nhất chính là Đỗ Dương còn sống hay đã chết.

Năm đó, ông ta cùng cha mẹ cô cùng làm nhiệm vụ vây bắt tên trùm thuốc phiện vùng Tam Giác Vàng này. Bọn họ đã từng thề cùng nhau dốc hết tâm sức để hoàn thành nhiệm vụ. Thế nhưng không bao lâu sau ông ta thông đồng cùng kẻ địch bán đứng cha mẹ cô. Cô còn nhớ rõ mẹ cô vì che chắn cho cô mà bị sát thủ của đối phương chém vào chỗ hiểm. Trước khi chết, mẹ cô đã kịp đẩy cô vào một con đường hầm, nhờ đó mà cô mới có thể trốn thoát. Cô cũng đã chứng kiến hết cảnh những đồng đội của cha mẹ cô chết thảm như thế nào. Đêm hôm đó cô đã ở lại trong hang động tối đen như mực với những con bò sát đáng sợ, chạm vào đâu cũng là máu tanh. Đối với một đứa trẻ, đó là một đêm sợ hãi, bi thương cùng cực và dài nhất của cả cuộc đời.

Cô chỉ biết Đỗ Dương là kẻ thù số một, còn những người khác cô vẫn chưa xác định rõ là ai.

Nhưng chắc chắn thực hiện âm mưu giết sạch lần đó không phải chỉ có một người.

Mấy ngày liên tiếp, lòng Hòa Lam Tâm thấy bồi hồi không yên. Lúc ăn sáng hôm nay, Hòa Lam đã không kiểm lòng mà hỏi thẳng: “Tiềm, khi nào chiến loạn mới kết thúc?”

Đang nhai bánh gạo, Bạch Tiềm bỗng dừng lại nhìn cô cười, hỏi lại: “Chị hỏi chuyện này làm gì? Chẳng lẽ chị lo cho tên Đỗ Biệt kia sao?”

Mới một câu nói, Hòa Lam đã bị cậu chặn họng thốt không nên lời. Bạch Tiềm tiếp tục uống một hớp canh, mặt đánh lại nhìn Hòa Lam. Cô có cảm giác như bị cậu nhìn xuyên thấu được ý nghĩ trong tiềm thức. Cô cúi đầu che giấu cảm xúc thì lại nghe cậu gần giọng nói: “Mục đích của chị đến đây thì giờ em không tra hỏi nhưng em nói trước nếu chị làm việc gì mà dính dáng đến tên họ Đỗ đó hoặc muốn rời bỏ em thì em không bảo đảm sẽ làm ra chuyện gì đâu à.”

Hòa Lam lại rơi vào trầm mặc.

“Lần này thì hẳn chết chắc.” Bạch Tiềm nắm tay cô rồi dịu dàng hôn lên. “Chuyến hàng lần này đều là con gái của thủ lĩnh các đặc khu lân cận. Chả trách Đỗ Dương vận khí không tốt nên mọi người mới hợp sức lại để dứt dây cha con bọn họ. Chết là cái chắc!”

Nhưng 'hàng' kia rõ ràng là do Bành Văn Thanh bày đầu cho người chuyển tới sao lại đổ lên đầu Đỗ Dương rồi? Lại càng không thể toàn bộ đều là con gái của các thủ lĩnh bị bắt cóc vào đúng lúc này???

“Em đã hãm hại anh ấy!” Hòa Lam quả quyết.

Bạch Tiềm thần nhiên đứng lên, không hề có thái độ lúng túng khi bị cô vạch trần: “Cha con bọn họ cũng làm chuyện ác nhiều năm rồi. Cái này gọi là xoay vần, tự làm tự chịu, không oán trách em được.”

“Đỗ Biệt không phải loại người như vậy.”

Hòa Lam đã vô tình thốt ra lời không nên thốt, đã chọc giận Bạch Tiềm. Cậu cười lạnh mang theo nét quyến rũ, bóp cằm rồi đẩy cô lùi đến bên cửa sổ. Cậu chuyển sang nắm bả vai cô nhắc lên bệ cửa sổ khiến cho cô chỉ còn nửa cái móng tựa vào bệ cửa còn cả người thì lơ lửng giữa không trung. Cô sợ hãi nên vội chụp lấy cánh tay cậu, vừa giữ thật chặt vừa thét lên: “Tiềm!”

“Chị và cái tên họ Đỗ đó đã quen biết nhau lâu lắm rồi sao?”

Hòa Lam thờ hồn hèn, phía dưới người cô gió lạnh thổi không ngừng. Nó mang theo những giọt mồ hôi lạnh thổi dính bết lại trên người cô khiến cô có cảm giác nhột nhột lạnh lạnh như đang bị một loài bò sát nào đó bò lên.

Ánh mắt cậu trở nên lạnh băng khiến cho Hòa Lam sợ hãi. Không phải cậu đang nói đùa mà cậu thật sự rất để ý đến Đỗ Biệt. Cảm nhận được điều này Hòa Lam thấy lòng mình bồi hồi vô cùng. Cô muốn mở miệng giải thích nhưng lời chưa thốt ra đã nghẹn lại.

“Nói! Em muốn nghe chính miệng chị nói ra.” Cặp mắt Bạch Tiềm trở nên đỏ ửng vì giận dữ khiến sự trầm mặc của Hòa Lam cũng tiêu biến đi. Cậu luôn

thắc mắc trong mười mấy năm cậu chưa quen biết cô thì cô và tên Đỗ Biệt kia có mối quan hệ gì. Ngày cậu cùng Đỗ Biệt đi dạo ngắm hoa anh ta đã nói chuyện với Hòa Lam rất vui vẻ, mà khi đó anh ta cũng không hề biết quan hệ của cậu và cô nên chắc chắn bọn họ không hề thông đồng tính kế gì với cậu. Nếu mọi thứ đúng là như vậy thì anh ta là gì trong lòng cô?

Trong khoảng thời gian đó trong hồi ức của Hòa Lam chỉ có Đỗ Biệt mà không có cậu. Dù hiện tại cô là của cậu nhưng cậu rất hận không thể xóa sạch đi ký ức của cô về một người đàn ông khác. Việc này giống như đinh đóng vào tường, cho dù đã tháo ra nhưng trên đây vẫn còn vết tích nó từng tồn tại.

Bạch Tiềm chau mày nhìn cô chằm chằm, bản thân cậu lại thấy bức rức không yên, chưa bao giờ cậu thấy mình bất lực như thế này.

Hòa Lam còn chưa kịp mở miệng thì đã bị cậu ôm chầm lấy. Cậu cứ muốn ôm cô thật chặt như thế này suốt cả buổi sáng nay.

“Đỗ Biệt chỉ là bạn chơi với chị lúc còn bé chứ không có gì khác.” Hòa Lam mở miệng.

Bạch Tiềm nghe được thì ngẩng đầu nhìn cô hỏi lại: “Có thật không?”

Nét mặt cậu bây giờ hoàn toàn không giống với một đại ca giang hồ khét tiếng mà lại giống như một đứa bé mới lớn ngỡ ngàng với cuộc sống và sợ mình bị lừa gạt. Rốt cuộc Hòa Lam cười với cậu đáp: “Thật!”

Bạch Tiềm nhìn cô, nhìn chằm chằm vào mặt cô, nhìn từ khóe mắt đến bờ môi như muốn xác nhận lại cô có phải nói thật hay không. Một hồi lâu sau cậu mới cười khẽ nói: “Em muốn xem xem chị có nói dối không.” Nói xong cậu ôm cô quăng lên giường. Mặc kệ cho cô thét chói tai cậu vẫn thản nhiên bước chân sỏi đến rồi cúi xuống đè lên người cô.

Cậu bỗng trở nên cuồng dại như đã thú, đè cô ra mà xé rách toạc áo trên người cô rồi dùng một tay trấn áp cô, một tay gấp rút cởi quần áo của mình rồi áp sát thân thể mình dán lên người cô. Bạch Tiềm hôn hên vào lấy bộ ngực mềm mại của cô, một tay xoa bóp còn một tay thì vuốt ve và bú mút, thỉnh thoảng cậu lại nhả ra rồi liếm vòng quanh sau đó lại cắn kéo nhay nhưa khiến nụ hoa nhụy cảm của cô cương cứng nhon hoắc.

Bạch Tiềm ôm xiết lấy cô mà hôn. Nụ hôn của cậu vừa dịu dàng vừa thô bạo, vừa như trút giận lại vừa giống như đang thưởng thức một món ăn ngon.

Bên ngoài mặt trời đã lên cao. Trên hành lang bỗng truyền đến bước chân vội vã. Khi hai người bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì cửa phòng đã bị người từ bên ngoài đẩy tung ra.

“Hòa Lam, anh tới...” Tiếng nói bỗng ngưng bật, Đỗ Biệt như hóa thành pho tượng ở cửa phòng.

Hòa Lam thét lên một tiếng rồi chui vào núp trong ngực Bạch Tiềm. Cái kia của cậu vẫn còn nằm trong người cô, thân thể bên trên đều lộ lồ. Mặc dù được cậu che chắn nhưng chỉ cần không phải là người mù thì ai nhìn thấy cũng biết được họ đang làm gì.

Đây là một gian nhà nằm nơi vắng vẻ. Để tránh bị người khác quấy nhiễu, Bạch Tiềm đã cố ý chọn chỗ này rồi cho người canh giữ ở bên ngoài.

Đỗ Biệt xuất hiện ở nơi này là điều ngoài ý muốn.

Nhưng mà sự trùng hợp này đối với Bạch Tiềm cũng không tệ.

Trong nháy mắt Bạch Tiềm kéo cái mền bao bọc thân thể của Hòa Lam lại. Riêng cậu thì thoải mái để thân mình trần truồng ngồi ở đầu giường, ôm cô vào lòng nói: “Đừng là đồ vô duyên! Khi không xong tới làm dở dang chuyện tốt của người ta. Thật là mất hứng!”

Lần đầu tiên Đỗ Biệt bối rối không biết làm sao trả lời.

Đỗ Biệt nhìn Hòa Lam đăm đăm như thể không tin vào mắt mình. Trong ký ức của anh ta, Hòa Lam là một cô gái bảo thủ, là đứa em gái mỏng manh cần được che chở bảo vệ. Anh ta chưa từng nghĩ đến có một ngày anh chứng kiến cô bị người đàn ông khác đè lên người trong khi đôi chân cô lại dang rộng bầu lấy người kia động đậy theo nhịp hoan ái. Anh ta có cảm giác trong lòng mình có thứ gì đã vỡ nát tan tành dù làm gì cũng không thể khâu vá lại như lúc ban đầu.

“Nhìn đủ chưa?” Bạch Tiềm không nhịn nữa mà trừng mắt liếc anh ta trong khi ngón tay khẽ sờ sờ làn môi Hòa Lam.

Đỗ Biệt mấp máy môi gọi: “Tiểu Lam...”

Hòa Lam cảm thấy không có chỗ nào để chui trốn, chỉ biết nép sát vào lòng Bạch Tiềm rồi nói vọng ra: “Anh đi đi! Xin anh đấy! Đừng nhìn nữa!”

“Chị ấy muốn anh cút đi. Có nghe thấy không?”

Đỗ Biệt lần mò cánh cửa lao đảo bước đi, anh ta ra tới hành lang thì chạy trốn như có ma quỷ sau lưng. Sắc mặt anh ta tối sầm lại tựa hồ như vừa trở về từ chiến trường tanh máu đến hơi thở cũng thở không thông.

Khi bóng dáng Đỗ Biệt đã khuất xa thật lâu Hòa Lam mới dám ngóc đầu dậy từ lòng ngực Bạch Tiềm.

“Được rồi! Anh ta đi rồi. Dậy đi!” Bạch Tiềm yêu chiều vuốt tóc cô.

Hòa Lam mờ mịt nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ mà ngẩn người.

Bạch Tiềm nhẹ nhàng gỡ vành cô rồi thì thầm: “Chị biết tại sao anh ta đến đây không?”

Hòa Lam lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn cậu.

Bạch Tiềm cười lém lỉnh: “Đỗ Dương không trụ được bao lâu nữa vậy chị nói xem anh ta đến đây để làm gì?”

Hòa Lam bị nụ cười của cậu làm giật mình.

“Chị sợ em sao?” Bạch Tiềm vừa dùng chóp mũi cọ cọ cô cô vừa nói tiếp: “Em rất yêu mến chị. Chị chỉ có thể là của mình em thôi. Nếu ai dám giành với em thì em sẽ để cho hắn ta tan nhà nát cửa, chết không từ tế. Vì vậy chị nên có lòng từ bi mà tha cho bọn họ đi. Nhớ là sau này đừng có liếc mắt đưa tình với tên đàn ông nào cả nếu không em sẽ xử lý tên gian phu đó ngay.”

“Em đúng là không biết nói lý!”

“Ồ trước mặt chị, em đúng là không thể nói lý.” Bạch Tiềm lại bắt đầu chơi xỏ lá, cậu nâng cằm cô lên, 'chặc chặc' thổi dài rồi nói: “Xem ra chị còn nhiều hơi sức à ghen. Hay là chúng ta làm lại một phát nữa đi?”

Hòa Lam vừa cất tiếng kêu phản đối thì liền bị cậu dùng môi lưỡi bịt miệng. Cậu cứ thế tấn công áp đảo cô không hề ngừng nghỉ. Hòa Lam giờ như con thuyền lắc lư giữa những con sóng lớn. Đôi chân cô không ngừng đung đưa giữa không trung theo nhịp động thân của cậu. Cô dường như quên cả đất trời chỉ biết nằm đấy thờ hồn hên.

Tinh lực của Bạch Tiềm rất tràn đầy. Đã nhiều năm cậu dồn nén trong cô đơn bức bối như thế nên 'làm' cùng Hòa Lam một ngày một đêm không phải việc gì khó. Chỉ khó cho Hòa Lam, đến buổi sáng hôm sau thì nơi nhạy cảm của cô bị vùi dập đến mức sưng đỏ, hai cánh hoa vào cửa động cũng bị cậu làm đến thay đổi hình dạng. Đến lúc ngồi ăn sáng cô cảm thấy đau rất khó ngồi vô cùng nên chẳng màng đụng đĩa. Cô cố đi chàng háng đến phòng người giúp việc cuối hành lang, xấu hổ nhờ bà vú kiểm thuốc thoa...

Bà vú là người từng trải, vừa nhìn thấy dáng vẻ thì đã hiểu vấn đề. Bà lắc đầu rồi đi ra ngoài một lát, khi trở lại thì trên tay bà cầm một lọ thuốc đưa cho cô.

Hòa Lam giờ tay ra nhận nhưng bà vú lại rút về, nhấn nhủ với cô trước: “Đừng có chịu đàn ông quá. Nếu cô thấy không thoải mái thì tìm lúc thích hợp mà từ chối. Cô cũng đã lớn tuổi rồi mà thân thể lại yếu ớt mỏng manh thì làm sao so được với thanh niên cường tráng. Người trẻ tuổi bây giờ thật là khó hiểu, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc chi cả, làm gì mà đến nỗi đi lại cũng khó khăn. Một lát nữa để tôi giúp cô nói với cậu ấy. Thiet tình!”

“Đừng!” Hòa Lam đỏ mặt mà kéo áo bà vú lại nói: “Không có liên quan gì đến cậu ấy hết. Vú đừng nói gì với cậu ấy nhé!”

Bà vú nghe xong không dám tin nhìn cô: “Đều đã là người gần ba mươi tuổi rồi mà sao cô lại hồ đồ thế? Là con gái phải biết yêu lấy bản thân mình, đừng để ham muốn nhất thời...”

Bà vú còn nói tiếp nhưng Hòa Lam đã không dám nghe nữa. Cô quay đầu bỏ chạy né tránh nhưng vừa chạy đến cửa phòng đã bị trượt ngã. May thay có bàn tay kịp thời chụp đỡ lấy cô, cô nghe phía sau lưng cơ tiếng nói vọng tới: “Cẩn thận một chút.”

Hòa Lam nghe ra là giọng của Bạch Tiềm. Khi cô ngẩng đầu nhìn lên thì bắt gặp ngay khuôn mặt tươi cười của cậu. Vẻ mặt có phần xanh xao nhưng lại hiện lên nét đẹp nam tính rắn rỏi. Giờ khắc này nhìn thấy mặt cậu cô chỉ muốn vả cho một cái. Chính con người này đã hành cô đau rất đi không nổi còn làm cô mất mặt vô cùng.

Không đợi Hòa Lam mở miệng, Bạch Tiềm thuận thế kéo cô, thoải mái ôm cô vào trong ngực.

Từ trong nhà bà vú đột ngột xuất hiện, tay bà cầm cây chổi lông đánh cậu: “Đánh cái thằng ranh này! Đánh cái người không biết thương hoa tiếc ngọc này...” Bạch Tiềm hú lên một tiếng quái dị rồi bỏ chạy. Thường ngày cậu không biết sợ trời sợ đất thì giờ lại bị một bà già rượt chạy có cớ.

Thật vất vả mới chạy thoát khỏi bà vú, khi quay về đến phòng Bạch Tiềm đá chân mở tung cửa ra. Cậu đề Hòa Lam ra giường và giật lọ thuốc trong tay cô hỏi: “Đây là cái gì?”

“Thuốc!” Hòa Lam giật lại, giọng nói cô ít nhiều có phần giận dữ cậu.

“Bị thương ở đâu?” Cậu giả bộ muốn cời vấy cô ra sẫm soi.

“Đừng!” Hòa Lam chụp tay cậu lại ấp úng nói: “Là... chỗ đó.”

“Chỗ đó?” Bạch Tiềm vừa mở miệng đã hiểu ngay... Ánh mắt cậu chuyển xuống giữa hai chân cô rồi đưa tay vén vấy cô lên. Hòa Lam đưa tay muốn cản lại nhưng sớm bị cậu gạt đi. Vén quần lót của cô qua một bên, cậu hít sâu vào một hơi. Hai cánh hoa e ấp lúc trước giờ đã xốc xếch sưng lên, màu hồng càng thêm hồng nhìn trông như trái đào nhỏ chín mọng khiến cho cậu thêm khát.

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Cậu đưa tay sờ vào khiến Hòa Lam rên đau, suýt chút nữa khóc lên: “Đừng đụng.”

Cậu trở nên hoảng loạn luống cuống: “Em không có cố ý.”

“Hôm qua chị có nói em ngừng mà em không chịu nghe. Em cứ... chị rất khó chịu. Sáng hôm nay lúc chị đứng dậy đã biến thành như vậy rồi.” Rốt cuộc Hòa Lam cũng nói ra được 'đầu dây mối nhợ'. Nói xong cô không muốn nói chuyện với cậu nữa mà kéo mền trùm kín đầu.

Thật ra có lúc cậu đã không biết tiết chế làm cho cô ngất đi mà không hay, thậm chí cậu đã quên mất hôm qua đã làm gì. Đến sáng sớm hôm nay thứ kia vẫn còn nằm cứng rần trong người cô. Lúc đó cô còn chưa thấy đau rát. Đến lúc rút ra để xuống giường thì cô mới thấm đau, đi không nổi.

“Thật tình xin lỗi chị.” Bạch Tiềm vuốt vuốt mái tóc cô thủ thi: “Để em thoa thuốc cho chị!”

Cậu trét thuốc vào đầu ngón tay giữa sau đó cẩn thận đút vào trong âm đạo cô. Hòa Lam mới hoảng hồn chụp bầu cánh tay của cậu lại. Cậu dịu giọng hỏi lại cô: “Sao? Đau không?”

Qua một lúc lâu sau Hòa Lam mới nói lỏng tay bầu cậu.

Bạch Tiềm lách ngón tay đút vào. Bên trong cô vốn nhỏ hẹp lại bị sưng lên nên càng chật chội. Điều này khiến cậu không khỏi suy nghĩ nếu cậu đút cái kia của cậu vào chắc sẽ bó chặt, sẽ thật sướng khoái...

Nhưng nhớ đến hiện giờ người cô đau rất không thoải mái nên cậu lập tức gạt bỏ ý tưởng cảm thú đó mà tập trung giúp cô bôi thuốc.

Ngón tay cậu khuấy động mấy cái thì bên trong cô liền tiết ra dịch nhờn giúp ngón tay cậu di chuyển trơn tuột hơn. Cậu tỉ mỉ thoa từng góc ngách, từng nếp gấp bên trong lẫn ngoài âm đạo của cô. Dần dần cô cảm thấy cảm giác nóng rát kia biến mất thay vào là cảm giác lạnh lạnh tê tê.

Lúc này Hòa Lam mới thở phào nhẹ nhõm, nỗi oán giận cậu cũng đã vơi đi không ít.

“Chị, em sai rồi.” Cậu chui vào chăn, dán chặt vào phía sau lưng cô, ôm chặt cô rồi thò thê giống như mê say. Thấy Hòa Lam không thèm để ý đến mình, Bạch Tiềm xoay người cô lại rồi cúi đầu hôn lưỡi thật sâu thật mê mẩn. Hai người lại hôn hân chìm trong dục vọng, quần áo vẫn còn trên người nhưng lại như trần trướng áp sát vào nhau. Gậy của cậu không người đâm đâm chòi chòi vào bên dưới của cô.

Nhưng cậu xót cho cô vẫn còn sưng đau nên chỉ bắt cô dùng tay giúp cậu bắn ra sạch sẽ.

Mặt trời đã lên cao rồi mà hai người họ vẫn còn nằm lười biếng ở trên giường. Cuộc chiến loạn liên miên bên ngoài dường như không hề ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của bọn họ.

Đêm hôm đó cậu đã chính thức bước vào cuộc đời cô bằng một phương thức chung đụng trực tiếp nhất. Chỗ nào trên người cô đều bị cậu sờ, ngấm và liếm qua...

Mỗi lần nhớ tới một chuyện này, cả người Hòa Lam sẽ nóng lên. Đêm hôm ấy là một đêm khó quên trong đời cô. Sau khi vượt qua cái đau bên ngoài chính là nỗi sướng khoái cùng cực của tinh thần. Sau bao năm ly biệt, đêm ái ân ấy đã giúp cô vượt qua được mâu thuẫn nội tâm, bao nỗi nhớ thương cũng được lấp đầy.

Một ngày một đêm yêu đương triền miên như vậy, cô chưa bao giờ phóng đảng như thế.

Hòa Lam tự động dang rộng chân ra mà chào đón cái cứng rắn của cậu thâm nhập. Cô chủ động nằm bên dưới ôm cổ cậu, sướng khoái gọi tên cậu. Bạch Tiềm cũng mê mẩn dáng điệu này của cô nên ôm cô thò thê: “Chị! Trong lòng em chị là người con gái xinh đẹp nhất, đáng yêu như thế này còn đẹp hơn nữa. Chỉ cần nghe thấy tiếng kêu của chị thì cái bên dưới của em đã cương cứng như sắt rồi.”

Hòa Lam đã không còn nghe được âm thanh gì bên ngoài nữa rồi.

Cô chỉ biết chiến tranh vẫn còn tiếp tục.

Có đôi lúc Hòa Lam lại thấy bức rức khi nhớ đến chuyện của Đỗ Biệt nên đã bấm bụng hỏi thăm Bạch Tiềm. Khi cậu cao hứng thì còn nói cho cô hay một vài tin tức vặt còn không vui thì cậu cứ à ơ ví dụ chứ không nói cho cô biết một tí gì tình hình bên ngoài. Mặc dù cô không hài lòng nhưng cũng không thể đi tìm Đỗ Biệt.

Thế rồi đến một ngày cô biết được Bạch Tiềm đi ra ngoài đến tối mới quay trở lại nên cô đi tìm Đỗ Biệt.

Chỉ mới mấy ngày không gặp nhưng anh ta đã gầy đi trông thấy, râu ria đã ra lún phún mà anh ta cũng chẳng buồn để tâm. Lúc cô đến thì anh ta đang ngồi bệt trong góc nhà, rít sâu điếu thuốc.

Hòa Lam đứng trầm ngâm ở ngưỡng cửa thật lâu, cuối cùng cô hít một hơi thật sâu lấy dũng khí bước vào.

“Đỗ Biệt, em có thể hỏi anh một chuyện được không?” Nếu như có thể, cô thật lòng không muốn đến đây. Hòa Lam tự dung cảm thấy rất căng thẳng nên muốn giữ khoảng cách với anh ta, cô đứng lại cách anh ta mấy mét.

Điếu thuốc trên tay cháy gần tàn, Đỗ Biệt cố rít một hơi thật sâu rồi quăng đầu lọc đi. Lúc này anh ta mới ngẩng đầu lên, cô bắt gặp ngay một cặp mắt đầy tia máu đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Hòa Lam không biết nên nói gì lúc này.

Đỗ Biệt nhìn cô, như thể muốn nhìn thấu con người cô. Hòa Lam cảm thấy lúng túng vô cùng nên mở miệng trước: “Em muốn biết cha anh giờ ra sao rồi?”

Đỗ Biệt nhú chân mày, một hồi lâu anh ta mới buông tiếng thở dài: “Em hỏi chuyện này làm gì?”

“Em có một vài chuyện muốn hỏi ông ta.”

“Ông ấy sẽ không trả lời em đâu.”

“Anh có ý gì?”

Đỗ Biệt ngẩng đầu nói với cô: “Ông ta đã chết.”

Về mặt của anh ta bình tĩnh đến đáng sợ, Hòa Lam không tự chủ được mà lùi một bước. Đỗ Biệt liền tiến lên một bước, yên lặng đưa mắt nhìn cô nói tiếp: “Chính anh đã giết ông ta.”

Về khiếp sợ hoàn toàn hiện lên mặt Hòa Lam. Cô lại nghe anh ta nhỏ giọng phân trần: “Anh không có cách nào khác. Nếu ông ta không chết thì Bành Vân Thanh sẽ không tin tưởng anh. Quân bên anh sẽ không trụ được lâu nên anh mới làm thế để lão ta tạm thời tin anh. Trừu sanh lão ta là một kẻ đa nghi, hiện giờ chỉ bị anh che mờ một chút nhưng e là không bao lâu lão ta sẽ đổi ý. Vì an toàn của chính mình đáng lẽ ra anh nên bỏ chạy từ mấy hôm trước nhưng anh lại để kéo dài đến hôm nay.”

Đôi môi của Hòa Lam tựa hồ như bị keo dán dính lại.

Cô có nằm mơ cũng không ngờ kẻ thù số một khiến cô trần trọc như nhồi bấy lâu đã chết mà lại chết dưới tay con trai của mình. Đỗ Biệt trong lòng cô là một cậu bé hóm hỉnh của vùng Đại Nam, là một người anh hay che chở cưng chiều cô, nhưng người đàn ông trước mặt không có điểm nào giống với người trong ký ức của cô cả.

Cô chưa từng thấy qua một Đỗ Biệt nào lại đáng sợ đến vậy.

Đầu mối đã bị đứt, cô chưa nghĩ ra cách nào để tra ra những kẻ thù còn lại gồm những ai.

Đỗ Biệt xoay người đi, bước chậm đến bên giường, hai tay chống trên song cửa sổ nói: “Con đường này vốn dĩ đầy máu như thế, không ai có thể thay đổi được.”

“Ông ta là cha anh...” Ai cũng có thể nhắm mắt xuống tay như vậy nhưng chỉ có anh là không thể.

Đỗ Biệt quay đầu nhìn cô hỏi: “Khi còn bé, em có thấy ông ta chăm sóc anh không? Mẹ anh chính là bị ông ta làm cho tức chết đó.”

Lúc Đỗ Biệt còn nhỏ, nhà bọn họ rất nghèo. Đỗ Dương mang theo anh ta và mẹ anh ta cùng vào hang núi ở. Mỗi buổi sáng ông ta đi ra ngoài làm thuê trên cánh đồng anh túc kiếm được chút tiền sinh nhai.

Mẹ của anh ta vốn là cô gái trẻ vùng Vân Nam, sau khi sống cùng Đỗ Dương hai năm mới có Đỗ Biệt.

Bà ấy rất yêu Đỗ Dương, Đỗ Dương cũng rất quan tâm chăm sóc cho bà. Bà ấy đã sống cực khổ chất chịu để nuôi dạy anh ta thành người. Thế nhưng không lâu sau đó bà lại phát hiện chồng mình đã có con với người phụ nữ khác, còn lớn tuổi hơn con của bà. Bà đã trầm uất mang anh ta đến sống ở một ngôi nhà sàn cách xa rừng hoa anh túc.

Hai mẹ con cùng nhau sống hui hức qua ngày giữa núi rừng bạc ngàn. Có những ngày đẹp trời hai người cùng nhau ra mỏm đá ngắm cảnh. Đỗ Biệt đã chỉ về phía cánh đồng hoa anh túc xa xa, nơi trời và đất dường như giao nhau mà thề rằng một ngày anh ta sẽ lập thành sự nghiệp cho mẹ anh ta an vui với cuộc sống đủ đầy ngay trên vùng đất này.

Thế nhưng sức khỏe của bà lại ngày càng yếu đi.

Trước khi chết, bà đã nhắn nhủ lại với con trai mình: “Đừng oán hận cha con! Tất cả đều do số mệnh mà thôi.”

Nhưng khi bà trút hơi thở cuối cùng, ánh mắt chất chứa đầy vẻ không cam lòng.

Đỗ Biệt biết bà không cam lòng vì lòng bà hận Đỗ Dương.

Những năm sau đó Đỗ Biệt đi vào thị trấn để kiếm sống. Ai kêu gì thì anh làm đấy, thậm chí làm cò dẫn mối. Khi cuộc sống đã tương đối ổn định thì Đỗ Dương tìm được anh ta, dẫn anh ta về sống cùng.

Không khí trong phòng trở nên chùng xuống khi Đỗ Biệt kể lại chuyện xưa. Tuy nhiên sắc mặt anh ta rất bình thản lại có phần hồ hững. Những năm về sau anh ta vẫn ở riêng với Đỗ Dương, chỉ gặp mặt khi cần giải quyết những vấn đề quan trọng nên đối với anh ta ấn tượng về người cha này không có gì sâu sắc.

Lắng nghe câu chuyện của anh ta mà nội tâm Hòa Lam trở nên phức tạp vô cùng. Lúc cô muốn rời đi thì Đỗ Biệt lại nói: “Em có muốn biết tường tận sự việc năm đó không? Di Thường và chú Lâm đều chết cả rồi, Đỗ Dương cũng đã chết. Ngoại trừ anh ra thì không ai biết được chân tướng chuyện năm đó hết. Em cho rằng một mình Đỗ Dương có thể ôm gọn chuyện hàng lần đó sao?”

Hòa Lam cứng nhắc xoay người lại hỏi: “Anh biết hết sao?”

“Em tới vùng Tam Giác Vàng này không phải là vì mục đích này sao? Anh vốn muốn nói cho em biết, sau đó cùng em đi khỏi nơi chiến loạn này đến thế giới bên ngoài sinh sống nhưng em đã chối bỏ lời hứa của chúng ta.”

“Em chưa từng hứa với anh điều gì cả. Từ nhỏ tới lớn em đều xem anh như anh trai của mình.”

Những lời này giống như một thanh kiếm sắc đâm thẳng vào lồng ngực Đỗ Biệt không chút lưu tình. Lời cự tuyệt như thế rõ ràng không chừa đường lui, không cho anh ta một chút cơ hội dù là cơ hội nhỏ nhất, đã đánh đi tiêu tan bao nhiêu mộng tưởng của anh ta...

Đỗ Biệt cười nhếch miệng coi như không chấp nhất cô nhưng trong giọng nói lại nồng mùi thù hận: “Vì cái thằng nhóc Bạch Tiềm kia sao?”

“Đừng nhắc tới cậu ấy!” Chuyện ngày hôm qua như chọt ập đến khiến cả người Hòa Lam chấn động.

Cô không muốn nhắc tới, Đỗ Biệt lại càng muốn nói, anh ta chụp hai bả vai cô gắng giọng: “Anh là gì mà sao không thể nhắc đến hắn? Anh quen biết em lâu hơn hắn, thích em còn nhiều hơn hắn, những gì hắn làm được cho em thì anh cũng có thể làm tốt hơn như thế gấp mười lần. Vậy anh kém hắn ta chỗ nào mà em chọn hắn chứ không chọn anh?”

Đỗ Biệt bóp chặt bả vai làm Hòa Lam có cảm giác đau như thể xương mình bị vỡ vụn nên cô vừa đẩy anh ta vừa la lên: “Anh điên rồi!”

Ánh mắt điên cuồng của anh ta không hề dịu đi khi tự mình cúi đầu rót ly trà rồi từ từ uống. Hòa Lam đứng đó giống như đang xem người điên hành xử, cô có hỏi tiếp cũng không hỏi ra được gì nên đành lắc đầu lui thui rồi đi. Lúc vừa bước tới ngạch cửa cô bỗng thấy có luồng gió lạnh thổi ngang tai rồi trong phút chốc trời đất quay cuồng, trước mắt cô tối sầm, cô liền hôn mê bất tỉnh...

Hòa Lam bị tiếng mưa rào rào trên lá cây làm tỉnh dậy.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt, trước mắt là rừng cây gỗ sam, dưới chân là nền đất đỏ bị những cơn mưa dầm gột rửa đi lớp đất đỏ phì nhiêu chỉ còn lại tro tro một lớp đất bạc màu lẫn trong sỏi đá, cách đó không là mấy khối đá tảng phủ đầy rêu xanh. Xung quanh Hòa Lam là mấy tên lính mặc đồ rằn ri, năm tên bọc vòng ngoài tuần tra, ba tên đứng yên trông chừng cô.

Cô không biết vì sao không thấy Đỗ Biệt và những người khác.

Trước khi bị đánh ngất xỉu, người cuối cùng cô thấy chính là anh ta.

Cô thử cùng bọn họ trò chuyện, nhưng mấy tên lính này tựa như cộc gỗ, mặc kệ cô hỏi cái gì đều không để ý cô chỉ nghiêm trang đứng gác.

Càng đi về hướng Tây Nam, đường sá càng trở nên vắng, những cây gỗ sam to lớn càng ngày càng thưa thớt nhường chỗ cho những lùm cây thấp lùn nhưng đủ để che khuất đỉnh đầu của những người cao ráo.

Bên phải bãi đất bằng phẳng cô đang ngồi có một dòng suối nhỏ từ hướng Nam chảy đến. Nước suối trong veo có thể nhìn xuống tận đáy. Hòa Lam chạy nhanh đến bên suối thì có một tên lính giương súng nhắm phía cô và quát lên một tiếng.

Hòa Lam nói: “Tôi muốn rửa tay.”

Tên kia mới hạ súng xuống.

Cô chạy đến mép nước, ngồi chồm hóm lên khối đá cạnh dòng suối rồi khoát nước lên mặt. Lúc này từng giây từng phút cô đều nghĩ đến cách thoát thân. Nơi bọn họ đang đi qua đều là rừng nguyên thủy rậm rạp, nếu không có người quen địa thể dẫn đường thì rõ ràng không thể phân biệt đâu là Đông, Tây, Nam, Bắc nữa.

Cho dù muốn thoát thân, cũng không thể ở chỗ này, nếu không cô chắc chắn sẽ bị lạc trong rừng.

Hòa Lam rửa sạch tay rồi theo đám lính tiếp tục lên đường. Đi thêm vài trăm mét, tên lính dẫn đường dắt bọn họ đi băng qua vài bụi rậm thì đã đến con đường lớn. Ở đây có một chiếc xe tải cũ được đậu sẵn bên ven đường.

Cô bị hai tên lính đi kèm hai bên ném lên thùng xe.

Thùng xe được đóng lại, bên trong chỉ để lại một người trông chừng cô.

Xe cứ nhắm hướng đi xuống chân núi mà phóng đi. Trong thùng xe chỉ có một cái cửa sổ nhỏ xíu mà cũng bị đóng tấm ván gỗ chắn lại nên người ngồi bên trong sẽ không thể quan sát được cảnh bên ngoài. Trong thùng xe không khí yên tĩnh đến đáng sợ, Hòa Lam không thể làm gì khác hơn là nép sát tận cùng bên trong, thỉnh thoảng cô liếc mắt quan sát tên lính canh giữ cửa xe.

Xe tải chạy ạch băng qua những khu rừng bụi rậm rồi lại băng qua vài thị trấn, những dãy nhà lụp xụp. Lúc bấy giờ trời chưa sáng hẳn nên những căn nhà ven đường còn đóng cửa im ỉm, trên đường chỉ lơ thơ vài bóng người.

Xe tải lái đến một thị trấn nhỏ giáp biên giới rồi lại lần nữa bỏ ạch lên núi. Đi một đoạn không xa cuối cùng nó dừng lại trước một vườn hoa. Đây là một đình của Tam Giác Vàng. Giữa biển hoa, một căn biệt thự trắng mọc lên. Từ xa nhìn lại người ta có thể thấy nóc nhà phản chiếu ra ánh sáng màu hoa chói lóa.

Những nơi như thế này chỉ thích hợp với người có tiền đến xây biệt thự, khác hẳn với những người dân bình thường ở chân núi.

Hòa Lam bị mang vào biệt thự rồi kéo lên lầu hai. Một bà lão giúp việc mặc tạp dề màu xanh dương bước tới đưa cho cô chiếc váy hoa sen dài ý bảo cô thay. Sau khi Hòa Lam bước ra bà cười nói với cô gì đó rồi dắt cô xuống lầu.

Trong đại sảnh thức ăn đã được bày ra đầy bàn, nhìn sơ qua đều là những món đặc sản địa phương.

Đỗ Biệt mặc áo sơ mi trắng ngồi trên ghế sa lon, hình như anh ta đã đợi cô rất lâu. Thấy cô xuống, anh ta ga lăng kéo ghế cho cô, ấn bà vai cô ngồi xuống rồi ân cần gấp đồ ăn cho cô.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Hòa Lam không có khẩu vị ngồi đây cùng anh ta nhàn nhả ăn uống.

“Ăn trước rồi một lát nữa chúng ta nói chuyện, được không?” Nụ cười của anh ta rất ôn hòa như chưa từng xảy ra chuyện gì mất lòng, nhưng kiểu nụ cười này khiến Hòa Lam có cảm giác giả tạo kinh khủng. Anh ta đã bị Bạch Tiềm bức bách phải bỏ địa bàn, tâm trạng xấu như nhà có tang nên bản thân anh ta giống như một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể bất ngờ bộc phát.

Hiện tại anh ta đối xử ôn hòa như thế này có lẽ là vì nghĩ đến chút tình xưa nghĩa cũ.

Mặc dù Hòa Lam không rõ tình hình bên ngoài cho lắm nhưng cô cũng biết chiến tranh vẫn đang diễn ra. Dựa vào tính tình của Bạch Tiềm, nếu không đạt được mục đích thì cậu sẽ không bỏ qua, đã làm thì phải làm tới nơi tới chốn. Ngày nào còn chưa thấy xác của Đỗ Biệt thì ngày ấy cậu còn chưa ngừng tay. Nhưng cậu có biết cô đang ở trong tay Đỗ Biệt không?

Nếu như Bạch Tiềm đã biết nhưng cậu ấy lại không đến ngay để cứu cô có phải vì cậu cảm thấy không việc gì phải vội không?

Lòng Hòa Lam bỗng quặn đau.

Đỗ Biệt nhìn thấy đôi mắt thần thờ của cô liền hỏi: “Khi đi cùng với anh mà em còn nghĩ đến người khác sao?”

Tiếng nói của anh ta không lớn nhưng cũng đủ làm cho Hòa Lam thất kinh. Cô cầm thìa rồi lặng lẽ ăn. Trên mặt Đỗ Biệt lại lộ ra nụ cười, anh ta vuốt ve gò má cô như thể đang vuốt ve món đồ chơi yêu thích. Anh ta chỉ đứng như thế nhìn cô ăn cơm, uống canh mà bản thân không hề đụng thìa.

Chỉ ăn một bữa cơm mà Hòa Lam bị ghen đến mấy lần. Vất vả ăn xong bữa cơm, cô liền đứng dậy lên lầu trở về phòng và cẩn thận khóa cửa lại.

Cầu thang gỗ vọng đến tai cô tiếng bước chân của Đỗ Biệt không nhanh không chậm. Từng tiếng bước chân làm mấy nhịp tim đập thình thịch loạn xạ trong lồng ngực Hòa Lam.

Tay cô xiết chặt tay cầm khóa cửa. Cô rất sợ anh ta sẽ phá cửa vào phòng. Hòa Lam lóng tay nghe tiếng bước chân của anh ta xa dần phía trên lầu, lòng cô cũng nhẹ nhõm được mấy phần. Đợi một lát sau cô mới mở hé cửa ra nhìn nhìn.

Trên hành lang không có một bóng người.

Tuy vậy nhưng thần kinh của cô không hề thư giãn. Bỗng có tiếng động sau lưng, cô quay lại thì người cứng đơ. Đỗ Biệt xuất hiện từ lúc nào đẩy cửa ra, bước vào phòng cô. Trên mặt anh ta hiện rõ nét cứng chiu cùng bất đắc dĩ giống như cậu bé ngày nào, khi đó cô là một cô gái ương bướng tình nghịch.

“Sao em thích đùa quá vậy? Em cho rằng em đóng cửa là anh không vào được sao? Đây là nhà của anh, phòng nào anh cũng có chìa khóa cả. Xem nè!” Nói xong anh ta đi đến nắm khóa tháo ổ khóa xuống rồi ném vào ngăn kéo. “Em thích chơi như vậy thì anh sẽ phá hư luôn cho em khỏi nghịch nữa.”

“Đỗ Biệt...”

Đỗ Biệt đưa tay chặn lại bờ môi cô rồi vuốt ve chúng, “Anh biết em muốn hỏi gì nhưng đừng làm anh mất hứng nữa. Hiện giờ anh không muốn nghe. Anh chỉ muốn cùng em sống yên tĩnh mấy ngày ở đây.”

“Anh làm vậy là có ý gì? Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Hòa Lam thở dài phiền não.

Đỗ Biệt ôm hôn tóc cô, Hòa Lam giằng co đẩy anh ta ra nhưng anh ta lại nói: “Anh khuyên em đừng nên lộn xộn. Anh còn chưa muốn mà em làm sao vậy? Nếu em không ngoan thì anh không chắc lát nữa anh làm gì em à!”

Hòa Lam liền xui lơ bất động, để mặc cho anh ta ôm.

Đỗ Biệt hài lòng cười cười, vùi đầu dựa vào vai cô, thở hơi nóng bay ngược lên mặt Hòa Lam. Cô bỗng sượng cứng người, tóc gáy cũng dựng lên nhưng sợ làm ầu lại kích thích anh ta nên gượng gạo đứng im không dám nhúc nhích.

Hiện tại anh ta không muốn dùng sức để cưỡng ép cô hoặc có thể anh ta đang chờ đợi cơ hội đến vì con người của Đỗ Biệt vốn thích đối mặt với thách thức. Anh ta thù Bạch Tiềm đến thấu xương nên nhất định là báo thù xong mới từ từ hưởng thụ chiến lợi phẩm. Chỉ cần cô không quấy thì trong lúc chờ Bạch Tiềm đến, cô sẽ tuyệt đối an toàn.

“Như vậy mới ngoan, vậy mới là Tiểu Lam của anh.” Đỗ Biệt dịu dàng hôn lên gò má cứng ngắt của cô rồi dịu dàng cô đi ra ban công.

Ngôi biệt thự này có hai tầng, ban công này ở lầu hai và được thiết kế xoay mặt về phía Đông nên buổi sáng có thể đón được ánh sáng ấm áp. Lúc này Hòa Lam mới phát hiện bên phải ban công có một cánh cửa gỗ sơn màu đỏ, cách vách với gian phòng của cô. Đỗ Biệt liếc mắt nhìn cô cười rồi móc chìa khóa trong túi tra vào mở cửa.

Thì ra đây là cửa phụ mở ra vườn hoa. Vừa bước qua cánh cửa, Hòa Lam có thể thấy ngay câu đối dán ở lên mặt ngoài cửa. Bên dưới giàn nho rũ trái sum xuê là một chiếc xích đu rộng rãi cho ba người ngồi đang nhẹ nhàng lay động trong gió.

Đỗ Biệt kéo cô ngồi lên, một tay anh ta nắm bàn tay nhỏ bé của cô, một tay kéo sợi dây bên cạnh làm xích đu từ từ đung đưa mạnh lên.

Gió thoảng thoảng mang tới mùi hoa thược dược thơm ngát. Hòa Lam nhìn ra xa xa là một biển hoa rực rỡ màu sắc dưới ánh bình minh. Khung cảnh yên bình lãng mạn này không khỏi khiến người ta có những phút giây quên mất thực tại, đắm mình trong cuộc sống vô thường.

Trí nhớ về Đỗ Biệt giờ giống như sơn tường lâu năm bị tróc da loang lổ. Hòa Lam nhớ có một lần cô nắm tay lôi kéo Đỗ Biệt chạy lên đồi thi hái hoa xem trong một giờ ai hái được nhiều hơn. Cô vốn ranh mãnh lại thích đùa bỡn nên lúc đến giờ so hoa cô sẽ len lén giấu hoa sau lưng, đem một bó chia thành hai bó rồi đổ thừa hái nhiều nên hoa héo sớm..

Đỗ Biệt rất hiểu cô nhưng anh ta quen dung túng cô, chỉ có cô là không biết nên cứ vui vẻ kiêu căng.

Cô rất hiểu thẳng do cha mẹ nuông chiều từ bé, anh ta cũng quen dung túng để cho cô cảm thấy mình được sung sướng hạnh phúc cả đời, mãi không phải buồn lo. Khi đó, cha mẹ cô đã rời khỏi cục tình báo, làm một đôi vợ chồng bình thường. Họ mang cô đi chu du khắp nơi trên thế giới, dắt cô đến những nơi cô muốn đến.

Những ngày hạnh phúc như thế định là cả đời nhưng hóa ra lại chẳng dài bằng gang tay.

Cô nhớ mang máng hôm đó là một buổi sớm cuối thu, một nhóm khách không mời mà đến gõ nhà họ.

Bọn họ ngồi trò chuyện trong phòng khách còn Hòa Lam thì núp ở cầu thang nhìn lên. Bọn họ nói gì cô không nghe rõ nhưng cô biết trong số đó có một người là chú Đỗ, còn mấy người đứng khuất cô không thấy rõ mặt. Bọn họ thương lượng xong thì rời đi nhưng đêm hôm đó cha mẹ cô đã ngồi lại phòng khách nói chuyện suốt đêm.

Cô không biết xảy ra chuyện gì nên đi tìm anh Đỗ nhà sát vách.

Đêm hôm đó, sắc mặt anh ta trông rất nhợt nhạt. Ngoài anh ta ra thì cô còn nhìn thấy trong nhà còn có chú Đỗ, thế mới biết bọn họ là cha con. Trước đây cô đều quen biết với hai người họ nhưng không nghĩ tới bọn họ có quan hệ như thế.

Đó cũng là lần đầu tiên cô đồng thời gặp hai người bọn họ.

Khi đó cô không hiểu nhưng đến bây giờ cô mới biết tại sao giữa cha con bọn họ lại luôn có khoảng cách như thế.

Không lâu sau đó, cha mẹ cô cùng chú Đỗ có việc phải đi xa nên chỉ còn lại hai người bọn họ sống nương tựa lẫn nhau. Khi đó Đỗ Biệt, đã là một thiếu niên mười mấy tuổi, anh ta có thể một mình đảm đương chuyện ăn ở sinh hoạt rồi thế nên cha mẹ cô đã để lại ít tiền, giao chìa khóa căn nhà trên núi cho Đỗ Biệt, nhờ anh ta chăm sóc tốt cho cô.

Hòa Lam cho rằng cha mẹ chỉ đi ra ngoài mua bán hàng nên rất vui vẻ đồng ý ngoan ngoãn ở nhà trong khi lòng cô tự nhủ có thể đi chơi thoải thích mấy ngày rồi.

Buổi tối đó, cô kéo Đỗ Biệt đến một quán ăn lớn để ăn mừng.

Cậu bé Đỗ Biệt lúc đó còn không thèm nhìn cô một cái đã cốc đầu cô hỏi: “Em mấy tuổi rồi?”

Hòa Lam nháo lên, không ngoan ngoãn trả lời mà hỏi ngược lại: “Anh chỉ cần trả lời anh có đồng ý đi theo em không?”

Đỗ Biệt cười, thờ dãi đáp: “Đồng ý! Đồng ý!”

“Sao trả lời qua loa vậy?” Cô vội vàng hỏi ép.

“Anh đâu dám” Đỗ Biệt bắt đầu nịnh hót lấy lòng cô. Anh ta cùng cô quỳ trên bùn chơi nghịch bùn. Cô rất thích chơi dơ nhưng Đỗ Biệt thì không nên có lúc Hòa Lam sẽ giờ giọng dạy dỗ cậu: “Anh là con trai mà giữ tay chân sạch sẽ quá làm gì?”

Qua mấy ngày sau, cô phát hiện anh ta không còn giữ dáng vẻ thư sinh nữa mà trên người cũng ít nhiều dính bùn đất dơ giống cô rồi.

Lúc này Hòa Lam lại cảm thấy rất hài lòng.

Ngày cha mẹ cô mất cũng là ngày đánh dấu những tháng ngày vui vẻ cuộc đời cô chấm dứt. Lúc gặp mặt cha mẹ cô là vào một đêm mưa. Bọn họ đắm mưa cả đêm để quay lại mang cô đi, chạy đi một mạch không hề ngừng nghỉ nhưng cũng không thoát được sự truy sát của kẻ địch từ phía sau.

Xe của bọn họ bị chặn lại trong rừng, cha cô ở bên ngoài bắn trả ngăn trở lửa đạn, mẹ cô lôi cô vào một hang động rồi đẩy cô vào một cái đường hầm đã chuẩn bị từ trước và dặn dò: “Con phải đi dọc theo con đường này về phía trước, tuyệt đối không được quay đầu lại. Ở lối ra đầu bên kia chú Tà đang đợi con.” Mẹ cô còn bóp chặt tay cô căn dặn: “Con không cần báo thù, cũng đừng nên suy nghĩ nhiều, chỉ cần con tìm nơi sống yên ổn qua ngày là được.”

Nói xong mẹ cô đóng cổng đường hầm, nhanh chóng nguy trang phía ngoài rồi cầm kiếm quay ra bên ngoài.

Cô nằm ở cửa động nhìn theo bóng mẹ, cô tận mắt nhìn thấy mẹ cô bị mấy tên đàn ông xông tới luân phiên cường hiếp. Con mưa dầm dề tối hôm đó đã cuốn theo máu của người đàn bà ấy chảy đến bên chân cô khiến đôi giày thêu hoa màu xanh dương của cô biến thành màu đỏ sẫm. Cô đã tự bịt kín miệng mình, cắn môi đến chảy máu mà cũng không có cảm giác gì.

Cô thật sự đã quên đêm đó cô làm sao chạy ra khỏi đường hầm cho đến khi chú Tà nói với cô: “Người quen thuộc đến đâu cũng sẽ phản bội, về sau con đừng nên tin tưởng bất kỳ ai khác.” Chú ấy nói cho cô biết lúc thi hành nhiệm vụ đã có nội gián phản bội tổ chức. Một trong số đó là Đỗ Dương nên người thân của cô mới xảy ra chuyện. Khi vỡ lẽ mọi người mới bàn bạc rút theo con đường lớn phía Nam chân núi nhưng cha mẹ cô kiên quyết trở về nhà tìm cô nên mới bị chặn lại.

Sau đó Hòa Lam ở lại một căn cứ bí mật gần đó để nghe ngóng thì tìm thấy xác của cha mẹ cô. Tứ chi của họ bị vụn vụn, thân thể không nguyên vẹn bị quăng trong nước bùn. Sau con mưa dầm thì thể của họ bị tím bầm, cô nhìn thấy cũng không có dũng khí đi sàng lọc tìm phần thân thể rời rạc của đáng sinh thành nữa. Lần đầu tiên trong đời cô bỗng trở nên yếu đuối, người mất hồn giống như bị quỷ ám.

Từ đó về sau, cô lựa chọn quên mất rất nhiều chuyện, có lúc nhớ tới, có khi lại không nghĩ ra.

Cô chỉ nhớ sáng sớm ngày cuối cùng ở Tam Giác Vàng cô đã đứng trước cổng thôn trọn một ngày, đến tối chú Tà mới kiếm cô lôi về nhà.

“Sao vậy?” Tiếng nói của Đỗ Biệt làm cô chợt tỉnh lại.

Hòa Lam chật vật thoát khỏi hồi ức. Cô nhìn những tia nắng mặt trời trên đầu thật rực rỡ ấm áp. Cô bỗng rung mình khi nhớ đến đêm mưa lạnh âm u hôm đó.

Cô chợt nhớ ra.

Lúc này cô mới phát hiện, phía dưới vườn hoa này, dưới biệt thự này, ngay trên mảnh đất này chính là nơi cô cùng cha mẹ đã sống những ngày tháng hạnh phúc có nhau.

Không ngờ cô rốt cuộc cũng có thể gộp nhặt lại những ký ức lẻ tẻ trong trí nhớ.

Với cô, chỉ mới mấy năm ngắn ngủi nhưng lại lâu như cách đây một thế kỷ vậy.

Vĩnh viễn không thể quay về được nữa rồi.

Gió nhẹ lướt qua gương mặt, Hòa Lam khẽ thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Mắt của Đỗ Biệt bị lóa vì ánh sáng mặt trời chiếu nên anh ta nheo nheo mắt quay sang nhìn Hòa Lam. Trông cô rất bình tĩnh, cô đang ngẩn ngơ ngắm vườn hoa phía xa xa, thỉnh thoảng nhìn bầu trời rồi buông tầm mắt nhìn xuống.

Ánh mắt cô rõ ràng chất chứa đầy nỗi mờ mịt tang thương.

Đỗ Biệt không thích nhìn cô như thế này. Cô phải là một cô gái yêu đời, đầy sức sống, biết nói biết cười, biết trêu chọc người khác, còn biết gian lận nữa chứ không giống như bây giờ, người ngây đây nhưng cảm giác rất xa xôi.

“Em thấy buồn bực, muốn đi ra ngoài chơi.” Im lặng thật lâu cuối cùng Hòa Lam cũng mở miệng nói chuyện với anh ta.

Đỗ Biệt hớn hờ đồng ý. Anh ta cùng đi chơi với cô cả ngày. Mặc kệ là đi đâu anh ta cũng vui lòng.

Chiếc xe việt dã không nhanh không chậm chạy dọc theo đường núi quanh co. Gió lùa vào xe mang theo những giọt mưa li ti tấp nhe vào mặt người. Hòa Lam vừa ngắm khung cảnh bên ngoài qua cửa sổ nhưng cũng vừa âm thầm lưu tâm địa thế nơi này. Với người cẩn thận như Đỗ Biệt, anh ta chỉ mang cô dạo quanh thị trấn dưới chân núi chứ không đi xa, rõ ràng là có phòng bị cô.

Hòa Lam cũng không gấp, cô chỉ yên lặng ngồi trong xe.

Đỗ Biệt dừng xe trước cửa một quán cơm rồi hỏi cô: “Đói bụng không? Chúng ta ăn chút gì nhé!”

Hòa Lam không nói gì chỉ bước thẳng xuống xe.

Đỗ Biệt chọn vị trí gần cửa sổ trên lầu hai. Từ chỗ này bọn họ có thể ngắm bãi đất bằng phía dưới với cái ao nước nhân tạo, dọc theo bờ ao là những bồn hoa thược dược màu tím nhạt. Gió nhẹ thổi qua làm những cánh hoa mỏng manh buông mình lơ lửng trôi theo dòng nước...

Ông chủ quán ân cần giới thiệu cho bọn họ các món ăn. Đỗ Biệt gọi tôm nướng, thịt quay, cà ri cua và canh nước dừa. Nhân viên phục vụ đặc biệt cung kính bày trí chén đĩa và mang nước chấm ra trước.

Đỗ Biệt múc cho cô canh nước dừa rồi đẩy chén tới trước mặt cô nói: “Nếm thử đi! Anh nhớ lúc nhỏ em thích ăn món này nhất.”

Hòa Lam múc một muỗng thử, nhai nhai chút nắm hương (nắm đông cô) sa tế đồ cay nhẹ và húp chút nước dừa thơm dịu. Một món ăn không cầu kỳ nhưng ngon miệng, là món ăn trước kia cô rất thích. Nhưng thời gian trôi qua khá lâu, cô lại quen với khẩu vị và món ăn ở Nam Giang hơn.

Đỗ Biệt hỏi: “Thích không?”

Hòa Lam trầm mặc chớp mắt: “Ồ Nam Giang em quen ăn cháo gà hành lá rồi.” Bạch Tiềm nấu món này là ngon nhất, không món nào sánh được.

Đỗ Biệt cười bi thương.

Hòa Lam nói: “Có một số việc sẽ thay đổi theo thời gian. Chúng ta cũng không còn nhỏ nữa. Đỗ Biệt, có những chuyện chúng ta nên quên đi.”

Đỗ Biệt buông cái muỗng trong tay, khiến nó va vào thành chén vang lên tiếng keng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, như muốn đánh thức ai đó: “Vậy em có thể quên kẻ thù đã giết cha mẹ em không?”

Hòa Lam không trả lời.

Đỗ Biệt cười khê, giống như vui vì rốt cuộc cũng tìm được một lý do bắt bẻ cô. “Bản thân mình không quên được thì sao bắt người khác phải quên?” Nói xong thì sắc mặt anh ta cũng trở nên lạnh lùng trắng bệch.

Hòa Lam sợ chọc giận Đỗ Biệt nên liền im lặng. Ngoài dự liệu của cô, Đỗ Biệt không tức giận mà chỉ nhìn cô cười dịu dàng rồi quay đầu ngắm hoa thược dược bên ngoài cửa sổ.

Màu hoa tím tuy không xinh đẹp nổi bật nhưng có vẻ cao quý thanh khiết.

Ai cũng có sở thích về màu sắc khác nhau, riêng Đỗ Biệt anh ta thích màu trắng, đơn sơ nhưng rất dịu dàng. Con nóng giận vừa trào lên lại bị gió lạnh thổi cuốn voi đi không ít. Những lời nói của Hòa Lam vẫn lắng đọng lại bên tai Đỗ Biệt khiến nội tâm anh ta đấu tranh một phen hỗn loạn.

Anh ta rất hận nhưng không thể trút giận lên Hòa Lam được.

Tất cả mọi chuyện đều là vì tên Bạch Tiềm kia, nếu như hắn ta chết thì Hòa Lam sẽ trở lại bên cạnh anh. Cô ấy chỉ nhất thời bị mê hoặc. Thằng nhóc kia đẹp trai thì cũng có đẹp trai nhưng vẫn còn nét chưa trưởng thành. Nét điển trai đó có thể quyến rũ được mấy cô gái mới lớn, còn người như anh mới là người đàn ông thực thụ là chỗ dựa vững chắc, nhưng Hòa Lam chỉ trong một thoáng không nhận ra mà thôi.

Những ý niệm suy nghĩ thù hận rất nhanh tiêu biến đi.

“Em xin phép đi nhà vệ sinh một lát.” Hòa Lam nói vậy Đỗ Biệt liền gạt đầu rồi nói cùng chủ quán một tiếng. Ông ta nhanh nhẩu dắt hai người đi hết hành lang, đi qua một cánh cửa gỗ sơn đỏ. Đến cửa toilet Hòa Lam nhìn Đỗ Biệt hỏi: “Anh định vào trong đây với em luôn sao!?”

“Sao vậy được?” Đỗ Biệt cười nói: “Chỉ cần em đừng giờ trò.”

Hòa Lam xoay người vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh rất lớn, bên trái là một dãy bồn rửa tay lớn, trên kệ đặt mấy hộp xà phòng, bên phải là một hàng phòng vệ sinh liền kề. Hòa Lam nhanh chóng đảo mắt quan sát, phát hiện trong phòng không có người. Cô rất tuyệt vọng nên thậm chí đánh cược đem đồ mình đã chuẩn bị từ trước bỏ vào thùng rác. Cô biết nơi này dân tình vốn nghèo khổ nên đồ như vậy bỏ rác sẽ được người ta nhặt lại. Nếu ông trời giúp cô để cho người ta phát hiện ra có lẽ...

Hy vọng rất mong manh nhưng cô cũng phải thử một lần.

Cậu ấy mà tìm không ra cô sẽ điên mất.

Sau khi ra cửa, Đỗ Biệt cởi áo khoác phủ lên vai cô. Thị trấn này nằm ở vị trí đặc biệt nên nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn. Ngày thì nóng như lửa đốt, đêm thì lạnh như băng. Khách du lịch từ phương xa đến nếu không biết trước mà chuẩn bị sẵn quần áo thích hợp thì rất dễ ngã bệnh.

Hòa Lam bối rối kéo lấy áo bao chặt thân người tránh gió lùa vào.

Về đến biệt thự, Hòa Lam nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo sạch rồi lên giường trùm mền. Mặc dù Đỗ Biệt đối xử tốt với cô nhưng cô lại có cảm giác vô cùng bất an, lúc nào cũng phải cảnh giác anh ta.

Lúc nửa đêm, bên tai cô dường như có tiếng động. Khi Hòa Lam lờ mờ mở mắt, cô thấy Đỗ Biệt đang ngồi ở mép giường cô, trong tay anh ta đang cầm cây kim tiêm di chuyển qua cánh tay của cô. Hòa Lam đột nhiên thức tỉnh, nhưng đã không kịp nữa khi anh ta bơm tiêm vào tĩnh mạch cô một dòng chất lỏng lạnh ngắt.

“Anh làm gì đấy?” Hòa Lam hét hoảng kéo mền che người rồi co rút vào góc giường.

“Yên tâm đi! Không phải thuốc mê đâu mà chỉ là thuốc giãn cơ thôi.”

“Tại sao anh làm vậy?” Hòa Lam cảm thấy thân người mình trở nên ỉu xiu mềm oặt ngã ra giường, tay chân không còn chút sức lực giống như người đã bị thôi miên.

Đỗ Biệt không tức giận trước thái độ của cô mà chỉ đi một vòng quanh giường rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Anh ta vừa dịu dàng vuốt gò má ửng đỏ của cô vừa nói: “Do em muốn chạy trốn nên anh mới làm như thế này. Em tưởng bỏ đồ vào sọt rác trong nhà vệ sinh thì anh không phát hiện ra được sao? Chủ quán đó là người của anh. Những góc ngách mà em đã đi qua thì đến con ruồi cũng không lọt qua mắt anh được, có biết không?”

“Đừng tránh xa anh nữa. Hắn ta không có gì tốt hơn anh đâu.” Đỗ Biệt cúi đầu, kê mặt lên mu bàn tay cô. Anh ta khoác một tay lên bụng cô rồi ôm cô ngủ.

Buổi tối ấy anh ta ngủ thật ngon còn Hòa Lam làm sao cũng không chợp mắt được.

Mỗi một giây phút Đỗ Biệt không hề buông lỏng cảnh giác mà ngược lại còn canh giữ cô nghiêm ngặt hơn. Hòa Lam càng nóng lòng muốn gặp Bạch Tiềm thì lòng cô càng thêm phiền não. Cô muốn nhanh chóng thoát ra khỏi nơi này, cô muốn sớm gặp lại Bạch Tiềm...

Cô rút cuộc vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, trong cơn mê mơ màng cô còn suy nghĩ làm thế nào để thoát ra ngoài...

Chỉ có mấy ngày không gặp Bạch Tiềm mà cô có cảm giác như mấy năm trôi qua.

Có nhiều người không biết quý trọng những thứ mình đang có cho đến lúc chúng mất đi...

Hòa Lam ngồi thờ thẩn trên ban công, thân người cô không có lực, mềm oặt không nhúc nhích được trông như một cái xác không hồn. Cửa phía sau lưng mở ra một tiếng 'két', Đỗ Biệt bước đến mang cho cô một ly sữa nóng: “Uống một chút đi, sáng tới giờ em không có ăn cái gì hết.”

Hòa Lam nhìn cũng lười nhìn đến anh ta.

“Em vẫn còn giận anh sao? Xin lỗi em. Anh rất hy vọng em sẽ sớm tha thứ cho anh. Anh không muốn mất em. Anh rất sợ...” Đỗ Biệt ngồi sụp xuống trước mặt cô rồi ngẩng đầu lên nói với vẻ van nài.

Hòa Lam nhắm chặt hai mắt, nắm tay vịn xe lăn đẩy xe vào trong phòng. Cũng vì cơ bắp cô giãn ra không có lực nên cô đẩy xe rất khó khăn, nhưng dù sao cô cũng có thể tránh nhìn thấy mặt anh ta trong giây lát.

Đỗ Biệt không nhịn được nữa khi bị Hòa Lam hờ hững như thế này. Anh ta mạnh tay đập cái ly xuống nền gạch cái 'bốp' rồi lớn tiếng với cô: “Đến nhìn anh một cái mà em cũng không muốn nhìn sao?”

Hòa Lam ngồi trên xe lăn nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Đỗ Biệt xông vào bên trong nhìn cô chằm chằm rồi nắm tay cô lôi lên giường. Hòa Lam bị anh ta đè lên người làm chiếc nệm bị lún xuống hơn phân nửa. Hòa Lam tái mặt lạnh lùng nhìn anh ta, đáy mắt không toát ra chút sức sống nào.

Dục vọng của Đỗ Biệt cũng vì thế mà xui xuống. Trán anh ta toát mồ hôi. Ánh mắt của Hòa Lam làm anh ta khó chịu muốn chết, anh ta khổ sở ôm đầu ngã xuống giường rồi khóc khóc cười cười như một đứa trẻ.

“Tại sao em lại nhìn anh như vậy? Tại sao em đối xử với anh như vậy?” Rõ ràng anh là người không chế cục diện nhưng giờ khắc này anh cảm thấy cô

mới chính là người giết đây. Anh chỉ là cọc gỗ để cô tùy ý đặt để mà thôi. Giả như anh đừng quan tâm cô thì có lẽ anh sẽ không khổ sở thế này. Giả như anh quên được Hòa Lam trong quá khứ thì chắc có lẽ hiện tại anh sẽ thấy dễ chịu hơn một chút.

Nhưng tính anh khó quên, không quên được. Có một số việc đã khắc sâu vào tâm não nên anh không thể nào quên được. Lòng người cứng rắn thế nào thì cũng có lúc mềm yếu. Nếu không chẳng phải trở thành người vô cảm sao? Người vô cảm thì sống thế nào?

“Em nghĩ hần ta sẽ tới cứu em sao?” Đỗ Biệt thu lại vẻ đau khổ trong lòng nói với cô: “Anh sẽ mang em đi thật xa, sau đó giấu đi thật kỹ để cho hần ta vĩnh viễn không tìm được em.”

“Em có đi đến chân trời góc biển nào thì cậu ấy cũng sẽ tìm đến. Trừ khi...” Hòa Lam nhẹ nhàng cười nói: “Anh giết chết em.”

Đỗ Biệt bị dọa đến nỗi sau lưng chảy mồ hôi lạnh.

Giết cô? Vậy không bằng anh ta tự giết chính mình. Đỗ Biệt lao đảo chạy ra ngoài mà không buồn đóng cửa lại. Hòa Lam nhìn anh rồi đi mới thu hồi tâm mất.

Gần đây Hòa Lam đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện Đỗ Biệt. Cô e rằng anh ta không còn kiên nhẫn với cô được bao lâu nữa. Cô vốn cho rằng anh ta sẽ đi tìm Bạch Tiềm mà so kiếm nhưng giờ nghĩ lại hình như anh ta có hướng tính toán khác.

Hôm nay là một ngày bình tĩnh không giống như mấy ngày trước.

Đêm mưa, bầu trời không một ánh sao.

Tiếng mưa ào ào ngoài cửa sổ làm Hòa Lam thức giấc. Cô lắng nghe tiếng mưa rơi trên cây lá ngoài hiên.

Cô nằm ở trên giường khẽ chau mày lại. Tiếng mưa rơi rất to, đập vào tàu lá chuối nghe rất hỗn loạn. Trời cũng bắt đầu nổi sấm sét. Tia chớp xẹt ngang qua bầu trời làm chiếu sáng gian phòng trong tích tắc. Tiếng động bên ngoài nghe ra càng lúc càng lớn...

Hòa Lam rút cuộc nhận ra... đó là tiếng súng.

Cô thầm vui trong lòng. Mấy ngày nay cô rất an tĩnh. Đỗ Biệt không tiếp tục tiêm thuốc cho cô nên dù người cô còn chưa hồi phục hẳn nhưng có thể chấp chững đứng lên đi lại được.

Nhưng là chỉ là chấp chững mà thôi. Cô mới đi mấy bước đã thấy sốt ruột nên cố gắng đi thêm chút nữa thì thấy chân mình mềm nhũn té lăn ra đất. Hòa Lam cắn chặt răng dùng cùi chỏ chống đỡ rồi dùng lực của tay bò về phía trước. Cô bò thật lâu rốt cuộc bò đến được ban công.

Phía dưới nhà hai bên đã đánh giáp lá cà, vô cùng hỗn loạn không phân biệt được bên nào là bên nào. Tiếng súng và tiếng mưa đan xen vào nhau...

Trong đêm tối tia chớp chiếu sáng lên khuôn mặt trắng bệch của Hòa Lam. Lòng cô kích động không thôi vì cô không nhìn thấy Bạch Tiềm nhưng cô nhận ra trong nhóm người đột kích lúc này có Mục Lăng và Lâm Trung.

Hai bên đánh giằng co kịch liệt hơn nửa giờ thì phòng cô đột nhiên bị người ngoài đập cửa xông vào. Mấy tên lính tiến đến bên cô, một tên nói: “Cô Hòa Lam, biệt thự bị tập kích. Cô mau chóng đi theo chúng tôi.”

Hòa Lam với tay nắm được khung cửa sổ, kiên quyết lắc đầu.

Tên đội trưởng đầu đầu không yên. Một bên chiến tranh nội loạn dẫn đến đột biến nên Đỗ Biệt phải trực tiếp đi xem xét tình hình. Trước khi đi anh ta dặn dò kỹ lưỡng phải chăm sóc tốt cho cô Hòa Lam, tuyệt đối không được để xảy ra sơ sót. Không ngờ Đỗ Biệt vừa bước chân đi khỏi thì lập tức có một đám người tới đánh lén.

“Đắc tội.” Tên đội trưởng rút đao lại, đi về phía cô.

Hòa Lam lần theo thanh cửa sổ tiến về góc tường, tiện tay cô vịn cây giá treo đồ.

“Cô Hòa Lam! Hy vọng cô phối hợp với chúng tôi. Tôi không muốn làm tổn hại cô.” Tên đội trưởng bắt đầu đi tiến lại chụp lấy tay cô.

Đúng lúc này trên ban công kính cửa sổ bỗng vỡ vụn thành từng mảnh.

Mục Lăng bắt ngờ xuất hiện từ khe nứt cửa sổ, cô ta quét một thanh đao ngắn cắt đứt cổ họng tên đội trưởng.

Tên đội trưởng che cổ họng, nhìn chăm chăm người con gái trước mặt sau đó ngã 'phịch' ra đất, thân thể không ngừng co giật.

Máu tươi phun ra như suối tung toé lên nóc nhà, nền nhà, bờ tường.

Nhất thời mấy tên lính còn lại đều không dám tiến lên.

Mục Lăng liếm máu trên thanh đao, ánh mắt lạnh lùng không biểu cảm. Trên ban công binh lính nhìn cô ta chăm chăm, bọn họ di chuyển tạo thành vòng vây bao quanh Mục Lăng không cho cô tẩu thoát theo đường cũ nhưng cũng không dám tiến lại gần cô ta. Trong tay bọn lính giờ chỉ có mấy thanh đao.

ngắn do súng trường đều bị ngâm nước không dùng được nữa nên giờ phút này bọn chúng rất căng thẳng.

Mục Lăng không hề có ý định chạy trốn.

Thanh đao trong tay cô ta thoải mái hạ mũi xuống. Cô ta chuyển đao sang tay trái, vết máu trên đấy lộ rõ dưới ánh trăng đã biến thành màu đỏ sậm, dọc theo thân đao máu vẫn không ngừng chảy thành dòng xuống sàn nhà.

Cô ta lại liếm máu trên thân đao một lần nữa rồi cắm vào trong ủng quân nhân, sau đó cô ta trực tiếp rút thanh kiếm vô sĩ đeo sau lưng ra.

Dưới ánh trăng thân đao lóe lên một tia sáng sáng quất mang theo nét lạnh lùng tàn khốc, chiếu lên đôi mắt khát máu và khuôn mặt không biểu cảm của Mục Lăng.

“Cùng lên đi.” Cô ta nhướn mày, nhếch nhìn mấy tên lính mà ngoắc tay.

Bị si nhục như thế mấy người đàn ông không chịu được. Bọn họ liếc mắt cùng nhau ra dấu rồi cùng nhau xông lên.

“Xì” một tiếng, Mục Lăng cúi người quét thanh kiếm một đường, chém đứt ngọt ngang thân người một tên lính. Trong chớp mắt cô ta kiễng chân một cái, cả thân người bay bổng lên, đập vào tường lấy thế rồi dùng phần lực đá bay một tên lính khác văng ra ngoài cửa sổ.

Dưới lầu truyền đến tiếng người kêu thảm thiết. Hòa Lam nhìn xuống thì thấy một thi thể người nát tan tành, chỉ còn lại một mớ bụi nhùi xương da máu me lẫn lộn.

Cô bụm miệng lại, suýt chút đã nôn ra. Không phải cô chưa từng thấy qua xác người chết nhưng cảnh tượng như thế này quả thật quá ghê rợn.

Cuộc chiến kịch liệt vẫn tiếp tục diễn ra. Trên nền đất ngày càng vương vãi nhiều mảnh thân thể và xác người chết.

Tia lóe từ thanh kiếm vẫn không ngừng chớp động khiến mặt tường sơn trắng càng lấm tẩm nhiều những tia máu đỏ tươi. Sau hai phút ngắn ngủi xử lý đám lính vây quanh mình, giờ trước mặt Mục Lăng chỉ còn lại một tên lính đang dùng tay phải che lấy chỗ cánh tay trái bị chém đứt rồi trong khi thân thể không ngừng co quắp.

Mục Lăng từ từ tiến đến bên người hắn, trong tay cô ta kéo lê mũi kiếm khiến mặt sàn khắc sâu một vết máu dài theo bước chân của cô ta.

“Đừng... Đừng giết tôi...” Tên lính này chỉ là một đứa nhóc mười mấy tuổi, mấy ngày nay thường hay đi mua đồ vật giúp Hòa Lam. Hòa Lam thấy thế thì hốt hoảng la to: “Đừng giết nó!”

Mục Lăng nhắc kiếm lên cao, không khoan nhượng cắm xuống dứt khoát lên người tên lính khiến máu phun ra tung toé đầy mặt nó, thân thể nó co giật thêm mấy cái rồi xụi lơ, chết tươi.

Hòa Lam sững sờ tại chỗ.

Mục Lăng tra kiếm vào vỏ, mặt không đổi sắc đi đến trước mặt Hòa Lam giờ tay ra nói: “Đi thôi!”

Hòa Lam lạnh lùng nhìn cô ta.

Mục Lăng không lấy làm phiền hà, cô ta dứt khoát dìu Hòa Lam dựa lên vai mình, tay còn lại nắm phăng miếng thủy tinh còn sót lại trên cửa sổ rồi vịn thanh cửa tung bộ nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Lâm Trung chạy tới, nhìn máu thấy máu văng khắp người Mục Lăng mà không nhận được nói: “Vẫn biết chúng ta cần đánh nhanh thắng nhanh nhưng không ngờ cô lại loạn khai sát giới như vậy!”

Mục Lăng mang Hòa Lam ra khỏi vườn hoa, lặng yên không tiếng động biến mất trong bóng đêm. Lâm Trung không thể làm gì hơn là thờ hồn hển cùng Chu Thất đuổi theo.

Trong bụi cỏ dọc đường xuống núi bọn họ đã chuẩn bị sẵn xe việt dã. Mục Lăng nhét Hòa Lam yên ổn ngồi vào xe rồi đạp ga vọt thẳng xuống núi nhanh như tia chớp.

Hòa Lam vẫn còn đắm chìm trong cảnh tượng giết chóc vừa rồi.

Cậu nhóc đó...

Nơi này có rất nhiều người đáng chết, nhưng cậu nhóc kia bởi vì nghèo túng nên mới phải đầu quân. Cậu ấy cũng không làm gì không phải với cô. Mấy ngày trước cô van nài cậu ấy đi mua giúp chút bột bánh cậu ấy đã cười vui vẻ giúp cô. Mấy ngày nay mặc dù cô và cậu nhóc không thân thiết mấy nhưng quan hệ cũng không tệ.

Cậu nhóc đó cứ như vậy mà chết trước mặt cô...

Hòa Lam quay đầu nhìn Mục Lăng.

Mục Lăng cũng cảm nhận được bị Hòa Lam nhìn chăm chăm nên cô ta quau đầu lạnh lùng hừ một tiếng hỏi: “Làm gì mà nhìn tôi như vậy? Cần thận tôi móc con mắt cô đó!”

Hòa Lam không sợ mà chỉ lạnh nhạt nhìn cô ta.

Mục Lăng không hiểu sao thấy trong lòng phiền não. Cô ta đạp mạnh chân ga khiến xe bắt ngờ tăng tốc. Chỉ tội cho Lâm Trung và Chu Thất ngồi ở sau xe không kịp chuẩn bị mà nhòai người đập đầu về phía sau đầu gối.

Chu Thất mắg: “Cô nổi điên à?”

Một thanh dao nhỏ bỗng bay thẳng cắm vào cạnh mặt anh ta, cách yết hầu chỉ vài xen-ti-mét.

Chu Thất đành nuốt nước bọt, không dám lớn tiếng đánh ngăm ngui cho qua nhưng trong lòng thầm mắg một tràng. Con bé này tự nhiên hôm nay lên com?

=====

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Xe chạy băng băng xuống núi nhưng không theo đường mòn xuống thị trấn mà đột nhiên đổi hướng rẽ trái đi vào rừng rậm.

Trong rừng, xe càn qua những bụi cây cao thấp rậm rạp và đường đá chênh vênh, quệt qua những bụi chuối nghe ào ào ồn ào.

Mục Lăng dường như đã quen với cảnh này nên không có biểu hiện gì ngoài vẻ lạnh lùng trên mặt. Xe chạy đường rừng nên chủ yếu dựa theo phán đoán chứ không hề quan sát được phía trước. Tay lái trong tay cô ta bắt ngờ lách trái lách phải khiến xe chạy xóc lên xóc xuống đến hơn nửa tiếng sau mới xuyên qua hết khu rừng, tiến vào vùng đất trống rồi lác lư đi vào khe núi.

Cát bụi bay mù mù khiến người mới đi qua lần đầu như Hòa Lam không nhìn ra được dấu vết thắg năm của vùng đá sỏi này.

Một hẻm núi hoang tàn vắng vẻ.

Một hẻm núi rất thích hợp để mai phục.

Không gian bốn bề yên tĩnh, chỉ có tiếng bánh xe cán qua lớp cát đá lạo xạo để trườn tới phía trước.

Mục Lăng bỗng dừng giảm tốc độ rồi gọi Chu Thất ngồi thay ghé lái. Cô ta cúi người rút thanh súng trường thủ sẵn.

“Khẩn trương như vậy làm gì?” Chu Thất lái xe một tay, tay còn lại vuốt cái cổ còn đang đau buốt do bị cô ta bóp khi nầy.

Mục Lăng cảnh giác quan sát bốn bề rồi hừ lạnh một tiếng mắg: “Đồ ngu!”

Không gian yên tĩnh không một tiếng chim rồ ràng nói lên bọn họ đã bị mai phục ở nơi kín đáo nào đấy.

Sự yên lặng quá đối bình thường thì chắc chắn có phần quỷ quyết. Bỗng có tiếng súng vang lên xé tan bầu không khí tĩnh lặng. Hòa Lam căng thẳng vô cùng, tim đập thình thịch như trống đánh trong lòng ngực.

Mục Lăng nhanh chóng phán đoán ra nơi phát ra tiếng súng, cô ta kê súng nhắm đạn về hướng đấy. Mấy tên lính mặc đồ rằn ri rơi xuống từ phía vách đá dựng đứng. Thi thể ngã vào bùn đất, máu tươi chảy ra quyeen theo bụi đất chảy thành dòng.

“Nhanh lên một chút, đồ ngu, xông ra!” Mục Lăng đề súng lên vai Chu Thất, bắn ria liên hoàn.

Từ trên vách núi, xác lính trúng đạn rơi xuống không ngừng.

Chu Thất lập tức đạp ga nhanh chóng vọt ra khỏi vòng vây, rẽ vào một khu rừng. Vì bánh xe trúng đạn nên mọi người phải xuống xe đi bộ. Tuy nhiên thuốc trên người Hòa Lam vẫn chưa tan hết nên cô mới chạy được mấy bước đã ngã chúi nhủi. Mục Lăng thấy thế làm bầm mấy tiếng nhưng cũng vác cô lên vai chạy.

Tốc độ của cô ta rất nhanh, chạy trong rừng mà cứ như chạy trên đất bằng, cô ta cũng không thèm để ý đến Hòa Lam ra sao. Hòa Lam bị xóc người nên nhộn nhạo mưa ra mấy lần, trong người khó chịu không nói nên lời.

Không biết qua bao lâu Mục Lăng mới dừng lại.

Lúc này Hòa Lam mới dám mở mắt.

Mục Lăng chạy rất nhanh nên Lâm Trung cùng Chu Thất bị cô ta bỏ rơi mất bóng.

Hòa Lam chóng váng mặt mày cố gắng định thần thì thấy nơi này là một bãi đất trống, bên cạnh là một con suối nhỏ chảy róc rách, ánh mặt trời gay gắt xuyên qua tàn cây lá soi mình lốm đốm trên mặt đất.

Cô cảm thấy mình đang rơi, thì ra là bị Mục Lăng quăng xuống bãi đất.

Hòa Lam cố gắng chống người bò dậy, yếu ớt tái mặt nhưng vẫn cố vịn cây chuối bên cạnh mà đứng lên. Rốt cuộc cô cũng thấy rõ tình huống phía trước.

Thì ra có hai người chặn đường của bọn họ.

Một người thiếu niên mặc đồ lính rằn ri, tay xách đao ngắn còn người kia là một cô gái tóc dài ngang lưng mặc áo sơ mi trắng quần lính chính là Tạ Minh Kha và Lý Mạn Xu.

“Đã lâu không gặp.” Lý Mạn Xu cười với Hòa Lam. Thanh kiếm dài trong tay cô ta lóe sáng làm chói mắt Hòa Lam nên cô đưa tay che lại.

Tạ Minh Kha khòil ngó tuần tú lạnh lùng đứng ở phía sau. Làn da vốn trắng trẻo thư sinh của cậu ấy đã bị nắng gió nhuộm đậm vẻ phong trần. Khuôn mặt cậu vẫn nhỏ nhắn sắc nét như ngày nào, trông giống với một cô gái hơn một cậu thiếu niên nhưng nét hờ hững và quá đỗi bình tĩnh trên gương mặt cậu ấy làm Hòa Lam có một cảm giác buồn vui vợi trong lòng.

Hòa Lam muốn lên tiếng gọi cậu ấy nhưng không hiểu sao cô lại có kiềm nén kích động. Bây giờ cô và cậu ấy là hai người ở hai bên chiến tuyến. Cậu ấy sẽ vì tình riêng mà đứng về phía cô sao? Chuyện này thì cô không chắc vì dù cô có nhận nuôi dưỡng chăm sóc cho cậu nhưng chỉ trong thời gian ngắn nên quan hệ giữa bọn họ chỉ phơn phớt như những người quen biết bình thường thôi.

Mục Lăng đã rút kiếm sau lưng ra vờn bọn họ.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, cuốn theo đám lá vàng khô cuộn tròn dưới mặt đất. Vài chiếc rơi xuống suối, cuộn cuộn cùng dòng trôi.

Trong nháy mắt, tiếng 'keng' vang lên, hai bên đã xông vào nhau đánh giáp lá cà. Hòa Lam chưa từng thấy Tạ Minh Kha đánh kiếm, cũng không biết là cậu ấy sau khi nhập ngũ mới học được hay là đã học từ trước đó. Hiện tại nhìn đường kiếm và thân thủ của cậu ấy Hòa Lam đoán rằng đây không phải là kết quả luyện tập một sớm một chiều mà có được.

Như vậy là cậu ấy đã học kiếm pháp trước khi nhập ngũ, hơn nữa còn là huấn luyện chuyên nghiệp. Hòa Lam không chắc có phải chú Tạ đã dạy cho cậu ấy không? Nhưng ở đất địa này không có chút võ nghệ phong thần thì làm sao an tâm được?!

Nghĩ như vậy nên nổi nghi ngờ trong cô nhanh chóng tiêu biến đi.

Mục Lăng lấy một địch hai nhưng không tỏ phần yếu thế. Sử dụng kiếm chính là sở trường của cô ta. Thân thủ gọn lẹ, động tác dứt khoát, kiếm pháp oai phong hơn Hòa Lam có thể tưởng tượng. Theo dõi cận cảnh cuộc đấu Hòa Lam càng thấy đường kiếm của Mục Lăng ác liệt và lạnh lùng như con người cô ta vậy.

Cười khẩy một tiếng, Mục Lăng quét một đường dứt khoát rạch toát tay áo Lý Mạn Xu làm máu tươi chảy ra ướt đỏ nửa cánh tay. Lý Mạn Xu choạng vạng lùi một bước, ngậm con dao găm trong miệng dùng tay còn lại cắt xé vải tay áo ra, cột chặt khuy cánh tay.

Không khí càng trở nên căng thẳng hơn.

Lý Mạn Xu đổi chỗ với Tạ Minh Kha để cậu ấy tấn công trước mặt Mục Lăng, còn bản thân mình vây phía sau ép Mục Lăng lùi mấy bước. Không gian xung quanh im ắng chỉ có tiếng bước chân giẫm lên cành cây khô nghe rặng rạc.

Tiếng kiếm va vào nhau không ngừng vang lên. Tạ Minh Kha tiến công áp sát Mục Lăng, dùng sức ép kiếm cô sát người tạo cơ hội cho Lý Mạn Xu một nhát đâm xuyên vai trái Mục Lăng. Mục Lăng nén đau xoay kiếm tấn công Lý Mạn Xu khiến cô ta lùi ra né tránh và vô tình rút kiếm khỏi vai mình.

Lưỡi kiếm hình răng cưa quả thật có tính sát thương hơn lưỡi kiếm trơn bình thường.

Máu tươi từ vết thương ứa ra không ngừng, Mục Lăng ấn chặt lên vết thương. Sắc mặt cô ta lúc quay đầu nhìn Hòa Lam đã trở nên nhợt nhạt. Cô ta cúi người lấy đà, một cước đá tung bụi mù. Khi khung cảnh mờ mịt hiện rõ trở lại thì Mục Lăng đã biến mất.

Hòa Lam cảm thấy rợn người.

“Xem ra, cô ta cũng chẳng phải là dạng người trung thành với cô.” Lý Mạn Xu cười nhạo nói.

Mục Lăng chỉ thuần phục Bạch Tiềm nên việc cô ta đến cứu cô đã là điều khó tin thì nói chi đến chuyện xả thân vì cô. E rằng cô ta còn mong cô rơi lại vào tay kẻ địch. Bởi vì hành động của cô ta ngoài việc nghe theo mệnh lệnh thì còn có thể vì tình riêng mà nghe theo lý lẽ con tim. Ai mà biết được.

Lý Mạn Xu lấy chân đá đá cô.

“Tôi không nhúc nhích được.” Hòa Lam nói.

“Cô giỡn mặt tôi sao?” Lý Mạn Xu giơ chân, dùng mũi giày hất cằm Hòa Lam lên.

Hòa Lam nói: “Đỗ Biệt chích cho tôi thuốc giãn cơ nên cả người rệu rã, một chút sức lực cũng không có nên không tự gượng đi được.”

“Coi như cô nói thật, chẳng lẽ tôi phải công cô sao?” Lý Mạn Xu cười chế nhạo.

Hòa Lam không nói gì thì Tạ Minh Kha cất kiếm rồi kéo tay cô nói: “Đề tôi công.”

Lý Mạn Xu nghe vậy cảm thấy quái lạ, liếc mắt nhìn cậu ấy dò xét, trên môi cô không quên nhếch cười đều. Hòa Lam mặc kệ cô ta nghĩ gì, chỉ cố gượng dậy phối hợp cho Tạ Minh Kha xóc lên lưng an ổn xong lại lên đường.

Xem ra Lý Mạn Xu không biết được hai người bọn họ có quen biết từ trước.

Tạ Minh Kha trầm mặc, trên đường đi không nói gì với Lý Mạn Xu. Hẳn là hai người không mấy quen biết mà chỉ là người cùng chiến tuyến dưới trướng Đỗ Biệt. Nằm trên lưng cậu ấy mà lòng Hòa Lam lại nhen nhóm lên một tia hy vọng.

Những chàng trai ở tuổi Tạ Minh Kha thường năng động nhiệt tình khi gặp người quen chứ không lạnh lùng thờ ơ như cậu ấy.

Hòa Lam ghé vào tai cậu ấy hỏi nhỏ: “Em dẫn chị đi đâu?”

Cậu ấy ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Đến chỗ của Đỗ soái.”

“Không thể thả chị đi sao?” Dù biết hy vọng rất mong manh nhưng Hòa Lam vẫn muốn hỏi. Cô thật tình không muốn lại rơi vào tay Đỗ Biệt một lần nữa. Trực giác nói cho cô biết, đó là một nơi rất nguy hiểm.

Tạ Minh Kha nói: “Em là một người lính.” Một người lính, phải phục tùng quân lệnh.

Hòa Lam nhìn lườm cậu ấy.

Dọc đường Hòa Lam ăn cơm không vô lại còn nhợn mấy lần. Lý Mạn Xu thấy vậy thì cười khinh khỉnh: “Thân người mảnh mai như vậy khiến cho tôi thắc mắc không biết sao cô còn sống được tới bây giờ.”

Hòa Lam miệng rất khát, cô liếm liếm môi thì Tạ Minh Kha đưa cho cô một ống trúc đựng nước.

Hòa Lam khách sáo cảm ơn một tiếng, nhận lấy uống vài ngụm.

“Cô chỉ biết núp sau lưng đàn ông thôi sao?”

Hòa Lam ngẩng đầu liếc cô ta một cái, nấp máy đôi môi, khàn giọng vì mệt mỏi nói: “Tôi biết cô rất ghét tôi nhưng giờ ai cũng mệt rồi, tôi không có hơi sức mà tranh cãi với cô.”

Lý Mạn Xu rất có hiềm khích đối với cô.

Bốn năm trước lúc cùng cô ta học võ trên núi Hòa Lam không hề biết về gia thế của cô ta. Đến giờ cô mới biết cô ta là con gái lớn nhà họ Lý lừng danh đất Nam Giang, vốn là cành vàng lá ngọc nhưng bây giờ giống như một con chó trồn chui trồn nhủi khỏi sự truy sát của người nhà lại còn bị trục xuất khỏi sư môn.

Người gặp nạn như thế cũng chẳng hề chi nhưng với Lý Mạn Xu thì khác, cô ta không chịu nổi khi thấy hoàn cảnh thay đổi và người khác hơn mình.

Thiện Ninh thì sống vui vẻ vô tư hơn cô ta còn Hòa Lam thì hạnh phúc hơn cô ta trong khi bốn năm trước không ai có thể sánh với cô ta cả.

Hòa Lam không biết tại sao Lý Mạn Xu lại trở mặt với người nhà nhưng hẳn là cô ta đã làm chuyện không hay. Cô không đồng tình với Lý Mạn Xu, hay nói cách khác là có phần ghét cô ta. Nhưng cùng là thân con gái thấy cô ta bị người nhà ruồng bỏ để một mình tro bụi lưu lạc xứ người khiến cô không khỏi thấy xót xa.

Biệt thự kia không thể về được nữa. Ba người bọn họ đi ròng rã mấy ngày đường, cuối cùng Hòa Lam được đưa tới một hang núi xa lạ, non xanh nước biếc, nước chảy róc rách, không gian tĩnh lặng sau một chuỗi biến cố khiến cho cô có cảm giác nhớ lại một thời yên bình sống trong trấn nhỏ ở Nam Giang.

Thoáng nghĩ đến đây là địa bàn của Đỗ Biệt, chuỗi suy tưởng miên man của cô liền bị cắt đứt.

Lúc đến nơi thì trời đã nhá nhem, trong thoáng chốc bóng đêm đã sụp xuống.

Hẻm núi này chỉ có lưạ thưa vài ngôi nhà sàn tre dọc theo bờ suối. Nếu đứng trên hành lang người ta có thể soi bóng mình đập dềnh dưới nước.

Thời gian chuyển địa bàn của quân binh gấp rút nên chỉ có thủ lĩnh mới được ở nhà sàn, còn lại quân binh đều phải ở lều tạm xung quanh.

Ban đêm trong hang núi tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có tiếng gió lùa rì rào qua rừng cây và tiếng lửa trại cháy lớp lớp.

Hòa Lam ngồi trong nhà sàn nhìn ra ngoài bóng đêm mờ mịt mà lòng thấp thỏm không yên. Người cô giờ này như rã rệu, không còn chút sức lực.

Lúc chạng vạng, Đỗ Biệt lại cho người đến tiệm cho cô liều thuốc giãn cơ.

“Hòa Lam! Xin lỗi em. Chỉ vì anh không muốn em chạy trốn nữa.” Giọng nói của anh ta vang lên trước, sau đó cửa chính mới mở bung ra. Đỗ Biệt bước vào rồi xoay người đóng cửa khiến cho cho Hòa Lam thấy lo lắng bội phần.

“Em không bị anh làm gì cả đâu chứ?” Anh ta đẩy xe lăn đến bên giường rồi bế cô đặt lên trên. Tiện tay anh ta vuốt mái tóc cô triu mến nói: “Sao em lại muốn rời xa anh? Bây giờ tình hình của hẻm núi cũng không khá hơn anh đâu.”

“Tiệm thế nào?” Hòa Lam buột miệng hỏi.

Trong nháy mắt, sắc mặt Đỗ Biệt âm trầm xuống, đến khi thấy Hòa Lam mím môi cắn chặt răng anh ta mới ý thức được mình đang nắm chặt tóc của cô liên vội vàng buông ra.

“Xin lỗi, anh không cố ý.” Đỗ Biệt xoa giữa trán, giọng nói có phần mệt mỏi.

Hòa Lam nói: “Rốt cuộc Tiệm thế nào rồi?”

Đỗ Biệt trầm mặc một lúc rồi nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ ngập tràn bi thương khiến Hòa Lam có cảm giác như mình có lỗi. Nhưng lòng cô giờ chỉ lo cho Bạch Tiệm nên dù biết sẽ tổn thương Đỗ Biệt thì cô vẫn sẽ hỏi cho tường tận.

Có lẽ con người dù vị tha mấy cũng sẽ có những lúc ích kỷ đến tận tận như vậy.

Đỗ Biệt cũng đã từng là một người anh trai nhỏ rất quan trọng trong lòng cô nhưng thời gian trôi qua vật đổi sao dời thì không ai có thể nắm giữ càn khôn mà không lớn lên được. Vạn vật rồi sẽ đổi dời qua thời gian theo số mệnh tự nhiên, không thể cưỡng cầu như ý được.

Chờ đợi lâu tựa như một thế kỷ Hòa Lam mới nghe được tiếng trả lời của Đỗ Biệt: “Hẻm núi đổi cho Bành Vân Thanh một khu mỏ đã bị khai thác tan hoang. Bành Vân Thanh phát hiện ra được thì cho người săn lùng hẻm núi khắp nơi. Bây giờ tình hình của anh không khá quan lắm nhưng hẻm núi cũng không khá hơn anh đâu. Thế nên anh mới có thể sai lính đi đón em. Mà không ngờ hẻm núi lại cho người đi cướp em như vậy...”

Anh ta nói xong trên môi nở nụ cười khẩy, không biết là hả hê hay là bi ai nữa??!

Thằng nhóc này rất kiên quyết, tuyệt không thua kém anh ta.

Mặc dù trong lòng Hòa Lam rất lo lắng, nhưng cô cố gắng trấn định. Không biết thực sự Bạch Tiệm có làm chuyện như vậy không. Nếu như có làm thì sao cậu ấy lại để cho Bành Vân Thanh dễ dàng phát hiện như thế?

“Tiệm nhất định có suy tính riêng của cậu ấy.”

Giọng nói cô nhẹ nhàng nhưng lại khơi dậy sự ghen tức trong lòng Đỗ Biệt.

Hòa Lam bị ánh mắt của anh ta làm sợ hết hồn, tim đập dồn dập: “Anh muốn làm gì?”

“Làm gì à?” Đỗ Biệt cười lạnh, chụp lấy cùm chân cô để cho cô không thoát được. Chân cô không mang vớ để lộ ra làn da trắng nõn như tuyết làm cho người ta căng phồng dục vọng. Đỗ Biệt nhìn cô chăm chăm, đầu óc anh ta chìm đắm trong ngọn lửa thèm khát, dâng tràn ham muốn xác thịt. Anh ta nhớ lại khung cảnh buổi sáng hôm đó Hòa Lam bị Bạch Tiệm đè lên... Mặc dù Bạch Tiệm nhanh chóng che lại nhưng anh ta đã kịp nhìn thấy da thịt trắng nõn ở bờ vai cô.

Điều đó tựa hồ như một tia chớp sán loáng chợt nở ra bờ nát vế đạo mạo bề ngoài của Đỗ Biệt. Anh ta muốn cô, muốn chiếm đoạt cô, muốn hưởng thụ thân thể trắng trẻo xinh đẹp của cô.

Đỗ Biệt điên cuồng như dã thú, anh ta thờ dục nằm úp lên cô. Anh ta run rẩy lần mò gấu váy Hòa Lam. Sắc mặt trắng bệch, cô thét lên tức tưởi xé tan màn đêm: “Anh điên rồi! Đỗ Biệt! Anh điên rồi!”

Dục vọng của Đỗ Biệt bị kích thích đến cực điểm, anh ta xé quần áo cô ra. Khi nhìn thấy bờ vai nõn nà lộ ra anh ta cảm thấy tim mình đập loạn xạ, nổi gai ốc toàn thân.

“Đừng nhúc nhích, anh sẽ không làm em đau...” Lúc xé quần cô giọng anh ta lạc đi. Vải quần rất mỏng nên anh ta chỉ cần dùng sức một chút là có thể xé toạc một đường dài đến bắp đùi cô.

Hòa Lam dùng hết sức bình sinh đập loạn vào người anh ta dù rằng khi này vừa bị tiêm thêm mũi thuốc.

Lúc này đầu óc Đỗ Biệt đã bị dục vọng chiếm lĩnh, không còn tỉnh táo. Anh ta chỉ nhớ đến cảnh tượng ngày hôm đó cô bị người ta đè lên mà đau lòng, mà giận dữ, mà ghen tuông... không thể nghĩ đến điều gì khác.

“Em có thể để cho hắn ta đụng chạm được thì sao lại không thể cho anh? Đừng sợ, anh sẽ làm em sung sướng...”

...

Bên ngoài bãi đất trống, không gian im ắng, ai cũng có thể nghe thấy tiếng cô gái kêu gào vì sợ hãi. Mấy tên lính dập tắt lửa trại, mập mờ nháy mắt với nhau rồi tản ra ai về lều nấy.

Tạ Minh Kha ngồi bên bờ suối kết chong chóng tre, trong tay cậu ấy là mấy chiếc lá trúc tươi hái trong rừng cách đó không xa. Không hiểu sao cậu ấy không những kết mãi không ra dạng chong chóng tinh xảo như hàng ngày mà còn vụng về làm gãy thân trúc. Cậu ấy cũng cảm thấy thật kỳ quái, thẳng tay quăng đi bộ đó rồi với tay làm lại bộ khác.

Ánh trăng chói sáng ngời trên mặt cậu ấy làm toát ra vẻ lạnh lùng cứng nhắc. Bộ lá trúc thứ hai cũng đứt, cậu ấy ngơ ngác nhìn chiếc lá trong tay mà thần thờ thật lâu.

Trong nhà sàn.

Trần Hòa Lam toát mồ hôi lạnh. Hơi nóng của người đàn ông bên trên phả vào mặt cô, chiếc lưỡi nhóp nhúa trơn trượt liếm cổ cô khiến cô có cảm giác mình như một miếng thịt. Cô thấy ghê người, cảm giác buồn nôn không ngừng dâng lên. Bây giờ Đỗ Biệt là ma quỷ, là kẻ điên.

Hòa Lam tuyệt vọng nhìn lên trần nhà. Cô chưa từng sợ hãi đến như vậy. Dù cô có thét chói tai, đập đá như thế nào cũng vô ích.

Đỗ Biệt đè lên đôi chân nhỏ yếu của cô, dùng sức tách ra. Ham muốn xác thịt dâng trào khiến anh ta suýt chút không cầm cự được nữa. Anh ta đút tay vào dưới lớp vải quần sờ mó đùi cô, dần dà mon men đến 'khu cấm địa'... thì lúc này Hòa Lam cắn lưỡi. Đỗ Biệt tát cô một cái thật mạnh mẽ: “Em điên rồi!”

Hòa Lam la lớn như điên: “Anh giết tôi đi! Anh giết tôi đi!”

Cảnh tượng đêm hôm đó giống như một bóng ma ẩn nấp một góc sâu trong trí nhớ cô bỗng nhiên chọt ủa ra. Mẹ cô bị mấy tên đàn ông thay nhau cưỡng hiếp trong mưa bùn giống như bột mì bị nghiền tới nghiền lui khiến máu tươi theo nước mưa quện thành dòng chảy đến chân cô. Cô chỉ có thể nhìn mẹ bất lực giữa mưa mà không tày nào thoát ra được. Đó chính là cơn ác mộng có thực trong đời Hòa Lam.

Đỗ Biệt buông cô ra. Mặt cô trắng bệch, cả người co ro run rẩy.

“Tiểu Lam...” Đỗ Biệt ôm cô, sờ sờ mặt cô thì thấy toàn thân cô lạnh lẽo như vừa vớt ra từ hầm băng. Cặp mắt cô vô hồn cứ gắt gao nhìn chằm chằm lên trần nhà.

“Em đừng làm anh sợ. Anh thực tình xin lỗi...” Rốt cuộc Đỗ Biệt cũng khôi phục được mấy phần lý trí.

Cửa nhà chọt bị người nào đó đá văng ra.

“Buông cô ấy ra.” Người thanh niên trẻ tuổi đập ánh trăng thông thả bước vào, rút đao ra. Thanh đao hình cung trực tiếp bỏ vào đầu Đỗ Biệt. Anh ta lẩn một vòng né tránh, đụng vào góc tường, đầu phún ra ít máu.

Ánh mắt của Bạch Tiềm sáng quắc, lạnh lùng hơn cả ánh trăng treo ngoài kia. Cậu dứt khoát cầm đao xuống nền rồi bước tới cởi áo khoát của mình bao bọc Hòa Lam rồi ôm cô lên. Thân người cô lạnh lẽo, quần áo rách tả tơi, trên cổ cô hằn một đường bầm tím.

Bạch Tiềm giận run người chỉ muốn vung đao chém chết Đỗ Biệt cho hả giận.

Đỗ Biệt bị cậu nhìn đầy hận ý thì chột dạ, cộng thêm có tật giật mình làm khí thế của anh ta yếu đi không ít.

Bên dưới nhà truyền đến tiếng đánh nhau, binh lính hai bên đã giao chiến.

“Mày nhất định phải chết.” Bạch Tiềm cười nhếch miệng, ánh mắt nhìn Đỗ Biệt như một người đã chết.

Rốt cuộc Đỗ Biệt cũng khôi phục lại trạng thái bình thường. Khuôn mặt lộ ra vẻ kích động có phần hiếu thắng: “Cũng chưa chắc. Chúng ta nên ngồi xuống thương lượng một chút.”

“Tao và mày chẳng có gì để nói.” Bạch Tiềm rút đao ra phóng thẳng về phía trước. Thân phi tiêu tức khắc xuyên qua bả vai Đỗ Biệt, cắm chặt trên tường.

“Suýt chút nữa mày đã hãm hiếp người phụ nữ của tao thì tao không còn gì để thương lượng với mày nữa.” Bạch Tiềm lấy lại vẻ bình tĩnh, lắng nghe tiếng giao tranh bên ngoài đã im bặt. Đỗ Biệt cũng nghe thấy nên trong lòng càng lo sợ hơn.

Bả vai bị thanh đao cắm chặt vào bờ tường khiến anh ta không thể động đậy, sắc mặt anh ta ngày càng trắng bệch.

Nhưng bộ dạng bị mất máu giữa giữa của anh ta lại làm mềm lòng Bạch Tiềm.

Cậu nhếch miệng cười hà hà. Nếu không phải mặt hấn ta trắng bệch không còn chút máu thì cậu sẽ tặng thêm một đao để hấn ta sớm đi chào Diêm Vương.

Phía ngoài hành lang, Tạ Minh Kha thu đao dựa vào tường khẽ thở.

Mục Lăng nhảy phóc xuống từ nóc nhà, nhảy mắt với cậu ấy rồi rời khỏi hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Trong nhà sàn.

Hòa Lam nằm trên giường ngủ thiếp đi. Về mặt cô vẫn căng thẳng lo lắng không yên. Tay cô gắt gao chụp lấy cánh tay cậu, như người sắp chết đang cố níu lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

Bạch Tiềm đi nhún khăn nóng vắt khô rồi tỉ mỉ lau người cô. Cậu lau sạch mồ hôi trên trán rồi chuẩn bị thay đồ cho Hòa Lam thì cô bỗng chụp tay cậu lại: “Đừng! Đừng chạm vào người tôi!”

“Chị! Em là Tiềm...” Bạch Tiềm ngồi lên giường, một tay ôm cô vào lòng, một tay nhẹ nhàng lau mồ hôi cho cô. Hòa Lam chợt tỉnh ngủ, liều mạng giằng co đẩy cậu ra.

Bạch Tiềm dù chết cũng không buông tay, thỏ thẻ nói: “Chị, là em nè! Chị đừng sợ. Không ai dám ức hiếp chị nữa đâu.”

Một lúc sau, Hòa Lam mới nhận ra giọng nói của cậu, ngơ ngác mở mắt nhìn cậu đến sững sờ, “Là Tiềm sao?” Cô có cảm giác như đang ở trong mơ.

“Đúng vậy. Là em!” Bạch Tiềm cầm tay cô áp vào mặt mình, để cho cô cẩn thận sờ mặt mình: “Là em, không phải là ai khác hết, chị đừng sợ nữa.”

Bao nhiêu nhớ thương, bao nhiêu uất ức sợ hãi đè nén trong lòng Hòa Lam rốt cuộc cũng bộc phát ra toàn bộ. Cô nhào vào lòng Bạch Tiềm khóc òa lên. Giọng cô run run pha lẫn sự yếu đuối và đau khổ đến cùng cực. Thân người cô vốn mỏng manh, lại thêm bị dọa đến vậy trông càng giống như con vật nhỏ bị hoảng sợ bất lực. Hai tay cô vịn chặt bờ vai cậu như thể cậu là tất cả để cho cô dựa vào.

Bạch Tiềm càng thấy ray rứt, đau lòng vì cô. Cậu chỉ hận không thể đem cô nhét vào trong lòng mình mà nâng niu bảo vệ, để cho cô không phải chịu đựng thêm một chút tổn thương nào nữa.

Mí mắt đầm nước của Hòa Lam tựa như dính một hàng viên trân châu tinh xảo. Bạch Tiềm luống cuống vội vàng giúp cô lau đi. Cậu nâng cằm cô lên nói: “Không cho khóc nữa. Có em ở đây rồi.”

Hòa Lam vui đùa vào lòng ngực cậu, ôm thật chặt khiến nước mắt nước mũi đều trét đầy lên người cậu. Cô thỏ thẻ: “Sao giờ em mới đến? Chị... mấy ngày nay chị rất sợ... rất sợ...”

“Tôi bây giờ mà vẫn còn sợ sao?” Bạch Tiềm vuốt vuốt mái tóc xõa dài của cô rồi nói tiếp: “Em đã đến đây rồi thì sẽ không rời chị đi đâu nữa. Còn cái tên họ Đỗ kia em sẽ khiến cho hấn ta phải trả cái giá thật đắt.”

Nhắc tới cái tên này, Hòa Lam càng rõ ràng run sợ. Lòng trên mu bàn tay và cả tóc gáy đều dựng lên. Cô bặm môi cắn răng thật mạnh.

“Đừng tự cắn mình.” Bạch Tiềm vuốt ve bờ môi cô rồi nâng cằm cô lên dịu dàng nói: “Lỡ cắn bị thương thì làm sao?”

Hòa Lam tròn tròn mắt nhìn cậu, cô không biết nên đáp lại như thế nào.

Nhìn bộ dạng cô ngơ ngác giống như những ngày còn ở Vân Thành, Bạch Tiềm cười hiền. Đôi mắt cô sáng như vậy, con người cô dịu dàng như vậy, ngoan hiền như vậy... Hòa Lam chính là Hòa Lam của cậu ngày nào, làm cái gì cũng thấy đáng yêu.

Cậu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Hòa Lam. Dù bàn tay của cậu thô ráp, cô cũng không hề né tránh.

Có cậu ở bên cạnh Hòa Lam thấy rất an tâm, nỗi sợ hãi bất lực trong giấc mơ cũng dần tiêu biến. Nhưng đã một ngày một đêm rồi cô chưa có ăn gì nên giọng nói cô phàn thều thảo yếu ớt: “Tiềm, chị... chị không có...”

“Sao?” Bạch Tiềm nhắc bổng cô lên, dựa vào tường để cho cô ngồi lên đùi mình.

Hòa Lam mấp máy đôi môi tái nhợt, ấp úng nói: “Chỉ không có cho anh ta đụng vào... Em tin chị đi...”

“Nói cái gì vậy?” Vẻ mặt Bạch Tiềm trở nên sượng cứng, lạnh lùng.

Nước mắt Hòa Lam lặng lẽ chảy thành dòng trên đôi gò má nhợt nhạt. Cô thì thầm trong tức tức: “Chỉ cho một mình em...”

“Về sau không cho chị nhắc đến chuyện này nữa.” Bạch Tiềm cảm thấy lòng mình đau như muối xát kim châm, cậu càng ôm xiết lấy cô. Người ta vẫn thường nói nam nhi chỉ chí thà đổ máu chứ không đổ lệ nhưng khi nhớ tới biến cố vừa qua mắt Bạch Tiềm không khỏi ươn ướt. Cậu luôn cho rằng Hòa Lam quá đỗi nhạy cảm, hờ ra là khóc hờ ra là suy nghĩ lung tung thế nhưng cậu luôn tự nhủ lòng mặc kệ thế nào cậu cũng sẽ không buông tay, sẽ luôn bao bọc cô an toàn, sẽ bên cô đi cùng trời cuối đất đến hết cuộc đời. Thế nhưng lần này cậu đã để cho cô phải chịu tổn thương, uất ức.

Cùng cô kết hôn, sanh con đẻ cái là mơ ước của cậu từ thời niên thiếu. Từ khi cô còn mơ hồ mọi thứ thì cậu đã hoạch định cho tương lai. Một tương lai của chung hai người, ngày ngày sớm tối có nhau, cùng nắm tay nhau đi đến cùng trời cuối đất, mãi mãi không chia lìa.

Một đời một kiếp bên nhau.

Sống mà không có Hòa Lam cậu không biết phải sống làm sao.

Cậu càng đau lòng thì càng hận Đỗ Biệt. Cậu chỉ hận không thể lập tức xé thịt, lột da, rút gân, băm vằm hán ta cho chó ăn.

Nhưng nếu làm như vậy thì quá dễ dãi với hán ta rồi.

Trong bóng tối Bạch Tiềm khẽ thở hắt ra.

Tinh thần Hòa Lam đã khá hơn rất nhiều. Sau khi ăn một ít cơm cô đã ngủ mê man trong lòng cậu.

Bạch Tiềm giúp cô kéo mền đắp kín, thấy cô đã ngủ say cậu mới dợm chân bước ra ngoài.

Đêm mưa, không gian bốn bề lạnh lẽo. Trong rừng trúc ánh sáng loang lổ, trên mặt đất chập chờn bóng cây lá rung rinh.

Trong màn đêm yên tĩnh chợt đâu đó vang lên mấy tiếng 'bằng bằng', âm thanh thanh thúy vang dội.

Đôi chân Mộc Lăng mềm nhũn, khụy trên mặt đất. Hai bên gò má cô đỏ bầm lên, lòng bàn tay cũng đau đến tê dại. Dù là ai đi nữa, nếu tự mình dùng sức bạt tay liên tục thì cũng không khỏi đau rất nhức nhối.

“Sao lại ngừng rồi? Tiếp tục đi!” Bạch Tiềm đôi tư thế, ngồi dựa vào bụi trúc già, lơ đãng khảy khảy móng tay cho sạch sẽ.

Mộc Lăng run rẩy nhưng không do dự tiếp tục tự bạt tay vào má mình. Chỉ trong chớp lát khóe miệng cô đã rịn ra máu, hai bên má sưng mọng như hai quả đào.

Bạch Tiềm giờ chân nâng cầm hất mặt cô ta lên.

“Đã biết sai chưa?”

Đến lúc này Mộc Lăng vẫn kiên quyết không thừa nhận, cô cắn răng nói: “Thuộc hạ không biết”

Bạch Tiềm rút chân, đứng dậy đi chậm rãi vòng quanh cô. Cậu chỉ im lặng đi mấy vòng nhưng Mộc Lăng cảm thấy tim mình như đã nhảy ra khỏi lồng ngực. Thình lình cậu giơ chân đạp lên vết thương phía sau lưng cô ta, hung hăng đè cô ta xuống đất bùn. Mộc Lăng cố gắng giãy giụa nhưng trong cơn chói với cô ta chỉ chộp được mấy nhánh cây khô vùi trong bùn đất. Cô ta gắng gượng để đầu mình không vùi vào bùn, cổ cô ta mỏi rã rời nhưng vẫn không thoát được bởi cậu đã dùng hết sức để đạp.

Mộc Lăng cảm nhận được vết thương sau lưng lại bị rách ra, dòng máu ấm nóng từ từ chảy ròng ròng dọc theo vết chém.

Bạch Tiềm giống như đang đạp lên một bức tượng gỗ khiến cho cô đau đớn đến nỗi hai hàm răng cắn chặt mấy cũng run lên.

“Đau không?” Một tay cậu đỡ lồng ngực mình, một tay nắm tóc cô kéo ngược lên.

“Mới như vậy mà không chịu nổi rồi. Còn tôi thì sao sao đây? Cô có biết tôi đau nhiều như thế nào không?”

“Anh... anh cũng bị thương sao?” Mộc Lăng cắn chặt bờ môi, nhìn cậu bằng ánh mắt lo lắng thay vì oán hận.

“Vết thương của cô là vết thương ngoài da. Còn vết thương của tôi là vết thương ở trong lòng. Cô có biết tôi đã lo lắng nhiều đến mức nào không? Tôi lo đến nỗi muốn điên lên. Nếu như cô ấy mất một cọng tóc...” Cậu ngồi khụy xuống nâng cầm cô ta rồi nhìn thẳng vào mặt cô ta nói: “Đừng coi tôi như một thằng ngu. Với năng lực của cô thì vết thương này thấm thía gì. Có sao cô có thể bỏ lại cô ấy cho kẻ thù mà bỏ chạy? Nếu như không phải cố tình muốn bỏ rơi cô ấy thì tôi không nghĩ ra còn có lý do nào khác.”

Ý nghĩ hèn mọn trong lòng cô ta đã bị cậu nhìn thấu nên Mục Lăng sợ hãi gục đầu cúi mặt.

Bạch Tiềm cười hỏi: “Cô rất thích tôi có phải không?”

Mục Lăng không dám trả lời.

Bạch Tiềm nhếch mép nói dứt khoát: “Mà tôi thì vĩnh viễn không thể thích cô được.”

Mục Lăng ngồi ngầy ngốc thần thờ, mặt trắng bệch.

Bạch Tiềm quan sát thấy nét mặt cô ta như vậy cậu thấy trong lòng vô cùng sáng khoái. Cậu muốn để cho cô ta thấu hiểu nỗi đau tinh thần vạn phần khó chịu hơn nỗi đau thể xác ra sao.

Bỗng cậu chợt nhớ tới giây phút gặp lại Hòa Lam. Nếu cậu đến trễ một chút nữa thì... Con giận dữ trong lòng cậu cứ thế mà dâng trào, bộc phát ra ngoài bất chấp việc duy trì hình tượng bấy lâu nay.

Bạch Tiềm buông cô ta ra nói: “Từ đây về sau cô có trách nhiệm bảo vệ cô ấy. Nếu cô ấy mà mất một sợi tóc thì cô cũng đừng về gặp tôi nữa. Hoặc là... ngay lúc này đây cô hãy rút đi, đừng để cho tôi gặp lại cô. Chọn một trong hai! Cô chọn đi!”

Mục Lăng chọn phương án đầu.

Lúc Bạch Tiềm dọm chân rời đi, Mục Lăng chợt gọi cậu lại.

Cậu ngạc nhiên quay lại với vẻ mặt đầy nghi hoặc. Cậu không nghĩ là cô ta còn điều gì chưa kịp nói với cậu.

“Thật ra tôi cũng không ghét bỏ gì cô ta, mà lúc đó nhất thời u mê như bị ma xui quỷ xúi nên mới có hành động lỗ mãng như thế.” Cô ta cũng thấy chán ghét chính mình khi cố tình chơi xấu Hòa Lam như vậy. Nếu có thể cô ta tình nguyện so kiếm cao thấp với Hòa Lam. Nhưng chỉ một bước suy tính sai lầm đã dẫn đến hậu quả thê thảm như hôm nay. Đến lúc này cô ta mới nhận ra bản thân mình cũng là thân nhi nữ thường tình.

Bạch Tiềm vẫn chưa hiểu rõ ý của cô, nhưng cũng không muốn phí thời gian để tìm hiểu kẻ thêm nữa.

Mục Lăng đứng dậy, thành tâm cúi đầu trước mặt cậu: “Xin lỗi anh!”

Con giận trong lòng Bạch Tiềm đã vơi đi không ít. Nhớ đến những ngày cô ta đi theo mình trừ khử kẻ thù, tiêu diệt quân địch Bạch Tiềm thấy không được tự nhiên mà quay đầu lại nhìn cô ta một cái. Một lúc sau cậu mới rời đi, giọng cậu bình tĩnh theo nhịp bước nói: “Tự xử lý cho tốt đi!”

Có lúc cậu cảm thấy mình rất kích động. Chỉ cần dính dáng đến Hòa Lam là cậu không có cách nào khống chế được. Trong lúc tra khảo vừa rồi cậu thật sự có thể bóp gãy cổ họng Mục Lăng.

Cô ta đã đi theo cậu nhiều năm rồi, là thuộc hạ trung thành nhất của cậu. Nhưng trên đời này thực sự không có gì có thể so với Hòa Lam. Hòa Lam là người thân duy nhất, là người cậu yêu thương nhất, là người quan trọng nhất trong lòng cậu mà không gì có thể thay thế được.

Cậu biết rõ tính tình Mục Lăng nên biết rõ cô ta không phải loại người như vậy. Cô ta chỉ nhất thời hồ đồ chứ không cố tình hãm hại Hòa Lam. Tuy nhiên cậu nhất định vì Hòa Lam mà xử lý tới nơi tới chốn. Có lẽ đây là suy nghĩ rất ích kỷ nhưng cậu lại không khống chế được.

Theo lý trí cậu nên trừng phạt Mục Lăng nhưng không đến mức tàn nhẫn như vậy vì sẽ khiến thuộc hạ của mình thất vọng, mất lòng tin vào thủ lĩnh. Theo tình riêng thì cậu đã đem Mục Lăng băm thành trăm mảnh vì cô ta đã không bảo vệ tốt cho Hòa Lam.

Về điểm này, lòng cậu thấy mâu thuẫn giữa áy náy và căm hận nhưng đến cuối cùng cậu vẫn dựa theo cảm tính mà hành xử.

Về phần Đỗ Biệt... Hắn ta mới chính là kẻ đầu sỏ gây ra việc đau lòng này.

Trong lòng Bạch Tiềm âm thầm tính toán.

Một đêm yên tĩnh cứ thế trôi qua, trong hẻm núi không có động tĩnh gì dù chỉ là một cơn gió.

Sáng sớm, lúc Hòa Lam thức dậy thì thấy Bạch Tiềm đã không ở bên cạnh cô, tìm cô đập thình thịch vì lo lắng. Chân không kịp mang giày cô đã xuống giường, phóng ngay ra cửa. Vội vội vàng vàng khiến cô vấp ngã. May nhờ có một bàn tay chia ra đỡ lấy cô, giúp cô đứng vững.

Hòa Lam quay đầu nhìn lại, là Mục Lăng với gương mặt lạnh thường ngày.

“Cảm ơn.” Cô khẽ nói.

Mục Lăng quay đầu, trên vẻ mặt cô ta mang theo vài phần nghi hoặc. Trên đời có kẻ ngu ngốc đến vậy ư? Rõ ràng mình đã hại cô ta nhưng cô ta lại cư xử với mình đến mức cảm động rơi nước mắt. Chuyện hoang đường như vậy thật buồn cười... nhưng Mục Lăng muốn cười cũng cười không nổi.

Lần đầu tiên cô ta đưa mắt quan sát Hòa Lam một cách tỉ mỉ.

Mái tóc dài mềm mại đen nhánh phủ xuống bờ vai, khuôn mặt sáng bóng nhỏ nhắn, làn da trắng như tuyết không có tạp sắc. Dung mạo xinh đẹp cũng không có gì đặc biệt nhưng khiến người đối diện càng nhìn càng thoải mái. Đôi mắt cô ta trong veo khiến Mục Lăng có thể thấy bóng mình trong đó nên vẻ mặt cô càng thêm mất tự nhiên.

Có lẽ bởi vì vậy nên Bạch Tiềm mới yêu thích cô ta nhiều như thế.

Nhưng đàn ông đều yêu thích mẫu con gái như vậy sao?

Cô bấu môi buống bình xem thường.

“Tiềm đi đâu rồi? Cô có biết không?” Hòa Lam do dự một lúc rồi hỏi cô ta.

Mục Lăng liếc xéo cô rồi hần học xóc kiểm ra trước ngực, khoanh tay ôm kiểm lơ đãng đáp: “Làm sao tôi biết được?”

“Không phải cô là cận vệ của cậu ấy sao?”

Mục Lăng thầm nghĩ trên đời sao có người ngu ngốc thế chứ. Cô ta không nhịn được cười xem thường Hòa Lam nói: “Sao phiền quá? Tôi đâu phải lúc nào cũng hầu cận anh ấy. Hiện nay nhiệm vụ của tôi là bảo vệ cô. Tôi chỉ muốn an phận, không muốn tự rước thêm rắc rối.”

Sau khi nói xong, Mục Lăng mới thấy hối hận. Lần đầu tiên cô ta có cảm giác mình nhiều lời khi trò chuyện cùng một cô gái khác.

Xem bộ dáng, cô ta thật sự biết võ công?

Mục Lăng nhớ lại lần trước cùng cô so kiếm, rõ mồn một như mới ngày hôm qua thôi. Chỉ đấu qua mấy đường kiếm nhưng với kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm của cô ta mà phán đoán thì có thể thấy được trình độ kiếm pháp của Hòa Lam. Tuy chiêu thức của cô ta tinh thông nhưng lực chống đỡ chưa đủ mạnh, mà sự chịu đựng không lâu chính là nhược điểm trí mạng.

“Sao lại nhìn tôi như vậy?” Hòa Lam buột miệng hỏi.

Tuy chuyện hôm trước Hòa Lam vẫn canh cánh bên lòng nhưng đến giờ cô vẫn không ghét bỏ Mục Lăng.

Có cô ta canh chừng ngoài cửa cô cũng bớt lo sợ. Mấy ngày nay thời tiết trong hẻm núi trở lạnh, Hòa Lan yên ổn nằm trong phòng trùm mền thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Tối đến, Bạch Tiềm trở lại thăm cô. Cậu cởi quần áo rồi chui vào chăn. Vừa sờ trúng tay cô, cậu giật mình hỏi: “Sao lạnh vậy?”

Hòa Lam nói: “Đâu có. Cũng ấm áp mà.”

“Thế này mà ấm áp à? Lạnh như cục đá ấy.” Bạch Tiềm đẩy cô vào góc giường, vừa ôm lấy cô, vừa giúp cô xoa tay nắn chân. “Làm như thế này có thấy ấm lên chút nào không?”

Hòa Lam hồng hồng đôi má đáp: “Ấm hơn một chút rồi.”

“Vậy thì tốt. Ban ngày không có xảy ra chuyện gì chứ?”

Hòa Lam lắc đầu: “Mọi thứ đều tốt.”

Bạch Tiềm cười cười nhéo mũi cô: “Vậy thì em an tâm rồi. Từ nay về sau chị phải ngoan một chút, đừng đi lung tung nữa nếu không em biết đâu mà tìm. Tìm không ra em sẽ điên mất.”

“Cũng phải... Tiềm, xin lỗi em.”

Nhìn bộ dạng cô nhận lỗi trông thật đáng yêu, Bạch Tiềm thấy lòng mình vui phơi phới. Thừa dịp cô không chú ý, cậu hôn lên vào má cô. Mặt Hòa Lam bỗng đỏ bừng, cô ngoan ngoãn để cho cậu đắp mền ôm ngủ.

Cả người cô bị cậu ôm sát vào lòng, dán chặt lên da thịt nhẵn nhụi của cậu, cô cảm thấy tim mình rung động như thiếu nữ mới biết yêu. Bạch Tiềm ghé sát vào tai cô thì thầm: “Ồ đây có cái gì là lạ nè? Đập thình thịch luôn!”

“Không có.”

“Không có gì?”

“Không có gì cả!” Hòa Lam hờn dỗi.

Bạch Tiềm thấy lòng vui rộn ràng. Cậu dịu dàng ôm cô chặt vào lòng thủ thỉ: “Mấy hôm nay chúng ta sẽ ở lại đây nên chị đừng chạy loạn, có biết không?”

“Không đi sao?” Nơi này chính là địa bàn của Đỗ Biệt.

Trong bóng đêm, Bạch Tiềm cười bí hiểm: “Tên họ Đỗ đó nói muốn hợp tác cùng em đối phó Bành Vân Thanh. Em đồng ý rồi.”

Chuyện này thực sự ngoài dự tính của Hòa Lam. Trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh Đỗ Biệt điên cuồng khiến cô không khỏi sợ hãi siết tay Bạch Tiềm. Cậu vuốt vuốt tóc cô trấn an: “Chỉ là tạm thời thôi. Chị yên tâm, đầu của hắn ta sớm muộn gì cũng là của chị.”

“Không, chị không phải nói chuyện này...” Bạch Tiềm xoay mặt cô qua, dùng nụ hôn bịt miệng khiến cô không có cơ hội nói tiếp.

Cậu nâng niu hôn lên đôi môi mềm mại của cô, hôn lên mí mắt, chân mày, hôn lên trán rồi hôn đều khắp mặt, cả hơi thở thơm tho của cô cậu cũng không bỏ qua.

Trong lòng Bạch Tiềm lúc này rõ hơn ai hết, chờ cậu ra tay rồi thì người đó sẽ sống không được bao lâu nữa đâu.

Hòa Lam bị cậu tấn công liên tục, mới một lúc đã cảm thấy toàn thân lâng lâng vô lực. Đến khi cô bị cậu lật người đè lên, hung hăng chủ động lột sạch thì cô mới lấy lại được ý thức hét toáng lên. Bạch Tiềm lém lỉnh bịt miệng cô để cho cô chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô kích thích... Cậu vừa dùng miệng cắn mút phần mềm mại bên trên vừa dứt khoát cắm sâu ngón tay thăm dò vào bên dưới khiến cho Hòa Lam trong phút chốc trở nên xụi lơ đờ đẫn.

Mồ hôi rịn ra trán làm mấy sợi tóc mai của Hòa Lam dính bết lại. Cô lại nhìn cậu bằng ánh mắt yếu đuối ngay đại khiến cậu cảm thấy bản lĩnh đàn ông như được khích lệ, cậu không ngừng dùng sức giãy xéo thân thể cô.

Đôi chân nhỏ nhắn mềm mại bị cậu tách ra hai bên để vật cứng rắn hùng dũng của cậu mạnh mẽ tiến vào... Cô chỉ biết cong người lên đón nhận, hai bàn chân đưa ra giữa khoảng không không ngừng lúc lắc theo nhịp động thân.

Khi sắp đạt cao trào Bạch Tiềm thô bạo dùng cả hai tay ôm trọn đầu cô, bên dưới hung mãnh tăng tốc khiến cho cô thờ hờn hờn ôm chặt lấy cậu, móng tay bén nhọn cào lên da lưng cậu để lại vết xước sâu hẳn một đường chỉ máu. Không bao lâu sau cậu không kiềm nén được nữa mà ôm xiết lấy cô run rẩy bắn vào sâu bên trong cô. Hòa Lam cũng cảm nhận được từng đợt từng đợt chất lỏng nóng ấm của mình vọt ra, sau đó cô mơ hồ ngất đi.

Bạch Tiềm nằm trên người cô thở dốc. Tận hưởng cảm giác sướng khoái mê người sau khi phát tiết, cậu ôm cô vào lòng và ngắm ánh trăng ghé vào khung cửa sổ, cậu thấy ánh trăng hôm nay dường như cũng vui tươi hơn. Cậu mỉm cười hài lòng rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Chương này ôn lại chút tình sau những ngày xa cách nên cậu em có phần thô bạo một chút cho thỏa lòng... Các bạn chờ đợi H lâu ngày rồi hé, giờ đã có thể xem đã mất một chút..

Chương kế tiếp sẽ bắt đầu ngược những nhân vật phụ. Còn nữa, thịt kho hột vịt ăn lâu ngày cũng chán nên tui sẽ thêm chút mới mẻ bằng kê thứ ba. Chúc các tình yêu ăn canh thanh mát, bổ khỏe dạ dày nhé.

Lời của editor: Cảnh H vừa qua editor đã tự ý để cho nữ chính cũng đạt được cao trào. Tác giả à, bà có thể giận tui nhưng tui không thể để Hòa Lam thiệt thòi trong cuộc chiến gối chăn hoài được. Chính bà vốn hiểu rõ 'tiểu biệt thắng tân hôn' mà lị. Khe khe khe...

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Bạch Tiềm đã quyết định hợp tác với Đỗ Biệt nên Hòa Lam tạm thời phải ở lại trong hẻm núi này. Mục Lăng ngày đêm canh giữ bên ngoài nên không có ai đến làm phiền hay gây bất lợi gì cho cô. Hòa Lam thấy yên tâm hơn nhiều.

Mấy ngày nay Bạch Tiềm hay đi sớm về trễ dường như đang dự tính kế hoạch gì đấy. Cậu không nhắc đến nên cô cũng không hỏi nhưng lòng không tránh khỏi lo lắng cho cậu.

Mặc dù rất bận rộn nhưng mỗi buổi trưa cậu đều tự mang bánh nướng hạt thông tới, đút cho cô rồi dịu dàng hỏi: “Ăn ngon không?”

“Ngon.” Hòa Lam gật đầu.

“Thật không?” Cậu nắm lấy ngón tay cô rồi liếm liếm mút mút. “Ngọt ngọt!”

Hòa Lam xấu hổ vội đổi đề tài nói: “Em bận rộn như vậy thì không cần mỗi ngày đều đến thăm chị.”

“Em không đến thăm chị, chẳng lẽ ngày ngày em nên đến ngắm cái tên họ Đỗ đó sao? Thấy hắn là ăn không vô rồi!”

Hòa Lam nhin không được cười nói: “Đừng để tổn hại sức khỏe.”

Nỗi ám ảnh về Đỗ Biệt đã dần nguôi ngoai trong lòng Hòa Lam. Điều quan trọng bây giờ là cô có Bạch Tiềm bên cạnh nên cô sẽ không lo tưởng viễn vông nữa. Còn về Đỗ Biệt, ấn tượng về anh ta càng ngày càng mờ hồ, cô cũng không biết vì sao. Có lẽ cô tin rằng chuyện tày đình hôm trước sẽ không xảy ra lần nữa. Và lại cô vốn có bản năng trốn tránh giống như cô đã chọn cách trốn tránh và quên đi nỗi đau tan nhà nát cửa năm ấy.

“Cũng không bao lâu nữa mọi chuyện sẽ kết thúc. Đến lúc đó em sẽ dẫn chị trở về.” Bạch Tiềm vừa nói vừa nắm tay cô, dùng bàn tay to lớn của cậu bao bọc bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn của cô. Hòa Lam cảm thấy không chỉ lòng bàn được sưởi ấm mà lòng cô cũng cảm thấy ấm áp vô cùng. Lúc này đây cô thấy yên tâm hơn bao giờ hết, không còn sợ hãi bất kỳ điều gì. Cô nhìn vào đôi mắt cậu mà tin chắc rằng những vấn đề trước mắt cậu có thể giải quyết một cách nhẹ nhàng, chỉ là vấn đề thời gian. Cô chọn lựa tin tưởng cậu tuyệt đối.

Nhưng cô không tránh khỏi những lúc thấy lo lắng. Đặc biệt khi Bạch Tiềm đi ra ngoài, cô cảm thấy bầu không khí xung quanh trở nên căng thẳng.

Nếu như không có gì phức tạp thì sao Tiềm lại bận rộn như thế? Theo tính cách của cậu ấy thì cậu ấy nên thờ ơ mới phải. Hòa Lam nghĩ đi nghĩ lại vẫn nghĩ không ra.

Tối nay nhìn ánh trăng sáng soi lên vách núi phản xạ tia sáng lờ mờ xuống thung lũng trong không gian bốn bề im ắng tạo cho người ta có cảm giác quanh quẩn cô liêu.

Hòa Lam đứng trên hành lang ngắm cảnh sắc bên ngoài mà ngẩn ngơ: Dòng suối trong vắt lạnh lẽo, bên bờ mọc lên từng đóa súng trắng điểm màu tím u buồn, trên bờ là rừng trúc âm u chạy dọc theo con đường mòn sâu hun hút. Tất cả chập chờn dưới ánh trăng vẽ nên một bức tranh đẹp kỳ bí. Hóng gió một lát, Hòa Lam lại nâng váy đi xuống lầu. Đã nhiều ngày không đi ra ngoài, xương cốt cô cũng trở nên cứng ngắt.

Lúc xuống nhà cô mới phát hiện Mục Lăng không có bên cạnh. Mấy ngày qua cô ta vẫn luôn canh chừng cô một tất cũng không rời nhưng hôm nay không thấy bóng dáng cô ta đâu, Hòa Lam rất bất ngờ. Không có cô ta, một mình cô đi ra ngoài thật sự không an toàn... Hòa Lam nghĩ tới lời Bạch Tiềm dặn dò liền nhắc váy ngoan ngoãn đi lên lầu.

“Xin chờ một chút.” Sau lưng có người gọi cô, giọng nói trong trẻo nhu hòa.

Hòa Lam quay đầu lại nhìn thì thấy Tạ Minh Kha thân hình cao ráo, thân vắt kiếm dài sau lưng, trong đêm tối bóng cậu ta kéo thành một vệt dài trên thảm cỏ.

“Xin phép quấy rầy một chút. Có thể tìm một chỗ để nói chuyện được không?” Giọng cậu ta nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng như ánh trăng kia. Mút ngón tay thon dài của cậu ta nắm chuôi kiếm hết sức tự nhiên.

Hòa Lam không ngờ là cậu ta nên sững sờ tại chỗ. Trước đây cậu ta vốn là người của Đỗ Biệt. Hiện tại bọn họ có quan hệ hợp tác nên cũng không thể coi là đối địch. Dù như thế nhưng trong lòng cô thấy có chút kỳ quái vì dù sống chung nhưng ít khi cậu ta chủ động nói chuyện với cô huống hồ gì cậu ta lại nói chuyện trịnh trọng như thế này.

Con đường nhỏ uốn lượn quanh co tựa như nỗi lòng đầy thắc mắc của Hòa Lam lúc bấy giờ. Tạ Minh Kha đi trước, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng cứ đi hoài không thấy dừng lại, Hòa Lam không thể làm gì khác hơn ngoài đi theo cậu ta. Đi xuyên qua rừng trúc đến một bãi đất trống phủ đầy lá khô, bên cạnh là một cái ao nhỏ núp dưới tàn cây cao, ánh trăng chiếu xuống nửa vòng ao tạo nên hình lưỡi liềm huyền bí.

Đi đến bên bờ ao cậu ta dừng lại.

Hòa Lam đi tới chỗ cậu ta buột miệng hỏi: “Em có chuyện gì muốn nói với chị?”

“Chuyện Đỗ Biệt và Bạch Tiềm chị có biết hết không?” Tạ Minh Kha trầm ngâm ngắm nhìn mặt nước tĩnh lặng một lúc rồi quay đầu nhìn cô hỏi.

“Bọn họ có chuyện gì?” Hòa Lam rút cuộc tìm được người để hỏi thăm ngọn nguồn nỗi lo lắng trong lòng mấy ngày qua.

Tạ Minh Kha chậm rãi nói: “Thế lực của Bành Vân Thanh ở Tam Giác Vàng không cần nói chắc chị cũng biết. Hiện nay Đỗ Biệt đã mất đi căn cứ của mình nên không phải là đối thủ của lão, ngay cả Bạch Tiềm có lợi hại hơn nữa thì cũng giống như rồng mất đầu mất móng vuốt. Dù tiền tuyến có binh lực tinh anh nhưng binh dụng và lương thực hậu phương không chắc sẽ trụ được bao lâu nữa.”

Hòa Lam hiểu dụng ý của cậu ta, “Tại sao lại nói với chị vấn đề này?”

Tạ Minh Kha quay đầu lại, đôi lông mi thon dài khẽ cúp xuống mặc cho ánh trăng phủ lên màu trắng bạc, gương mặt hiện lên vẻ tự ti: “Em không muốn chờ chết.”

“Em muốn trốn đi sao?”

“Em chưa bao giờ vừa lâm trận đã bỏ chạy.” Cậu ta hơi cau mày, thở hắt ra. “Em biết được một kho hàng, có lẽ có thể giúp được bọn họ.”

“Vậy... Tại sao em lại tới tìm chị?” Hòa Lam càng không rõ ý định của cậu ta.

Tạ Minh Kha nói: “Trước khi chết, cha em đã để lại cho em một tấm bản đồ. Đó cũng chính là vật mà cha mẹ chị lưu lại khi còn sống. Chuyện năm đó, chắc chị cũng biết một chút. Tấm bản đồ này vẽ đường dẫn đến kho hàng năm đó.”

Chuyện Hòa Lam không muốn nghe nhất lại được nhắc đến khiến cho mặt cô trở nên trắng bệch, đôi môi cũng nhợt nhạt. Tạ Minh Kha thấy vậy thì hoảng hốt chụp đỡ hai vai tránh cho cô khụy ngã.

“Chị không sao chứ? Nếu không khỏe thì để em đưa chị về.”

Hòa Lam gạt tay cậu ta ra nói: “Không sao.”

“Chị đừng nghi ngờ, hàng đó không phải ma túy, mà là đồ quý do đám thương gia bị bọn cướp núi cướp rồi lưu giữ lại trong nhiều năm. Thời gian đã qua lâu nên chúng trở thành vật vô chủ. Năm ấy cha mẹ chị không muốn những thứ đó rơi vào tay kẻ ác nên mới giấu đi. Tấm bản đồ thì em đang giữ nhưng cha em nói rằng chỉ có chị mới mở được mật mã chỗ đó mà thôi.”

Giọng nói của cậu ta rất điềm tĩnh, tựa hồ như đang trấn an cô.

Năm đó sau khi cha mẹ cô rời khỏi cục tình báo thì có tham gia vào một tổ chức nhưng nhiệm vụ cụ thể là gì thì cô không rõ. Chuyện năm đó cô thật sự không muốn nhớ lại nữa. Mặc dù tiêu diệt được tên trùm ma túy nhưng bản thân cha mẹ cô và đồng đội cũng bị truy cùng giết tận.

Cô vốn cho rằng mọi chuyện đã bị chôn vùi theo năm tháng nhưng không ngờ vẫn còn chuyện dính dáng đến tận hôm nay. Đối với kho báu gì đấy thì cô không có hứng thú nhưng nó lại có thể giải quyết được tình trạng cấp bách hiện nay.

“Tốt nhất chị đừng nói với Bạch Tiềm.” Tạ Minh Kha nói: “Hiện nay anh ta không phân thân được, chỉ thêm gánh nặng cho anh ta mà thôi.”

“Ý của em là muốn một mình chị đi tìm?”

“Em cùng đi với chị” Cậu ta cúi đầu nhặt cục đá ném vào ao nước.

Mặt hồ đang yên tĩnh bỗng chốc văng nước tung toé, không ngừng gợn sóng.

Thấy Hòa Lam trầm ngâm không trả lời, cậu ta cười khẽ nói: “Chị không tin em sao? Em cũng tiếc cái mạng này của mình lắm.”

Hòa Lam không biết trả lời như thế nào bởi vì cô sẽ không dối gạt Bạch Tiềm để đi với người khác. Nếu làm như vậy cậu sẽ rất lo lắng, ảnh hưởng đến tâm lý chiến đấu. Trước khi Hòa Lam cáo biệt Tạ Minh Kha, cô nói: “Để chị suy nghĩ thêm về chuyện này.”

Bóng cô từ từ xa dần. Tà vấy viền hoa trắng phất phơ trong gió để lộ ra vùng da quanh mắt cá chân trắng như tuyết. Mái tóc cũng bị thổi tung, lộ ra chiếc cổ trắng ngần. Nhìn theo dáng cô mảnh khảnh yếu ớt làm người ta có cảm giác muốn ôm ấp che chở cho cô.

Đến khi bóng cô khuất hẳn trong tầm nhìn Tạ Minh Kha mới lấy ra một chiếc chong chóng tre đặt lên môi khẽ hôn nhẹ...

Trở về nhà sàn, Hòa Lam thấy Mục Lăng đang đứng ở hành lang đợi cô. Thấy cô về tới, cô ta bước vội đến bên cô hỏi: “Cô đi đâu vậy? Tôi có việc ra ngoài một lát thì cô liền đi lung tung. Lỡ có chuyện gì thì làm sao?”

Hòa Lam còn mãi nghĩ đến chuyện Tạ Minh Kha nói lúc nãy nên thờ ơ lắc đầu đáp: “Không có việc gì.”

“Sao này cô đừng đi lung tung nữa!” Không biết vì sao giọng Mục Lăng trở nên nhỏ nhẹ hẳn đi. Cô ta hờ hững nhìn cô bước vào nhà đóng cửa lại.

Bạch Tiềm cũng vừa về tới.

Sau khi vào phòng Hòa Lam cảm thấy mệt mỏi nên thay bộ đồ ngủ nhưng cô nghe thấy tiếng kéo kẹt mở cửa nên vội kéo áo lại. Hôm nay cô mặc áo len tay dài màu lá sen cùng váy màu trắng dài. Váy thì đã cởi ra rồi làm cho cặp đùi trắng nõn như tuyết lộ rõ mồn một, chiếc áo dài chỉ che được cái mông vùng cao...

Cậu lém lỉnh cười cười ngắm nghía còn cô thì xấu hổ nên nhảy lên giường trùm chăn che người lại. Cậu nhảy theo mò vào chăn cởi áo tay dài của cô ra sau đó vòng tay ra sau tháo cả khuy áo ngực.

Bạch Tiềm móc áo ngực ra, kê lên mũi rồi nhắm mắt ngửi ngửi.

Hòa Lam đỏ mặt, kéo mền che kín ngực nhưng Bạch Tiềm vẫn thấy rõ hai bờ vai lộ ra da thịt trắng như tuyết khiến cậu ngẩn người tưởng tượng..

Cậu vội vàng cởi nút áo sơ mi, tháo thắt lưng, cởi sạch rồi khẽ gọi tên cô trong lúc bò lên giường.

Cơ thể trần truồng của Hòa Lam bị cậu ôm vào người liền cảm thấy toàn thân nóng ran, mặt đỏ ửng. Nhưng vì hôm nay cô có tâm sự nên lúc cậu đi vào cô có phần xao nhãng.

“Tập trung một chút.” Bạch Tiềm cảm thấy không thoải mái nên chỉ sau mấy chục phút đã cao trào phóng ra toàn bộ.

Hòa Lam nằm yên trong lồng ngực rắn chắc của cậu mà trong lòng suy tính có nên chẳng kể hết mọi chuyện với cậu.

Bạch Tiềm dĩ nhiên nhìn ra được cô có tâm sự, cậu ôm cô nhẹ nhàng vuốt ve lưng trần của cô khẽ nói: “Có chuyện gì thì nói ra chứ để lâu nặng bụng lắm đó.”

Rất cuộc Hòa Lam cũng kể hết đầu đuôi chuyện của Tạ Minh Kha nói với cô hôm nay.

Trong bóng đêm Bạch Tiềm trầm mặc một lúc lâu.

Hòa Lam nghĩ cậu không vui khi cô đi ra ngoài một mình để gặp Tạ Minh Kha nên vội giải thích: “Chỉ coi cậu ấy như em trai.”

“Em trai bé nhỏ à?” Vốn không để ý chuyện này thì giờ đây Bạch Tiềm lại cao giọng gắt hỏi. Hòa Lam cảm thấy căng thẳng vô cùng nên kể hết chuyện lúc trước nhận nuôi Tạ Minh Kha nhưng theo nét mặt của Bạch Tiềm thì có vẻ cô càng giải thích thì càng có vấn đề.

“Chỉ hoàn toàn là vì...” Cô căng thẳng đến mức nói năng cũng không còn lưu loát nữa.

Bạch Tiềm bắt đầu đi không muốn khơi sâu nữa nên ôm cô chặt vào lòng nói: “Được rồi! Được rồi! Đừng nhắc đến tên đàn ông khác nữa. Nếu như cậu ta nói thật thì em sẽ cùng đi với chị.”

Hòa Lam rất bất ngờ với câu trả lời của cậu nên hỏi lại: “Còn phía Đỗ Biệt thì sao? Lỡ như anh ta quay đầu đánh úp...”

Bạch Tiềm che miệng cô lại, nói giọng chắc nịch: “Hắn ta sẽ không có can đảm mà cướp tính mạng cùng với tiền đồ, và lại hắn không có bản lĩnh này.”

Hòa Lam không biết vì sao cậu lại tự tin đến vậy nhưng Bạch Tiềm làm việc luôn luôn biết tính toán, có lẽ cậu đã lường trước và phòng bị sẵn không chừng, thế nên không cần hỏi cậu thêm nữa.

Bạch Tiềm khẽ cười trong bóng đêm.

Chuyện của Tạ Minh Kha làm sao không biết chứ? Việc Mục Lăng vắng mặt là do cậu cố ý sai cô ta đi điều tra lai lịch của Tạ Minh Kha. Thật ra có điều chưa rõ lắm nên cậu không khỏi hoài nghi. Hôm nay cậu để cho Hòa Lam đi với hắn là để xem hắn có mục đích gì.

Bạch Tiềm vẫn luôn thắc mắc với vóc dáng của Chu Tĩnh và Tạ Linh sao có thể sinh ra một Tạ Minh Kha có tướng tá xuất chúng như vậy?

Cậu cũng đã điều tra trước đây hắn chưa từng tham gia tổ chức hay đội huấn luyện chuyên nghiệp nào thì sao lại có bản lĩnh như thế? Phải chăng do Tạ Linh dạy hắn khi còn bé? Nhưng Tạ Linh đã mất nhiều năm rồi nên không thể nào kiểm chứng được.

Bạch Tiềm có cảm giác hắn ta không hề đơn giản.

Mục đích của hắn đơn thuần không phải vì giữ mạng bởi vì với bản lĩnh đó hắn có thể rời đi hoặc tìm nơi khác để đầu quân.

Đỗ Biệt ở lại giữ bản doanh, Hòa Lam, Bạch Tiềm, Tạ Minh Kha và Mục Lăng cùng nhau lên đường. Lúc chuẩn bị đi, Lý Mạn Xu đứng ở cổng hẻm núi cản bọn họ lại: “Đi đâu mà đi cả đám vậy?”

Dường như cô ta đã sớm dự định đi theo Bạch Tiềm.

Hòa Lam không muốn để ý đến cô ta nên cùng Bạch Tiềm đi tuốt ở phía trước. Cô ta đoán là mọi người tìm được chỗ nào đó hay ho, chuẩn bị chạy trốn nên cô ta chạy theo cho kịp.

Cô ta nhất định phải đi theo. Bây giờ ở trong bản doanh nên mọi người sẽ không dễ xảy ra xung đột. Hòa Lam thì không nói gì nên chỉ cần để ý và dựa dẫm vào Bạch Tiềm là được. Bọn họ lại đông người như vậy nên cũng không phiền khi thêm một mình cô ta.

Mọi người cùng leo lên xe việt dã dừng chờ ở cửa hang núi. Đó là dòng xe Land Rover đã khá cổ.

Dọc đường, tất cả mọi người đều im lặng, không khí trên xe vô cùng an tĩnh.

Lý Mạn Xu tự nhiên mở đồ hộp, bóc thịt bỏ vào miệng nhai nhót nhép, cô đưa phần còn thừa cho Tạ Minh Kha hỏi: “Ăn không?”

“Cảm ơn, tôi không đói.”

“Sao? Sợ bị tôi bỏ độc à?” Lý Mạn Xu liếc cậu ta một cái, cảm thấy cậu cũng đẹp trai nên đặt tay lên đùi cậu nhỏ nhẹ nói: “Chúng ta cũng đã kề vai sát cánh lâu ngày rồi sao cậu vẫn lạnh nhạt với tôi quá vậy?”

Tạ Minh Kha gạt tay cô ta ra rồi đổi chỗ với Mục Lăng, một mình cậu ngồi bên cửa sổ vô hồn ngắm nhìn những bụi cây ven đường lướt qua vùn vụt.

Đến tối, xe việt dã dừng lại giữa khu rừng rậm rạp. Dựa vào bản đồ thì xung quanh bọn họ bây giờ toàn là rừng rậm và đầm lầy nên xe không thể chạy qua được. Bọn họ không thể làm gì khác ngoài bỏ xe lại mà đi bộ.

Tạ Minh Kha đi trước mở đường, Lý Mạn Xu đi theo ngay sau lưng cậu.

Bước chân cậu ta rất nhanh. Cậu ta băng rừng không khác gì vượt qua đất bằng.

Bạch Tiềm nắm tay Hòa Lam, di chuyển cũng không hề chậm, để lại Mục Lăng đi phía sau cùng.

Đi khoảng nửa giờ, chân Hòa Lam mềm nhũn rã rệu, cô ngã khụy chống tay lên một bụi cây nên bị gai đâm rách tay. Cô đau rất vô cùng. Bạch Tiềm ẵm cô cố gắng đi theo kịp đoàn. Đi thêm một đoạn mọi người đến được một gò đất bằng. Bên cạnh có dòng suối nhỏ, tiện cho mọi người rửa tay uống nước.

Đêm đã muộn, mọi người thống nhất ngủ nghỉ lại ở đây đêm nay.

Dưới ánh trăng bên bờ suối, Bạch Tiềm ngồi cột tóc cho Hòa Lam. Khi thấy cô bỗng co rút tay cậu liền ngừng tay lại hỏi: “Làm đau chị à?”

“Không sao.” Hòa Lam cười với cậu.

“Đúng là đồ yếu ớt!” Lý Mạn Xu ngồi co rút dưới gốc cây thông cười mai mỉa.

Trong suốt chặng đường, lần đầu tiên Bạch Tiềm ngẩng đầu liếc cô ta nói: “Tốt nhất cô nên cầm miệng lại.”

Sắc mặt Lý Mạn Xu không đổi nhưng cô ta đã không dám mở miệng nói tiếp. Nơi này không thuộc về bản doanh nữa, cô ta không phải đối thủ của Bạch Tiềm, còn nếu tính về so kiếm thì bản thân cô ta cũng không đầu qua Mục Lăng. Cô ta thầm tính toán, bằng giá nào cô ta cũng bám theo nhóm này.

Sau khi Bạch Tiềm lễ sạch gai trên tay Hòa Lam, cậu sai Mục Lăng đi tìm lá thuốc về đắp cho cô. Chuyển đi gấp rút không mang theo băng gạc, cậu không thể làm gì khác ngoài xé vạt áo giúp cô băng lại.

“Còn đau không?”

Hòa Lam lắc đầu nói: “Không đau, không đau chút nào.”

“Đừng gạt em, em biết chị hay sợ đau lắm.” Bạch Tiềm nói xong thì ẵm cô đến bên lều do Mục Lăng chuẩn bị trước. Cô ta mở khóa kéo cho bọn họ đi vào rồi lại ôm kiếng canh gác bên ngoài.

“Cậu có mang lều không?” Lý Mạn Xu đoán một lát rồi lại hỏi Tạ Minh Kha.

Tạ Minh Kha lắc đầu.

“Vậy cậu ngủ ở đâu?”

Tạ Minh Kha sờ sờ lên thân cây bên cạnh rồi lại lùi mấy bước lấy đà phóng lên. Cậu tìm được cháng ba thích hợp rồi ngồi ôm kiếng và nhắm mắt lại.

Lý Mạn Xu ngậy ngốc tại chỗ, cô ta quay đầu nhìn lại thì thấy Mục Lăng chẻ mấy cây trúc kết sơ thành miếng liếp nằm tạm.

Chỉ có một mình cô ta là không có chỗ ngủ.

Lý Mạn Xu sẽ không leo cây, cũng sẽ không làm liếp mảnh để nằm. Cô ta nghĩ tới nghĩ lui bỗng nhớ đến một cái hang động khi nãy đi ngang qua. Cô ta lăm bằm trong miệng mấy tiếng rồi quay lưng quay về đường cũ.

Tối đêm nay không gian im ắng bất thường.

Nghe bên tai văng vẳng tiếng ve kêu và tiếng lá rừng xào xạc Hòa Lam cảm thấy rờn rợn người nên rụt vào lòng Bạch Tiềm.

“Đừng sợ.” Bạch Tiềm ôm chặt cô, cời áo khoát trên người đắp cho cô kín mít. Nơi này nhiệt độ về đêm rất thấp khiến Hòa Lam thấy lạnh cóng người. Được cậu ôm thật chặt, một lúc sau cô mới cảm thấy tay chân ấm lại.

Cô trần trọc khó ngủ như có dự cảm tối nay sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Lúc nửa đêm trời bắt đầu đổ mưa to. Trong tiếng mưa rào rào Hòa Lam mơ màng nghe tiếng đao kiếm va vào nhau leng keng.

Bạch Tiềm không ngừng lay cô tỉnh dậy.

Đội cô mở mắt, cậu đã cầm kiếng trên tay, cúi đầu hôn lên trán cô nói: “Ngoan! Ở lại đây đi, em ra ngoài một lát sẽ quay lại.”

“Có chuyện gì vậy? Hòa Lam chưa kịp dứt lời thì Bạch Tiềm đã xông ra ngoài.

=====

Tác giả có lời muốn nói: rõ ràng hai người bên nhau tình nồng ý mật nhưng gần đây lại ít khi gần gũi. Tui cho các người đợi tiếp ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Đêm mưa, bầu trời u ám không trăng không sao. Dưới đất, nước chảy thành dòng len lỏi qua nhiều khe rãnh.

Tiếng đao kiếm vẫn xen lẫn với tiếng mưa vang dội khiến cho lòng người khiếp đảm.

Hòa Lam rút đao trong gầy ra, vừa đứng dậy chưa thẳng người thì có một thanh kiếm từ đâu đâm xuyên qua lều, sít sao sượt qua mặt cô. Cô hít sâu vào một hơi, khéo léo lách mình né tránh.

“Soàn soạt soàn soạt” mấy tiếng, lớp bạt lều rách tả tơi. Lưỡi kiếm sáng lóa đánh tới tấp, theo sau là một tên sát thủ toàn thân một màu đen phủ. Hắn ta thông thả đến gần cô nhưng dùng kiếm dứt khoát chém bỏ xuống đầu cô. Hòa Lam giơ đao lên đỡ ngăn thế tấn công nhưng tên sát thủ lại tận dụng lợi thế nhờ sức mạnh mà trấn áp đè cô nằm rạp xuống lều khiến cho lồng ngực cô vì cổ phản kháng mà khí huyết cuộn cuộn dâng trào.

Tên sát thủ lăm le tiến tới gần trong không gian nhỏ hẹp khiến cô không còn đường lui nữa, cô bèn ra cước đá vào đầu gối đối phương. Hắn rên lên một tiếng, lui một bước rồi lại sấn tới bổ kiếm vào bả vai cô. Bờ vai nhỏ nhắn của Hòa Lam lập tức chảy máu ròng ròng. Cô liếc mình đề tay lên vết thương ngăn mất máu và lết đi. Vô tình cô lại nhận thêm một nhát chém vào mắt cá chân.

Hòa Lam ứ lên một tiếng rồi ngã nhào lăn lộn.

Cô dùng hết sức bình sinh bò bừa vào một lùm cây. Chợt cô mò trúng vật gì mềm mềm lạnh lạnh. Đưa mắt nhìn kỹ một chút thì Hòa Lam sợ hãi rút tay lại, ngã oặt ra một bên tránh xa.

Một xác người đã lạnh. Nhờ tia chớp lóe lên mà Hòa Lam mới nhận ra được đó là... Lý Mạn Xu.

Cổ cô ta có một vết thương rất lớn mà trên người lại không có vết thương nào khác. Hiển nhiên người chém cô ta một đao chết ngọt ấy nhất định là một tay cao thủ.

Máu cô ta chảy ra đã khô lại thành khối cục cục, bị mưa cuốn trôi tan dần vào dòng nước.

Tên sát thủ vẫn đeo bám Hòa Lam. Thân người cao lớn của hắn lúc bây giờ đã che phủ thân hình còm cõi với dáng vẻ thê thảm của cô. Hai tay hắn nắm chặt thanh kiếm nhắm thẳng lưng cô mà bổ xuống...

Hòa Lam vẫn đang hôn mê nhưng tinh thần thì không an ổn. Sắc mặt cô tái nhợt, giống như người chết nhưng còn cố gắng bấu víu gì đấy không buông. Người đối diện mặc cho cô nắm ghì lấy tay mình mà vẫn cố dùng tay còn lại vắt khăn lau mồ hôi trên trán cô. Hòa Lam bỗng giật mình tỉnh lại. Khi cô thấy người trước mắt cô mới buông lỏng tay ra.

“Sao lại là em?” Hòa Lam nhích lùi lại một chút thì cảm thấy mắt cá chân đau nhức thấu xương. Cô mím môi bóp chặt tảng đá sau lưng cố gắng chịu đựng.

Tạ Minh Kha ngồi bên cạnh cô xoay người nhặt nhánh cây khô gãy gãy đồng củi.

Ánh lửa hắt sáng lên khiến Hòa Lam quan sát rõ khung cảnh xung quanh. Nơi này là một hang động trên đỉnh núi, rộng chừng ba bốn mét, cao khoảng hai mét, bên trên còn có thạch nhũ nhọn hoắt chia thẳng xuống. Bọn họ co rút vào một góc hang nên có thể ngăn được gió lạnh thổi trực diện.

“Tiềm đâu rồi?” Cô nhìn đau lo lắng nhìn nét mặt cậu ta hỏi.

Tạ Minh Kha điềm tĩnh đáp: “Chúng ta bị phục kích nên tán ra hết. Em chỉ tìm được chị. Lúc đó quá gấp rút quá nên em không có thời gian đi tìm bọn họ. “

“Bị phục kích?” Hòa Lam có cảm giác không thể tin được: “Sao lại bị phục kích được chứ? Lần này chúng ta lên đường, trừ Đỗ Biệt ra thì không có người khác biết... Không đúng!”

Không thể nào là Đỗ Biệt.

Nếu Bạch Tiềm xảy ra chuyện, Đỗ Biệt sẽ tạo phản nắm quyền nhưng bản thân anh ta không đủ năng lực để đối phó Bành Vân Thanh. Chắc chắn anh ta không phải người ngu xuẩn như vậy.

Cũng không phải vì khối bảo tàng bởi vì chuyện này trừ mấy người bọn họ ra thì không ai biết.

Còn về phần Lý Mạn Xu... Hòa Lam nhớ tới cô ta phải bỏ xác lạnh lẽo trong rừng thì không khỏi rơi vào trầm tư.

Cô ta chết rồi, Hòa Lam cũng không cảm thấy thương tiếc gì vì cô ta vốn làm nhiều việc ác. Nhưng vấn đề ở đây là chuyện phục kích này có liên quan đến cô ta không? Tại sao cô ta nhất định phải bám theo người của Bạch Tiềm? Không phải chỉ là trùng hợp chứ?

Lúc ấy quân phục kích đến bất ngờ và đeo đều mặt nạ nên cậu ta không thấy rõ mặt bọn chúng.

“Đừng nghĩ nhiều nữa! Lúc em rời đi thì không thấy xác của bọn họ nên chắc không có chuyện gì đâu. Bây giờ chúng ta có đi vòng vèo quay lại chỗ tối qua cũng chưa chắc tìm được bọn họ, không bằng chúng ta tiếp tục đi tìm bảo tàng đi.” Cậu ta vừa nói vừa trải tấm bản đồ ra xem với thái độ hết sức nghiêm túc.

Hòa Lam chỉ đành bất đắc dĩ tựa vào tảng đá sau lưng mà trầm tư.

Sau một lát, cậu ta xếp cất bản đồ rồi ngồi sát bên cô ân cần hỏi: “Chân còn đau không?”

Hòa Lam lắc đầu. Cậu ta ngồi cách cô quá gần, hơi thở dường như lớn vồn trước mặt cô khiến Hòa Lam thấy không được tự nhiên nên nhích ra xa một chút. Không ngờ cô vô tình làm động vết thương đau điếng!

“Đề em thay thuốc cho chị.” Không biết cậu ta có bông băng thuốc đắp từ lúc nào. Hòa Lam rất bất ngờ. Cô ngỡ ngàng nhìn cậu ta tháo băng rửa vết thương cho mình. Cậu ta đặt chân cô lên gối rồi nhẹ nhàng thoa thuốc. Hòa Lam quan sát bàn tay cậu ta với những ngón tay thon dài tron bóng không hề bị chai sẹo như những người từng luyện võ, cô thầm nghĩ bàn tay như thế này phù hợp với người chơi đàn dương cầm hoặc công tử con nhà quyền quý hơn.

Lúc Tạ Minh Kha ngừng đầu lên thấy cô đang nhìn mình thì có phần sững sốt, cậu ta liền hỏi: “Sao lại nhìn em như vậy?”

“Không có gì.”

Tạ Minh Kha nhíu mày nhìn cô một lúc rồi cũng không nói gì.

Sau khi băng lại vết thương ở chân cho Hòa Lam, cậu ta lại đi lấy nước sạch để rửa vết thương trên vai cho cô. Hòa Lam che vết thương lắc đầu, lúng túng nói: “Thôi thôi. Đề chị tự làm được rồi.”

“Chị tự làm được không? Em chỉ giúp chị thoa thuốc thôi mà.” Cậu ta vừa nói vừa gỡ tay cô, xé vải áo vùng vai ra.

Hòa Lam đỏ mặt xoay đầu sang chỗ khác. Lúc Tạ Minh Kha cứu cô quá khẩn cấp nên không kịp xử lý vết thương. Giờ máu trên vai cô đã khô dính bết vào da thịt, nếu không nhanh chóng sát trùng vệ sinh thì e là sẽ bị hoại tử. Cậu ta do dự một chút rồi rút con dao nhỏ ra cắt sạch phần da thịt rách bị nhiễm trùng.

Thấy Hòa Lam đau đớn, Tạ Minh Kha cố nhẹ tay nhưng cũng không giúp cô tránh khỏi cơn đau xé thịt.

Sau khi bôi thuốc xong, cậu ta nhanh chóng băng bó lại cho cô.

“Em đi ra ngoài kiếm đồ ăn. Chị ở yên đây chứ đừng đi lung tung. Quanh đây có nhiều đầm lầy lắm.” Vừa dứt lời cậu ta xách thanh kiếm dài lên và nhanh chóng chạy mất dạng.

Hòa Lam cũng không để ý mấy đến cậu ta vì bị nỗi đau thể xác và nỗi buồn tâm hồn vây quanh.

Không biết Tiềm thế nào rồi?

Hòa Lam nhìn về phía bầu trời mưa to u ám mà không nhận được luồng tiếng thờ dài.

Mưa rừng

Mưa rào rào lên từng bụi cây ngọn cỏ. Mưa to cọ rửa sinh vật khắp khu rừng khiến cảnh vật trong tầm mắt đều mờ hồ nhòe nhẹt...

Tạ Minh Kha chạy miết, đến khi hết hơi cậu ta mới dựa vào một góc thông to mà thở dốc.

Vàng trán cậu rịn ra một lớp mồ hôi, vẻ mặt có phần dờ dẩn.

Mưa lớn như thế này không thể nào tìm được đồ ăn. Trời tối sầm cũng không dễ gì tìm được trái cây. Vậy mà Tạ Minh Kha lại bảo đi tìm đồ ăn, rõ ràng là vì chột dạ. Nếu cậu vẫn tiếp tục nhìn da thịt trắng trẻo lồ lộ của cô như thế thì không biết cậu sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Cậu ta vuốt mặt thần thờ ngược nhìn trời. Cậu nhớ lại lúc xé áo cô ra, nhìn thấy khoảng da thịt trắng mịn thì trong đầu cậu lóe lên tia chớp. Thanh niên như cậu lần đầu tiên trong đời biết tới cái gì gọi là dục vọng. Thứ dục vọng từ đáy lòng sinh sôi nảy nở và dâng trào trong chớp mắt.

Cậu ta đắm đắm tay vào ngực, hai mắt thì đỏ hoe. Vì bản thân chợt lóe lên một ý nghĩ đen tối mà cậu thấy thống hận chính mình.

Không thể nào!

Quá hoang đường!

Cậu ta không tin mình lại có suy nghĩ điên rồ như thế nên tự cười lạnh, lắc đầu.

Lúc Tạ Minh Kha quay lại, Hòa Lam đã ngủ rồi. Cô nhắm mắt lại ngồi dựa vào tảng đá, xem ra ngủ trong trạng thái mệt nhọc lo lắng nên chân mày cô nhíu lại, trông người cô yếu ớt, không có tinh thần, ngủ mà cứ như hôn mê.

Tạ Minh Kha nhìn cô một hồi rồi bỗng đặt một tay ngay yết hầu Hòa Lam khiến cô khó chịu co giật người, mí mắt cũng giật giật như mơ thấy ác mộng. Cậu ta lại dùng sức bóp mạnh khiến cô vùng vẫy giãy giụa. Cậu ta chỉ hận không thể trong một giây bóp chết cô đi để đoạn đường trước mắt bớt phần gian nan...

Thế nhưng Tạ Minh Kha lại như sợ hãi điều gì, buông tay ra rồi lui lại mấy bước. Cậu xách kiếm lên lao đảo chạy ra cửa động thở dốc. Đã nhiều năm qua, chưa khi nào cậu ta thấy chặt vật như vậy.

Thật ra cách nay khá lâu cậu đã phát hiện bản thân mình phát sinh tình cảm với cô. Đó là thứ tình cảm mà cậu không thể tìm được cảm giác tương tự với bất kỳ ai khác.

Tạ Minh Kha xiết chặt chuôi thanh kiếm trong tay.

Cậu ta cố nhủ lòng rằng cô sống hay chết thì cũng không liên can gì đến mình. Chỉ vì hiện tại cậu cần cô mở kho báu để tìm ra những món hàng kia thế nên cậu sẽ không xuống tay với cô.

Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng cậu ta lại đứng đấy trầm tư rất lâu. Lúc cậu ta quay vào trong động thì Hòa Lam đã thức dậy. Cô nhìn thấy quần áo cậu ta ướt sũng liền hỏi: "Em đã đi ra ngoài bao lâu rồi?"

Hòa Lam nhìn ra bên ngoài thấy trời quang mây tạnh, mưa cũng đã ngừng rơi.

'Cậu ta đã dầm mưa bao lâu rồi?'

"Không sao." Tạ Minh Kha vẫn giữ nét mặt thờ ơ như trước kia. Cậu ta tùy tiện kiếm chỗ đá bằng ngồi xuống, yên lặng gập chong chóng tre. Nhưng có điều hôm nay cậu gập không tốt, làm gãy hết con này đến con khác như thể trong lòng cậu có điều gì đang bồn chồn lo lắng làm khuấy động tinh thần cậu.

"Em sao vậy? Sắc mặt lạ quá!" Hòa Lam nhìn cậu ta hỏi.

"Không có gì. Chỉ là em chợt nghĩ thông suốt vài chuyện." Có lẽ cậu ta chưa từng trải nên không hiểu những cảm giác xốn xang lạ lẫm trong lòng. Thế nên cậu ta mới có những phút giây nhìn chiếc chong chóng trong tay đến ngây ngô cả người.

Trước kia khi giết người, trong tay đều là máu tươi nhưng Tạ Minh Kha cũng không có gì cảm giác. Ánh mắt oán độc nguyên rủa của kẻ sắp chết có thể ám ảnh ai đó cả đời nhưng với cậu ta chỉ như không khí mà thôi. Thế giới của cậu ta là thế giới chém giết đầy rẫy xác chết, nồng mùi máu tanh nên cậu ta ngang tàng coi thường mọi thứ. Đến giờ cậu ta mới biết được trên đời này có thứ khiến cậu ta phải sợ hãi và ám ảnh mãi trong đầu...

Xem ra những gì cậu ta quen thuộc thì lại kinh tởm đối với nhiều người. Còn những thứ có vẻ bình thường đối với người khác thì cậu lại thấy mình không thể bình thường khi đối mặt, cậu lại thấy mình thật vô dụng không thể xử lý triệt để.

Sau khi ăn trái cây no bụng hai người bọn họ lại tiếp tục lên đường. Vì vết thương trên chân Hòa Lam còn mới nên Tạ Minh Kha chủ động lại bên cô cúi xuống cõng cô lên vai.

Bước chân cậu ta rất nhanh, đi suốt mấy giờ mà tốc độ không hề suy giảm. Thân thể cậu ta rắn chắc, cơ bắp cân đối dẻo dai. Cõng Hòa Lam đi cả buổi sáng mà Tạ Minh Tâm không hề có tí thở dốc.

Đến trưa thì bọn họ đi tới một cái trấn nhỏ.

Nhà cửa trong trấn đều thuộc dạng lụp xụp mái ngói tường rêu. Tạ Minh Kha đến gõ một căn nhà nhỏ thì có một bà lão nhiệt tình mở cửa tiếp đón bọn họ.

Ngôi nhà chỉ có ba căn phòng sơ sài, đến cửa phòng cũng không có mà chủ nhà chỉ che tạm lại bằng mấy tấm vải xanh lá cũ kỹ.

Bà lão dẫn Tạ Minh Kha đến một căn phòng trống. Cậu nhẹ nhàng đặt Hòa Lam nằm lên giường rồi tỉ mỉ tháo giày cho cô để kiểm tra vết thương. Mặc dù đã sát trùng nhưng qua mấy ngày bốn ba vùi dập dưới mưa rừng gió núi nên chân cô lại bị nhiễm trùng.

Không lâu sau bà lão quay trở lại với một lọ thuốc trên tay. Bà chân tình nói: "Đây là thuốc mà con trai tôi đi lính xài còn dư lại. Cậu xem đắp cho cô ấy đi. Hai người làm gì mà đề đến nông nỗi này?"

Tạ Minh Kha suy nghĩ một chút rồi nói: "Tụi cháu đi lượm lặt ngũ cốc nhưng không ngờ lại đụng độ với một toán quân lính hung hăng nên xảy ra chuyện."

Bà lão dò mắt nhìn Hòa Lam một cái thì lờ mờ đoán ra sự việc. Nơi này vốn là chỗ quân đội đóng đô nhưng phần lớn lại không có kỷ luật nghiêm minh nên bọn lính thấy cô gái xinh xắn là như mèo thấy mỡ, nhao nhao như bầy ong vỡ tổ cùng nhau xông lên quấy rối. Bà lão thờ dãi cảm thông nhưng không quên tranh thủ bung lên chút đồ ăn cho hai người bọn họ rồi lui ra ngoài. Tạ Minh Kha nhìn nét mặt của cô cũng đoán được cô đang nghĩ gì nhưng cậu ta cũng không buồn giải thích.

Hòa Lam thấy khó xử vô cùng.

Một căn phòng cho hai người thì làm sao ngủ?

Mặc dù trước kia cô cùng cậu ta sống chung một nhà nhưng ít ra trong phòng cũng có rèm ngăn cách.

Tạ Minh Kha nhìn ra được suy nghĩ của cô nên buột miệng nói trước: “Chị ngủ trên giường đi.”

“Vậy còn em?”

Cậu ta dùng hành động để đáp lời cô... Cậu đi ra ngoài tìm sợi dây thừng quăng lên xà ngang rồi đập mặt tường leo lên. Hòa Lam có cảm giác không tin vào mắt mình khi nhìn cậu ta leo thoăn thoắt lên trần nhà nằm ngủ vắt vẻo. Có người giữ thăng bằng tốt đến thế sao?

(Chắc cậu ta lượm được bí kíp của Cô Cô trong Tuyệt Tình Cốc quá!)

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng cô cũng không nghĩ nhiều mà kéo chăn đắp kín người.

Bên ngoài trời đã tối đen như mực.

Hòa Lam rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Hai tay cô rút vào trong chăn chỉ để lộ ra khuôn mặt an nhiên say giấc làm cho người ta có cảm giác yên bình âm áp quên đi thế giới giết chóc ngoài kia.

Tạ Minh Kha nằm trên thanh xà ngang nghiêng mình nhìn xuống ngắm khuôn mặt cô, càng ngắm lâu lại càng cảm thấy ngắm bao nhiêu cũng không đủ để thỏa lòng.

Cậu ta lại nhớ tới đêm hôm đó một nhát cắt cổ hòng Lý Mạn Xu, cô ta vừa che vết thương vừa nhìn cậu chăm chăm với cặp mắt oán hận cũng không làm cho cậu chớp mắt bận tâm.

Nếu như cô ta không làm phiền đến cậu và không bắt được nhược điểm của cậu thì có lẽ Tạ Minh Kha sẽ không xuống tay. Còn đằng này cô ta đã đoán biết được một chút nên cậu không thể tha mạng cho cô ta được.

Cậu ta phải trừ khử sạch các mối nguy hiểm, ai cũng không thể làm ảnh hưởng đến kế hoạch của cậu.

Ngoại trừ...

Cậu ta nhìn Hòa Lam bằng ánh mắt phức tạp khó hiểu.

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc thức dậy thì Hòa Lam đã thấy Tạ Minh Kha đã bung nước tới cho cô rửa mặt. Hòa Lam thấy ngại nên nói với cậu ta: “Em cứ mặc chị. Để chị tự làm.”

Cậu ta cũng không miễn cưỡng mà ngồi yên ở đầu giường nhìn cô, trầm nghĩ lòng cô cũng dịu dàng như gương mặt cô vậy.

Hòa Lam rửa mặt xong, phát hiện cậu ta đang nhìn nên sờ sờ mặt mình hỏi: “Sao vậy?”

Tạ Minh Kha cúi đầu bẻ bẻ mấy ngón tay đáp: “Không có gì.”

Hòa Lam chỉ cười mà không nói gì nữa.

Lúc bọn họ lên đường chuẩn bị rời khỏi trấn thì dọc đường có rất nhiều cô gái đứng chỉ trỏ bàn tán về cậu ta, có người còn to gan tặng cậu nụ hôn gió.

Hòa Lam nằm trên lưng cậu cười trêu: “Xem ra họ rất thích em kìa.”

Tạ Minh Kha không trả lời cô mà chỉ vững bước đi về con đường phía trước.

Phía sau lưng là một tràng âm thanh ồ ồ thất vọng.

Người trong thôn 'Nhất Chi Hoa' cất tiếng than thở: “Thanh niên ưu tú như vậy mà sao lạnh lùng quá!!!”

“Nếu cô động lòng thì cứ đuổi theo người ta đi!” Phía sau có người đẩy tới làm cho một cô gái vừa than thở đỏ bừng đôi má.

Đối với người trong thôn họ đây chỉ là chuyện để mọi người đùa cợt vui vẻ một chút. Khi nhìn lại bóng hai người họ đã đi xa, dân trong thôn cũng tán ra người nào đi làm việc của người ấy.

Thôn làng khôi phục lại vẻ yên tĩnh thường ngày.

Sau khi trải qua một đêm nghỉ ngơi trong trấn nhỏ, sức lực của họ đã hồi phục, tốc độ di chuyển cũng đã tăng lên rất nhiều. Mấy ngày qua đều là Tạ Minh Kha cõng Hòa Lam, cũng chính cậu xem bản đồ dò đường đi. Cô chỉ việc ngoan ngoãn làm một thanh chìa khóa, để cho cậu ta lo liệu mọi chuyện. Có lần Hòa Lam nói đùa: “Chị có phải là người tàn phế đâu.”

Tạ Minh Kha từng người đứng lại nhìn cô thật lâu, sau đó nói: “Vâng... Em biết rồi.”

Hòa Lam che miệng cười.

Cả hai đi đến khi mặt trời lặn thì cũng vừa kịp tìm thấy một hang động để dừng chân.

Trong động tối om, cơ hồ đưa tay không thấy được năm ngón. Dưới chân thì ẩm ướt do trên đầu thạch nhũ nhỏ nước, trên mặt đất phát ra tiếng lách tách. Chân Hòa Lam còn chưa khỏi hẳn, cô vịn vách động mò mẫm đi về phía trước bỗng nhiên có bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay cô.

Hòa Lam muốn giật ra thì Tạ Minh Kha nhỏ giọng nói: “Suyt...”

Hòa Lam nín thở lắng nghe âm thanh kỳ quái bên trong dội lại 'Coong coong coong coong' giống như có loại động vật kết thành bầy trong hang sâu. Khi mất cô vừa thích nghi được với bóng tối thì có một quang đen lớn xông tới người cô. Tạ Minh Kha liền ôm cô vào lòng, che chắn bảo vệ cho cô.

Từng bầy từng bầy doi bay qua ào ào làm bụi đá trong động bay lên mịt mù. Một lát sau mọi thứ mới lắng đọng xuống, không gian mới trở lại yên tĩnh như cũ.

“Không sao rồi.” Cậu ta nói như vậy nhưng bàn tay đặt trên eo cô dường như không có ý định buông xuống.

Hòa Lam ái ngại gạt tay cậu ta ra, lần mò vịn tường đá đứng vững lại.

Cô im lặng thật lâu.

Không khí giữa hai người họ bỗng dưng trở nên khác thường.

Một lúc sau, Tạ Minh Kha rút con dao ngắn trong giày ra nắm chắc trong tay, tay còn lại lôi kéo Hòa Lam: “Đi thôi”. Hòa Lam giật ra thì cậu ta lại nói: “Nơi này không an toàn. Đừng buông tay em!”

Giọng nói cậu ta rất bình tĩnh, dường như không có ý gì khác nên làm cho Hòa Lam tự trấn an mình rằng cô đã quá nhạy cảm. Cô nghĩ vậy nên phối hợp với cậu ta chứ không giãy giụa nữa.

Cô bỗng nhớ tới Bạch Tiềm lúc trước cũng hay lôi lôi kéo kéo tay cô nhưng phong thái dịu dàng của cậu mang lại cho cô cảm giác ấm áp, an toàn còn truyền cho cô không khí vui tươi yêu đời. Còn giờ đây trong tình thế vội vã, cô chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận để cho Tạ Minh Kha lôi kéo.

Tạ Minh Kha dường như nắm rất rõ đường đi nước bước nơi này nên đoạn đường nào bị sụp thành lỗ hang cậu ta đều biết. Thế nên nếu không nhờ cậu ta nắm chặt tay Hòa Lam dẫn đường thì hẳn là cô đã lọt hố đến mấy lần.

Đi tiếp khoảng nửa giờ, ánh sáng cuối hang dần dần hiện rõ.

Chui ra khỏi hang động cao hơn nửa thân người, trước mặt họ giờ là khoảng đất trống đường kính rộng ước chừng năm sáu mét, bên dưới là một dòng suối dung nham nóng đỏ cuộn cuộn, bên trên là mấy sợi dây leo buông hờ, trong không khí bây giờ nồng nặc mùi khí mê-tan còn trên đầu thạch nhũ lại không ngừng nhỏ nước xuống...

Tạ Minh Kha phóng qua con suối trước rồi xoay mặt lại đuổi tay về hướng cô chờ.

Hòa Lam do dự nhưng rồi cũng cố nhún chân nhảy qua. Vết thương trên chân cô còn chưa khỏi hẳn, sức yếu lại gặp tiếp đất trơn nên cô bị trượt, cũng may là cậu ta đỡ đu cô lại được.

Nhìn cô gái nằm trong vòng tay mình mà Tạ Minh Kha ngẩn người. Đến khi bị Hòa Lam đẩy đẩy thì cậu ta mới giật mình buông cô ra.

Đi tiếp vài bước cậu ta mới thấy bớt căng thẳng một chút. Khoảnh khắc vừa rồi chỉ diễn ra trong vài giây nhưng lại làm cậu tê liệt, chấn động tinh thần còn hơn lúc đầu kiếm giết người...

Cuối cùng, bọn họ dừng lại trước bức tường đá. Tạ Minh Kha chỉ vào một vòng xoay bát quái trên bức tường rồi nói: “Cha nói cho em biết chỉ có chị mới mở được cánh cửa này.”

Hòa Lam chỉ nhìn thoáng qua liền nhận ra đây là thứ đồ chơi mà khi còn nhỏ mẹ cô đã dạy cho cô. Khi ấy cô không biết mẹ cô dạy cô để làm gì nhưng giờ cô đã hiểu. Mà lúc đó gia đình cô chưa phát sinh biến cố gì. Mẹ dạy cô có lẽ không mong một ngày nào đó cô sẽ tìm được mà chỉ muốn gửi gắm cho cô điều tốt đẹp nhất từ cuộc đời cha mẹ và mong muốn trưởng thành như những cô gái bình thường khác.

Thế nên chú Tạ mới không nói lại cho cô biết bí mật này.

Nếu như Hòa Lam không tìm được nơi này thì tất cả mọi bí mật sẽ chìm sâu xuống dưới đáy biển. Nhưng giờ chỉ cần cô động tay thì sẽ khơi mào mọi thứ...

Hòa Lam run run tay chuyển động vòng xoay bát quái. Một lúc sau tường đá phát ra tiếng 'ken két' và cửa mở ra. Cô không hề gấp rút rút tay bước vào trong mà chỉ đứng đấy nhìn đôi bàn tay phủ đầy bụi bặm của tháng năm đến mất hồn.

Tâm tình của cô bây giờ rất phức tạp.

Sau cánh cửa này có thể là kim ngân châu báu, có thể là vũ khí cũng có thể là bí mật quân sự quốc gia...

Mà cũng có lẽ còn lưu lại manh mối hung thủ đã sát hại cha mẹ cô.

Trừ Đỗ Dương ra còn có nhiều người khác nữa!

Hòa Lam đẩy cửa ra một cách dứt khoát.

Trong phòng ánh vàng kim đồng thời lóe lên làm chói mắt cô. Đồi cô chưa từng thấy nơi nào có nhiều vàng đến như vậy. Vàng xếp thành khối ngay hàng thẳng lối như gạch xây nhà. Ngoài ra phòng còn nhiều cái rương gỗ, bên trong đầy ắp ngọc trai đá quý mà trước giờ cô chỉ được thấy qua trong sách vở báo chí.

Hòa Lam lại bỏ qua mấy rương châu báu bên ngoài mà đi sâu vào trong xem xét. Nơi này ngoài vàng và đá quý còn có vũ khí quân dụng.

Nhưng giây phút này cô không thấy hứng thú với mấy thứ đó mà cô điên cuồng tìm kiếm một món đồ. Rốt cuộc cô tìm được nó nằm trong một ngăn kéo bị khóa ở một góc phòng. Khi cô vừa nạy ngăn kéo ra thì Tạ Minh Kha đã nhanh tay chớp lấy cái hộp màu xanh dương quần da để cho vào tay áo.

“Em làm gì vậy?” Hòa Lam cảm thấy cậu ta có gì đó không bình thường.

“Cái hộp này là của em. Chị không xem giấy tờ bên trong được.”

“Đưa cho chị!” Hòa Lam không hiểu tại sao cậu ta lại làm như vậy nhưng trực giác cho cô biết rằng giấy tờ bên trong sẽ cho cô biết đáp án mà cô đã tìm kiếm bấy lâu nay. Tuy nhiên Tạ Minh Kha lắc đầu không đưa với vẻ mặt rất kiên quyết.

Hòa Lam điên cuồng giận dữ rút kiếm ra quát: “Em có đưa cho chị hay không?”

Không khí trong nháy mắt trở nên căng thẳng.

Trong bầu không khí như vậy bỗng có người chợt đẩy cửa bước vào nói: “Cậu ấy đương nhiên không thể đưa cho chị được bởi vì... cậu ấy sợ.”

Hòa Lam không dám tin quay đầu lại.

Bạch Tiềm vượt qua bức tường, chậm rãi rút kiếm bên người ra, chắn phía trước che chở cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Bạch Tiềm giằng co với Tạ Minh Kha.

Bầu không khí căng thẳng đến nỗi tưởng chừng như ngưng đọng lại.

Hòa Lam vô cùng vui sướng khi thấy Bạch Tiềm, cô dịu dàng nói: “Tiềm, em tới lúc nào vậy?”

Bạch Tiềm không quay đầu lại mà chỉ lạnh lùng nhìn Tạ Minh Kha đáp: “Từ lúc hai người ngọt ngào ‘chị em em’ ấy.” Cậu nói ra những lời này một cách rất chậm chạp, vừa nhấn mạnh mỉa mai vừa như tiếng thờ dài khiến Hòa Lam bối rối không biết trả lời như thế nào.

“Sao lại không nói chuyện, bắt ngờ à?” Bạch Tiềm nắm chắc chuôi kiếm, tự nhiên đi vòng quanh Tạ Minh Kha nhưng giữ khoảng cách chừng hai mét nói với cậu ta: “Xem ra tài nghệ của cậu không tệ. Nhưng so với tôi thì cũng chẳng là cái gì. Chắc hôm đó cậu ra tay chỉ để tranh thủ ngáng đường tôi để đất chị ấy đi thôi. Tôi nói đúng chứ?”

Tạ Minh Kha bình thần nhìn cậu, không hề nao núng khi bị vạch trần âm mưu.

Bạch Tiềm cười nói: “Lần sau có gọi bọn đàn em thì cậu nhớ nhắc cho bọn chúng biết không cần phải làm bộ làm tịch gì cả vì tôi chỉ liếc mắt là biết ngay.”

“Đọc đường anh vẫn luôn theo dõi chúng tôi à?” Khuôn mặt Tạ Minh Kha có chút biểu cảm xôn xang.

Bạch Tiềm nói: “Tôi chỉ muốn xem xem rốt cuộc cậu thực sự muốn gì. Lúc trước tôi có cho người điều tra về cậu có thấy là lạ. Tướng mạo Tạ Lĩnh và

Chu Tinh đều rất bình thường thì sao lại sinh ra được đứa con với dáng vóc như vậy. Nếu có đột biến gen thì cũng khó tin lắm. Lại còn Chu Tinh, bà ta là một con nghiện ham bài bạc đến thế thì sao nỡ bỏ qua cái ‘mỏ vàng’ như cậu? Nếu cậu thực sự là con của bà ta không biết chừng bà ta đã bán cậu hàng chục lần rồi. Bà ta không làm vậy không phải vì yêu thương gì con mình mà là bà ta không dám. Tôi nói vậy có đúng không thiếu gia Ito?”

Không khí giữa ba người như lắng đọng lại.

Tạ Minh Kha khép mi mắt với vẻ mặt hết sức tự nhiên. Rõ ràng lời lẽ của Bạch Tiềm không hề khiến cậu ta xao động.

Qua một hồi sau, cậu ta mới điềm tĩnh hỏi lại: “Làm sao anh biết?”

Bạch Tiềm khẽ cười: “Tôi đã cố ý chọn mấy mỏ khoáng sản. Nếu như không phải có nội gián thì làm sao Bành Văn Thanh biết được đó đều là mỏ hoang? Tôi đã sai người âm thầm điều tra lai lịch kẻ đó nhưng lại không vạch trần. Bành Văn Thanh cũng đồng ý phối hợp với tôi nên tôi tính kể xem cậu muốn chơi trò gì.”

Tạ Minh Kha hỏi: “Ông ta đồng ý phối hợp với anh à?”

“Chỉ nhận được mỏ hoang thì đương nhiên ông ta tức giận nhưng ông ta là người không vì lợi ích nhất thời mà làm ảnh hưởng đến hòa khí lâu dài và lợi ích về sau. Trước khi đến vùng Tam Giác Vàng này, ông ta đã làm công tác ‘trái đường’ tốt. Hiện giờ ông ta lại đang cần tiền để xây dựng khu XX thành đặc khu kinh tế. Ngoài ra ông ta lại trù trừ bài trừ ma túy thuốc phiện để tranh thủ sự đồng tình của Liên Hợp Quốc. Bây giờ có người hợp tác vừa cung cấp tiền vừa giới thiệu thêm mối quan hệ cho ông ta thì Bành Văn Thanh dại gì mà không đồng ý? Về phần Đỗ Biệt, hẳn ta chỉ là một con cò ở trong kế hoạch của tôi thôi. Hẳn ta nghĩ mình là ai mà có tư cách chủ động muốn hợp tác cùng tôi đối kháng Bành Văn Thanh chứ?”

Bạch Tiềm nghĩ tới đã cảm thấy buồn cười.

Trước lúc rời hang núi, lúc Đỗ Biệt buông lỏng cảnh giác cậu đã thăm thông báo và gửi bản đồ cho Bành Văn Thanh. Cậu không quên căn dặn ông ta nhất định phải bắt sống Đỗ Biệt và để riêng cho cậu xử trí.

Nghĩ tới lúc có thể dùng kiếm từng nhát một róc xương lóc thịt của hắn ta là Bạch Tiềm cảm thấy hả dạ, giọng nói cũng trở nên dịu lại. Con ghen tức khi thấy Hòa Lam và Tạ Minh Kha gần gũi dọc đường cũng vui đi phần nào.

Nghe lời của cậu, Tạ Minh Kha cẩn trọng suy nghĩ một lát, sau đó mới nói: “Mấy tên đó đều là tay chân ‘tép rong tép riu’, có tra hỏi cũng không tra ra được gì. Và lại người đi phá mỏ khoáng cũng không phải người của tôi thì sao anh biết được thân phận của tôi?”

Bạch Tiềm đi vòng quanh cậu ta, chậm rãi giơ một ngón tay lên nói: “Thứ nhất, cậu sát hại Lý Mạn Xu đã để lại sơ hở.”

“Sơ hở?” Người thiếu niên chau mày hỏi lại Bạch Tiềm, đối với cậu ta khái niệm này dường như rất xa vời.

Bạch Tiềm gật đầu: “Đúng, đúng là có sơ hở. Tay kiếm của Lý Mạn Xu không tệ nên chỉ một nhát mà giết chết cô ta thì chắc chắn không phải dạng vừa đâu. Mục đích đối phương là đánh nhanh thắng nhanh nên sẽ dùng kiếm pháp sở trường. Và lại sát thủ đã sơ ý làm rơi một món đồ.” Bạch Tiềm lấy trong túi áo ra một chiếc chong chóng tre.

Tạ Minh Kha chỉ nhìn phớt qua rồi nói: “Cũng chỉ là chiếc chong chóng tre bình thường mà thôi. Tôi có thể xếp thì người khác cũng có thể xếp.”

“Đây không phải là chiếc chong chóng tre bình thường.” Bạch Tiềm đặt nó vào lòng bàn tay vuốt vuốt mấy cái rồi nhẹ nhàng cất vào trong túi áo của cậu: “Lúc tôi học võ tại thành Hắc Bạch có gặp qua một cô gái thường hay xếp chong chóng tre. Khi ấy tôi cũng không để ý cho đến sau này mới biết nguyên nhân. Thì ra xếp chong chóng tre là tập tục của một gia tộc người Nhật Bản. Mỗi khi cô đơn, nhớ nhung, bối rối trong cách hành xử thì người ta sẽ dùng phương thức này để giải tỏa. Người trong gia tộc đó khi sống nơi xứ người thì thường hay xếp chong chóng tre loại này. Mà cô gái đó rất giỏi chiêu thức dùng thập tự kiếm chỉ một nhát kết liễu đối phương, giống với cách thức cậu đã ra tay với Lý Mạn Xu. Có lẽ đất địa này sẽ có rất ít người nhận ra kiếm pháp ấy mà bản thân cậu cũng rất khôn khéo, đặc biệt ẩn kiếm làm vết thương rộng ra khiến người khác không thể đoán biết được. Đáng tiếc là cậu đụng phải tôi, cũng trùng hợp tôi có đồng môn biết dùng loại kiếm pháp này.”

Ánh mắt Bạch Tiềm không buông tha mà nhìn chăm chăm vào cậu ta: “Bên ngoài thì có vẻ cậu còn giữ được bình tĩnh nhưng trong lòng chắc đã nổi sóng rồi. Có lẽ chính bản thân cậu cũng không chịu thừa nhận. Cậu rất cô độc và có lẽ cậu rất thích chị của tôi.”

“Rất thích?” Tạ Minh Kha nhú nhú mày, ánh mắt mờ mờ, hình như lần đầu tiên nghĩ đến vấn đề này. Cậu ta rất ít tiếp xúc với người khác nên càng không nghĩ tới chuyện này. Bạch Tiềm lại nói ra thẳng thừng như thế quả là làm khó cho cậu ta.

“Cô gái kia chính là người Nhật, tiểu thư nhà Ito. Cô ấy rất trẻ tuổi nên chắc vai vế ngang hàng với cậu phải không?”

Tạ Minh Kha vẫn giữ nét mặt bình tĩnh một hồi lâu, sau đó mới đáp: “Cô gái đó chính là chị gái tôi.”

“Thì ra là vậy.” Bạch Tiềm cười nói: “Tôi còn có một chuyện muốn nói. Cậu chỉ cần nghe chứ không cần trả lời.”

“Anh đã đoán ra được thì cần gì phải ấp a ấp úng nữa?” Tạ Minh Kha bình thản nói.

Bạch Tiềm nhìn chăm chăm vào cậu ta nói rõ từng câu từng chữ: “Nếu như cậu không có quan hệ với nhà họ Tạ thì sẽ không biết được chuyện kho báu này. Nếu như trước đây chưa từng biết thì sao cậu lại ẩn mình nằm vùng lâu như vậy? Cho nên đáp án chỉ có một mà thôi. Cậu biết rõ chuyện năm đó hay nói cách khác cậu có mối quan hệ quen biết thân thuộc với hung thủ giết chết cha mẹ của chị tôi.”

Hòa Lam hít sâu, lồng ngực vẫn phập phồng theo nhịp đập thỉnh thoảng không yên.

Làm sao Bạch Tiềm biết chuyện của cô? Hai người gặp lại chưa lâu, cô cũng chưa hề nói qua mục đích của mình nên cậu không biết gì mới đúng. Bởi vì thấy sự khác thường của cô nên cậu cho người điều tra hay là cậu chỉ vô tình phát hiện ra?

Mặc kệ như thế nào, Hòa Lam cũng có cảm giác bí mật của mình bị cậu nhìn thấu. Nhưng cô cũng hiểu Bạch Tiềm biết tính tình của cô nên mới không nói ra. Hòa Lam cắn môi, trong lòng cảm thấy xoắn xang.

Bạch Tiềm nhìn Tạ Minh Kha nói: “Cậu xưng tên họ đi. Tôi chẳng ưa gì người ngoài đảo quốc của cậu nhưng tôi sẽ không xuống tay với một kẻ vô danh đầu.” Cậu vừa nói vừa xiết chặt chuỗi kiếm.

Tạ Minh Kha vẫn giữ nét lạnh nhạt thường ngày trên gương mặt. Sau lời khích bác của Bạch Tiềm, cậu ta nhàn nhạt đáp: “Tôi tên Ito Xu. Nếu như anh không quen thì có thể gọi tôi là Lăng Xu.”

“Thì ra cậu còn là con lai tạp chủng” Bạch Tiềm nói tới nói lui cũng không hề cho người khác chút mặt mũi.

Nhưng mặc kệ cho cậu nói gì, Lăng Xu vẫn giữ nét điềm tĩnh của mình. Chính vì vậy nên Bạch Tiềm cảm thấy mất hứng, cuối cùng cậu nói: “Tôi vốn không biết cậu muốn làm gì nhưng đến bây giờ thì đã hiểu. Thứ trong tay cậu bây giờ chính là món đồ mà tên hung thủ năm đó bảo cậu đến lấy. Loại giấy bằng da dê này được dùng để viết tên danh sách thành viên của tổ chức mà trong đó có cả tên hân. Cái hộp này cũng chính là sơ hở mà năm nào hân đã bỏ sót lại.”

“Anh nói cũng đúng” Lăng Xu nói: “Tôi không có hứng thú với mấy món đồ này. Tôi chỉ đến đây để lấy lại những thứ thuộc về gia đình của tôi thôi. Vốn không có xung đột lợi ích thì chúng ta gây sự làm gì? Các người chỉ cần để tôi đi thì tôi sẽ lập tức rời khỏi nơi đây, sau này tôi sẽ không bao giờ đặt chân đến cái xứ này nữa.”

Bạch Tiềm rút kiếm ra trước mặt cậu ta nói: “Cậu nghĩ tôi sẽ để cho cậu đi sao?”

Lăng Xu đề chuỗi đao của Bạch Tiềm xuống, đồng thời cũng rút đao của mình ra: “Nhất định phải đánh sao?”

“Hôm nay cậu đừng mơ còn mạng mà rời đi” Con tức giận trong lòng Bạch Tiềm dọc đường đè nén như thế nào thì giờ đây cùng lúc bộc phát ra. Nét mặt lạnh lùng, Bạch Tiềm nhún chân thoát một cái phóng người như làn khói xanh lao đến bên Lăng Xu. Thanh kiếm trong tay cậu xoay tròn lóe sáng nhưng không hề phát ra tiếng động lướt qua khuôn mặt cậu ta rồi chém thẳng xuống cánh tay trái cậu ta.

Lăng Xu không kịp chuẩn bị, chỉ thuận chân đá mạnh tảng đá trước mặt nhờ phản lực lui về sau một chút. Cậu ta khề thở dốc rồi liếc mắt nhìn vết thương đang phun máu trên cánh tay.

Vết thương này nhỏ không đáng kể nhưng cậu ta bỗng thấy khiếp sợ với bản lĩnh của Bạch Tiềm.

Mục đích cậu ta đến vùng Tam Giác Vàng này ngoài việc tìm lại danh sách bị bỏ quên thì cậu ta còn muốn tìm kiếm cơ hội làm ăn. Mặc dù kinh tế nơi đây vẫn chưa phát triển nhưng đây vẫn là vùng đất có tiềm năng nhất khu vực. Cậu ta cũng đã thăm chọn được một đặc khu ưng ý. Chỉ là hiện tại đặc khu này đang nằm trong tay quân phiến loạn chứ không chịu sự cai quản của chính phủ. Cậu ta muốn ra tay thì phải cân trọng từng bước một.

Cậu ta lại không nghĩ tới việc thân phận của mình nhanh chóng bị bại lộ như vậy. Nói cho cùng kế hoạch của cậu ta đã bị ‘phá sản’ rồi.

Lăng Xu không quan tâm vết thương nữa mà khề thở dài rồi nâng thanh kiếm lên ngang mặt, lau qua mấy giọt máu khi nãy bị bắn lên.

“Làm lại” Cậu ta thay đổi cách thức khai chiến.

Bạch Tiềm cười khẩy rồi áp sát Lăng Xu, dùng mũi kiếm tấn công sấn tới. Lăng Xu đưa kiếm lên đỡ khiến chúng va vào nhau lóe lên tia sáng chói chói. Hai thanh kiếm bắt chéo nhau cũng là lúc hai người chuyển sang dùng sức mạnh. Bạch Tiềm có phần thắng thế, đẩy lùi Lăng Xu áp sát tường đá khiến mặt cậu ta đỏ bừng, mất đi nét tái nhợt thường thấy hàng ngày.

“Đây mới thực sự là bắt đầu!” Bạch Tiềm tung cước đá cậu ta.

Tạ Minh Kha ăn trọn cú đá, thuận thế tách kiếm lui về sau mấy bước, thanh kiếm lỏng lẻo trong tay cậu ta cũng được nắm chặt hơn.

“Xem ra cậu không chỉ học qua kiếm Nhật” Bạch Tiềm cười nhạo nhưng trong nụ cười lộ ra tâm tình vui vẻ còn pha chút ngạo mạn. So với cậu, Lăng Xu hiền hơn nhiều nhưng sâu thẳm trong nét lạnh lùng ấy của cậu ta lại chứa đựng tình cảm dịu dàng ấm áp mà chỉ cậu ta mới hiểu rõ được.

“E rằng anh muốn giết tôi cũng không dễ đâu!” Lần đầu tiên Lăng Xu cười trước mặt Bạch Tiềm. Trong nháy mắt, cậu ta xông lên. Bóng cậu ta và Bạch Tiềm nhập nhằng lẫn nhau, không nhìn ra rõ nhưng có vẻ rất ác liệt khiến Hòa Lam rất căng thẳng.

Hai lưỡi kiếm lại đan chéo vào nhau. Bạch Tiềm lại cười khẩy đẩy cậu ta ra, trong nháy mắt dứt khoát bỏ một nhát thẳng xuống bả vai Lăng Xu. Cậu ta vội lách người né tránh đồng thời phóng ra ngoài cửa động.

“Khỏi đuổi theo.” Bạch Tiềm kéo Hòa Lam lại rồi quơ quơ chiếc hộp màu xanh dương trước mặt cô nói: “Sẽ có lúc cậu ta quay trở lại thôi.”

Lúc này Hòa Lam mới thấy rõ, thì ra lúc giao đầu Bạch Tiềm đã lấy lại chiếc hộp này. Cô lại có phần thất vọng khi trong đó không có tờ danh sách kia.

Bạch Tiềm ôm bờ vai cô áp vào lồng ngực mình thủ thủ: “Có món đồ này trong tay thì lo gì cậu ta không quay lại. Đến lúc đó chị muốn hỏi gì cũng được. Chị còn giữ về mặt này thì em sẽ cho rằng chị vì quan tâm cậu ta mà bí xị đó.”

Hòa Lam chột dạ: “Em nói vậy bạ gì đó?”

“Em mới nói vậy thôi chị cần gì kích động dữ vậy?” Bạch Tiềm bỗng nâng cằm cô lên nhìn vào đôi mắt cô gắng hỏi: “Sao lúc cậu ta nắm tay lôi kéo chị chị không tránh đi?”

“Chị...” Hòa Lam bị cậu nhìn chăm chặp bằng đôi mắt sáng ngời khiến cô mất tự nhiên không nói được lời nào. Khi cô còn đang ngẩn người thì con ghen đã cuộn cuộn dâng lên trong lòng cậu. Không nói ra được hận ý Bạch Tiềm tức giận nắm tay rôm rốp, chỉ hận không thể vỗ nát cổ. Hòa Lam bị cậu dọa sợ hết hồn nói: “Tiềm! Em đừng nghĩ vậy! Chị không có...”

Cậu đè cô lên tảng đá, không khí trở nên ngột ngạt hơn bình thường.

Cậu không quan tâm tới Đỗ Biệt nữa bởi vì trong mắt cậu hẳn ta chỉ là cá nằm trên thớt, chẳng khác gì người đã chết, và lại Hòa Lam tuyệt đối sẽ không thích hẳn ta. Nhưng Lăng Xu không giống vậy. Nhìn vào cậu ta, Bạch Tiềm thoáng thấy đáng về của mình năm nào. Không biết trong lòng Hòa Lam cậu ta có quan trọng không? Cậu thật sự rất muốn biết.

Hòa Lam bị cậu dùng sức bóp rất đau, đồng thời cô cũng bị ánh mắt của cậu nhìn mà chột dạ.

Bạch Tiềm nhìn cô chăm chăm thật lâu rồi chột buông cô ra.

Hòa Lam tựa vào bờ tường thở hổn hển.

Sau ngày hôm đó Bạch Tiềm và cô không hề nói chuyện với nhau. Hòa Lam cảm thấy rất trống vắng khó chịu trong lòng.

Một buổi sáng trời đầy sương mù, Hòa Lam đứng trên hành lang nhà sàn nhìn xuống bên dưới cô thấy lòng vừa buồn bực vừa bứt rứt.

Cô vừa mới biết chuyện của Bành Vân Thanh và Đỗ Biệt. Bạch Tiềm không giết anh ta mà chỉ giam anh ta lại, làm tù nhân đặc biệt trong một phòng giam kiên cố. Hòa Lam có lên đi qua một lần nhưng lại bị lính canh chặn lại nên không thể gặp được Đỗ Biệt.

Vốn là anh em tình nghĩa nhiều năm nay, cô không muốn trở mặt nhìn anh ta chết. Cô không làm được. Dù tình cảm có lột lạt làm hai người có khoảng cách nhưng trong tâm tưởng Hòa Lam cô vẫn nhớ về người anh trai Đỗ Biệt của ngày xưa.

Hòa Lam chỉ mới nghĩ tới việc về sau đi viếng mộ anh ta mà trong lòng đã cảm thấy buồn không yên.

Từ sau lưng cô có tiếng bước chân truyền đến. Không cần quay lại Hòa Lam cũng biết là ai.

“Có chuyện gì sao?”

Mục Lăng đứng nghiêm, trên tay cô ta bưng mâm đồ ăn nói: “Cô không hề đụng đũa phần cơm sáng. Cô ăn một chút đi.”

Hòa Lam quay đầu lại nhìn cô ta cười đáp: “Tôi không đói bụng, cô ăn đi.”

“Tại sao?” Mục Lăng không hiểu.

“Cái gì tại sao?”

“Rõ ràng hai người yêu nhau, sao bây giờ lại như vậy? Tôi thật sự không hiểu anh ấy tốt với cô như vậy, người ta cầu còn không được trong khi cô lại không biết quý trọng, làm cho anh ấy không vui. Mấy ngày nay tâm trạng anh ấy không tốt. Tôi cũng cảm thấy khó chịu thay.”

Lần đầu tiên Hòa Lam nghe cô ta nói nhiều như vậy. Trông cô ta bây giờ mới thật sự giống cô gái mười mấy tuổi hồn nhiên bộc trực, Hòa Lam bỗng dưng không biết nên đáp lại thế nào.

Mục Lăng lại nói tiếp: “Cô nên chủ động tìm gặp anh ấy đi.”

Giận hờn nhiều ngày rồi, Hòa Lam cũng muốn làm hòa với Bạch Tiềm. Cô không trả lời Mục Lăng nhưng không tự chủ được mà rảo bước đi tìm cậu.

Bạch Tiềm ở riêng một mình trong căn nhà sàn sau rừng tre. Lúc cô đến, cậu không có ở đấy. Lính canh nói cậu đã đến khu biệt giam Đỗ Biệt. Như chột nghĩ tới điều gì đó cô liền vội vã chạy đi.

Đây là một khu giam giữ riêng biệt, tường xây kín kẽ. Bên ngoài là hai tòa vọng gác, binh lính ôm súng canh gác hết sức nghiêm ngặt. Xung quanh bờ tường rêu rậm nhờ là mấy đám cỏ mọc um tùm, lấp lờ trong đấy không ít vết máu và tóc người... Trông thật rợn người!

Đi vào trong được một hồi, mùi máu tươi tanh nồng xộc vào mũi Hòa Lam.

Cô dậm bước nhanh chóng đi vào bên trong. Bất ngờ có hai tên lính chặn đường cô. Sau khi nhìn kỹ mặt cô bọn họ mới nhớ đến lời dặn của thủ lĩnh liền cung kính nhường bước cho cô.

Cô bước đến khu biệt giam thứ tư.

Hòa Lam đẩy cánh cửa gỗ kêu ken két mở toang ra thì một đám người nhếch nhác phía sau khung sắt hiện ra trước mặt khiến cô nhợn nhạo.

Thì ra cửa chính nối dài với hành lang bên trong. Hai bên hành lang là hàng rào sắt cố định chia phòng giam thành nhiều buồng nhỏ. Khi Hòa Lam bước đi trên hành lang phạm nhân dọc hai bên cố đưa tay ra như muốn níu kéo van nài cô cứu mạng với bộ dạng thê thảm, què tay cụt chân, máu me đầm đìa trông thật đáng sợ.

Hòa Lam dùng tốc độ nhanh nhất để đi băng qua bọn họ đến căn phòng cuối hành lang.

Không cần cô động tay mở cửa, từ bên trong cửa tự động mở ra. Bạch Tiềm đang tháo găng tay ra, khi thấy cô cậu bỗng ngừng lại động tác. Lúc bấy giờ trên người cậu, trên mặt cậu máu văng lên thành từng vệt dài có, lốm đốm cũng có khiến cậu trông giống như ma cà rồng vừa ăn thịt người. Hòa Lam đứng sững sờ nhìn cậu. Một lúc lâu sau cô mới thốt ra được một câu: “Em đã làm gì anh ta rồi?”

Mất một lúc sau Bạch Tiềm mới lạnh nhạt đáp lại: “Giết rồi!”

Hòa Lam vĩnh viễn nhớ mãi cảnh tượng ngày hôm ấy. Lúc cô vọt vào trong thì thấy đầu và thân Đỗ Biệt đã lìa hai nơi. Cái đầu tròn của anh ta hãy còn lẩn long lóc trên sàn nhà vừa đứng dừng lại trước chân cô. Hòa Lam hét lên một tiếng rồi ngã quỵ xuống. Cô thoáng thấy dụng cụ tra tấn trên bờ tường vẫn còn dính nham nhớt thịt da... Hòa Lam bịt mắt cố gắng trấn tĩnh mình nhưng vẫn không kiềm được để nước mắt trào ra.

“Đau lòng à?” Bạch Tiềm cúi người xuống từ sau lưng cô, thay cô gạt nước mắt.

“Lúc hắn ta đối nghịch với em chắc đã lường trước được hậu quả như thế này rồi. Có thể chị sẽ cảm thấy em ác độc nhưng bản thân em lại thấy mình còn chưa đủ hung ác nữa.”

“Anh ấy đã thua rồi. Sao em lại không buông tha cho anh ấy?”

“Em không muốn để chị gặp mặt anh ta lần cuối.” Bạch Tiềm vừa cười ngang ngạnh vừa kéo cô đứng dậy.

“Lăng Xu hay Tạ Minh Kha gì cũng vậy. Mặc kệ là ai, chỉ cần nhìn chị lâu một chút, đụng chạm chị một lần thì em sẽ không để cho hắn ta được chết từ từ.” Cậu giữ chặt càm cô nhìn chăm chăm cô một hồi mới buông ra.

Thân người Hòa Lam mềm nhũn không gượng được mà té phịch sang một bên, toàn thân run rẩy.

Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy Bạch Tiềm đáng sợ như vậy. Cậu đã trở nên ác độc quý quýệt. Chỉ cần chuyện có liên quan tới cô thì cậu lại cư xử như người mất hết lý trí.

Đỗ Biệt... Đỗ Biệt...

Hòa Lam bỗng nhớ lại hình ảnh anh ta vuốt đầu cô lúc hai người còn nhỏ mà thấy trong lòng đau nhói. Tuy thời gian gần đây không còn thân thiết như xưa nhưng thật lòng cô không mong anh ta rơi vào kết cục như thế này.

Hòa Lam thần thờ quay về nhà sàn của mình rồi nhanh chóng cài then cửa lại. Cô thấy sợ hãi như thể bên ngoài có ma quỷ chực chờ.

Vừa quay đầu, bước chân cô liền đông cứng lại.

Dưới ánh trăng, người thanh niên trẻ tuổi toàn thân trang phục màu đen đang đứng bên bệ cửa sổ. Với dáng vẻ mặt mũi, dính không ít bụi đường, cậu ta dường như đã đứng đấy chờ cô lâu rồi. Cậu ta quay đầu lại nói: “Tôi chờ chị đã lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Ở thị trấn Hakone vào tháng một tuyết vẫn còn rơi dày. Từ trong hang động nhìn ra ngoài trời đầu đầu cũng phủ một màu trắng xóa. Bên trong hang núi, dòng suối nước nóng đang bốc hơi ấm lên nghi ngút, những cảnh anh đào cũng thi nhau đua nở những bông hoa đỏ điểm xuyết cho đời thêm tươi giữa cái lạnh giá của đất trời.

Sâu trong hang động, những tảng đá hình kỳ lân dữ tợn kỳ dị được bố trí khắp bốn góc sân. Trong cùng là một gian nhà được xây dựng theo phong cách truyền thống Nhật Bản: tường trắng, ngói đen, một bên là dòng suối nước nóng còn một bên là hàng cây thanh tùng sừng sững.

Hòa Lam đứng yên bên ngoài hành lang thật lâu cho đến khi nghe vọng lại tiếng bước chân đến từ sau lưng. Cô không cần quay đầu lại cũng biết là ai nên cất tiếng hỏi: “Chùng nào cậu mới thả tôi đi?”

Người ở sau lưng cô không hề đáp lại.

Hòa Lam xoay người lại.

Lăng Xu đứng sau lưng cô, toàn thân được khoát lên bộ Kimono truyền thống màu đen, chỉ có đai lưng là màu trắng. Sắc mặt cậu ta vẫn nhợt nhạt càng lộ rõ nét lạnh lùng. Cậu ta không mang giày mà chỉ mang một đôi vớ trắng. Cậu xoay người đi vài bước, đẩy mở cửa gian nhà chính ra.

Cửa gỗ màu đồng mở toang, Hòa Lam cúi guốc, nới gót cậu ta đi vào trong, phát vạt áo rồi ngồi xuống bàn đối diện.

“Ta...” Sau nhiều biến cố, Hòa Lam không biết nên gọi cậu ta như thế nào cho đúng.

“Chị muốn xưng hô thế nào tùy chị.”

Hòa Lam suy nghĩ một lát rồi nói: “Nói cho tôi biết hung thủ là ai đi. Cậu mà không chịu nói ra thì trong lòng ai cũng cảm thấy khó chịu cả. Nói cho xong để chấm dứt mọi thứ!”

Lăng Xu đáp: “Bây giờ thì chưa thể.”

“Lúc nào mới có thể?”

“Chờ Bạch Tiềm tới, chờ anh ta trả lại chiếc hộp kia cho tôi. Chờ đến lúc chúng ta đoạn tuyệt, tôi sẽ nói cho chị biết!” Cậu chậm rãi pha trà trên bàn, tự rót cho mình và rót cho cô một tách.

Nhưng Hòa Lam không có hứng thú thưởng thức.

“Chắc cũng không bao lâu nữa đâu.” Hôm đó nhân dịp bên trong đặc khu có nội loạn cậu ta đã bắt cóc Hòa Lam mang về Nhật. Dựa vào tính tình của Bạch Tiềm thì cậu nhất định sẽ tìm tới để đòi người nhưng vì chiến sự còn liên miên nên chắc hẳn cậu cần thêm chút thời gian.

Lăng Xu ngắm cảnh bên ngoài với những cảnh anh đào bung mình nở rộ rung rẩy giữa vùng trời phủ đầy tuyết trắng mà lòng cảm thấy mờ mịt không nói thành lời.

“Đạo này tôi có cảm giác trống vắng khó tả. Chị có biết vì sao không? Có liên quan đến chị đó.”

“Có liên quan gì với tôi?” Hòa Lam không có tâm trạng nói chuyện lòng vòng với cậu ta.

“Tôi không biết, hình như tôi...” Lời đến cửa miệng nhưng khó thốt nên lời. Cậu ta chỉ mấp máy môi rồi cúi đầu xuống nhấp nhấp tách trà bị nắm chặt trong tay.

Hòa Lam cũng hớp một ít nhưng chợt cảm thấy buồn nôn, cô chạy đến bên cửa sổ nôn khan đến một lúc sau mới bình thường trở lại. Lăng Xu kinh ngạc nhìn cô. Cậu ta nhìn cô bằng ánh mắt muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Hòa Lam cũng không thèm để ý cậu ta nữa mà chỉ ngồi lên giường ôm gối dựa tường. Sắc mặt cô trắng bệch, một tay cô khẽ khàng vuốt vuốt bụng mình.

Đã có ba tháng rồi. Gương mặt cô lộ ra nét vui mừng, không khỏi tự mỉm cười.

Cô vừa rất muốn gặp lại Bạch Tiềm vừa cảm thấy sợ khi gặp lại cậu. Giữa họ đã xảy ra mâu thuẫn nên có sự xa cách trong lòng cũng giống nhưng sự xa cách về mặt địa lý như hiện nay vậy.

Hòa Lam thường ngủ không ngon giấc. Những lúc như thế cô thường nhẹ nhàng vuốt bụng mình nghĩ đến mai này sẽ sinh ra một đứa bé thì lòng cô lập tức tràn đầy nỗi vui sướng, thế giới trong tâm tưởng liền tràn đầy sắc màu rực rỡ.

Nhưng cũng có những lúc đêm khuya yên tĩnh trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh của Đỗ Biệt lúc chết, cô cảm thấy áy náy như thể có tảng đá đè nặng trong lòng.

Có lúc, cô thấy mình là một người rất ích kỷ...

Có lúc Hòa Lam nghĩ, nếu như Đỗ Biệt không gặp lại cô chắc có lẽ anh ta đã có vợ để nâng khăn sửa túi yêu thương chăm sóc anh ta, mà cũng có thể đã có vài đứa con để gia đình nhỏ rộn ràng tiếng khóc tiếng cười chứ không phải chịu cảnh đầu mình lia hai nơi...

Thời gian đã qua không thể quay lại bao giờ. Nếu không có Bạch Tiềm thì cô có còn là cô của ngày hôm nay không? Nếu không có sự xuất hiện của cô thì Đỗ Biệt sẽ như thế nào? Nếu cô sớm biết mà tránh xa Đỗ Biệt một chút chắc có lẽ Bạch Tiềm sẽ không cảm hận anh ta đến thấu xương như vậy.

Lại một đêm Hòa Lam không yên giấc.

Lăng Xu nhìn nét mặt của cô cũng đoán được cô đang suy nghĩ gì. Tuy cô không mở miệng nhưng mọi thứ đều hiện rõ trên gương mặt. Trong mắt cậu ta,

hình ảnh cô dịu dàng vuốt vuốt bụng bỗng trở nên đẹp hơn bao giờ hết. Cậu ta cũng không hiểu nổi chính mình tại sao lại nghĩ như vậy, chỉ thấy trong lòng dâng lên nỗi niềm không thể diễn tả thành lời. Là yêu sao? Cậu ta cũng không chắc nhưng chỉ biết chôn chặt cảm xúc của mình sâu tận đáy lòng.

Cậu ta chưa từng nghĩ rằng mình sẽ thích một người.

Thế giới trong mắt cậu ta chỉ có chém giết và tranh đoạt vì vậy nên cậu ta rất mù mờ về chuyện tình cảm. Có nhiều lúc cậu tự hỏi lòng: Như thế nào là thích một người? Có phải quan tâm chính là thích không? Thế thì quan tâm cỡ nào mới gọi là thích còn quan tâm cỡ nào mới gọi là yêu?

Nhưng khi cậu ta dần hiểu ra thì cô đã có người trong lòng, còn có đứa bé nữa.

...

Có một buổi dạ tiệc được cử hành long trọng trong thị trấn dưới chân núi.

Trong buổi chiều tà chiếc xe con chậm chậm tiến vào thị trấn nhỏ, cuối cùng nó dừng lại ở một quán rượu hai tầng. Hòa Lam vẫn thắc mắc tại sao Lăng Xu lại mang cô theo đến đây.

Cậu ta không màng quan tâm đến cái gì, chỉ nhìn cô và những người xung quanh bằng ánh mắt lạnh nhạt vô cảm tựa hồ như cậu ta hoàn toàn ngăn cách với thế giới này.

Sau khi Lăng Xu xuống xe, cậu ta chủ động mở cửa giúp Hòa Lam, đưa tay dìu cô khiến cô sững sốt nhưng cũng không né tránh. Sau khi bước xuống vững vàng, cô liền giữ khoảng cách với cậu ta.

Chào đón cả hai là mấy cô gái mặc kimono tay cầm quạt trang điểm như geisha. Mấy người tùy tùng của Lăng Xu vội tiến lên để mở đường. Trong khi hai người bọn họ thuận lợi đi vào bên trong thì bốn bên đều vọng đến tiếng reo hét chói tai của các cô gái. Không khí trong quán ồn ào đến đỉnh tai nhức óc khiến Hòa Lam có cảm giác màng nhĩ của mình sắp bị thủng đến nơi rồi.

Khi leo đến lầu hai, không gian mới yên tĩnh trở lại.

“Tại sao dẫn tôi tới đây?” Hòa Lam rốt cuộc không nhịn được mà hỏi cậu ta.

Lăng Xu vừa nhấc đôi tay thon dài cao quý chậm rãi pha trà vừa hờ hững nói: “Không phải chị rất muốn gặp lại anh ta sao?”

Bị lời nói của cậu ta làm chấn động, đôi môi Hòa Lam mấp máy một lúc mới thốt ra được một chữ: “Tiềm?”

Chỉ mới mấy tháng không gặp nhau nhưng cô lại có cảm giác dài như một thế kỷ. Thậm chí Hòa Lam cũng không thắc mắc tại sao lâu như vậy Bạch Tiềm mới tới? Tại sao lại hẹn đến chỗ này? Cậu vẫn còn giận cô sao?

Lòng cô bỗng dâng lên một nỗi niềm phức tạp.

Dưới lầu, mấy chiếc bàn vuông được bố trí trên nền đất và trên mặt chiếc cầu cong cong. Dưới cầu là hồ nước nhân tạo trong xanh, bốn bề xung quanh cũng được trang trí ánh đèn màu xanh lá, kết hợp với tiếng nước chảy róc rách sẽ khiến cho người ta có cảm giác yên tĩnh. Chỉ tiếc là nơi đây ồn ào quá mức!

Chợt tiếng la hét náo nhiệt dưới lầu bỗng dừng im bất.

Hòa Lam kinh ngạc nhìn ra bên ngoài.

Cửa phòng VIP chỉ mở ra một cánh nên cô chỉ có thể theo dõi được một chút tình hình bên dưới lầu.

'Rầm' một tiếng, một người toàn thân máu me bị quăng lên một chiếc bàn khiến nó bị gãy đôi. Khi Hòa Lam nhìn kỹ lại thì thấy người này bị chặt đứt một cánh tay, máu vẫn không ngừng chảy ra. Đám đông dạt người ra, Mục Lăng cùng Chu Thất hộ tống Bạch Tiềm bước vào. Chỉ mấy tháng không gặp mà cô đã thấy sắc mặt cậu dường như càng lạnh lùng hơn, hai đầu chân mày cau có, đằng đằng sát khí.

Đôi ủng màu đen giẫm lên máu đi vào, trực tiếp đạp lên người tên vừa bị chém kia.

Hộ vệ mai phục ở bốn bên lập tức xông ra, vây quanh ba người bọn họ.

Một bên quân binh đến cả trăm người, một bên chỉ có ba người, khí thế trở nên áp đảo hẳn.

Không biết là ai đã quát một tiếng, hai bên liền xông vào đánh giáp lá cà. Mục Lăng và Chu Thất rút kiếm ngăn không cho bất kỳ ai tiếp cận được Bạch Tiềm. Cậu thông thả đi xuyên qua đám đông, bước lên lầu hai, đẩy cửa mở toang ra.

Hòa Lam theo phản xạ đứng lên nhìn cậu, lồng ngực ngừng đập phồng, môi môi mấp máy: “Tiềm...”

Bạch Tiềm nhìn cô rồi lại liếc mắt nhìn tên đầu sỏ ngồi nhàn nhã uống trà. Cậu tiến đến bên Hòa Lam ôm cô vào lòng, lạnh nhạt hỏi: “Tôi tới mang người của tôi đi. Cậu không có ý kiến chứ?”

“Phiên phức trong nước cũng giải quyết xong hết rồi à?” Lăng Xu hồ hững hỏi.

Bạch Tiềm cười khẩy đáp: “Cậu cũng biết bày trò lắm nhưng mà thôi đi, cậu vẫn cần phải học hỏi nhiều hơn nữa.”

“Nếu không gặp phiên toái sao giờ anh mới đến?” Lăng Xu bình thản phản kích lại, dứt lời cậu ta lại nhấp nhấp chung trà.

Bạch Tiềm xiết chặt Hòa Lam vào lòng, cúi xuống chăm chú nhìn cô hồ hững đáp lời: “Chỉ vì muốn xác nhận chút chuyện mà thôi.”

‘Chuyện gì đã khiến cho cậu ấy trì hoãn không tới gặp mình?’ Hòa Lam không nghĩ ra được là chuyện gì.

Bạch Tiềm thấy lòng nhộn nhạo, không kiềm lòng được cúi xuống đặt nụ hôn nóng bỏng vào trán cô. Chỉ một nụ hôn mà Hòa Lam có thể cảm nhận được cậu nhớ cô biết bao nhiêu, cũng như cô, cô nhớ cậu đến dường nào. Nỗi nhớ càng ngày càng nhiều, cuộn cuộn như những cơn sóng không ngừng khiến cho lòng cồn cào không yên. Cô không nhận được mà nép sát vào vòng tay ấm áp của cậu thỏ thẻ: “Xin lỗi em!”

“Nói cái gì đó?” Bạch Tiềm cười mỉm, vuốt ve mái tóc cô rồi bẹo hai má cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô, nhìn sóng mũi, nhìn đôi môi cô... Dường như không có gì thay đổi mà hình như...

“Trông xinh đẹp hơn...” Cậu dịu dàng một tay vuốt ve khuôn mặt cô, một tay ôm chặt cô vào lòng.

Hòa Lam thẹn đỏ mặt, lúc sờ sờ bụng mình chỉ muốn nói cho cậu biết ngay lập tức tin vui. Lòng cô bỗng thấy ngọt ngào không ngôn từ nào có thể tả hết.

Bạch Tiềm ồ lên một tiếng, hỏi cô: “Chuyện gì vui thế?”

Hòa Lam đáp: “Một lát nữa nói.”

“Được! Em chờ.”

Nói rồi cậu nắm tay cô để mười ngón tay đan xen kín kẽ với nhau rồi nâng lên hôn vào mu bàn tay cô trước mặt nhiều người khiến cô ngượng cứng người.

Trước cảnh tượng này Lăng Xu có cảm giác gì đó thật kỳ quái, giống như thấy bản thân mình bất lực mà trong miệng lại toàn là vị đắng chát.

Tiếng đánh nhau ở bên dưới đã ngưng lại. Mục Lăng vác thanh kiếm máu chậm rãi tiến lên và đứng lại một bên cửa canh gác. Chu Thất cũng đứng một bên đối diện với cô ta nắm chặt cánh cửa.

“Người của cậu đã chịu thua chưa?” Bạch Tiềm cười khẩy hỏi.

Lăng Xu nói: “Tôi chưa có thua đâu.”

“Chẳng lẽ cậu phải tự động thủ sao?”

“Anh đừng quên đây là địa bàn của tôi.”

Bạch Tiềm nhún miệng cười, quay đầu về phía Hòa Lam nhún vai nói: “Chị nghe xem cậu ta nói gì kia? Em muốn đi là đi. Ai cản được em?” Cười giòn đủ rồi, cậu lấy lại nét mặt nghiêm nhìn Lăng Xu chậm rãi nói: “Ồ đất Nhật Bản này người đối đầu với nhà Ito không ít. Bọn họ muốn lôi kéo nhà họ Bạch của tôi hợp tác để thâm nhập thị trường màu mỡ trong nước. Cậu thì sao đây? Nhất định phải đánh cuộc một phen với tôi à?”

Lăng Xu không trả lời được.

Bạch Tiềm cười nói: “Tôi không làm khó dễ cậu, tôi chỉ muốn tới mang chị tôi đi thôi. Sẵn tiện tôi giúp chị ấy giải quyết ân oán năm đó. Chờ giải quyết xong tôi tự nhiên sẽ rời đi. Còn về chiếc hộp tôi cũng sẽ trả lại cho cậu. Từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai.”

“Nếu là như vậy thì mọi người tạm thời ở lại đây đi. Tôi còn phải cân nhắc chuyện này một chút.” Nói dứt lời Lăng Xu vội vã rời đi.

Một bên giao hộp, một bên nói ra danh sách hung thủ, nghe qua có vẻ là một giao dịch rất đơn giản và sòng phẳng nhưng đối với Lăng Xu thì cậu ta phải đắn đo suy nghĩ rất nhiều.

Bởi vì một bên là gia bảo của dòng tộc, một bên là những người có quan hệ máu mủ thân thích với cậu ta. Đây quả là một sự lựa chọn vô cùng khó khăn.

Lời của tác giả: Sắp đến đoạn kết nên ta để nữ chính mang thai, báo thù và kết hôn nhập một cục lại luôn.

Mới vừa rồi ta bỗng nhiên lóe lên một suy nghĩ gian tà. Đó là để cho chị gái mang thai nhưng í ợ í e với em trai xem cảm giác có khác lạ không... He he he... Mọi người cẩn thận xịt máu mũi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53

Lúc mọi người quay lại chỗ ở thì trời đã sẩm tối.

Mục Lăng và Chu Thất được sắp xếp ở hai gian nhà nhỏ phía sau để nghỉ tạm.

Hòa Lam bắt chéo chân đứng trên hành lang ngắm cảnh chiều muộn phía ngoài. Mặc dù lúc bấy giờ là mùa đông băng giá nhưng nhờ dòng suối nước nóng nên không khí trong hang núi ấm áp như mùa xuân. Bạch Tiềm ôm Hòa Lam từ phía sau, áp sát thân người vào lưng cô như muốn hòa nhập cùng cô. Cậu thủ thủ vào tai cô: “Mấy tháng rồi không gặp, chị có nhớ em không?”

Hòa Lam gật đầu nhẹ nhàng.

Bạch Tiềm rất hài lòng, phả hơi thở ấm áp vào tai cô thì thầm: “Ngoan! Để em thương cho chị...” Vừa nói cậu vừa thọc tay vào bên trong bộ kimono cô mặc trên người, nhẹ nhàng xoa bóp bầu ngực tròn trịa. Hòa Lam đề tay cậu lại nói: “Đừng! Bây giờ không được...”

“Sao không được?” Bạch Tiềm gỡ tay cô ra, “Lâu quá rồi không gần gũi nên vừa gặp lại chị em lại muốn...” Một tay cậu đỡ ót cô, kéo khuôn mặt cô lại gần và hôn lên bờ môi cô. Cậu dịu dàng mút lấy môi cô như thể đang ăn thạch trái cây vậy. Chiếc lưỡi cậu từ từ lẩn mò vào trong khoang miệng cô xoắn xuýt cùng chiếc lưỡi thơm tho mềm mại của cô. Cậu chỉ mới đụng chạm cô một chút mà chân của Hòa Lam đã khụy xuống đứng không vững.

“Thật tình không được mà.” Cô lách người tránh ra khỏi cậu, đẩy cậu đụng vào lan can. Một tay Bạch Tiềm chống đỡ phía sau, một tay khê lau nước miếng còn dính trên mép rồi dùng đầu lưỡi liếm sạch.

Động tác này của cậu rất... quyến rũ!

Hòa Lam im lặng bước đến bên cậu, cùng dựa vào lan can song song với cậu. Qua một hồi cô mới mở miệng nói: “Chị... chị có...”

“Có cái gì?” Cậu đứng thẳng người, bởi vì nhất thời không nghe rõ.

Hòa Lam trừng mắt nhìn cậu, lời tay cậu đặt nhẹ lên bụng mình. Nhìn theo động tác của cô, người Bạch Tiềm trở nên ngây dại, cậu ngây ngốc hỏi lại: “Chị nói cái gì?”

Hòa Lam không muốn nhắc lại trong khi trên má cô đã điểm phien hồng. Cô cất bước đi vào phòng. Gấu váy kimono rất hẹp mà chân cô lại mang guốc gỗ nên cô đi từng bước ngắn lẹp xẹp. Ông tay áo khê lay động theo nhịp bước, lộ ra vòng eo đầy đặn hơn nhưng lại toát lên một vẻ đẹp yếu điệu, yên tĩnh, dịu dàng, trang trọng như dáng vẻ của người phụ nữ đã có chồng.

Bỗng chốc Bạch Tiềm như người tỉnh lại sau cơn mê, rốt cuộc cậu cũng hiểu được ý của cô. Cả đầu óc cậu như trở nên trống không trong chớp mắt.

Lúc Hòa Lam đi đến cửa phòng thì bị Bạch Tiềm từ phía sau chạy đến ôm ngang người nhấc bổng cô lên. Cậu hào hứng không ngừng hỏi cô: Em sắp làm cha rồi phải không? Em sắp làm cha rồi...”

“Nói nhỏ thôi, Mục Lăng và Chu Thất ở phía sau nghe thấy bây giờ.” Hòa Lam vừa nói vừa chỉ chỉ mấy gian nhà gỗ phía sau.

“Xa vậy sao họ nghe được?” Đáy mắt Bạch Tiềm đong đầy nỗi vui sướng. Cậu kiểm lòng không được mà ôm cô xoay vòng vòng.

Hòa Lam nhắc cậu: “Chậm một chút, cẩn thận lỡ té thì sao?”

“Té hà? Làm sao té được?” Bạch Tiềm dừng lại, nhìn cô chăm chăm, “Sao em để chị bị té được chứ?!”

Hòa Lam bị ánh mắt vui sướng long lanh của cậu nhìn đến nổi xấu hổ, cô cúi đầu nép vào ngực cậu thở thê: “Em sắp làm cha rồi mà còn như vậy sao?”

Bạch Tiềm cười nói: “Vi em vui mừng mà, vui đến mức muốn điên luôn rồi.”

“Vui cái gì chứ? Bộ có... là phải vui như vậy sao?” Mặt cô đỏ bừng, miệng lại nói ra lời trái với lương tâm.

Bạch Tiềm khê cau mày, cố ý nói: “Ừ há, em vui mừng chuyện gì nhỉ?”

Hòa Lam giật mình ngẩng đầu nhìn cậu vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt tinh nghịch của cậu. Ánh mắt nghi ngờ của cô khiến cậu nhìn không được mà phì cười: “Dù sao thì sau này cũng sẽ có thêm nhiều đứa nữa. Chúng ta sẽ sinh cả một bầy. Chỉ như thế này mà em vui gì chứ, thời gian còn dài mà.”

Nói xong cậu liền tấy má tay chân cời thất lưng kimono của cô ra. Nhưng bộ đồ này thật phiền phức, có quá nhiều lớp, cả thất lưng cũng khó cởi nữa. Bạch Tiềm trở nên thiếu kiên nhẫn, cậu cúi người rút con dao nhỏ trong giày ra rồi cạy dao vào hông cô định cắt mấy lớp vải chằng chịt.

Hòa Lam căng thẳng nhũn mày.

Bạch Tiềm dùng lực kéo dao ra phía ngoài dùng dằng muốn cắt đứt mấy món phụ kiện rườm rà. Thấy toàn thân cô cứng đờ, vẻ mặt sợ hãi mà cậu không nhận được cong môi lên cười.

“Khó cắt gì đâu à.” Bạch Tiềm dứt khoát cắt phăng dây lưng rồi cậu lại dùng tay mò mẫm vào bên trong lớp áo cô tìm chỗ thắt dây như đang chơi trò tháo giấy gói quà vậy.

“Nghe nói để mặc hoàn chỉnh một bộ kimono thì cần hai người trợ giúp thắt mười mấy sợi dây đến hơn nửa tiếng mới xong. Để hôm nay em thử xem coi ra hết thì mất bao lâu.”

Lời nói của cậu khiến Hòa Lam đỏ mặt. Cô đầm nhẹ vào ngực cậu nói: “Đừng đùa nữa!”

“Không đùa à? Vậy thì làm gì?”

Rốt cuộc Bạch Tiềm cũng cởi được lớp áo ngoài. Lớp áo có màu sắc đơn điệu nhưng lại toát ra vẻ thanh khiết, mát mẻ và tao nhã. Sau khi cậu kéo nó qua khỏi bả vai nó liền tự động mềm mại tuột xuống ngoan ngoãn rơi trên nền nhà.

Bên trong lại là một lớp áo lụa màu trắng được quần kỹ dưới thắt lưng mà mỗi thắt lại được giấu kỹ bên trong áo. Bạch Tiềm loay hoay mò tìm mỗi cởi ra thì phát hiện bên trong vẫn còn một lớp nữa.

“Đúng là phiền phức.” Cậu cảm thấy mất kiên nhẫn rồi lại muốn lấy dao cắt tiếp.

Hòa Lam vội chụp tay cậu nói: “Đừng dùng dao! Đồ này là người ta cho chị mượn đó.”

Nếu đổi thành tiền tệ thì một bộ kimono rẻ nhất cũng hết mấy ngàn (*) rồi. Huống hồ gì bộ đồ dùng chất liệu đắt đỏ như thế này. Chỉ nghĩ tới việc bị cậu cắt hỏng đồ là Hòa Lam cảm thấy buồn bực. (* 1000 tệ tương đương 3,3 triệu VND)

“Làm hỏng thì em đền.”

“Không được cắt!” Hòa Lam trừng mắt với cậu.

Bất đắc dĩ Bạch Tiềm phải tiếp tục cởi. Vắt và cởi xong lớp lụa trắng, cậu lại chán ngán nhìn hai lớp bên trong nữa. Cuối cùng mất vài chục phút cậu mới cởi xong, trong lòng mừng không thôi.

Không gian trong phòng chật hẹp, chút ánh sáng lọt lỏi không nổi bật bằng thân người trắng như tuyết của Hòa Lam. Dáng vẻ cô trần trụi nằm trên giường lại càng khiến cho dục vọng của cậu không ngừng bùng nổ. Cậu hỗn hển đề lên hai cánh tay mảnh khảnh của cô. Hòa Lam giãy giụa theo thói quen khiến nơi đó hằn lên lần đỏ.

“Tiềm... Đừng vậy mà! Đau đó.”

Cậu gấp rút cởi quần mình ra, ném bừa qua một bên rồi thì thầm bốn cột: “Một lát nữa chị lại kêu đau cho coi.”

“Em... em đừng làm loạn, chị đang có...”

“Em sẽ làm có chừng mực mà.”

Cậu dịu dàng hôn lên khuôn mặt ửng đỏ của Hòa Lam và từ từ cởi nốt vật thể nhỏ xíu cuối cùng bên dưới của cô. Cậu nằm lù xuống, tách đôi chân cô ra rồi cúi đầu thấp xuống. Hòa Lam cảm thấy có vật gì đó mềm mại ấm nóng đang trượt trên từng tấc da thịt, ngọt ngào di chuyển từ đầu gối dần dần lên trên...

Chân Hòa Lam bị dang rộng ra kẹp vào hai bên hông cậu. Thân người cô vừa cảm giác được cái lạnh lạnh trơn tuột của tấm vải lụa bên dưới vừa cảm thấy da thịt nóng bỏng khi bị cậu đụng chạm qua.

“Cho em xem xem 'cái động' nhỏ bây giờ thế nào rồi?”

Vừa nói cậu vừa cúi thấp đầu nhìn chòng chọc vào giữa hai chân cô. Cậu dùng ngón tay khều khều tách hai bờ môi hồng ra thì thấy bên trong đã nhoe nhoét nước. Lúc cậu chậm rãi đưa một ngón tay vào trong khe hẹp đang sung mọng thăm dò thì Hòa Lam cũng cứng người đề tay cậu lại hỗn hển nói: “Đừng! Đừng đưa vào sâu quá! Lỡ...”

“Em biết mà.” Giọng nói cậu có phần khàn khàn. Bên trong của cô quả thật rất chặt, hút xiết lấy ngón tay khiến cậu dùng sức mới rút ra được. Ngón tay rút ra xong cũng là lúc cậu cúi xuống hôn lên huyết đạo nhạy cảm của cô, môi lưỡi cậu liếm mát sạch dòng nước ái tình dào dạt.

Hòa Lam bị cậu liếm cực kỳ ngượng ngùng và khó chịu. Cô kẹp đầu cậu nói: “Đừng liếm lung tung!”

“Em còn tưởng chị thích như thế này đấy chứ!” Bạch Tiềm cười đều mặc cho những giọt nước kia từ chót lưỡi nhiều xuống vòm ngực cường tráng của cậu.

“Bên trong ướt cả rồi.” Bạch Tiềm hào hứng rà 'cây gây thịt' trương cứng đến bên cửa động rồi cầm lấy tay Hòa Lam bắt cô sờ sờ vào 'nó'.

“Có phải nó rất cứng không?”

Mặt của Hòa Lam đỏ hừng hực, nhịp thở cũng trở nên dồn dập.

Thân thể cô đang lơ lửng trước mặt cậu, để cậu ngắm nghía không sót một chỗ nào. Cô vẫn cảm thấy xấu hổ, không quen.

Cô muốn lấy tay che lại bớt thì liền bị Bạch Tiềm gạt đi.

“Của chị rất đẹp, che làm gì? Chị mau nói xem, cái của em có phải rất cứng không?”

“Phải...” Hòa Lam thật sự không chịu nổi giọng nói nhạo báng cùng ánh mắt đùa cợt của cậu, cô yếu ớt nói.

“Cái gì, em nghe không rõ.” Vừa nói cậu vừa hẩy 'cây gây thịt' của mình ép lên phần da thịt mềm mại nõn nà rồi chậm chậm đi vào. 'Hang động' ẩm ướt khít khao bao chặt lấy cậu. Lúc này Hòa Lam không khỏi nhủ lại cái mộng nhỏ, thờ hồn hèn trong khi khuôn mặt đã đỏ bừng bừng.

“Xem ra chị rất biết cách xài đồ nha.” Bạch Tiềm cười cợt rồi hít một hơi thật sâu đẩy nhẹ vào. Cậu nằm sấp xuống, một tay gác đỡ bên tai cô còn tay kia thì không ngừng đùa bỡn nụ hoa cô. Cậu vừa tinh nghịch se tới se lui nụ hoa vừa thầm nghĩ sẽ không bao lâu nữa nơi này sẽ có sữa, đến lúc đó cậu nhất định phải là người đầu tiên nếm thử.

'Đường hầm' bị cậu nong ra từng tắt từng tắt một không còn khe hở nhỏ nào. Nước bên trong cũng không ngừng tiết ra nên khi cậu động thân dịch nhờn cũng sẽ theo cây gây thịt chảy ra ngoài, rỉ xuống giường.

Nơi hai người họ cọ xát ngày càng ướt át, dịch nhờn vô tình chảy nhầy nhựa xuống phía dưới hậu môn. Bạch Tiềm không bỏ qua cơ hội dùng tay chọc vào. Hòa Lam cảm nhận được sự khác lạ liền thều thào kêu lên: “Á! Đừng đụng chỗ đó!”

Bạch Tiềm rút tay lại nói: “Đùa thôi mà!” Cậu ôm lấy cô tiếp tục đâm vào rút ra. Nhưng vì ngại thân thể cô không tiện nên cậu chỉ đi vào một phần ba. Đến khi không nhận được cậu đã đẩy vào lút cán, lúc đó cậu mơ hồ cảm nhận bên trong có cái gì nóng ẩm đang ngo ngoáy, hoảng hồn cậu liền rút ra.

Hòa Lam hình như cũng cảm nhận được điều này. Bụng cô như có gì bên trong, cảm giác không đau mà giống như một lời cảnh báo vì bất mãn hơn. Hòa Lam thầm cười. Bé vẫn chưa thành hình hoàn chỉnh mà cũng có cảm giác sao? Mà dù sao đi chăng nữa cái sinh mệnh bé nhỏ này cũng là kết quả của hai người. Rồi đây bé sẽ từ từ thành hình và lớn dần lên trong bụng cô, đến ngày đến tháng bé sẽ chui ra chào đón cuộc đời này.

“Chị nói xem là con trai hay con gái?” Bạch Tiềm thì thầm vào tai cô.

Hòa Lam đáp: “Sao chị biết được? Mà chị nghĩ rồi, nếu là con trai thì gọi là Bạch Nhất Ngạn còn con gái thì gọi là Bạch Nhất Hàm. Có được không?”

“Cũng tạm được thôi!” Bạch Tiềm hừ nhẹ một tiếng.

Hòa Lam đẩy đẩy cậu hỏi: “Sẽ không ganh tỵ với bé con chứ?”

“Bộ em hay ghen lắm sao mà chị hỏi như thế?” Bạch Tiềm nói vừa dứt lời liền cúi đầu xuống mút lấy 'nụ hoa' bên dưới khiến cô vừa nhột vừa lấy lại khoái cảm tiết ra càng nhiều 'mật ngọt'. Nhờ như vậy mà lần thứ hai cậu tiến vào dễ dàng hơn. Tuy nhiên bên trong cô vẫn là tầng tầng các lớp thịt bó chặt lấy cậu như xoắn lấy cậu mà vắt. Hòa Lam cũng được cậu diu lên từng bật khoái cảm nên không ngừng xuyt xoa, đôi bàn tay cô bấu chặt lên bờ lưng rộng rãi như khích lệ cậu nhanh chóng thăng hoa.

Thật sự cậu muốn hưng hăng giày xéo cô sau khoảng thời gian dài xa cách nhưng cậu phải cố nhẫn nhịn chỉ đưa vào một phần rồi lại rút hẳn rồi lại đưa vào. Mỗi nhịp động thân là một nhịp cậu kiềm nén, tốc độ cậu cũng dần chậm lại khiến bầu không khí như lắng đọng hơn. Không gian bốn bề yên tĩnh chỉ còn lại tiếng nhóp nhép đầy mê hoặc.

Móng tay của cô hưng hăng bấu trên lưng cậu kéo thành một đường dài đưa cậu đến cao trào.

Tùng đột, từng đột tinh khí nóng bỏng phun trào. Toàn bộ bắn thẳng vào bên trong cô. Run rẩy và thăng hoa.

Hòa Lam đánh đánh cậu trách móc: “Làm gì thì làm nhưng cũng đâu cần ra bên trong...”

“Không sao đâu. Để cho cục cưng học tập một chút đó mà.” Cậu không biểu xấu hổ chau chau mày đáp.

Thời gian cao trào nhanh chóng qua đi, hai người đều không hay không biết bên ngoài trời đã về khuya. Bạch Tiềm để mặc người ngòm trần trụi ngồi dựa vào đầu giường một cách lười biếng. Hòa Lam thì khoát tạm bộ kimono lên người rồi hỏi cậu: “Em đói không? Chị đi nấu món gì cho em ăn tạm nhé!”

Bạch Tiềm buông tiếng thở dài: “Đúng rồi đó, em còn chưa ‘no bụng’ đâu đấy.”

=====

Tác giả có lời muốn nói: Em trai này thật hư nha! Chưa gì mà đã muốn giành sữa với baby rồi.

Còn nữa, nếu mà là con trai thì đã được ba nó huấn luyện kỹ năng xxx từ trong bụng mẹ rồi đấy! Hề hề hề..

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Thời gian trôi qua rất nhanh, bụng cô giờ đã nhô ra rồi.

Hakone là xứ sở của những dòng suối nước nóng chảy vòng quanh với những dãy núi sừng sững. Đứng trong hang núi nhìn ra xa là những cảnh hoa anh đào nổi bật trên nền tuyết trắng trông hết sức xinh đẹp. Dưới chân núi một thị trấn nhỏ yên tĩnh đã có tự bao giờ. Ven hai bên đường là những dãy phố nhỏ hẹp, kiến trúc nhà cửa cổ kính, tường ngói chỉ có hai màu đen trắng và những khung cửa sổ lưới màu đen kiểu cổ.

Cách vài mét trên con phố là những con hẻm nhỏ sâu hút dẫn đến nơi họ không nhìn thấy được.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Hòa Lam nắm chặt tay Bạch Tiềm nhưng bị cậu cầm ngược lại. Lòng bàn tay cậu thật ấm áp, bao trọn lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Lúc ngược đầu lên Hòa Lam bắt gặp cậu đang nhìn mình chằm chặp. Cô sáng giọng hỏi: “Sao nhìn chị dữ vậy?”

Bạch Tiềm cười khẽ đáp: “Xinh quá!”

Hòa Lam cúi xuống nhìn trên người mình. Cô đang mặc một bộ kimono màu xanh dương, tóc cột hờ sau ót chỉ chừa lại hai lọn buông thõng bên tai nên trông cô càng dịu dàng, xinh đẹp tự nhiên.

Bạch Tiềm cười, nhướn mày nói: “Khỏi nhìn nữa! Em không có nhìn trang phục của chị. Em nhìn là nhìn thân thể của chị kia!”

“Nói tầm bậy.”

“Có gì mà ngại?” Cậu ôm eo cô rẽ vào một con hẻm nhỏ. Chỉ đi vài bước, trước mắt họ liền xuất hiện bậc thang đi lên cao ngất. Cậu dìu cô đi. Hòa Lam gạt tay cậu ra nói: “Chị đâu có bị tàn phế đâu.”

“Như vậy em mới an tâm một chút.”

Bạch Tiềm thật là bá đạo. Cô nói gì hay phản kháng thế nào đều vô dụng trước mặt cậu.

Hòa Lam không thể làm gì khác hơn ngoài việc chấp nhận, để cho cậu dìu đỡ cô từng bước một.

Nhà cửa hai bên đường đều được dựng bằng nẹp tre sơn trắng, bên trên mái nhà là mái ngói đen, tường rêu phủ bởi những dây leo xanh biếc. Khoảng nửa giờ cả hai mới đến nơi. Nơi này là điểm cuối của con hẻm cụt. Hai bên đường giờ là những ụ tuyết lớn bao quanh cây hoa hòe. Chính diện là một tòa nhà bê thế ngói đỏ gạch vuông trông giống nhà thờ tổ.

Trước cổng, một người cao ráo thần thái bình tĩnh trong bộ kimono trắng đang đứng chờ người. Dáng vẻ xinh đẹp của cậu ta gán vào trong phong cảnh này như thể một bức tranh tĩnh lặng từ ngàn thu trước được vẽ lại. Là một tuyệt tác của nhân gian.

Người đứng đấy chính là Tạ Minh Kha.

Trong nháy mắt trong đầu Hòa Lam lóe lên cái tên này. Mặc kệ cậu ta là Ito Xu hay Lăng Xu thì đều là những cái tên vô cùng xa lạ với cô, những cái gì đã khắc ghi vào đầu óc con người vào những giây phút đầu tiên mới thực sự sâu đậm, khó thay đổi được cách nghĩ. Với cô, cậu ta vẫn là Tạ Minh Kha ngày nào.

Cậu ta vẫn luôn là người cô độc, tới lui xuất hiện vẫn chỉ có một mình. Dù cho cậu ta là đại thiếu gia trong một dòng tộc lớn nhưng khi ra ngoài lại chẳng mang theo lấy một người. Với phong thái xinh đẹp nho nhã, cậu ta chỉ đứng đấy nhưng đã thu hút ánh nhìn của biết bao cô gái xung quanh. Nhưng cũng chính phong thái uy nghiêm ấy đã khiến người ta có cảm giác sợ sệt không dám đến gần.

Là trùng hợp sao? Hòa Lam không chắc lắm còn Bạch Tiềm thì xi mũi coi thường.

Cậu nắm tay Hòa Lam dìu cô bước đến trước mặt Tạ Minh Kha, nhìn một lượt từ đầu xuống chân rồi nói: “Cậu đang chờ chúng tôi phải không? Quyết định xong chưa? Cậu có đồng ý nói cho chúng tôi biết danh sách hung thủ không?”

“Không phải.” Khuôn mặt lạnh lùng của Tạ Minh Kha khiến cho người ta có cảm giác cậu ta không may mắn nhiễm khói bụi trần thế. Cậu ta nhàn nhai nói: “Bà ấy ở núi Trường Bàn tu đạo đến khoảng độ cuối năm mới về đây. Bây giờ tôi không thể gặp bà ấy nên phải chờ đến lúc đó mới xin phép hỏi ý của bà ấy được. Nếu bà ấy đồng ý thì tôi sẽ nói danh sách cho các người biết và sẽ mang các người đi gặp bà ấy. Tôi hy vọng đến lúc đấy các người

cũng trả lại chiếc hộp cho tôi.”

“Nói hay lắm.” Bạch Tiềm cười khẩy: “Chúng tôi sẽ chờ. Nhưng sau đây chúng tôi không muốn thấy mặt cậu nữa.”

Tạ Minh Kha giương mắt nhìn Bạch Tiềm rồi lại cụp xuống: “Hình như anh rất ghét tôi thì phải.”

“Chẳng lẽ tôi nên thích cậu sao? Không nói về quan điểm nhận xét mà chỉ cần thấy cái mặt và ánh mắt cậu là tôi đã thấy ghét vô cùng rồi.” Bạch Tiềm cười nghiêng răng.

Tạ Minh Kha có vẻ không thèm chấp, cũng không muốn dây dưa. Có lẽ tính tình cậu ta cũng khá dễ chịu. Hòa Lam lôi kéo Bạch Tiềm, nói thông với cậu ta: “Tiểu Tạ! Vậy thì chúng tôi sẽ chờ nhưng mong rằng về sau chúng ta sẽ không trở mặt đối địch với nhau.”

“Tôi cũng vậy, không muốn làm kẻ địch của chị.” Tạ Minh Kha nói năng nhu hòa và khẽ mỉm cười với cô. Chỉ bấy nhiêu cũng đủ khiến cho Bạch Tiềm giận sôi gan, lông mày xéch ngược lên.

Tên tình nhân bé nhỏ!

Vào trong đền thờ, bọn họ phải bước qua lớp cửa dày. Phía sau cửa chính là một khoảng sân rộng, chỉ trồng một gốc anh đào rất lớn. Hoa anh đào nở rộ, cánh hoa đỏ thắm. Những cánh hoa uỷ mị rơi khiến cho người đứng từ xa cứ ngỡ như màu máu quện vào tuyết trắng.

Tuyết trên sân cũng đọng một lớp khá dày. Khi có người đi qua, nền trắng để lại dấu chân rõ mồn một. Thỉnh thoảng khi giẫm phải cành khô trong tuyết, dưới chân lại vang lên tiếng rôm rốp gãy gọn.

Tạ Minh Kha nhàn nhã ngồi quỳ bên bàn pha trà. Tóc cậu ta khá dài, cậu ta chỉ dùng một sợi dây đỏ buộc hờ phía sau ót. Mấy sợi ngắn thì vô tình buông xuống hai bên vành tai trắng trẻo của cậu trông vô cùng lãng tử.

Bạch Tiềm càng nhìn kỹ cậu ta thì càng thấy cậu ta giống... như con hồ ly tinh.

“Pha trà làm gì, sao không so kiếm đi?” Bạch Tiềm nói.

Tạ Minh Kha ngẩng đầu nhìn cậu thờ ơ đáp: “Nếu như không ở tình thế bất đắc dĩ, tôi không thích hờ ra là đánh đánh giết giết.”

“Thiếu gia Ito, máu tươi đã vấy trên tay cậu không ít à. Cậu nói mấy lời này khiến tôi cảm thấy giả tạo quá!”

“Mặc kệ anh có tin hay không nhưng đây là sự thật.”

Lúc Tạ Minh Kha không cầm đao kiếm trông cậu ta rất yếu ớt như đáng vẽ của cậu thư sinh. Tay cậu ta mềm mại thích hợp cầm viết, pha trà hơn là cầm đao giết người vấy máu.

Hòa Lam không muốn để bầu không khí trở nên căng thẳng hơn nên cô dịu dàng nói với Bạch Tiềm: “Hay là chúng ta về đi! Không phải em nói muốn đi mua đồ cho em bé à?”

Tâm trạng Bạch Tiềm lúc này mới khá hơn một chút. Cậu đáp: “Làm sao biết sinh con trai hay con gái mà chọn đồ?”

Hòa Lam nói: “Vậy thì chuẩn bị cả hai loại luôn!”

“Ừ nhỉ! Nếu lần này sinh con trai thì lần sau sẽ sinh con gái. Còn nếu lần này sinh con gái thì lần sau sẽ sinh con trai. Chuẩn bị như vậy cũng không lãng phí!”

Hai người nhìn nhau cười cười nói nói, còn cọ cọ mũi với nhau. Hòa Lam xoay qua Tạ Minh Tâm nói lời tạm biệt, lôi kéo Bạch Tiềm rời đi.

Khi vừa đến cửa thì cả hai nghe thấy Tạ Minh Kha bắt chợt mở miệng: “Nếu anh muốn so kiếm thì tiếp vài chiêu đi!”

Nói rồi cậu ta để tách trà xuống bàn, dùng khăn lau tay sạch sẽ rồi chậm rãi đi đến gian nhà chính. Cậu ta vén tay áo lên, thuận chân đá văng đôi guốc gỗ, chỉ mang đôi vớ trắng. Tay trái chop lấy thanh kiếm rồi chuyển sang tay phải, ra dáng mời đối phương tiếp chiêu.

“Mời!”

“Là do cậu tự chuốc lấy nhé!”

Bạch Tiềm thả tay ôm Hòa Lam ra cũng là lúc Mục Lăng nhảy từ trên mái hiên xuống kính cẩn đặt kiếm vào tay cậu rồi nhanh chóng lui lại bảo vệ cho Hòa Lam bên ngoài vòng chiến.

Tạ Minh Kha giằng co với Bạch Tiềm. Từ từ nhích người, cổ áo kimono tròn tròn của cậu ta đã hở ra một khoảng da thịt sau gáy, mượt mà nhưng tái nhợt.

Lúc Bạch Tiềm rút kiếm ra, tia sáng lóe lên cũng là lúc Tạ Minh Kha vọt tới với bước chân ngắn gọn mà nhanh chóng dường như vạt kimono chặt khít không hề làm ảnh hưởng đến tốc độ của cậu ta.

Hai thanh kiếm giao nhau 'keng keng', vô tình xếp thành hình chữ thập, hai bên dùng lực để trấn áp đối phương. Mặt hai người cũng bắt chéo qua thanh kiếm ở cự li rất gần.

Bạch Tiềm cười lạnh ra tiếng trong khi sắc mặt Tạ Minh Kha có phần hờ hững nhưng đáy mắt lại rõ ràng hiện lên tia máu.

“Ghen tỵ sao? Tôi biết cậu ghen tỵ với tôi. Ánh mắt cậu đã nói lên điều đó.” Bạch Tiềm không nể nang mà nói thẳng điểm yếu trong lòng đối phương. “Cậu thích chị tôi đến thế sao? Người giống như cậu, không cha không mẹ, từ nhỏ quen sống trong môi trường chém giết, không có ai quan tâm yêu thương thì sẽ không yêu ai mà cũng chẳng được ai yêu. Thật ra cậu chỉ tham lam thêm có được thứ đẹp để vốn không thuộc về cậu mà thôi.”

Tạ Minh Kha không trả lời nhưng khí lạnh đã chạy rần rần toàn thân giống như cảm thấy xấu hổ khi bị vạch trần ý nghĩ xấu xa. Cậu ta đột nhiên dồn lực đẩy Bạch Tiềm ra rồi trở tay quét một đường kiếm trúng ngay bả vai Bạch Tiềm.

Yên tĩnh.

Bầu trời đột nhiên nổi bão tuyết, từng khối từng khối bông tuyết rơi xuống quét vào đầu vào vai cậu.

Dây cột tóc của Tạ Minh Kha rơi ra khiến mái tóc dài đen nhánh phủ xuống bộ kimono trắng. Tay cậu ta nắm chặt thanh kiếm Samurai chìa về phía trước.

Không khí cực kỳ căng thẳng!

Bạch Tiềm ngoái đầu nhìn chăm chăm vào vết thương đang ứa máu chứ không thèm chọc cậu ta nữa. Thanh kiếm trong tay cậu cũng chuyển hướng.

“Tiềm!” Hòa Lam kêu lên, cô muốn bước tới xem vết thương của Bạch Tiềm nhưng Mục Lăng đứng bên cạnh đã kéo cô lại.

“Không sao đâu! Bây giờ anh ấy mới thật sự động thủ.”

“Kiếm pháp của cậu do ai dạy vậy?” Bạch Tiềm đi quanh và nhìn chăm vào mắt cậu ta để thăm dò một cách cẩn trọng.

Tạ Minh Kha nhấc tay lau sạch vết máu trên thanh kiếm, lười biếng đáp: “Không ai dạy tôi cả. Mười năm trước tôi cũng đã đi qua thành Hắc Bạch rồi.”

“Chỉ có người tuân thủ quy tắc trò chơi mới có thể sống sót.” Bạch Tiềm nghiêng đầu cười lạnh: “Nhưng tôi thật sự muốn phá hỏng nó. Trước khi chết tôi nhất định phải về đó một lần.”

Tạ Minh Kha chợt ngừng đầu, rút cuộc trong đôi mắt cậu ta đã lộ vẻ xúc động.

Phần lớn người đến thành Hắc Bạch là vì trốn tránh kẻ thù còn một số người lại đến để luyện võ như cậu. Nhưng đã vào đây thì hiếm khi có người toàn mạng bước ra. Mặc dù trên quy tắc người đã đi ra thì có thể trở về nhưng những ai đã ra được bên ngoài tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chuyện quay lại.

Ánh mắt hai người giao nhau, khí thế của cậu ta tự động giảm đi một bậc cho đến khi thanh kiếm dài phóng đến trước mắt, cậu ta mới lách người tránh qua một cách khó khăn.

Bạch Tiềm vừa thất thủ một chiêu, kiếm hầy còn bỏ trên đất nên nhanh chóng mượn đà tấn công kéo lê lưỡi kiếm tạo thành hình cung mượn lực xoay người nhảy lên, một cước đập vào cây anh đào cổ thụ xoay tròn người lướt thẳng tới.

Phản lực này còn mạnh hơn so với trước.

Tạ Minh Kha xoay người lại đỡ, hai mũi kiếm chạm vào nhau xẹt ra tia lửa.

Bạch Tiềm trên không trung không có điểm tựa nên đá vào vai Tạ Minh Kha, lướt qua người cậu ta.

Tạ Minh Kha khom người thở dốc. Lúc cậu ta xoay người lại đối mặt với Bạch Tiềm thì một nhúm tóc bên vành tai chậm rãi rơi xuống dạt dờ trên nền tuyết trắng.

Đó là nhúm tóc cậu ta vừa bị đối phương cắt đi.

“Tôi thua.” Giọng nói cậu ta rất thản nhiên nhưng ánh mắt đã không còn giữ được vẻ bình tĩnh hàng ngày.

Tạ Minh Kha cúi đầu nhìn xuống đầu gối thì thấy trên đấy xuất hiện vết chém nhỏ nhưng dài, đủ để máu ứa ra thấm một đường dài lên bộ kimono màu trắng. Cậu ta nâng vạt áo lên nhìn máu me dính bết vào trang phục trông thật bẩn.

Dây buộc tóc bị văng ra xa, tóc tai cậu ta trở nên xốc xếch rồi nùi vô tình che đi đôi mắt của cậu ta.

Đã rất lâu rồi Tạ Minh Kha chưa từng chật vật như thế này?

Ánh mắt cậu ta vẫn trầm tĩnh như nước, tay rút kiếm về cậu ta khẽ khom người khi đối diện với Bạch Tiềm rồi xoay người rời đi.

Bạch Tiềm chợt gọi cậu ta lại hỏi: “Cậu từng gia nhập hội Vương à?”

Tạ Minh Kha quay đầu lại nhìn cậu trầm ngâm một lát rồi khẽ gật đầu.

Bạch Tiềm nhìn cậu ta đi xa, khóe môi nhếch lên, cậu quay lại ôm Hòa Lam vui vẻ nói: “Chúng ta trở về thôi.”

Đọc đường về, Hòa Lam cũng không biết cậu đang cười vì chuyện gì. Cô hỏi mấy lần Bạch Tiềm mới dùng giọng điệu nhạo báng đáp: “Chỗ đó rất hấp dẫn mà cậu ta lại có tình cảm ngu ngốc như vậy.”

“Em nói như thể em đã từng 'chiến' với hội mỹ nhân vậy!” Hòa Lam gạt tay cậu ra.

“Chị ghen à? Sao em có thể làm vậy chứ!” Bạch Tiềm ôm cô, hôn lên trán cô. Chỗ đó thật ra rất dễ làm cho người ta sa ngã nhưng những ai có thể rời khỏi hội thì đều là người có tính tình kiên nghị. Người như Tạ Minh Kha quả thật rất hiếm. Nhìn vào cậu ta thì sẽ có cảm giác cậu ta là người lạnh lùng vô cảm nhưng khi tiếp xúc rồi mới phát hiện cậu ta có chút... ngây ngô.

Nghĩ đến từ này cậu chợt bật cười.

“Có gì đáng cười?” Hòa Lam trừng mắt nhìn cậu.

Thời gian trôi qua, bụng Hòa Lam mỗi lúc càng lớn. Chờ đến cuối thu là cô chuẩn bị đến ngày sinh rồi.

Trong hang núi, lá phong đỏ rực như muốn lấp đầy cả không gian, nhìn ra đâu đâu cũng là màu lá vàng lá đỏ.

Lòng Bạch Tiềm vui mừng nôn nao không dứt khiến cho phòng của Mục Lăng chật đầy một núi đồ dành cho em bé.

Tạ Minh Kha có tới một lần nhưng chỉ nói vài câu với Hòa Lam rồi vội vã rời đi.

Về ngoài của cậu ta vẫn bình tĩnh điềm đạm trước sau như một khiến cho người đối diện không biết được cậu đang nghĩ gì.

Ở phía Đông Nam Hakone có một tòa nhà nằm trên đỉnh núi quanh năm tuyết phủ. Đường lên núi quanh co khúc khuỷu, rất dễ bị lạc đường nhưng mỗi lần Tạ Minh Kha đến, cậu ta thường hay đi một mình không cần ai hộ tống.

Sáng nay cũng thế, cậu lại lên núi và đi thẳng đến tòa nhà nằm khuất trong rừng.

Nơi đây không phải là chỗ ở của ai khác mà chính là chỗ ở của cô Tạ Minh Kha, Ito Thanh Diệp.

Trong sân những cánh hoa đào hồng thắm rụng rớt cả một khoảng sân. Trên hành lang một người phụ nữ trong bộ kimono truyền thống và đội nón màu xanh lam đang đứng yên tĩnh nhìn trời. Tay bà ấy đang phe phẩy chiếc quạt con con trông thật nhân hạ.

Mỗi lần Tạ Minh Kha đến thăm cô, cậu ta thường không biết mở miệng như thế nào.

Chính cô ấy đã chăm sóc cho Tạ Minh Kha từ tấm bé nhưng cô lại ít khi trò chuyện với cậu ta. Khi ấy cô vẫn còn là một thiếu nữ mười mấy tuổi còn bây giờ cô đã hơn ba mươi rồi.

“Bọn họ tới rồi sao?” Ito Thanh Diệp ngưng tay phe phẩy cánh quạt, cô ta chậm rãi bước lên bậc tam cấp mở cửa thông thả đi vào nhà rồi ngồi quỳ xuống chiếc đệm bên bàn trà.

Tạ Minh Kha đi sau lưng cô ta, đến nơi cậu ta khoát áo qua một bên ngồi quỳ xuống.

Nước trà trong tách sóng sánh tựa như sóng lòng cậu ta đang nổi dậy. Cậu thấp giọng báo: “Bọn họ đã tới vào năm ngoái, chỉ là con chưa báo lại với cô thôi.”

“Nhóc con! Lòng con đang rất bất an.”

Tạ Minh Kha biết không thể gạt được cô mình nên kể hết mọi chuyện trong thời gian qua, “Con đã làm theo lời cô căn dặn nhưng sao tới giờ con không cảm thấy vui?”

Cậu ta bỗng nhớ lại lúc trước Ito Thanh Diệp đã kể với cậu ta mười mấy năm về trước cô ta cùng nhóm người trong dòng tộc làm rớt hộp đồ gia bảo nơi đó nên sai cậu ta đích thân đi tìm về. Ito Xu phải đến vùng Tam Giác Vàng tìm đến người đàn bà tên Chu Tĩnh. Bà ta là kẻ đam mê cờ bạc nên mắc số nợ lớn, chỉ cần có tiền là bà ta nhất định sẽ nghe theo sự sắp đặt của cậu ta.

Ito Xu giả làm con trai ở lại nhà bà ta. Trải qua đoạn thời gian dài nhưng cậu ta vẫn thấy không quen.

Mặc dù cậu ta vốn quen với tịch mịch cô đơn nhưng môi trường sống thật sự quá khác biệt.

Ở phương xa mỗi lúc đêm khuya yên tĩnh, cậu ta sẽ ngồi xếp chong chóng tre mà cô của cậu ta đã dạy.

Tên cô ấy vốn là Lăng Thanh Diệp, cùng một họ với Lăng Xu.

Cả hai vốn không phải họ Ito mà là họ Lăng sống ở một thôn nhỏ ở Đông Bắc Trung Quốc. Trí nhớ của con người qua năm tháng dần dần bị bào mòn cho nên cậu ta không hề có ấn tượng gì vì khi ấy cậu ta vẫn còn rất bé, mọi thứ trong ký ức đều là do cô của cậu kể lại mà thôi.

Vào những đêm mưa bão trong con hẻm nhỏ, hoa quế thoang thoang đưa hương, hoa lựu cũng đua nhau khoe sắc đỏ rực cả con đường, mưa mịn mờ rơi trên dây leo xanh biếc bao phủ mấy căn nhà hàng xóm liền kề.

Căn nhà với giàn dây leo nằm trong thị trấn nhỏ vào thập niên những năm sáu mươi đã phai mờ dần trong trí nhớ cô. Nhưng hình ảnh nhục hình ngày hôm ấy đã để lại trong cô một dấu ấn khó quên. Ba mẹ cậu bị lôi ra đầu thôn đánh và cạo đầu vì tội mặc đồ Tây. Tất cả do lão Tôn tố cáo mà ra. Hậu quả là bị đánh đến khó giữ tính mạng.

Khi đó cô còn nhỏ, đứng ở đầu thôn nhìn mẹ cậu ta ôm lấy che chắn cho cậu ta.

Anh cô rốt cuộc bị đánh đến chết, xác bị treo lên giàn nho cho đến khi phân hủy rồi khô lại.

Cuối cùng, mẹ cậu dắt díu cậu và cô bỏ chạy thật xa, chạy tới nơi này làm vợ sau của thiếu gia Ito.

Cậu từng nghĩ rằng mẹ cậu đã rất nhớ nhà xưa trong con hẻm nhỏ, nhớ người cũ bỏ xác trên giàn nho rong rêu nên buồn phiền sầu não mà héo hon cho đến chết. Ngày bà qua đời, trời cũng buồn đưa tiễn bằng cơn mưa phùn mù mịt.

Năm tang thương ấy là khi Lăng Xu vừa mới năm tuổi. Sau khi mẹ mất cậu ta ở yên với cô của mình. Đến khi cô ấy dọn ra ngoài thì cậu ta một mình lủi thủi rồi dần trở thành thói quen.

Đến năm mười lăm tuổi, Lăng Xu đi đến vùng Tam Giác Vàng giả làm con trai của Chu Tĩnh.

Mặc dù bà ta không biết thân phận của cậu ta nhưng tự biết đánh giá cậu ta không phải xuất thân tầm thường. Vì vậy dù bà ta có đi ăn vạ bên ngoài đi chăng nữa nhưng khi đối mặt với cậu thì không dám hó hé một câu lớn tiếng.

Nhưng hầu như cậu thường ở nhà một mình.

Về phần cha...

Theo lời mẹ cậu thì người đàn ông bị đánh chết chính là cha ruột của cậu còn người cha hiện tại nuôi dưỡng cậu chỉ là cha dượng. Đối với người cha sau này cậu cũng chẳng thân thiết vì cả năm ông ta bận rộn triền miên bên ngoài, chẳng gặp được mấy lần. Mỗi khi ông ta trở về đi ngang qua cậu ta cậu đều bị cô kéo quý xuống hành lễ gọi là 'Ngải'.

Rốt cuộc cậu ta nên xem người nào là cha mình, ngay cả đến chính bản thân cậu cũng không rõ.

Ito Thanh Diệp nhìn vẻ mặt suy tư của cậu cũng biết cậu đang nghĩ gì: “Đừng đau lòng nữa, không phải con đã có người mình thích sao?”

Tạ Minh Kha lấy lại tinh thần, suy nghĩ một thoáng rồi nói: “Nhưng cô ấy không thích con. Hơn nữa cô ấy đã có con, đã có người đàn ông bên cạnh rồi.”

Thật ra cậu ta muốn nói mình không hề đau lòng chỉ cảm thấy có chút buồn buồn. Cô cậu cũng an ủi cậu rằng thứ chưa có thì mình thường thấy tiếc nuối chứ đâu không phải đau lòng.

“Cô gái ấy là con gái Thường Hi phải không?”

Tạ Minh Kha gật đầu đáp: “Cô ấy tên Hòa Lam.”

“Nói như vậy, cô ấy cũng có thể tính là chị của con rồi. Cô và Thường Hi là bạn rất thân.”

“Vậy tại sao...” Cậu không nói tiếp nhưng ánh mắt đã tỏ rõ mối nghi ngờ.

Cô ta không có nói nữa mà chỉ cúi đầu nâng tách trà: “Dù sao đi nữa ta cũng thấy có lỗi với cô ấy.”

Tạ Minh Kha mấp máy đôi môi nhưng cuối cùng cũng không hỏi tiếp.

Năm đó một nhóm đoàn kết như vậy tại sao lại phải giết hại lẫn nhau? Phải chăng vì kho báu kia?”

Cậu ta ngậm ngùi lắc đầu. Lúc sai cậu ta đi tìm chiếc hộp thì cô ấy không nói gì về kho báu, cũng không cho cậu ta lấy món gì khác trong đấy, rõ ràng cô ấy không phải là người tham tiền. Về phần ma túy... Cô ấy cũng chưa bao giờ dùng qua càng không thể nào hợp tác mua bán nên không vì lý do này mà tổn thương bạn thân của mình.

Tạ Minh Kha càng nghĩ thì càng thấy chuyện này khó hiểu.

Hòa Lam...

Hòa Lam...

Ngày hôm đó Tạ Minh Kha định ra tay giết cô nhưng cuối cùng đã không xuống tay. Còn bây giờ vì hoài niệm quá khứ mà cậu ta không thể tuyệt tình. Có nhiều khi cậu ta suy nghĩ vẫn vợ rồi tự hỏi không biết mình sống trên đời vì điều gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Ngày Hoa Lam khai hoa nở nhụy là một ngày cuối thu.

Sườn núi đã phủ một biển lá phong đỏ rực.

Bạch Tiềm đứng ở cửa bệnh viện đi tới đi lui mấy tiếng đồng hồ. Bác sĩ vừa mở cửa bước ra thì bị cậu kéo tay áo hỏi trong gấp gáp: “Sinh rồi phải không?”

Bác sĩ kéo khẩu trang xuống chúc mừng cậu. Là sinh đôi một trai một gái.

Lúc Bạch Tiềm đi vào, Hòa Lam còn nằm hôn mê trên giường bệnh. Sắc mặt cô trông rất yếu ớt, tóc ướt đầm mồ hôi dính bết trên trán. Hai đứa bé thì được hai cô hộ sinh yêu thích ôm trên tay, là song sinh mà bé trai là anh còn bé gái là em.

Hai đứa bé mới sinh đỏ hồng da còn nhăn nhúm nhưng đã được mang vớ đội mũ đồng màu trông thật đáng yêu.

Bạch Tiềm đưa mắt nhìn hai bé con mà trong lòng vui mừng khắp khối nhưng vẫn đến bên giường thăm Hòa Lam trước.

Cô trông rất mệt mỏi và ngủ rất sâu.

Bạch Tiềm dịu dàng lấy khăn lau mồ hôi cho cô.

Cuối thu năm này quả thật rất có ý nghĩa. Bé trai được gọi là Bạch Nhất Ngạn còn bé gái được gọi là Bạch Nhất Hàm. Tên của các bé vốn là do Hòa Lam đã nghĩ ra từ trước.

Thân thể Hòa Lam không được khỏe nên chỉ nằm một chỗ. Bạch Tiềm cho người dẫn đường nước nóng xuyên qua dưới giường của cô để đảm bảo nhiệt độ trong phòng luôn ấm áp.

Bạch Tiềm luôn túc trực bên cạnh Hòa Lam, cùng cô chơi với hai bé con.

Sau khi sinh em bé, cả nhà Hòa Lam luôn quây quần khiến người ngoài nhìn vào cảm thấy muôn phần đáng yêu.

Hòa Lam cố gượng ngồi dậy Bạch Tiềm liền đỡ cô, kê gối sau lưng cho cô dựa rồi ẵm con đưa qua cho cô, “Chị xem nè!”

Hòa Lam nhẹ tay sờ sờ khuôn mặt đứa bé, cảm thấy như có mối thâm tình vô hình, yêu thương không ngôn từ nào kể xiết, không phân biệt gái hay trai.

Nhất Hàm đã ngủ, cô bé còn chu môi chép chép chấy cả nước miếng. Hòa Lam thấy thế thì khẽ mỉm cười, cầm khăn lau khôe miệng cho bé. Nhất Ngạn thì còn thức chớp chớp mắt nhìn ba mẹ. Cậu bé còn hiếu kỳ liếc nhìn mọi thứ xung quanh rồi chợt khóc ré lên 'oa oa oa'...

“Sao con khóc vậy?” Bạch Tiềm thấy xoắn xang như thể cầm củ khoai lang nóng phỏng tay, cậu không biết nên làm sao cho phải.

Hòa Lam không thèm nói nhìn cậu: “Đói bụng rồi phải không?”

“Đói bụng sao?” Cậu ôm Nhất Ngạn định đi ra ngoài: “Vậy để em đi tìm cái gì cho con ăn.”

“Quay lại đây!” Hòa Lam gọi cậu trở lại: “Tìm đồ ăn gì chứ? Em bé mới sinh mà biết ăn cái gì?” Cô bắt đắc dĩ lắc đầu rồi mở nút thắt bên hông bộ kimono ra. Hôm nay cô chỉ mặc bộ kimono đơn giản một lớp nên cởi ra rất dễ dàng.

Lớp vải áo tuột ra khỏi bả vai, làn da trắng như tuyết liền thu hút ánh mắt của Bạch Tiềm. Làn áo tuột dần xuống lộ ra bầu vú căng nức ních. Cuối cùng nụ hoa lúc lắc mấy cái rồi lấp đầy vào miệng Nhất Ngạn.

Cậu bé nghịch ngợm chưa ngậm vào hẳn mà lừa lưỡi đẩy ra rồi lại mút vào khiến sữa tràn theo mép miệng trào ra ngoài. Bạch Tiềm thấy cảnh tượng này cũng khó lòng nhìn được. Cậu nhân lúc Hòa Lam không để ý mà nằm lên đùi cô.

“Em làm gì thế?” Hòa Lam bị hành động của cậu làm cho sợ hết hồn.

Bạch Tiềm ngốc đầu ngâm nộ hoa bên kia rồi học theo bộ dạng của Nhất Ngạn mút chẹp chẹp...

Sữa của cô trong veo, nếm vào có vị tanh thế nhưng cậu lại ưa thích, bú say sưa ngon lành, thỉnh thoảng nhà ra tí còn liếm môi vết sạch.

Hòa Lam giận dữ phải đánh cậu mắng: “Già cái đầu rồi mà con giành sữa với con trai sao? Em không biết xấu hổ à?”

“Không cần mặt mũi, chỉ cần sữa thôi.”(*) Bạch Tiềm nhả nộ hoa ra đáp.

(*) Không biết xấu hổ và không cần mặt mũi là nghĩa đen và nghĩa bóng của cụm từ 不要脸.

Hòa Lam bị chọc giận nhưng không nhịn được cười phá lên. Cô vận tai Bạch Tiềm khiến cậu không ngừng xin tha nhưng Hòa Lam không buông cậu ra.

Hai người đang giằng co thì đột nhiên Nhất Ngạn xoay đầu qua nắc nắc mắt tiếng rồi ọc hết sữa lên mặt Bạch Tiềm.

Bạch Tiềm sững sờ tại chỗ, một lát sau cậu mới lấy tay sờ sờ mặt mình.

Hòa Lam cười sặc sụa: “Ha ha! Cho em dám giành sữa với con. Con phản đối đó có thấy chưa?”

Bạch Tiềm tức giận bò dậy, đưa tay muốn ẵm lấy bé con đánh cái mông. Hòa Lam vội ngăn lại, đập cậu một cước mắng: “Em điên hả? Con còn nhỏ như thế có biết gì đâu? Em làm sai còn ở đó la làng, giành sữa với cả con mình nên bị vậy là đáng đời.”

Bạch Tiềm buồn bực thốt không thành lời chỉ biết hít sâu mấy hơi dồn cục tức xuống. Cậu liếc mắt nhìn bé con thì thấy cu cậu đã nhắm mắt ngủ ngon lành. Bạch Tiềm giận đến nổi muốn phun máu.

“Lò mất trứng cái gì? Mau đi nấu com đi! Chị đói bụng rồi.” Hòa Lam vừa nói vừa ôm chặt Nhất Ngạn trong tay, chờ cậu ngủ say mới thả xuống cho cậu bé nằm kê em gái rồi đắp chăn lại.

Bạch Tiềm không thể làm gì khác hơn đành đi vào bếp nấu nướng.

Hòa Lam không quen ăn món ăn Nhật nên Bạch Tiềm nấu mì cho cô. Ngoài ra cậu còn hâm nóng canh gà cậu đã cực công chuẩn bị từ tối qua. Đúng lúc này Tạ Minh Kha và người hầu đi vào, cậu ta thấy dáng vẻ đó của Bạch Tiềm liền trêu chọc: “Nấu com cho vợ ấy à?”

Bạch Tiềm vốn da mặt dày và không biết sợ trời sợ đất thế nhưng lại thấy ngượng, cậu quay lưng đi trong khi mặt thì đỏ bừng.

Bà lão hầu cạnh cũng cười cười, đưa cho cậu một hộp sushi: “Cái này do tôi mới làm. Đây là nguyên liệu tươi mới, mọi người dùng thử đi.”

Bạch Tiềm nhận lấy chiếc hộp rồi nói lời cảm ơn bà lão.

Cuối cùng đã nấu xong mì, Bạch Tiềm bung mâm com lớn gồm hai tô mì, một hộp sushi, hai ly trà ô long sang phòng Hòa Lam.

Tình hình trong phòng cũng không khác lúc nãy, có chăng là thêm vài vị khách không mời mà đến.

Hai đứa bé đã thức dậy, Tạ Minh Kha cầm một cái trống tay lắc lắc trước mặt bọn nhỏ, trên khuôn mặt cậu ta cũng xuất hiện nụ cười hiếm thấy.

Hai đứa bé tươi tỉnh cười theo nhịp lắc của Tạ Minh Kha, khác hẳn vẻ an nhiên khi ngủ. Bạch Tiềm thấy cảnh tượng này lại thấy sôi gan như có người vừa bặt tai cậu vậy. Cậu cảm thấy lãnh địa của mình đang bị người khác xâm lấn.

Nghĩ như vậy, Bạch Tiềm chạy đến tước món đồ chơi trong tay Tạ Minh Kha hỏi: “Cậu đến đây làm gì?”

Tạ Minh Kha sừng sốt nhưng rồi vén vạt áo đứng dậy với dáng vẻ thường ngày. Cậu ta cúi đầu chào: “Ngài Bạch Tiềm!”

“Ít đến đây đi!” Bạch Tiềm tức giận muốn nổi sài, thấy người trước mặt thật đáng ghét: về bề ngoài trong nho nhã nhiều lúc ngu ngơ nhưng tâm địa hiểm độc, muốn lấy lòng tui nhỏ rồi sẵn tiện lấy lòng mẹ nó luôn đây mà.

Khi bọn họ đang giằng co thì bỗng nhiên Nhất Hàm và Ngất Ngạn cùng khóc ré lên.

Một mình Hòa Lam chăm không xuể nên cô gọi Bạch Tiềm đến giúp. Bạch Tiềm khôi phục lại tinh thần xông xáo đến ẵm Nhất Ngạn lên dỗ nhưng chẳng biết thế nào cậu bé không nín mà còn khóc to tiếng hơn.

Hòa Lam nóng ruột nói: “Đặt con nằm xuống đây đi! Để chị làm cho. Thiết tình, càng giúp lại càng rồi!”

Bạch Tiềm khổ mà không nói được thành lời.

Cậu sao không thể dỗ được bé con của mình?

“Để tôi dỗ cho.” Tạ Minh Kha cười cười rồi ôm lấy Nhất Ngạn trong tay Hòa Lam. Thật kỳ lạ Nhất Ngạn vừa nằm gọn trong vòng tay cậu ta thì lập tức nín khóc. Cậu ôm bé con khề cười cười, tăng tăng nhẹ nhẹ mấy cái bé liền xoay người đôi tư thế, miệng mút chẹp chẹp mấy cái rồi ngủ thiếp đi.

Lòng Bạch Tiềm buồn bực không thôi.

Cậu chăm bé kém cỏi vậy sao? Hai đứa bé giống nhau như đúc kia chỉ cần nằm trong vòng tay cậu là khóc um lên. Phải lý giải sao đây? Chẳng lẽ kỳ màu à?

“Được rồi! Được rồi! Đừng giận hôn nữa? Lại đây!” Hòa Lam ngoắc cậu đến gần, kéo cậu ngồi xuống kế bên rồi bung mì đút vào miệng cậu.

Tâm trạng Bạch Tiềm lúc này mới khá hơn một chút. Cậu hé miệng mút sạch mì cô đút. Cuối cùng cậu còn dùng đôi môi dính dầu mỡ hôn cái 'chụt' lên mặt cô. Hòa Lam giận dỗi vừa lấy khăn tích cực lau sạch vừa mắng: “Đơ hèm à! Khốn kiếp!”

“Nhưng em thích.” Cậu ý mạnh lấn áp cô, đè cô ngã nằm xuống.

Hòa Lam vội đẩy cậu ra, liếc mắt với cậu ý nói trong phòng còn có nhiều người.

Tạ Minh Kha xoay người cụp mắt xuống nói: “Thời gian không còn sớm nữa. Tôi phải về rồi. Tạm biệt.”

Cậu ta ẵm Nhất Ngạn cẩn thận thả vào chiếc nôi lắc rồi đi ra cửa mang guốc vào, cúi người bái biệt sau đó nhanh chóng đi khuất sau dãy hành lang.

“Coi như cậu ta thức thôi.” Bạch Tiềm bĩu môi, cuối cùng cũng có cảm giác thắng lợi đôi chút.

Hòa Lam đánh đổi vào ngực cậu: “Suốt ngày cứ lo ghen tuông vớ vẩn. Có rãnh thì nên đi học hỏi xem làm sao mới xứng với cái chức vú em đi!”

“Vú... Vú em?” Giờ phút này Bạch Tiềm bỗng đưng hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Bạch Tiềm thật tình không biết phải làm sao với hai đứa bé này. Cậu đã phải lén lút đi ra ngoài mua rất nhiều sách như 'Bảo mẫu giỏi' hay '78 cách sống hòa hợp với trẻ con'. Sau một thời gian cậu 'tu luyện' thì Nhất Hàm cũng thay đổi cách nhìn với cậu, tạm hòa hoãn cho cậu ẵm một tí nhưng riêng Nhất Ngạn vẫn cứ gào khóc như cũ.

Ngày tháng êm đềm cứ thế trôi qua trước khi con giông tố đến.

Còn ba ngày nữa là đến thời gian ước định. Buổi sáng hôm nay Tạ Minh Kha lại đến tìm Bạch Tiềm một mình như mọi khi.

Khi ấy, Bạch Tiềm đang ẵm Nhất Hàm và chơi với bé. Nhìn thấy cậu ta đến cậu khó tránh khỏi không vui.

Tạ Minh Kha không có mang theo kiếm cũng không mặc kimono trắng mà mặc nguyên bộ màu đen. Cậu ta nói: “Tôi muốn dẫn anh đi gặp một người.”

“Gặp ai?” Bạch Tiềm khó chịu hỏi lại.

Tạ Minh Kha đáp: “Anh đi rồi biết.”

Bạch Tiềm đứng trên hành lang nhìn cậu ta thật lâu. Sau khi quan sát nét bình thản trên gương mặt ấy một hồi cậu càng thấy nghi ngờ. Cho đến khi cậu đến tòa nhà trên núi gặp Ito Thanh Diệp, cậu mới hiểu vì sao.

Người phụ nữ kia từng là bạn tốt, là em gái tốt của mẹ Hòa Lam.

Biết thêm điều này khiến đầu óc cậu càng nặng nề hơn.

Những lời cô ta nói Bạch Tiềm đều ghi nhớ kỹ và hóa giải dần mỗi nghi ngờ trong lòng.

Ba ngày sau, Tạ Minh Kha tới gặp Hòa Lam đứng hẹn dẫn cô đi gặp 'kẻ thù'. Dọc đường, bầu không khí nặng nề không hề thoải mái như trước đây.

Trên núi tuyết phủ trắng xóa, trong tầm mắt mọi người tuyết cứ như là một mảnh vải trắng trải dài, phủ hết ngọn núi này đến ngọn núi khác. Hòa Lam ẵm Nhất Ngạn, Bạch Tiềm ẵm Nhất Hàm cùng đi lên đỉnh núi.

Bạch Tiềm đi phía sau Hòa Lam mấy bước. Nhìn bóng lưng nhỏ bé đơn độc của cô, lòng cậu dâng lên một mối tâm tình phức tạp. Cậu còn nhớ rõ chuyện Ito Thanh Diệp đã kể với cậu mấy hôm trước nên nếu có thể cậu thật sự không mong Hòa Lam đi gặp cô ta.

Bởi vì, chuyến tìm kiếm lần này vốn không có kết quả.

Cây anh đào trong sân nhà trên núi vẫn đang nở rộ màu đỏ rực tựa hồ như thiêu như đốt.

Hòa Lam nhìn thấy Ito Thanh Diệp đang mặc trên người kimono màu trắng muốt, tay đang phe phẩy chiếc quạt con con, mớ tóc mai tự nhiên rũ xuống khẽ lay động theo từng nhịp bước của cô ta không khỏi làm người ta có cảm giác thế gian như thu gọn vào một khắc này, tại đây.

Năm nay Thanh Diệp đã hơn ba mươi tuổi. Hòa Lam nhớ rõ năm đó khi đi cùng với mẹ cô, cô ấy chỉ là một cô gái mười mấy tuổi thôi.

Lúc gặp mặt cô ấy, cô còn gọi cô ấy là di Lăng.

Di Lăng thường cho cô nhiều kẹo, dắt cô đi chơi, cùng cô chơi trò trốn tìm.

Di Lăng còn kể truyện cổ tích cho cô nghe.

...

Cô cứ tưởng cô ấy đã chết rồi, sao giờ lại còn sống sờ sờ nhàn hạ nơi này? Có phải cô ấy là một trong những người đã sát hại cha mẹ cô không?

Hòa Lam cảm thấy không thở nổi, bùm ngực lùi lại mấy bước. Số mạng dường như ghi xiết lấy cô không cho thở. Khi cô vùng vẫy thoát ra nó lại càng cố xiết chặt lấy cô hơn.

“Tại sao?” Cô hỏi Ito Thanh Diệp.

Người phụ nữ nhấc tà áo lên chậm rãi bước xuống bậc thang đến trước mặt cô nói: “Tiểu Lam, cháu còn nhỏ không hiểu được hết lòng người. Con người ta có lúc sẽ bị lợi ích che mờ đi lý trí. Dù nói thế nào đi chăng nữa thì ta cũng có lỗi với cháu. Cháu có thể đánh ta để trả thù, ta nhất định sẽ không đánh trả.”

“Tôi muốn biết tại sao?” Hòa Lam đã không còn hơi sức.

Chợt Nhất Hàm khóc ré lên trên tay cô.

Tạ Minh Kha vội bước qua ôm đứa bé, lui sang một bên lẳng lặng dỗ dành.

“Nếu tránh không khỏi ngày này, ta sẽ không trốn tránh nữa.” Cô ta cười với Hòa Lam rồi rút con dao găm ra đưa tới trước mặt cô, bắt hai tay cô nắm lấy. Hòa Lam đứng run run nhưng không xuống tay. Người đàn bà trước mắt vốn từng rất quen thuộc với cô tuy giờ đã nhạt nhòa mờ hồ nhưng cô vẫn không đành lòng...

Có người từ phía sau đẩy cô chúi về phía trước, dao găm cũng theo đà mà cắm phập vào bụng người đối diện.

Máu tươi chảy ra thấm đỏ bộ đồ kimono màu trắng.

Hòa Lam sợ hãi buông tay ra, không tin và bước lùi lại, lúc cô quay đầu thì Bạch Tiềm ôm lấy cô, thì thầm nói, “Hãy để cho mọi chuyện qua đi!”

Hòa Lam ngơ ngác mặc cho cậu ôm vào lòng mà chết lặng người. Bạch Tiềm đứng đấy liếc nhìn Thanh Diệp, cô ta khẽ nhắm mắt gật đầu với cậu rồi ngã xuống. Cậu càng đem Hòa Lam xiết chặt vào lòng.

Mấy ngày trước Ito Thanh Diệp đã kể cho cậu nghe chân tướng sự việc. Cậu mới quyết định chọn cách này để kết thúc mọi việc.

Tổ chức của họ đã tan rã khá lâu nhưng phải tụ họp để thực hiện nhiệm vụ cuối cùng. Tuy nhiên họ lại bị tên trùm tính kế thủ tiêu. Có người sống, có kẻ chết. Trong đó ba mẹ Hòa Lam đã chết, Ito Thanh Diệp, Đỗ Dương và Tạ Linh thì còn sống. Chỉ là lúc đó Tạ Linh không ở cùng với họ nên không rõ tình hình.

Mặc dù Bạch Tiềm chỉ là người ngoài cuộc nhưng cậu vì Hòa Lam mà suy nghĩ thấu đáo.

Năm đó Thường Hi đánh lạc hướng kẻ thù, hy sinh để cho cô em gái trẻ tuổi được sống thì cũng là lúc cô ấy đã không thiết tha muốn sống nữa rồi. Thanh Diệp đã kéo dài hơi tàn đến ngày nay chỉ vì muốn cho Hòa Lam một câu trả lời thỏa đáng. Cô ấy cũng tự đánh giá với năng lực của Hòa Lam sẽ không thể địch nổi với tổ chức kia được nên cô muốn kết thúc mọi chuyện tại đây.

Cuộc sống chính là một giấc mơ rất đổi buồn cười.

Tất cả mọi ân oán đều vô căn cứ.

Thật ra từ trước tới nay Hòa Lam đã hận nhầm người rồi.

Nhưng nếu năm đó không nhờ Bạch Đông Lâu khơi gợi thì chắc có lẽ cả đời cô sẽ sống trong sợ hãi, trong lòng không quyết tâm báo thù, mà có lẽ cô sẽ phải sống trong day dứt cả đời. Thanh Diệp vẫn luôn ở nơi này đợi cô đến, dùng tính mạng của mình để kết thúc tất cả mọi chuyện.

Thật ra thì ngoài trừ hận thù ra, tình yêu cũng có thể làm lòng người bình tĩnh.

Bạch Tiềm ôm chặt bờ vai cô, cùng cô ẵm hai đứa bé từng bước rời xa khu đình viện.

Trên nền tuyết để lại hai hàng dấu chân nhỏ dần nhỏ dần rồi mất hút.

Tạ Minh Kha đứng bất động nhìn theo bóng họ dần đi xa, cuối cùng ánh mắt cậu ta dừng lại trên xác Ito Thanh Diệp. Bầu trời lúc này như có mưa lát phất, cậu ta khẽ lấy tay gạt đi giọt nước lạnh lẽo chảy dưới bờ mi.

Tác giả có lời muốn nói: Ta muốn viết một câu chuyện khác về Bạch Nhất Ngạn con trai của Bạch Tiềm và Hòa Lam. Quả thật hổ phụ sanh hổ tử, biến thái còn nặng hơn ba của nó: Nữ giáo sư tiếp chiêu nam sinh siêu H. Mong mọi người ủng hộ.

Ta đã muốn kết thúc ở đây nhưng nghĩ lại thì vẫn nên viết một chút nữa phân cảnh họ dấn nhau về nước. Phần sau vẫn còn mấy chương H cho các tỷ muội mắt tròn mắt dẹt nhá!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Từ đó về sau, Hòa Lam và Bạch Tiềm cũng không gặp lại Tạ Minh Kha nữa.

Mùa đông ở Hakone chóng qua. Hoa anh đào trên núi đã buông mình héo tàn nhường chỗ cho những mầm xanh nhú ra. Bức tranh màu hồng nhạt đã thay một màu xanh mon mơn thêm sức sống cho đất trời. Người người khê dạo bước trên con đường đá mòn trong rừng sẽ có cảm giác như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Hòa Lam cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Mấy ngày nay, tinh thần cô không thoải mái nên Bạch Tiềm lôi kéo ôm cô đi tản bộ.

“Tiềm! Hay là chúng ta về đi. Chị không muốn ở bên này nữa. Hòa Lam nói với cậu.

Vé máy bay đã mua rồi. Chỉ chiều nay thôi chúng ta trở về có được không? Em đã cho Mục Lăng và Chu Thất sắp xếp hành lý rồi. Bạch Tiềm cười nhẹ, đứng đối diện vén mái tóc mai của cô.

Đừng suy nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện đã qua rồi.

Có phải thật vậy không?” Chẳng biết tại sao, cô luôn cảm thấy lòng mình nặng trĩu tựa hồ như có điều gì chưa thông suốt, chưa thỏa đáng.

Chỉ là chị chưa thích ứng được thôi. Thanh Diệp đã chờ chị nhiều năm như vậy là vì muốn nói hết chân tướng với chị để kết thúc mọi ân oán. Cô ấy cũng mong chị vui vẻ hạnh phúc nên đừng chấp nhặt chuyện cũ nữa có được không? Ba mẹ chị cũng thế, họ luôn mong muốn những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với chị. Sao chị không nhìn ra? Bạch Tiềm khẽ thở dài.

Cậu và Thanh Diệp đã thống nhất không nói hết chân tướng cho cô bởi vì cô không đủ năng lực báo thù và cậu cũng không muốn thấy cô chìm đắm trong hận thù thống khổ nữa.

Sau khi về nước, em sẽ dắt chị ra miền Bắc, sau đó chúng ta sẽ cử hành hôn lễ thật hoành tráng cho tất cả những người có mặt mũi ở miền Bắc biết chị là vợ của em. Em sẽ ghi tên con cái của chúng mình vào gia phả để chúng thừa hưởng tài sản của dòng họ và sự giáo dục tốt nhất. Cậu nghiêng đầu hôn nhẹ lên môi cô, lại quyến luyến bờ môi thơm mát không rời.

Hòa Lam nhui vào ngực cậu cố kiềm nén nỗi xúc động dâng trào. Cô thật lòng không quan tâm đến tiền tài danh lợi, chỉ cần có thể ở bên cạnh Bạch Tiềm thì cô đã cảm thấy vui và mãn nguyện.

“Còn về kho báu chi định xử lý thế nào?” Bạch Tiềm hỏi.

Hòa Lam chậm rãi đáp: “Đó không phải là thứ thuộc về chị nên cứ để nguyên như vậy đi! Có khi tham lam thu gom của cải châu báu lại không phải là phúc mà là họa.

Bóng hai người lung linh kéo dài trên nền đá trong thóang chốc đã nhập lại làm một rồi dần dần biến mất ở cuối con đường.

Chờ cho hai người khuất bóng, một thanh niên bận đồ kimono trắng mới dợm chân bước ra từ sau thân cây anh đào cổ thụ. Vài cánh hoa rơi lác đác khẽ chạm bờ vai cậu ta rồi nhẹ nhàng lượn mình theo con gió rơi đầy trên nền đất.

Giờ chiều bọn họ khởi hành lên đường, khi đến sân bay trời đã sẫm tối. Vất vả lắm mọi người mới yên vị được trên máy bay với hai vị 'tiểu loi chơi', lại ngồi thêm mấy giờ hành trình rồi cuộc cũng về đến vùng Đông Bắc.

Nơi đây là vốn trung tâm mua bán trao đổi hàng hóa quốc tế, nhà cao tầng san sát nhau, cầu vượt tầng tầng lớp lớp, xe cộ chen chúc nối đuôi nhau, người đi đường như cũng hòa mình vào không khí tất bật nhịp sống hối hả mà nhanh chân bước vội.

Chỉ mấy tiếng trước còn ở nơi núi rừng yên tĩnh giờ lại đến nơi náo nhiệt ồn ào nên Hòa Lam cảm thấy không quen.

Nơi chúng ta cần đến không phải là chỗ này. Bạch Tiềm vòng tay ôm Hòa Lam cười cười. Hòa Lam không hiểu ý cười của cậu nên trở mắt nhìn. Bạch Tiềm lại càng cười to hơn, cậu vuốt mũi coi nói: “Nói chị ngốc mà chị không tin.

Hòa Lam không phục cho đến khi tới nơi cô mới hiểu ra.

Biệt thự chính của nhà họ Bạch làm sao có thể nằm ở nơi ồn ào được chứ?

Đó là một tòa nhà lớn nằm riêng biệt trên núi Thái Bình.

Dọc đường lên núi người ngồi trong xe có thể nhìn thấy một tòa nhà trắng như ẩn như hiện ở sườn núi, trông từ xa giống như một lâu đài của người giàu có. Mặc dù nó không khoát lên mình màu xanh vàng rực rỡ như những biệt thự Hy Lạp nhưng cũng khiến cho người khác không kiềm lòng được mà đi tìm hiểu ngọn ngành.

Trước khi đi vào, Hòa Lam không tưởng tượng được tòa nhà này lại lớn đến vậy.

Băng qua đoạn đường đá bi quanh co rồi vượt qua rất nhiều lớp cửa cổng tròn nhưng vẫn chưa tới nơi khiến cô có cảm giác như không có điểm cuối đường. Mỗi lần đi qua một cánh cổng, cảnh sắc hoa cỏ bên trong đều thay đổi một lượt. Tuy nhiên về tổng thể thì mỗi nhánh cây, viên sỏi nơi này đều được chọn lựa và bố trí một cách tinh tế.

Vòng qua một bãi cỏ lớn, trước mắt mọi người hiện ra một cái hồ nhỏ, bên bờ neo mấy chiếc thuyền con sơn hồng. Trên đấy mấy đứa nhóc trai có gái có tha hồ đùa giỡn, chỉ tội cho mấy người bảo mẫu lo đỡ đông đỡ tây mà mồ hôi chảy ròng ròng.

Hòa Lam không khỏi bật cười.

Đó là mấy đứa cháu trong dòng tộc. Bạch Tiềm đỡ tay Hòa Lam, chậm rãi dìu cô qua chiếc cầu trên tay vịn có khắc hoa mộc lan rồi đi đến nhà thủy tạ giữa hồ nghỉ một lát.

Hòa Lam ẩm Nhất Hàm từ trong tay Mục Lăng. Cô thấy bé con đã ngủ mê rồi nhưng khỏe môi không ngừng chép chép khiến nước miếng chảy ra một hàng.

Con bé này giống anh nó như đúc hà, tính tình cũng giống nữa, nghịch ngợm quá chừng. Sau này phải làm sao? Chỉ sợ chúng lớn một chút nữa chắc phá banh nhà luôn quá! Bạch Tiềm thở dài than thở, Hay là gửi bên ngoài vài năm...” Lờicậu còn chưa nói xong thì đã bị Hòa Lam vặn lố tai mắng: “Trên đời làm gì có người cha nào như thế chứ? Con cái còn nhỏ xíu mà muốn đem gửi bên ngoài rồi?

Bạch Tiềm ôm chặt cô phân bua: “Em chỉ nói đùa thôi mà?

Bạch Tiềm phải giải thích dỗ ngọt cả buổi Hòa Lam mới chịu bỏ qua cho cậu. Bây giờ Bạch Tiềm là người kế nghiệp tiếp quản của dòng họ Bạch nên một mình cậu sống ở hậu viện rộng lớn.

Sau khi bước lên mấy bậc tam cấp đá hoa cương lạ mắt, mở cánh cửa gỗ khắc hoa mạ vàng Hòa Lam mới tận mắt thấy được chỗ ở của họ. Một đình viện cổ kính như vậy trước giờ cô chỉ thấy qua sách mà thôi. Mái ngói đỏ bốn góc nhà vểnh lên một cách ngạo nghễ. Trong viện, sân trước thông với sân sau qua một hành lang dài đầy ánh sáng. Một bên trồng mấy bồn hoa hồng, mẫu đơn, phú quý đang nở rộ đầy sức sống; một bên là ao cá với những bụi hoa súng xanh chập chờn lung linh bóng nước trông rất đẹp với nét yên bình giản dị của nó.

Sau khoảng sân sau còn một cái viện nhỏ nữa. Nó được ngăn cách với viện lớn phía trước bằng một chiếc cổng vòm, bên trên treo rũ xuống mấy tấm màn trắng, màn ngũ sắc trông đơn sơ thanh tĩnh đến lạ thường. Ngoài ra lối vào được dẫn theo luồng khí ẩm như mê như hoặc để cây cảnh bên trong viện bốn mùa luôn xanh tươi.

Bên trong phòng ốc đều được lát bằng đá thạch anh khảm ngọc trắng ấm nên khi đi chân trần cũng sẽ không thấy lạnh.

Đêm đã khuya, người làm buông màn sau tấm bình phong rồi nhẹ nhàng đóng cửa lui ra ngoài. Bên trong phòng đèn đuốc đã tắt hết chỉ còn lại hai chiếc đèn lồng đỏ trên kệ, ánh đèn đêm như càng mập mờ và ma mị.

Trong góc tường bấy giờ chỉ để một chiếc giường cao chân chạm trổ tinh xảo, bên trên là một lớp chăngrap màu đỏ. Bạch Tiềm nhanh tay cởi quần áo phóng lên giường để lên người Hòa Lam, dúi đầu vào bộ ngực căng đầy của cô. Cô đẩy đầu cậu ra, chỉ vào hai chiếc nôi trong phòng khẽ nói: “Con còn chưa ngủ đó!

Hai cặp mắt to tròn nhìn xuyên qua khe hở trên nôi... không nhắm mắt!!!

Bọn chúng còn nhỏ như vậy thì biết cái gì? Bạch Tiềm lơ đãng vén áo cô lên kéo qua khỏi ngực, cậu còn vòng tay ra sau mở khuy cái áo lót rồi ngấm một bên, se se một bên nụ hoa hồng hồng. Nhịp thở của Hòa Lam bỗng trở nên dồn dập, hai chân cô cũng quít lại.

Bầu ngực cô nóng nóng lại có phần ẩm ướt do cậu dùng chiếc lưỡi nhám không ngừng liếm láp bú mút trên đầu. Hòa Lam cố gắng chịu đựng cảm giác bứt rứt nhột nhạt chơi vơi nên không khỏi bầu lầy dấp giương khiến nó nhả nhúm xóc xếch vụn vụn.

Thả lỏng một chút đi bảo bối! Chúng ta đang tận hưởng sung sướng sao cục cưng khiến em có cảm giác như đang chịu hình phạt vậy? Bạch Tiềm cười cười liếm mút nụ hoa thật mạnh hút đầy một hơi sữa ngon lành. Bầu vú căng cứng khó chịu của Hòa Lam đã mềm lại không ít khiến cô cảm thấy dễ chịu không nói hết thành lời, cô chỉ đỏ mặt rên rỉ mấy tiếng nhưng khiến 'người ta' 'căng cứng' thêm muốn đến điên người.

Cô gái lẳng lơ! Bạch Tiềm cười mắng yêu, cậu đưa tay cời nốt chiếc quần lót trên người mình rồi tùy tiện quăng xuống giường. Xong cậu cời luôn quần Hòa Lam, bắt đầu từ thắt lưng đến dây kéo. Cậu tuột dài xuống bên dưới, chiếc quần bị kéo đến đâu thì lan da lán mịn trắng trẻo của cô lộ ra đến đấy. Nhưng chỉ kéo quần vừa qua khỏi đùi lòng cậu bỗng thấy gấp gấp đến cực độ. Cậu không chờ được nữa lập tức gác hồ hai chân cô lên vai rồi trực tiếp thúc khối thịt căng cứng to lớn bên dưới đi vào... Cô dù có chuẩn bị nhưng vẫn bất ngờ trước sự tấn công gấp gấp nên hai cánh hoa bị bong ra, chúng chỉ có thể ép sát vào thân 'gây'.

Đầu 'gây' vừa đi lọt vào bên trong nước nhờn liền tràn ra nóng ẩm bao bọc lấy 'cậu em', lúc này lỗ chân lông toàn thân cậu cũng thấy thoải mái giãn nở ra.

Hòa Lam căng thẳng cơ chân lại nhưng vô tình lại kẹp chặt lấy của cậu hơn. Cậu lại dòi hai chân thon dài của cô qua một bên vai dùng một tay ôm cổ định ngang đùi cô sau đó mạnh mẽ thúc vào bên dưới. Từng tát da thịt nhạy cảm cứ thế bị cậu bong ra, ép chặt cọ sát khiến cô tê người, ánh mắt dần trở nên ngây dại, miệng cô không tự chủ mà rên rỉ những âm thanh 'u a' dâm dật như... thúc giục cậu nhanh hơn như... nắn nỉ cậu hãy tiếp tục duy trì...

Ôm chân cô ghì xiết giữa không trung khá mỏi, Bạch Tiềm đổi tư thế gác đầu trên hốc vai, đè sức nặng lên người cô nhưng bên dưới vẫn thăm dò nông sâu đều đặn. Một lúc sau cậu lại rút ra gần hết... tập trung vào bên trên nâng tay ôm đỡ đầu cô, ghì sát vào thân người mình, nhân lúc cô lơ đãng cậu đâm vào bên dưới đến lút cán... rồi gia tăng tốc độ cong lưng vui hoa dập liều.

Sau khi đã xuất ra một lần, cậu lật người lại để Hòa Lam ngồi lên người mình. Bạch Tiềm nắm ghì hai bên hông cô chậm rãi đưa lên rồi kéo dập xuống. Cậu nằm bên dưới kê đầu cao lên để nhìn nơi giao nhau bên dưới một cách dâm dật đến ngao ngễ, ngắm nhìn 'nụ hoa' yêu của cô nuốt trọn lấy cái hùng dũng cứng rắn của mình. Cậu sáng khoái muốn thăng hoa, không ngừng thờ dốc, mồ hôi cũng theo nhịp động mà túa ra chảy từ ngực chảy dài xuống bụng và phần căng đầy bên dưới.

Hòa Lam mệt mỏi rũ rượi nằm úp lên người cậu, hai tay cô đè tỳ lên vai cậu. Bạch Tiềm thấy cô đuối sức nên quyết định chạy nước rút, dùng sức tay phối hợp với cô dập xuống liên hồi. Cậu không kiềm hãm đợt sướng khoái này nữa mà ôm cô thật chặt, hừ hừ mấy tiếng rồi bắn từng đợt từng đợt vào nơi sâu nhất trong cô. Cô và cậu nằm bất động thờ dốc mặc cho chất lỏng trắng đục cứ theo độ thu nhỏ của 'chiếc gây thịt' trào ra ngoài, làm nhầy nhụa một khoảng giường...

Buổi sáng lúc thức dậy, cả người Hòa Lam đều đau nhức. Sau khi rửa mặt xong cô liền bị Bạch Tiềm kéo đến chính viện: “Mấy người cao tuổi trong tộc muốn gặp chị. Một lát nữa chị không cần phải nói gì cả! Tất cả để em lo là được!

Chính viện là một phòng họp gia tộc rộng lớn. Đến đây Hòa Lam mới thấy không khí nghiêm trang của một cuộc họp đại gia tộc. Đây cũng là lần đầu tiên cô gặp Diệp Hoa Nồng mẹ kế trên danh nghĩa của Bạch Tiềm. Nhìn vẻ bề ngoài, bà ta ra dáng một phụ nhân quyền quý, trang điểm tinh xảo, trang phục quý phái, trên ngực bà ta còn dùng cái áo bằng ngọc viền vàng. Nhưng khi ánh mắt bà ta quét lên người Hòa Lam thì cô liền có dự cảm không được thoải mái.

Trưởng tộc cùng mấy vị cao tuổi đã yên vị trên chiếc bàn dài, Bạch Tiềm vỗ vỗ vai Hòa Lam rồi tiến lên ngồi vào vị trí của mình.

Cậu vừa ngồi xuống, Diệp Hoa Nồng liền nói: “Nghe nói cậu sắp kết hôn à?”

Bạch Tiềm cười cười, những vị sáng suốt đều nhìn ra nét giấu cợt trong nụ cười của cậu. Cậu đặt tay lên bàn chậm rãi nói: “Bà nắm tin tức nhanh thật!

Diệp Hoa Nồng cũng cười: “Tôi là mẹ cậu, đương nhiên tôi phải quan tâm đến cậu rồi.

Bạch Tiềm nghe được câu này liền quay phắt sang nhìn bà ta, ánh mắt chứa đầy tia chế nhạo: “À! Mẹ tôi mất sớm nên bà mới được ngồi ở chỗ này đấy!

Nghe thấy lời này, sắc mặt Diệp Hoa Nồng nhất thời trở nên khó coi cứ như bị oan ức, ngực bà ta phập phồng vì nóng giận nhưng không giải tỏa được, bà ta nén giận cố nhẫn nhịn ngồi xuống ghế của mình.

Không khí trong sảnh như ngưng đọng lại. Không ai dám hó hé cũng không ai dám nhúc nhích.

Một lúc sau Bạch Tiềm gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn, chậm rãi tuyên bố: “Hôn lễ của tôi và Hòa Lam sẽ diễn ra vào tháng sau. Đến lúc đó tôi mong mọi người có tiếng tăm ở đất Bắc này có mặt đầy đủ và đúng giờ. Tôi không hy vọng có bất kỳ ai diện mạo ồm ồm mà kêu con cháu đi thế để chúc phúc. Hay nói cách khác, dù có sắp chết cũng phải lách xác đến!

Mấy vị trưởng lão nghe thấy thế bỗng rục rịch chộn rộn muốn phát biểu gì đấy nhưng cuối cùng dần xuống, sắc mặt trở nên đỏ bừng.

Cậu luôn luôn bá đạo nhưng ăn nói như vậy cũng không ai dám phản bác, cũng không ai dám nói tới nói lui gì. Lúc trước có người dám lớn tiếng phản bác cậu thì ngay lập tức đầu lia khỏi cổ. Hay như một vị trưởng lão dị nghị ý kiến của cậu thì cậu cũng ra tay sau lưng khiến người sớm đã nằm dưới ba

tất đất rồi.

Sắc mặt Diệp Hoa Nồng tái xanh nhưng bà ta vốn là người đàn bà quen vật lộn trong giang hồ nên nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh. Bà ta lấy giọng điệu của bậc trưởng bối nói: “Cậu có người yêu thì tôi rất vui nhưng quyết định của cậu hình như không nghĩ cho gia tộc này thì phải? Nếu có yêu mến cô ta thì có thể bao nuôi cô ta ở bên ngoài chứ lấy về một người không thân không thế thì thật khó coi. Cậu còn thông cáo với cả đất Bắc không phải làm cho người ta chê cười à? Họ Bạch chúng ta là đại gia nhất nhì ở đất này thì đừng nói là vợ chính hay vợ thứ đều không thiếu các cô gái thiên kim con nhà quyền quý. Nếu cậu lấy vợ tầm thường như thế sẽ giấu được ai? Nếu chuyện này để cho thiên hạ biết chắc người nhà họ Bạch chúng ta chẳng dám lú mặt ra đường nữa rồi.

Có mấy trường lão trung thành với bà ta bày tỏ ý tán thành.

Bạch Tiềm cười như có như không nhìn Diệp Hoa Nồng. Vẻ mặt của cậu khiến cho người đàn bà đầy đặn này cảm thấy bất an.

Bạch Tiềm lười biếng chống cằm, ngân nga nói: “Vậy ban đầu bà là thiên kim xuất thân từ gia đình quyền quý nào chứ? Bà cùng lắm chỉ là một nữ diễn viên quen nhưng cũng leo được tới vị trí ngày hôm nay đấy thôi. Bà được thì sao người phụ nữ của tôi lại không được?

Bạch Tiềm!” Diệp Hoa Nồng vỗ bàn. Lời cậu thật sự đã chạm tới chỗ đau của bà ta nên sắc mặt bà ta trở nên khó coi vô cùng.

Tức giận làm gì? Tôi nói không đúng sự thật sao? Bạch Tiềm khẽ mỉm cười, đặt một tay lên bàn nói tiếp: “Người phụ nữ của tôi chưa có thể diện thì tôi sẽ cho cô ấy thể diện, thậm chí có thể cho cô ta tất cả mọi thứ thuộc về tôi. Chẳng lẽ ý của bà là không coi vị trí chủ trì gia tộc của tôi ra gì sao?

Sắc mặt Diệp Hoa Nồng từ đỏ chuyển sang tím, từ tím chuyển sang xanh. Cuối cùng bà ta phẩy tay áo bỏ đi không nói một lời.

Bạch Tiềm nhìn theo bóng lưng bà ta cười lạnh. Cậu đứng dậy đi chậm rãi quanh bàn họp nói với những người còn đang ngồi: “Mọi người còn ở đây có ý kiến gì thì nói ra luôn chứ sau này mà nói ra nói vào linh tinh thì đừng trách tôi trở mặt!

Bốn bề yên tĩnh vô cùng, có chăng chỉ là tiếng hít thở yếu ớt. Mọi người ngồi đấy đều biết thân biết phận không ai dám thờ ơ.

Rất tốt! Xin cảm ơn mọi người đã đồng tình với tôi. Hôn lễ cứ thế cử hành đúng ngày. Riêng mấy công việc tương ứng thì phiền các vị phụ giúp một tay. Xét theo năng lực của các vị thì chắc sẽ không có sơ suất gì chứ?

Mấy vị trường lão liền vâng dạ lia lịa.

Lúc trở về, tâm trạng Hòa Lam không tốt lắm, Bạch Tiềm thấy thế bèn đùa với cô: “Lời bà ta nói chị đừng để bụng. Bà ta vốn ghét em lắm, chỉ muốn em chết quách cho bà ta nhờ!

Nói vậy bạ gì đó?” Hòa Lam che miệng cậu lại, không cho cậu nói chuyện xui rủi.

Bạch Tiềm kéo tay cô khẽ hôn lên trán. Ánh mắt cậu thật nồng nàn triu mến nhưng lại muốn thiêu rụi cô trong cơn lửa tình khiến cô ngại ngùng e ấp. Trên hành lang còn nhiều người đi qua đi lại khiến cô càng xấu hổ hơn, không biết làm sao cô muốn giắt tay ra bỏ chạy nhưng cậu nắm tay cô càng chặt hơn, quyết không buông ra.

Hơi thở của cậu phả vào da thịt cô khiến cô nhột nhột không yên nhưng cùng cậu đứng dưới nắng hai bóng người như hòa nhập vào nhau làm Hòa Lam cảm thấy lòng mình ấm áp vô cùng.

Hòa Lam biết Bạch Tiềm muốn để cho mọi người xung quanh thấy được cậu yêu thích cô nhiều ra sao. Cô xấu hổ nhưng cũng để mặc cho cậu nắm tay cô đi về phòng nghỉ.

Lúc xế chiều, họ đi nhập sổ hộ khẩu cho Nhất Ngạn và Nhất Hàm. Mang theo một ít đồ đi ra vùng ven ngoại ô tìm một căn biệt thự.

Biệt thự rất lớn, có ba tầng, chung quanh còn vây bằng hàng rào sắt, trước sân được trồng các loại hoa cỏ, nhìn từ bên ngoài trông như một vườn hoa nhỏ. Nơi này không khí trong lành, xung quanh đều là những khu biệt thự liền kề, sau lưng là dãy núi nguyên sơ còn trước mặt một khoảng xa xa mới đến đường lộ nên không gian yên tĩnh vô cùng.

Ban ngày Bạch Tiềm thường ra ngoài để xử lý công việc, khi ấy cậu sẽ để Mục Lăng ở lại bên cạnh cô.

Hòa Lam chỉ việc chăm sóc em bé đã luôn tay bận rộn nên không có thời gian làm việc nhà. Cỗ đại và cơn trùng ngoài sân đều phải nhờ đến Mục Lăng ra tay. Cô ta cũng không có thái độ gì dường như cô đã sớm hình thành thói quen như thế.

Chủ nhật Bạch Tiềm khó khi có được chút thời gian rảnh rỗi, cậu liền dắt cô đi dạo phố.

Lái xe ô tô khoảng mười lăm phút, cậu dừng xe cạnh một khu quảng trường có hồ phun nước. Trông ra nơi đây giống như vùng nông thôn vừa được khai phá để nâng cấp lên thành thị nên khung cảnh bên ngoài vẫn còn hoang sơ ngoài trừ vài tòa nhà và trung tâm thương mại mới mọc lên.

Bạch Tiềm đậu xe vào bãi xong liền dắt cô vào trung tâm thương mại.

Lầu một chuyên bán vàng ngọc cùng hàng mỹ phẩm, lầu hai bán quần áo trẻ em, lầu ba bán thời trang cao cấp nam nữ, bên trên nữa là thời trang và dụng cụ thể thao.

Hai người họ lại chọn đi tăng hằm mua nguyên liệu nấu ăn nhằm 'cải thiện' bữa tối.

Bạch Tiềm đẩy xe, Hòa Lam đứng ở giá hàng phân vân chọn lựa. Khung cảnh này khiến Bạch Tiềm nhớ lại hình ảnh cô đi chợ những ngày tháng còn ở Vân Thành, cô chọn cái này rồi suy nghĩ hay là chọn cái kia, cầm hai túi bột ngọt trong tay mà cô cứ đắn đo thật lâu.

Bạch Tiềm không gấp, một tay cậu giữ xe đẩy giỏ hàng yên tĩnh đứng dựa tường chờ cô. Hình ảnh cậu trai trẻ đẹp trai phong độ xuất chúng không chỉ thu hút ánh nhìn của các cô gái mà còn của những phụ nữ tuổi trung niên.

Hai cô bé học sinh trung học tết tóc hai bím mặc áo đồng phục hải quân cũng hòa nhau kéo đến bên cậu.

Tụi em có thể mời anh đi uống một ly cà phê không? Một cô bé có đôi mắt đen to lay láy chỉ vào hướng ra. Cách chỗ cô bé chỉ không xa có một quán cà phê có thể ngồi nhâm nhi tán gẫu.

Một cô bé khác núp ở phía sau cô bạn mình len lén nhìn cậu, trông có vẻ rất nhút nhát xấu hổ.

Đáp lại hai ánh mắt chờ mong, Bạch Tiềm chỉ cười cười, cậu quay đầu nhìn Hòa Lam. Cô phát hiện có ba đôi mắt đang chĩa về phía mình thì bối rối vớ đại gói đồ đọc chi tiết nhưng cô không để ý rằng cô đã... cầm ngược.

Bạch Tiềm quay người lại cười lắc đầu từ chối.

Hai cô bé thất vọng bỏ đi.

Bị một đám người nhìn, Hòa Lam khó chịu cứ tùy ý lấy đại một ít đồ bỏ vào xe đẩy rồi kéo cậu đi: “Đừng có thả thính nữa!

Có chồng đẹp trai thế này không phải chị nên tự hào sao? Bạch Tiềm cúi người nói nhỏ vào tai cô.

Còn chưa kết hôn mà!” Ở chỗ đông người, Hòa Lam không dám lớn tiếng, chỉ có thể trừng mắt nhìn cậu.

Bạch Tiềm đoán lòng cô đang ngại điều gì nên lớn tiếng nói: “Con cũng đã có, chị còn ngại gì chứ? Chẳng lẽ cần kiểm tra DNA chị mới chịu thừa nhận em sao!

Lần đầu tiên Hòa Lam bị kích động muốn nói tục mắng cậu.

Cô kiểm đi kiểm lại đồ trong xe đẩy, mười ngón tay cô kéo qua kéo lại xem có thiếu món gì không.

Bạch Tiềm nói: “Có thiếu gì thì mai một chúng ta đi mua tiếp.

Em đâu có rãnh đâu mà nói hay vậy?

Bạch Tiềm nói: “Chỉ cần chị nói một tiếng thì lúc nào em cũng rãnh để đi với chị.

Nổi cá da gà!” Hòa Lam giành xe đẩy từ tay cậu đi một nước trong khi hai tai đã bỏ ửng lên. Vừa đi cô vừa tự mắng mình thật là mất mặt quá đi!

Đã già như vậy nhưng không bao giờ nói lại cậu, chỉ để cho cậu trêu chọc và ăn sạch sành sanh!!!

=====

Tác giả có lời muốn nói: Ở chương trước ta có nói muốn kết thúc truyện tại đây nhưng có bạn đọc lại bình luận bảo rằng cưới cũng chưa cưới mà bảo bối cũng chưa lớn nữa... Cái người này quả là muốn khai thác triệt để HHH đây mà...

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Ra khỏi trung tâm thương mại, sắc trời bên ngoài vô cùng âm đạm. Người từ bên trong cũng tốp năm tốp ba lũ lượt ra về.

Bên cạnh tòa nhà này là một bãi đất trống, người ta dựng tạm lên một cái rạp nhỏ để bán hàng rau củ quả tự trồng, phía trên còn được phun nước giúp rau quả tươi xanh. Trước gian hàng họ đặt bảng khuyến mãi 'mua 2 tặng 1' khiến mấy bà nội trợ xông tới lựa chọn giành giật như điên.

Hòa Lam đẩy Bạch Tiềm nói: “Nhanh lên!”

Bạch Tiềm sừng sốt, sờ sờ chớp mũi mình với vẻ không tin, cậu lên giọng: “Chị muốn em lại đăng đó giành giật mua đồ rẻ sao?”

Hòa Lam gật đầu, vỗ lưng cậu đáp: “Ừ, đúng vậy! Nhanh lên!”

Bạch Tiềm làm sao hạ mình làm chuyện này được. Cậu nhăn nhó nhìn cô nói: “Chị không phải chơi em chứ? Vì mấy cọng rau mà chị để em đi giành với mấy mụ đàn bà...”

“Em không đi phải không?” Hòa Lam cười cười, “Vậy tối nay em đừng lên giường ngủ, ra phòng khách nằm sofa đi!”

Bạch Tiềm không thể làm gì khác hơn ngoài việc lao vào tham gia vòng chiến. Tận dụng lợi thế vóc người cao lớn nên cậu có thể dễ dàng giành lấy đồ nhưng vấn đề là cậu ngại mặt mũi nên không dùng sức xông vào vòng trong. Cậu trông thấy mấy bà ba cô tám thấp người rừng mớ lại có năng lực chen lấn, các bà các cô vừa giành đồ còn vừa tranh thủ ‘đụng chạm’ cậu nữa.

Bạch Tiềm bị người lấn tới lấn lui nản chí muốn bỏ ra ngoài.

Hòa Lam đứng cách gian hàng không xa nhìn cậu bối rối, trong lòng buồn cười không thôi. Chợt bên cạnh có xe máy chạy đến, công nhân công trình đi trước dọn đường kêu lên “Tránh ra! Tránh ra!” làm Hòa Lam bị giật mình không kịp phản ứng. Cô vô tình đụng vào họ khiến chân đau nhức nhối.

Cô những tưởng mình sẽ ngã nhưng không ngờ có tay ai đó vừa kịp lúc đỡ cô từ phía sau.

“Cô không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Nghe giọng nói của nam giới trẻ tuổi, Hòa Lam thấy ngại nên vội tránh qua một bên.

Kỷ Minh Vũ nói: “Đừng cử động!”

Hòa Lam gấp gáp nên khớp chân càng đau hơn, suýt chút nữa đã ngã chúi mặt.

“Tôi đã nói đừng động mà!” Anh ta cười cười đỡ lấy cô.

Lúc này Hòa Lam mới nhìn rõ người trước mắt: Là một thanh niên tuấn tú, mặt đồ hiệu Armani màu đen rất chất, hai hàng lông mi vì vui vẻ mà giãn ra. Anh ta nắm tay cô không chịu buông làm cô thấy không thoải mái.

“Phiền anh buông ra!”

Kỷ Minh Vũ nghe vậy lộ vẻ kinh ngạc nhìn cô: “Tôi giúp cô mà.”

Hòa Lam nói: “Vay cảm ơn anh.”

Cô xoay người dọm chân muốn đi thì bị Kỷ Minh Vũ ngăn cô lại cười nói: “Chân cô chắc bị trật rồi, làm sao đi được? Để tôi đưa cô về nhé!”

“Không cần đâu.” Sắc mặt cô giờ đã trở nên khó coi.

Kỷ Minh Vũ còn muốn nói tiếp thì Bạch Tiềm đã trở lại. Cậu kéo cô vào lòng, ánh mắt sắc bén còn hơn dao. Kỷ Minh Vũ đã không còn phận sự liền tránh qua một bên nhìn Bạch Tiềm dẫn cô rời đi, ánh mắt có chút đùa giỡn.

Lúc ở Vân Thành hình như mình có gặp qua cô gái kia.

“Anh, một mình anh đứng cười khúc khích chuyện gì vậy?” Kỷ Thanh Sương đi từ trong tòa nhà ra giật giật cánh tay anh ta.

“Anh lại để ý đến con gái nhà ai rồi? Anh nghiêm túc một chút có được không? Chúng ta từ xa đến đây để bàn chuyện làm ăn lớn chứ không phải đi chơi đâu à nghe!”

“Trong mắt em anh lúc nào cũng chơi bời chứ có bao giờ nghiêm túc làm việc đâu?” Kỷ Minh Vũ liếc cô em gái một cái.

Kỷ Thanh Sương nói: “Thôi đừng nói chuyện này nữa. Để em giới thiệu cho anh biết...” Cô ta dẫn một người phụ nữ trung niên đến trước mặt anh ta rồi nói: “Đây là bà Diệp Hoa Nồng, chủ nhân của nhà họ Bạch.”

Hôm nay bà ta trang điểm đậm tình xảo, mặc đầm dài màu đen, tóc uốn lộn to làm bà ta trông xinh đẹp quý phái khéo léo che đi vết tích của năm tháng.

Kỷ Minh Vũ lễ phép chào hỏi bà ta.

Diệp Hoa Nồng cúi đầu vỗ vào cái xách nhỏ trong tay nói: “Lần này tôi cũng không có dụng ý gì khác, chỉ là tôi muốn tìm đối tượng tốt cho thằng con trong nhà thay vì một con bé nhà quê. Cô Kỷ đây ưu tú như vậy tôi thấy rất hài lòng.”

Kỷ Minh Vũ chỉ nhủu mày không nói gì, xoa xoa giữa trán nhẹ giọng hỏi lại: “Bà đã nói qua với ba tôi chưa?”

Diệp Hoa Nồng nói: “Ông ấy mừng còn không hết ấy chứ.”

Kỷ Thanh Sương ngẩng đầu cao giọng ủy khuất: “Người tâm thương tôi sẽ không ung đầu.”

Diệp Hoa Nồng giờ ngón tay lên môi khẽ nhắc cô ta khoan hãy nói. Bà chậm rãi dùng giọng điệu thần bí mập mờ nói với cô ta: “Cháu gặp rồi nhất định sẽ ưng ý!”

Kỷ Thanh Sương khẽ mỉm cười một tiếng nhưng còn lộ vẻ nghi hoặc chưa tin.

Trở lại biệt thự, Hòa Lam mệt lả người. Cô quăng đồ vào phòng bếp xong lão đảo muốn đi về phòng nằm nghỉ. Bạch Tiềm bỗng ẵm cô lên băng qua hàng lang dài vừa đi vừa phóng.

“Nhanh không?”

Hòa Lam không ngừng đánh vào vai cậu: “Đừng giỡn nữa! Mau buông chị xuống! Chị mệt chết đi được, chị muốn nghỉ ngơi!”

“Nghỉ ngơi cái gì, cùng nhau nấu com tối đi, được không?” Bạch Tiềm đi chậm bước lại, cọ mặt mình vào mặt cô nài nỉ: “Nha! Nha! Nha!”

“Đừng nói là mình em đi nấu còn chị thì nằm trong đây chờ ăn à! Buồn chết!”

“Chị đâu có nói như vậy đâu?”

“Vậy thì cùng làm với em đi.” Bạch Tiềm cười vô lại đập toang cửa phòng ngủ, quăng cô lên chiếc giường lớn êm ái rồi xấu xa chọt lét cô.

Hòa Lam nhột nên cười rũ rượi đẩy cậu ra năn nỉ: “Đừng mà! Đừng mà! Nhột quá!”

Bạch Tiềm nắm tay Hòa Lam dịu dàng đặt lên bụng cô rồi nghiêm mặt dặn: “Đừng nhúc nhích!”

Hòa Lam còn chưa kịp phản ứng thì cậu đã buông cô ra, bay qua ngăn kéo bên cạnh lục tung đồ lòi ra một hộp thuốc y tế. Hòa Lam kinh ngạc nhìn cậu hỏi: “Em bị thương hả?”

Bạch Tiềm xi vào trán cô: “Chị đó! Có lúc ngu ngốc lại còn ngây ngô nữa!” Cậu khom lưng quỳ xuống nền nhà, kéo chân cô đến trước mặt rồi chậm rãi cời vớ cô ra. Hòa Lam nhìn động tác của cậu mới chợt nhớ ra khi nãy bị trật chân nhưng giờ hết đau rồi. Cô mới nói với cậu: “Khỏi đi! Không cần đâu!”

Bạch Tiềm liếc cô, Hòa Lam biết nói nữa sẽ có chuyện nên liền im bật. Từ trước tới nay Bạch Tiềm là người tương đối cứng rắn với những chuyện như thế này. Hòa Lam không thể làm gì khác hơn đành để cậu bôi thuốc, xoa bóp cho cô. Cậu rót thuốc vào lòng bàn tay rồi từ từ vỗ về chơi đùa với mắt cá chân của cô. Bạch Tiềm đã từng học qua xoa bóp, những lúc trước kia khi bị thương thì cậu đều tự mình làm lấy, dùng sức không mạnh không nhẹ, tê tê nóng nóng làm cho cô cảm thấy rất thoải mái. Hòa Lam ngửa đầu, xuýt xoa mấy tiếng như mèo nỉ non.

Bạch Tiềm suýt chút nữa cảm lòng không đậu. Cậu ghì lấy hai bên má cô cười ý vị sâu xa: “Tiểu yêu tinh.”

“Nói vậy không hà.” Mặt Hòa Lam đỏ ửng như ráng trời chiều. Chính cô cũng cảm nhận được hai bên má mình nóng phừng phừng.

“Em đâu có nói vậy, chính chị là người hiểu rõ nhất ấy chứ. Mỗi lần ấy ấy chị đều kẹp em chặt muốn chết, chắc chị yêu thích cái của em lắm đúng không?”

“Không biết xấu hổ!” Hòa Lam phang gối lên người cậu. Cậu liền bắt chéo tay che đầu.

Bạch Tiềm gỡ chiếc mền cô đang trùm kín vừa đủ lộ ra khuôn mặt hây còn đỏ bừng, cậu vừa dịu dàng vuốt ve gò má cô vừa nói: “Chẳng lẽ em nói không đúng sao?”

Giọng điệu cậu giống như người vô tội khiến cô giận đến nghiêng răng. Lòng thầm nghĩ da mặt cậu thật dày, dày hơn cả mấy lớp da trâu!!!

Cậu đùa giỡn cô một lúc thì người ngộm cô tủa ra đầy mồ hôi. Thừa dịp cậu không để ý phòng bị, Hòa Lam lật người lấy chân quần cậu mấy vòng rồi thọt lét cậu, cậu phản ứng giãy giụa thì cô thẳng chân đạp cậu lọt xuống giường.

Bạch Tiềm phối hợp rên lên ư ừ. Hòa Lam thấy thế liền bật cười sáng khoái, cô cũng đuối sức không giỡn được nữa nên quỳ xuống giúp cậu tháo chân ra.

Bạch Tiềm nắm góc mền nháy mắt với cô: “Vui rồi nha! Mấy ngày nay thấy chị ịu xiu chẳng có sức sống gì hết!”

Hòa Lam chọt ghen không nói nên lời.

“Trêu chị thôi.” Bạch Tiềm ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô rồi buông cô ra nói: “Em đi nấu com đây! Chị ngủ một chút đi, em thấy mấy ngày nay chị ngủ không ngon.”

Hòa Lam ngoan ngoãn gật đầu.

Bạch Tiềm lại hôn nhẹ lên môi cô, sờ má cô rồi bước ra khỏi phòng.

Trong nhà bếp.

Bạch Tiềm lấy mấy loại rau củ vừa mua được đem lật và rửa sạch. Cậu không quên phân loại ra và chuẩn bị gia vị, từng loại phù hợp với từng món được cậu cẩn thận cho vào chảo nóng.

Không bao lâu mùi thơm của thức ăn từ trong nhà bếp tản ra đầy quyến dụ.

Lúc Hòa Lam còn đang ngủ mơ mơ màng màng thì Mục Lăng tới gọi cô ăn cơm. Mặt cô ta vẫn lạnh như băng vén chăn mền của Hòa Lam lên. Cô dụi mắt vẫn còn ngáy ngủ.

Mục Lăng lạnh lùng nói: “Cậu chủ đang đợi cô.”

Hòa Lam kéo lê đôi dép nhưng trong nhà, ngập dài ngập dài đi ra khỏi phòng. Mục Lăng đi sau lưng cô, nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường, lòng thầm nghĩ một cô gái yếu ớt như vậy thì có ích gì chứ?!

Nhìn cô yên ổn đi vòng qua hành lang vào đến phòng ăn cô ta mới thở phào nhẹ nhõm lui ra.

Lúc Hòa Lam bước vào, Bạch Tiềm đang tháo chiếc tạp dề ra, mặt cậu dính bụi bẩn bếp núc nhếch nhác, trên chân cậu là đôi dép mickey mang trong nhà!!! Nhìn bộ dáng này, Hòa Lam như trở lại những ngày còn sống ở Vân Thành. Cô cười hiền lành đi đến bên Bạch Tiềm xoa xoa gương mặt cậu, vừa lau bụi bẩn vừa nói: “Em nhìn em kìa, mặt mũi tèm lem như con mèo.”

Bạch Tiềm ôm cô nhấc lên xoay một vòng.

Hòa Lam thét lên đánh vào ngực cậu, tiếng cười lan tỏa khắp cả căn phòng. Thân người cô tưởng như muốn bay lên lại bỗng nhiên bị cậu thả xuống rồi đặt xuống ghế bàn ăn. Bạch Tiềm múc một muỗng canh dứt cho cô, là canh cá tươi. Hòa Lam muốn tự cầm muỗng húp nhưng cậu kiên quyết dứt nên cô chỉ còn cách ngoan ngoãn húp sạch. Canh vừa mới múc ra còn nóng lại thơm mà không tanh.

Bạch Tiềm cũng húp một hóp, thừa cơ Hòa Lam không phòng bị kẻ môi dùng lưỡi cạy môi cô dứt canh vào miệng cô.

Hòa Lam khó chịu nổi loại kích thích này nên không tự chủ mà khoác hai tay lên vai cậu, để mặc cho cậu khuấy động đùa nghịch với môi lưỡi mình.

Qua một lúc lâu, cậu mới buông cô ra.

Hòa Lam cúi đầu, như giận như hờn nói: “Đừng đùa nữa! Con đâu rồi, chị muốn gặp chúng?”

“Ăn cơm xong chúng ta hãy đi nha! Em đã sai Mục Lăng và Chu Thất thay phiên chăm con rồi.”

Hòa Lam trừng mắt nhìn cậu: “Mục Lăng thì còn được chứ Chu Thất thô kệch như thế làm sao chăm em bé được? Để chị chăm vẫn hay hơn.”

Gần đây Hòa Lam ngủ không ngon giấc mà thể trạng cũng không tốt nên Bạch Tiềm không để cô chăm em bé thường xuyên, cậu chỉ đồng ý khi cô thật sự khỏe lại.

Mặt khác, trong lòng cậu vẫn còn nghĩ đến việc trau dồi quyền ‘Vú em giỏi’. Qua mấy ngày cọ sát thực tế, Nhất Hàm đã không còn bài xích cậu nữa nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ đó mà thôi, chưa có tiến bộ. Riêng Nhất Ngan thì trông thấy cậu cứ như thấy kẻ thù, ánh mắt nhìn cậu đầy vẻ khinh thường và hay xoay đi quay móng về phía cậu. Bạch Tiềm giận dữ cậu bé nên nhiều khi muốn nện mấy phát vào cái móng đáng ghét đó.

Cũng không biết phong thủy thế nào mà cha con họ có vẻ như không hợp nhau, mới có bé tý như thế mà cả gan không thèm nhìn tới cậu!!!

'Không thể để tiếp tục như vậy', Bạch Tiềm tự nhủ. Cậu phải trừng trị tên nhóc con kia. Nếu không sau này cậu bị một đứa bé đề đầu thì còn uy nghiêm gì nữa chứ?!!!

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Sau khi ăn cơm chiều, Bạch Tiềm ở lại dọn dẹp rửa chén. Vừa rửa vừa nhớ tới thái độ của thằng bé cậu liền thấy nóng mũi. Hòa Lam lại còn ra sức che chở cho nó nữa chứ.

Nghĩ tới nghĩ lui cậu thấy bức, suýt tý là đập tiêu cái chén trong tay.

Lúc Bạch Tiềm đi vào phòng em bé, hai đứa nhỏ đang nằm trong hai chiếc nôi còn Mục Lăng đang chăm chúng. Bạch Tiềm bảo cô ta ra ngoài để cậu

chơi với con một chút. Cậu ngồi giữa hai chiếc nôi ngắm nhìn con đến ngây người.

Một lúc sau Bạch Tiềm nảy ra một ý tưởng... Cậu bung một chén cháo, cho vào một ít nước hầm gà rồi khuấy lên đi lòng vòng quanh hai chiếc nôi. Mùi thơm nhàn nhạt nhanh chóng tỏa ra khắp phòng... Hai đứa bé đang mơ mơ màng màng ngửi thấy được mùi thơm liền động đậy bò dậy, mở đôi mắt to lúng liếng kiểm tìm.

Nhất Ngạn mút ngón tay chẹp chẹp, chớp chớp mắt nhìn ba.

Bạch Tiềm chậm rãi đi tới bên cạnh nôi cậu bé. Đáp lại ánh mắt chờ mong của Nhất Ngạn, Bạch Tiềm xoay qua nôi của Nhất Hàm. Cậu cẩn thận cúi cho cô bé trước, hết muỗng này tới muỗng khác, miệng không ngừng chẹp chẹp dụ dỗ: “Thơm quá hà!”

Tiếng Nhất Hàm ăn chóp chẹp vang lên...

Khi cô bé ăn xong, Bạch Tiềm mới đứng thẳng người lên xoay xoay thả lỏng tứ chi, sẵn tiện cậu nháy mắt với Nhất Ngạn mấy cái. Cậu bé nhìn cậu chăm chăm một hồi rồi chợt khóc ré lên 'A..oa.. oa..' tay chân giãy giụa không ngừng, còn văng cả cái chân đang đắp.

Bạch Tiềm làm như không nhìn thấy, cậu cầm cái chén không ngồi ở bên cạnh nôi cậu bé ngáp, chống cằm thương thức cậu bé khóc mỗi lúc càng to.

Khóc một lát thì cậu bé cũng dần nguôi, hai bàn tay nhỏ xíu dụi dụi mắt nhưng vẫn mờ ti hí ra nhìn. Cậu bé dường như ý thức được dùng chiêu này với ông bố Bạch Tiềm cũng vô dụng nên chu mỏ, phùng má, trợn mắt với cậu.

Bạch Tiềm cười rử rượi, rốt cuộc cũng trút được con giận.

Hai cha con cứ thế giằng co cho đến khi bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân và giọng nói của Hòa Lam: “Tiềm! Em tới đây xem con...” Bạch Tiềm đột nhiên có cảm giác không ổn. Lúc cậu quay đầu lại thì Nhất Ngạn đã nằm lại rất ngoan, cậu bé liếc cậu một cái rồi chợt khóc ré lên.

Bạch Tiềm có linh cảm không ổn nhưng chỉ đứng đấy luống cuống tay chân không biết nên làm gì.

Hòa Lam nhanh chóng chạy vào đứng cạnh cậu, thấy con trai bảo bối đang khóc tức tưởi thì đau lòng không thôi. Cô xông lên gạt cậu ra và ẵm bé con lên, vừa dỗ con vừa trừng mắt nhìn cậu.

Nhất Ngạn đáng thương nhìn cô đầy vẻ uất ức, đồng thời chỉ ngón tay nhỏ bé về hướng Bạch Tiềm rồi bỏ nhào vào ngực cô tiếp tục khóc tức tưởi.

Hòa Lam đau lòng bao nhiêu thì oán giận Bạch Tiềm bấy nhiêu, cô nhéo cánh tay cậu nói: “Em mới làm gì con hả?”

“Em có làm gì đâu!” Chuyện như vậy đương nhiên cậu không thể thừa nhận được.

“Chỉ tin em mới lạ.” Hòa Lam ôm con trai bảo bối đứng cách xa cậu một mét.

Nhìn bộ mặt và ánh mắt của cô, Bạch Tiềm tức muốn học máu.

“Thực tình em không có làm gì hết. Thằng nhóc này láo cá lấm, chị đừng tin nó!”

“Cái gì mà thằng nhóc? Cái gì mà láo cá? Nó con trai của em cơ mà! Con vẫn còn nhỏ thì làm gì biết gian dối? Nhất định là em đã chọc con khóc.” Hòa Lam đã sớm định tội cậu trong lòng rồi.

Bạch Tiềm khóc không ra nước mắt.

Phương án đầu tiên dạy dỗ thằng bé coi như đã thất bại hoàn toàn.

Lúc rời đi, cậu còn nhìn thấy Nhất Ngạn nhìn đều cậu trong tích tắc rồi vùi đầu vào ngực mẹ cọ cọ làm cậu giận đến sôi gan mà không làm gì được.

Đến lúc đi ngủ, Hòa Lam nhất quyết không cho cậu vào phòng. Cô bước vào trong rồi đóng sầm cửa lại, cậu lém lỉnh leo cửa sổ vào. Nhưng phòng ngủ biệt thự ở trên cao Bạch Tiềm phải leo từ dưới tầng trệt, đu bám mấy chiếc điều hòa mà lên. Dù thể lực cậu tốt nhưng khoảng cách chỗ đeo bám quá xa nên cậu đành bỏ cuộc mà tìm cách khác. Cậu tuột xuống quyết định quăng dây thừng để leo lên. Rốt cuộc khi leo được nửa đường cậu mừng quá ngược lên xem còn bao xa thì bỗng dưng... một xô nước lạnh từ trên dội thẳng xuống người khiến cậu ướt như chuột lột.

Hòa Lam cầm chiếc xô trông tròn lết cậu nói vọng xuống: “Cho chứa cái tội chọc con trai. Ngủ ở phòng khách đi!”

Nói xong, cô quăng một bọc đồ xuống bãi cỏ. Nhờ ánh trăng đêm mà Bạch Tiềm nhìn ra đó chính là gối mềm cho cậu, quả là đau lòng không nói nên lời!!!

Quăng xong, Hòa Lam dứt khoát đóng cửa sổ rồi khóa luôn chốt lại.

Bạch Tiềm đành nhảy xuống. Dựa vào khả năng của cậu, chỉ cần một cú cạy cậu có thể đá tung cửa sổ ra nhưng cậu nghĩ sao lại đi phá nhà mình chứ? Đến lúc đó e rằng thái độ của Hòa Lam đối với cậu còn khó chịu hơn.

Bạch Tiềm ôm gối ôm mềm buồn bực trở về phòng khách. Sau khi đi lau mình xong cậu quay lại sô pha nằm.

Trong phòng ánh sáng khá nhá nhem, chỉ có vài tia sáng từ ánh đèn ngoài ban công len qua khe cửa. Màn cửa sổ lay phất phới theo từng cơn gió khiến ánh sáng càng thêm chập chờn. Bạch Tiềm ôm chặt chăn mềm trên người, trở tới trở lui khó chìm vào giấc ngủ...

Chăn không mỏng nhưng Hòa Lam không còn quan tâm cậu nữa làm cho cậu thấy lòng mình lạnh lẽo vô cùng.

Một lúc sau, Bạch Tiềm thở dài nói: “Đi ra đi! Núp ló làm gì?”

Bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, rõ ràng không có người. Nhưng bỗng đâu màn cửa sổ phất mạnh một cái, Mục Lăng phóng xuống ban công đập ánh sáng bước vào. Cô ta đi thẳng đến trước mặt cậu, cách cậu một đôi thì dừng lại, trên tay cô ta ôm một cái chăn thật dày. Cô ta ngập ngừng nói: “Ngoài này buổi tối lạnh lắm, anh ngủ ở đây dễ bị cảm lắm.”

“Cảm thì sao chứ?” Bạch Tiềm thờ ơ nói.

Mục Lăng vội đáp: “Sẽ bị bệnh!”

“Bị bệnh?” Bạch Tiềm như chợt hiểu ra điều gì, cậu cười khì. Mục Lăng vô cùng ngạc nhiên hỏi cậu: “Anh cười cái gì?”

Bạch Tiềm liền vén chăn lên đứng lên, tự vỗ vỗ đầu nói: “Sao tôi không nghĩ ra nhỉ?”

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Mục Lăng, Bạch Tiềm chạy vọt vào nhà tắm hồ hởi xối nước lạnh lên mình. Lúc cô ta chạy theo cậu tới cửa thì mình mảy cậu đã ướt nhẹp từ đầu đến chân. Mục Lăng nhìn vậy cũng khiếp sợ không thôi, cô ta còn chưa kịp nói gì thì cậu đã chạy tới phòng khách bật máy quạt lên.

Ngày hôm sau.

Sau khi Hòa Lam thức dậy cô đi ngay qua phòng khách xem Bạch Tiềm thế nào. Dù cậu chọc bé con nhưng cô vẫn quan tâm cậu, huống gì tối qua cô đã có phần quá đáng khi hắt cả xô nước lên người cậu. Trời đêm lạnh như vậy cậu bị bệnh thì làm sao?!

Lúc cô thấy Bạch Tiềm thì cậu đang nằm co ro trên sofa, mặt mày đỏ ửng, ngồi dậy không nổi. Hòa Lam sờ tay vào trán cậu mới thấy nóng như hòn than.

Cô bối rối hỏi, “Em không sao chứ? Sao thành ra thế này rồi?”

Tay chân cô luống cuống, mặt nhăn nhó, chân giẫm tới giẫm lui lui, bỗng chợt nhớ phải đi lấy thuốc cô xoay người chạy đi. Bạch Tiềm liền giơ tay kéo cô lại, mấp máy môi. Hòa Lam cúi xuống kê tai sát vào miệng nghe cậu thì thào: “Khó chịu!”

“Xin lỗi em! Là chị không tốt.” Khóe mi cô ửng đỏ long lanh nước mắt. Cô nắm chặt tay cậu nói: “Để chị dìu em về phòng trước. Em đi nổi không?”

Bạch Tiềm chặt vật miễn cưỡng gật đầu.

Hòa Lam đỡ một cánh tay cậu gác lên vai mình, dùng hết sức dìu cậu về phòng. Bạch Tiềm nặng nề ngã lên giường sẵn tiện kéo cô ngã theo mình.

Lúc mê sảng, cậu còn nắm tay cô thật chặt. Hòa Lam chịu khó chịu cậu, cởi quần áo sượt ầm cho cậu đang run cầm cập vì bị tuột thân nhiệt.

Hòa Lam muốn vớ tay gọi điện cho Mục Lăng nhưng Bạch Tiềm đã như con bạch tuộc quấn lấy cô khiến cô không động đậy được. Hòa Lam đành bất lực xoay người lại ôm cậu, để cậu vùi đầu vào ngực mình, dùng nhiệt độ cơ thể truyền cho cậu bớt lạnh.

“Chị...” Hơi thở Bạch Tiềm như có lửa, cậu ôm cô thật chặt như thể thân mình là dây leo bó quanh người Hòa Lam, miệng lại không ngừng rên rĩ: “Khó chịu quạ...”

“Khó chịu hơn khi nãy nữa sao?” Hòa Lam không biết phải làm sao, chỉ biết cời sạch sành sanh bên dưới để tiếp tục ôm sát da thịt cậu sượt ầm cho cậu.

Hành động này vô tình đã kích thích dục vọng của Bạch Tiềm. Kết quả là nhiệt độ trên người cậu không giảm mà vật nào đó cương cứng lên chồm vào bụng của Hòa Lam. Cậu rên rĩ: “Chị ơi, em muốn...”

Hòa Lam bị cậu chọc tức mắng lại: “Bây giờ là lúc nào rồi mà còn muốn này muốn nọ. Bệnh rồi lo nghỉ ngơi đi!”

Bạch Tiềm lắc đầu, dụi cái đầu nóng hổi vào hõm vai của cô hôn 'chụt chụt'. Hòa Lam sợ cậu làm tới nên đẩy cậu nằm xuống: “Nghỉ ngơi đi!”

Bạch Tiềm giả vờ nghe lời cô nhưng lại nhân lúc cô không để ý mà sờ soạng cô, xoa xoa hai cái 'bánh bao', chỉ bóp bóp mấy cái cũng đủ sướng tay. Hòa Lam quả thật hết cách chỉ đành chui vào trong chăn dùng miệng ngậm cái vật thể nổi loạn của cậu.

Thần kinh Bạch Tiềm bị kích động cao độ. Đôi môi ướt át của cô cũng mềm mại không khác gì đôi môi bên dưới, lúc cô dùng đầu lưỡi lướt qua lỗ 'trung tâm của vũ trụ' thì cậu quều người, hai hõm ngọc bên dưới sẵn quẹo co giật như muốn bắn vọt ra ngoài.

Hòa Lam nhiệt tình gục gặc, mỗi lần cúi xuống cô cố tình dùng lực mút mạnh vào với suy nghĩ sẽ làm cho cậu nhanh bắn ra, sớm kết thúc chuyện này.

Tuy nhiên Bạch Tiềm lại không nghĩ vậy. Mặc cho cô cố gắng búi mớ tóc chỉ nằm đấy kiềm nén và hưởng thụ... Cho đến khi Hòa Lam mòi cổ, nước mắt cũng tuôn ra khoe mi cậu mới mở lòng nhân từ nắm tóc cô ghì chặt vào bên dưới của mình rồi găm gừ bắn xối xả vào cổ họng cô.

Hòa Lam cố liếm sạch những gì còn sót lại xong cũng là lúc cơ thể mệt mỏi rã rệu. Cô dùng hết hơi sức còn lại bò lên trên, úp mặt vào ngực cậu ngủ ngon lành.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngày hai người kết hôn càng ngày càng gần.

Mọi thứ vẫn diễn ra theo quỹ đạo bình thường cho đến một ngày... Việc làm ăn của nhà họ Bạch xảy ra biến cố. Trong quá trình vận chuyển hàng về kho, công an kinh tế đã chặn lại kiểm tra lô hàng và đưa đi niêm phong, nghe nói là bên trong có chứa hàng cấm. Người trong gia tộc phải triển khai họp khẩn mấy lần, áp lực đặt lên vai Bạch Tiềm rất lớn, tuy nhiên cậu không nói chuyện này với Hòa Lam.

Cậu không cần nghĩ cũng biết chuyện này do Diệp Hoa Nồng giờ trò. Nhưng cậu muốn chờ xem đến cùng bà ta muốn làm gì.

Hậu viện của biệt thự nhà họ Bạch.

Diệp Hoa Nồng kéo tay Kỷ Thanh Sương nói: “Coi thẳng nhóc Tiềm nhà tôi thường ngày im im vậy chứ năng lực có thừa, cháu thấy sẽ biết!”

Về mặt Kỷ Thanh Sương không biến sắc, cô ta rút tay nỡ nộ cười hoàn mỹ không tỳ vết: “Thấy mới biết được!” Nhưng trong lòng cô ta không khỏi khinh thường: “Đàn ông nào lại không như nhau chứ?!”

Diệp Hoa Nồng nói: “Cũng phải. Cháu gặp nó rồi nhất định sẽ hài lòng. À còn cái chuyện chúng ta đã giao kết hôm trước, cháu đừng quên nhé!”

Kỷ Thanh Sương không nói gì mà chỉ nói lời tạm biệt rồi đi ra ngoài.

Một ông lão trong tộc đi ra từ sau cánh cửa, bước đến bên cạnh bà ta vói về nghi ngờ hỏi nhỏ: “Tại sao bà muốn làm như vậy? Nếu để cho Bạch Tiềm cưới cái con nhà họ Kỷ đó thì chẳng khác nào giúp cho nó như hổ thêm cánh, không phải sao?”

Diệp Hoa Nồng liếc nhìn lão ta bằng ánh mắt xem thường nói: “Cái con Kỷ Thanh Sương đó từ nhỏ đã theo ông bà ngoại sống ở nước ngoài, tính tình bốc đồng, người nhà họ Kỷ cũng không ưa gì nó. Nếu để Bạch Tiềm cưới nó thì chỉ thêm người ghét bỏ chứ chẳng ai trợ giúp cho chúng nó đâu. Huống chi...”

Diệp Hoa Nồng không nói tiếp.

Bà ta hận Chung Uyển. Hận Chung Uyển cái gì cũng hơn bà ta, từ tướng mạo đến học thức. Bạch Tiềm lại là con trai của Chung Uyển nên bà ta luôn nguyên rủa cho cậu vĩnh viễn sống không yên thân.

Thật ra thì bà ta chưa từng thích Bạch Khải.

Chỉ vì Chung Uyển có thứ gì thì bà ta đều muốn đoạt lấy thứ ấy cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Edit: Diem Nguyen

Nguồn: tieuthuyetedit.net

Trước một quán cà phê cạnh quảng trường

Một chiếc Bentley sang trọng băng qua khu náo nhiệt, luồn lách vào mấy con hẻm nhỏ rồi dừng lại ở cửa sau của quán. Đây là một quán cà phê tư nhân và đặc biệt chỉ mở cửa cho hội viên nên hàng ngày đều đông cửa.

Tài xế mở cửa xe, Diệp Hoa Nồng theo thói quen chỉnh trang tóc, rồi quay lại cười nói với người thanh niên ngồi ghế sau: “Tôi nơi rồi, cậu còn chưa xuống sao?”

Bạch Tiềm bỏ chân gác xuống, ra hiệu với tài xế mở cửa, chân mang giày da nhọn sạch sẽ bước xuống xe. Hiếm khi cậu ăn mặc nghiêm túc như hôm nay: veston cà vạt, nguyên bộ màu đen càng toát lên vẻ bí hiểm khó gần. Diệp Hoa Nồng cười tui ra vẻ thân thiết với cậu. Người ngoài nếu không biết rõ sự tình hẳn sẽ cho rằng bà ta thật tình quan tâm cậu.

Bạch Tiềm cảm thấy thật nực cười.

Bước qua cửa cổng liền được hai cô tiếp tân bước tới dẫn đường. Hai cô gái vừa đi vừa giả vờ lơ đãng nhìn cậu, khuôn mặt còn khề ửng hồng.

Diệp Hoa Nồng bước theo sau lưng cậu đến bên chiếc bàn cậu chọn ngồi xuống, chưa yên vị đã nghe cậu thiếu niên nhẩn hỏi: “Không phải bà đã hẹn với người đại diện bên nhà họ Kỷ sao? Người đâu?”

“Cậu gấp cái gì? Chờ một lát đi!” Bà ta cầm túi xách đứng dậy nói: “Tôi đi nhà vệ sinh một lát.”

Bạch Tiềm căn bản không thèm để ý đến bà ta, nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ.

Chỗ ngồi cạnh cửa sổ thường là vị trí đặc biệt thích hợp để ngắm khung cảnh khoáng đạt bên ngoài. Dưới lầu là mấy con hẻm quanh co bên khu dân cư cũ kỹ. Chắc hẳn không ai ngờ ngay bên cạnh lại mọc lên một quán cà phê cao cấp thế này. Bên trong quán sang trọng hiện đại, đối lập với bên ngoài cũ kỹ tồi tàn... Xa xa là hình ảnh đồi núi nhấp nhô tĩnh lặng dưới bức tranh mây trời đầy màu sắc...

Bạch Tiềm ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài nên không hay có người đang ngắm nhìn cậu.

Ở góc tường ngoài hành lang...

Diệp Hoa Nồng kéo tay Kỷ Thanh Sương cười hỏi: “Sao? Thấy sao nào?”

Kỷ Thanh Sương cau mày, khuôn mặt chỉ còn vẻ hoảng hốt chứ không tỉnh nghịch như mọi khi.

Diệp Hoa Nồng thấy có hy vọng nên không đợi cô ta phản ứng liền kéo tay cô ta đi về hướng cửa sổ. Bạch Tiềm tập trung quay lại đối mặt với bọn họ.

Diệp Hoa Nồng giới thiệu với cậu: “Đây là cô Kỷ.”

Đáp lại sự kỳ vọng trong ánh mắt Kỷ Thanh Sương, Bạch Tiềm chỉ cụp mắt cười nhạt với thái độ không mấy thiện cảm. Tuy nhiên Kỷ Thanh Sương dường như không cảm nhận được nên cô ta duỗi tay về phía cậu nói: “Rất hân hạnh được biết anh.”

Bạch Tiềm nhìn tay cô ta nhưng không hề bắt tay đáp lại, cậu quay sang Diệp Hoa Nồng hỏi: “Không phải muốn mời tôi tới nói chuyện hợp tác sao? Sao bà lại giới thiệu cho tôi một cô gái non choẹt thế này?”

Kỷ Thanh Sương thấy mặt cậu nhưng không nổi đóa lên như ngày thường, cô ta chỉ ngượng ngịu rút tay về.

Diệp Hoa Nồng giải thích: “Kỷ Minh Vũ là anh trai của cô ấy.”

Kỷ Thanh Sương vội nói: “Anh trai tôi có việc đột xuất nên tôi thay anh ấy đến đây để nói với anh một tiếng.”

“Vậy thì không có gì hay để nói nữa.” Cậu đứng dậy muốn rời đi, Kỷ Thanh Sương liền kéo tay áo cậu lại nói: “Chờ một chút, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Bạch Tiềm cúi đầu, ánh mắt nhìn vào chỗ tay áo bị cô ta níu khiến Kỷ Thanh Sương sượng sùng buông ra. Diệp Hoa Nồng khéo đi nhà vệ sinh dặm thêm son môi, nhường không gian lại cho hai người họ.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt mà bên nam lại thiếu niên nhẩn nên không khí giữa hai người trở nên tẻ ngắt. Kỷ Thanh Sương mở miệng phá tan bầu không khí yên tĩnh: “Có phải anh đã đi qua La Mã? Hình như tôi có gặp qua anh ở đó?”

Bạch Tiềm khề cau mày. Trước khi đến vùng Tam Giác Vàng, cậu từng đã đi qua rất nhiều nơi ở Ý.

Nhìn sắc mặt cậu, cô ta lập tức tuôn ra một tràng: “Đúng là anh rồi. Quả nhiên có bản lĩnh nha! Một mình anh vậy mà xử đẹp hết một đám Mafia như vậy! Phong độ thật! Ngày hôm đó đang lúc tôi cùng ông ngoại đi dự triển lãm xe thì nhìn thấy. Chắc là anh đắc tội với ai hả?” Cô ta trở nên hứng thú khi nhắc đến đề tài này, đôi mắt cũng long lanh hơn.

Bạch Tiềm bỗng nhớ tới chuyện cũ.

Nơi đó vốn là địa bàn của Mafia. Bởi vì cậu từ chối không nộp phí ngầm nên bị mấy chục tên chặn đầu trong ngõ hẻm để hỏi tội nhưng bọn chúng không ngờ đám đông mất to mồm lỗ thế mà lại bị cậu dạy cho một bài học. Nhưng cậu lại không nhớ sự việc ngày hôm đó lại diễn ra trước mặt cô gái này.

“Anh không biết tôi sao?” Kỷ Thanh Sương ảo não gãi gãi đầu có phần tức giận: “Nhưng tôi nhớ ngày hôm đó anh còn nháy mắt với tôi mà.”

Bạch Tiềm không muốn nói nữa, cậu nhìn xuống đồng hồ đang đeo trên tay, sau đó đứng dậy nói: “Thời gian không còn sớm, tạm biệt cô Kỷ.”

Kỷ Thanh Sương chạy đuổi theo cậu ra tới bên ngoài: “Chờ một chút! Chờ một chút! Không phải anh muốn thương lượng với nhà họ Kỷ bên tôi sao? Theo tôi được biết thì chuyện hàng vừa rồi của anh bị niêm phong rồi. Anh cần người giúp lấy ra nhưng xem thái độ của anh bây giờ không giống với đang đi nhờ vả chút nào!”

Bạch Tiềm cười khẽ, t tốn nói: “Các người từ phương xa tới đây mà muốn tôi nhờ vả đến các người thì có vẻ xem thường tôi quá!”

“Anh...” Kỳ Thanh Sương giận đỏ mặt lên, lần này cô ta đã bị cậu chọc tức thật sự.

Bạch Tiềm tiếp tục cười: “Tôi vốn không chắc lắm nhưng giờ tôi đã xác định được các người cũng cần tôi thế cho nên có chăng là hợp tác chứ không phải nhờ vả. Cô Kỳ, gấp lại sau nhé!”

“Chờ một chút!” Kỳ Thanh Sương đưa tay cản trước mặt cậu: “Ít nhất anh phải cho tôi số điện thoại để... anh tôi liên lạc được với anh chứ!”

“Vây cũng phải!” Bạch Tiềm lấy ra một cây bút máy từ trong áo vest nhưng không tìm được giấy.

Kỳ Thanh Sương rộng rãi đưa tay ra nói: “Viết trên tay tôi cũng được.”

Bạch Tiềm cười như không cười nhìn cô ta một cái, nắm một đầu ngón tay cô ta rồi viết một dãy số.

Kỳ Thanh Sương có cảm giác tê dại từ đầu ngón tay chạy dài lên sống lưng và chạy dọc toàn thân. Cô ta kiềm lòng không được ngược lên nhìn cậu. Với khoảng cách gần như vậy, cô ta có thể sờ da mặt cậu nhưng lại không nhìn thấy được lỗ chân lông nào hết.

Quả thật da dẻ và dáng vóc như cậu rất hiếm có!

Trong những người bạn khác phái của cô ta không ai có thể so được với cậu. Điều đặc biệt hơn nữa là hình ảnh Bạch Tiềm trong trận đánh nhau ở La Mã đã gây ấn tượng sâu sắc trong cô ta. Bởi cô ta chưa từng thấy ai đánh lộn mà có dáng vẻ thu hút đến như thế. Nếu có thể ngay lúc đó cô ta muốn hét lên thật to: 'Anh đẹp trai quá!'

Viết xong, Bạch Tiềm dứt khoát rời đi.

Kỳ Thanh Sương ngơ ngác nhìn theo thật lâu, nắm chặt bàn tay mình rồi cười một mình nhưng lại sợ bị lem cô ta mở tay ra đọc mấy con số tới lui mấy lần. Một lúc sau cô ta mới thấy có gì đó không đúng, đếm lại lần nữa thì đúng là... 12 số. (* Số điện thoại ở Trung Quốc chỉ có 11 số. Cô nàng này bị chơi khăm rồi.)

“Cái tên họ Bạch kia, đồ khôn kiếp!”

Tiếng rống vì tức giận của Kỳ Thanh Sương còn vang sau lưng nhưng Bạch Tiềm không mấy bận tâm mà đi thẳng ra cửa. Bên ngoài Mục Lăng đã sớm lái xe đến chờ cậu.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng đồ chơi, Bạch Tiềm bảo cô ta dừng xe để cậu một mình xuống mở cửa đi vào trong.

Mục Lăng đậu xe ở bãi chờ cậu.

Bạch Tiềm nhìn mớ đồ chơi trong tủ kính thủy tinh mà thấy phân vân vô cùng, không biết nên chọn cái nào. Hai cô nhân viên phục vụ trẻ tuổi đứng bên cạnh cậu ân cần giới thiệu cho cậu chức năng và cách chơi của từng món.

Bạch Tiềm hỏi: “Có đồ chơi nào thích hợp cho bé trai cỡ sáu bảy tháng không?”

Dáng vẻ nổi bật tuy không cười nhưng cũng không quá xa cách của cậu khiến hai cô nhân viên ngượng ngùng bối rối. Cô cao gầy hơn chỉ vào một hộp đồ chơi xếp hình bằng gỗ nói: “Các bé hay thích loại này ạ!”

Bạch Tiềm nhú mày, ho thành một tiếng.

Thật sao? Nhưng sao cậu có cảm giác thằng nhóc kia sẽ không thích, biết đâu nó còn có thể cầm cái này đánh lên đầu cậu, sau đó lộ ra vẻ mặt khinh thường rồi hờn hờ bỏ trở về giường nằm.

Mới nghĩ tới đó là cậu đã cảm thấy tức.

Nhưng nhớ lại sáng nay Hòa Lam đã nói với cậu: “Nếu hôm nay ra ngoài mà em không mua đồ chơi về cho con thì tự ra phòng khách ngủ nhé!” Cậu liền nhắm mắt mua bộ xếp hình đó, mấy con búp bê và một bộ Transformers.

Dọc đường về Mục Lăng luôn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cậu. Rõ ràng Bạch Tiềm đã bị ngơ ngơ nhưng cô ta không dám lên tiếng nhắc nhở. Cô ta chưa từng thấy Bạch Tiềm có biểu cảm như thế này nên lòng tự nhủ: Đàn ông sau khi lên chức làm cha thường sẽ có biểu hiện khác thường như vậy.

Thật ra Bạch Tiềm đang nghĩ cách lấy lòng con trai mình.

Sau khi về đến nhà, cậu chạy thẳng tới phòng trẻ.

Giấy dán tường đã được đổi thành màu hồng nhạt còn rèm cửa sổ là màu xanh nhạt có viền hoa nên khi ánh mặt trời chiếu qua vừa không chói mắt lại vừa khiến căn phòng tràn ngập không gian cỏ cây trong lành.

Hòa Lam mặc quần áo ngủ màu trắng trông hai đứa bé sinh đôi đang bò dưới nền đất trải nệm. Trên tay cô cầm một chiếc trống, vừa lắc cô vừa nói:

“Gọi 'ma ma' đi nè! Đứa nào gọi trước mẹ sẽ cho đứa đó chơi nha.”

Hai đứa bé giương mắt nhìn cô, trông có vẻ rất háo hức nhưng dường như không phải hứng thú với chiếc trống mà là hứng thú với cô.

Nhất Hàm mở tròn miệng nhả mặt ngáp một cái còn Nhất Ngạn lại liếc xéo em gái rồi nhìn mẹ ngọt ngào gọi : “Ma ma”

“Nhất Ngạn rất thông minh nha.” Hòa Lam ôm lấy cậu bé, hôn lên hai gò má trắng nõn nà của con trai nói: “Cục cưng của mẹ! Để thưởng cho con mẹ sẽ hát nhạc thiếu nhi cho con nghe có được không nè?”

“A... a...” Nhất Ngạn tỏ ý thích thú, cọ gương mặt vào ngực cô, bàn tay nhỏ nhắn còn bóp bóp vú mẹ cười cười.

Bạch Tiềm thấy cảnh tượng đó thì tức điên, cậu liền nhào đến ẵm lấy Nhất Ngạn ra khỏi tay Hòa Lam.

Hòa Lam cốc đầu cậu mắng: “Em làm gì đấy? Bị điên à? Lỡ làm đau con thì sao?”

Bạch Tiềm cố trấn định lại nhịp thở. Cậu ngồi xuống bên cạnh cô thì thấy Nhất Hàm đang giương mắt tròn xoe nhìn mình. Hòa Lam thúc giục cậu: “Em ẵm con gái đi, chị không thể ẵm hai đứa cùng lúc được.”

Bạch Tiềm bắt đầu đi ẵm Nhất Hàm lên.

Hòa Lam thở dài: “Em nhìn lại em xem, đã lớn rồi mà còn giận hờn ganh tỵ với con sao? Không thấy kỳ à?”

Bạch Tiềm không muốn nghe cô trách mắng nữa nên quay đầu ẵm Nhất Hàm nhưng vẫn còn giận dỗi thờ phỉ phò. Nhất Hàm đưa bàn tay nhỏ bé mềm nhũn sờ sờ mặt cậu nói: “Ba ba...”

Bạch Tiềm vui mừng nhấc nách xốc bé lên cao nói: “Nhất Hàm nói gì? Nhắc lại xem!”

Nhất Hàm lúng liếng đôi mắt tròn to đen bập bẹ nói: “Ba ba...”

“Nhất Hàm thật là lợi hại nha.” Bạch Tiềm hạ cô bé xuống ngang tầm mặt để hai đôi môi có thể hôn chạm vào nhau phát ra tiếng 'chụt chụt' khiến cho Hòa Lam cùng Nhất Ngạn mắt chữ O miệng chữ A ngơ ngàng nhìn nhau.

Hòa Lam rất vui vẻ, cô nhún nhún Nhất Ngạn bảo: “Nhất Ngạn cũng gọi ba đi.”

Nhất Ngạn hừ một tiếng, quay đầu đi.

Hòa Lam xoay đầu cậu bé lại dạy: “Con không được như vậy! Mau gọi 'ba ba'!”

Bạch Tiềm nhìn cậu bé thị uy, Nhất Hàm thì khề hừ một tiếng rồi cho tay vào miệng mút.

Đáp lại ánh mắt mong đợi của Hòa Lam, ánh mắt hiềm khích của Bạch Tiềm và ánh mắt thờ ơ của Nhất Hàm, Nhất Ngạn chậm rãi ngáp dài một cái rồi hàm hồ nói: “bà bà...”

Hòa Lam ngẩn người, cười chính lại: “Không phải, là ba ba. Ngày hôm qua con nói được mà, có phải hôm nay con căng thẳng quá không?”

Vớ vẩn! Có chỗ nào chứng tỏ nhóc con này căng thẳng chứ?!

Bạch Tiềm chợt đứng lên cực kỳ tức giận nói: “Cái thằng nhóc này! Nó có ý đấy!”

“Ngồi xuống!” Hòa Lam trừng mắt với cậu.

Bạch Tiềm không phục.

Hòa Lam trừng cậu.

Dù không cam tâm nhưng cậu cũng phải ngồi xuống.

Chua xót trong lòng mà cậu không thể diễn tả nổi thành lời.

Làm ông bố tốt trông trẻ quả thật khó lắm ghê đi. Nhất là khi trong nhà có một thằng oắt con luôn xem cậu như cái gai trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Hòa Lam kiểm tra lại mấy món đồ chơi Bạch Tiềm vừa mang về thì không khỏi cau mày. Cô để toàn bộ qua một bên nói: “Mấy món này trong nhà đã có thể chất thành đồng rồi, sao em không mua món gì lạ một chút?”

Lạ à?

Bạch Tiềm nhướn mày lên hỏi: “Không phải con nít thường thích mấy món này sao?”

“Con nít thì thích món đồ chơi mới, lạ một chút chứ những loại này ở đâu cũng có cả.” Hòa Lam lườm cậu, tức mình vì cậu không hiểu vấn đề, cô lại nói thêm: “Thôi tạm thời vậy đi! Giờ chị đi xem nấu cơm, em ở lại chơi với con đi! Nhớ là không được chọc Nhất Ngan đâu đấy!”

Nhất Ngan vui đầu vào ngực Hòa Lam, nghe cô nói thế thì khẽ gật gật đầu nhưng không quên liếc Bạch Tiềm một cái rồi nhanh chóng gọi 'ma ma' và hôn 'chụt' lên má cô.

“Nhất Ngan ngoan, còn thông minh hơn ba nhiều nữa!” Hòa Lam cũng hôn lên gương mặt mềm mại của cậu bé rồi thả cậu bé xuống đất xoa xoa đầu dặn dò: “Con ngoan chơi với em nha!”

Trước lúc rời đi cô còn căn dặn Bạch Tiềm: “Em trông con cẩn thận một chút. Đừng để con ngã đau đấy!”

Bạch Tiềm qua loa đáp một tiếng nhưng không thể hiện ra sự bức bối trong lòng.

Nhất Hàm dùng hai tay hai chân bò đến bên cậu, lấy bàn tay nhỏ bé nắm áo cậu nói: “Ba ba hông khóc, anh hư hư.” Bé nói rất rành rọt.

Nhất Ngan trừng mắt em gái, nắm một mớ khối xếp hình bằng gỗ quăng xuống móng Nhất Hàm khiến cô bé đau khóc ré lên. Bạch Tiềm vội ôm con gái dỗ dành càng không quên quay đầu một tay xách ngược Nhất Ngan lên nói: “Thằng oắt con! Sao mi dám ăn hiếp em gái như vậy? Không ai dạy mi à?”

Rốt cuộc Nhất Ngan bị cậu dọa sợ, hai bàn chân béo ngấn đập giầy giữa khóc thét lên.

Lần này không phải một đứa khóc mà là hai đứa đều khóc... Bạch Tiềm vội vàng thả cậu bé xuống, dùng chân đá đá cái chân tròn trịa nói: “Đừng khóc! Nam tử hán đại trượng phu, khóc gì chứ?”

Nhất Ngan không thèm nghe lời cậu, chỉ lăn lộn trên sàn nhà, càng khóc càng to, hai tay không ngừng dụi mắt.

Hòa Lam lập tức chạy sang, trong tay cô ta còn cầm cái chảo.

Nhìn cảnh tượng này cô không khỏi phát lửa giận ngàn ngút: “Chị mới quay lưng đi em liền làm ra như thế này rồi hả? Có phải không vậy? Chị muốn đi chiến trường cũng không được yên ổn nữa là sao?”

“Chị hãy nghe em nói, không phải như vậy đâu...” Cậu còn chưa nói hết, Nhất Ngan đã bò đến chân Hòa Lam, nhanh nhẩu ôm lấy bắp đùi cô đứng lên ra vẻ uất ức nói: “Ba ba đánh con, còn chọc em gái nữa.”

“Thằng oắt con láo toét, nói bậy bạ gì vậy? Bạch Tiềm đặt Nhất Hàm nằm xuống rồi chạy đến bên Nhất Ngan. Hòa Lam liền che chắn cho cậu bé và quơ cái chảo đánh lên lưng cậu, đuổi cậu chạy ra khỏi phòng: “Khổng kiếp! Dám chọc ghẹo con hả? Đừng chạy!”

Khi hai người đã chạy đi xa, Nhất Ngan nằm sấp trong phòng nhưng ngóng cổ nhìn theo ra ngoài, cười hài lòng. Cậu bé còn quay lại Nhất Hàm ra hiệu: “Đi rồi!”

Nhất Hàm không dụi mắt nữa mà bước tới chỗ anh trai. Tuy nhiên cô bé chưa cứng cỏi bằng anh trai nên vấp ngã, chỉ có thể dùng hai tay hai chân bò qua.

“Vô dụng!” Nhất Ngan đỡ em gái dậy cho cô bé đứng thẳng.

Nhất Hàm ngậm ngón tay trong miệng, nhìn anh trai bằng ánh mắt chờ mong: “Anh! Em muốn... ăn ngon.”

“Đồ con mèo thèm ăn!” Nhất Ngan xùy một tiếng tỏ vẻ xem thường rồi nhanh chóng chạy qua hành lang, leo lên bậc thang, vào phòng chứa đồ bên cạnh phòng vệ sinh. Nhất Hàm cũng theo kế hoạch đã bàn với anh trai mang đèn cho cậu bé chiếc ghế. Nhất Ngan bò lên giường, leo lên ghế mới mở được cánh tủ quần áo. Bàn tay bé xíu mò nắm một lúc mới lấy ra được một cái hộp nhỏ.

Nhất Hàm nằm trên nền nhà chờ đợi...

Nhất Ngan mở hộp đồ ra trước mặt cô bé, lấy từng món từng món một ra ngoài. Lúc trước cậu bé đã lên quan sát thấy ông bố của mình lén lút lút giấu cái hộp này, nhất định bên trong là đồ ăn ngon.

Nhất Hàm nắm cái này coi xong nắm qua cái kia coi. Đụng tới mấy viên con nhộng cô bé thối mắt nhìn Nhất Ngan: “Anh ăn cái này nhe!”

“Ăn đi!” Khuôn mặt Nhất Ngan và em gái giống nhau như đúc nhưng khí chất lại hoàn toàn khác xa nhau. Cậu bé rộng rãi phát tay: “Cho em ăn trước

đó!”

Cho em thử trước mới biết thế nào...

Nhất Hàm dùng hết sức mới gỡ được bao con nhộng, móc ra một viên thuốc màu hồng hồng đặt vào lòng bàn tay nhìn tới nhìn lui nói: “Anh ăn hông?”

“Thật phiền phức! Em không ăn anh ăn bây giờ!” Nhất Ngan nói như thể muốn giành ăn làm Nhất Hàm giật mình sợ mất phần liền bỏ viên thuốc vào trong miệng.

Nhất Ngan nhìn cô em bằng cặp mắt háo hức, cậu bé chau chau mày hỏi: “Ăn ngon hông?” Cậu bé lại xé một bao con nhộng khác chuẩn bị ăn.

Nhất Hàm cau mày phun 'phệt' ra nói: “Đắng quá!”

“Đắng sao?” Nhất Ngan thấy khó hiểu, cậu bé cầm viên thuốc lên nghiền cứu: Nếu ăn không ngon vậy sao ông bố kia giấu kỹ vậy để làm gì?

Bên tai tụi nhỏ chợt vang lên tiếng quát to: “Các con làm gì vậy?”

Nhất Ngan giật mình buông đồ trong tay rơi xuống đất. Nhất Hàm theo bản năng bò đến sau lưng Nhất Ngan, níu thật chặt áo anh trai, sợ sệt nhìn Bạch Tiềm. Bạch Tiềm vội nhặt bao con nhộng vương vãi trên nền nhà gần giọng hỏi: “Tụi con ăn cái này rồi khai không?”

Nhất Ngan lập tức chỉ Nhất Hàm: “Nó ăn rồi!”

Bạch Tiềm bị sợ mất hồn, quay ra hướng Hòa Lam thét lớn: “Gọi xe cấp cứu!”

“Xe cấp cứu?” Hòa Lam cũng hết hồn. Dù cô không rõ là việc gì nhưng trực giác của người làm mẹ khiến cô nóng ruột lập tức bấm điện thoại. Nhưng không may điện thoại không có tín hiệu, không liên lạc được. Bạch Tiềm ôm Nhất Hàm trong tay chạy vọt ra khỏi phòng.

Một đường nhanh như chớp, Nhất Hàm rốt cuộc cũng được đưa vào phòng cấp cứu.

Bên ngoài phòng cấp cứu, trên hành lang tường trắng chỉ có vồn vện vài người, vẻ mặt căng thẳng vô cùng.

Qua một lúc sau, bác sĩ từ trong phòng đi ra tháo khẩu trang xuống.

Hòa Lam vội bước đến, gấp gấp hỏi: “Bác sĩ, con gái tôi thế nào rồi?”

Vị bác sĩ nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô mấy lần bằng ánh mắt vô cùng kỳ quái, làm cho cô thấy khó hiểu. Sau đó ông ta mới thờ dãi đáp: “Sau này cắt thuốc kia kỹ lưỡng một chút, chứ để cho con nít ăn phải thì phiền phức lắm! Lần này coi như may mắn, con bé thấy đắng mà nhà ra rồi, nếu không hậu quả rất khó lường!”

Khi ấy Hòa Lam sững sốt một hồi mới hiểu được ý của bác sĩ.

Trên đường về, cô ôm Nhất Hàm với gương mặt lạnh lùng không thèm đếm xỉa tới Bạch Tiềm. Bạch Tiềm chột dạ, muốn nói chuyện với cô nhưng không dám mở miệng.

Lúc tối Bạch Tiềm len lén nạy cửa chui vào phòng. Cậu vừa mới tiến vào đèn liền bật sáng, Hòa Lam ngồi đầu giường lạnh lùng nhìn cậu. Bạch Tiềm lúng túng không thôi, ôm chần nhìn cô cười gượng.

“Này! Cái thứ thuốc kia ở đâu ra vậy?”

Hòa Lam nói thẳng vào vấn đề khiến cậu thấy ngượng, cậu lắp bắp đáp: “Là... là người ta cho em. Không phải là còn chưa xài tới sao?”

Hòa Lam hừ lạnh: “Em có biết uống loại thuốc đó sẽ hại thận không?”

“Thuốc đó là dành cho chị.” Cậu hờ hênh nói lộ ra, có bụm miệng cũng không kịp.

Mặt Hòa Lam đỏ lựng, cô chụp cái gối nằm đánh vào đầu cậu tới tấp, vừa đánh vừa mắng: “Em cút ra ngoài cho chị!”

“Vào cũng chưa vào mà còn muốn cho em cút ra hả? Không có cửa đâu!” Bạch Tiềm nhào qua đề lên người cô, xoa xoa hai bên ngực mềm mại. Hai núm vú cô còn cách tay cậu một lớp vải nhưng không chịu nổi kích thích đã cương lên nhon hoắc. Bạch Tiềm cười trêu cô: “Mới đó mà đã nhạy cảm như vậy rồi.”

“Em muốn làm gì?”

“Em muốn làm gì không phải chị đã biết rõ sao? Chị đó, mấy ngày nay cứ lo chăm tụi nhóc mà không để ý đến em làm em cảm thấy rất cô đơn trống vắng.” Bạch Tiềm vừa nói vừa thuận thực vén áo cô lên. Lúc cô không phòng bị cậu đã bóp miệng cô cho một viên thuốc màu hồng vào.

“Em bỏ cái gì vào miệng chị vậy?” Hòa Lam cố đẩy cậu ra, ngược lại bị cậu bắt được tay cô kéo ngược lên đầu, “Muốn biết cái gì à? Không phải khi nãy chị mới hỏi Nhất Hàm ăn phải cái gì à? Chị thử một chút là biết liền chứ gì.”

“Em... không biết xấu hổ!” Hòa Lam quay đầu đi không muốn nhìn cậu nữa. Trong cơ thể cô bỗng dâng lên một cảm giác kỳ quái, vừa giống như bị lửa đốt, vừa giống như có hàng vạn con kiến bò râm ran. Cô muốn khép chân lại nhưng sao không khép được, nước bên dưới đã chảy tứa ra ướt cả quần lót, men theo mép quần chảy xuống đùi thành dòng.

Bạch Tiềm dứt một ngón tay vào thăm dò còn nghịch với 'hai cánh hoa yêu' kéo ra những sợi tơ nhóp nhép rồi cười nói: “Đồ của chị nè, ném thử đi!”

Hòa Lam lắc đầu giũa giữa nhưng hai tay đã bị kiềm chặt bên trên khiến cô không có điểm tựa để thoát ra. Và lại sức lực của cô làm sao so được với Bạch Tiềm nên đành mặc cậu 'xử lý'. Bạch Tiềm bật cười, thô bạo kéo váy ngủ cô lên ngang hông, vạch quần lót sang một bên mạnh mẽ thúc vào.

Khe hẹp bên trong bao lấy cậu kín kẽ, tầng tầng lớp lớp các nếp gấp như vắt lấy cậu khiến cậu nhỏ không ngừng run rẩy, Bạch Tiềm hôn hên cố hít sâu vào một lần rồi đẩy vào hết cỡ. Hòa Lam cũng xuýt xoa một tiếng đầy nhục cảm khi bị chạm tới điểm sâu trong cùng.

Cảm giác bị nong lại co bóp thắt chặt khiến Hòa Lam vừa khó chịu vừa rất... dễ chịu. Thuốc đã ngấm sâu làm cho Hòa Lam càng cảm thấy kích thích dữ dội, cả người nóng ran nhưng lại mềm rũ như nước, vừa động vào người cô là nước nhờn lại chảy ra lênh láng. Bạch Tiềm hôn lên gò má nóng bỏng của cô rồi lại nhắc eo cô lên không ngừng động thân ma sát sít sao.

Trong đầu Hòa Lam nghĩ muốn tránh cậu ra nhưng hai tay lại không nghe lời mà ôm lấy cậu thật chặt. Cô không hiểu nổi mình rồi..

Cái kia của Bạch Tiềm vẫn cứng như sắt không ngừng đưa đẩy ma sát khít khao làm cho sống lưng cô nhức mỏi không thôi.

Bỗng dưng Bạch Tiềm đổi tư thế dựng cô ngồi dậy nhưng vẫn để cái của mình cắm sâu trong cô. Cậu nắm chặt hai tay cô kéo ra phía sau và không ngừng động thân dù nằm bên dưới. Cô ư ư thốt ra những âm thanh vô nghĩa thì bị cậu chặn tay còn lại bịt miệng cô, giễu cợt: “Mấy ngày nay vì thằng nhóc kia mà chị làm lơ em, em phải phạt chị một phen mới được.”

Hòa Lam lắc đầu cũng vô dụng, Bạch Tiềm không ngừng trả đũa bằng cách đi vào sâu hơn, nhanh hơn khiến cô không khỏi xuýt xoa trong vô thức.

Nhịp động của cậu càng nhanh thì hai bầu vú của cô càng nhấp nhô dữ dội sau làn áo mỏng, Bạch Tiềm suýt không kiềm được mà 'học sữa'.

Cậu vội lật cô nằm xuống, thô bạo xé toang vạt áo trước, kéo dài một đường lên cao khỏi ngực cô rồi điên cuồng cúi xuống bú mút xoa bóp. Hòa Lam cắn răng nhắm nghiền mắt nhưng không hay nước miếng đã rịn ra khoe môi cô tự bao giờ.

Hòa Lam bị dẫn dắt rồi, tóc buông dài rũ rượi, mấy sợi tóc mai thấm đẫm mồ hôi dính bết vào trán, thân người co quít thờ dòn dập. Bạch Tiềm không kiềm nữa mà tăng tốc thúc đẩy lia lịa đem toàn bộ dịch nóng bỏng run rẩy bắn đầy vào bên trong. Cả hai cùng đạt đến cao trào, ôm chặt vào nhau, cùng hòa nhịp tìm đập dồn dập thờ hên hên trong rã rồi..

Con kích tình qua đi, cậu nhóm dậy rút ra, kéo theo dịch trắng của hai người quện vào nhau chảy thành dòng dưới cánh hoa khép hờ. Chỗ vốn đóng mở thật khít khao đã bị cậu vui đập đến mức... biến hình!!!

Hai chân cô vẫn còn run rẩy, mắt lim dim thờ nặng nhọc. Bạch Tiềm nhắc cô lên, đặt cô nằm trong lòng mình, kê đầu cô lên đùi rồi khẽ kéo cằm cô lên nói: “Sau này chị có ngoan không? Có chịu nghe lời em không? Con cái thì có thể sinh nhiều đứa nữa nhưng chồng thì chỉ có một thôi, biết chưa?”

Hòa Lam muốn nói gì đấy nhưng đã bị cậu bịt miệng lại. Cậu đặt cô nằm xuống giường rồi nói tiếp: “Mới vừa rồi chỉ là dạo đầu thôi, bây giờ mới chính thức nhập cuộc nè.”

Hòa Lam chời đáp đẩy cậu ra trong khi Bạch Tiềm kéo cái chăn trùm hai người lại, tiếp tục cuộc chiến..

=====

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Sáng hôm sau, sau khi thức dậy gương mặt Hòa Lam còn đỏ bừng, làm gì cũng tránh né không thêm đề ý đến cậu.

Lần này, Bạch Tiềm nói muốn 'dạy dỗ' Nhất Ngạn cô cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Sáng sớm Nhất Ngạn đã bị Mục Lăng ẵm sang phòng khách theo lệnh của cậu.

Cậu bé vừa mới ăn xong cháo bột bắp, còn đang vuốt vuốt cái bụng tròn trĩnh của mình miệng thì ngáp dài ngáp dài.

“Nhất Ngạn, con có biết mình sai rồi không?” Bạch Tiềm đi đến bên cạnh cậu bé hỏi.

Nhất Ngan lại ngáp một cái, dường như còn chưa tỉnh ngủ.

“Ai dạy con khi chưa được người lớn đồng ý đã tự tung tự tác lục lọi đồ đạc hử?”

Nhất Ngan duỗi cánh tay, vòng ra sau đấm đấm cái lưng moi.

Bạch Tiềm giận run, quát Mục Lăng: “Bỏ nó xuống, để nó tự đi. Đâu phải không có tay chân.”

Mục Lăng sợ hết hồn, cô ta chưa bao giờ thấy qua bộ dáng này của cậu nên vội để cậu bé tự đứng rồi nhanh chân lui ra cửa. Hòa Lam dặn dò cô ta thêm mấy câu, cô ta liền đi ra ngoài làm.

Hôm nay Nhất Ngan mặc áo sơ mi trắng và quần yếm cao bồi màu xanh dương, hai tay đút túi quần, bước chân đi rất vững vàng, hoàn toàn không giống như Nhất Hâm bước đi vẫn còn nghiêng ngửa và bò là chính.

Nhưng với bộ dạng có vẻ 'chất' như thế này trong mắt Bạch Tiềm thật đáng ăn đòn.

Bạch Tiềm lớn tiếng hỏi: “Con có biết nhận lỗi chưa?”

Nhất Ngan khinh khinh xem thường.

Bạch Tiềm ôm ngang hông đặt cậu bé nằm dài trên bàn trà sô pha bằng thủy tinh, cõng quần cậu bé ra hỏi lần nữa: “Nói, con có biết nhận lỗi chưa?”

Nhất Ngan thấy có mặt Hòa Lam, ông bố sẽ không dám đánh mình nên không thêm để ý tới Bạch Tiềm, hai chân bé con còn quơ quơ trên không như đùa bỡn. Bạch Tiềm tức giận, tét một cái 'chất' xuống cái mông có bột xanh xanh.

Nhất Ngan khóc nức lên, hai chân ngấn mấp mạp quẫy đạp lung tung. Thực ra cậu bé đang tức tưởi vì mình còn nhỏ sức yếu nên không phải đối thủ của ba Tiềm. Ông bố chỉ cần mạnh tay vỗ xuống cái mông mềm của cậu liền đỏ ửng, sưng lên như hai quả đào.

Hòa Lam đau lòng muốn chết. Lúc này cô bỗng thấy hối hận nên nhào tới ôm Nhất Ngan vào lòng, nói với Bạch Tiềm: “Em nhẹ tay một chút! Đánh mạnh vậy đau chết con sao?”

“Em không có dùng sức, nhưng em đã vừa đánh vừa nương rồi. Làm mẹ mà cũng chịu quá con sẽ hư đó! Bây giờ chị nuông chiều thì sau này cứng đầu cứng cổ ai dạy được? Để nó nằm xuống lại cho em!”

Bạch Tiềm đưa tay muốn kéo Nhất Ngan ra khỏi lòng mẹ, cậu bé sổng chết ghì sát vào Hòa Lam khóc mếu khóc máu nói: “Mẹ cứu con! Nhất Ngan không cố ý mà.”

Hòa Lam gạt mình nhưng vui mừng trong lòng: “Con có thể nói một câu dài như vậy à? Lợi hại thật nha.”

Nhất Ngan cọ cọ vào ngực cô, trây nước mắt nước mũi lên áo cô rồi lú ra khuôn mặt cười lém lỉnh: “Ba ba hư, lén lút cất đồ, giấu không cho Nhất Ngan xem... đau quá!”

Hòa Lam suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, cô quay sang nói với Bạch Tiềm: “Chuyện này không trách Nhất Ngan được. Thằng bé chỉ hiếu kỳ thôi mà. Nếu không phải em để đồ lung tung để tội nhỏ nhìn thấy thì Nhất Hâm đâu có bị như vậy. Em mới chính là người có lỗi. Tự kiểm điểm lại đi!” Nói xong, cô liền bế Nhất Ngan về phòng ngủ thoa thuốc.

Bạch Tiềm buồn bực mấy ngày liền tiếp nên trong lòng suy nghĩ cách đối phó. Đối với thằng nhóc lém lỉnh như Nhất Ngan thì tuyệt đối không thể dùng phương pháp bạo lực bình thường để dạy dỗ được.

Ngày kết hôn đã càng đến gần, mặc dù Bạch Tiềm không để Hòa Lam phải động tay làm gì nhưng cô cũng phải chuẩn bị nhiều thứ.

Còn đúng một tháng nữa hôn lễ sẽ diễn ra. Tối hôm đó, sảnh chính nhà họ Bạch sẽ tổ chức một bữa tiệc mời, đặc biệt trong buổi tiệc có sự hiện diện của những vị khách có quyền có thể khắp cả miền Bắc.

Bạch Tiềm đã chọn cho cô một chiếc váy hình đuôi cá, điểm nhấn là chiếc thắt lưng màu bạc bản rộng vừa vặn làm nổi bật chiếc eo mảnh khảnh của cô, các nếp gấp từ dưới mông trở xuống bắt đầu xòe ra trông như những con sóng lan dần ra, xinh đẹp và cao nhã.

Bạch Tiềm gợi ý cho cô búi tóc cao lên, chỉ để vài lọn tóc xoắn thả rũ xuống hai bên tai, trên đỉnh đầu dùng cài kim cương đính đá phi thủy, khuyên tai là hai hàng kim cương buông dài đến mang tai.

Bạch Tiềm hôn lên vành tai cô nói khẽ: “Đừng căng thẳng! Một lát nữa em sẽ cho Mục Lăng theo sát chị. Chị không cần cả nể người lạ chỉ cần nháp môi ly nước trên tay của mình là được rồi.”

Hòa Lam gật đầu nghe theo, ôm cổ cậu hôn một cái lên má cậu.

“Ngao thiết, thương cho chị...” Bạch Tiềm thò tay vào cổ áo rộng của Hòa Lam, cô liền đẩy cậu ra trong khi mặt đã ửng hồng: “Đi thôi!”

“Chỉ đùa một chút mà chị căng thẳng như vậy rồi.” Bạch Tiềm cười lớn, kéo tay cô ra cửa.

Tòa nhà họ Bạch hàng ngày vẫn yên bình nép mình trên sườn núi dưới tán cây to thì đêm hôm nay bỗng nổi bật sáng rực lồng đèn màu đỏ quanh nhà, trên mái hiên, trên những nhánh cây cao quanh nhà.

Bạch Tiềm chỉ dẫn cô đi một vòng chào đón khách, giới thiệu vài vị khách quý sau đó sai Mục Lăng đưa cô về hậu viện nghỉ ngơi. Vì cô vốn không thích nơi đông người và không giỏi giao tiếp nên không quen với không khí ngoài tiền sảnh.

“Tôi thấy khát.” Cô nói với Mục Lăng.

Mục Lăng đáp: “Tôi không thể rời xa cô hơn hai mươi mét.”

Hòa Lam thở dài: “Tôi không phải là trẻ con nữa, không sao đâu. Thôi, hay để tôi tự đi lấy.”

Mục Lăng ngăn cô lại, nhanh chóng chạy đi lấy nước cho cô.

Hòa Lam đứng ngơ ngẩn dưới gốc hoa anh đào chờ đợi.

Mùa này hoa tươi trong viện nở rộ, nhiều loại nhiều màu sắc trông rực rỡ vô cùng. Dọc theo con đường nhỏ rải đá cuội, hoa hai bên càng lung linh dưới ánh đèn lồng. Khung cảnh trước mắt xinh đẹp như cõi thần tiên khiến người trần dậm bước như quên hết sự đời.

Kỷ Minh Vũ chào hỏi không ít khách phương Bắc nên đã hơi chềch choáng say vì rượu. Đầu óc anh ta không còn tỉnh táo nữa. Thật ra anh ta đã rất chật vật mới thoát được ra ngoài nhưng con đường trước mắt anh ta quá xa lạ, không biết bản thân mình đã đi tới đâu.

Gió đêm lạnh lạnh thổi tới khiến trong người thoải mái ít nhiều, tuy nhiên cái nóng ran vẫn còn lưu lại trên mặt, trên cổ anh ta.

Anh ta bước đi lảo đảo, trước mặt hiện ra một vườn hoa đầy màu sắc dọc theo con đường nhỏ bằng đá cuội, còn có một hồ nước nhỏ trồng hoa súng xanh tím, bên cạnh hòn đá cẩm thạch có một cô gái lẳng lặng ngồi ngâm chân trong nước đang ngược đầu hít không khí trong lành.

Dưới ánh trăng, da thịt cô trắng mịn như tuyết, không chút tỳ vết.

Kỷ Minh Vũ bị hình ảnh xinh đẹp này làm u mê thần trí, anh ta lắc lắc đầu và chớp mắt để trấn định nhưng xem ra không chống nổi hơi men đang thẩm thấu vào máu nên tiếp tục cất bước đi tới phía trước.

“Ai?” Hòa Lam nghe được tiếng bước chân gầm trên đá sỏi nên nghi ngờ quay đầu lại nhìn.

Thấy Kỷ Minh Vũ, cô nhú nhú mày nhưng vì lịch sự nên cô lễ phép hỏi: “Xin hỏi, có chuyện gì... um...” Kỷ Minh Vũ bất ngờ nhào tới chụp lấy cô, ngăn lại miệng cô bằng cách dùng môi lưỡi mang theo mùi rượu tách mờ hăm răng cô, đè cô nằm xuống phiến đá cẩm thạch. Hòa Lam liều mạng giãy giụa trong khi Kỷ Minh Vũ chìm trong men say dùng sức mạnh ép bức cô. Một tay anh ta đè trán cô, một tay xé váy cưới của cô.

Hòa Lam co chân lên gối dùng hết sức đập anh ta lăn lộn vòng xuống ao nước.

Hòa Lam xoay người bỏ chạy nhưng chân váy quá dài thiếu chút nữa trật chân té. Mặc dù Kỷ Minh Vũ uống say nhưng anh ta vẫn là đàn ông, khi đuổi theo anh ta đã chụp được tay cô ở ngã rẽ. Anh ta đè cô lên một gốc cây khô rồi hôn lung tung lên người cô, một tay anh ta còn thò vào trong váy. Hòa Lam hết sức hoảng loạn, trong lúc bối rối cô rút đại con dao ngắn bên hông Kỷ Minh Vũ đâm mạnh vào sau lưng anh ta.

Kỷ Minh Vũ xụi lơ, mở mắt to ra và lùi lại mấy bước sau đó cầm đầu ngã quỵ trên mặt đất, thân người co giật. Máu tươi từ vết đâm không ngừng trào ra chảy thành dòng đến bên chân cô.

Hòa Lam lùi lại mấy bước, tự ôm lấy bả vai mình cho cơ thể bớt lạnh một chút. Cô cố định thần bước đến bên cạnh anh ta, giờ tay đưa lên lỗ mũi thăm dò hơi thở.

Chết rồi!

Hòa Lam sợ đến rùng mình, móng tay hung hăng bấm vào lòng bàn tay để cho mình tỉnh táo lại. Sau lưng cô chợt vọng lại tiếng kêu, lúc quay đầu thấy Mục Lăng cô mới thờ dài một hơi.

Mục Lăng quan sát thấy chân váy cô bị xé rách lại thấy Kỷ Minh Vũ nằm bất động dưới đất, cô ta ngồi xuống bấm huyệt dưới mũi anh ra rồi nhú nhú mày nói: “Đã chết.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Mục Lăng suy nghĩ một thoáng rồi nhanh chóng nói: “Hắn ta là một trong những người thừa kế sáng giá của dòng họ Kỷ nên đương nhiên nhà họ Kỷ sẽ không bỏ qua đâu. Bây giờ mặc kệ là lý do gì, vô tình hay cố ý thì cũng không còn quan trọng nữa. Cho dù có cậu chủ bảo vệ cho cô nhưng chắc chắn nhà họ Kỷ sẽ không để yên, vì vậy nên cô tuyệt đối không thể thừa nhận là cô đã giết hắn.”

“Nhưng người đã chết rồi.”

Mục Lăng lại nói: “Đem xác đi xử lý là được. Nhớ là có chết cũng không thể thừa nhận. Một lát nữa người nhà họ Kỷ nhất định sẽ đi tìm hắn, đến lúc đó

cô chỉ cần nói cô luôn ở bên cạnh tôi là được rồi.”

Vì mọi chuyện quá gấp rút nên không còn cách nào khác.

“Đi theo tôi! Đừng đi lung tung!” Mục Lăng lôi Kỷ Minh Vũ vác lên vai, bước thẳm trong bóng tối chui vào bụi cây bên cạnh.

Hòa Lam nhanh chóng xử lý vết máu trên đất rồi vội vàng đuổi theo cô ta.

Mục Lăng đi xuyên qua rừng cây rậm rạp, nhảy qua một bức tường rêu lại đi xuyên qua mấy lớp cửa tròn cuối cùng đến một căn nhà hoang vu. Nơi này giống như bị bỏ hoang nhiều năm không người ở nên lá khô rơi trên đất chất một lớp rất dày, mấy cây cảnh trong sân đã chết khô chỉ còn trơ cành trong chậu, bên hông nhà còn có một cái ao cạn, chỉ còn lại nước bùn và mấy bụi sen còn tươi tốt.

Mục Lăng ném xác chết lên mặt đất, dứt khoát rút kiếm sau lưng ra.

“Cô muốn làm gì?” Hòa Lam kinh hãi hỏi.

Mục Lăng liếc cô một cái đáp: “Xử lý xác.”

Giọng điệu cô ta như thể cô ta chuẩn đi làm cá nấu com vậy. Hòa Lam tròn to hai mắt nhìn cô ta chặt lóc từng đoạn từng khúc từng bộ phận ngổn ngang trên mặt đất. Người nùi máu tanh và chứng kiến thịt xương phân tách Hòa Lam cảm thấy tởm lợm nhộn lên nhộn xuống mấy lần.

Đã đến nước này rồi, bọn họ không còn sự chọn lựa nào khác. Hòa Lam đi tìm được một cái thùng nhỏ lúc quay lại thì nghe Mục Lăng nói: “Đem chôn hết dưới ao sen.”

Hòa Lam một tay che ngực, một tay moi bùn trong hồ ra.

Lúc này bảo cô làm gì cũng được nhưng khi thấy đồng thịt xương kia quá ghê tởm nên không ra tay được.

“Thôi để tôi làm. Để cô làm thì thế nào cậu chủ cũng sẽ mắng tôi.” Mục Lăng xắn tay áo lên đem từng khúc từng khúc xương chôn xuống lòng hồ.

Vết máu trên nền đất cũng được hai người họ xử lý sạch khiến cho sân nhà khôi phục lại nguyên trạng.

Khi Hòa Lam còn căng thẳng quan sát trước sau thì Mục Lăng vỗ vỗ bả vai cô nói, “Đi thôi.”

Bọn họ nhanh chóng rời đi, trong sân hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Lúc quay trở về, lòng Hòa Lam thấp thỏm không yên, bên tai cô như có tiếng ong ong đỉnh tai nhức óc. Mục Lăng thấy cô bước đi chậm chạp, dáng vẻ không không yên thì dừng bước đỡ cô và khuyên nhủ: “Cô đừng suy nghĩ quá nhiều! Chuyện như vậy đâu phải do cô cố ý. Người đã chết rồi nên xử lý ra sao cũng không khác biệt lắm. Ngày tháng sau này còn dài, cô ở chung với cậu chủ chắc sẽ quen dần thôi.”

Hòa Lam chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô ta. Giờ phút này cô không có tâm trạng nói gì cả.

Bạch Tiềm nhận được tin nhắn của Mục Lăng vội vàng chạy tới bên cô, nắm tay cô bao chặt trong lòng bàn tay mình hỏi: “Có sao không?”

Tay Hòa Lam lạnh lẽo như bị đông đá vậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi môi khê run run. Nhìn cô thế này Bạch Tiềm đau lòng vô cùng, cậu ẵm cô ra xe phóng thẳng tới bệnh viện.

Trong phòng bệnh.

Sau khi làm thủ tục khám bệnh xong, bác sĩ vừa ghi ghi chép chép vừa nói với cậu: “Bệnh nhân không có gì đáng ngại, chỉ bị sợ hãi tột độ nên nghỉ ngơi nhiều một chút là khỏe lại thôi.”

Bạch Tiềm đưa bác sĩ ra ngoài xong quay lại kéo mền đắp cho cô ngay ngắn. Trong lúc Hòa Lam ngủ mơ màng, hai chân mày cô còn nhíu lại, mồ hôi lạnh không ngừng ứa ra trên trán. Bạch Tiềm thấy vậy nên đi húm khăn vắt khô giúp cô lau sạch.

Hòa Lam đột nhiên tỉnh dậy chụp lấy tay cậu.

Bạch Tiềm ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ bả vai đang run rẩy của cô dịu dàng nói: “Không sao rồi, không sao rồi. Mọi chuyện đã có em xử lý, chị đừng

suy nghĩ nhiều nữa!”

Hòa Lam chui vào trong ngực cậu, trong đầu cô vẫn còn lơ lửng những thứ đáng sợ kia. Bạch Tiềm ôm cô với đôi bàn tay rắn chắc, kéo cô vào lòng ngực ấm áp của mình để cô bớt lạnh lẽo, sợ hãi và yên tâm hơn. Cô ôm thật chặt cánh tay cậu như thể đó là nơi duy nhất cô có thể tựa vào. Mặc dù sẽ cần một ít thời gian để hồi phục tinh thần nhưng chỉ cần có cậu bên cạnh cô thấy mình đã bình tĩnh hơn.

Hòa Lam nhớ đến năm đó lúc cô từ Tam Giác Vàng chạy trốn đến Vân Thành, trong lòng căng thẳng vô cùng. Nhưng từ khi có Bạch Tiềm đi theo cô, cô có cảm giác ấm áp tự nhiên, có thể bình tĩnh sống trong một thời gian dài như người bình thường.

“Tiềm à, cái chết của anh ta có phải sẽ ảnh hưởng rất lớn đến chúng ta? Chị nghe nói chuyến hàng của nhà họ Bạch bị niêm phong đột này chỉ có nhà họ Kỷ ra tay thì mới có thể lấy hàng ra được đúng không?”

“Chuyện như vậy chị cũng tin được sao? Tài sản của cái nhà họ Bạch không phải mới có được trong một hai ngày. Đã nhiều năm nay họ Bạch ra thương trường làm ăn, giao thiệp không ít kẻ tai to mặt to, chẳng lẽ chỉ biết nhờ mỗi nhà họ Kỷ thôi sao? Đây chỉ là việc nhỏ, mấy người kia cũng sẽ không khôn ngoan mà gây hiềm khích với họ Bạch đâu, yên tâm đi!”

“Thật sao? Đừng lừa chị! Chị biết chị đã gây họa rồi.”

“Ngốc quá!” Bạch Tiềm nâng cằm cô lên hôn nhẹ vào đôi môi cậu yêu thương: “Nếu chị không phải vì bất đắc dĩ mà giết hấn ta thì em cũng sẽ tin cơ hội làm thịt hấn. Mục Lăng đã nói cho em biết hấn ta dám đụng vào chị, kiểu gì em cũng sẽ không cho hấn chết toàn thây.”

“Tiềm...” Lời cô chưa kịp thốt ra đã bị cậu chặn lại bằng nụ hôn sâu, đầu lưỡi cậu thăm dò và quăn quýt với cô, nuốt cả hơi thở của cô. Đây là một nụ hôn dài và nóng bỏng, đến khi Hòa Lam hít thở không thông cậu mới buông cô ra.

Bạch Tiềm đỡ dành cô như đỡ dành em bé, cậu dịu dàng ôm cô, vỗ nhẹ nhẹ vào bờ vai cô. Mắt Hòa Lam chậm rãi khép lại rồi dần chìm vào giấc ngủ trong vòng tay cậu.

Bạch Tiềm nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường, kéo mền đắp cẩn thận xong còn vén mấy sợi tóc lòa xòa bên tai cô.

Buổi chiều, lúc cậu đang ngồi canh cho cô ngủ thì có người hầu báo cho cậu biết có cuộc gọi đến.

Vì không muốn quấy rầy cô nghỉ ngơi nên Bạch Tiềm ra ngoài cửa nhận điện thoại. Bên đầu bên kia đơn giản báo cáo: “Đã tìm được người nhưng đối phương không tình nguyện hợp tác cũng không đồng ý giúp chúng ta.”

Sau khi Bạch Tiềm cúp điện thoại cậu đứng thờ người ngoài hành lang thật lâu.

Kỷ Minh Vũ đã chết, cậu không thể hợp tác với nhà họ Kỷ nữa. Đất địa này cậu quen biết không ít người nhưng người có năng lực thật sự và có lòng giúp cậu vượt qua khó khăn lần này lại rất ít. Nếu nói về năng lực thì người đó hoàn toàn có thể ra tay giải quyết vấn đề nhưng điểm mấu chốt là người ta không nguyện ý giúp cậu.

Người đó chính là Bạch Đông Lâu chú tư của cậu. Ngày trước vì lúc trẻ tuổi tự ái cao nên chú ấy và mẹ mình đã tự tách rakhỏi việc làm ăn của nhà họ Bạch, tự xây dựng sự nghiệp riêng. Không lâu sau mẹ cậu lại gả cho một lão có gốc gác to trong chính quyền, chú tư cũng nhờ vậy mà được làm việc cho nhà nước và thăng tiến nhanh chóng. Dần dần qua nhiều năm, vị trí của chú ấy ở đất Bắc này khó có người qua mặt được.

Nếu như có thể nhờ chú ấy ra mặt thì chắc chắn mọi việc sẽ thuận lợi nhưng có điều tính khí của Bạch Đông Lâu thực sự làm Bạch Tiềm thấy... nhức đầu.

Vậy mà tối hôm đó Bạch Đông Lâu lại chủ động gọi điện cho cậu.

Ba ngày sau, Hòa Lam đã hồi phục nên Bạch Tiềm tự đi đón cô về nhà. Mấy ngày này mọi việc trong nhà đều do Mục Lăng và Chu Thát trông nom, Hòa Lam chỉ nằm trên giường nghỉ ngơi như một phú bà. Cô thấy chán nên oán giận Bạch Tiềm nói: “Bất chị nằm riết chắc bị liệt luôn quá!”

“Nếu bị liệt thì em vẫn nuôi chị mà.” Bạch Tiềm nói đùa rồi cúi đầu véo chóp mũi cô: “Mấy ngày nay mặt ừ mày ê, thiệt khó coi, cười một cái cho em nhìn coi.”

Hòa Lam miễn cưỡng cười.

“Cười như vậy còn khó coi hơn khóc nữa!” Bạch Tiềm rầu rĩ.

Hòa Lam có thói quen ngủ trưa nhưng lại mở tất cả rèm trong phòng để ánh nắng ấm áp lùa vào phòng. Sau khi cô chợp mắt, Bạch Tiềm vẫn ngồi yên lặng bên giường ngắm nhìn cô. Lúc cậu giờ tay định vén tóc cho cô thì điện thoại trong túi bỗng rung lên.

Khi mở ra xem cậu thấy là Bạch Đông Lâu gọi tới, chắc là mọi việc có tiến triển. Cậu định bước ra ngoài nghe điện thoại. Trước khi đi cậu còn ngoái lại nhìn Hòa Lam một cái mới yên tâm.

Lúc Hòa Lam thức dậy đã là ba giờ chiều. Khi đó Bạch Tiềm không có bên cạnh, cô có thể thoải mái xuống giường đi lòng vòng. Nghĩ đến tự tay nấu bữa cơm tối cho cả nhà, Hòa Lam liền lên ra ngoài mua rau củ.

Vì Bạch Tiềm không có ở nhà nên cô ngại phiền toái khi gặp Mục Lăng. Cô đã chọn đi cửa sau thay vì cửa chính để đến khu chợ nhỏ gần nhà.

Khu chợ tự phát được che nhà lều tạm bợ, mái che bằng bạt nhựa màu xám, còn mấy gian hàng được đóng bằng gỗ rừng sơ sài. Tuy nhiên rau củ đều do người địa phương trồng nên rất tươi, cô rất thích. Nhưng khi đi ngang hàng thịt cá cô không khỏi nhón nhạo khi ngửi mùi tanh.

Sau khi tranh thủ mua xong Hòa Lam nhanh bước đi về nhà. Nhưng thật quái lạ! Cô luôn có cảm giác có người đi theo sau lưng cô.

Vòng qua một gian hàng bán dưa muối đồ hộp cô bỗng nhiên quay đầu lại. Sau lưng không có người nào đáng nghi.

Cô vẫn đang chìm trong mối nghi ngờ thì bỗng có người sau lưng kẹp chặt cổ họng cô lôi vào con hẻm nhỏ phía sau chợ. Một tấm khăn lông mỏng áp vào mặt cô, không bao lâu sau cô cảm thấy trời đất như đang xoay tròn đảo lộn, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Khi tỉnh lại, tay cô chân đã bị trói chặt và đang nằm trên một tảng đá lạnh như băng.

Đây là một căn phòng bí mật, bốn phía đều là vách tường vuông vức, không gian không có đèn nên tối âm u, chỉ có một tấm kính sáng nhỏ trên nóc nhà dẫn vào mấy tia sáng hiếm hoi.

Trên chiếc giường duy nhất chất đầy rom rạ trong phòng, Hòa Lam ngồi co ro trong một góc khiếp sợ nhìn mấy con chuột cống nhón nhợ chạy qua chạy lại. Cô mò được một mảnh ngói vỡ liền vội vàng dùng hết sức để cắt dây thừng buộc tay nhưng vì quá gấp nên cô cắt phải tay mình làm rướm máu một đường.

Máu từ đầu ngón tay nhanh chóng rỉ rờn rờn khiến cô đau buốt từ bỏ ý định.

Qua một lúc lâu bên ngoài vang lên tiếng lạch cạch mở khóa, cửa phòng mở toang ra mang theo ánh sáng chói mắt. Hòa Lam chớp mắt mấy lần mới nhận ra người phụ nữ trung niên và cô gái trẻ tuổi bước vào chính là Diệp Hoa Nồng và Kỳ Thanh Sương.

“Ngủ đủ chưa?” Kỳ Thanh Sương nhìn cô chằm chằm như muốn nuốt sống cô. Hòa Lam không hiểu việc gì nên hỏi: “Mấy người bắt tôi làm gì?”

“Làm gì à? Cô giấu anh tôi ở đâu? Đã làm gì anh tôi rồi?” Kỳ Thanh Sương xông lên, chụp cổ áo cô đè cô vào tường.

Thuốc mê trong người Hòa Lam chưa tan hết nên cô vẫn còn yếu, tay chân không có lực, cô chỉ có thể liếc nhìn cô ta nói: “Tôi không quen biết cô mà cũng không biết anh cô là ai.”

“Đây là cái gì?” Kỳ Thanh Sương đưa một chiếc bông tai ra trước mặt cô.

Một chiếc bông tai bằng vàng trắng đính một hàng kim cương này chính là chiếc cô đã đeo trong tiệc cưới đêm đó. Sau khi hôn mê tỉnh lại trong bệnh viện cô đã phát hiện ra bị mất một chiếc nhưng không biết đã bị rơi ở đâu. Lúc này trong lòng cô rất hồi hộp bởi cô gái đứng trước mặt cô là em gái của... Kỳ Minh Vũ.

Hòa Lam cảm thấy chột dạ, cô không thể tự dối lòng được.

“Không nói gì tức là đã nhận tội rồi phải không!” Diệp Hoa Nồng thở dài, tay chống hông đứng bên cạnh phỉ phà điều thuốc nói: “Nhưng một con đàn bà trói gà không chặt như cô chắc không tự mình đi kiếm chuyện đâu nhỉ? Chắc chắn là có nội tình bên trong. Cô nói thật nghe xem! Nhà họ Kỳ có uy tín rất lớn sẽ không làm khó cô đâu.”

Bà ta cầu còn không được phát sinh ra chuyện này. Nếu đổ mọi chuyện lên đầu Bạch Tiềm thì càng tốt. Mấy ngày nay nhà họ Kỳ vì chuyện Kỳ Minh Vũ mất tích ở nhà họ Bạch nên đã âm thầm gây áp lực lên những người có máu mặt ở đất Bắc gây khó cho Bạch Tiềm. Mặc khác Bạch Tiềm đang đau đầu chuyện hàng hóa bị bắt quả tang có chứa chất cấm trên đường vận chuyển nên bà ta muốn mượn gió bẻ măng làm Bạch Tiềm không điều đứng thì cũng trải da tróc vẩy.

Về phần đứa con gái trước mắt... Diệp Hoa Nồng lười biếng dựa vào tường rút một hơi thuốc rồi ngước đầu chậm rãi phun ra những làn khói thuốc lượn lờ. Nó sống hay chết bà ta cũng chẳng thêm quan tâm. Nếu Kỳ Thanh Sương muốn xẻ thịt lóc xương nó ra bà ta cũng chẳng màng để ý. Huống hồ làm như thế Bạch Tiềm sẽ rất đau lòng, đó mới là chuyện khiến bà ta cảm thấy hả dạ.

'Chung Uyên ơi Chung Uyên! Mày có linh thiên thì có thấy được tao tính kế với con trai mày lợi hại cỡ nào không?', 'Mày có hối hận vì đã gặp tao không?'

Mỗi khi Diệp Hoa Nồng nhớ tới người đàn bà đó là bà ta liền cảm thấy tức tối. Khi còn trẻ thì bị Chung Uyên lấn lướt, vất vả lắm mới lật được ván cờ nhưng cũng không hưởng thụ được bao lâu. Bây giờ lại bị con trai của Chung Uyên trấn áp. Nỗi uất hận trong lòng trào dâng bấy lâu nhưng không cách nào giải tỏa được.

“Nói! Mày đã làm gì anh ấy rồi?” Kỳ Thanh Sương nóng ruột chỉ muốn xé xác Hòa Lam, cô ta xông tới nắm đầu cô nện vào tường.

Hòa Lam nhũn người trượt xuống để lại một đường máu ngoằn ngoèo trên tường, máu từ trên trán cô cũng nhiều dài xuống ngực.

Kỳ Thanh Sương vẫn chưa hả giận, cô ta nắm đầu cô bịt tai thêm mấy cái chất chứa. Mặt Hòa Lam liền đỏ ửng lên, trên gò má còn hằn rõ dấu tay, khóe môi cô cũng vì bị đánh mà rỉ ra máu.

Cô ngậm chặt miệng tuyệt không hé môi. Không cần nghĩ cũng biết Diệp Hoa Nồng muốn lợi dụng cô để giải Bạch Tiềm. Cô sẽ cố chịu đựng một chút, nhất định Bạch Tiềm sẽ tìm được cô.

“Xem ra không mạnh tay thì nó sẽ không khai đầu.” Miệng Diệp Hoa Nồng thì cười nhưng tay bà ta lại rút ra một con dao đưa cho Kỷ Thanh Sương nói: “Hay là tháo một ngón tay của nó ra trước để nó từ từ nhớ lại?”

Kỷ Thanh Sương nhìn con dao trước mắt nhưng không nhận lấy. Mặc dù cô ta hận Hòa Lam nhưng cô ta vẫn là tiểu thư con nhà cao quý nên chưa từng ra tay tàn độc như thế này.

Diệp Hoa Nồng cười, đặt con dao vào tay cô ta rồi nhẹ giọng nói: “Nếu cô ta còn sống thì vĩnh viễn Bạch Tiềm sẽ không liếc mắt đến cháu đâu. Và lạ bây giờ chúng ta đang đi tìm anh cháu, vậy cháu hãy tự hỏi lòng xem lá gan cháu quan trọng hay an nguy của anh cháu quan trọng hơn?”

Lòng Kỷ Thanh Sương cảm thấy bối rối vô cùng.

Diệp Hoa Nồng lại nói: “Thằng Tiềm thích mấy đứa con gái dám làm dám chịu. Ngay cả một việc con con này mà chsau làm không làm được thì thôi sớm từ bỏ hy vọng đi.”

Kỷ Thanh Sương bị nói khích thì lòng càng thêm quyết tâm. Cô ta đi tới trước mặt Hòa Lam, tay cầm con dao ngồi xuống không ngừng run rẩy dè dặt tay Hòa Lam ra. Cô ta cắn môi cố gắng ra tay nhưng vẫn không xuống tay được.

Hòa Lam ngẩng đầu nhìn Kỷ Thanh Sương bằng ánh mắt lạnh nhạt khiến cô ta có cảm giác như bị khiêu khích, như đang bị trêu chọc cô ta là kẻ thất bại. Cuối cùng Kỷ Thanh Sương nhắm mắt lại đưa dao lên cao hét to lên một tiếng.

Con dao xé gió chém xuống..

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Tiếng loảng xoảng bất ngờ vang lên thật lớn, cửa kiếng vỡ tan tành. Mục Lăng lăn tròn vào như con ốc, Kỷ Thanh Sương chưa kịp phản ứng, tay cô ta run lấy bầy buông con dao găm khiến nó rơi 'keng' trên sàn nhà, lăn long lóc mấy vòng.

Nhanh như chớp, một con dao găm khác bay xẹt qua mặt cô ta, cắt một đường thật sâu khiến máu lập tức ứa ra.

Kỷ Thanh Sương ôm mặt hét lên nhưng máu tươi vẫn không ngừng phun ra, cô ta sợ hãi tột độ ngã xuống ngất xỉu.

Hòa Lam đã bất tỉnh, Mục Lăng xốc cô dậy, nhẹ nhàng sờ lên trán cô rồi khẽ nhíu mày. Cô ta nhanh chóng ẵm Hòa Lam bước ra cửa.

Khung cửa chính lại bị đá mở toang ra lần nữa.

Lần này Diệp Hoa Nồng thấy được khuôn mặt trang nhã nhưng lạnh lùng của Bạch Tiềm. Trên mặt cậu không hề có nét giận dữ mà là nét bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

Bạch Tiềm lững thững bước tới bên cạnh Diệp Hoa Nồng, cất giọng hết sức điềm tĩnh nói: “Tôi mới ra ngoài một lát mà bà đã ra tay rồi ư? Nóng lòng quá nhỉ?”

Hiện tại chỉ còn có hai người bọn họ, Diệp Hoa Nồng cũng không cần đóng kịch nữa: “Bạch Tiềm, mày muốn thế nào?”

Bạch Tiềm đi lẩn quẩn quanh bà ta nói: “Tôi nghĩ bà nên nhảy bém nắm bắt thông tin một chút. Bên phía nhà họ Kỷ đã không ổn rồi sao bà lại còn dựa dẫm vào bọn họ cơ chứ?!”

“Mây tưởng tao sẽ sợ mày sao? Coi như tao thua ván này.” Sắc mặt Diệp Hoa Nồng lạnh như tiền.

Bạch Tiềm nở nụ cười hiem hoi trước mặt bà ta đáp: “Tin hay không tùy bà. Hôm nay tôi tạm tha cho bà nhưng bà đừng vội mừng, tôi chỉ để tạm cái đầu bà trên đấy, khi nào xong tiệc vui của tôi thì tôi sẽ đến lấy xuống.” Nói xong Bạch Tiềm bước ra cửa ẵm Hòa Lam từ trong tay Mục Lăng. Trước khi đi cậu còn quay đầu lại cười với bà ta nói: “Đúng rồi, bữa đám cưới bà đừng quên ra đại sảnh và cũng nhớ là đừng làm thêm chuyện gì xấu xa nữa. Cho dù bà có gãy tay gãy chân gì cũng nhất định phải bỏ ra cho tôi, tránh cho người khác đàm tiếu nói vợ trước chết rồi, bà vợ sau không có miếng cũng phải có tiếng chứ, lẽ nào không ra mặt?”

“Mây!” Diệp Hoa Nồng giận đến sôi người.

Bạch Tiềm như sức nhớ điều gì, quay sang ra lệnh cho Mục Lăng: “À còn ả kia thích chặt lỏng tay người khác quá thì cũng nên băm nát tay cô ta rồi trả

về nhà họ Kỷ đi.”

Mục Lăng vốn luôn luôn vâng lệnh Bạch Tiềm. Cô ta vừa bước vào định xử lý Kỷ Thanh Sương thì ả ta hét toáng lên. Mục Lăng mặc kệ, kẻ dao dè tay cô tay chém ngọt ngón tay cái và ngón trỏ bên bàn tay trái; ngón út, ngón áp út và ngón giữa bên bàn tay phải; gần vừa vận được năm ngón của một bàn tay.

Máu tươi phun ra dài dài trên đất, Kỷ Thanh Sương hôn mê bất tỉnh.

Tro mắt nhìn Bạch Tiềm bước đi, Diệp Hoa Nồng hận đến nổi cắn môi ra máu.

Chuyện ngày hôm đó đã trở thành cái gai trong lòng bà ta.

Mấy ngày sau, gió êm sóng lặng nhưng những lời nói của Bạch Tiềm vẫn không ngừng nhói trong lòng bà ta. Bà ta hiểu rõ Bạch Tiềm là người độc ác dứt khoát, cô thù nhất định sẽ báo thù chứ không dễ dàng bỏ qua cho bà ta. Tuy nhiên gần đây cậu ta không hề có động tĩnh gì khiến lòng bà ta cứ xôn xang không yên.

Cho tới sáng nay, bà ta mới hay tin.

Bạch Tiềm và đám công an gài bẫy cậu hôm trước đã hợp tác với nhau, hàng hóa cũng được khai thông và vận chuyển tiếp về sông XX. Trong khi đó nhà họ Kỷ lại cắt đứt liên lạc với bà ta, chuyện Kỷ Minh Vũ và Kỷ Thanh Sương cũng bị 'chìm xuống'. Khi hỏi ra mới biết nhà họ Kỷ động phải nhân vật đáng gờm ở phương Bắc nên bị các thế lực chung quanh cùng lúc ra sức chèn ép dẫn đến đánh mất vị thế thương trường và phá sản.

Bà ta không ngừng suy nghĩ nhiều cách trả đòn lại Bạch Tiềm nhưng không có cách nào thực hiện được

Thời gian qua mau, ngày cưới sắp đến, Hòa Lam và Bạch Tiềm cũng bù đầu chuẩn bị mọi thứ cho chu tất. Dưới thần thái cứng rắn áp đặt của Bạch Tiềm, không ai trong gia tộc dám phản đối nên mọi chuyện có thể coi như đều suông sẻ. Cô suy nghĩ rất nhiều biện pháp, đều là vô kế khả thi.

Có lúc Hòa Lam hỏi Bạch Tiềm: “Sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Bạch Tiềm nắm bàn tay Hòa Lam ngắm nghía. Máy ngón tay xanh xao gầy guộc hôm trước nhờ cô nghĩ dưỡng tốt mà hôm nay đã trắng mướt trông cực kỳ xinh đẹp làm cho cậu yêu thích không muốn buông tay.

Cậu nâng tay cô, nhẹ nhàng hôn lên.

“Thấy ghét!” Hòa Lam rút tay về.

Bạch Tiềm thừa dịp ôm lấy cô ngã lăn ra giường. Hòa Lam tròn tròn mắt nhìn cậu, Bạch Tiềm cười bí hiểm giờ hai ngón trỏ chọc lét cô. Hòa Lam sợ nhột nên lăn lộn trên giường xin cậu tha cho nhưng Bạch Tiềm lém lỉnh không buông tha cô, cậu còn chụp đề hai tay cô lại để dễ dàng... gặm liếm cổ cô.

Hòa Lam cười ngất van xin, “Đừng! Nhột quá! Nhột chết mất...”

Bạch Tiềm dừng tay, hôn một cái lên má cô.

Hòa Lam ho khan hai tiếng nghiêm mặt hỏi: “Nhất Ngạn và Nhất Hàm cũng phải đi sao?” Dù sao cô cũng biết xấu hổ vì chưa cưới nhưng đã sinh ra hai đứa rồi. Chúng lại đòi tham gia lễ cưới thì phải làm sao?

Bạch Tiềm nắm tay cô ép sát vào lòng bàn tay mình vừa như sưởi ấm vừa như động viên cô: “Chỉ yên tâm đi, không ai dám bàn ra tán vào đâu. Chẳng lẽ chị không muốn để Nhất Hàm và Nhất Ngạn đường đường chính chính xuất hiện trước mặt mọi người sao?”

Hòa Lam suy nghĩ lại thấy cậu nói cũng có lý nên gật đầu đồng ý với cậu.

Hôn lễ diễn ra vào thứ Bảy, là một ngày đẹp trời.

Nhất Ngạn và Nhất Hàm nghe nói được tham gia hôn lễ liền vui mừng hí hửng. Hai nhóc phát triển nhanh hơn tuổi của mình nên đã có thể nhún nhảy. Mới sáng sớm bọn chúng đã lôi kéo Mục Lăng hỏi đủ thứ. Mục Lăng có phần cung chiêu Nhất Ngạn, tuy không nở nụ cười hiền nhưng cô ta đối xử với cậu bé rất nhẹ nhàng ôn hòa. Cô ta vừa giúp Nhất Ngạn mặt bộ đồ tây, gài nơ vừa dặn dò: “Đúng rồi, lúc ba mẹ cậu đi lên cử hành hôn lễ cậu phải giúp mẹ cậu nhắc tà váy đó, nhớ chưa?”

“Nhớ rồi.” Nhất Ngạn khéo léo đáp.

Nhất Hàm tò mò mở to mắt, liếm liếm ngón tay hỏi: “Có đồ ăn ngon không?”

Nhất Ngạn xem thường liếc cô bé một cái mắng: “Ăn ăn ăn! Em chỉ biết ăn thôi hả?”

Nhất Hàm buồn hiu nhìn Mục Lăng chứ không cãi lại.

“Sao cậu lại nói như vậy? Nhất Hàm là em gái cậu, cậu không được bắt nạt em mình.” Mục Lăng sờ sờ đầu cậu bé, lại không kiềm lòng mà hôn lên trán cậu bé một cái. Khuôn mặt Nhất Ngạn còn rất non nớt nhưng đã lộ ra nét phong tình: đôi mắt hẹp dài long lanh, đuôi mắt khẽ xếch lên, đôi môi đỏ thắm

rất giống... Bạch Tiềm

Hay có thể nói Nhất Ngạn là một phiên bản thu nhỏ của Bạch Tiềm.

Nhưng cậu bé không chỉ giống ba về dáng vẻ bề ngoài mà giống cả tính tình. Mặc dù trước mặt cô cậu bé thật ngoan ngoãn nhưng sau lưng lại làm nhiều chuyện 'trời ơi đất hỡi' không tưởng tượng được, nếu không phải khoét vách hàng rào thì cũng đâm lủng bánh xe máy chiếc đậu bậy trước nhà...

Nhất Hàm vốn rất ngoan, nhưng không biết sao, cô bé lại thích bám sau hông anh trai học làm chuyện xấu. Quả thật hai đứa nhóc này quậy như quỷ, nếu như cô ta không khéo trông chừng bọn chúng mà để lơ là ít phút thì bọn chúng đã có thể đốt cháy nhà.

Nhất Ngạn vốn rất tò mò với những sự vật mới lạ.

...

Hôn lễ rất hoành tráng, được chỉ định diễn ra ở giáo đường phía đông thành phố. Khách khứa tham dự đông tới nỗi xe ô tô phải đỗ dài đến quãng trường. Chỉ có những vị 'tai to mặt bụi' mới có thể vào trong khuôn viên để chứng kiến hôn lễ.

Nền gạch trong giáo đường chỉ đơn giản hai màu đen trắng và không có hoa văn. Hai bên tường được sơn lại thành màu đỏ ảm áp, cách nhau mấy mét lại treo một chiếc đèn xoay tròn hình xoắn buồng thông xuống. Trong giáo đường không có lắp đèn mà chỉ tận dụng ánh sáng xuyên qua cửa sổ phản chiếu lên chiếc đèn chùm thủy tinh treo giữa chánh đường tạo ra muôn tia sáng ảm áp trong phòng như đưa người ta vào cõi thiên đường.

Từ cửa giáo đường nhìn vào trong là tầng tầng lớp lớp các cánh cửa vòm tròn dọc theo vách tường như diu bước chân người vào một con đường sâu hun hút và đầy dẫy gian nan của một đời người.

Khi Hòa Lam khoác tay Bạch Tiềm bước đi trên thảm đỏ lòng cô bỗng nổi lên nhiều kỷ niệm dọc theo dòng đời: từ lúc nhỏ hạnh phúc trong vòng tay ba mẹ cho đến khi mất hết tất cả một mình lưu vong; từ tuổi thơ ngây ngô khờ dại cho đến hiện tại được hạnh phúc mỹ mãn, một cặp trai tài gái sắc thật lòng thật dạ bên nhau còn có hai đứa bé tiên đồng ngọc nữ xinh xắn đáng yêu khiến cô có cảm giác thỏa nguyện, cuộc sống không còn gì để tiếc nuối.

Tùng dãy bàn ghế cho quan khách đều được trang trí bằng hoa hồng tươi khiến cả giáo đường trở nên rực rỡ, không khí trang nghiêm nặng nề của thường ngày cũng trở nên ảm áp hẳn lên.

Hòa Lam mặc áo cưới cúp ngực hở vai trần trắng tuyết mịn màng ngồi vào vị trí thượng tọa. Giờ phút này cô thấy căng thẳng vô cùng.

Hiếm có mấy khi Nhất Ngạn và Nhất Hàm ngồi bên cạnh cô ngoan ngoãn và yên lặng như thế này.

Cô có cảm giác như tất cả mọi người đều đang dồn ánh mắt nhìn về phía mình nên tay chân không khỏi rí ra từng đợt mồ hôi lạnh.

Bạch Tiềm nắm lấy tay cô động viên khiến cô dần bình tĩnh lại. Hòa Lam ngược nhìn cậu mỉm cười.

Một lúc sau họ cùng tiến lên bục làm lễ, trao nhẫn dưới sự chứng kiến của cha xứ.

Khi xong phần nghi thức Hòa Lam mới thấy thả lỏng được một chút. Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, dù là thật lòng hay giả dối cô đều cảm thấy rất vui. Vì với cô, một đời người không cần vinh quang phù phiếm xa xôi mà chỉ cần một người thật lòng thật dạ yêu thương mình, nguyện nắm tay mình đi hết cuộc đời là đủ rồi. Thật ra lòng tham của cô rất nhỏ nên không thể chứa quá nhiều mộng tưởng xa vời.

Khóc mi cô đã ươn ướt, Hòa Lam muốn dợm bước quay về chỗ ngồi thì Bạch Tiềm giữ cô lại.

Hòa Lam kinh ngạc nhìn cậu.

Bạch Tiềm uyển chuyển cười, hắng giọng một cái, đảo mắt nhìn khắp một lượt quan khách nói: "Tôi biết hôm nay mọi người tham gia hôn lễ của chúng tôi ở đây sẽ có không ít người xem thường chúng tôi, thậm chí có người còn muốn gây sự nhưng tôi muốn đứng đây nói rằng Bạch Tiềm tôi trước giờ chưa từng làm chuyện ngu xuẩn, những chuyện tôi quyết định làm đều luôn được cân nhắc kỹ càng từ trước. Tôi biết nhiều người sẽ cười nhạo tôi không biết xem xét thời thế, không cưới vợ môn đăng hộ đối để có thể trợ giúp mình. Tôi muốn nói rằng tôi không cần cũng không thích cưới dạng người như vậy. Còn cô gái bên cạnh tôi ngày hôm nay đây là người tôi yêu thích từ hồi tôi mới lớn và cũng là người duy nhất tôi muốn kết hôn cùng. Vậy nên nếu mọi người tôn trọng tôi thì cũng phải tôn trọng cô ấy, có điều gì bất mãn, xin nói ngay trước mặt tôi."

Đội một lát giữa sự im lặng của giáo đường, Bạch Tiềm hài lòng cười cười nói tiếp: "Vậy thì bắt đầu từ bây giờ tôi không muốn nghe bất kỳ lời dị nghị nào về cuộc hôn nhân của chúng tôi nữa." Nói xong cậu kéo tay Hòa Lam ôm cô cùng Nhất Hàm, Nhất Ngạn vào lòng.

Trước ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, gia đình bốn người họ nắm tay nhau bước đi ra ngoài.

Bên ngoài ánh mặt trời cực kỳ chói chang nhưng Hòa Lam lại cảm thấy lòng mình vô cùng ảm áp.

Bước chân cô bỗng khựng lại nơi ngạch cửa. Cách đó không xa dưới bóng cây trong vườn hoa, một chàng thiếu niên mặc đồ kimono trắng tay cầm bao da dao găm ngắn màu đỏ. Tóc cậu ta dường như dài hơn trước, được buộc gọn gẽ sau lưng bằng một sợi dây đỏ chuông vàng.

Về mặt cậu ta vẫn điềm tĩnh như trước.

Ánh mắt hai người giao nhau nhưng không ai lên tiếng trước, cũng không biết phải nói gì.

Đối với cậu thiếu niên này, lòng Hòa Lam vẫn luôn có thứ cảm giác không thể diễn tả bằng lời: Có thể là thương hại? Có thể là áy náy? Lúc mới gặp cậu ta, cô có cảm giác cậu ta có gì đó rất giống Bạch Tiềm nhưng qua thời gian cô mới nhận rõ hai người hoàn toàn khác xa nhau.

Bạch Tiềm quái đản, cương quyết bướng bỉnh còn Tạ Minh Kha lạnh lẽ, dè dặt, lạnh nhạt. Khí chất cũng hoàn toàn khác nhau. Nếu Bạch Tiềm là dây núi sáng chói trong ánh bình minh, sắc sỡ đến lóa mắt, không thể nhìn thẳng thì Tạ Minh Kha chính là một khóm hoa tỏa hương nhàn nhạt trong đêm, khiến người ta cảm thấy tâm hồn như lắng đọng lại.

Hòa Lam cười với cậu nhưng không đi qua. Cô khoác tay Bạch Tiềm đi dọc theo con đường nhỏ uốn lượn quanh co.

Tạ Minh Kha nhìn theo nhưng trong lòng yên tĩnh không mây may gọn sóng.

Cậu ta cứ đứng như vậy cho đến khi có một tiếng nổ lớn vang lên. Lúc quay đầu nhìn Tạ Minh Kha thấy khói đặc cuộn cuộn bay lên trong khi có một chiếc xe tải lớn đang phóng như điên về hướng này.

Theo bản năng cậu ta vọt tới phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Chiếc xe tải như bị mất lái hay hỏng thắng nên cứ đâm thẳng về phía Hòa Lam.

Bạch Tiềm ôm lấy Nhất Ngan và Nhất Hàm, muốn kéo Hòa Lam theo thì cô đã được Tạ Minh Kha nhào tới cứu vừa kịp lúc. Chiếc xe tải tiếp tục gầm thét băng vào khuôn viên sân cỏ rồi bất ngờ dừng lại. Khi mọi người chưa kịp định thần thì trên xe có mấy tên sát thủ bật mặt mở cửa thùng xe phóng xuống đất và xả súng vào đám đông và đồng thời có hai tên chìa mũi súng về phía Hòa Lam và Bạch Tiềm nã đạn.

Phía quan khách nhón nháo hỗn loạn, mọi người hốt hoảng giẫm đạp nhau chạy trốn. Mâm bàn bị đụng nghiêng ngã, trái cây rơi vãi tứ tung.

Hòa Lam được Tạ Minh Kha kéo chạy trốn vào một cánh rừng. Máu tên sát thủ rõ ràng là nhắm vào cô và Bạch Tiềm nên không ngừng truy sát đến cùng.

Tạ Minh Kha kéo cô ra sau lưng che chắn cho cô rồi rút súng bắn trả.

Tay súng bên phía sát thủ không phải dạng vừa, bắn đạn xuyên qua một gốc cây khô tạo thành một lỗ hổng tiếp tục xé vỏ đạn vừa xém lướt qua mặt Hòa Lam. Cô nín thở nhận súng Tạ Minh Kha đưa qua.

Khoảng hơn nửa giờ sau bọn họ rút lui vào sâu trong rừng.

Bóng đêm phủ xuống cánh rừng càng thêm âm u, ve kêu đêm hè càng không ngừng râm ran đỉnh tai nhức óc.

Tạ Minh Kha đã quen đi lại trong rừng nên dù mặc kimono cậu ta cũng di chuyển rất nhanh. Khi tình cờ tìm thấy một cái hang động cậu ta liền đẩy Hòa Lam vào trong.

Váy áo Hòa Lam đã rách rưới te tua, tóc tai xốc xếch trông nhếch nhác vô cùng.

Tạ Minh Kha giúp cô xử lý sơ vết thương trên cánh tay xong thì yên tĩnh ngồi xuống trong hang động, không ai nói với ai câu nào.

Bóng đêm âm u, hang động ẩm ướt bốc mùi hôi thối, ve kêu không ngớt càng tăng thêm cảm giác khó chịu không tả được.

Hòa Lam bóp bóp đôi chân mỏi rã rệu, bất ngờ lên tiếng: “Tiểu Tạ, sao cậu lại biết chuyện bên đây?”

“Tôi cũng không biết chỉ vì trong lòng có một số việc không buông bỏ được. Tôi biết có một số chuyện không thể cưỡng cầu nhưng vẫn muốn đôi mắt xem thế nào.” Nói xong cậu ta tự cười chính mình, tiện tay cậu ta bứt mấy lá dây leo kế bên loay hoay xếp xếp. Vì không có lá trúc nên cậu ta không thể làm chong chóng tre nhưng Tạ Minh Kha vốn khéo tay nên mấy chiếc lá trên tay cậu ta nhanh chóng được uốn kết thành một đóa hoa hồng xinh đẹp.

Nếu như không phải dựa vào màu xanh lá cây, quả thực đóa hoa trên tay cậu giống thật như đúc.

Cậu ta nâng đóa hoa và khẽ chạm vào môi đỏ, rồi đảo mắt nhìn cảnh đêm ngoài cửa động đến ngẩn người.

Hòa Lam không biết nên nói sao cho cậu ta hiểu, cũng không biết nên an ủi như thế nào.

Tạ Minh Kha lẳng lặng ngồi yên tựa như không khí, cứ như không hề tồn tại trong bóng đêm. Qua một hồi lâu cậu ta mới quay đầu sang nhìn Hòa Lam cười nhạt nói: “Tôi biết chị hiểu rõ lòng tôi nhưng chị không cần làm khó mình. Cuộc đời của tôi chưa từng thích ai cũng chưa từng đấu tranh giành giật cái gì. Bởi vì tôi tin số mạng là do trời định, mọi thứ đều tùy duyên là được.”

Giọng nói cậu ta rất bình thản nhưng nó lại khiến Hòa Lam thấy chua xót vô cùng.

Có lẽ ngày cậu ta được sinh ra cho tới giờ đều liên tục nếm trải đau thương và cô độc nên Tạ Minh Kha tin vào số phận, dù có phần đầu đi nữa cũng không thoát khỏi cái 'tùy duyên'. Ở điểm này thì cậu ta hoàn toàn đối lập với Bạch Tiềm, trong khi Bạch Tiềm thì tìm mọi cách để đạt được mục đích còn Tạ Minh Kha lại có phần thờ ơ và mặc cho duyên số.

Có lẽ trong thời gian qua chính cậu ta cũng không hiểu rõ mình thấy sự muốn theo đuổi điều gì. Cuộc sống vật chất vốn đầy đủ sung túc nhưng xét cho cùng vẫn là mẹ góa con côi nên một bên chỗ dựa trong đời đã trống rỗng. Thế nên trên đời không còn nơi nào để bầu vùi chút tình thân thì thật là đáng sợ.

Nhưng Tạ Minh Kha thích cô thật sao?

Hay vì cô đã mang đến cho cậu ta cảm giác nhiệt tình, thân thiết, dịu dàng khiến cậu ta muốn chạm tới hơi ấm của tình thân? Hay là thông qua cô cậu ta có thể đi tìm chính mình, xem mình thật sự mong muốn điều gì?

Có lúc cậu ta thấy bản thân mình rất mâu thuẫn vì cậu ta không hiểu rõ chính mình.

Hòa Lam cứ ngồi như vậy cùng cậu ta cả đêm. Đến sáng hôm sau cả hai mới men ra bia rừng tìm được một cái bộ điện thoại gọi về nhà cho Bạch Tiềm, Bạch Tiềm lập tức cho người đến rước họ về biệt thự nhà họ Bạch.

Cứ ngỡ mắt Hòa Lam giờ tìm được về Bạch Tiềm vui mừng thở phào nhẹ nhõm. Cậu ôm xiết cô vào lòng mà không để ý đến vết thương trên cánh tay làm Hòa Lam xuất xoa vì đau.

Bạch Tiềm vội buông cô ra hỏi: “Chị bị thương sao?”

Hòa Lam cười với cậu đáp: “Không sao đâu, chỉ bị vô đạn xướt qua thôi. Chuyện nhỏ mà.”

“Cái gì mà chuyện nhỏ.” Nét Bạch Tiềm hết sức nghiêm túc vội gọi cuộc gọi nội bộ kêu bác sĩ tới khám cho cô. Hòa Lam muốn kháng nghị cũng không được. Cậu theo ý mình ẵm cô đặt lên giường, kéo mền đắp cẩn thận vô tình khiến cô có cảm giác mình như một con heo bị buộc chặt không thể phản kháng. Cô dờ khóc dờ cười trêu cậu: “Em đó...”

Bạch Tiềm sờ sờ mũi cô tựa như đang dụ dỗ một con vật nhỏ nói: “Ngoan! Khám một chút thôi. Bác sĩ xem sơ qua sẽ không đau đâu. Nếu là Nhất Hàm hay Nhất Ngạn thì chúng đều không sợ đâu.”

“Người ta có sợ đâu? À đúng rồi, Nhất Ngạn và Nhất Hàm thế nào?”

“Không có việc gì, hai đứa nhóc nghịch ngợm nhưng thông minh lắm.”

“Vậy chị an tâm rồi.”

...

Tạ Minh Kha không muốn nghe tiếp nữa, cậu ta lúi thúi đi ra ngoài.

Hành lang cổ kính yên ắng vô cùng. Tạ Minh Kha nhẹ bước im nghe tiếng hoa rơi trên sân, con gió vô tình thổi đến làm tóc bay ngược lòa xòa trên trán cậu ta.

Thả bước đến khúc quanh hành lang thì đã là cuối đường. Cậu ta lại đi xuống bậc thang rào bước trên con đường đá cuội hai bên đầy hoa tươi đua sắc. Mấy cánh hoa hồng nở rộ khẽ buông mình trong gió rồi vô tình đậu trên vai Tạ Minh Kha. Cậu ta tiện tay nhặt một cánh vuốt ve thì bỗng đâu nghe thấy một tiếng la lối chói tai vang lên phía trước.

Cậu ta dừng bước lắng nghe, hình như là giọng của một cô gái trẻ.

Khẽ vạch một bụi hoa cao ngang tầm mắt, trước mặt cậu ta xuất hiện một gian nhà trong sân sau. Trong sân trồng đầy hoa mẫu đơn màu đỏ, mấy cô người hầu đang bận rộn hái hoa cho vào giỏ.

“Mấy người nhanh tay một chút! Làm cái gì mà mò mò chậm như rùa bò vậy? Cả đám ăn bao nhiêu cơm mà sai làm gì cũng vô dụng quá!” Cô gái kia cao giọng trách phạt, so với vừa rồi Tạ Minh Kha có thể nghe rõ từng chữ một.

Cậu ta thoáng quan sát thì ra tiếng nói này phát ra từ một cô gái mặc váy dài màu trắng. Cô ta đang nâng váy đi chậm rãi xuống bậc tam cấp, bước chân vô tình để lộ ra gót chân hồng hào như đóa sen và đôi chân trắng tấp như ngọc. Đôi chân cô trắng muốt lại còn mang đôi giày thủy tinh trong suốt trông vừa xinh đẹp vừa quý phái như trong đồng thoại miêu tả vậy.

Nhưng tính khí cô gái này không hề ôn hòa, cô ta đứng chống nạnh không ngừng miệng mắng mấy người hầu: “Nhanh lên! Tôi cho mấy người thêm mấy phút. Nếu mấy người không hái sạch hoa ở đây thì tôi sẽ lột sạch da mấy người luôn.”

“Dạ! Dạ! Dạ!” Mấy cô người hầu trông rất sợ cô ta nên càng lia tay hái nhanh nhanh.

Tạ Minh Kha trông không có gì thú vị nên xoay người rời đi.

Một tiếng 'rắc' vang lên. Tạ Minh Kha vô tình giẫm phải cành cây khô dưới đất. Vô tình âm thanh không mong muốn này lọt vào tai cô gái kia, cô ta liền lớn tiếng phản ứng: “Ai? Đi ra ngay!”

Không có ai đáp lời.

Cô gái kia càng nóng mũi, hung tợn nói: “Nếu không ra tôi sẽ đi tìm. Tôi mà tìm được kẻ nào khốn kiếp nghe lên tôi sẽ lột da kẻ đó.”

Tạ Minh Kha đành bước ra lạnh nhạt nhìn cô ta nói qua loa: “Thưa cô, tôi chỉ tình cờ đi ngang qua thôi.”

“Ai biết có phải anh nói thật hay không?” Cô gái trẻ đi một vòng quanh Tạ Minh Kha tra xét như kẻ trộm, nghi ngờ hỏi: “Từ đâu đến? Còn mặc kimono nữa chứ! Xem anh nói tiếng Hán trôi chảy như vậy mà lại là người Nhật sao? Nếu không phải người Nhật sao lại mặc kimono? Hại nào thật!”

Tạ Minh Kha cạn lời: “...”

“Anh nhìn tôi làm gì? Là tôi đang hỏi anh đó.” Cô gái ngang ngược vẫn không buông tha. Cô ta bước đến trước mặt cậu ta xi ngón tay mảnh khảnh xinh đẹp lên ngực cậu ta nói: “Nói! Ang từ đâu tới? Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó mà hãy trả lời tôi đi.”

Tạ Minh Kha không biết phải nói gì.

“Nói! Nhìn cái gì?” Cô gái xem thường trừng mắt liếc cậu ta, ác độc cười nói: “Chẳng lẽ bị câm sao?”

Tạ Minh Kha không kiên nhẫn nghe cô ta nói vớ vẩn nên quyết định không lịch sự với cô ta nữa mà xoay người rời đi.

Thấy cậu ta ngó lơ xem thường mình, cô ta nổi giận kéo tay áo cậu ta lại chì chiết: “Bị câm thật à? Chưa trả lời tôi mà muốn bỏ đi sao?”

“Tôi không có gì để nói vì cô là người không biết nói lý.”

“Cái gì, tôi không biết nói lý á? Chính anh mới không giải thích hợp lý đó. Vòng vo chả hiểu gì hết!”

Tạ Minh Kha muốn đi nhưng bị kéo lại, rốt cuộc hai người họ mất to trừng mắt nhỏ. Nhưng không lâu sau cô ta cụp mắt cười yếu ớt nói: “Dáng vẻ anh không tệ nha. Có phải anh đề ý thích tôi nên mới sáng sớm đã đi rình mò tôi không? Sao ở đây người ta tỏ tình lộ liễu gấp quá vậy? Mấy ngày trước trước khi tôi ra Bắc anh trai và chị dâu tôi đã dặn tôi nên tìm bạn trai. Tôi còn nói...”

Lần đầu tiên Tạ Minh Kha có cảm giác kinh ngạc với khả năng nói nhiều nói không ngừng nghỉ của cô gái trước mặt. Cô ta chỉ cần mở miệng ra là như nước lũ cuộn cuộn không thể ngừng được.

Tạ Minh Kha muốn bỏ đi nhưng cô ta vẫn cứ một hai lời kéo không cho cậu ta thoát ra được. Cuối cùng, hai bên giùng giàng và cô ta bị rách vạt áo viền hoa.

Cô ta bắt chéo tay ôm trước ngực hét âm lên: “Anh muốn làm gì?”

Tạ Minh Kha dứt khoát trói tay cô ta lại treo lên cây cao.

Chỉ có như vậy Tạ Minh Kha mới rời đi được. Cậu ta chậm rãi quay về đường mòn cũ trong khi cô gái kia rống hết sức: “Anh điên rồi, thả tôi xuống mau! Anh biết tôi là ai không? Tôi là Bạch Thu Khương. Anh biết anh tôi là ai không? Là Bạch Đông Lâm, là Bạch Đông Lâm lấy lòng phương Bắc. Chủ nhà họ Bạch đã mời chúng tôi đến làm khách, đến Bạch Tiềm còn nể anh tôi mấy phần. Tên khốn kiếp kia, sao anh dám đối xử với tôi như vậy? Anh không được đi! Mau thả tôi xuống! Anh dám bỏ đi, tôi sẽ kêu anh tôi lột da anh rút gân anh đó!”

Những lời sau đó Tạ Minh Kha không còn nghe rõ nữa. Cậu ta bước qua bụi hoa khi nãy, hai tai rớt cuộc cũng được yên ổn một chút. Những âm thanh chỉ chóc sau lưng, cậu không thêm đề ý tới nữa.

Nhưng Tạ Minh Kha không hề nghĩ đến lần này cậu thật sự đã chọn đến phiên toái lớn nhất trong đời.

Kể từ đây về sau cô gái kia lại đeo bám cậu như sam.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Gần đây phòng họp gia tộc họ Bạch bận rộn náo nhiệt hơn mọi khi nhưng hôm nay không khí ở đây lại trang nghiêm đến đáng sợ.

Sắc mặt Diệp Hoa Nồng cũng trở nên khó coi hơn bao giờ hết.

Trên mặt bàn lúc này là tài liệu chứng cứ chứng minh lão Lưu và lão Triệu tham ô công quỹ nhằm bỏ túi riêng. Mấy ngày nay Bạch Tiềm đã ân cần âm thầm điều tra nhằm chặt đứt bè cánh của Diệp Hoa Nồng. Sở dĩ hôm nay bà ta có nét mặt như vậy vì bà ta chột dạ.

Lão Lưu và lão Triệu đơ ra như con chó chết nằm sấp trên bàn, mặc cho mấy người bảo vệ lôi đi ra ngoài.

Riêng Diệp Hoa Nồng thì còn nỗ lực chống đỡ vì dù sau bà ta cũng còn chút tôn nghiêm của bà chủ nhà họ Bạch.

Bạch Tiềm khoát tay ra lệnh cho mọi người lui ra hết, để bên trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Diệp Hoa Nồng lẳng lặng ngồi im cố giữ nét mặt bình tĩnh. Bạch Tiềm bước vòng ra sau lưng bà ta khẽ cúi xuống nói nhỏ: “Bà còn gì muốn nói nữa? Nếu có ghét tôi cũng nên tránh ngày tôi kết hôn mà quấy rối chứ! Giờ bà đã chọc tôi không vui rồi.”

“Thắng làm vua thua làm giặc, tao không có gì để nói nữa. Mày muốn chém muốn giết thì tùy.”

“Sao tôi lại muốn giết bà chứ?” Giọng Bạch Tiềm nhàn nhạt đến khó tin: “Năm đó bà đã hãm hại mẹ tôi đến cùng đường và chết trong uất hận. Bà nghĩ tôi sẽ để cho bà chết dễ dàng vậy sao? Ít ra phải để bà chết dần chết mòn như cái cách mà bà đã làm với mẹ tôi ấy!”

Diệp Hoa Nồng rót cuộc cũng run rẩy, nói lắp bắp trong sợ hãi: “Mày muốn... làm gì?”

“Tôi không muốn gì cả nhưng bà đã đối xử với mẹ tôi ra sao thì tôi sẽ đáp trả lại cho bà như thế ấy mà thôi.” Bạch Tiềm vỗ tay một cái cửa phòng liền mở ra, mấy tên tay sai mặc đồ đen bước vào khiêng bà ta quăng nằm ngửa lên bàn.

“Bạch Tiềm, mày muốn làm gì?” Diệp Hoa Nồng tròn tròn hai mắt, nhìn cậu chăm chăm.

Bạch Tiềm đứng đứng kéo ghế cạnh đầu bà ta ngồi xuống.

Cửa phòng lại bị đẩy ra, Mục Lăng bung một chiếc khay inox vào, bên trong có bao tay y tế, ống tiêm và lọ thuốc dạng nước trong suốt. Cô ta lạnh lùng mang bao tay vào rồi cầm kim tiêm rút thuốc vào ống tiêm.

Diệp Hoa Nồng dường như biết trước điều gì, bà ta hoảng sợ nhìn Bạch Tiềm hét lên: “Mày điên rồi! Mày không thể làm vậy với tao được. Mày um...”

Mấy tên tay sai bịt kín miệng, đề cổ định tay chân bà ta mặc cho bà ta có giấy giụa thế nào cũng không thoát được.

Mục Lăng đánh nhẹ vào khuỷu tay Diệp Hoa Nồng cho nổi gân lên rồi bơm toàn bộ chất lỏng vào tĩnh mạch của bà ta.

Hai mắt Diệp Hoa Nồng trở nên vô hồn nhìn chăm chăm lên trần nhà trong khi tay chân bà ta co quắp lại. Qua một lúc sau bà ta mới từ từ hồi phục nhưng lồng ngực vẫn thở phập phồng, ánh mắt đờ đẫn không phương hướng.

“Tôi không đòi liều lượng thuốc bà chích cho mẹ tôi năm ấy. Tôi cũng không giết bà đâu nhưng sẽ không cho bà thuốc để cho bà chết dần chết mòn ở bên ngoài.”

Bạch Tiềm kê tai Mục Lăng căn dặn gì đó cô ta liền chỉ huy mấy tên tay sai khiêng bà ta ra ngoài.

Ngay sau ngày cưới cậu đã giải quyết được triệt để người mà cậu hận đến thấu xương để bây giờ bước chân cậu trên hành lang trở nên nhẹ nhõm chưa từng có.

Trong sân vườn không gian im ắng, chỉ có những đóa hoa đầy sức sống bung mình tỏa sắc, tỏa hương say đắm lòng người. Bạch Tiềm đưa tay mở cánh cửa gỗ căn hoa bước vào trong phòng. Giờ phút này cậu như sống lại những ngày tháng không ưu tư lo lắng của chàng trai năm ấy.

Cậu như một đứa bé nghịch ngợm vừa chạy chơi từ bên ngoài về, khẽ vén màn nhìn đảo dác vào trong phòng tìm mẹ của bọn nhóc cũng chính là chị gái nhỏ bé nằm nào trong tấm tường cậu.

Cậu chưa từng nói với Hòa Lam rằng cậu đối với cô ngoài yêu ra còn có lệ thuộc nữa. Cậu vẫn luôn gọi cô một tiếng 'chị', là theo thói quen hay còn là một loại phục tùng vô điều kiện dưới chân cô. Cậu vẫn luôn gọi cô một tiếng 'chị', mặc cho ai nói kỳ dị quái đản cậu cũng không bận tâm vì kiểu nào thì cô vẫn là một chiếc xương sườn thuộc về cậu.

Bạch Tiềm nhắm mắt hít một hơi thật sâu, khoát màn tơ rữ bước vào phòng ngủ mới từ từ mở mắt ra.

Trên giường trống không, chỉ có một lớp chăn bông và một lớp vải lụa đỏ. Lúc cậu còn đang ngỡ ngàng thì có một thân thể mềm mại dán chặt vào sau lưng, ôm chặt lấy cậu.

Bạch Tiềm thờ phào nhẹ nhõm nói: “Chị làm em sợ đó.”

“Có đâu? Chị đi thay quần áo mà.” Hòa Lam cười mập mờ.

“Chị thay đồ gì vậy?” Bạch Tiềm bị cô làm cho tò mò.

Hòa Lam cười ngượng ngùng khi cậu xoay người lại.

Dưới ánh đèn mờ ảo, da thịt cô trắng như tuyết không chút tỳ vết. Trên người cô đang mặc chiếc váy ngủ màu đỏ tươi có viền hoa trắng dưới gấu. Khu rũng rậm giữa hai chân cô như ẩn như hiện khiến cho Bạch Tiềm nhìn vào suýt xị máu mũi, cậu không bỏ lỡ giây phút nào liến ôm cô vào lồng ngực vững chãi của mình.

Cậu vuốt nhẹ mái tóc cô tiện tay tháo cả dây cột tóc ra để mái tóc dài của Hòa Lam bung ra xõa xuống, kết hợp với chiếc váy ngủ trông rất kêu gọi.

Bạch Tiềm lòn tay vào tóc kéo ra mấy lọn, hôn nhẹ rồi khen: “Thơm quá hà!” Nói xong cậu thấy da mặt cô ửng hồng lên. Hòa Lam xấu hổ đẩy cậu ra nói: “Đừng mà, Nhất Ngạn và Nhất Hàm đang ở phòng kế bên đó.”

Cô chỉ về cánh cửa phòng đối diện đang khép hờ.

Bạch Tiềm cắn vành tai cô mút mút liếm liếm thì thầm: “Không sao đâu! Hai đứa nhỏ ham ngủ như quỷ nên không sao đâu.”

Hòa Lam còn muốn nói tiếp nhưng đã bị cậu ôm lên giường. Cậu nhào theo đề lên người cô, bắt tay cô không cho cô nhúc nhích. Hòa Lam sắc giọng hỏi: “Em muốn làm gì?”

“Nhìn vậy biết rồi còn hỏi.” Bạch Tiềm thờ tay vào trong váy ngủ, mon trón da đùi lảng mìn của cô cười nói: “Không mặc quần lót à? Đúng thiệt là...”

Mặt Hòa Lam đỏ bừng đáp lại: “Đừng có nói nhảm!”

Bạch Tiềm chuyển mục tiêu lên hai nụ hoa chia ra nhọn hoắc, cười gian trêu chọc: “Sao? Để em sờ chút xem bên dưới có ra nước lên lảng không thì biết!”

Cậu không ngừng tấn công Hòa Lam: một bên gầy nụ hoa, một bên ngậm vào dùng lưỡi đùa giỡn còn một tay chọc vào bên dưới khuấy động.

Hòa Lam ôm cổ cậu nói trong hơi thở hỗn hển: “Đừng câu giờ nữa! Muốn làm gì thì làm nhanh lên kéo đánh thức Nhất Hàm và Nhất Ngạn.”

Bạch Tiềm cười khê khà: “Đánh thức chúng thì đã sao? Dạy dỗ chúng sớm một chút thôi có sao đâu.”

“Đây là lời của một người làm cha nên nói sao?” Hòa Lam giận dỗi véo lỗ tai cậu. Bạch Tiềm liến riu rít xin tha nhưng vừa nói vừa lật người cô lại để cô ngồi dặng chân trên người mình.

“Hôm nay chúng ta đổi tư thế nhé. Em sẽ để cho chị ngồi trên cõ, được không?”

Ở tư thế này Hòa Lam phải chủ động nên cô có phần ngượng ngùng nói: “Thôi đi! Đổi lại đi!”

“Nếu em không muốn đổi lại thì sao?”

“Em...”

“Một chút thôi cục cưng! Em cương chịu hết nổi rồi.” Bạch Tiềm thờ hỗn hển thúc giục cô. Hòa Lam đỏ mặt lúi người lại cõ quần cho cậu, không khéo lại làm cho khúc gầy thịt của cậu bật bung ra chạm vào mặt mình. Cô nhú mảy cảm lấy 'nó' vuốt thẳng lên rồi ngậm đầu 'nó' vào miệng, sau đó cô lại nhả ra dùng chiếc lưỡi mềm trơn tuột của mình trêu chọc cậu. Bạch Tiềm không khỏi rùng mình khi bị kích thích mạnh như vậy, khóe môi cậu không ngừng cong lên xuýt xoa vì sướng khoái.

Kỹ thuật dùng lưỡi của cô tiến bộ rất nhiều, không ngừng liếm nơi nhạy cảm nhất và mút cả giọt nước hưng phấn đầu tiên... Cô lại xoay lưỡi một vòng trên đỉnh đầu đỏ hồng trơn nhẵn rồi ngậm vào, đẩy sâu vào cổ họng rồi gục gặc đầu. Bạch Tiềm vừa thưởng thức cảm giác thoải mái bên dưới vừa ngắm Hòa Lam để thỏa mãn ánh nhìn. Lúc cô gục gặc, mái tóc dài rũ xuống không ngừng đong đưa vô tình lộ ra bờ vai trắng ngần và gáy tai mịn màng. Đường như cảm nhận được ánh mắt nhìn đến si mê của cậu, Hòa Lam đang ngậm sâu trong cổ họng cũng phải liếc lên nhìn.

Vật kia của cậu rất lớn nên khi cổ ngậm hết miệng cô không khỏi căng tròn và mắt cô cũng tròn tròn như đang rất bất ngờ bởi 'cái đàn ông' của cậu đã lớn lại còn lớn thêm..

Thấy vẻ mặt này của cô lòng Bạch Tiềm rất kích động, vừa hài lòng vừa thấy buồn cười và trong nháy mắt cậu không kiềm được mà phun trào vào miệng cô.

Dòng tinh khí nóng bỏng phọt vào sâu trong cổ họng nên Hòa Lam đánh nuốt sạch. Xong 'bồn phận' cô trườn lên nằm dài trên ngực cậu và nghịch ngợm ngậm mút 'hạt đậu' bé xíu trên đó.

Bạch Tiềm không chịu được nữa, hưng hăng đề cô xuống, cố định hai tay không cho cô vùng vẫy, dùng chân mình tách hai chân cô ra, kê gối đầu dưới

mông cô rồi đi vào dứt khoát.

Mỗi lần 'cây gậy thịt' đi vào đều không cắm sâu hoàn toàn mà cậu cố ý nguẩy tròn khuấy động vùng nhạy cảm phía ngoài có nhiều nếp gấp.

“Khít quá hà! Em ra vào bao nhiêu lần mà nó vẫn khít khao như muốn lấy mạng thế này!” Cậu vừa nói vừa vỗ mông cô. Cô bị kích thích cao độ nên bên trong co bóp dữ dội, bao chặt lấy XY của cậu khiến cậu không thể động đậy được nữa.

“Quả thật chặt chội chết người mà! Phải không cục cưng?” Cậu dùng chân tỳ lên giường, mạnh mẽ động thân bên dưới, bên trên thì vuốt ve má cô, thọc một ngón tay vào chơi đùa với lưỡi cô.

Hòa Lam nức nở không nói thành lời. Cô đã lên đỉnh, miệng há hốc thở hồng hộc, tay chân co quắp lại. Bạch Tiềm duỗi tay đan vào các ngón tay của cô như muốn đồng điệu chia sẻ cảm xúc với Hòa Lam.

Bạch Tiềm đang chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo thì bỗng đâu có tiếng nói ngây thơ tò mò dưới gầm giường vọng lên: “Ba ba, ma ma hai người đang làm gì vậy?”

Là Nhất Hàm. Bạch Tiềm bị giật mình, mắt cả hững hờ tiếp hoạt động đang dở dang.

Hòa Lam vội vàng kéo mền che kín người.

Từ dưới sàn hai cái đầu nho nhỏ lú ra, bốn bàn tay béo béo con con bám lên thành giường còn có hai cặp mắt to tròn ngơ ngác xuất hiện.

Nhất Hàm giương mắt nhìn ba mẹ, thấy hai người không trả lời liền quay lại hỏi Nhất Ngan: “Anh ơi! Ba ba ma ma đang làm gì vậy?”

“Không biết nhìn sao còn hỏi?” Nhất Ngan vuốt vuốt áo quần bực dọc đáp.

Nhất Hàm chớp chớp mắt nói: “Là ba ba ăn hiếp ma ma rồi, nếu không sao ma ma lại rên la thảm thiết như vậy? Ba ba thật là quá đáng.”

Nhất Ngan hếch mũi mắng: “Ngu ngốc, cái này gọi là sinh em bé!”

“Sinh em bé hả?” Nhất Hàm không hiểu. Nhất Ngan ngáp một cái, tiếp tục bổ sung kiến thức cho em gái: “Mục Lăng đã nói cho anh biết khi hai người mà nằm trên nằm dưới, không ngừng pháp phòng như vậy là để sinh em bé đó.”

Nhất Hàm gật gật đầu ra vẻ đã hiểu: “Vậy anh em mình sẽ có em trai em gái nữa sao? Em trai em gái làm sao chui ra ngoài?”

Nhất Ngan bị hỏi dần dần nên thẹn hóa giận, quát lại Nhất Hàm: “Em ngu quá! Sao không biết động não gì hết vậy? Cái gì cũng hỏi anh thì sau này làm sao? Đồ đầu heo!”

Nhất Hàm bị mắng méo mào, bệt bệt cái miệng nhỏ xinh, khóe mi cũng đã ươn ướt.

“Khóc khóc khóc, em chỉ biết khóc thôi ư?”

Nhất Ngan còn muốn dạy dỗ em mình thì cơn giận dữ của Bạch Tiềm trào đến. Cậu cầm gối vỗ lên đầu bọn nhóc quát: “Tụi con cút hết ra ngoài cho ba!”

Nhất Ngan nhanh nhẹn lí lắc liền né qua rồi chạy ù ra cửa. Bạch Tiềm không để ý đến lời khuyên can của Hòa Lam mà dứt khoát khoác sơ bộ đồ ngủ lên người bước ra hành lang lớn tiếng nói: “Mục Lăng đâu? Chuẩn bị roi mây!”

Đêm động phòng này nhất định sẽ náo động cả nhà cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 67: Đại kết cục

Bạch Tiềm chớp được Nhất Ngan nhưng có Hòa Lam bao bọc nên cậu không làm gì được cậu bé.

Đêm tân hôn náo động rồi cũng qua.

Nhưng tên nhóc nghịch ngợm kia cần phải từ từ dạy dỗ chỉnh đốn lại.

Hòa Lam không hề biết rằng Bạch Tiềm đang lên kế hoạch tội luyện đứa bé không sợ trời, không sợ đất kia.

Về việc Diệp Hoa Nồng biến mất, cả nhà họ Bạch cũng không có ai hỏi tới như thể bọn họ đều đồng tình ngậm miệng lại, xem như người đàn bà đó chưa từng tồn tại. Công việc nội bộ vẫn cứ tiến hành như thường nhưng vây cánh của bà ta đã bị cắt giảm từ từ để khôi phục lại gia tộc trong sạch và vững mạnh như trước.

Nhưng trong lòng Bạch Tiềm còn một việc chưa giải quyết xong.

Hòa Lam đang chuẩn bị bữa ăn sáng cho Bạch Tiềm thì vô tình nhìn thấy cậu đang nhìn mấy chậu hoa cúc ngoài hiên đến mất hồn nên dịu dàng hỏi cậu: “Sao vậy? Nhớ đến chuyện kia à?”

Bạch Tiềm buông tờ báo trong tay, nhận lấy cà phê cô đưa sang nói: “Không có gì.”

“Còn nói không có gì, mấy ngày nay đêm nào em cũng ngủ mơ.”

Bạch Tiềm hơi lúng túng hỏi lại: “Thật sao?”

Hòa Lam gật đầu: “Ừ. Người ta chỉ để ý chuyện kia chứ đâu có để đến chị đâu.” Cô vừa dọn dẹp vừa trách móc. Bạch Tiềm kéo cô vào lòng nói: “Làm gì có chuyện đó.”

Hòa Lam giả bộ không thèm để ý tới cậu, Bạch Tiềm liền lúi rúi năn nỉ. Rốt cuộc cô quay đầu lại phì cười nói: “Nói đùa thôi.”

“Giỏi lắm, chị dám trêu chọc em à?” Bạch Tiềm ẵm cô lên đi về phía phòng ngủ. Hai chân Hòa Lam đuối đập lung tung, miệng la chí chóc: “Thả chị xuống! Tên kia! Bạch Tiềm! Thả chị xuống! Đừng quấy nữa!”

Bạch Tiềm đề cô lên giường, đang đưa tay cởi đồ cô thì có người gõ cửa phòng.

Hòa Lam vội đẩy cậu ra mắng yêu: “Mới sáng sớm mà đã không đứng đắn rồi!”

Bạch Tiềm đứng lên, sửa sang lại cho quần áo ngay ngắn. Trước khi đi ra ngoài, cậu còn tranh thủ... bóp một cái. Hòa Lam nổi đóa quơ đại chiếc gối nện vào đầu cậu. Bạch Tiềm nhanh nhẹn né tránh vọt chạy ra mở cửa.

Mục Lăng đứng bên ngoài thấy cậu liền kính cẩn báo cáo: “Bạch Đông Lâm muốn gặp anh.”

“Chú ấy muốn gặp tôi à? Đồi tính rồi hay sao ấy nhỉ?” Bạch Tiềm cười mỉa.

Mục Lăng hỏi: “Đây không phải là chuyện tốt sao?”

“Chắc chắn có âm mưu.”

“Vậy anh có đi gặp không?”

“Bình đến tưới đồ, nước đến đề ngăn, sao lại không đi chứ?” Bạch Tiềm đi thay quần áo rồi đi ra sảnh đường. Đến nơi cậu phát hiện khách đến không chỉ có mỗi Bạch Đông Lâm mà còn có một cô gái trẻ xinh đẹp có phần tinh nghịch đang đứng phía sau tròn xoe mắt nhìn cậu.

Bạch Đông Lâm đứng bên cửa sổ, ngắm vườn hoa bên ngoài đến mất hồn.

Bạch Thu Khương kéo vạt áo anh ta gọi khẽ: “Anh.”

Bạch Đông Lâm lấy lại tinh thần, nhìn thấy Bạch Tiềm cũng không có lộ ra vẻ kinh ngạc hay sợ sệt. So với Bạch Tiềm anh ta lớn tuổi hơn, vai vế cũng lớn hơn một bậc nên Bạch Tiềm mỉm cười bước chào hỏi trước: “Chào chú!”

Bạch Đông Lâm cầm tách trà trên bàn hóp một ngụm, nghiêng nhiên ngồi xuống ghế.

Một tiếng 'két' vang lên, Mục Lăng lạnh lùng rút thanh kiếm trên lưng ra.

Bạch Tiềm khoát khoát tay, bảo cô ta lui xuống. Cậu cũng ngồi xuống bên cạnh Bạch Đông Lâm đồng thời ra lệnh cho tất cả mọi người lui ra ngoài mới mở miệng nói: “Không phải chú đến đây là muốn gặp tôi sao? Giờ gặp rồi chú thấy khó mở lời à?”

“Cậu muốn mở rộng làm ăn ở đất địa này thì ít nhất cũng phải hỏi qua ý kiến của tôi một tiếng nếu không hàng hóa của cậu không dễ dàng thông quan như thế đâu.” Bạch Đông Lâm không phải nói khoác. Từ nhỏ anh ta đã tách biệt khỏi đại gia tộc này nhưng tình cảm đối với nơi đây không đổi. Là máu mủ cốt nhục quyến luyến hay là gì anh ta cũng không rõ nữa.

Anh ta lại nhấp hóp trà, mơ màng nhớ tới lúc nhỏ chơi đùa trong sân. Ở nơi đây không có bạn bè thân thiết ngoài Bạch Đông Lâm. Lần này nếu không phải Bạch Đông Lâm đánh tiếng nhờ vả chắc anh ta sẽ không ra tay giúp đỡ Bạch Tiềm.

Còn về chuyện giao dịch với Bạch Tiềm hôm trước anh ta đã ngầm đồng ý nhưng lại cố ý kéo dài ít hôm xem phản ứng đối phương nhưng xem ra phía bên Bạch Tiềm cũng không cần xử lý gấp.

Bạch Thu Khương thấy hai bên đều trầm ngâm không nói chuyện thì không kiên nhẫn mà kéo áo Bạch Đông Lâm nói nhỏ: “Anh...”

Bạch Đông Lâm đang thần thờ nên không để tâm nghe thấy cô ta nói gì.

Bạch Thu Khương nóng nảy bấm lưng anh ta một cái. Bạch Đông Lâm khẽ tăng hắng một tiếng, vuốt vuốt gân xanh trên trán, nhấp một hớp trà rồi nói: “Nếu mọi thứ đã xử lý xong thì chúng ta nên kết thân đi.”

“Kết thân?” Bạch Tiềm nghi ngờ.

Bạch Đông Lâm gật đầu nói: “Nhiều năm rồi tôi không trở về đây, nay về lại thấy mọi thứ đã đổi thay, hương vị cũng khác hẳn.”

“Cũng phải.” Bạch Tiềm cười cười, còn muốn nói gì nữa nhưng Bạch Thu Khương nôn nóng không chờ được đã vội cắt ngang: “Tôi mới học được mấy đường kiếm, nghe nói ở đây có cao thủ mới đến nên tôi muốn học hỏi một chút.”

“Cô Bạch mới đến vậy mà hăng hái học hỏi nhỉ!”

“Đúng vậy! Mấy ngày nay tâm trạng tôi đặc biệt vui vẻ nhưng đụng phải một tên không có mắt nên khó chịu, lần này quyết tâm so kiếm một phen.” Bạch Thu Khương cười nhạt, thông thả cất bước ra ngoài sân.

Hôm nay cô ta mặc đồ màu đỏ có ánh kim tuyến lấp lánh. Đôi giày ủng cao bồi cũng sáng bóng dưới ánh mặt trời. Cô ta bước đi thông thả rất có khí thế.

Cũng chính vì vậy mà phòng đấu kiếm tập trung rất nhiều người lại xem. Hòa Lam cũng vậy, hai tay cô bé Nhất Ngạn và Nhất Hàm. Tạ Minh Kha điềm tỉnh đứng cạnh bên cô không nói gì. Bạch Tiềm nhìn thấy cảnh này thì khó chịu vô cùng nhưng dù cậu có nói gì cậu ta đều phớt lờ, nghe tai này ra tai kia.

Thật ra Tạ Minh Kha không còn dây dưa nữa nhưng Bạch Tiềm vẫn xem cậu ta như cái gai trong mắt.

Lúc Bạch Thu Khương nhìn đến cậu ta, máu toàn thân cô như sôi trào lên, dứt khoát rút kiếm ra chỉ định muốn khiêu chiến với cậu ta.

Bạch Tiềm đương nhiên nhìn ra ý định của cô nhưng vờ lơ đãng hỏi: “Tại sao lại muốn so kiếm với cậu ấy?”

Bạch Thu Khương cười kiêu ngạo đáp: “Tôi thấy không ưa anh ta.”

Nhất Ngạn hưng phấn nói chen vào: “Chú Tạ ơi, đáng ghét cô đó không tề nha.”

Hòa Lam cốc đầu Nhất Ngạn năn nỉ: “Mới bây lớn mà đã nói bậy nói bạ! Ba con đã từng nói với mẹ như thế nhưng mẹ không tin. Giờ thì biết rồi!”

Nhất Ngạn le lưỡi, cọ cọ khuôn mặt trắng trẻo mềm mại lên má cô non nớt nói: “Hoàn toàn không có chuyện đó đâu ạ.”

Hòa Lam cười, xoay đầu nói với Tạ Minh Kha: “Con gái người ta cũng đã chỉ đích danh cậu rồi. Cậu là đàn ông còn lớn hơn cô ta nếu không bước ra thì mất mặt lắm!”

Tạ Minh Kha rút kiếm, chậm rãi bước vào sân đấu.

“Được lắm.” Bạch Thu Khương cắn răng xông lên ra đòn đánh phủ đầu. Đường kiếm sát bén không giống như đùa giỡn. Tạ Minh Kha nhíu nhíu mày, vừa nghiêng người né vừa chém vào sống kiếm của cô ta.

Bạch Thu Khương bị mất chỗ tựa nên lao đảo xông về phía trước té chúi nhủi.

“Ha ha ha ha...” Bốn phía đều vang lên tiếng cười nhạo.

Cô ta gượng đứng dậy, then quá hóa giận phóng người về phía Tạ Minh Kha. Lưỡi kiếm trong tay không ngừng gợn sóng, đàng đàng sát khí. Cô ta bỗng mở rộng hai chân chéch hình chữ V, ngựa người hạ thấp xuống trượt về phía trước chém xuống hai chân cậu ấy.

Tạ Minh Kha cầm kiếm tạo điểm tựa nhún chân cong người phóng lên không trung, rồi quay đầu kiếm xuống tấn công về phía cổ tay Bạch Thu Khương khiến cô ta vừa buông rơi kiếm vừa té ngã chổng vó trước mặt mọi người.

Tạ Minh Kha rút kiếm về, không thèm nhìn đám đông xung quanh cứ thế trực tiếp đi ra khỏi sân đấu.

Bạch Thu Khương ngơ ngác ngồi trên sàn nhà rồi khóc ré lên như một đứa trẻ bị giật mất đồ chơi.

Bước đi dứt khoát của Tạ Minh Kha bỗng khựng lại, cậu ta quay đầu lại nhìn.

Bạch Thu Khương càng khóc càng to làm cho mọi người từ cười cợt chuyển sang thương hại cô ta rồi chỉ trích Tạ Minh Kha, bảo cậu ta bắt nạt con gái nhà người ta. Mặt Tạ Minh Kha đỏ bừng, không biết giải thích thế nào chỉ biết xoay người chạy ra ngoài.

Hòa Lam thấy vậy không khỏi vui vẻ trong lòng. Bạch Tiềm đi đến bên cạnh cô, giang tay ẵm Nhất Hàm, hôn cô bé hả hê cười nói: “Nghịch duyên!”

Hòa Lam hiểu được ý cậu, cô cũng bắt đầu lắc đầu, ý vị sâu xa nói: “Nghịch duyên.”

Bạch Tiềm hắng giọng dẫn cô đi ra ngoài phòng đấu kiếm.

Hai người chậm bước đứng lại trên hành lang. Bên ngoài hành lang một màu áo vàng đã bao trùm lên cảnh vật xung quanh.

Mùa thu lá vàng rơi rụng mang lại cho người ta cảm giác cô đơn.

Tạ Minh Kha đứng ở đầu hành lang, nét mặt vẫn điềm tĩnh như không. Cách đó không xa Bạch Thu Khương không những đã thôi khóc náo loạn mà còn cười tinh nghịch. Cô chấp tay sau lưng bước đến bên cậu nói: “Sao không để ý đến tôi? Không phải khi này anh còn hung hăng đánh rớt kiếm của tôi sao? Bị tôi tung chiêu không vui rồi à?”

“Tôi không phải không vui vì cô, bởi vì đối với ai thái độ tôi cũng như nhau thôi, nên cô cũng không phải ngoại lệ.” Cậu lạnh lùng đáp.

Bạch Thu Khương khinh thường cười nhạo bước tới thì thầm vào tai cậu: “Thật sao? Nói láo! Sống như vậy không mệt mỏi ư? Tôi đây thì khác, vui thì cười, buồn thì khóc, cần gì phải che giấu? Anh làm vậy tưởng ngẫu lắm chắc? Thực tế thì trông anh thật đáng buồn và đáng thương!”

Thân người Tạ Minh Kha chấn động.

Nhận ra được phản ứng của cậu, Bạch Thu Khương không bỏ qua mà tiếp tục công kích: “Bị tôi nói trúng tim đen rồi hay sao mà không dám nhìn tôi? Hay tại tôi xinh đẹp quá nên sợ động lòng không dám nhìn?”

Tạ Minh Kha cúi đầu lạnh lùng nói: “Tôi có chuyện phải đi. Cô Bạch xin vui lòng tránh đường cho được không?”

“Tránh đường? Sao tôi phải tránh đường cho anh?” Bạch Thu Khương cười vô lại, nhân dịp Tạ Minh Kha không để ý, cô ta sờ mặt cậu véo véo má cậu nói: “Mềm mại quá!”

Tạ Minh Kha chợt ngậy người, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cô ta.

Bạch Thu Khương cảm thấy trên mặt cậu thật vui nên phát cười lên ha hả. Cô ta một tay chống nạnh một tay chỉ chỗ lên mặt cậu nói: “Thật đáng yêu! Bộ chưa có ai sờ qua mặt anh phải không?”

Tạ Minh Kha đỏ mặt, giận hờn nói: “Cô đừng có quá đáng!”

“Sao? Giận rồi à? Bạch Thu Khương giả vờ kinh ngạc, tiếp tục sờ sờ mặt cậu nói: “Ồ ồ ồ! Giận thật rồi hả? Anh lớn tuổi hơn tôi mà đi giận hờn cô gái bé nhỏ như tôi ư? Phải không vậy? Mắc cỡ quá đi!”

“Cô...” Tạ Minh Kha rất giận, lời muốn nói ra đành nuốt ngược trở vào rồi quay đầu bỏ đi.

Bạch Thu Khương nhắm mắt chạy bám theo đuôi cậu: “Đừng chạy! Đừng chạy! Hãy nghe tôi nói...”

Hai bóng người dần dần xa trong ánh nắng chiều, nơi cuối đường hai bóng dáng ấy hòa chung làm một.

Hòa Lam thu hồi tầm mắt, than thở rồi bất đắc dĩ lắc đầu, Bạch Tiềm ôm cô vào lòng, bóng hai người cũng nhập lại trong ánh sáng nhá nhem.

“Có người đã từng hỏi chị: Hạnh phúc trên đời là gì?”

“Chuyện này còn cần phải hỏi sao?”

Hai người im lặng liếc nhìn nhau cười khẽ.

Con gió nhẹ thoảng qua, không trong sân im ắng vô cùng chỉ còn nhịp đập của đôi tim đồng điệu.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Niềm Khó Nói* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.